

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BLACK DAGGER BROTHERHOOD NOVEL

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

J.R. WARD

THE SHADOWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward'ın Black Dagger Brotherhood serisi için övgüler

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup kardeş'

New York Times çok satan yazarı, Lisa Gardner

'Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Bu vampirler çok ateşli ve seri giderek daha da ateşli hale geliyor... o kadar ateşli ki tüylerim ürperdi'
Vampir Türü

"Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip... Merak uyandırıcı, adrenalin pompalayıcı... L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek.
Kitap Listesi

"Bu erotik paranormaller okumaya değer ve korkutucu derecede bağımlılık yapıcı... Her şey harika, sayfa çevirici bir etki yaratıyor... [ve] Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kazandırdı, bunu hak ediyor
Publishers Weekly

'[Tehlikeli karakterler ve büyüleyici bir erotik romantizmle dolu bir gece yarısı kasırgası. Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız' Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

Yazar Hakkında

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

www.twitter.com/jrward1

J. R. Ward tarafından

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Sonsuz Aşık
Ortaya ıkmiş
Aşık Uyanmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık Yüceltilmiş
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda Kral
Gölgeler

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Fallen Angels serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

9781405524933

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © Love Conquers All, Inc., 2015

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria
Embankment Londra,
EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

Övgü

Yazar Hakkında

Yazan J. R. Ward

Telif Hakkı İthaf

Teşekkür

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi

Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Altmış İki Bölüm
Altmış Üç Bölüm
Altmış Dört Bölüm
Altmış Beş Bölüm
Altmış Altı Bölüm
Altmış Yedi Bölüm
Altmış Sekiz Bölüm
Altmış Dokuz Bölüm
Yetmiş
Bölüm Yetmiş Bir Bölüm
Yetmiş İki Bölüm Yetmiş
Üç Bölüm Yetmiş Dört
Bölüm Yetmiş Beş

Yetmiş Altıncı Bölüm
Yetmiş Yedi Bölüm
Yetmiş Sekiz Bölüm
Yetmiş Dokuz Bölüm
Seksen
Bölüm Seksen Bir Bölüm
Seksen İki Bölüm
Seksen Üç Bölüm
Seksen Dört Bölüm
Seksen Beş Bölüm
Seksen Altı Bölüm
Seksen Yedi

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

SEVGIYLE ADANMIŐTIR: IKINIZE
DE,
ÇÜNKÜ BİRİNİ DİĞERİNDEN AYIRMANIN HIÇBİR
YOLU YOKTUR.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz şükranlarımla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod, Kara Welsh ve Leslie Gelbman. New American Library'deki herkese de teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Waud Ekibine sevgilerimle - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşmezdi.

Bunların hiçbiri şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Bir de yazar asistanım Naamah.

PROLOGUE

S'HISBE BÖLGESİ, BÜYÜK SARAY

Beyaz mermer üzerinde bıraktığı ayak izleri kırmızıydı. Birmanya yakutu kadar kırmızı. Bir ateşin çekirdeği kadar kırmızı. İliklerindeki öfke kadar kırmızı.

Kan TrezLath'ın kendi kanıydı ama acı hissetmedi.

Az önce kullandığı cinayet silahı, yaklaşık eli kadar uzun ve işaret parmağı kadar dar, som gümüş bir soyma bıçağı hâlâ avucunun içindeydi. Damlıyordu ama arkasında bıraktığı lekenin kaynağı bu değildi. Kavgada yaralanmıştı. Kalçasından. Kalçasından. Belki omzu, emin değildi.

Koridor bir mil uzunluğunda ve gök yüksekliğindeydi ve sonunda onu neyin beklediğini bilmiyordu. Bir kapı, diye dua etti. Bir çeşit kapı olmalıydı - burası saraydan çıkış yoluydu, yani bir çıkış... olmalıydı. Peki ya ona ulaştığında? Nasıl kaçacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yaşayan başka bir erkeği nasıl öldüreceği konusunda da hiçbir fikri yoktu ve bunu dakikalar önce yapmıştı.

Dahası, saray muhafazasının uzak tarafında ne olduğuna ya da Bölge'nin istinat duvarlarını nasıl aşacağına dair hiçbir planı yoktu. Nereye gideceğine, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği artık o hücrede kalamayacağıydı. Kuş tüyü bir yatak üzerinde ipek çarşaflar, kendi havuzu olan bir banyo ve onu besleyen özel bir aşçı ile yeterince lükstü.

Onu. Emrinde Gölge Ustaları tarafından yazılmış kitaplar ve şifacılarından banyo yapanlara ve egzersiz komutanlarına kadar tam bir bakım uzmanları ekibi vardı. Kıyafetlerine gelince? Artık yırtılmış olan cüppesi hazineden gelen mücevherlerle süslüydü; elmaslar, zümrütler ve safirler cüppesinden aşağıya doğru akıyordu.

Yine de bedeni, taşıdığı cömertlikten çok daha değerli görülüyordu.

Trez kutsal besili buzağı, değerli damızlık aygır, doğum haritasında bir sonraki kraliçe neslini doğuracağı ilan edilen erkekti.

Henüz cinsel hizmete çağrılmamıştı. Bu zaman içinde, çiftleşeceği Prenses astrolojik olgunluğa eriştiğinde gerçekleşecekti.

Trez omzunun üzerinden baktı. Peşinden gelen kimse yoktu ama bu durum, etkisiz hale getirdiği muhafızın buruşmuş cesedi bulunur bulunmaz değişecekti ve bu da uzun sürmeyecekti. Her zaman izleyen biri vardı.

Keşke yapabilse-

Önünde, duvarla aynı hizada duran bir kapı geri kaydı ve siyahlara bürünmüş devasa bir figür doğrudan yoluna çıktı.

Kraliçe'nin celladı s'Ex'in zincir zırhlı kukuletası yerindeydi ve yüz hatları metal örgü tarafından örtülmüştü. Ama yüzünü görmek gereksizdi.

Derin ve şeytani sesi saf bir tehditti. "Erkeklerimden birini öldürdün."

Trez ayaklarını sürüyerek durdu, sürüklenen cüppesi yerde duruyordu. Elindeki bıçağa bakarken, bu dayanıksız "silahın" şu anda karşı karşıya olduğu Gölge'ye karşı hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Gümüş bıçak armut ve elmaları kesmek için tasarlanmıştı, bonfile etleri bile değil.

Ve cellat o muhafız gibi değildi.

"Gitmeye çalışıyorsun." s'Ex öne doğru bir adım atmadı ama yine de daha yakın görünüyordu. "Bu sadece kabul edilemez değil

benim bakış açıma göre, ama yasalara aykırı."

Trez yorgun bir sesle, "O zaman beni cezalandırmak için öldürün," dedi. "Bedenimi parçalara ayırın ve beni bir hain gibi Bölge'nin dışına gömün."

"Tam da bunu yapardım. Muhafızımın canını almanın cezası olarak." s'Ex ağır kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama kalbinin atışı ve ciğerlerindeki nefes ilahi. Yani bu yol bana ya da sana açık değil."

Trez kısa bir süre gözlerini kapadı. Anne ve babası, iki kardeş oğullarından birinin zamanın mükemmel bir anında, aileyi dönüştürecek önceden belirlenmiş, yıldızların hizaladığı bir salisede doğduğu haberiyle heyecanlanmıştı; bu onlar için zenginlik ve sosyal konumla birlikte bir lütuf, onun içinse henüz yaşarken hayatını elinden alan bir lanetti.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi cellat.

Trez göz kapaklarını kaldırdığında, bıçağı kendi boğazına dayadığını fark etti. Eli fena halde titriyordu ama bıçağı atardamarının üzerindeki deriyi kesecek kadar içeri itiyordu.

Kanı, sıcak ve pürüzsüz, sıkılı yumruğunu okşadı.

Trez'in kahkahası kendi kulaklarına çılgınca geliyordu. "Doğmak suçundan ömür boyu hapis cezası almaktan başka kaybedecek bir şeyim yok."

"Oh, sanırım biliyorsun. Hayır, başka tarafa bakma, bunu görmek isteyeceksin."

Cellat açık kapıya başıyla işaret etti ve dışarıya bir şey itildi...

"Hayır!" Trez bağırdı, sesi koridorda bir aşağı bir yukarı yankılandı. "Hayır!"

"Demek onu tanıyorsun." s'Ex kollarını çözdü ve kanlı eklemelerini kasten göstererek kollarını yukarı çekti. "İşime rağmen. Yine de, ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

Trez kardeşinin gözlerini ararken görüşü bir odaklanıp bir kayboldu. Tutacak bir bakış yoktu. iAm'in bilinci yerinde değildi, başı yana doğru sallanıyordu, yüzü şişene kadar dövülmüştü ve yüz hatları bozulmuştu. Vücudu, dizlerinin altından omuzlarına kadar uzanan ve pirinç bir toka sistemiyle sabitlenen yıpranmış deri bir kılıfla bağlanmıştı. Yeni ve eski lekeler kayışların kahverengisini koyulaştırmış ve metal parçaların parlaklığını köreltmmişti.

"Onu bana ver," diye emretti S'Ex.

Cellat ambarın arkasına tutunurken, iAm'in gevşek bedenini bir şişe şarabı kaldırmak için harcadığı çabadan daha fazlasını harcamadan yerden kaldırdı.

"Lütfen..." Trez yalvardı. "O bundan değil... bırakın gitsin..."

Nedense, kardeşinin sarkan alt bacakları mide bulandırıcı bir netlikle kaydedildi. iAm'in ayakkabılarından sadece biri ayağındaydı, diğeri kaçırılma ve işkence sırasında kaybolmuştu. Ve her iki ayağı da içe dönüktü, ayak başparmakları birbirine değiyordu, biri kırık bir bilek yüzünden doğal olmayan bir şekilde içe doğru eğilmişti.

"Şimdi, Trez," dedi s'Ex, "kararının onu etkilemeyeceğini mi düşündün? Sana bıçağı yere bırakmanı söylüyorum. Eğer yapmazsan, bunu alacağım" - cellat iAm'in topal bedenini bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi - "ve onu uyandıracağım. Bunu nasıl yapacağımı biliyor musun? Bunu alacağım" -serbest eliyle tırtıklı bir bıçak gösterdi- "ve omzuna saplayacağım. Sonra çığlık atmaya başlayana kadar çevireceğim."

Trez gözyaşlarını kırptırmaya başladı. "Bırak onu gitsin. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Bıçağı yere bırak."

"Bırak onu-"

"Göstereyim mi?"

"Hayır! Bırak o-"

s'Ex Bıçaklandı iAm's Omuz Yani Sert, ve
bıçak deriyi kesti ve etin içine girdi.

"Twist?" diye bağırdı S'Ex çılgının üzerine. "Evet mi? Yoksa o tereyağı bıçağını düşürüyor musun?"

Mermer zemine çarpan gümüşlerin şangırtısı, iAm'in sert ve sürükleyici nefesleri tarafından bastırıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." s'Ex bıçağı çekip çıkardı ve iAm inleyip öksürmeye başladı, yerde kan lekeleri vardı. "Odana geri dönüyoruz."

"Önce o gitsin."

"Talepte bulunacak konumda değilsiniz."

Muhafızlar o gizli kapıdan bir sürü halinde çıktılar, hepsi siyah cüppeli, zincir zırh maskeli figürlerdi. Ona dokunmadılar. Buna izinleri yoktu. Etrafını sardılar ve vücutlarıyla onu iterek yürümeye başladılar. Onu kaçtığı yere geri dönmeye zorluyorlardı.

Trez akıntıyla mücadele ederek ayaklarının üzerinde yükseldi ve kardeşini görmeye çalıştı.

"Onu öldürmeyin!" diye bağırdı. "Gideceğim! Gideceğim, sadece ona zarar vermeyin!"

s'Ex olduğu yerde durdu, çentikli, kanlı bıçağı havada tutarken ışığı yakaladı. Sanki bir sonraki bıçak darbesi için önemli organları düşünüyormuş gibi.

"Her şey sana bağlı, Trez. Her şey sana bağlı-" Bir şey koptu.

Daha sonra, beyaz ışık Trez'in görüşünden kaybolduğunda ve kabaran dalga geri çekildiğinde, kükreme sustuğunda ve ellerindeki garip acı kollarından yukarı çıkmaya başladığında, artık ayakta durmayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, o gece öldürdüğü ilk muhafızın son muhafızı olmaktan çok uzak olduğunu anlayacaktı.

Etrafını saran herkesi bir şekilde çıplak elleriyle öldürdüğünü fark edecekti...

... ve s'Ex hala orada kardeşiyle birlikte duruyordu.

Sebepten öldüler ve iAm'ın onunla birlikte hapsedilmesinden duyduğu dehşetten, kıpkırmızı olan ve artık sadece ayak izlerini işaretlemekle kalmayan bakır kokulu kandan daha fazla

celladın yüzünü örten ağ bağlantılarının arasından süzülen yumuşak kahkahayı hatırlayacaktır.

Yumuşak bir kahkaha.

Sanki cellat katliamı onaylamış gibi.

Trez gülmedi. Kanlı, yırtık ellerini yüzüne götürerek hıçkırmaya başladı.

"Astrolojik haritalar yalan söylemiyor," dedi S'Ex. "Siz bu dünyada üremeye çok uygun bir güçsünüz."

Trez yana doğru yığıldı, kanlar içinde yere düştü, cübbesine gömülü mücevherler etine saplandı. "Lütfen... bırakın gitsin..."

"Odanıza dönün. Gönüllü olarak ve başka kimseye zarar vermeden."

"Ve gitmesine izin mi vereceksin?"

"Öldürebilen tek kişi sen değilsin. Ve senin aksine, ben canlılara acı çektirme sanatında eğitim aldım. Odana geri dön ve ben de kardeşine senin gibi hiç doğmamış olmayı diletmeyeyim."

Trez ellerine baktı. "Bunu ben istemedim."

"Kimse hayat istemez." Cellat iAm'in bedenini daha yukarı kaldırdı. "Ve bazen ölümü de istemezler. Ancak siz, bu erkek söz konusu olduğunda ikincisini kontrol edebilecek konumdasınız. Peki ne yapacaksın? Değiştiremeyeceğin bir kadere karşı savaşıp bu masumu sefil ve uzun süreli bir acıya mahkûm mu edeceksin? Yoksa sizden önce birçoklarının halkımıza sunmaktan büyük onur duyduğu kutsal bir görevi mi yerine getireceksiniz?"

"Bırakın gidelim. İkimiz de gidelim."

"Bu bana bağlı değil. Senin çizelgen neyse o. Senin kaderin annenin kasılmaları tarafından belirlendi. Onlarla savaşamayacağın gibi bununla da savaşamazsın."

Trez nihayet ayağa kalkmaya çalıştığında zeminin kaygan olduğunu gördü. Kan. Döktüğü kan. Ve ayağa kalktığında, cesetlerin korkunç karmaşası içinde debelenmek, kendisinin almadığını bildiği hayatların üzerinden geçmek zorunda kaldı.

Mermerin üzerinde bıraktığı ayak izleri kırmızıydı. Birmanyaya yakutu kadar kırmızı. Bir ateşin çekirdeği kadar kırmızı.

Ve şimdi bıraktığı izler, ilk izlerine paraleldi ve umutsuzca aradığı kaçıştan uzaklaşıyordu.

Bu andan itibaren yaklaşık yirmi yıl, üç ay, bir hafta ve altı gün sonra özgür kalacağını ve bunu uzun bir süre sürdüreceğini bilmek onu yüreklendirirdi.

Ve bundan bir süre sonra gönüllü olarak saraya dönmesi onu ruhunun uyuşmuş çekirdeğine kadar sarsacaktı.

Cellat o gece doğruyu söyledi.

Kader, bir bayrağın rüzgârı kadar umursamaz ve etkiliydi; bireyin varoluşunun dokusunu bir o yana bir bu yana taşıyor, sancağın ne istemiş olabileceğine dair bir sorgulama yapmaksızın salladığı şeyi kaprislerine tabi kılıyordu.

Ya da dua etmiş olabilir.

BİR

SHADOWS GECE KULÜBÜ, CALDWELL, NEW YORK

Kapı çalınmadı. Ofisin kapısı sanki biri C4 ile vurmuş gibi açıldı. Ya da bir Chevy. Ya da bir-

Trez "Latimer" masasının üzerindeki evraklara baktı.

"Büyük Rob?"

-Top.

Güvenlikten sorumlu yardımcısı kekeleyip el çırpmaya başlayınca Trez omzunun üzerinden, komuta merkezi olan Kaptan Kirk'ün arkasındaki yirmi metreye on metrelik tek yönlü aynaya baktı. Aşağıda, yeni kulübü patlıyordu, insanlar dönüştürülmüş deponun açık zemin alanında dolaşıyordu, zavallı hasta piçlerin her biri birkaç yüz dolarlık kârı temsil ediyordu, hangi kötü alışkanlıkları olduğuna ve ne kadarına ihtiyaç duyduklarına bağlı olarak.

ShAdoWs'un açılış gecesi idi ve sorun çıkmasını bekliyordu.

Sadece tecrübeli bir fedainin 12 yaşındaki bir kızın üzerine gitmesine neden olacak türden değil.

"Ne oluyor lan?" diye sordu ayağa kalkıp yanına gelirken.

"Ben-sen-ben... adam... o..."

Kelime dağarcığını çabuk geliştir, diye düşündü Trez. Yoksa sana birkaç kelime tokatlamak zorunda kalırım, adamım.

Sonunda fedai, "Bunu kendi gözlerinizle görmemiz gerek." dedi.

Trez, Koca Rob'un peşinden dışarı çıktı ve koşarak merdivenlerden indi. Ofisi kendiliğinden kilitleniyordu, içeride kapalı sırları olduğundan değil. Bununla birlikte, birkaç güzel deri kanepesi ve eBay'e gidebilecek bazı video izleme ekipmanları vardı - ayrıca prensip olarak insanların kendi alanlarında bulunmasından hoşlanmıyordu.

"Sessiz Tom sorunu kontrol altına alıyor," diye seslendi Koca Rob zemin kata indiklerinde çıkan gürültünün üzerine.

"Kimyasal bir döküntü gibi mi?" "Ne olduğunu bilmiyorum."

T.I.'ın "About the Money" şarkısı o kadar pompalanmıştı ki havada fiziksel bir varlık oluşturdu ve Trez'in özel salonlar koridorunun girişini koruyan güvenlik görevlisinin yanından geçerken mücadele etmesi gereken bir şey haline geldi.

Diğer kulübü Demir Maske'de olduğu gibi, müşterileri için Kimse Göremez'den küçük dilimler olmalıydı. Caldwell, New York'ta fuhuş çetesi yönetmek yeterince zordu, bir de insanların tokat gibi vücut parçalarını ortalığa saçmalarını istemiyordu.

"Buraya," dedi Koca Rob.

Sessiz Tom, aşağıdaki üçüncü özel odanın kapalı kapısının önünde bir insan duvarıydı. Ama Trez'in iki ile ikiyi bir araya getirmesi için herhangi bir açıklama yapmasına gerek yoktu: Burnu bu matematiği gayet iyi hesaplıyordu.

Azınlığın hastalıklı ve tatlı kokusu salona sinmiş, etraftaki insanların ter ve seks kokusuna baskın çıkmıştı.

"Bir bakayım," dedi acımasızca.

Sessiz Tom kenara çekildi. "Hâlâ hareket ediyor. Her ne haltsa."

Evet, avcı muhtemelen öyleydi. O şerefsizlerin belirli bir şekilde öldürülmesi gerekiyordu, yoksa parçalara ayrılmış olsalar bile devam ediyorlardı.

"Ambulans çağırmamız gerekecek," dedi Koca Rob. "Ben yaptım. İsteyerek yapmadım-"

Trez elini kaldırdı. "İyisin. Ve dokuz-bir-bir'i beklet."

Kapıyı açtı, pis koku arttıkça yüzünü buruşturdu ve sonra on metreye on metrelik odaya adım attı. Duvarlar ve zemin siyaha boyanmıştı, tavan aynaydı, tepede tek bir gömme ışık usulca parlıyordu. Avcı uzak köşedeki gömme sevişme tezgahının altına kıvrılmış, inliyor ve taze pişmiş yulaflı kurabiye ve Johnson & Johnson bebek pudrasıyla karıştırılmış ölü yol leşi gibi kokan bir yağ tabakası akıyordu.

Mide bulandırıcı. Ve bir kez daha, bu durum onu Bayan Fields'tan ve umursamadığı çocuklardan uzaklaştırdı.

Saatini kontrol etti. Gece yarısıydı. Güvenlik şefi Xhex, eşi John Matthew'la nadiren geçirdiği bir akşamın tadını çıkarıyordu ve Trez dişiyi mola vermeye zorlamak zorunda kalmıştı, çünkü o hafta cehennem arkadaşının Kara Hançer Kardeşliği'ndeki rotasyonunun dışında olduğu tek zamandı.

Bunu kendi başına halletmesi gerekecekti.

Trez tekrar koridora çıktı. "Pekâlâ, ne oldu?"

Koca Rob, içinde toz bulunan bir avuç küçük selofan paketi ve bir tomar banknotu ihtiyatlı bir şekilde gösterdi. "Onu bunu iterken bulduk. Ağzı bozuktu. Onu patlattım ve sonra karşılık verdi - lanet olası bir şeytandı ve bıçağı çektiğinde başımın belada olduğunu anladım. Yapmam gerekeni yaptım."

Trez eroin torbalarının üzerine damgalanmış sembolü tanıyınca lanet okudu. İnsana ait bir şey değildi ve bunu ikinci kez görüyordu.

Bu vampirik Eski Dil'di ve bu bok bir
Yine mi daha az? Bu sefer satıcı olarak mı?

İlaçları aldı ve cebine koydu. Parayı fedaisine bıraktı.
"Öldürülmediğin için şanslısın."

"Polisle konuşacağım. Her şey kayıt altında."

Trez başını salladı. "CPD'yi bu işe karıştırmayacağız."

"Onu orada öylece bırakamayız." Koca Rob dilsiz ortağına baktı. "O ölecek."

İnsanların zihinlerini ele geçirmek bir anın işiydi. Her ikisinin de. Bir Gölge olarak Trez de diğer vampirler gibiydi; beyinciğe girip düşünceleri ve anıları oturma odasındaki koltuklar ve kanepeler gibi yeniden düzenleyebiliyordu.

Ya da belki onları evden tamamen çıkarmak.

Koca Rob'un vücudu anında gevşedi ve başını salladı. "Ah, tabii. Burada takılabiliriz. Sorun değil patron ve merak etme, içeride kimseyi istemiyor musun? Anladın sen onu."

Trez adamın sırtını sıvazladı. "Sana her zaman güvenebilirim."

Ofisine dönerken küfretmeye devam etti. Aylar önce, üzerinde bu boktan şey olan bir avcıyı ilk kez bulduğunda Kardeşler'e gitmişti. Ve onlarla daha da fazla görüşmek istemişti. Ama hayat yoluna çıkmıştı, s'Hisbe'nin peşine düşmesi, Selena ve onun ...

Seçilmiş dişiyi düşünmek bile gözlerini kapamasına ve merdivenlerde ayaklarının titremesine neden oldu.

Ama sonra acıyı üzerinden attı. Çünkü ya bu olacaktı ya da bir kara deliğe girecekti. İyi haber? Son dokuz ay boyunca zihnini, duygularını ve ruhunu Selena konusundan uzaklaştırmak için çok zaman harcamıştı.

Yani bu tür güç kaldırmaya alışkındı.

Ne yazık ki, ne kadar uyursa uyusun ve doğru beslenmeye çalışırsa çalışsın, sanki düşük seviyeli bir ateşi varmış gibi onu sürekli meşgul etmeye devam etti.

Ve bazı geceler, bu meşguliyetten çok daha fazlasıydı.

-Bu yüzden zaman zaman Kardeşlik malikanesinden ayrılıp Commodore'daki dairesine geri dönmek zorunda kalıyordu.

Ne de olsa, bağılı erkekler tehlikeli olabilirdi ve onunla birlikte olmaması ve olmaması gerektiğı gerçeğı, onun bu yönü için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Özellikle de her ne sebeple olursa olsun eşlerinin damarlarını alamayan savaşçılarını beslerken.

Tam anlamıyla çılgıncaydı.

Kadın, Kâtip Bakire'nin erdemli bir hizmetkârıydı ve adam da müebbet hapis cezası almış, ıslah olmuş bir seks bağımlısıydı; ama yine de adamın sikine ve taşaklarına göre bu, gerçek aşkın tarifiydi.

Evet. Senin için doğru bir matematik vardı.

Tanrım, seks odalarından birine sızan bir avcı olduğu için neredeyse rahatlamıştı. En azından bu ona parçalarına ayırabileceğı bir bomba veriyordu; bu da onlara sağladığı kadınlar ve içkiler sayesinde kendi bağımlılıklarını besleyen o anonim yabancı kalabalığına bakmaktan daha iyiydi.

Diğer ayakkabının eve düşmesini beklerken.

S'Hisbe'de.

İKİ

ÇUKUR, KARDEŞLİK KONAĞI

Rhage Caldwell Courier Gazetesi'nin tepesinden baktı. V ve Butch'un deri koltuğunda oturduğu yerden, kendisiyle oynayan gömleksiz Lassiter'i istediğinden daha iyi görebiliyordu.

Langırttı o.

Düşmüş melek V'nin masasında bir profesyonel gibi çalışıyor, iki taraf arasında gidip geliyor ve kendisine hakaretler yağıdırıyordu.

"Soru," diye mırıldandı Rhage, yaralı bacağını yeniden düzenlerken. "Kişiliklerinizden herhangi biri şizo-frenik olduğunuzun farkında mı?"

"Annen o kadar aptal ki" -Lassiter buharlaştı ve uzak tarafta yeniden oluşarak çubukları döndürdü- "Kaliforniya on sentini telefon çevirmek için kullanılan bir şey sanıyor."

V geldi ve yükünü aldı. "Bu çoklu kişilik bozukluğu, Hollywood. Şizofreni değil."

Lassiter bir zafer çığığı attığı sırada Kardeş, Sports Illustrateds yığınının üzerine deri bir tütün kesesi ve bir demet sarma kâğıdı koydu.

"Oh, bak," dedi V nefesinin altından. "Salak sonunda kazanıyor."

Rhage bacağı için daha iyi bir pozisyon bulmaya çalışırken homurdandı. O ve V'nin ikisinin de savaşıyor olması gerekirdi.

Lesser paslı bir bıçakla Gordon Ramsay gibi davranmıştı ve V'nin sol omzunda bir kurşun yarası vardı.

En azından ikisi de yirmi dört saat içinde tekrar çevrimiçi olacaklardı, büyük ölçüde Selena sayesinde. Damarları konusunda bu kadar cömert olmasaydı, bu kadar hızlı iyileşemezlerdi.

-Özellikle de her iki eşin de beslenme ihtiyaçlarını bu şekilde karşılayabilecek durumda olmadığı düşünülürken.

Ama adamım, bu berbattı, bir çift sakat gibi oturuyorduk.

Bir de Lassiter faktörü vardı.

Çukur çoğunlukla her zaman olduğu gibiydi: spor çantaları, müzik seti ve bilgisayar ekipmanları, langırt masası ve şehir parkı büyüklüğünde bir televizyonla doluydu. SportsCenter açıktı ve NFL ile birlikte kolej futbolundan bahsediyordu; her yerde ölü asker Grey Goose şişeleri vardı ve Butch'un gardırobu artık koridora taşıyordu.

Ve evet, Schoolboy Q'nun "Hell of a Night" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu. Fakat o değildi. Sadece a BEKAR ped artık. Havada Marissa'nın özel parfümü -Chanel gibi bir şey- ve Doktor Jane'in tıbbi çantası sehpanın üzerinde duruyordu. Şu votka ölüleri mi? Sadece bu öğleden sonra ve bu geceden kalmaydı ve V yatmadan önce ortalığı toparlayacaktı. Bir de Amerikan Tıp Birliği Dergisi ve People dergileri vardı.

Mutfak temizdi, bir kasede taze meyve ve Arby's artıkları ve soya sosu paketleri dışında şeylerle dolu bir buzdolabı vardı.

Rhage içeri girer girmez ayağını Frigidaire havuzuna daldırmış ve yarım galon naneli çikolata parçacıklı dondurma almıştı. Bu yaklaşık yarım saat önceydi ve yine acıktığını hissediyordu. Belki de ana eve dönme vakti gelmişti-

Jeezy'nin "Holy Ghost" şarkısı girdiğinde, Lassiter rap yapmaya başladı.

Rap.

"Onu neden davet ettin?" Rhage sordu - tam da V elindeki rulolardan birini yalamak için dilini uzatırken.

"Ve Tanrım, onu ne zaman deldin?"

"Ben yapmadım. Avlu boyunca bizi takip etti. Ve bir ay önce."

"Bunu kendine neden yapıyorsun?"

V kanepenin üzerinden şeytani bir gülümseme fırlattı, göz kapakları elmas gözlerinin üzerine düştü. "Jane bundan hoşlanıyor."

Rhage gazetesine geri döndü. "TMI, kardeşim." "Sanki Mary istese sen de aynısını yapmazdın."

"Bunu Doktor Jane mi istedi? Sanki keçi sakalın yeterince boktan değilmiş gibi. Hadi ama."

Aldığı tek şey yine o gülümsemelerden biriydi.

"Devam edelim..." Burçlara odaklandı. "Pekâlâ, burcun ne Lassiter?"

"Ben harikayım"-düşmüş melek diğer tarafa geçti

-"Güneş Kiss My Ass çeyreğinde doğarken. Ve siz sormadan söyleyeyim, ben doğmadım, yaratıldım, yani bir doğum günüm yok."

"Sana bir cenaze tarihi vereceğim," diye araya girdi V.

"Bir gömleğe ne dersin?" Rhage bir sonraki sayfaya döndü. "Sadece bir gömlek. Örtünsen ölür müsün meleğim? Kimsenin bunu görmesine gerek yok."

Lassiter bir süre durakladı... ve sonra masaya karşı Channing Tatum'u oynamaya başladı, orgazm olur gibi inlerken golün üzerine Magic Mike gibi gitti.

V gözlerini kapattı. "Körlük için dua edeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Rhage kâğıdı buruşturup Lassiter'a fırlattı. "Oh, hadi ama, göt herif! O şeyi bir ara kullanmak istiyorum-"

Rhage'in telefonu bir nöbet geçirdi, yana eğilip derisinin arka cebinden çıkarana kadar kışına çarparak titreşti. Numaraya bakmadan "Evet," dedi.

Trez'in sesi alçaktı. "Bir sorunum var." "Ne yapıyorsun?"

"Kulübümde etkisiz hale getirilmiş daha az. Fedailerime, özellikle de onunla dövüşen fedaiye iyi iş çıkardım ama bu

tutmayacağım."

Rhage ayağa kalktı. "Beş dakika içinde orada ol." "Sağ ol dostum."

Telefon görüşmesini sonlandıran Rhage, V'ye başını salladı. "Hadi ama, kırmızı gömlekli olduğumuzu biliyorum ama bu bir kavga durumu değil."

"Bana iki kez sormana gerek yok. Nereye gidiyoruz?" Lassiter eziyetten doğruldu. "Saha gezisi!" "Hayır-"

"Hayır-"

"Dekoratif olduğum kadar faydalı da olabilirim, biliyorsun."

V silahlanmaya başladı, hançer kılıfını takarken yüzünü buruşturdu ve kabzaları aşağı bakacak şekilde bir çift sivri uçlu kılıç taktı. "Bir koçbaşına ihtiyacımız olacağından şüpheliyim."

"Belki şansımız yaver gider." Rhage kapıya doğru yöneldi. "Ama ben olsam bahse girmezdim."

"Burada tek başıma kalmak istemiyorum-" "Ve sen o kadar da dekoratif değilsin, meleğim."

Dışarıda, sonbaharın soğuk, keskin Eylül havası vardı ve avludan geçip büyük taş konağın girişine doğru yürürken Rhage'ın sinüslerinin uğuldamasına ve canavarının derisinin altında kabarmasına neden oluyordu.

Adamım, Mary'sinin Safe Place'teki işinden eve dönmesini bekleyemedi.

Dillerden ve kadınların belli yerlerden hoşlanmasından bahsetmek -tamam, sadece üç cümleydi ama bu kadarı yeter de artardı- onu germiştir.

On dakika, iki kırklık, bir çift hançer ve üç ayak uzunluğunda bir zincirden sonra, V ile birlikte Caldwell'in et paketleme bölgesine ışındı, ikisi de Trez'in yeni mekânının karşısındaki caddede yerlerini aldılar. shAdoWs yeniden düzenlenmiş bir depodaydı ve Gölge'nin her mekânında olduğu gibi, blok boyunca uzanan bir kuyruk vardı, insanlar yemliğe girmek üzere olan inekler gibi duruyordu. Müzik çaldıkça, yanıp sönen ışıklar ve lazer ışınları binlerce cam bölmeyi delip geçerek

Burası teneke bir çatının altında sıkışıp kalmış üç katlı saykodelik bir geziye benziyor.

İkili arka tarafa doğru yürürken başlarını çevirenler oldu ama neyse. İnsan kadınların vampirleri fark etmenin bir yolu vardı - belki hormonal bir şeydi; belki de siyah deriydi.

Kesinlikle keçi sakalı değildi. Hadi ama.

Ve evet, geçmişte şüpheli mallardan yararlanmak zorunda kaldığı zamanlar olmuş olabilir, ama artık değil. Mary'si vardı ve bu onun için fazlasıyla yeterliydi. V de Jane'i için aynıydı.

Jane artı "sağlıklı" bir doz kırbaç ve zincir. Sicko.

Kulübün arka girişi çift kapılı, üç kilitli bir personel girişiydi ve belli ki bir yerlerde güvenlik kamerası vardı, çünkü yaklaştıkları anda bir fedai her şeyi açtı.

"Sen...?"

"Evet." V içeri daldı. "Trez nerede?"

"Bu tarafta."

Karanlık koridorlar. Aptal, sarhoş insanlar. DD çalışan kızlar. Ve sonra Trez vardı, siyah bir kapının önünde, siyah bir ışığın altında duruyordu.

Gölge otuz metre uzaktan bile kendini belli ediyordu. Uzun boyluydu ve gövdesi ters bir üçgene benziyordu; büyük, ağır omuzları dar bir bele dökülüyor, kalın kalçaları ve uzun bacakları üretimi yerden uzak tutuyordu. Teni malikânenin maun yemek masasının rengindeydi, gözleri gece yarısı kadar siyahtı, saçları kafatasındaki bir desenden başka bir şey olmayacak şekilde kesilmişti. Yine de tüm bunlar sadece güzel bir vitrin süsüydü.

Gerçek şu ki, o bir silah fuarında satın alabileceğiniz herhangi bir şeyden daha tehlikeli bir maldı.

Gölgeler ölümcüldü, Kardeşlik üyelerinin bile etkilendiği numaralar yapabilirlerdi ve onların türü genellikle kendi içlerine kapanır, s'Hisbe'nin topraklarına sadık kalırlardı.

şehir dışında. Trez ve kardeşi iAm bu kuralın istisnalarıydı.

Rehvenge ile ilgili bir şey. Rhage hiç sormamıştı.

"Nerede o?" V, Gölge ile el çırparken sordu.

"Burada."

Rhage da aynısını yaptı ve Gölge'yi sert bir kucaklamayla selamladı. "Nasılsın?"

"Bir sorunumuz var." Trez geri adım attı ve kapıyı açtı. "Ve düşündüğün gibi değil."

"Ölü" avcı yerde hareket ediyor, kollarını ve bacaklarını yavaşça kıvırıyordu. Bir şeyler çeşitli yerlerinden kırılmıştı, bir ayağı yanlışı yöne bakıyordu, bir dirseği eğri büğrü bir açıyla eğilmişti ve epeyce bir sızıntı vardı, zemin Omega'nın yağ siyahı kanıyla doluydu.

"İyi iş," dedi Rhage, ceketinden üzümlü bir Tootsie Pop çıkarıp ambalajını patlatarak. "Bunu fedai mi yaptı?"

"Koca Rob." Trez elini uzattı. "Ve işte karmaşıklık."

Avucunun ortasında bir grup hiçbir şey -özel ilaç paketleri- vardı.

Dur bir dakika.

V eldivenli eliyle eşyaları aldı. "Tıpkı Butch'a verdiklerin gibi, doğru mu?"

"Aynen öyle."

"Evet, bu bir anlaşma."

"Bu boktan daha önce bir şey çıktı mı?"

"Butch Assail ile konuştu ve Assail onlarla iş yaptığını reddetti, reddetti, reddetti. Ve hepsi bu kadar. Devam edecek başka bir şey olmadığı için başka önceliklerimiz vardı, anlıyor musun?"

Rhage çikolatanın ortasını ısırırken eğildi ve kendi WTF-ing'ini yaptı. İlaçların üzerinde kırmızı bir damga vardı... Eski Dilde ölümün sembolü.

Chrih.

Assail, ürününü sokaklara çıkarmak için düşmanı kullanıyorsa ciddi bir belaya bulaşmış olacaktı.

V boştaki elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Şimdi bu şeyi neden Omega'ya geri saplamadığını anlıyorum."

"Korumamın söylediğine göre avcı kalabalığının arasına karışmış ve etrafta dolaşarak küçük anlaşmalar yapmış. Gitmesi istenmiş, tartışmışlar, saldırmışlar ve sonra Big Rob işi halledince ışıkların sönme vakti gelmiş. Bu daha azı ilk kez ortalıkta, ama bu pek bir şey ifade etmiyor, çünkü açılış gecesi. Sonuç olarak, insanların eklemlerimle uğraşmasına izin vermiyorum, insan olsun olmasın. CPD'nin yapılacaklar listesinde zaten olduğumuzdan daha fazla yer almak istemiyorum..."

İkili konuşmaya devam ederken Rhage beyaz çubuğu emerek temizledi ve kendini Gölge'yi ölçüp biçerken buldu.

Konuşmayı keserek, "Neden artık Last Meal'e gelmiyorsun?" diye sordu.

V'nin elmas sertliğindeki bakışları etrafına döndü. "Kardeşim, odaklan."

"Hayır, ben ciddiylim." Kalçasını siyah duvara dayadı. "Ne oldu, Trez. Yani, yemeklerimiz senin için yeterince iyi değil mi?"

Gölge'nin boğazını temizlemesini işaret edin. "Oh, hayır, evet, ben sadece... meşgulüm, bilirsiniz. Bunu açmakla..."

"Peki en son ne zaman beslendin? Bok gibi görünüyorsun."

Vishous ellerini havaya kaldırdı. "Hollywood, oyuna girecek misin-"

"Biliyor musun, bu gece Selena'yı kullandım ve onun kanı inanılmaz.

."

Her şey çok hızlı gelişti. Bir an V onunla dalga geçerken, o Gölge'nin bir damar alması gerektiği gibi çok önemli bir noktayı gündeme getiriyordu.

Bir sonraki adımda, Trez'in raket büyüklüğündeki avucu boynuna kilitlenmiş ve tüm hava akışını kesmişti.

Adam dişlerini gösterip Rhage düşmanıymış gibi hırlarken.

Göz açıp kapayıncaya kadar ve omzundaki o kötü yaraya rağmen Vishous, Gölge'ye karşı saldırıya geçerek onu tam bir vücut darbesiyle yere sererken, Rhage tutamağı kurtarmak için kalın bileğini kavradı. İnanılmaz bir şekilde, bu onları hiçbir yere götürmedi. V'nin üç yüz kiloya yakın ağırlığı Trez'i kaldırmaya çalışırken ve Rhage'in tüm gerilme gücü karışıma girerken bile, Gölge tuğla duvara çarparak hiçbir yere gidemiyor, zar zor hareket ediyordu.

Ve sonra üçünün gerçekten endişelenmesi gereken bir şey oldu.

Rhage gözlerini kırptırdı ve gözlerini açtığı anda sıkışık, siyah alanı parlak bir ışık doldurdu.

"Siktir," diye homurdandı V. "Bırak gitsin, Trez! Sorunlarımız var!"

Rhage'in derisinin altında, ölümcül tehditle uyanan canavarı canlandı.

"Trez! Bırak beni!"

Gölge'ye bir şey oldu -ister o kadar ışıktan, ister Rhage'in yüz hatlarının çoktan şekil değiştirmeye başlamış olmasından olsun- ve elini biraz gevşetti.

V, Gölge'yi kaygan zemine fırlatıp üzerine atladı, siyah bir hançer parladı ve doğrudan şahdamarına saplandı.

Sarkan bir lanetin üzerine Rhage öksürdü ve birkaç kez derin nefes aldı. Kahretsin. Canavarının iyi beslendiği, iyi becerildiği ve düzgün bir şekilde çalıştırıldığı iyi bir gecede tüyleri diken diken oluyordu. Ama biri onu öldürmeye çalıştığı anda?

Bunun için iyi bir neden olsa bile mi?

Belli ki Gölge, Seçilmiş'le bağ kurmuştu. Çünkü o tepkinin her yerinde erkeklik hormonları vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Trez. "Bana ne oldu bilmiyorum. Kardeşimin hayatı üzerine yemin ederim."

"Neden **y a p m a d ı n**?"-Rhage kendi sözlerine takıldı
- "Bize onunla bağ kurduğunu söyle?"

Bir duraklama oldu. Sonra Trez, "Ben... kahretsin." dedi.
V bir dizi küfür ekledi. "Olduğun yerde kalacak mısın Shadow, yoksa boğazının önünü mü kesip açacağım?"
"Ben iyiyim. Yemin ederim."
Bir süre sonra V geldi. "Rhage...? Kardeşim mi?"
Rhage avuçlarını yüzüne dayadı ve kışını yere koyana kadar dikeyden kaymasına izin verdi. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes al. Nefes ver.
Kulüpte zaten daha azı vardı.
Onun canavarı ihtiyaç duydukları son patrondur.
Nefes al.
Nefes ver-
"Ona neler oluyor?" Trez sordu.
"O orospu çocuğuna asla saldıрма," Rhage'in dünya bir cereyandaki duman gibi çekilmeden önce duyduğu son şeydi.

ÜÇ

S'Hisbe'nin Büyük Sarayı'nın en kutsal salonunda, s'Ex ne bir tokmağı ne de bir kolu olan, paneli içine yerleştirildiği duvardan ayıracak neredeyse hiçbir dikişi bulunmayan bir kapının diğer tarafında duruyordu.

Uzak tarafta, bebeğin ağladığını duyabiliyordu ve bu ses, yardım, imdat, imdat diye yalvaran bu ses, kulaklarına ve ruhuna gitti. Elini serin genişliğe koyduğunda eli titredi. Kızı. Onun yavrusu. Muhtemelen sahip olabileceği tek kişi.

Bebek tören odasında yalnız değildi. Baş rahip AnsLai, Baş Astrolog ve bunun gibi olaylara tanıklık etmek ve kaydetmekle görevli bir pozisyon olan Tretary vardı.

Bebek oraya götürülmeden önce bakıcısı tarafından yünden dokunmuş bembeyaz bir battaniyeye sarılmış ve o üç erkekle birlikte geride bırakılmıştı.

Onu kurtarmaya gelmeyen bir baba için ağlamak.

s'Ex'in kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki gözlerinin akı ritmik basıncı kaydediyordu. Bu tepkiyi beklemiyordu, ama belki de çocuğa dokunmasına ya da onunla yalnız kalmasına izin verilmemesinin nedeni bu kesin coşkuydu. Kraliçe yaklaşık altı saat önce onu doğurduğundan beri, onu iki kez görmesine izin verilmişti: bir kez temizlendikten sonra, bir de şimdi, penceresiz ve tek bir kapısı olan o beyaz mermer odaya sokulurken... o da içeriden kilitleniyordu.

İkinci doğumu bunu belirlemiş, bunu talep etmişti. Gelenekler böyle emrediyordu. Yıldızlar aynı hizaya gelmişti.

Öyle ki, kızı tahtın varisi olamayacaktı ve bu nedenle ...

Gir içeri! Kalbi ılık attı. Durdur şunu, önce durdur-Sessizlik.

Birdenbire sessizlik oldu.

Yaralı bir hayvaninkine benzer bir ses boğazından yukarı doğru titreşerek ağzından çıktı ve s'Ex yumruğunu kıvrarak kapıya öyle sert vurdu ki, çarpma noktasından dışarıya doğru yayılan yıldız şeklinde çatlaklar oluştu.

Dehşete düşmüş ve ölümcül bir halde, az önce yapılanlar kadar akıl almaz bir şey yapmadan önce geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Siyah cüppesine takılıp düşerek döndü ve koridorda tökezledi. Duvarlara çarptığının belli belirsiz farkındaydı, momentumu onu sağa sola zıplatıyor, omuzları daha kaygan olan beyaz mermere çarpıyordu.

Nedense yıllar önce, en azından yirmi yıl önce, çıkışta Meshedilmiş Kişi TrezLath'ın aşağı inip kaçmaya çalışmasını beklediği bir geceyi düşündü. Şimdi o erkeğin o zaman yaptığını yapıyordu.

Kaçıyorum.

Aslında kendini hiç serbest bırakmazken.

Saraydan çıkmasına izin verilmeyen Trez'in aksine, Kraliçe'nin celladı olan s'Ex'in çıkmasına izin verilmişti. Ayrıca tüm geliş gidişlerin izlenmesinden de o sorumluydu.

Onun için gecikme olmayacaktı. Bu da bu gece hayat kurtaracaktı.

O sessizlik, o korkunç, yankılanan sessizlik, Trez'in aradığı çıkışa yaklaşarak koridorların labirentinde ilerlerken zihnini yamyamlaştırdı. O erkek de mahkûm edilmişti; doğduğu anda yıldızların konumu, doğası ya da yetiştirilme tarzından daha belirleyiciydi.

Bu takımyıldızlar, çok uzak, doğum anında çok bilinmeyen ve olgunlukta bilinemeyen, her şeyi belirledi. Statünüzü. İşinizi. Değerinizi.

Ve kızı da Trez gibi, ölüm cezası anlamına gelen bir alametin çocuğu olarak dünyaya gelmişti.

Dokuz ay boyunca onun doğumunu beklediler, toplum Kraliçe'nin hamile olmasıyla bir nevi durma noktasına gelmişti. Mevcut hükümdarın hüküm sürdüğü iki yüzyıl boyunca sadece bir hamilelik daha olmuş ve o da Prenses'i doğurmuştu. Elbette, mevcut gebeliğin Kraliçe'nin celladı tarafından gerçekleştirilmiş olması çok daha az önemliydi ve hiçbir zaman kamuoyu tarafından kabul edilmemişti. Bir aristokrat olması daha iyiydi. Kraliyet kanından ikinci bir kuzen. Doğum haritasında önemli olarak işaretlenmiş bir erkek.

Ya da daha iyisi, bir tür kusursuz mucize.

Ne yazık ki hayır. Efendi, hizmetkâr olarak başlayıp güven, erişim ve çok daha sonra kutsal seks eylemini kazanan kişiydi. Ama bunların hepsi anaerkil geleneklerinde büyük ölçüde önemsizdi; erkek her zaman olduğu gibi ikinci plandaydı. Sonuç - bebek - ve anne en önemlileriydi.

Çocuk doğduğunda, yıldızlara bağlı olarak, bir kadın olarak tahtın mevcut varisini geçme şansı vardı.

Gerçi bu da başka bir ölümle sonuçlanacaktı, çünkü tahtın sadece bir varisi olabilirdi - oturan Prensesin ritüel olarak öldürülmesi gerekecekti.

Herkes haber bekliyordu. Saat ve tarihin düzgün bir şekilde kaydedilmesiyle birlikte Baş Astrolog gözlemine çekilmiş ve gece gökyüzü ölçümlerini tamamlamıştı

...

s'Ex bebeğinin kaderini halktan önce ama saray mensuplarından sonra öğrenmişti: Doğum duyurulmayacaktı. Kraliçe mevcut kızını tekrar onaylayacaktı. Her şey eskiden olduğu gibi devam edecekti.

Ve bu, onun için kişisel trajedinin saray protokolü, kraliyete duyulan saygı ve uzun süredir devam eden astrolojik geleneklerin altına gömülmesiydi.

Başından beri bunun bir olasılık olduğunu biliyordu. Ancak ya kibir ya da cehalet yüzünden bu korkunç gerçeği göz ardı etmişti.

Bu korkunç gerçeklik.

Sonunda gecenin içine daldığında, puf puf bıraktığı nefesler çekti. Kişisel tarihi ile her şeyi yöneten bu yıldız belirleme sistemi arasında bir kesişme olmasını hiç beklemiyordu.

Gerçekten çok aptalca.

Ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi ve kırılmış, kurumakta olan çimlere kustu.

Bu kovulma kafasını biraz dağıtmış gibi görünüyordu, öyle ki neredeyse tekrar yapmak istiyordu. Bir şey yapması gerekiyordu, herhangi bir şey... saraya geri dönemezdi - sırf acısını dindirmek için karşısına çıkan ilk Gölge'yi öldürebilirdi.

Kurtarılması, görevinden kaynaklanıyordu. Bu olayla birlikte, infazcı rolü gereği yerine getirmesi gereken resmi bir iş vardı.

Zihnini ve duygularını yeterince sakinleştirip maddesizleşebilmesi için epey zaman geçmesi gerekti ve moleküllerini dağıtabildiğinde garip bir rahatlama hissiyle Bölge'nin duvarlarından dışarı çıktı.

Kraliçe'nin şu anda hiçbir şey hissetmediğinden oldukça emindi. O yıldız haritasının bir sonucu olarak, kısa kesilen masum hayat, doğan şeyin o kraliyet rahminden çıkmış olmasına rağmen, değersizlik noktasına kadar değersizleştirildi.

Yıldızların hizalanması DNA'nın hizalanmasından daha önemliydi.

Her zaman böyle olmuştu. Sonsuza kadar da öyle olacaktı.

Caldwell şehir merkezine doğru ilerlerken, Eylül ayı olmasına rağmen, en soğuk geceyi yaşıyordu.

hiç tanımamıştı.

DÖRT

Seçilmiş Selenâ eğitim merkezine ofisin malzeme dolabının arkasından girdi ve dışarı çıktığında masanın arkasındaki muazzam figür karşısında sıçradı.

Hharm'ın oğlu Tohrment bilgisayardan başını kaldırdı. "Oh, hey, Selenâ. Sürpriz."

Kalp atışları düzene girdiğinde elini göğsüne götürdü. "Burada kimseyi görmeyi beklemiyordum."

Kardeş ekranın mavi ışıltısına yeniden odaklandı. "Evet, işe geri döndüm. İşleri tekrar açacağız."

"Neyi açayım?"

"Eğitim merkezi." Tohr hayatında gördüğü en çirkin yeşil deri sandalyede arkasına yaslandı. Konuşurken de sanki değerli bir sanat eseriymiş gibi kolunu okşadı. "Baskınlardan önce burada iyi bir programımız vardı. Ama sonra saldırılar sırasında çok sayıda glymera üyesi öldürüldü ve hayatta kalanlar Caldwell'i terk etti. Şimdi insanlar geri dönüyor ve Tanrı biliyor ki yardıma ihtiyacımız var. Azaltma Topluluğu bir depodaki fareler gibi çoğalıyor."

"Tüm bu tesislerin ne için olduğunu merak ediyordum." "İlk elden göreceksin."

"Belki," dedi. Ama sadece hızlı hareket ederlerse-

"İyi misin?" diye sordu Kardeş ayağa fırlayarak.

Ani bir dönüşle dünya onun etrafında dönerek başını omurgasının üzerinde döndürdü - yoksa odanın kendisi miydi? Her iki durumda da Tohrment onu yere düşmeden yakaladı ve kollarının arasına aldı.

"Ben iyiyim, iyiyim... Ben iyiyim," dedi.

En azından bu kelimeleri yüksek sesle söylediğini düşünüyordu. Emin değildi çünkü Tohr'un dudakları hareket ediyordu ve gözleri sanki onunla konuşuyormuş gibi onunkilere kilitlenmişti ama sesini duyamıyordu. Kendi sesini. Herhangi bir şey.

Sonrasında bildiği tek şey, muayene odalarından birinde olduğu ve Vishous'un shellanı Doktor Jane'in koyu yeşil gözleri, kısa sarı saçları ve kükreyen endişesiyle ona baktığıydı.

Tepesindeki avize çok parlaktı ve Selena yüzünü örtmek için avucunu kaldırdı. "Lütfen-bu gereksiz-"

Birdenbire kendini duyabildiğini fark etti ve bir zamanlar donuklaşmış ve seyrelmiş olan dünya keskin ayrıntılarla geri geldi.

"Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim."

Doktor Jane ellerini kalçalarına koydu ve sanki bir barometre gibi ölçüm yapıyormuş gibi öylece durdu.

Selena bir an için korkuya kapıldı. Bunu bilmelerini istemiyordu-

Kardeşliğin doktoru "Az önce birini mi beslediniz?" diye sordu.

"Yaklaşık bir saat önce. Ve yemek yemedim. Yemek yemeyi unuttum." Bu yalan değildi.

"Bilmem gereken herhangi bir tıbbi durumunuz var mı?"

"Hayır." Ki bu bir yalandı. "Tamamen sağlıklıyım."

"İşte," dedi Tohr, eline soğuk bir şey sıkıştırarak. "İç bunu."

Kendisine söyleneni yaptı ve üzerinde "Arkadaşınla Paylaş" yazan kırmızı bir kutuda kola olduğunu fark etti.

Ve aslında, bu şey onu canlandırdı. "Bu iyi bir şey."

"Renginiz daha da güzelleşiyor." Doktor Jane kollarını göğsünde kavuşturdu ve paslanmaz çelik dolaplardan birine yaslandı. "İçmeye devam edin. Ve belki de başka birini çağırmayı düşünmelisin-"

"Hayır," dedi sertçe. "Görevimi tamamlayacağım."

Buraya gelmenin ve damarını Kardeşlerin ve eşlerinden beslenemeyen diğerlerinin kullanımına sunmanın önemi, onu ayakta tutan tek şeydi. Normal hayatla bağlantısı, önemli bir işinin olması, gecelerin ve günlerin metronomuydu; bunlar olmadan üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığı kötü bir kaderle kendini tüketecekti.

Gerçek şu ki, zamanı tükeniyordu ve son anının ne zaman geleceğinden, en son ne zaman bir şey yapacağından asla emin olamıyordu. Bu da burada hizmette olmayı kesinlikle kritik hale getiriyordu.

Gazozu içmeye devam ederken birçok şey söylendi, doktor tarafından sorular soruldu, kendi tarafından cevaplar verildi. Kelime dağarcığı önemli değildi; bu fayans kaplı odadan kurtulmak ve gecenin son ziyaretine devam etmek için her şeyi, her yalanı, kısmi doğruyu veya yanlış yapıyı söyleyebilirdi.

"Görevimi tamamlayacağım." Yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "Ve sonra dinleneceğim. Söz veriyorum."

Bir süre sonra Doktor Jane başını salladı ve çatışma sonunda kazanılmıştı.

Ancak savaş tamamen farklı bir canavar gibiydi.

"Ben iyiyim," dedi Selena masadan zıplayarak. "Gerçekten ve gerçekten."

"Bir daha olursa beni görmeye gel, tamam mı?"

"Kesinlikle." İkisine de gülümsedi. "Söz veriyorum."

Muayene odasından çıkarken, bu yalanın onu rahatsız etmesi gerektiğini düşündü. Ama artık vicdan azabı çekme lüksü yoktu.

Ölüme karşı bir koşu içindeydi ve hiçbir şey, değer verdiği insanlar ya da sevdiği erkek bile yoluna çıkamazdı.

Onun için hayatta kalmak tek başına bir çabaydı.

ShAdoWs'a döndüğünde Trez'in oturmadan önce öksürerek gırtlığını eski haline getirmesi gerekti. Tek bir şey

Vishous hakkında ne söyleyebilirdi? Kardeş, hükmetme işini iyi yaptı.

Evet.

Ama her neyse, köşede işler biraz fazla gerçekçi olmaya başlamıştı.

Seks odasının loş ortamında Rhage top gibi kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı, açık ağzından öyle ölçülü bir ritimle nefes alıp veriyordu ki ya kendini hipnotize ediyordu ya da lanet olası bir komadaydı.

"Ne yapıyor bu?" Trez sordu. "Bir canavara dönüşmemeye çalışıyor."

Trez kaşlarını çatı. "Gerçekten."

"Godzilla. Sadece mor."

"Tanrım... Bunun sadece dedikodu olduğunu sanıyordum." "Hayır."

V siyah bir hançeri avuçladı ve omzunun üzerinden kaldırdı. Kardeş, avcının kalıntılarını boş sandığa çivileyerek yok etti, gecenin ikinci parlak ışığı bir fener gibi mavi-beyaz parlayarak kayboldu ve kokuşmuş kalıntıların çoğunu da beraberinde götürdü. Flaş yağ lekesinin icabına bakmamıştı ama Trez bu odaları ortada bir gider ve tezgahın altına gizlice monte edilmiş bir hortum bağlantısıyla donatmıştı.

İnsanlar da dağınık olabilir.

"Demek bağ kurdunuz, ha?" dedi V, yükünü hafifletirken ve düşmüş bir kurdu koruyan sürü hayvanı gibi Kardeşini izlerken.

"Pardon, ne dedin?"

"Sena. Onunla bağ kurmuşsun."

Trez küfretti ve yüzünü ovaladı. "Ah, hayır. Pek sayılmaz."

"Çok bilge bir kişi bir keresinde bana ... istediğin herkese yalan söyle, ama kendine asla."

"Bak, bilmiyorum-"

"Yani bu yüzden mi evden bu kadar çok uzaklaştın?"

Trez üfleme-duman treninde kalmayı düşündü ama ne faydası vardı. Saygı duyduğu bir erkeğe saldırmıştı, hem de kendi dışisine tamamen aşık olan bir erkeğe, sırf adam bu şekilde hizmet etmek üzere eğitilmiş bir Seçilmiş'in damarını -ve başka hiçbir şeyini- aldığı için.

Eğer bu onun alnına bağlı erkek damgasını vurmadıysa, neyin vuracağını bilmiyordu.

"Ben sadece..." Trez başını salladı. "Sikeyim. Ben. Tamam, bağlandım

-Ve ben onun yanında olup hepinizi besleyemem. Yani, bunun gerekli bir hizmet olduğunu ve damarda durduğunu biliyorum, falan filan. Ama bu çok tehlikeli. Bunu her an yapabilirim" -Rhage'e başıyla işaret etti- "her an yapabilirim."

"Seni istemiyor mu? Phury yüzünden olamayacağını biliyorum.

Sana büyük saygı duyuyor."

Evet, o ve tüm Seçilmişlerden sorumlu olan Primale çok iyiydi. Meselenin bu olmaması çok kötüydü. "Bu iş yürümeyecek."

"Neden?"

"Neden bir küçüğün üzerinde Assail'in ilaçları olduğu konusuna geri dönebilir miyiz?"

"Alınma ama az önce şahdamarını lavabo giderine çevirmeyerek sana büyük bir kolaylık sağladım. Dürüst olma onurunu bana bahsedebilir misin?"

Trez ellerine baktı ve parmaklarını bir yelpaze gibi açtı. "Binlerce insan kadınla yatmamış olsaydım bile, tam olarak özgür bir adam sayılmam."

"Rehv ona olan borcunuzun fazlasıyla ödendiğini söyledi." "Beni bağlayan bağ ona değil."

"Peki tasmanın sahibi kim?"

"Kraliçem."

Uzun, alçak bir ıslık sesi duyuldu. "Ne şekilde?"

Kardeşlik'le bu kadar zaman geçirip onlara başının üzerindeki örs hakkında hiçbir şey söylememiş olması tuhaftı. Yine de uzun süre boyunca tek yaptığı örs orada değilmiş gibi davranmaya çalışmak olmuştu.

"Tahtın varisine hizmet etmem gerekiyordu." "Bu ne zaman oldu?"

"Doğum. Benimki yani."

V kaşlarını çatı. "Kraliçe nerede olduğunuzu biliyor mu?" "Evet."

"Bunu bize taşınmadan önce açıklamalıydınız. Sizi barındırmayacağımızı söylemiyorum ama halkınız kimlerle ilişki kuracakları konusunda çok titiz olabiliyor. S'Hisbe ile diplomatik bir mesele olmadan da yeterince sorunumuz var."

"Yine de hafifletici bir durum olabilir." Telefonu gömleğinin cebinde titremeye başlayınca elini cebine attı ve kimden geldiğine bakmadan kapattı. "Nötr durumdaydım. Ya bir tırla kafa kafaya çarpışma ya da beni kurtarabilecek bir direksiyon kırma olasılığı vardı."

"Sena bunları biliyor mu?"

"Bir kısmını biliyor."

Kardeş başını eğdi. "Pekala, bu senin hikayen -En azından Seçilmişler açısından. Ama Gazap'ı ve tahtımızı nasıl etkileyecek? Tüm bahisler kapandı."

"Herhangi bir gece. Her geceyi bilirim - Kraliçe her an doğum yapabilir."

"Kralımdan hiçbir şey saklamam."

Trez telefonunun tekrar çaldığını hissetti ve ikinci kez susturdu. "Ona zarların hâlâ yuvarlandığını söyle. Elimizde ne olduğunu bilmiyoruz. Belki yıldız haritası benimkiyle uyuşmaz ve o zaman özgür olurum."

"Bunu iletceğim."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Trez kıpırdanmaya başladı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Cevap gelmeyince ayağa kalktı ve kışını fırçaladı. Ve hala o elmas gözler ona bakıyordu. "Alo? Ne oluyor lan?"

"Zamanınız tükeniyor," dedi Kardeş alçak bir sesle. "Hem de iki cephede."

Trez'in telefonu yine çaldı ama istese bile o lanet şeye cevap vermezdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İki kadın var. Ve her iki durumda da zamanınız tükeniyor."

"Senin ne sikim olduğunu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Hayır, çünkü Tanrı'ya şükür hayatında sadece bir tane saatli bomba vardı. "Rhage uyanacak mı yoksa bir acil durum arabasına mı ihtiyacı var?"

"Bu onunla ilgili değil."

"Bu benimle de ilgili değil. Cidden, tıbbi yardıma ihtiyacı var mı?"

"Hayır. Ve konuştuğumuz şey bu değil." "Yanlış zamir, dostum. Bu konuşmada ben yokum."

Ayrıca, kim bilir, belki de s'Hisbe işi yolunda giderse Selena'yla olan durumu düzeltebilirdi. Ne de olsa, eğer Kutsanmış Kişi değilse, olmakta özgürdü ...

Kahretsin, buradaki işini bırakmazsa, hala bir pezevenk olacaktı. Seks bağımlılığından kurtulmaya çalışan. Kötü kader travma sonrası stres bozukluğunu atlatmak için terapiye ihtiyacı olacaktı.

Evet, vay canına. Yılın bekârı burada.

Selena onu özlemiş gibi görünmüyordu ve onu suçlamıyordu. Tüm o insan kadınlarla olan geçmişi, her ne kadar onu öper öpmez fahişelik yapmayı bırakmış olsa da, romantik bir şey değildi. Düpedüz iğrençti.

Aylarca süren bekârlık, fiziksel bedenini kasıtlı olarak lekeleme çabalarını pek telafi etmedi.

"Seni görüyorum." V gözlerini ovuşturdu. "Bak, bana ihtiyacın yoksa, ben-"

"Senin için heykel vals yapacak."

Trez'in telefonu tekrar çalmaya başladığında, vücudunun her santimetrekaresini sarmaya başladığını fark etti. "Kusura bakma ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Kendine iyi bak.

ne kadar ihtiyacınız olursa olsun, burada kimse sizi rahatsız etmeyecek."

"Var olun. Bunun seni öldüreceğini düşündüğünde bile." "Alınma V, ama bunu duymak istemiyorum. Sonra görüşürüz."

BEŞ

Lohstrong'un oğlu Luchas, eğitim merkezinin tıbbi süitinde, gövdesi ve başı yastıklarla desteklenmiş bir hastane yatağında sırt üstü yatıyordu. Parçalanmış vücudu, bombalarla taranmış bir manzara gibi önünde uzanıyordu; yara izleri ve eksik parçalar, daha önce normal ve iyi işleyen vücudunu acı verici, zayıflatıcı bir işlev bozukluğuna dönüştürüyordu.

Sol bacağı en büyük sorunuydu.

Kiracıların onu hapsettiğı yağ varilinden kurtarıldığından beri bir "rehabilitasyon" sürecine girmişti.

Onun için gerçekte olup bitenler için tuhaf bir kelimeydi. Tabletten baktığı kadarıyla resmi tanımı, birini ya da bir şeyi eski normal işleyişine d nd rmekti.

Ancak aylarca süren fiziksel ve mesleki terapiden sonra, geceleri zihinsel ve bedensel olarak küçük ve büyük hareketlerin onu eski haline yaklaştırmadığı, zamanı geri döndürmeyi başardığı sonucuna varmıştı. Kesin olarak bildiğı tek şey şuydu: acı çekiyordu; hala yürüyemiyordu; ve o sıkışık durağanlıkta kilitli kaldığından beri bildiğı tek şey olan bu hastane odasının dört duvarı onu çıldırtıyordu.

Hayatının nasıl bu hale geldiğini ilk kez merak etmiyordu.

Ve bu aptalcaydı. Gerçekleri çok iyi biliyordu. Baskınların olduğı gece, avcılar ailesinin evine sızmıştı.

diğerlerine yaptıkları gibi. Babasını ve mahmenlerini katletmişler, kız kardeşine de aynısını yapmışlardı. Ona geldiklerinde, bir vampirin daha azına dönüştürölüp dönüştürölmemeyeceğini test etmek için bir kobay olarak kullanılabilmesi amacıyla hayatını bağışlamaya karar vermişlerdi. Onu etkisiz hale getirdikten sonra bir yerdeki bir yağ variline koymuşlar ve Omega'nın kanında saklamışlardı.

Ancak herhangi bir deney yapılmamıştı. Ona olan ilgilerini kaybetmişler, onu unutmuşlar ya da başka bir sonuç ortaya çıkmıştı.

Kurtulamayınca, sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca kara yapışkan boşlukta acı çekmiş, yaşamış ama zar zor hayatta kalmış, sonunun gelmesini beklemişti.

Bir şekilde dönüştürölüp dönüştürölmediğinden emin değildi.

Bir zamanlar bilimsel başarısı ve kapasitesi nedeniyle büyük gurur duyduğu zihni, bedeni gibi sakatlanmış, kendi içinde dönmeye başlamış, bir zamanlar berrak olan düşünce yolları paranoya ve dehşetten oluşan karanlık bir kâbusa dönüşmüştü.

Ve sonra kardeşi, hiçbir zaman zaman ayıramadığı, küçümsediğı, kendini hep üstün hissettiğı kardeşi... gelmiş ve onun kurtarıcısı olmuştu. Qhuinn, mavi gözlü ve yeşil gözlü sapık, kritik kusurlu aile utancı, evden kovulan ve bu nedenle saldırı gerçekleştiğinde evde olmayan kişi, özgür kalmasının tek nedeni olmuştu.

Bu erkek aynı zamanda soyun en güçlü üyesi olmuş, Kara Hançer Kardeşliği'yle birlikte yaşamış ve çalışmış, onurla savaşmış, Irk'ı düşmana karşı üstün bir şekilde savunmuştu.

Luchas, eski altın çocuk, artık var olmayan mantonun varisi ... şimdi kusurları olan kişiydi.

Karma mı?

Artık parçalanmış olan elini kaldırdı ve beş parmağından dördünden geriye kalan koçanlara baktı.

Muhtemelen.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı ve içine çektiğinde diğer taraftaki kokuları yakaladı. Kendini destekleyerek çarşafları ince göğsünün üzerinde yukarı çekti.

Seçilmiş Selena dün akşam olduğu gibi yalnız değildi.

Ve bunun ne hakkında olduğunu biliyordu.

"İçeri gel," dedi hâlâ tanımadığı bir sesle. Çektiği çileden beri konuşması daha boğuk, daha derindi.

Önce Qhuinn geldi ve Luchas bir an için irkildi. Kardeşini daha önce ne zaman görse, erkek sivil kıyafetler içindeydi. Bu gece öyle değildi. Çatışma alanından yeni geldiği belliydi, güçlü vücudunu kaplayan siyah deri, kalçalarına, uyluklarına... göğsüne bağlanmış silahlar.

Luchas iki özel dövüş aletini fark edince kaşlarını çatı: Kardeşinin göğüs kafesinde bir çift siyah hançer vardı ve sapları aşağı bakıyordu.

Garip, diye düşündü. Anladığı kadarıyla bu tür bıçaklar sadece Kara Hançer Kardeşliği üyelerine ayrılmıştı.

Belki de artık askerlerinin de bunları giymesine izin vermişlerdir?

"Hey," dedi Qhuinn.

Arkasında, Seçilmiş Selena bir hayalet kadar sessizdi, beyaz cübbesi ince bedeninin etrafında uçuşuyor, koyu renk saçları kutsal tarikatının geleneksel tarzıyla başının üzerinde yukarı doğru örülüyordu.

"Selamlar, efendim," dedi zarif bir selamla.

Bacağına bakan Luchas umutsuzca yataktan kalkmak ve ona hak ettiği saygıyı göstermek istedi. Bu bir seçenek değildi. Bacağı her zamanki gibi ayak parmağından dizine kadar beyaz gazlı bezle sıkıca sarılmıştı ve bu steril sargının altında ne vardı? İyileşmeyen et, enfeksiyonun sıcaklığı

kaynamaya yüz tutmuş bir tencere su gibi kaynıyor.

"Bana beslenmeyi bıraktığını söylediler," dedi Qhuinn.

Luchas başka tarafa baktı, keşke bir pencere olsaydı da dikkati dağılmış gibi yapabilseydi.

"Eee?" Qhuinn sordu. "Bu doğru mu?"

"Seçilmiş," diye mırıldandı Luchas. "Bize biraz yalnız kalma izni verir misiniz?"

"Ama elbette. Çağrınızı bekleyeceğim."

Kapı sessizce kapandı. Ve Luchas odadaki tüm oksijenin kadınla birlikte gitmiş olduğunu fark etti.

Qhuinn yatağın yanına bir sandalye çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu. Omuzları o kadar genişti ki, üzerindeki deri ceket itiraz edercesine gıcırdadı.

"Neler oluyor, Luchas?" diye sordu.

"Bu bekleyebilirdi. Kavgadan gelmemeliydin."

"Yaşamsal belirtilerinize göre değil."

"Yani doktor sizi çağırdı, öyle mi?"

"Benimle konuştu, evet."

Luchas gözlerini kapattı. "Ben..." Boğazını temizledi. "Tüm bunlardan önce, ne yapacağıma, geleceğimin nasıl olacağına dair bir vizyonum vardı. Ben..."

"Babam gibi olacaktın."

"Evet... Bana öğretilen ve yaşamaya değer bir hayatı tanımlayan her şeyi istedim." Göz kapaklarını kaldırdı ve vücuduna baktı. "Bu o değildi. Bu... Ben bir genç gibiyim. İnsanlar ihtiyaçlarımla ilgileniyor, bana yemek getiriyor, beni yıkıyor, siliyor. Ben kırık bir kabın içine hapsolmuş bir beynim. Kendim için hiçbir şey yapmıyorum-"

"Luchas-"

"Hayır!" Kesik elini havada savurdu. "Gelecekteki sağlık vaatleriyle beni teskin etme. Dokuz ay oldu, kardeşim benim. Öncesinde bir tutsaklık vardı.

Cehennem bir yüzyıl sürdü. Mahkum olmaktan bıktım. Bitti."

"Kendini öldüremezsin."

"Biliyorum. O zaman Fade'e girmem. Ama yemek yemezsem ve beslenmezsem, bu" -parmağını bacağına götürdü- "beni en iyi şekilde ele geçirecek ve beni götürecektir. İntihar değil. Sepsis nedeniyle ölüm - Doktor Jane'in endişelendiği de bu değil mi?"

Qhuinn keskin bir hareketle ceketini çıkardı ve yere bıraktı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Luchas ellerini yüzüne kapattı. "Bunu nasıl söylersin ... evimizde yaşanan onca zulümden sonra..." "Sen yapmadın. Bunu kiracılar yaptı." "Ben de katıldım."

"Özür diledin."

En azından bu doğru yaptığı bir şeydi. "Qhuinn, bırak gideyim. Lütfen. Bırak beni... gideyim."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, Luchas argümanının kabul edildiğini düşünerek daha rahat nefes almaya başladı.

"Umutsuzluğun nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi Qhuinn kabaca. "Ama kader sizi şaşırtabilir."

Luchas kollarını indirdi ve acı acı güldü. "Korkarım iyi anlamda değil. İyi bir şekilde değil."

"Yanılıyorsun-"

"Dur-"

"Luchas. Sana söylüyorum-"

"Ben lanet bir kötürümüm!"

"Ben de öyleydim." Qhuinn gözlerini işaret etti. "Tüm hayatım boyunca." Luchas arkasını dönüp krem rengi duvara baktı.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok, Qhuinn. Bitti artık. İstemediğim bir hayat için savaşmaktan yoruldum."

Bir sessizlik daha uzadı. Sonunda Qhuinn nefesinin altından küfretti. "Sadece beslenmen ve gücünü geri kazanman gerekiyor."

"Damarını asla reddetmeyeceğim. Bunu şimdi kabul edebilir ve ikna edici bulmadığım argümanlarla daha fazla zaman kaybetmeyebilirsiniz. Benden bu kadar."

Selena koridorda beklerken, yorgunluk onu görünmez olduğu için daha az gerçek olmayan ağır kıvrımlarla örtüyordu.

Yine de huzursuzdu. Elbisesiyle, saçıyla, elleriyle oynuyordu.

Görevleri tarafından tüketilmeyen zamanı sevmiyordu. Kendini meşgul edecek hiçbir şey olmadığında, düşünceleri ve korkuları kafatasının içinde zapt edilemeyecek kadar gürültülü hale geldi.

Yine de bu yalnızlığın bir faydası olduğunu düşündü. Eğer bundan yararlanmaya dayanabilirse.

Burada dururken yapması gereken şey vedalaşma pratiğı yapmaktı. Zamanı tükenmeden önce söylemek istediğı kelimeleri oluşturmaya çalışmalıydı. Kalbinden geçenleri yüksek sesle söylemek için gereken cesareti toplamalıydı.

Trez'e veda etme dürtüsünü yerine getirecekti.

Geride bırakacağı pek çok insan, Primale ve Seçilmiş kız kardeşleri, Kardeşler ve onların shellanları arasında şimdiden yasını tuttuğı kişi Trez'di. Onu pek çok gecedir görmemiş olsa da.

Onunla aylardır yalnız kalmamış olmasına rağmen.

Aslında, ilişkilerini ya da her neyse onu bitirdikten sonra, adam neredeyse malikaneden taşınmıştı. Ne zaman gelirse gelsin, ne zaman giderse gitsin, onu yüz yüze görmemişti ve sadece ara sıra kendisinden farklı bir yöne doğru ilerleyen büyük omuzlarına bir göz atmıştı.

Ondan kaçıyor olması ilk başta haince bir rahatlama olmuştu. Ondan ayrılmak en zoru olacaktı ve görevlerine devam etselerdi daha da zor olacaktı. Ama son zamanlarda, zamanı gittikçe kısaldıkça, ona söylemesi gerektiğine karar vermişti ...

Sevgili Bakire Kâtip, ne söyleyecekti?

Selena koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sanki bu mükemmel küçük monolog bir an önce geçip gidecekmiş gibi.

ezberleyebilmesi için yeterince yavaş.

Tek bildiği, adamın birlikte geçirdikleri zamanı unutmuş olduğuydu. Kendi itirafına göre, insan türünden kadın eğlenceleri bulmakta ustaydı.

Hiç şüphe yok ki geçmişe sünger çekmişti.

Ve bir de onun bir başkasıyla sözlenmiş olduğu gerçeği vardı.

Başını ellerinin arasına aldı. Hayatı boyunca kutsal görevinden huzur ve amaç edinmişti - bu yüzden ölümüne yaklaştıkça, doğru yapmak istediği tek şeyin kendisinden olmayan bir erkekten ayrılması olduğunu keşfetmek şok ediciydi. Onunla çok kısa süreli bir ilişki yaşamıştı.

Büyük Kamp'taki odasında, Trez'le yaşadıklarının tamamen aptallık olduğuna kendini ikna etmeye çalışarak geçirdiği pek çok gece olmuştu ama şimdi, zaman tükenirken? Garip bir netlik onu odaklıyordu. Nedeninin hiçbir önemi yoktu. Sadece ölmeden önce ona nasıl hissettiğini söyleme amacına ulaşmıştı.

Yine de ona çok erken yaklaşmak istemiyordu - ruhunu potansiyel olarak kayıtsız bir kaba dökmek ve sonra geceler, haftalar, aylar boyunca oyalanmak oldukça utanç vericiydi.

Keşke son kullanma tarihi bir tarihle birlikte gelseydi, sanki bir kutu süt gibi-

Qhuinn hastane odasından çıktı ve sert yüzündeki gergin ifade kadının kafasını meşgul eden karmaşayı ortadan kaldırdı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Yine mi reddediyor?" "Ona ulaşamıyorum."

"Yaşama isteği karmaşık olabilir." Uzandı ve bir elini onun omzuna koydu. "İkiniz için de burada olduğumu bilin. Eğer herhangi bir zamanda fikrini değiştirirse, geleceğim."

"Sen değerli bir kadınsın, gerçekten öylesin."

Ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı ve sonra sanki tesisten ayrılıyormuş gibi koridorda ilerlemeye başladı. Ama sonra Doktor Jane'in ana muayene odasının kapalı kapısının önünde durakladı. Bir süre sonra kapıyı itti.

İki kardeş için bir çözüm olması için dua ederken, Tohrment'in önünde onu darmadağın edenin daha büyük kardeşi olan bir başka yorgunluk dalgası vücudunu sararak düşmemek için elini duvara doğru uzatmasına neden oldu.

Panik onu ele geçirdi, kalbi göğsünde çılgınca atıyor, kafası şunu yap, bunu yap, kaç gibi düşüncelerle dolup taşıyordu. Ya bu bir saldırıysa? Ya bu onun sonuysa-

"Hey, iyi misin?"

Vahşi gözlerini sese doğru çevirdiğinde, Tohrment'in muayene odasından çıktığını gördü.

"İ..."

Bir anda, sanki bir soyguncu ona yaklaşmış da Kardeş'le karşılaşınca saldırısını yeniden gözden geçirmiş gibi, dönme hissi beklenmedik bir şekilde geri çekildi.

Cüppesinin altından önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı ve çok korktuğu ölümcül direncin hiçbirini bulamadı.

"Selena?" dedi ona doğru yürürken.

Arkasını duvara yaslayarak saçlarını taramaya başladı ve alnının terden ıslandığını fark etti.

"Sanırım kendimi Sığınak'a teslim edeceğim." Nefesini dışarı üfledi. "Orada kendimi yenileyeceğim. Buna ihtiyaç var."

"Bu harika bir fikir. Ama yapabileceğinden emin misin?"

"Ben iyiyim."

Gözlerini kapatan Selena konsantre oldu ve ...

... bedenindeki bir şeyden ziyade beyninin başlattığı, dünyanın bir dönüşü ve moleküllerinin bir dönüşü ile Kâtip Bakire'nin kutsal, huzurlu yerine taşındı.

Anında, sanki bir damar almış gibi, bedeni hem rahatlamış hem de güçlenmişti, ama zihni aynı şeyi yapmadı - ağaç yapraklarının ve çimenlerin güzel yeşilliklerine, sürekli açan lalelerin pastel renklerine, yataktan çıkıp, Hazine'nin, Tecrit Edilmiş Kâtipler Tapınağı'nın, Yansıtma Havuzu'nun görkemli beyaz mermerlerine rağmen, tartışılabilir bir güvenlik içinde olmasına rağmen takip edildiğini hissetti.

Öte yandan, süresi belirsiz ölümcül bir hastalığa sahip olmak, "normal" spektrumdaki semptomlar ile daha büyük alametlere sahip olanlar arasındaki farkı anlamayı zorlaştırıyordu.

Hareket ederse hastalığının dışavurumunu tetikleyebileceğinden korkarak bir süre geldiği yerde kaldı. Ama sonunda bir gezintiye çıktı. Durgun havanın sıcaklığı mükemmeldi, ne çok sıcak ne de çok soğuktu, gökyüzünde peygamber çiçeği safir renginde bir mavi parlıyordu ve hamamlar ortamın garip ışığı altında parlıyordu... ve kendini Caldwell şehir merkezindeki karanlık bir ara sokakta yalnızmış gibi hissetti.

Ne kadar zamanı kalmıştı? Merak ediyordu. Daha kaç gezintisi kalmıştı?

Tanıdık bir hüznün ve iktidarsızlık duygusu içine hücum edip göğsünü ezerek nefes almasını zorlaştırırken titreyerek cübbesini vücuduna yaklaştırdı. Ama gözyaşlarına teslim olmadı. Bir süre önce hepsini ağlayarak dökmüştü; neden-ben'ler, keşke'ler ve daha fazla zamana ihtiyacım var'lar artık geride kalmıştı - içinde yeterince uzun süre kalınırsa kaynar suya bile alışılabilceğinin kanıtı.

Kendisine sadece dolu dolu bir hayat bahşedilmediği değil, gerçekte çok da fazla yaşamadığı gerçeğiyle yüzleşmişti ve bu yüzden, evet, elbette Trez'e veda etmeliydi. Kendisine ait olan bir şeye en çok yaklaştığı kişi oydu; belirlenmiş olmaktan ziyade özel olan, atanmış olmaktan ziyade kısa süreliğine de olsa elde edilmiş bir şey.

Ona veda ederken, hayatının kendisine ait olan kısmını kabul ediyordu.

Yarın ona yaklaşıacaktı. Gururun canı cehenneme...

Bir süre sonra ayaklarının onu mezarlığa götürdüğünü fark etti ve düşüncelerinin yönü göz önüne alındığında buna şaşırmadı.

Seçilmişler esasen ölümsüzdü ve türün hayatta kalmasını sağlamak için en güçlü erkeklerin en zeki dişilerle çiftleştirildiği Kâtip Bakire'nin üreme programının bir parçası olarak uzun zaman önce var olmuşlardı. Başlangıçta, dişi üreme stoku burada karantinaya alınmış ve Primale dölleme için tek erkek olarak hizmet vermişti. Ancak binyıllar geçtikçe, Seçilmişlerin rolü evrim geçirerek Kâtip Bakire'ye ruhani olarak da hizmet etmeye, Irkın Dünya'da ortaya çıkan tarihini kaydetmeye, türün Annesine tapınmaya ve Kardeşliğin çiftleşmemiş üyeleri için kan kaynağı olmaya başladı; bazıları rütbelerini kırarak sevgi, özgürlük ve katı rollere mahkûm edilmeyecek gençler doğurma şansı karşılığında ölümlülüğü kabul etti.

Ve sonra şimdiki Primale geldi ve rolleri daha da gevşetti.

Selena mezarlığın kemerli kafesinden içeri baktı; kız kardeşlerinin mermer heykelleri, epeyce uzakta olmalarına ve yemyeşil sınırlarının içine hapsolmuş olmalarına rağmen onun üzerinde belirmeyi başarmıştı.

Kadim ıslah programının yaptığı tüm iyiliklere rağmen, ondan kaynaklanan hain bir sonuç vardı; bu Primale ne kadar modern düşünürse düşünsün, Selena ve kız kardeşlerini muaf tutamayacağı bir hapisane.

Seçilmişlerin hücrelerinin derinliklerinde kritik bir zayıflık yatıyordu; tam da vampirleri yenilmez kılması beklenen sınırlı üreme havuzu nedeniyle ortaya çıkan bir kusur.

Güç niyetine bir kurban. Irkın Anası'nın Doğa Ana tarafından kısıtlanabileceğinin ve kısıtlanacağıının kanıtı.

Ötedeki heykeller onu dehşete düşürdü. Etrafı çevrili akrebin içindeki zarif figürler aslında taştan yapılmamıştı - bloklardan oyulmuş anlamında değil. Onlar kendisiyle aynı hastalıktan muzdarip olanların donmuş bedenleriydi.

Bunlar, kendi ayaklarının bastığı yolda yürümüş olan kız kardeşlerinin ölü bedenleriydi; seçtikleri pozlarda dondurulmuş, Mabet'in garip atmosferik özellikleriyle birleştğinde onları sonsuza kadar koruyan ince bir mineral sıvayla mühürlenmişlerdi.

Titreme onu bir dalga gibi yeniden sardı.

-Ve bir kez daha, sarsıntı uzun sürmedi.

Ancak bu kez, durdurma normale dönüşün habercisi olmadı.

Sanki son aşamada donup kalanların görüntüsü onu rahatsız eden şey için bir tür ilham kaynağı olmuş gibi, vücudunun alt kısmındaki büyük eklemler sıkıca kilitlendi ve sonra omurgası, dirsekleri, boynu, bilekleri de kilitlendi. Tamamen yerinde sabitlenmiş, hareketsiz ama tamamen farkında, kalbi atmaya devam ediyor, gözleri kamaşmıyor, panik halindeki zihni hiper-farkında.

Bir çığlık atarak kendini her şeyden kurtarmaya çalıştı, bacaklarını yukarı çekmeye çalıştı, ayaklarını, kollarını, herhangi bir şeyi hareket ettirmek için mücadele etti.

Sol tarafında hafif bir esneme vardı ve bu da dengesini bozdu. Bir savrulma ve dönüşün ardından, yüz üstü yere düştü, ince çimen lifleri burnuna, ağzına ve gözlerine girdi.

Boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bildiğinden, hava yollarının açık olması için tüm gücünü başını yana çevirmeye harcadı.

Ve bu yaptığı son hamle olacaktı.

Onun bakış açısından, ters çevrilmiş bir kameraydı, Sığınak'ın garip açılı görüntüsü bir şey gibiydi

Bir ekrana yansıtılmış: yakın çekim ve ağaçlar kadar büyük çim bıçakları, Yansıtma Havuzu'nun tapınağı uzakta, çatıdan başka bir şey görünmüyor.

"Yardım edin..." diye seslendi. "Yardım edin..."

Kemiklerini zorlayarak, kız kardeşlerinden herhangi birini burada en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. En son

...

Çok fazla gece önce. Ve o zaman bile kimse arazinin bu kadar yakınına kadar gelmemişti; mezarlık, kutsal anma törenleri dışında nadiren ziyaret ediliyordu - ki bu aylarca gerçekleşmeyecekti.

"Yardım edin!"

Muazzam bir çekişle vücuduna karşı savaştı. Ancak tek yaptığı, parmakları çimenlere sürtünen elinin bir seğirmesi oldu.

Bu kadar.

Gözleri yaşlarla doldu, kalbi sıkışmaya başladı ve saçma bir şekilde son kullanma tarihini hiç sormamış olmayı diledi...

Duygularının derinliklerinden Trez'in yüzünün bir görüntüsü - badem şeklindeki siyah gözleri, kırılmış siyah saçları, koyu teni - zihninin ön saflarına geldi.

Daha önce veda etmeliydi. "Trez..." diye inledi çimlere karşı.

Bilinci geri çekilirken, yumuşak ama sağlam bir şekilde kapanan ve etrafındaki dünyayı engelleyen bir kapıydı bu...

... öyle ki, bir süre sonra, küçük, sessiz bir figür ona arkadan yaklaştığında, çimlerin üzerinde süzülürken, akan siyah cüppelerin altından parlak bir ışık yayılırken farkında değildi.

ALTI

SALVATORE'S RESTAURANT, KÜÇÜK İTALYA'NIN DIŞINDA, CALDWELL

İAm bir küfür savurarak cep telefonuna gelen aramayı sonlandırdı ve vücudunun üst kısmını önündeki tezgâha dayadı. Bir anlık ritim bozukluğunun ardından, sol tarafındaki gizli cepte kırıklığı ve sağ tarafındaki astarın içine dikilmiş sekiz inçlik av bıçağı olan siyah yün ceketini çekti.

Silahlara ihtiyacı olabilir.

"Şef? İyi misin?"

Endüstriyel mutfağın karşısındaki yönetici şefi Antonio diSenza'ya baktı. "Kusura bakmayın. Evet. Gitmeliyim ve çoktan mizansene başladım." Cep telefonunu tekrar eline aldı. "Yarın bitirebilirsin."

Antonio şapkasını çıkardı ve kalçasını on iki gözlü devasa ocağa yasladı. Yemek servisi için kullanılan tüm ekipmanlar temizlenmişti, bulaşık makinelerinden çıkan buhar kırka yirmi metrelik mutfağı Amazon yağmur ormanlarından fırlamış gibi gösteriyordu.

Çok sessiz diye düşündüm. Ve aydınlık mekân fesleğen yerine çamaşır suyu gibi kokuyordu.

"Teşekkür ederim, şef. Gitmeden önce domatesleri pişirmemi ister misiniz?"

"Geç oldu. Evinize gidin. Bu gece iyi hizmet."

Antonio yüzünü mavi-beyaz bir bulaşık havlusuyla sildi.
"Teşekkürler, şef."

"Benim için kilitler
misin?" "Ne
istersen."

Başını sallayan iAm mutfaktan çıktı ve fayans kaplı teslimat holünden geçerek arka çıkışa yöneldi. Dışarıda iki garson arabalarının etrafında dolanıyor ve smokin ceketlerini çıkarmış, kırmızı papyonlarını gevşetmiş ve açık yakalarından sarkıtmış sigara içiyorlardı.

"Şef," dedi içlerinden biri, doğrulurken.

Diğeri hemen dikkat kesildi. "Şef."

Teknik olarak Sal's'ta şeften çok patrondur ama yemeklerin ve tariflerin çoğunu kendisi yapıyordu ve personel de bu yüzden ona saygı duyuyordu. Her zaman böyle olmamıştı. Caldwell'in enstitüsünü devralmak için ilk adımını attığında pek de hoş karşılanmamıştı. Garsonlardan şeflere ve komilere kadar herkes onun bir Afrikalı-Amerikalı olduğunu varsaymıştı ve İtalyan sahipliğinin, yemeklerinin ve kültürünün derin gururu ve geleneği, damarlarında Sicilya kanı taşımayan herhangi birinin aleyhine işleyebilirdi.

Bir Gölge olarak, anlaşılmayı onların bildiğinden daha iyi anlıyordu. Halkı vampirlerle ya da sempatizanlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu, hele o kuyruksuz sıçan insanlarla asla. Ve Sal's, Caldwell'in en ünlü restoranlarından biriydi, sadece ellili yılların Rat Pack dönemine ait bir geri dönüş değil, aynı zamanda Yönetim Kurulu Başkanı ve onun kaypak adamlarına gerçekten hizmet etmiş bir yerdi. Floklu duvar kağıdı, hostes standı ve resmi her şeyiyle burası Sardi'nin kuzeyiydi ve her zaman İtalyanlar tarafından sahiplenilmiş ve yönetilmişti.

Şirketin sahibi olmasının üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen her şey yolundaydı. Müşterilerden çalışanlara ve tedarikçilere kadar herkese kendini kanıtlamış, Salvatore Guidette III'ün yerini almakla kalmayıp onu doldurmuştu. Şimdi mi? Ona tapınmaya varan bir saygı gösteriliyordu.

Afrikalı olmadığını, kendisini Amerikalı olarak tanımlamadığını ve daha da önemlisi insan bile olmadığını bilselerdi onun hakkında ne düşünürlerdi merak ediyorum.

Aralarında bir Gölge vardı.

"Yarın görüşürüz," dedi iki adama. "Peki, şef."

"İyi geceler, şef."

iAm onlara başıyla selam verdi ve uzak köşeye doğru yürüdü. Görüş alanından çıkar çıkmaz gözlerini kapadı, konsantre oldu ve maddesizleşti.

Yeniden oluştuğunda, Commodore'un on sekizinci katında, kardeşiyle birlikte sahip olduğu dairenin terasındaydı. Cam sürgü ardına kadar açıldı, uzun beyaz perdeler kaçmaya çalışan ama başaramayan hayaletler gibi karanlık içeriye girip çıkıyordu. Onun için iki olası yer vardı: burası ya da shAdoWs ve içeride bekleyen şey yüzünden onların bekâr evini seçmişti.

S'Hisbe'den haberler vardı ve her şey düşünüldüğünde iAm, gönderdikleri erkek yerine Trez'e haberci olmayı tercih ederdi.

Elini paltosunun içine sokarak silahının kabzasını buldu ve içeri adım attı. "Neredesin sen?"

"Bu tarafa," diye derin ve sessiz bir yanıt geldi.

iAm sola, uzaktaki duvara dayalı beyaz deri kanepeye doğru döndü. Keskin gözleri bir kalp atışında uyum sağladı ve Kraliçe'nin celladının devasa siyah şekli odak noktasına geldi.

iAm kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Bir kulüp bardağındaki buz küplerinin sesi sessizlikte parıldadı. "Kardeşin nerede?"

"Kulübün açılış gecesi. Meşgul."

"Telefonuna cevap vermesi gerekiyor," dedi S'Ex kabaca. "Kraliçe doğum mu yaptı?"

"Evet. Öyle."

Uzun bir sessizlik. Buz küplerinin sesinden başka bir şey yoktu.

iAm içine çekti ve burbon kokusunun yanı sıra o kadar büyük bir hüznü yakaladı ki silahını bıraktı.

"S'Ex?"

Cellat koltuktan fırladı ve bara doğru yürüdü, cüppesi büyük bir rüzgârda savrulan gölgeler gibi peşinde dönüyordu.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu erkek bardağına biraz daha doldururken.

"Değişir. Haberleriniz nedir ve ikizimi nasıl etkiler?"

"Bir içkiye ihtiyacın olacak."

Doğru. Harika. Daha fazla yorum yapmadan, iAm yürüdü ve barda S'Ex'e katıldı. Hangi bardağa ne konduğunun, buz küpleri olup olmadığının, tonik konup konmadığının bir önemi yoktu. Votka olduğu anlaşılan şeyi içti ve biraz daha doldurdu.

"Yani bir sonraki Kraliçe değildi," dedi. "Doğmuş olan genç."

"Hayır." S'Ex kanepeye geri döndü. "Onu öldürdüler."

"Ne?"

"Bu... kararlaştırıldı. "Yıldızlarda" - elindeki bardağı başının üzerinde salladı - "yıldızlarda. Bu yüzden bebeği öldürdüler. Benim ... kızımı."

Göz kırptım. Biraz daha içti. Ve sonra düşündü, Tanrım, eğer Kraliçe kendi bedeninden doğan masum bir gence bunu yapabiliyorsa, S'Hisbe'nin lideri her şeyi yapabilirdi.

"Yani," dedi S'Ex daha dengeli bir şekilde. "Kardeşiniz bir kez daha Majestelerinin başlıca meselesi. Zorunlu bir yas dönemi var ve ben de buna katılmak üzere ayrılacağım. Ancak Muhafaza Töreni ve ona eşlik eden ritüellerin ardından, Kutsanmış Kişi'yi almaya gönderileceğim."

Muhafaza Töreni, kutsal ölülerin resmi olarak gömülmesiydi ve bu hak sadece kraliyet ailesi üyelerine tanınmıştı. Ve yas birkaç yıl sürerdi.

geceler ve günler. Ondan sonra... G r n   e göre kurtulu ları t kenmi ti.

"Kahretsin," diye nefes aldı iAm.

"Karde inize bilgi vermekten mutluluk duyuyorum ama-" "Hayır, ben yaparım."

"Ben de öyle d   nm   t m."

iAm celladın yanındaki sandalyeye oturdu. Erke in yüz hatlarını inceledi. s'Ex alt sınıftan bile daha kötü bir yerden gelmişti; erkek hizmetçi bir aileden do mu tu ama kas gücü ve zek asıyla Kraliçe'yi baştan çıkaracak kadar yükselmişti. Bu, sosyal katmanlar arasında e i benzeri görülmemiş bir y kseli ti.

" z r dilerim," diye fısıldadı

iAm. "Ne için olursa olsun."

"Senin kaybın."

"Karar verildi. Yildızlarda."

Erke in rahat omuz silki i, sesinin çatlamasıyla yalanlandı.

iAm daha fazla bir şey söyleyemedi, s'Ex eğildi. "A ıklı a kavuşturmak için söylüyorum, karde inizi eve getirmek ve do u  amacına uygun olarak bedenlenmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan  ekinmeyece im."

"Bunu zaten söyledin." iAm de aynı şekilde  ne doğru oturdu ve göz göze geldi. "Ve gerçekçi ol, bu astroloji sa malı ına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu bizim yolumuz."

"Ve bu doğru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sen bir kafirsin. Karde in de  yle."

"Sana bir şey sorayım. Bebeğin  ı lı ını duydun mu?  ocu unuzu  ld rd klerinde, siz-"

Saldırı beklenmedi değildi, cellat ona öyle bir güçle saldırdı ki sandalyesi geriye doğru savruldu ve ikisi de kendilerini yerde buldular, s'Ex iAm'in üzerine binmi  öfkeyle titriyordu.

"Seni  ld rmeliyim," diye hırladı erkek.

"İstersen bana kızabilirsin," diye karşılık verdi iAm. "Ama dürüst ol, en azından kendine karşı. Artık görevine o kadar da bağlı değilsin. Öyle misin?"

s'Ex kendini itti ve kışının üzerine düştü. Başını ellerinin arasına alarak, sanki sakinleşmeye çalışıyormuş ve savaşı kaybediyormuş gibi sert bir şekilde nefes aldı.

"Artık ikinize de yardım etmeyeceğim," dedi cellat kısık sesle. "Görev, hizmet edilmesini gerektirir."

iAm oturdu ve kardeşinin altında doğduğu takımyıldızlarının bir hastalık gibi, gönüllü olmayan bir şey, yaşanan hayata gömülü, patlamayı bekleyen saatli bir bomba olduğunu düşündü.

Trez'in patlaması çok uzun zamandır erteleniyordu. Ancak artık inkâr edilemezdi.

İlk kez değil, iAm Trez'den önce doğmuş olmayı diledi. Lanetli olan, bu yükü taşıyan kişi olmayı tercih ederdi. Hayatı boyunca hapsedilmeyi, tahtın varisini defalarca hamile bırakmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamayı istediğinden değildi ama Trez'den farklıydı.

Belki de kendini kandırıyordu.

Net olduğu şey neydi? Kardeşini kurtarmak için yapması gereken her şeyi yapacaktı.

Ve gerçekten yaratıcı olmaya hazırdı.

Trez özel salonu kontrol etmek için geri döndüğünde Rhage komadan, trans halinden, uykusundan, her neyse ondan uyanmıştı. Her ne kadar V'nin sözlü ishali gerçek bir tokat etkisi yaratmış olsa da, kulübün sahibi ve ilk saldıran kişi olarak Trez, Kardeş'in iyi olduğundan emin olması gerektiğini hissetti.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu yeniden içeri girerken.

Hollywood yavaşça doğrulduğunda, gerçekliğe yeniden girmeye çalıştığı, kulüpten çok uzakta olan zihinsel bir hedeften geri döndüğü açıktı.

"Hey, Uyuyan Güzel," diye mırıldandı V, bir el sarması ve bir çakmak çıkarırken. "Döndün mü?"

"Burada sigara içemezsin," dedi Trez.

Vishous kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaksın? Beni kovacak mısın?"

"İlk gecemde kapatılmak istemiyorum."

"Halk Sağlığı Bakanlığı'ndan daha büyük sorunlarınız var."

Siktir git, V, diye düşündü Trez.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Rhage. "İçinde alkol olmayan her türlü şey var bende."

"Yok, ben iyiyim." Kardeş yüzünü ovuşturdu ve sonra ona doğru baktı. "Demek o Seçilmiş ile bağ kurdun, ha-"

"İsterseniz yemeğim bile var-"

"Hadi ama dostum." Rhage başını salladı. "Az önce öğle yemeğimi yemeye çalıştın."

Trez saatine baktı. "Aslında bir saatten fazla o l d u ."

"Yani, her neyse, sorun nedir? Neden onunla birlikte olmuyorsun?"

"Hâlâ biraz solgunsun."

"Tamam, tamam. Sessiz düğmesine basmak istiyorsan, bu senin bileceğin iş."

İşaret ver. Garip. Sessizlik.

Aman Tanrım, bu en güzel geceydi, diye düşündü Trez. Sırada ne var, Caldwell'e çarpan bir meteor mu?

Hayır, muhtemelen sadece kulübüdür.

V selofan paketleri cebine koyarak, "Eee... İlaçları alacağım," dedi. "Başka var mı-"

Odadaki üçüncü lanet olası flaş kör edecek kadar parlaktı ve Trez savunma pozisyonuna geçerken yüzünü örtmek için bir kolunu kaldırdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Kardeşlerden biri. Bomba mı? Ölümcül avcı misillemesi mi?

Tüm o yeni elektrik tesisatı epik ölçekte mi arızalandı?

Ya da belki de evrene meteor olayıyla ilgili bir öneride bulunmamalıydı.

Trez gözlerini kırptırarak görüşündeki lekeleri temizlerken, bunun Yukarıdakilerin Hiçbiri vakası olduğu ortaya çıktı.

Büyük ışık patlamasının parladığı yerde bir figür duruyordu; Goth'a dönüşmüş bir bahçe cücesi kadar etkileyici bir figür: Bu her neyse bir metre boyundaydı, tepeden tırnağa siyah bir cübbeyle kaplıydı... ve belli ki aydınlatmanın kaynağıydı: Etek ucunun altından parlak bir ışık parlıyordu. Sanki La Perla Las Vegas'a gitmiş gibiydi.

Trez hesaplamaları bir araya getirip imkânsızı bulduğunda aniden nefes almayı bıraktı. Lanet olsun, bu-

"Merhaba anne," dedi Vishous kuru bir sesle.

-Scribe Virgin.

"Bir amaç için geldim." Kadın sesi kristal kadar sert ve bir o kadar da netti. "Ve bu amaca hizmet edilmeli."

"Gerçekten mi?" V elindeki sigaradan bir nefes çekti. "Bir bebekten şeker mi alacaksın? Yoksa bu gece köpek tekmeleme gecesi mi?"

Figür Kardeş'e sırtını döndü. "Sen."

Trez geri çekildi, başı duvara çarptı. "Affedersiniz?"

"Onun hakkında soruşturma yapmamanız gerekiyor," dedi V. "Sadece bilginiz olsun."

"Ben mi?" Trez tekrarlardı. "Benden ne istiyorsun?" "Benimkilerden biri tarafından çağrıldın."

"Onu Disneyland'e mi götürüyorsun?" V mırıldandı. "Şanslısın Trez ama muhtemelen sadece Malefiz, Gölge Adam ve Cruella ile arası iyidir-"

"Disney hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Rhage araya girdi. "Benimle gel," dedi Kâtip Bakire, elini uzatarak.

Cüppeli kol.

"Ben mi?" Trez üçüncü kez ağzından kaçırdı. "Sen çağrıldın."

"Selena...?" diye nefes aldı.

Rhage başını salladı. "Marşmelovları getireyim mi? Çünkü bu sorular yüzünden kızarmak üzeresin dostum."

Dönen bir enerji girdabı onu yakalayıp Tanrı'nın bildiği bir yere götürmeden önce Trez'in duyduğu son şey buydu.

...

... nerede.

Nakledilmiş olma hissi kaybolduğunda, bir haykırıyla kendini ayağa kaldırdı, iki kolu gövdesinden dışarı fırladı, başı o kadar kötü dönüyordu ki yere çakılacağını düşündü.

Çevresiyle ilgili ani bir farkındalık her şeyi durdurdu.

Parkland. Bir tür kartpostala yerleştirilmişti.

mükemmel bir park alanı, tepedeki ağaçların arasına serpiştirilmiş yemyeşil çimler, çiçek açan çiçek tarhları ve uzakta Greko-Romen kökenli beyaz mermer binalar. Ancak ufuk ona tamamen yanlış görünmüştü. Bir orman sınırı uzakta yemyeşil bir alan sunuyordu, ama doğal olmayan bir nitelik vardı, aynı ağaçlar sanki doğanın bir tekrarı gibi araziye işaretliyor gibiydi. Gökyüzünde de aynı şekilde bir gariplik vardı, süt gibi parlaklığının belirgin bir kaynağı yokmuş gibi görünüyordu, sanki yukarıda devasa bir floresan ışığı varmış gibi.

"Neredeyim ben?"

Cevap gelmeyince arkasını döndü. Küçük cüppeli figür gitmişti.

Harika. Şimdi ne yaptı?

Daha sonra, tam olarak neyin onu döndürdüğünü ve yürümeye başlattığını merak edecekti... sonra koşmaya. Bir ses mi? İsmi mi? Bir içgüdü...?

Cesedi dalgalı arazideki bir yükseltinin uzak tarafında buldu. Her kimse yüzüstü yatıyordu, üzerinde Seçilmiş bir kadının geleneksel kıyafeti vardı, sandaletlerinin tabanları

-

"Selena!" diye bağırdı. "Selena...!"

Patınaj yaparak durdu, Trez dizlerinin üzerine çöktü.

"Selena?"

Siyah saçları karmakarışık, geleneksel saç örgüsü dağılmış ve özensiz bir şekilde yüzüne dökülmüştü. Karmakarışık saçlarını kaldırdığında teni kâğıt gibi bembeyazdı.

"Selena..." Kadının yaralı mı yoksa bayılmış mı olduğundan emin değildi ve tıp eğitimi olmadığı için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Nefes alıyor musun?" Kulağını kızın sırtına dayadı. Sonra ona doğru eğildi ve bir şey olup olmadığını kontrol etmek için kolunu tuttu-

"Oh... Tanrım."

Uzuv kaskatı kesilmişti, sanki ölüm katılığı oluşmuştu. Ancak... iki parmağını bileğinin iç kısmına yerleştirdiğinde nabız atıyordu.

Selena inledi ve ayağı seğirdi. Sonra başı çimlere çarparak sarsıldı.

"Selena?" Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki hiçbir şey duyamıyordu. "Ne oldu?"

İyi olup olmadığını sormaya gerek yoktu. Bu lanet olası bir hayırdı.

"Yaralandın mı?"

Bir şeye karşı mücadele ediyor gibi görünürken daha fazla inliyordu.

"Seni yuvarlayacağım."

Kendini destekleyerek kadının koluna girdi ve onu hareket ettirmeye çalıştı ama durmak zorunda kaldı. Kadının pozisyonu değişmiyordu, biçimli uzuvları ve sertleşmiş gövdesi o kadar katıydı ki, sanki taştan yapılmış bir heykelle karşı karşıyaydı.

"Oh, kahretsın!"

Rhage'in sesiyle Trez başını kaldırdı. V ve Rhage bir anda ortaya çıkmıştı ve ikisinden de her zaman hoşlanmış olsa da, şu anda bu iki savaşçıyı öpebilirdi.

"Bana yardım etmelisin," diye bağırdı. "Onun nesi var bilmiyorum."

Kardeşler diz çöktü ve Vishous bileğine dokunarak nabzını kontrol etti.

"Hareket edemiyor gibi görünüyor. Ama nedenini bilmiyorum?"

"Nabızı atıyor," diye mırıldandı V. "Nefes alıyor. Kahretsin, eşyalarımın ihtiyacım var."

"Onu ... hangi cehenneme götürebiliriz?" Trez talep etti.

"Evet, onu taşıyabilirim-"

"Onu benden başka kimse hareket ettiremez," diye homurdandığını duydu.

Bu durumda pozisyon belgesinin pek bir faydası yoktu. Ancak içindeki bağlı erkeğin umurunda bile değildi.

Kardeşler arasında bir konuşma geçti ama o hiçbirini duymadıysa lanet olsun. Beyni kendi kendine çelme takıyordu, son birkaç ayın parçacıkları süzülürken onda bir sorun olduğuna dair işaretler aramaya çalışıyordu.

Gördüğü ya da kulaktan kulağa duyduğu hiçbir şey yoktu. Eğer sadece yere yığılmışsa, bu damarına çok fazla su verilmesinin bir sonucu olabilirdi, ama bu vücudunun o şekilde ele geçirilmiş olmasını açıklamazdı - kelimenin tam anlamıyla taş dönmüş gibiydi.

Biri omzuna dokundu. Rhage. "Bana elini ver."

Trez avucunu uzattı ve ayağa kaldırıldığını hissetti. Onlar daha konuşmadan, "Onu taşımam gerek. O benim-"

"Biliyoruz." Rhage başını salladı. "Senin iznin olmadan kimse ona dokunmayacak. Onu almanı istiyoruz, sonra V ikinize de yardım edecek, tamam mı? Haydi, kadınlarınızı toplayın."

Trez'in kolları o kadar kötü titriyordu ki, onu kollarına alıp alamayacağını merak ediyordu. Ama eğilir eğilmez, derin bir amaç duygusu tüm sinirlerini ve titremelerini silip süpürdü: Onu eğitim merkezinin kliniğine götürme amacı ona daha önce hiç bilmediği bir fiziksel güç ve zihinsel berraklık verdi.

Bu uğurda ölebilirdi.

Tanrım, çok hafifti. Hatırladığından daha az.

Ve cüppesinin altında, sanki eriyip gidiyormuş gibi sert kemiklerini hissedebiliyordu.

Bu girdap etkisi onu tekrar ele geçirmeden hemen önce, gözleri bir kafesle kırılmış kalın bir ağaç sırasına kaydı. Kemerin uzak tarafında, sütunların üzerine çeşitli pozlarda mermer kadın heykellerinin yerleştirildiği bir tür avlu vardı.

Oraya giderken yolda mıydı?

Nedense bu heykelleri görmek onu çok korkutmuştu.

YEDİ

Yatak odasındaki uzun aynanın önünde duran Layla, bol olduğu varsayılan paltosunu kendi üzerine çekmeye çalıştı, ancak bol gibi görünen kıvrımlarını karnına geçirmek, bir battaniyenin kral boy bir yatağı örtmesini istemek gibiydi.

Aşağı baktığında artık ayaklarını göremiyordu ve hayatında ilk kez göğüsleri cüppesinin altında ciddi bir dekolte oluşturacak kadar büyüktü.

Kadının genişliği göz önüne alındığında, hamileliğine daha aylar olduğuna inanmak zordu.

Vampirler neden insanlar gibi olamıyor? Kuyruksuz farelerin bunu yapması dokuz ay sürdü. Onun türü? On sekiz ayı dene.

Omzunun üzerinden bakarak, karşıdaki şifonyerin aynasında kendini kontrol etti. Televizyonda izlediği çeşitli insan doğumu programlarına göre, kendini pırıl pırıl hissetmesi gerekiyordu. Vücudundaki değişikliklerin tadını çıkarması. Gebe kalma, kuluçkaya yatma ve yaklaşan atılma mucizesini kucaklaması gerekiyordu.

Sanırım insanlar gerçekten farklı bir ırkmış.

Bu deneyimden çıkardığı tek olumlu şey - ve muhtemelen önemli olan tek şey de buydu - yavrusunun aktif ve görünüşte sağlıklı olmasıydı. Doktor Jane'in düzenli kontrolleri, her şeyin mükemmel bir düzen içinde ilerlediğini, dönüm noktalarının karşılandığını ve aşıldığını, aşamalara zarafetle girildiğini ve çıkıldığını göstermişti.

Olumlu yönler bu kadardı. Deneyimin geri kalanı? Hayır, teşekkür ederim. Kendini ayağa kaldırmak zorunda kalışından nefret ediyordu. Üzerinde oturan büyük kavunlar

Göğsü nefes almasını zorlaştırıyordu. Ayak bileklerindeki ve ellerindeki şişlikler zarif uzuvlarını ağaç gövdelerine dönüştürüyordu. Bir de kabaran hormonlar vardı.

Bu, hamile kadınların gerçekten yapmaması gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmak istemesine neden oldu.

Özellikle de bunları kiminle yapmak istediği düşünülüğünde- "Kes şunu. Kes şunu."

Başını ellerinin arasına alarak, son aylarda gölgesi olan, onu kendi derisi kadar yakın, zincir zırhı gibi ağır bir şekilde takip eden delici suçluluk duygusuyla mücadele etti.

Tüm rahatsızlıklar ve endişeler için bir sonlandırma tarihi olan hamileliğin aksine, diğer durumuyla ilgili hiçbir rahatlama yoktu. Ölümcül bir olay yoktu - en azından sevinçle gelen bir olay.

Yine de yatağını yapmıştı. Şimdi içinde yatmalıydı.

Kapısına gitti, panelleri kırdı ve ayak seslerini dinledi. Sesler. Elektrikli süpürgelerin sesini. Hiçbir şey olmayınca heykellerin olduğu salona çıktı ve sağına soluna baktı. Saatini hızlıca kontrol ettiğinde şafağın sökmesine yaklaşık bir buçuk saat kala Kardeşlik malikânesine dönmek zorunda kalacağını gördü.

Dışarı adımını atarken koşmak istedi ama personel dairesine doğru ilerlerken ancak hızlı bir yürüyüş yapabildi.

Çıkışa giden yolu önceden planlanmış ve iyi kullanılmıştı ve zamanlamayı çok iyi ayarlamıştı. Arka merdivenlerden inip garaja girmesi altı dakika sürmüştü. Kendisine kullanması için verilen ve insanlara "kafasını boşaltmak" için düzenli olarak dışarı çıktığını söylediği arabaya gitmesi iki dakika.

Kasabanın doğusundaki tarım arazilerine arabayla on altı dakikada ulaşabilirsiniz.

Akçaağaca doğru iki dakikalık bir yürüyüş. Bulacağı yer-

"Layla?"

Etrafında dönerken kendi ayaklarına takıldı. Blay heykeller salonunun başındaydı ve dövüş kıyafeti içindeydi, derisi lekeli ve yüzü bitkin bir haldeydi.

"Ah-hello," diye cevap verdi. "Sahadan çıktın mı?" "Dışarı mı çıkıyorsun?" Blay kaşlarını çatı. "Çok geç oldu."

"Sadece kısa bir gezinti için," dedi yumuşak bir sesle.

"Bilirsin işte,
kafamı boşaltmak için."

Sevgili Bakire Kâtip, yalan söylemekten nefret ederdi.

"Seni yakaladığımı sevindim. Qhuinn'in durumu pek iyi değil."

Layla kaşlarını çatı ve dövüşçüye doğru geri yürüdü. Yavrusunun babası hayatındaki en önemli insanlardan biriydi, tıpkı Blay gibi. Çiftleşen çift onun ailesiydi. "Neden?"

"Luchas." Blay hançer kılıfını göğsünden çıkardı. "Beslenmeyi reddediyor ve Qhuinn de onunla birlikte duvara çarptı."

"Neredeyse bir ay oldu."

"Daha uzun."

Normalde, sağlıklı bir erkek vampir bir Seçilmiş'in damarını alırsa, aktivite seviyesine, stresine ve genel sağlığına bağlı olarak beslenmeler arasında birkaç ay rahatlıkla gidebilirdi. Ancak Luchas kadar hasta olan biri için? Bir ya da iki haftadan fazlası hızla ölüm fermanına dönüşebilirdi.

"Qhuinn şimdi nerede?"

"Bilardo odasında. Beni sokaklardan erken çağırdılar çünkü..." Blay başını salladı. "Evet, durumu iyi değil."

Layla gözlerini kapadı ve elini karnına koydu. Gitmesi gerekiyordu. Kalmak zorundaydı ...

"Duş almam gerekiyor." Blay, Qhuinn ile paylaştıkları odanın kapısına baktı. "Ben aşağı inene kadar onunla oturmanın bir yolu var mı?"

"Oh, evet, elbette."

Blay uzandı ve onun omzunu sıktı. "Onun için bana yardım etmen gerekecek. Bu iş giderek..."

"Biliyorum." Paltosunu çıkardı ve odasına geri koyma zahmetine girmedi. Sadece kendi kapısının önünde yere attı. "Hemen aşağı iniyorum."

"Teşekkür ederim. Tanrım, teşekkür ederim."

Bir anlığına kucaklaştılar ve sonra paytak paytak yürüyerek büyük merdivene ve ona karnında taşıdığı bu paha biçilmez çocuğu hediye eden erkeğe doğru ilerledi.

Qhuinn ya da onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hellren.

Bununla birlikte, tam şu anda, o akçaağacın altında, o tarlada kendisini bekleyen erkeğin çok farkındaydı.

Vicdanı ona işkence ediyordu, özellikle de Kral'ın çalışma odasının açık çift kapısının önünden geçerken. Görkemli kapı aralığından, büyük oyma masanın arkasındaki tahtı gördü ... ve yaptığı anlaşmayı neden yaptığını hatırladı.

Bedenini Piçler Çetesi'nin liderine satması, malikânedeki herkesi güvende tutmak için yapılmıştı. Ancak hamileliği nedeniyle anlaşma henüz tamamlanmamıştı ve bu durum ilk başta onu şaşırtmıştı. Xcor acımasız bir savaşçıydı, başkalarına zarar vermekle sadece ünlenmiş değil, aynı zamanda bundan zevk alan bir karaktere de sahipti. Yine de onunlayken, hakkını almadan önce zamanını beklemekten memnun görünüyordu.

Düzenli olarak o ağacın altında buluşur ve konuşurlardı. Ya da bazen sadece sessizce oturur, gözleri sanki onun üzerinde dolaşırdı ...

Bazen adamın sadece ona bakarak güç aldığını düşünüyordu, sanki görsel bağlantı düzenli olarak çekmesi gereken bir tür damar gibiydi.

Diğer zamanlarda, onun kendisini çıplak olarak hayal ettiğini biliyordu ve kendi kendine bundan rahatsız olduğunu söyledi. Bundan korktu. Bunun için endişelendi.

Ancak son zamanlarda, korkusunun altında onunla ilgili garip bir merak kök salmıştı; güçlü vücuduna, kısık gözlerine... üst kısmı harap olsa da dudaklarına... bağlı bir merak.

Bunun için hormonlarını suçladı ve dürtüleri üzerinde durmamaya çalıştı. Aklında tutması gereken tek şey, onunla görüşmeye devam ettiği sürece, yerleşkeyi basmayacağına dair sahip olduğu şeref üzerine yemin ettiğiydi.

Ne de olsa, nerede olduklarını bilmesinin tek nedeni oydu. Belki dolaylı olarak, ama güvenlik sızıntısı tamamen onun hatasıymış gibi hissediyordu.

Her şey, en çok değer verdiği kişileri güvende tutmak için şeytanla yaptığı bir anlaşmaydı. Yalanlardan, çifte yaşamdan, suçluluk duygusundan... ve er ya da geç pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmek zorunda kalacağı korkusundan nefret ediyordu.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ve bu gece, ailesi sahtekârlığından önce gelmek zorundaydı.

Eğitim merkezinin ana muayene odasında, dönen ulaşım durduğunda ve bir kez daha konumunu yeniden ayarlamak zorunda kaldığında Trez beden dışı bir deneyim yaşıyordu. Tanrı'ya şükür tek parça halinde gelebilmişlerdi. Şimdi, keşke burada yardım alabilecekleri bir yer olsaydı.

Selena'nın kaskatı kesilmiş bedenini kollarının arasına alarak omzunun üzerinden baktı. Doktor Jane, V'nin shellan'ı, tam doktor kıyafetleriyle kenarda duruyordu: mavi önlükler, yeşil nitril eldivenler, ayaklarında küçük patikler.

Yine de Selena'ya yaklaşmadı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca olduğu yerde kaldı ve onlara baktı.

Lanet olsun. Trez bir doktor değildi ama genel olarak konuşursak, adının önünde büyük bir "DR." yazan biri bir hastayı ilk gördüğünde TO almak zorunda mıydı?

İyiye işaret değil.

Rhage ve V yolun karşısındaydı ve onlar da sanki nasıl yardım edecekleri konusunda hiçbir fikirleri yokmuş gibi ona ve Selena'ya aval aval bakıyorlardı.

Doktor Jane boğazını temizledi.

"Trez...?" "Özür dilerim, ne dedin?"

"Ona bakmama izin verecek misin?"

Trez kaşlarını çatı. "Evet, hadi ama." Doktor Jane kıpırdamayınca öfkelenmeye başladı. "Sorun nedir-"

"Dişlerini göstermişsin ve hırlıyorsun. Sorun da bu."

Kendini hızlıca bir kontrol etti ve fark etti ki-gee-whiz, aslında onlara Cujo gibi davranmış, ağırlığını kalçalarına vermiş, donanımını göstermiş ve boğazının arkasından endüstriyel bir çim biçme makinesi gibi bir ses çıkarmıştı.

"Evet, özür dilerim." O sırada kendisinin de köşeye sıkıştığını ve sanki biri Selena'yı elinden almaya çalışacakmış gibi göğsüne bastırıldığını fark etti. "Öyleyse onu masanın üzerine bırakmalıyım."

"Bu başlamak için iyi bir yer olurdu," diye belirtti V.

İlerleme emrini verirken vücudu kendi tatlı zamanını aldı ve sonunda, sadece yarım beyni ve stetoskopu olan biri tarafından tedavi edilmesi gerektiği gerçeği onu odanın merkezine yaklaştırdı. Eğilerek onu paslanmaz çeliğin üzerine yatırdı ve ürperdi çünkü tahta bir sandalyeyi de tutuyor olabilirdi: vücudu onu bulduğunda bulunduğu pozisyonda kalmıştı, bacakları uzanmış, gövdesi bükülmüş, kolları göğsüne doğru kıvrılmıştı. Ve neredeyse daha kötüsü? Başı o kötü açıda kalmış, sanki çok acı çekiyormuş gibi omuzlarının tersi yönde dönmüştü.

Saçlarını yüzünden çekerken eli titriyordu. Gözleri açıktı ama bilincinin yerinde olduğundan emin değildi. Hiçbir şeye odaklanmış gibi görünmüyordu, periyodik olarak yavaşça göz kırpması uyanık olabileceğinin tek göstergesiydi.

Hala hayatta olabilir.

Trez yüzünü onun görüş alanına soktu. "Eğitim merkezindesin. Onlar..."

Sesi titrerken, kendisine siktir olup gitmesini ve Doktor Jane'in işini yapmasına izin vermesini emretti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, omzunda ağır bir el hissedene kadar geri çekildi. Bu Rhage'di. Ve Trez bu hareketin biraz şefkat, biraz da içindeki bağlı erkeğin dizginleri tekrar ele geçirmeye karar vermesi ihtimaline karşı bir sigorta olduğundan emindi.

"Bırakın işlerini yapsınlar," dedi Hollywood, Rehv'in shellanı ve hemşiresi olan Ehlena kapıdan içeri girerken. "Nerede olduğumuza bir bakalım."

Trez başını salladı. "Tamam. Evet."

Doktor eğildi ve Selena'nın donuk gözlerinin içine baktı. Söyledikleri duyulamayacak kadar yumuşaktı ama Selena'nın göz kırpması şekli değişti - bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmek zor olsa da.

Kan basıncı. Nabız. Gözbebekleri. İlk üç kontrol hızlı geçti ama Jane sonuçların ne olduğunu açıklamakla vakit kaybetmedi. O ve hemşiresi hızla çalışmaya devam ettiler, Selena'nın ateşini ölçtüler, dirseklerinin kıvrımları kilitli olduğu için elinin arkasına bir serum taktılar.

Doktor Jane, "EKG istiyorum ama göğsüne ulaşamıyorum," dedi. Sonra omzunun üzerinden arkadaşına baktı. "Buna neden olan herhangi bir sendrom biliyor musunuz? Gözbebeklerinin tepkisel olması dışında tüm vücut nöbeti gibi bir şey."

"Bilmiyorum. Danışmanlık için Havers'ı aramamı ister misin?"

"Evet. Lütfen." V odadan çıkarken Jane başını salladı. "Beyninde neler olduğunu bilmem gerekiyor ama burada MRI ya da CT taramamız yok."

"Bu yüzden onu Havers'a götürüyoruz,"

dedi Trez. "Onda da bu teknoloji yok."

"Siktir." Rhage'in tutuşu onu sıkılaştırırken Trez, Selena'nın yüzüne odaklandı. "Acı çekiyor mu? Onun acı çekmesini istemiyorum."

"Gerçekten mi?" dedi doktor. "Bilmiyorum. Nörolojik durumunu anlayana kadar da işlevini azaltacak herhangi bir ilaç vermek istemiyorum. Ama elimden geldiğince hızlı hareket edeceğim."

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu, tek yapabildiği o masanın etrafında dönen karmaşık tıbbi dansı izlemek olduğu için zaman durma noktasına gelmişti. Ve Rhage hemen yanında durmuş, bebek bakıcısı nöbeti tutarken, Trez de Pantolonuna Sıçmak ve Beynini Patlatmak istemek arasındaki uç noktalarda hiçbir zarafet göstermeden gidip geliyordu.

Ve sonra Seçilmiş Cormia kapıdan içeri daldı.

Kadın Selena'yı görür görmez nefesi kesildi ve iki elini de ağzını kapatmak için kaldırdı. "Sevgili Bakire Kâtip..."

Doktor Jane, Selena'nın diğer elinin arkasındaki bir damardan kan alırken ona baktı. "Cormia, ne olabileceğini biliyor musun-"

"Hastalığı var."

Herkes hareketsiz kaldı. Cormia hariç. Seçilmiş kız kardeşinin yanına koştu ve Selena'nın siyah saçlarını düzelterek ona Eski Dilde bir şeyler mırıldandı.

"Ne hastalığı?" Doktor Jane sordu.

"Eski Dilde çevirisi kabaca 'Tutuklama'dır.'" Seçilmiş gözlerini sildi. "Onda Tutuklama var."

Trez onun sesinin sessizliği böldüğünü duydu. "Nedir bu?" "Ve bulaşıcı mı?" diye araya girdi Jane.

SEKİZ

Doğu'da gün doğumu yaklaşırken, Piçler Çetesi'nin lideri Xcor, mütevazı bir koloninin önünde yeniden şekillendi. Kendisinin ve askerlerinin yaklaşık bir yıldır sığınak olarak kullandığı ev, mezara yolculuklarının yarısına gelmiş orta sınıf insanlarla dolu bir mahallede, sıkıcı bir çıkmaz sokağın en ucunda yer alıyordu. Throe, göz önünde saklanma teorisi üzerine satın alma opsiyonlu kiralık bir ev tutmuştu ve mülk tatmin edici bir şekilde işe yaramıştı.

İçeride ışıklar yanıyordu, çekilmiş perdelerin dikiş yerlerinden aydınlık sızıyordu ve savaşçılarının içeride ne yaptıklarını hayal etti. Caldwell şehir merkezinin ara sokaklarında daha küçüklerle savaşmaktan yeni çıkmış, kana bulanmış siyah giysilerini çıkarıyor, buzlukta ve mutfağın dolaplarında bulunan yiyeceklerden yiyor olacaktı. İçki de içiyorlardı ama onları güçlendirmek için kan ya da su değil, taze çürükleri, kesikleri, sıyrıkları tedavi etmek için iç merhem olarak alkol içiyorlardı.

Birdenbire ensesi karıncalanmaya başladı ve sanki ellerindeki açıkta kalan derinin yanması onu uyarmamış gibi, içeriye güvenli bir şekilde girmek için çok az zamanı olduğunu haber verdi.

Yine de oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. Askerlerini görmeye. Üst kattaki mide bulandırıcı ahududu yatak odası süitine çekilmeden önce yiyecek tüketmek.

Uğruna saatlerini saydığı şeyden mahrum bırakılmıştı ve bu hayal kırıklığı vücudunun

Şafağın sökmesine tepki olarak: Cildi ağrıyordu. Kasları seğirdi. Gözleri gerildi.

Bağımlılığına hizmet edilmemişti.

Layla bu gece gelmemişti.

Bir küfür savurarak cep telefonunu çıkardı ve sayısal ekranda ezberlediği bir desene göre bir numara çevirdi. Telefonu kulağına götürdüğünde, çalan sestten kalbinin küt küt attığını duydu.

Hesapta kişiselleştirilmiş bir sesli mesaj karşılaması etkinleştirilmemişti, bu nedenle altı tondan sonra bağlantı üzerinden numarayı detaylandıran otomatik bir anons geldi. Mesaj bırakmadı.

Kapıya doğru ilerlerken kendini bir gürültü ve kaos saldırısına hazırladı. Piçleri kaçınılmaz olarak adrenalin dalgalarına kapılacaktı, yüksek oktanlı varlıklarının artçı etkisinin dağılması biraz zaman alacaktı.

Bir şeyleri açmak-

Xcor eşiği geçerken yarı yolda dondu kaldı.

Beş savaşçısı, yaraları için cerrahi bant ve gazlı bezle birlikte alkol şişelerini elden ele dolaştırırken aslında birbirleriyle konuşmuyorlardı. Bunun yerine, evle birlikte kendilerine kiralanmış olan mevcut mobilyaların üzerine oturmuşlardı. Hiçbirinin elinde içki yoktu, hatta temizlenen silahların ve bilenen hançerlerin metal-metal sesleri bile duyulmuyordu.

Hepsi oradaydı: Zypher, Syphon, Balthazar, Syn... ve ait olmayan ama vazgeçilmez hale gelen Throe.

Hiçbiri onunla göz göze gelmiyordu.

Hayır, bu doğru değildi.

İkinci komutanı Throe ona bakan tek erkekti. Ayrıca grupta ayakta duran tek erkekti.

Demek bu işi organize eden oydu... her neyse.

Xcor kapıyı arkasından kapattı. Ve silahlarını çıkarmadı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu, kapının yanında durup Throe'nun bakışlarıyla doğrudan karşılaşarak.

Emir subayı boğazını temizledi ve konuştuğunda aksanı sadece üst sınıfa değil, vampir sosyal düzenlerinin en yükseğine aitti: glymera aksanı.

"Yönünüz konusunda endişeliyiz." Erkek etrafına bakındı. "Son zamanlarda."

"Gerçekten."

Throe yanıt olarak başka bir şey bekliyor gibiydi. Cevap gelmeyince de hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir küfür savurdu. "Xcor, hırsın nereye gitti? Kral'ın tek bir yarı-üreme varisi var ve sen birdenbire taht için ortak arayışımızı unuttun mu? Hedeflerimizi sanki içi boşalmış bir kâse gibi bir kenara koyuyorsun."

"Azalan Toplumla savaşmak tam zamanlı bir çabadır."

"Belki de gerçekten savaşıyor olsaydınız."

"O zaman bu gece öldürdüğüm avcılar benim hayal gücümün ürünü müydü?"

"Geceleri yaptığın tek şey bu değil."

Xcor dişlerini gösterdi. "Şimdi bastığın yere dikkat et."

Throe kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Bunu onların önünde söylemeyeyim mi?"

Erkek arkadaşlarının gözlerinin kendisine çevrildiğini hissettiğinde bir şeye vurmak istedi. Layla ile buluşmalarının tanıksız olduğunu düşünmüştü. Belli ki bu yanlış bir hesaplamaydı.

Peki ya Throe'ya sessiz kalmasını söylerse? Kendini şu anda yaptığından daha kötü bir şeye mahkûm edebilirdi.

"Saklayacak bir şeyim yok," diye hırladı.

"Sana katılmıyorum. Zamanının çoğunu o akçaağacın altında geçiriyorsun, tıpkı bir aşık gibi-"

Xcor erkeğin önünde cisimlendi, öyle ki yüzleri arasında sadece bir santim vardı. Throe'ya dokunmadı ama asker yine de geri adım attı.

Ancak ikinci komutanı geri adım atmadı. "Onlara kim olduğunu söylemek ister misin? Yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Onun konuyla ilgisi yok. Ve benim hırslarımı kimse dizginleyemez."

"Kanıtla."

"Kime." Xcor başını eğdi ve çenesini dışarı çıkardı. "Onlara mı? Yoksa sorunu olan sen misin?"

"Yumuşamadığını kanıtla."

Xcor göz açıp kapayıncaya kadar çelik hançerini çekip erkeğin şahdamarına dayadı. "Buraya mı? Şimdi mi?"

Throe nefesini tuttuğunda, keskin uç etini sıyırdı ve parlak kırmızı bir kan çizgisi o çok parlak soluk bıçağı süsledi.

"Kendimi sana kanıtlayayım mı?" dedi Xcor karanlık bir sesle. "Bu yeterli olur mu?"

"Dikkatin dağılmış," diye tersledi Throe. "Bir dişi tarafından. Onun yüzünden zayıf düştün!"

"Ve sen aklını kaçırmışsın! Irkın haklı olarak seçilmiş Kralını öldürmemeyi seçiyorum ve bu suç yüzünden savaşçılarım arasında bir isyan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Çok yaklaşmıştınız! Neredeyse tahtı ele geçiriyorduk! Domino taşları dizilmişti, glymera senin emrini yerine getirecekti-"

Xcor hançeri tekrar saplayarak tiradı sonlandırdı. "Bu hain toplantı benim hırslımla mı ilgili yoksa senin mi? Tam olarak kimin kaybının yasını tuttuğunuzu sormama izin verin."

"Artık bize liderlik etmiyorsun."

"Onlara soralım." Xcor konuşmasını yarıda kesti ve askerlerinin eğilmiş başlarına bakarak odanın içinde dolaştı. "Hepiniz ne diyorsunuz? Onunla mı gideceksiniz yoksa benimle mi kalacaksınız?" Gergin havada küfürler yükselirken Throe'ya doğru döndü. "Çünkü yaptığın şey bu, değil mi? Onlara bir seçenek sunuyorsun - ya sen ya ben. O yüzden diyorum ki, bir an önce oyunun sonuna gelem. Nerede duruyorsunuz, benim piçlerim?"

Uzun bir duraklama oldu.

Ve sonra Zypher gözlerini kaldırdı. "Kim o?"

"Size yönelttiğim soru bu değildi."

"Cevaplanmasını istediğimiz soru bu."

Xcor öfkesinin yükseldiğini hissetti. "O seni ilgilendirmez."

Seçilmişleriyle olan ilişkilerini açıklamasının hiçbir yolu yoktu.

Derin bir nefes alan Zypher'ın burun delikleri alevlendi.

"Tanrım... onunla bağ kurmuşsun."

"Yapmadım."

"Ben de kokusunu alabiliyorum," dedi biri. "Kim o?"

"Onun bir önemi yok."

Throe yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu. "O bir Seçilmiş. Kardeşlikle birlikte yaşıyor."

Ve işte daha önce beklediği kaos: Oda erkek sesleriyle çınladı, hepsi birbirinin üzerine konuşuyor, Eski Dil'den parçalar İngilizce ve Almanca küfürlerle karışıyordu.

Bu sırada Throe tertemiz bir mendil çıkardı ve beyaz kareyi boğazındaki yaraya bastırdı. "Neden seninle buluştuğunu anlayamıyorum, ona karşı elinde ne var? Bir tür teşvik olmalı - para mı? Yoksa bir tür tehdit mi?"

Xcor bu hakareti duymazdan geldi, çünkü gerçeğe yakın olmakla kalmıyordu; erkek tam on ikiden vurmuştu. Seçilmiş Layla'nın onunla buluşmasının tek nedeni Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesinin yerini biliyor olmasıydı ve Layla, adamın malikâneyi yağmalayacağından korkuyordu: Neredeyse bir yıl önce, onun kan izini takip ettiği ve büyük sırra rastladığı bir gece olmuştu. Ve Throe haklıydı, bu keşfi kendi çıkarları için kullanmıştı.

Bölgeyi kutsal tutması karşılığında ona bedenini vaat etmişti.

Hamileliğine, iffetine ve makamına duyduğu saygıdan dolayı, henüz ona cinsel bir çağrıda bulunmamış olsa da ... ona sahip olacaktı.

Sonunda, kendisine ait olanı alacak ve onu kendisinin olarak işaretleyecekti-

Kahretsin, bağlanmış mıydı?

Xcor yeniden Throe ve Piçlerine odaklandı. "Kimsenin hayal gücüyle değil, bu isyanla ilgilenelim. Ne diyorsunuz? Hepiniz." Uzun bir duraklama oldu. "Herhangi biriniz."

Bir yanıt beklerken, Throe'nun dimdik ayakta kalması ve nefes almasının Xcor'un aslında biraz yumuşadığının kanıtı olduğunu düşündü. Bloodletter tarafından eğitilmişti, savaş kampında öğrendiklerini unutmamıştı ama son zamanlarda kaba kuvvetin ve kan dökmenin bir amaç için sadece bir araç olduğunu ve daha etkili olabilecek başka araçlar da olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Örneğin, Wrath tahtına yönelik son saldırıyı ele alış biçimiyle bunu kanıtlamıştı. O kral ve eşi, hükümdarlığına karşı yapılan en kusursuz saldırıyı bile durdurmuşlardı ve bunu sadece tek bir can kaybı olmadan değil, glymera'nın güçlerini tamamen ortadan kaldıracak kadar eksiksiz bir kastrasyonla yapmışlardı.

Ve artık halkı tarafından seçilmiş bir lider olarak Gazap'ın tartışılmaz bir gücü vardı.

Throe sessizliği bozarak savaşçılara seslendi. "Kendimi açıkça ifade ettiğime inanıyorum. Taht arayışına devam etmemiz gerektiğini kuvvetle hissediyorum. Gazap'ı bir kez vurduk, onu tekrar haklayabiliriz. Demokratik yollarla seçilmiş olabilir ama nefes almıyorsa yönetmeye devam edemez. Sonra da artık haklarından mahrum bırakılmış glymera içindeki desteği yeniden sağlamalıyız. Konsey'in eski üyeleriyle anayasal bir strateji koordine ederek, Wrath'ın yetkilerini aştığını iddia edebilir ve-"

Xcor sessizce, "Sen bir aptalsın," dedi.

Throe arkasını döndü ve ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Ve sen bir başarısızlıksın!"

Xcor başını salladı. "Halk sözünü söyledi. Gazap'ı daha önce sahip olduğu tahta oturtmayı seçtiler.

miras kalmıştır ve bir değil bin cephe olduğunda kazanılacak bir savaş yoktur. Geleneksel yasalar ve kültürel normlar güç ve nüfuzun çürük örtüleridir. Ancak demokrasi, gerçekten uygulandığında, aşılması, parçalanması ya da altına girilmesi mümkün olmayan taştan bir kaledir. Anlamadığınız şey, ikinci komutan, savaşacak başka bir şey kalmadığıdır - bu saldırıyı galip gelme umuduyla yürüttüğünüzü varsayarsak."

Throe gözlerini kıstı. "Söylesene, Seçilmiş'in seni eğitiyor mu? Daha önce ağzından buna yakın bir şey çıktığını duyduğumu sanmıyorum."

Xcor sessiz kalmak için kendini zorladı.

O ve savaşçıları, Throe bu işe karışmadan çok önce bir araya gelmişlerdi. Ama o erkekler bu talihsiz hırsın ötesini göremiyorsa? O zaman Throe hepsine sahip olabilirdi.

Xcor burada kimseye boyun eğmez.

Bunu takip eden sessizlikte Throe, bir zamanlar züppe zayıflığı yüzünden kendisinden uzak duran ama son iki yüzyılda bir savaşçı olarak ona saygı duymaya başlayan savaşçılara baktı. "Manipülasyon en çok kadın cinsinden biri tarafından yapıldığında başarılı olur. Şu anın propagandasını yaptığını düşünmüyor musun? Aklını, bedenini, duygularını en çok baştan çıkarabilecek şey tarafından beslendiğini? Kendiniz için bağı kokusunu aldınız. Bilin ki ruh kalbi takip eder ve onunki artık bizimle, hedeflerimizle, başarabileceklerimizle birlikte değildir. Bu size hitap eden güç değil, bir zamanlar başkalarında gördüğü zayıflıktır. Gördünüz mü? Şimdi bile sessiz kalıyor!"

Xcor omuz silkti. "Ahkâm kesmekten hiç hoşlanmam."

"Altı ay önce bu kelimenin anlamını bile biliyor muydun?" Throe karşı çıktı.

"Siz ne diyorsunuz?" Xcor derin bir sıkıntıyla etrafına bakındı. "Seçim sizin, ama şunu bilin. Bir kez yapıldığında, derideki mürekkep gibi, silinmez."

Ayağa kalkan ilk kişi Zypher oldu. "Benim tek bir bağlılığım var."

Bununla birlikte, teğhizatının yanına gitti ve elik hançerini kınından çıkardı. Kendi avucunu açarak Xcor'a yaklaştı ve elini uzattı.

Xcor kendisine uzatılan bıçağı salladı ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. Sırada Balthazar vardı, aynı bıçağı aldı ve kendini keserek kanını akıttı; Syphon da aynı etkinlikle hareket ederek kendini adadı.

Syn tüm olanları göz kapaklarını indirmiş, hareketsiz kalarak izledi. Her zamanki gibi joker oydu ama o bile ayağa kalktı ve Xcor'un yanına geldi. Bıçağı alarak avucuna sapladı ve büktü, st dudağı sanki acıdan hoşlanıyormuş gibi kıvrıldı.

Xcor son askerinin yeminini de kabul ettikten sonra Throe'ya baktı. Damlayan kırmızı avucunu yukarı kaldırarak dişlerini gösterdi ve tısladı, kendi etini ısırđı ve sonra birleşen kanı yalayarak temizledi.

"Sanki bu başka bir şekilde olacakmış gibi." Zalimce gülümsedi. "Sen hiçbir zaman bizden biri olmadın."

Throe'nun yakışıklı yüzü kötü bir ifadeye büründü. "Beni sana katılmaya sen zorladın. Bunu bana sen yaptın."

"Ama bunu geri alacaksın, doğru mu? Tamam, sana özgürlüğünü bir yıl önce verdim. İstersen hırsınla kaderini belirle, ama o kapıdan çıktığın andan itibaren kalıcı olarak kapanmış olacaksın. Sen bizim için lsn, yaptıkların sana ait, başkasına değil."

Throe bir kez başını salladı. "yle olsun."

Erkek karşıdan karşıya geçip kılıflarını ve ceketini aldı; sonra kapıya gitti. Dönerek gruba hitap etti. "Pek çok konuda yanılıyor, ama en çok da taht konusunda. Bin cepheli bir savaş mı? Hiç sanmıyorum. Yapılması gereken tek şey Gazap'ı ortadan kaldırmak. O zaman tahta en güçlü el geçecek ve o erkek artık bu grubun arasında değil."

Dövüşü bir alkışla kapıyı arkasından kapattı.

Xcor azı dişlerini gıcırdattı, Throe'nun hepsine teklifini yapmadan önce bir acil durum planı hazırlamış olması gerektiğini çok iyi biliyordu, yoksa şafağa dakikalar kala ayrılmak konusunda bu kadar soğukkanlı davranmazdı.

Throe kumar oynamış ve kaybetmişti -sadece onlar söz konusu olduğunda. Bu onu daha sonra nereye götürecekti? Xcor'un hiçbir fikri yoktu.

Ama Wrath endişelenmeli.

Etrafta biraz kıpırdanma oldu. Boğaz temizleme. Ve sonra, tabii ki, yorum.

"Yani," diye geveledi Zypher. "Bize gözlerinin ne renk olduğunu söyleyecek misin?"

"En azından bunu yapabilirsin," diye araya girdi Balthazar. "Bize bir resim çiz."

"Bir Seçilmiş mi?"

"Nasıl oldu da sen-"

Bir anda ev normale döndü, erkek sesleri havayı doldurdu, içkiler çağrıldı ve dolduruldu, yaralı dövüşçü elleri sarmak için bandajlar çıkarıldı.

Xcor hissettiği şokun verdiği rahatlamayla nefesini verdi ama aldanmamıştı. Savaşçıları onun yanında durmuş olsa da, artık savaşması gereken yeni bir düşmanı vardı ve Throe, Xcor'un erkeği eğitmesi sayesinde gerçekten de tehlikeliydi.

Telefonunu çıkararak aşağıya baktı... ve aramasına geri dönülmediğini gördü.

Throe'nun iltica durumu göz önüne alındığında? Seçilmiş'ine ulaşması şarttı ve şimdi belki de Throe'nun önce ona ulaşmış olmasından ve bu yüzden gelmemiş olmasından endişeleniyordu.

"Yani?" Zypher dedi ki. "Neye benziyor?"

Gürültüyü bastırmış gibi görünen ani bir sessizlik oldu.

Ve onlara anlatmak istediğini fark edince şok oldu. Bunu ne kadar zamandır içinde tutuyordu?

Kesik kesik kelimelerle, "O... benim gece gökyüzümdeki ay. Ve bu her şeyin başı, ortası ve sonu. Bundan daha fazla anlatılacak bir şey yok ve bir daha asla ondan bahsetmeyeceğim."

Oradan ayrılıp merdivenlere doğru ilerlerken, gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ve ona küçümseyerek bakmıyorlardı. Hayır, ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, hepsinden acıma akıyordu; yüzünün çirkinliğinin ve bırakın Seçilmiş statüsündeki birini, herhangi bir kadınla yaşayacağı romantizmin uyumsuzluğunun bir kabulüydü bu.

Elini korkuluklara dayayarak durakladı. "Yarın gün batımına kadar tüm erzak ve eşyalarınızı toplayın. Buradan ayrılmalı ve başka bir yer bulmalıyız. Bu ev artık güvenli değil."

Merdivenleri çıkarken savaşçıların onayını duydu. Ve onlara liderlik etmeye devam etmesi için onu seçtikleri için acı bir minnettarlık hissetti.

Throe'nun daha belirgin olan zekasına, terbiyesine, geçmişine... ve görünüşüne karşıt olarak.

Kendini yatak odasına kapatırken, deforme olanlar için bir alkış alalım, diye düşündü. Harelip'i ve kabalığı yüzünden yüzyıllar boyunca çok şey kaybetmiş olsa da, aşağıdaki askerler ona değer veriyordu.

O da karşılığında onlara değer verdi.

DOKUZ

iAm gün doğumundan hemen önce Kardeşlik'in büyük taş malikânesine döndü, katedral benzeri girişin merdivenlerini koşarak çıktı ve girişe doğru ilerledi. Protokolü izleyerek yüzünü güvenlik kamerasının gözüne dayadı ve bekledi.

Bir an sonra iç kapı açıldı ve onu iyi pişmiş bir Son Yemeğin zengin kokularıyla birlikte neşeli yaşlı bir kedi karşıladı.

"İyi akşamlar efendim," dedi uşak Fritz başıyla selam vererek. "Nasılsınız?"

"Hey, dinle, kardeşimi gördün mü? Bulmaya çalışıyorum."
_"

"Evet, geri döndü."

iAm rahatlamaktan neredeyse küfredecekti. "Bu harika. Sadece harika."

En azından zavallı piç evde güvendedi ve güvenli bir ortamdaydı. Ama Tanrım, Trez en azından hayatta olduğuna dair bir mesaj atabilirdi. O hücresi kaç kez cevapsız kalmıştı-

Sol taraftan, hızla hareket eden bir gölge mozaik zeminden yukarı sıçradı ve tam bir füze gibi ona doğru ilerledi.

iAm, Boo olarak da bilinen Lanet Kedi'yi kollarının arasına aldı. Hayvandan kesinlikle nefret ediyordu - özellikle de son zamanlarda, pire torbası gün boyunca onunla uyumaya başladığından beri. Tüm o sarılmalar. Mırıldanmalar.

Daha mı kötüydü? İşkenceye alışmaya başlamıştı. "...klinik."

"Pardon?" iAm kedinin boğazını kaşdı ve Boo'nun gözbebeklerinin geri dönmesine neden oldu. "Az önce söylediğin hiçbir şeyi duymadım."

"Özür dilerim." Uşak, kendi hatası olmamasına rağmen tekrar eğildi. "Seçilmiş Selena hastalandı ve kliniğe götürüldü. Trez tedavi sırasında onunla ilgileniyor - sanırım Primale ve Cormia da oraya gittiler? Söylediğim için üzgünüm ama durumu oldukça ciddi görünüyor."

"Kahretsin..." iAm gözlerini kapadı ve başının omurgasının üzerine düşmesine izin verdi. Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorlardı ama bunun s'Hisbe ile ilgili olması gerekiyordu. Kardeşinin bu kadar etkilendiği Seçilmiş değil. "Onun nesi var?"

"Bir teşhis konulduğuna inanmıyorum." Kahretsin.

"Tamam, teşekkürler, dostum, gideceğim-"

Seçilmiş Layla bilardo salonunun kemerinde belirdi, Qhuinn ve Blay de peşindeydi. "Bağışlayın ama az önce Selena hakkında bir şey mi duydum?"

Bunu uşağa bırakan iAm, büyük merdivenin altındaki gizli kapıya yöneldi ve diğerleri de hemen arkasından gelince hiç şaşırmadı.

Tam mühürlü panelleri açmak için şifreyi girdiği sırada bir cep telefonu çaldı.

"Yine mi sen?" Qhuinn sordu.

Layla zili susturdu. "Sadece bir insan yanlış çeviriyor."

"V'nin numarayı engellemesini mi istiyorsun?"

"Oh, onu rahatsız etmek için bir neden yok." "İşte, bana ver, ben de bakayım-"

Layla telefonu cüppesinin kıvrımlarına geri koydu. "Bir daha aramazlar. Hadi gidelim."

Hafif bir bip sesi duyulduktan sonra iAm eşyaları açtı ve sığ bir merdivenden inerek ikinci bir kilitli kapıya ulaştılar. Bunun uzak tarafında, malikânedeki eğitim merkezine ve daha da uzakta, V ve Butch'un arkadaşlarıyla birlikte yaşadığı Çukur'a uzanan yeraltı tüneli vardı.

Beton duvarlı, kısa tavanlı, oradan oraya uzanan yolda her adımda iAm'in omuzlarındaki gerginlik

Omurgası boyunca uzanan kaslar o kadar sert bir şekilde kenetlendi ki, acı şakaklarına kadar yankılandı.

Ofise çıktıklarında Tohr başını bilgisayardan kaldırdı. "Bu gece burada bir toplantı var."

"Sena hasta," diye mırıldandı Qhuinn.

Kardeş ayağa kalktı. "Ne? Onu daha bir saat önce gördüm. Luchas'ı beslemeye gidiyordu ve..."

Bu şekilde koridora doğru ilerleyen beş çift ayakkabı ve bok tekmeleyici ile karşılaştılar.

Eğitim merkezi, olimpik yüzme havuzu, atış poligonu, ağırlık odası, PT süiti ve tam boy spor salonundan, ekipman odalarına ve baskınlardan önce stajyer eğitimi için kullanılan sınıflara kadar her şeyi içeren devasa bir yeraltı tesisiydi. Ayrıca ameliyat odaları ve nekahat odalarından oluşan kapsamlı tıbbi tesisler de vardı ve hedefledikleri de buydu.

İnsanların muayene odasının kapalı kapısının etrafında kümelenmiş olması iyiye işaret değildi: Phury, Cormia, Rhage ve Vishous endişeli bekleme modundaydı; volta atıyor, yere bakıyor ve seğiriyorlardı.

Phury iAm'i görünce "Tanrıya şükür," dedi. "Trez burada olduğuna çok sevinecek. Biz de sana ulaşmaya çalışıyorduk."

Muhtemelen kendi telefonu da bu yüzden çalışıyordu ama evden çıkarken ve ShAdoWs'ta Trez'i bulmaya çalışırken o şeyi görmezden geliyordu.

"Onu röntgenliyorlar," dedi V. "Bu yüzden buradayız. Trez onu terk etmiyor."

Layla kaşlarını çatı. "Bunu neden yapıyorlar? Bir şey mi kıldı?"

."

Cormia diğer Seçilmiş'in yanına gitti ve Layla'nın ellerini tuttu. Karşılıklı yumuşak sözler söylendikten sonra Layla soluk soluğa ayağa kalktı. Qhuinn onu sabitlerken, iAm her ne ise oraya girmesi gerektiğine karar verdi.

"Beklemeyeceğim," diyerek kediye yere bıraktı ve kapıyı iterek açtı.

İlk başta neye baktığını anlayamadı. Ağır panel arkasından sessizce kapandığında, muayene platformundaki masa ayaklarına benzeyen şeye odaklandı. Ama... bu Selena'ydı. İnce baldırları ve uylukları bükülmüş, anormal bir şekilde ayrılmış ve sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi kötü açılarla sabit duruyordu ve etkilenen sadece alt bedeni değildi. Başının pozisyonu tamamen yanlıştı ve kolları göğsüne doğru bükülmüş, parmakları bile pençeye dönüşmüştü.

Sanki bir çeşit nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Doktor Jane Selena'nın omzunun üzerinden büyük bir makineyi yerine yerleştiriyor, hemşiresi Ehlena da çeşitli kabloların birbirine dolanmaması için arkasından takip ediyordu. Trez Selena'nın başının yanındaydı ve titreyen elleriyle siyah saçlarını okşuyordu.

Kafasını kaldırıp bakmadı bile. Odaya başka birinin girdiğinin farkında değil gibiydi. Nefes bile almıyordu.

"Tamam Ehlena, tabak?" Doktor sekiz buçuğa on bir kağıt parçası büyüklüğünde ama bir parmak kalınlığında bir şeyi eline aldı. Bir ucuna bağlı kablolar, tekerlekli bir masanın üzerinde duran bir dizüstü bilgisayara bağlanıyordu. "Ben dirseği buraya getirmeye çalışacağım."

Plaka eklem altına kaydırıldı ve ardından Doktor Jane Trez'e baktı. "Bunu da tutmak ister misin?"

Başını salladı ve uzanarak görevini yerine getirdi. "Bu sefer hareket etmeyeceğim."

"Bunlar dijital röntgenler, yani baştan çekebiliriz, tamam mı?" Doktor Trez'in kolunu hızlıca sıktı. "Şimdi bölmenin arkasına geçeceğiz."

Doktor Jane başını kaldırdı ve biraz sıçradı, sanki o da hastasına o kadar odaklanmıştı ki, onun da geldiğini fark etmemişti. "Oh, iyiyim, ama dinle, biz buradayken gitmek isteyebilirsiniz."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapamam..." Trez küfretti. "Bunu sabit tutamıyorum."

Tek kelime etmeden, iAm karo döşeli zeminde ilerledi ve elini kardeşinin elinin üzerine koyarak titreşimi durdurdu. "Bırak yardım edeyim." Trez zıplamadı. Başlamadı. Ama gözleri başka tarafa kaydı, Ve Tanrım, o gözler... hüznün kara çukurlarıydı. İşte o zaman bunun kötü bir şey olmadığını anladım. KÖTÜ.

Erkek dehşete kapılmamıştı.
Zaten yas tutuyordu.

Trez kurtarıcısının kim olduğundan hemen emin olamadı. Neredeyse tıpatıp onunkine benzemesine rağmen kendi eliyle birleşen eli tanımadı. Odadaki yeni kokuyu takip edemedi. Başını kaldırıp bakana kadar...

Ben, tabii ki.

Sanki başka biri olabilirmiş gibi.

Kardeşinin görüntüsü dalgalandı. "Ben, o..."

Kelimeleri söyleyemiyordu. Sanki felç geçirmiş gibi düşünce süreçleri tam anlamıyla düzleşmişti.

"Tabağı turalım," dedi iAm. "Birlikte." "Sen öndeki şeyin arkasında olmalısın." "Hayır."

Trez iAm'in takılmasına şaşırmadı ve ağzından bir teşekkür duası çıkardı çünkü sesinin beyninden ya da elinden daha iyi çalıştığını düşünmüyordu.

"Olabilirdi hareketsiz kalalım," dedi Doktor Jane. Sonra makineden kısa bir vınlama sesi geldi ve Doktor Jane ile Ehlena masaya geri döndüler.

Tabağı uzatan iAm'di ve bu iyi bir şeydi çünkü Trez onu düşürebilirdi. Elleri bir yana, tüm vücudu titriyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Doktor Jane. "Sanırım artık yeterince var.

Diğerlerini de çağırmak ister misin?"

Trez başını salladı. "Onunla biraz konuşabilir miyim?"

"Röntgenlere bakmak için içeride kalmamız gerekiyor."

"Oh, evet, biliyorum. Ben sadece..." Kapiya baktı ve o insanların da en az kendisi kadar burada olmaya hakları olduğunu biliyordu.

yaptı. Aslında, daha fazlası vardı.

"Trez," dedi Doktor Jane nazikçe. "Sen nasıl istersen, biz de öyle yaparız."

Ama Selena ne istiyordu? İlk kez merak etmiyordu.

"Bakın," diye mırıldandı Doktor Jane, "şu anda acil bir durum varmış gibi görünmüyor. Diğerlerinin daha sonra gelmesi için zaman olacak ve eğer durumu değişirse? Nerede olduğumuza bağlı olarak farklı seçimler yapacağız."

"Tamam." Kardeşine doğru başını salladı. "Ama ben. Onun kalmasını istiyorum."

Kardeşi başıyla onayladı ve bir sandalye getirdi ama anlaşıldığı kadarıyla kendisi için değil. Sandalyeyi Trez'in dizlerinin arkasına itti ve eklemler ne kadar işlevsel olursa olsun, dikey olarak tamamen çöktü ama hızlı oldu. Kızı koltuğa çarparken, evet, biraz başı dönüyordu, diye düşündü. Muhtemelen ayağa kalkmak iyi bir fikirdi.

Tek kelime etmeden, iAm onun yanında yere uzandı ve odada sadece bir erkeğin olmasının onu nasıl sakinleştirdiği inanılmazdı.

Trez yeniden Selena'ya odaklandı. Onu bulduğu pozisyondan hâlâ kımıldamamıştı ve vücudunun tüm o sert açılırları tam bir kâbustu.

Aslında, tüm bu olanlar çok... yıkıcı görünüyordu.

Cormia'nın söylediğine göre Tutuklama, Seçilmiş dişilerin küçük bir azınlığını etkileyen bir hastalıktı. Tüm tarih boyunca bu hastalığa yakalanan sadece bir düzine, belki de daha az kişi olmuştu; bu da hastalığa yakalanma şansının istatistiksel olarak çok düşük olduğu anlamına geliyordu. Ne yazık ki, bu durum her zaman ölümcül olmuştur.

Lanet olsun, o kadınlardan hiçbirinin hasta olmasını istemiyordu ama neden o?

Tüm Yarış tarihi boyunca, neden Selena bu şekilde kısa kesilenlerden biri olmak zorundaydı?

Ve ölmek için korkunç bir yoldu. Kendi bedeninde donmuş, iletişim kuramayan, her şey kararına kadar solan bir hapisanede hapsedilmiş ve sen ...

Gözlerini kapattı.

Kahretsin, ya onu burada istemiyorsa? Bağlanmıştı, evet ve diğer herkes ona bu durumda bağlanmış bir erkeğin sahip olması gereken saygıyla davranıyordu, hatta bunun onlar bilmeden nasıl gerçekleştiğini merak ediyorlardı.

Sorun şu ki, o ve Selena çiftleşmemişlerdi. Bir ilişki içinde. Hatta çıkmıyorlardı.

Aylardır birlikte iki dakika bile geçirmemişlerdi.

"Trez?"

Bir sarsıntıyla göz kapaklarını açtı. Doktor Jane karşısındaydı, orman yeşili gözleri tetikte ve ciddiye. "Röntgenlere baktım."

Boğazını temizledi. "Belki diğerleri de bunun için burada olmak isterler?"

Kahretsin, Cormia'nın ya da başka birinin onun elini tutabilmesi için kenara mı çekilmeliydi? Bu daha mı iyi olurdu? Bedeni bundan nefret ederdi, ruhu da öyle. Ama bu onunla ilgili değildi.

Bir sürü insan gelmişti, her zamankinden daha fazla. Tohr, Qhuinn ve Blay'e başıyla selam verdi ve Layla'nın Cormia ve Phury ile birlikte orada olmasına sevindi. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve geri adım atmak istedi ama Primale gelip onu tekrar sandalyeye oturttu.

Phury onun omzunu sıkarak, "Olduğun yerde kal," dedi. "Tam da olman gereken yerdesin."

Trez bir çeşit hırıltı çıkardı. Yapabildiği en iyi şey buydu.

Doktor Jane boğazını temizledi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Masanın yanındaki büyük bilgisayar ekranından bir şey çağırdı. "Sanki eklemlerin kendisi katı kemiğe dönüşmüş gibi."

Siyah-beyaz görüntü Selena'nın dizine ait gibi görünüyordu ve Doktor Jane farklı bölgeleri

gümüş bir kalemin başı. "Röntgende kemikler beyaz ve soluk gri görünür, oysa bağlar ve tendonlar gibi bağ dokuları bu tür bir kontrast sunmaz. Burada" -eklemin etrafına bir daire çizdi- "kapak ile yuva arasında koyu renkli lekeler olması gerekir. Bunun yerine sadece ... katı kemik var. Aynı şey ayaklarındaki eklemler için de geçerli, dirseği,..."

Ekranda birbiri ardına daha fazla görüntü belirdi ve tek yapabildiği başını sallamak oldu. Sanki biri tüm bağlantı noktalarına çimento dökmüş gibiydi.

"Özellikle endişe verici olan şey şu." Yeni bir resim görünür hale geldi. "Bu onun kolu. Diğer eklemlerin aksine, kemik büyümesi yayılıyor ve kas sistemini istila ediyor gibi görünüyor. Böyle devam ederse, tüm vücudu-"

"Taş," diye fısıldadı Trez.

Tanrım, onu bulduğu yerdeki o mermer heykeller.

Orası bir avlu değil, bir mezarlıktı. Bu yüzden acı çeken ve ölen kadınlarla doluydu.

"Bildiğim kadarıyla buna uzaktan yakından benzeyen tek şey fibrodysplasia ossificans progressiva adı verilen bir insan hastalığı. Bu, kasların, tendonların ve bağların olduğu yerde kemik oluşmasına neden olan son derece nadir bir genetik durumdur ve zamanla hareketin tamamen kısıtlanmasıyla sonuçlanır - hastaların kilitlenmek istedikleri pozisyonu seçmeleri gerektiği noktaya kadar. Kemiğin büyümesi düzensiz olarak gerçekleşir ve travma veya virüsler tarafından tetiklenebilir veya kendiliğinden olabilir. Hastalığın tedavisi yoktur ve büyümenin cerrahi olarak giderilmesi yeni oluşumları tetikler. Selena'nın yaşadığı da buna benziyor, sadece vücudunun her yerinde aynı anda meydana gelmiş gibi görünüyor."

Trez odadaki iki sağlıklı Seçilmiş'e doğru döndü. "Bu hiç tedavi edildi mi? Geçmişte herhangi bir zamanda, biri bunu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştı mı?"

Layla Cormia'ya baktı ve o da konuştu. "Dua ettik... yapabileceğimiz tek şey buydu. Ve hala saldırılar

geldi."

"Yani bu... bir tür olay mı?" Doktor Jane sordu. "Son nokta değil mi?"

"Bunlardan kaç tane yediğini bilmiyorum." Cormia yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Genellikle sonuncusundan önce iyileşemedikleri bir dönem olur."

Doktor Jane kaşlarını çattı. "Yani cesedin kilidi açılıyor mu? Nasıl?" "Bilmiyorum."

Trez Seçilmişlere doğru konuştu. "İkinizden biri onun hasta olduğunu biliyor muydu?"

"Kimse yapmadı." Cormia sanki onun desteğine ihtiyacı varmış gibi cehennem zebanisine yaslandı. "Ama şu anda içinde bulunduğu durumu göz önüne alırsak... hastalığın sonlarına doğru olduğunu düşünüyorum. Anladığım kadarıyla ilk ataklar vücudun sadece bazı kısımlarını etkiliyor. Bu onun tüm vücudu."

Trez nefesini verirken söndü, gücü ağzından dışarı taşı. Onu yıkılmaktan alıkoyan tek şey Selena'nın olanlardan haberdar olma ihtimaliydi ve onun için güçlü görünmek istiyordu.

Doktor Jane kalçasını masasına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Eklemelerin bu tür bir durumdan nasıl kurtulabileceğini hayal bile edemiyorum."

Cormia başını salladı. "Saldırıları, gördüğüm birkaç saldırı, hızlı bir şekilde gerçekleşiyor ve sonra... ne olduğunu bilmiyorum. Saatler ya da bir gece sonra tekrar hareket edebilmeye başlıyorlar. Bir süre sonra hareket kabiliyetlerini yeniden kazanıyorlar ama her zaman tekrar oluyor. Her zaman."

Layla da gözyaşlarını silerken sessizce, "Onlar da bir pozisyon seçerler," dedi. "Bahsettiğin insanlar gibi, kız kardeşlerimiz de her zaman seçim yaparlardı - bize nasıl olmak istediklerini söylerlerdi ve biz de emin olurduk..."

Daha çok şey söylendi. Sorular soruldu. İnsanların ellerinden gelen en iyi açıklamalar yapıldı. Ama o takip etmeyi bırakmıştı.

Hızlanan bir tren gibi, zihni, duyguları, tamamen aciz olduğu duygusu ve tüm pişmanlıkları çalkalanmaya başladı

tanımlanmış bir yol boyunca hız ve yoğunluk kazanıyor.

Saçlarının dağınık olmasından ve düzeltememesinden nefret ediyordu. Cübbesinde çimen lekeleri olmasından nefret ediyordu,

Dizlerinin yere çarptığı yerde parlak yeşil lekeler vardı.

Ayakkabılarının düşmüş olmasından nefret ediyordu.

Onu kurtarmak için tek bir şey bile yapamamaktan nefret ediyordu.

S'Hisbe ile taşıdığı yükten ve bedenine yaptırdığı her şeyden nefret ediyordu çünkü belki de ailesi onu Kraliçe'ye satmasaydı, tüm o insanları becermeyecekti ve belki de ona biraz olsun layık olacaktı. Ve o zaman bütün o ayları kaçırmazdı. Belki bir şeyler görebilir, bir şeyler yapabilir ya da-

Etrafındaki konuşmalar gibi, düşünceler de beyinde yol almaya devam ediyordu ama muayene odasında olup bitenleri takip edemediği gibi onları da takip edemiyordu. Şiddetli bir kükreme onu ele geçirmiş, içinde tsunami yaratmış, zapt edilemeyen bir öfke dışında her şeyi silip süpürmüştü.

Trez hareket ettiğinin farkında değildi. Bir an Selena'nın elini dikkatle tutuyordu; bir an sonra muayene odasının kapısındaydı, sonra da kapıdan içeri girmişti, vücudu koordinasyondan çok momentumla ileriye doğru patlıyordu.

Koşuyor, koşuyor... görüşündeki sarsıntılara ve beton koridorun geçen duvarlarına bakılırsa koşuyordu... Ve çok fazla gürültü vardı. Boş koridor, büyük bir makinenin dişlileri gibi bir tür muazzam gürültüyle yankılanıyordu. makine kilitlenmişti ya da öğütüyordu-

Otopark çıkışına varmadan önce arkasından bir şey onu yakaladı, demir bir çubuk etrafına kilitlendi.

Ben.

Tabii ki.

"Bırak onu," diye bağırdı kulağına. "Bırak onu... hadi, şimdi. Bırak onu-"

Trez başını salladı. "Ne...?"

"Silahını bırak Trez." iAm'in sesi çatallaştı. "Silahı bırakmanı istiyorum."

Trez nefes nefese kalması dışında donakaldı ve kardeşinin ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Oh, Tanrım, Trez, lütfen..."

Başını sallayan Trez... yavaş yavaş sağ elinde birinin kırıklığının olduğunu fark etti. Muhtemelen kendi kırıklığıydı. Kulüpte her zaman bir tane takardı.

Ve bir de ne görsün, namlu kendi şakağına dayanmıştı ve X-ışını plakalarının aksine, eli hiç titremiyordu.

"Benim için bırak, Trez." Parmağı bu şekilde tetikteyken, kardeşinin silahın ateş almasına neden olma korkusuyla kontrolü ele almaya cesaret edemediği belliydi. "Silahı yere bırakmalısın."

O anda her şey netleşti: ayağa fırladı, hızla kaçtı, muayene odasından çıktı ve koridora girdi. Silahını avuçlarken otoparka doğru koşuyordu.

Eğitim merkezinden çıkar çıkmaz beynini dağıtmaya niyetlenmişti.

Eğer gerçekten bir Fade varsa, Selena ile diğer tarafta buluşabilecekleri ve Dünya'da asla yapamayacakları bir şekilde bir araya gelebilecekleri fikrine kapılmıştı.

"Trez, o hâlâ hayatta. Sakın bunu yapma. Kendini öldürmek mi istiyorsun? Kalbi durana kadar bekle ama ondan önce değil. Ondandır bir an bile önce değil."

Trez, Selena'yı tekrar masanın üzerinde hayal etti ve "Kahretsin" diye düşündü.

...

iAm, her zamanki gibi haklıydı.

Kolunu indirmeye başladığında titreme geri döndü ve kırıklığı harekete geçirecek bir seğirmeden korktuğu için yavaşça hareket etti. Ama bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Namlu gri maddesinin menzilinden çıkar çıkmaz, kardeşi

devreye girdi, onu bir nefes kadar hızlı bir şekilde silahsızlandırdı ve emniyeti yerine koydu.

Trez, iAm'in üzerini araması ve birkaç silahı daha çıkarması sırasında uyuşmuş bir şekilde orada durdu ve sonra muayene odasına ve kapısının etrafında şok olmuş ve hareketsiz duran bir grup insana geri götürülmesine izin verdi.

O gitmeden olmaz, dedi kendi kendine. O hâlâ buradayken olmaz.

Ne yazık ki bunun çok uzun sürmeyeceğinden korkuyordu.

ON

Kral'ın Başdanışmanı Abalone'un kanlı kızı Paradise, Apple dizüstü bilgisayarının ekranında kaşlarını çattı. Wrath'ın oğlu Wrath için her gece çalışmaya başladığından beri babasının kütüphanesini buraya kurmuştu çünkü eski, dağınık Tudor malikânesinde Wi-Fi en güçlü bu masada çekiyordu. İyi bir sinyal şu anda ona yardımcı olmuyordu. Hotmail hesabı okunmamış mesajlarla doluydu, çünkü telefonundaki iMessage ve Twitter, Instagram ve FB hesapları yüzünden çok sık girmesine gerek yoktu.

"Dur bakalım, adı neydi?" diye sordu hücrelerine. "'Yeni Stajyer Sınıfı'," Peyton, Peythone'un kanlı oğlu, cevap verdi. "Bir saat kadar önce sana gönderdim."

Babasının sandalyesinde öne doğru oturdu. "Burada çok fazla ıvır zıvır var."

"Bırakın yeniden başlayayım-"

"Bekle, buldum." Eke tıkladı ve sonra tekrar tıkladı. "Vay canına. Resmi antetli kağıda yazılmış."

"Sana söylemiştim."

Paradise tarihi, Peyton'a özel selamlamayı, programla ilgili iki paragrafı ve kapanışı taradı. "Vay canına... Bir Kardeş tarafından imzalanmış."

"Tohrment, Hharm'ın oğlu."

"Eğer sahteyse, birileri ciddi bir şekilde yakalanacak-"

"Ama ikinci paragrafı gördünüz mü?"

Sözcüklere yeniden odaklandı. "Dişiler mi? Whoa, whoa ... dişileri mi kabul ediyorlar?"

"Biliyorum, değil mi?" Peyton bir vuruş daha yaparken bir fokurdama sesi ve bir nefes verme sesi duyuldu. "Eşî benzeri görülmemiş bir şey."

Paradise mektubu tekrar okudu, bu sefer daha dikkatliydi. Önemli kelimeler gözüne çarptı: Eğitim programı için açık seçimeler. Kadınlar ve siviller giriş için fiziksel performans testine girebilirler. Dersler bizzat Kardeşlik tarafından veriliyor. Ücret? Yok.

"Ne düşünüyorlar acaba?" Peyton mırıldandı. "Yani, bunun sadece Glymera oğulları için olması gerekiyordu."

"Görünüşe göre artık değil."

Peyton evde ve tarlada adil seks ve geleneksel roller hakkında yorum yaparken, Paradise deri koltuğunda arkasına yaslandı. Yanı başında, evin köpeği tarafından yakılan odunlar mermer kaplı ocakta turuncu alevlerle çıtırdıyor, sıcaklık yüzünün bir tarafına ve vücudunun yarısına vuruyordu. Etrafında, babasının kütüphanesi sarı ışıkla, cilalı maunla ve ilk baskı kitap koleksiyonunun sırtlarındaki altın vurgularla parlıyordu.

İçinde yaşadıkları malikâne Caldwell'in en görkemli malikânelerinden biriydi ve kırk odası daha burası kadar, hatta daha fazla lüksle donatılmıştı: Elmas camlı kurşunlu pencerelerden güzel ipekler sarkıyordu. İnce Doğu halıları cilalı zeminler boyunca uzanıyordu. Ataların yağlı boya tabloları merdivenlere monte edilmiş, şöminelerin ve büfelerin üzerinde belirgin bir şekilde yer alıyordu. Her yemek için resmi bir masaya güzel porselenler konur, yemekler geniş bir kadro tarafından pişirilir ve servis edilirdi.

Yıllar boyunca babasıyla birlikte burada yaşamış, glymera'nın diğer hanımları tarafından aristokrat bir kadını çiftleşebilir kılan her şey konusunda eğitilmişti: Giyim. Eğlence. Görgü kuralları. Bir malikanenin sohbetçisi olmak.

Peki tüm bunlar neye yol açıyordu? İki yıl önceki baskınlar nedeniyle Kardeşlik'in eğitim programında olduğu gibi ertelenen sunum partisi.

Ancak onun için yapılan planlar da aynı şekilde eski haline getirilecekti. Aristokrasiden geriye kalanlar

Güvenli evlerinden Caldwell'e doğru yola çıktı ve yaşı ilerlediğine göre, geçiş döneminin üzerinden en az dört yıl geçmişti, artık bir eş bulma zamanı gelmişti.

Tanrım, bütün bunlardan nasıl da korkuyordu- "Alo?" Peyton söyledi.

"Hâlâ orada mısın?"

"Üzgünüm, evet." Yüksek bir çatırtı sesiyle telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir paket Cape Cod patates cipsi açmak." Çıtır çıtır. Munch. "Aman Tanrım, bunlar harika..."

"Peki ne yapacaksın?"

"Hâlâ yarım gramım var. Onu ve bir paket cipsi bitireceğim. Sonra muhtemelen kaza-"

"Hayır, eğitim merkezi programı hakkında."

"Babam zaten gideceğimi söyledi. Sorun değil, her neyse. Üç yıldır gerçekten hiçbir şey yapmıyorum ve tesisi ilk açtıklarında kayıt yaptıracaktım ama... ne olduğunu hatırlıyorsunuz."

"Evet, sigarayı da bıraksan iyi olur. Bundan hoşlanmayacaklar."

"Bilmedikleri şey onlara zarar veremez. Ayrıca, Birinci Anayasa Değişikliği haklarım var."

Gözlerini devirdi. "Tamam, birincisi, sen insan değilsin, bu yüzden onların Anayasası senin için geçerli değil. İkincisi, bu ifade özgürlüğüyle ilgili, sigara içme özgürlüğüyle değil."

"Her neyse."

Peyton bir yumruk daha atarken, onun yakışıklı yüzünü, geniş omuzlarını ve masmavi gözlerini hayal etti. İkisi de hayatları boyunca birbirlerini tanımışlardı, aileleri aristokrasinin tüm üyeleri gibi nesiller boyunca birbirleriyle evlenmişti.

Glymera'daki en kötü saklanan sırdı, anne babası ve kızın babası son zamanlarda çiftleşmeleri hakkında konuşmaya başlamışlardı-

Ön girişin kapı tokmağının büyük bas sesi başını çevirmesine neden oldu.

"Kim o?" dedi, ayağa kalktı ve fuayeyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Kâhyaları Fedricah katta ilerledi ve babası kapıyı asla kendisi açmasa da, o da yolun karşısındaki özel çalışma odasından çıktı.

"Efendim?" dedi uşak. "Birini mi bekliyordunuz?"

Abalone takım elbisesinin ceketini tekrar yerine çekti. "Uzak bir akrabam. Size söylemem gerekirdi, özür dilerim."

"Gitmem gerek," dedi Paradise. "İyi uykular."

Bir duraklama oldu. "Evet, sen de Parry. Ve biliyorsun, kötü rüyalar görürsen beni arayabilirsin, tamam mı?"

"Tabii. Senin için de.

"Günaydın." "Ben de sana."

Telefonu kapatırken arkadaşının hâlâ yanında olmasına sevinmişti. Baskınlar sona erdiğinden ve sınıflarından pek çok kişi katledildiğinden beri, ikisi de bazen sonsuza dek süren gün ışığını geçirmek için telefon hatlarını kullanmışlardı. Baskınların hemen ardından babasıyla birlikte Catskills'e gittiklerinde bu bağlantı vazgeçilmez olmuştu ve aylarca Viktorya döneminden kalma o büyük ahırın etrafında dolanıp durmuştu.

Peyton iyi bir arkadaştı. Çiftleşme olayına gelince?

Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

Masanın etrafından dolaşarak fuayeye doğru koştu, ta ki babası onu görüp başını sallayana kadar. "Gözden uzak ol, Cennet. Lütfen."

Kaşları çatıldı. Bu, evin gizli tünellerinde siper almasının şifresiydi. "Neler oluyor?"

"Lütfen git."

"Akrabam olduğunu mu söylemiştin?"

"Cennet."

Paradise kütüphaneye geri döndü ama o kemerin yanında kalıp dinlemeye devam etti.

Açılan devasa ön kapının yumuşak gıcirtısı çok gürültülü görünüyordu.

"Sensin," dedi babası tuhaf bir ses tonuyla. "Fedricah, lütfen bize müsaade eder misin?"

"Ama tabii ki efendim."

Uşak, Paradise'ın görebildiği fuaye kısmından kısa bir süre geçerek uzaklaştı. Bir süre sonra evin arka yarısına açılan kapı kapandı.

"Eee?" dedi bir erkek. "Beni içeri davet edecek misin?" "Bilmiyorum."

"Burada öleceğim. Birkaç dakika içinde."

Paradise başını pervazın etrafından dolaştırıp kim olduğuna bakma isteğiyle savaştı. Sesi tanıyamamıştı ama telaftaki kesinlik ve kibirli aksanı, aristokrasiden biri olduğunu gösteriyordu. Bir "akraba" olduğu düşünülürse bu mantıklı geliyordu.

"Savaş kıyafetleri giyiyorsun," diye karşı çıktı babası. "Eşiğimde onlara tahammül edemem."

"Sizi daha çok korkutan benim çağrışımlarım mı yoksa silahlarım mı?"

"İkisinden de korkmuyorum. Hatırlarsanız yenilmiştiniz."

"Ama yenilmedim, bunu söylediğim için üzgünüm." Tıkırtı sesleri birinin metal parçalardan yapılmış bir şeylerle uğraştığını gösteriyordu. Sonra bir takırtı duyuldu, sanki bir şey öndeki taş sahanlığa çarpmış gibiydi. "İşte karşınızda cırılçıplak duruyorum. Tamamen silahsızım ve silahlarım kapınızın eşiğinde,

duvarlarınızın içinde değil."

"Ben senin kuzenin değilim."

"Sen benim kanımdansın. Birçok ortak atamız var-"

"Bağışla beni. Ve lideriniz ne mesaj vermek istiyorsa Kral'a gönderin, o aracılığıyla yapsın-"

"Artık Xcor'a bağlı değilim. Hiçbir şekilde."

"Anlayamadım?"

"Bağlar koptu." Yorgun bir iç çekiş oldu. "Wrath'ı tahta çıkaran seçimden bu yana geçen ayları Xcor ve Piçler Çetesi'ni ihanetlerinden vazgeçmeye ikna etmeye çalışarak geçirdim. Bu kadar yalvarma ve akıl yürütmeden sonra bile, bu kadar uzun bir yalvarma

Elbette onları bu aptallıklarından vazgeçiremediğim için üzgünüm. Sonunda ayrılmak zorunda kaldım. Kaldıkları yerden gizlice kaçtım ve şimdi hayatımdan endişe ediyorum. Gidecek başka bir yerim yok ve Eski Ülke'de Salliah ile konuştuğumda, sizi ziyaret etmemi önerdi."

Uzak kuzenleri, diye düşündü Paradise. Bu ismi tanıdı.

"Lütfen," dedi erkek. "Gerekirse beni bir odaya kilitleyin _."

"Ben Kral'ın sadık bir hizmetkarıyım."

"O halde taktiksel bir avantajı geri çevirmeyin."

"Ne öneriyorsun?"

"Çatınız altında güvende olmanız karşılığında, Piçler Çetesi hakkında bildiğim her şeyi size anlatmaya hazırım. Gündüz saatlerini nerede geçirdiklerini. Düzenlerinin ne olduğunu. Geceleri nerede buluştuklarını. Nasıl düşündüklerini ve savaştıklarını. Elbette bu bir yatağı kullanmaya değer."

Paradise buna dayanamadı. Kim olduğunu görmeliydi.

Dışarı çıkarken vücudunu kemerin etrafına doladı ve babasının sert omuzlarına baktı. İlk düşüncesi, adamın derisinin ve yırtık düğmeli gömleğinin tonlamasına uymadığıydı. İkincisi ise gözlerinin morarmış olmasıydı, çok yorgundular.

Gerçekten de savaşın ön saflarından gelmiş gibi görünüyordu, eve girerken vücudunun yanından geçen havaya hastalıklı tatlı bir şey bulaşıyordu.

Erkek onu hemen fark etti ve yüzünde çabucak sakladığı bir şey belirdi.

Babası omzunun üzerinden baktı ve ona ters bir bakış fırlattı. "Cennet," diye tısladı.

"Neden tereddüt ettiğinizi anlayabiliyorum," dedi erkek, gözleri kızın gözlerinden hiç ayrılmadan. "Gerçekten de o çok değerli."

Babası arkasını döndü. "Gitmelisin."

Erkek tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi, bir elini kalbinin üzerine koydu ve diğer elini avuçlarını açarak göğsü kaldırdı.

Eski Dilde yumuşak bir sesle, "Ortak soyumuz üzerine yemin ederim ki sana, kanlı kızına ya da bu duvarlar içindeki hiçbir canlıya zarar vermeyeceğim, yoksa Kâtip Bakire gözlerinin önünde canımı alabilir," dedi.

Babası ona baktı ve kolunu havaya kaldırarak dışarı çıkmasını ve gitmemesini emretti.

Ellerini kaldırdı ve başını salladı, tamam, tamam, okaaaaay.

Hızla hareket ederek kütüphaneye geri döndü ve şöminenin yanındaki panellere geçti. Zeminden nc rafın altına, gizli tetik noktasına uzanarak kola bastı ve tüm kitap yükünü iyi yağlanmış ray üzerinde dışarı itmeyi başardı. Hızlı bir hareketle, evin birinci katının etrafında kare şeklinde uzanan, gizli kapılar ve bakış açıları aracılığıyla her odaya hem görsel hem de gerçek erişim sağlayan, tamamen bitmiş koridora ıktı.

Alfred Hitchcock filmlerinden fırlamış gibiydi.

Kendini içeri kapatan Cennet, arka taraftaki sığ merdivenlere yöneldi ve merdivenleri çıkarken ne konuştuklarını duyabilmeyi diledi. Ancak her zamanki gibi karanlıktaydı; babası ona hiçbir şey hakkında hiçbir şey söylememişti.

Bu onun eski kafalı zihniyetinin bir parçasıydı: İyi yetiştirilmiş kadınların, habersiz ve tepeden tırnağa silahlı bir şekilde ortaya çıkan gizemli, uzun süredir kayıp olan akrabalar gibi şeylerle rahatsız edilmesine gerek yoktu. Ya da mesela evin reisinin nerede çalıştığı, ne kadar kazandığı veya net servetinin ne olduğu gibi şeylerle. Örneğin, babası Kral'ın Başdanışmanı olarak atandığında ona söylenen tek şey buydu. İşinin nasıl olduğu, Kral ve Kardeşlik için ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu; hatta her gece nereye gittiğini bile bilmiyordu.

Adamın gerçekten de onu koruduğunu düşündüğüne inanıyordu. Ama pek çok konuda karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu.

Gizli merdivenin tepesinde, yaklaşık on beş metre ilerledi ve gömme bir panelin önünde durdu. Mandal sol taraftaydı ve o da mandalı açtı.

Yatak odası, fırfırlı yatağından pencerelerdeki dantellere ve giymek zorunda olmadığınız terlikler gibi olan iğne oyali halılara kadar her şey kız gibi ve yumuşaktı.

Yanına giderek kapısının kilidini çevirdi, babasının üst kata çıktığında ilk kontrol edeceği şeyin bu olacağını biliyordu ve eğer "misafirleri" ile kaldığı için ikinci kata çıkamazsa ne olacaktı? Fedricah'ın gelip kapı kolunu test etmesini isteyecekti.

Yatağına oturdu, makosen ayakkabılarını tekmeledi ve yorganın üzerine uzandı. Gölgeye bakarak başını salladı.

Odasına kilitlendi. Her türlü aksiyondan uzak.

Baskınlardan hemen sonra olmak istediği tek yer orasıydı, kendini güvende hissetmesinin tek yolu orasıydı. Ama o dehşet dolu geceler aylarca süren endişeye dönüşmüştü... bu da huzursuz bir normalliğe dönüşmüştü... bu da genel olarak sade bir hayata dönüşmüştü.

Şimdi kendini kapana kısılmış hissediyordu. Bu odada. Bu evde. Bu hayatta.

Cennet kapalı, kilitli kapısına baktı. O erkek kimdi? diye merak etti.

ON BİR

Selena artık Sığınak'ta olmadığıнын yavaş yavaş farkına vardı. Ancak nerede olduğunu bilmiyordu: Beyni hem vücudundan gelen sinyalleri hem de çevresinden gelen ipuçlarını yavaş işliyordu, sanki saldırı sadece bedenini değil zihnini de dondurmuştu.

Ancak yavaş yavaş, yüzünde artık ot olmadığını fark etti. Uzakta ne ağaçlar ne de tapınaklar vardı. Hamamdan akan suyun yumuşak sesi de yoktu.

Başını çevirmeye çalıştı ve inledi. "Selena?"

Görüş alanına giren yüz gözlerini yaşarttı.
Trez'di... Trez'di...

Sanki bir rüyadan çıkıp gelmiş gibi, adam tam karşısındaydı ve kadın onu içine çekti: pürüzsüz koyu teni, badem şeklindeki siyah gözleri, sık kesilmiş siyah saçları, ağırlığının ve boyunun heybetli varlığı.

İlk içgüdüğü ona uzanmaktı, ama bir acı parıltısı onu durdurdu ve nefesini kesmesine neden oldu.

"Doktor Jane," diye bağırdı. "O uyandı!"

Trez? Dedi. Trez, bekle, sana bir şey söylemem gerek-

"Doktor Jane!"

Hayır, o konuda endişelenme. Ben-

"Nefes alamıyor!"

Her şey çok hızlı oldu. Bir anda yüzüne bir maske itildi ve bir şey ciğerlerini şişirmeye zorladı. Etrafında sesler patladı. Tiz bir bip sesi bir alarmin çalmakta olduğunu gösteriyordu.

Biri onu düzeltmeye çalıştı ve eklemleri protesto için kükredi. Bekle, bu onun yapmaya çalıştığı hareketti - neler olduğunu görmek için doğrulmaya çalışıyordu.

"Hareket ediyor!" Bu Trez'di, bundan emindi. "Kolu hareket etti!"

"Kalbi durdu. Göğsünü düzleştirebilir misiniz?"

Ardından gelen acı o kadar büyüktü ki çığlık attı.

"Özür dilerim," dedi Trez kulağına, sesi çatlayarak. "Özür dilerim bebeğim. Çok üzgünüm ama seni düz-"

Selena tekrar çığlık attı ama bunun ses olarak kaydedildiğini sanmıyordu. Ve sonra görüşü bulanıklaştı, çevreden başlayıp merkeze doğru ilerledi, sanki her taraftan bir sis geliyordu.

Birdenbire tıbbi avizeye bakmaya başladı - bu da onu bir şekilde sırt üstü yatırmayı başardıkları anlamına geliyordu. Sonra omuzlarına, omurgasına, kollarına baskı geldi. Görüşü gidip geliyor, bulanıklık azalıyor ve büyük acı dalgaları onu sarsarken geri dönüyordu.

"Hiçbir şeyi kırmak istemiyorum," diye homurdandı Trez. Elleri kadının bileklerindeydi ve onu düz durmaya zorluyordu. "Oraya girmem gerek. Şimdi."

Doktor Jane masanın karşı tarafında belirdi ve elinde, uçlarından kıvrıkcık kordonlar sarkan avuç içi büyüklüğünde bloklar vardı.

"Elbisesini çıkarın." Doktor Jane başka bir yöne baktı. "Siz erkekler gitmelisiniz yoksa gövdesine ulaşmamıza izin vermeyecek."

Alarm artık o kadar gürültülüydü ki, aralıklarla kesilmeyen kesintisiz bir sestti.

"Temiz!" Doktor Jane emretti.

Bir yıldırım Selena'nın göğsüne çarptı, gövdesini masadan fırlattı, omurlarının her birini kırdı ve omurgasını tutunduğu yerden kopardı.

Muayene masasının ince şiltesine tekrar oturduğunda, etrafındaki üç kişinin, Doktor Jane'in, hemşirenin, Ehlena'nın ve

Trez, hepsi ona bakıyordu. Trez'e odaklandı ve tam o sırada onun hemen yanında duran dördüncüyü gördü, iri bir vücut arkasını dönmüştü, karanlık bir kafa aşağıya ve yana eğilmişti.

Ben.

Güzel, Trez'in yanında olduğu için mutluydu.

Selena maskenin altından ağzını açtı ve doğrudan Gölge'nin siyah gözlerine baktı. Keşke ona söyleyebilseydi-

Etrafındaki kaos bir kez daha alevlendi, ciğerleri kaburgalarına çarptı, sesler alevlendi, insanlar yer değiştirdi.

"Onu paketlemeyi bırakın," diye bağırdı Doktor Jane.

"Temiz!"

İkinci bir güçlü akım içinden geçerek gövdesini büktü. Bu sefer hiç duraklama olmadı. Ciğerlerine doğru olan o sert, güçlü itiş hemen geri döndü ve tekrar tekrar oldu.

"Şimdi ne yapacağız?" Trez boğuk bir sesle sordu.

Ah, sevgili Bakire Kâtip, ağlıyordu.

Trez, diye düşündü ona. Seni seviyorum...

Trez, muayene masasının başının yaklaşık bir ayak arkasında duran hayati işaret makinesiyle yaşıyor ve ölüyordu. Bir halat dolusu kablo Selena'yı makinenin bilgisayarına bağlıyor ve ekranda ona pek bir şey ifade etmeyen bir sürü bilgi gösteriliyordu. Ancak anladığı tek şey, hem de çok net bir şekilde, alttaki sarı çizginin Selena'nın kalbi attıkça düzenli aralıklarla yükselip alçalması gerektiği idi.

Doktor Jane raketleri Selena'nın gövdesinin ortasına ve yanlarına yerleştirip tüm o elektrik yükünü Seçilmiş'in göğsüne gönderdiğinde şey bozulduktan sonra bile güzel, sabit bir düzende yukarı ve aşağı gitmiyordu.

Düz. Yine düzdü.

Ehlena poşetlemeye devam etti, elleri soluk mavi bir balonu ısırarak Selena'nın göğüs kafesine hava girmesini sağladı. Ve

Bu arada Trez sarı çizgiye bakıyor, zıplamasını, Selena'nın kalbinin atışına karşılık vermesini istiyordu.

"Kahretsin, beat..."

Yüzüne bir şey değdi ve geri sıçradı; bir de ne görsün, Selena gerçekten de ona doğru uzanmıştı; solgun, ince eli sanki eklemi paslıymış gibi bir dizi sarsıntıyla uzanıyordu.

"Selena," dedi adam, Selena'nın zorlanmaması için yere eğilerek. "Selena..."

Avucunu, parmaklarını öptü ve sonra yanaklarını okşamasına izin verdi. Gözleri inanılmaz derecede maviydi, ıslıl ıslıldı, parlıyordu. Ve bir an için her şey kayboldu, böylece sadece ikisi kaldılar, muayene odasının duvarları, ekipmanları ve personeli, hatta sevgili kardeşi bile onlardan kayboldu.

Dudakları şeffaf plastik maskenin altında hareket etmeye başladı. "Tamam, tamam, tamam." Kızın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Benimle kalabilir misin? Lütfen burada kal, gitme."

Hareket ediyordu ve bu iyiydi, değil mi?

"Selena!" Kahretsin, gözleri geri dönüyordu.

"Selena...!" "Onu kaybediyoruz!"

Onun için bilinçli bir düşünce söz konusu değildi. Doktor Jane o üç korkunç kelimeyi tekrar söyler söylemez, formunu parçalara ayırdı ve Selena'nın bedenini molekülleriyle, enerjisiyle, ruhuyla kapladı, onu üstten, etraftan, alttan kuşattı. Kendini onun içine attı, derisini itti, derinlere indi, çarpışma arabasının yapamadığını bir şekilde yapabileceği umuduyla sahip olduğu her şeyi paylaştı.

Onu bir şekilde geri getirebileceğini... Ve sonra olan oldu.

Sanki Selena ellerini uzatmış ve onun vermek zorunda olduğu şeyi yakalamış gibi, hayati bir çekim onun özüne yapıştı, onu içine çekti, ondan aldı.

Doğru, diye düşündü. Beni kullan-

"Kalp atışım var!" dedi biri.

"Nefes alıyor!"

Yorumları ses olarak değil, başkalarının düşünceleri olarak duydu - yine de durmadı. Çok erken. Yeterince bilgi verilmemişti.

Yine de çok geçmeden gücü azalmaya başladı, enerjisi yavaş yavaş değil, bir anda tükeniyordu. Her ne kadar ona yardım etmeye devam etmek istese de, fiziksel formuna geri dönmesi gerektiğini biliyordu, yoksa buharın içinde sıkışıp kalacaktı ve bu bir ölüm cezasıydı.

O gidene kadar olmaz, dedi kendi kendine. Ve ona tekrar yardım edebilirdi, o gittikten sonra-

Trez karo zemine itilmiş gibi indi, sert darbeler ve kötü tokatlar. Bulunduğu noktadan Doktor Jane'in kırmızı Crocs'larına, Ehlena'nın mavilerine ve erkek hemen yanına çömelirken kardeşinin dizlerine yakından bakabildi.

iAm hiç gecikmeden harekete geçti, Trez'in çukurlarının altından tutup onu Selena'nın başına doğru sürükledi, ayakta duramaz, diz çökemez ve hatta gövdesini dik tutamazken onu kaldırdı.

Doktor Jane ve Ehlena'nın ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok, ikisi de Selena'nın secde etmiş halini her türlü tıbbi ekipmanla kontrol ediyorlardı.

Koridordaki kapı pat diye açıldı. Jane'in tıbbi ortağı olan insan doktor Manny Manello sivil giysiler içindeydi ve eğitim merkezine dönmek için acele ediyormuş gibi bir hali vardı.

Yanlış cinsiyet. Selena'nın çıplak olduğunu düşünürsek.

Trez'in dudağı aniden inen dişlerinden yukarı doğru kıvrıldı ve içinden bir hırıltı yükseldi.

"Trafik tam bir orospuydu!" Manny söyledi. "Çok özür dilerim-"

"Gitmen gerek," diye bağırdı Doktor Jane, Selena'nın gözlerini ışıkla kontrol ederken. "Tabii ısırılmak istemiyorsan."

Manny ona kaşlarını çatarak bakarken, Trez gücünün geri geldiğini hissedebiliyordu. Ve o değildi

fark eden tek kişi oldu. iAm ağır kollarını göğsüne doladı.

"Konsültasyon için hemen geliyorum." Doktor Jane ortağına söyledi.

"Anlaşıldı." Manny elini Trez'e doğru kaldırdı. "Kusura bakma dostum."

Adam ortadan kaybolurken Trez, onun geri dönüş süresine saygı duyman gerektiğini düşündü.

Ehlena masanın tabanına gidip Selena'nın bacağını tutarken, "Parmak uçlarından omuzlarına kadar kollarında sınırlı hareket kabiliyeti var," diye açıkladı. "Kalça soketi. Diz. Ayak bileğı. Aynı."

Doktor Jane, "Hayati değerler stabil," diye rapor verdi. "Bizimle kalacağından emin olur olmaz bir dizi röntgen daha istiyorum."

Jane Trez'e baktı. "Onu geri getirdin. Onun hayatını kurtardın."

Selena sanki sözleri duymuş ve anlamış gibi ona baktı. Trez cevap vermek için ağzını açtı ama başaramadı. Sanki biri onun dünyayla bağlantısını kesmiş gibi, her şey karardı ve Trez bilincini yitirdi.

Farkında olduğu tek şey mi? Kendinden geçtikten sonra bile mi?

Selena'nın kalp atışlarını gösteren makinenin sabit bip-bip-bip sesi.

ON İKİ

BROWNSWICK KIZ OKULU, CALDWELL, NEW YORK

Denzel, American Gangster'de doğru olanı yaptı.

En iyi uyuşturucu satıcıları iyi iş adamlarıydı. Ve oraya ulaşmak için Harvard'dan hiçbir şey gerekmiyordu.

Bay C, Azaltma Topluluğu'nun Önsözcüsü, duvarında çerçevenlenmiş saçma bir kağıt parçası olan lanet bir takım elbise değildi. Ama sokaklarda doğup büyümüşü ve mal taşımada çok iyiydi.

Kırık ofis camlarının önünde gün batarken, FedEx Office'in fotokopi istasyonlarından çaldığı yırtık pırtık yirmilikleri lastik bantlarla bir arada tutarak parasını toplamaya devam etti. Pek bir şeye benzemiyordu ama bu filmlerin genellikle yanlış anladığı bir şeydi.

Bay C eğildi ve yerdeki Hefty torbasından buruşmuş, lekeli Andrew Jackson'ları bir avuç daha çıkardı. Adamlarının her şafak vakti müdürün ofisinde ceplerini boşaltmaları gerekiyordu ve bu bütün gün sürse bile kimse saymasına yardım etmiyordu.

Bu noktada, yaklaşık bir yıldır bu işi yapıyordu ve kendisi için çalışan yaklaşık yüz taşıyıcısı vardı; bu sayı, işe alma çabalarının Kara Hançer Kardeşliği'nin öldürme verimliliğine nasıl ayak uydurduğuna bağlı olarak inip çıkıyordu. Küçülme Topluluğu'nu bir araya getirme fikri

tek bir yerde, bu feshedilmiş hazırlık okulunda, akıllıca davranmıştı. Avcıları askeri bir birlik gibi yönetebilir, onları bir arada barındırabilir, bir program dahilinde tutabilir, her nefesi ve her satışı bizzat izleyebilirdi.

Yapılması gereken bir sürü yeniden inşa vardı.

Omega ona gelip onu Forelessers'lığa yükselttikten kısa bir süre sonra, bu terfinin boktan olduğunu anlamıştı. Cemiyetin hiç parası yoktu. Gerçek silahları ya da cephaneleri yoktu. Beşik yoktu. Organizasyon ve plan yoktu. Artık hepsi farklıydı: Alışılmadık, huzursuz bir ittifak ilk sorunu çözmüştü ve bu da ikinci ve üçüncüyü hallediyordu. Dördüncüsü ona bağlıydı.

Bu noktada yapması gereken tek şey, işlerin yolunda gitmesini sağlamaktı. Adamlarının hizada olduğundan emin olmak. Gelen ve giden parayı takip etmek. Savaş oyuncakları toplamaya başlamak. Muhtemelen silahlandıktan sonra mı?

Kara Hançer Kardeşliği'ni katledecek ve sonunda lanet olası işi bitiren kişi olarak tarihe geçecekti.

Bay C sayımını bitirdiğinde, artık gece olan gökyüzünde son ışık iplikleri de tükenmek üzereydi. Ayağa kalkarak bir çift kırkılık giydi ve para destelerini bir spor çantasına koydu. Toplam dört yüz bin dolardı.

Kırk sekiz saatlik çalışma için hiç fena değil.

Ayrılırken, hiçbir şeyi kilitlemek için bir neden yoktu, çünkü erişim her yerdeydi. Müdürün odasının elek gibi pencereleri ve menteşelerinden sarkan kapıları vardı ve daha büyük ölçekte, çürüyen yatılı okulun köhne arazisi, dik olanlardan daha fazla kırık bölümü olan demir bir çitle çevriliydi.

İnsanları dışarıda tutan neydi?

Mülkte sürekli dolaşan avcılar, tek işleri çok yaklaşan herkesi öldürmek olan nöbetçiler.

İyi haber mi? Buranın perili olduğu söyleniyordu, bu yüzden o serseri on beş yaşındakiler gelmeye çalıştığında,

birkaç Omega hilesi bu küçük sorunu halletti. Bonus mu? Adamları aptalları korkutmayı seviyordu ve bu, sürtükleri öldürmekten daha iyiydi. Ölü bedenler tam bir baş belasıydı ve insan polisinin bu işe karışmasını istemiyordu.

Ne de olsa vampirlere karşı savaşta tek bir kural vardı: Partiye hiçbir insan kabul edilmiyordu.

Dışarıda, Bay C siyah üzerine siyah Lincoln Nav'ına bindi ve biçilmemiş, ölü çimlerin üzerinde döndü. Alacakaranlıkta, adamlarını göremese de arazide hareket ettiklerini hissedebiliyordu, içlerindeki Omega'nın kanının yankısı kışlarına sokulan GPS çiplerinden daha iyiydi.

Evet, dün gece mürettebatından birinin kaybolduğunu biliyordu. Ölümü soluk beyaz teninin altında bir şok olarak hissetmişti. Kahrolası Kardeşlik. Ve katledilen salağın üzerinde nakit para ve uyuşturucu vardı, yani net kayıp en az beş bin dolardı.

Herhangi bir gecede, her biri dört saatlik vardiyalar halinde çalışan yirmi ila yirmi beş torbacıyı aynı anda sokaklara salıyordu. Vardiyalar kritikti. İki yüz kırk dakikadan daha uzun sürerse, avcıların üzerlerinde çok fazla varlık vardı, polis tarafından yakalanırlarsa, yuvarlanırlarsa ya da Kardeşlik tarafından öldürülürlerse kaybedecekleri çok şey vardı. Parlak bir fikre kapılmak için çok fazlaydı.

İşini nasıl idare edeceğini, hâlâ insan olduğu ve sokaklarda küçük bir oyuncu olduğu, büyük işler peşinde koştuğu günlerden öğrenmişti.

Peki ya saçmalık olmayan gerçek? Omega'nın ona ihtiyacı vardı.

Tam tersi değil.

Tedarikçisine ulaşmak için izlediği rota her seferinde farklıydı ve CPD ya da ATF tarafından takip edilme ihtimaline karşı arkasındaki arabaları takip etmeye dikkat ediyordu. Aynı şekilde, toptancısıyla telefon üzerinden iletişim kurmuyordu - yerel ve federal ajanların teknolojik gelişmeleri bunu çok riskli hale getiriyordu. Planlar buluşulduktan sonra belirlenir ya da değiştirilirdi ve iki taraftan biri gelmezse

Önceden yapılan beklenmedik durum düzenlemesi, ne zaman ve nerede yeniden bağlantı kuracaklarını bilmeleri anlamına geliyordu.

Adamlarından hiçbiri tedarikçisinin kimliğini bilmiyordu ve bu şekilde kalması gerekiyordu. Şu anda bulundukları yerde o da vardı.

-En son isteyeceği şey birinin ona saldırmasıydı.

Ve toptancısının bir vampir olduğu gerçeği? Çok komik.

Bu haftaki takas gün batımından doksan dakika sonra, taş ocağının yakınında ama çok da yakınında olmayacak şekilde planlanmıştı. Otoyoldan o civara gitmesi kırk beş dakika sürmüştü ve sonra yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. Bin dönümlük park alanına giden yol, terk edilmiş bir keçi yolu kadar iyi gidilen ve bir çatlak ev kadar iyi korunan tek şeritli bir yoldu. Ağaçlar ve çalılar banketi tıkayarak yolu bir tünele dönüştürüyordu ve Sulak Alan uyarı levhaları farlarında parlıyordu.

Yaklaşık iki yüz metre ileride aydınlatmayı kesti. Tedarikçilerinde olduğu gibi, SUV'u da karartma modunda çalışacak şekilde modifiye ettirmişti ve gözlerinin alışması sadece bir saniye sürdü.

Teşekkürler, Omega.

Aradığı sapak çeyrek mil ötede solda görünüyordu ve o toprak patikayı daha da yavaş kullandı. Geçmişte, bir insan olduğu ve bu takas saçmalığını yaptığı zamanlarda, yolda ilerlerken kalbi her zaman hızlı atardı. Şimdi ise göğsünde herhangi bir kalp ekipmanı kalmadığı gibi, en ufak bir enerji de almıyordu. Patronunun şasisinde ve beyin kimyasında yaptığı değişiklikler sayesinde, silah ve cephane gibi geleneksel destekler olsun ya da olmasın, başına gelen her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Yani hayır, endişelenmiyordu. Neredeyse bir milyon dolar iki suç unsuru arasında el değiştirmek üzere olsa bile.

Sonunda buluşma yerine vardığında, "ortağının" Range Rover'ı çoktan alçak bir açıklıktaydı.

K dönüşüyle fidanları ve çalıları ezerek dışarı çıktı. Sürücü tarafına yanaştığında ikisi de camlarını indirdi.

İşin ithalat kısmını yürüten vampir tam bir Drakula'ydı: siyah saçları geriye taranmış, gözleri bir Glock'un lazer dürbünü gibi, ağzı dişlerle dolu, insanlara zarar vermekten hoşlanıyormuş gibi bir havası vardı.

Ancak onun beyni de Bay C'ninki gibi çalışıyordu.

"Dört yüz," dedi Bay C, uzanıp spor çantasını kaptı.

Pencereden dışarı uzatırken, vampir onu aldı ve aynısından bir tane verdi. "Dört yüz."

"Kırk sekiz mi?" Bay C sordu.

"Kırk sekiz. Kırk dokuz kırk mı?" "Gün batımı. Doksan."

"Gün batımı. Doksan."

Aynı anda camlarını açtılar ve vampir gaza basarak ışıklarını yakmadan yola koyuldu.

Bay C aynı etkili geri dönüşü yaptı ve çıkış yolunu takip etti; asfalt şeride geldikleri anda tedarikçi sola gitti ve o sağa gitti.

Tanık yok. Karışıklık yok. Senkronize olmayan bir şey yok.

Savaşın karşıt taraflarında yer alan iki düşmana göre çok iyi anlaşıyorlardı.

Abalone'un oğlu Abalone, Caldwell'in en zengin posta kodlarından birindeki tarihi bir evin önünde yeniden bir araya geldi.

Bu, güzel malikâneye geldiği iki yüz yetmiş birinci geceydi.

Elbette saymak aptallıktı ama elinde değildi. Shellan'ı ölmüş ve kızı çiftleşmek üzere glymera'ya sunulmak üzereyken, Wrath'ın oğlu Wrath'ın Başdanışmanı olarak bulunduğu bu pozisyon, dört gözle beklediği tek yıldönümüydü.

Babasının tahta hizmet mirasını yerine getirmekten gurur duymadığı tek bir gece bile yoktu.

Ya da en azından genelde durum böyleydi. Ancak ilk kez, hem efendisini hem de Kralını hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissetti.

Ön kapıya yaklaşırken sertçe yutkundu ve Kardeşlik'in yaklaşık bir yıl önce kendisine verdiği bakır anahtarı karıştırdı. Konağa doğru ilerlerken derin bir nefes aldı ve Murphy Yağ Sabunu, balmumu ve limon kokusu aldı.

Zenginliğin ve ayrıcalığın kokusuydu.

Kral henüz gelmemişti ve Abalone cep telefonunu çıkarıp herhangi bir geri aramayı kaçırmadığından emin olmak için kontrol etti. Hiçbirini. Wrath'ı aradığı ve sesli mesaj bıraktığı üç seferde de Kral'dan herhangi bir geri dönüş olmamıştı.

Kıpırdamadan **d u r a m a y ı n c a** sol taraftaki yumuşak sarı dekoru, gerçek boyutlu Fransız kralı tablosu ve lüks bir doktor bekleme odasıymış gibi duvarlara dizilmiş yeni düzenlenmiş doldurulmuş sandalyeleriyle salona girdi.

Kemerin yanındaki masada bilgisayarında oturum açarken oturamadı. Wrath sivillerle görüşme geleneğini yeniden başlatmıştı ve uzun zamandır hayati bir bağlantı olan

arasında ve yöneticiler . ve Yarış ve vatandaşları eski ve yeninin ilginç bir karışımına dönüşmüştü. Randevular artık mesaj ve e-posta yoluyla ayarlanıyordu. Onaylar da aynı şekilde gönderiliyordu.

Sorgular, tarihe, konuya, aileye veya karara göre sıralanabilen bir Excel elektronik tablosunda kataloglanıyordu. Eski Kanun tüzükleri de aynı şekilde eski kitap formunda değil, aşağıdaki şekilde aranabiliyordu Saxton sayesinde oluşturulan veri tabanının bir parçası.

Bununla birlikte, yüz yüze etkileşim değişmeden ve eski haliyle kaldı; sadece özne ve Kral mahremiyet içinde iletişim kuruyor, bu önemli bağı yeniden teyit ediyor ve Irkın dokusunu güçlendiriyordu.

Abalone yeni modern kayıt tutma prosedürlerini oluşturmuş ve sürdürüyordu ve sistem paha biçilmez olduğunu kanıtlıyordu. Taleplerin hacmiyle birlikte

Ancak sayıları giderek artıyordu -sadece son üç ayda dört kattan fazla artmıştı- evrak işlerinde ve programlamada boğulmaya başlamıştı.

Gecikmeler kabul edilemezdi ve hem Wrath'a hem de dilekçe sahiplerine karşı bir saygısızlıktı.

Buna göre, yardıma ihtiyacı olacağı açıkça ortaya çıkıyordu. Ama nereden bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Güven bir sorundu. Mutlak inanç duyabileceği birine ihtiyacı vardı.

Sorun şu ki, aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. -Özellikle de tanıdığı tek insanlar aristokratlar olduğu ve glymera sadece Wrath'ı neredeyse tahttan indiren hain komploların kaynağı olmakla kalmayıp, aynı zamanda siyasi güçleri ellerinden alındığı için haklarından mahrum bırakıldıkları için.

Muhalliflerin sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğunu varsaymak ahmaklık olur.

Throe'nun şafak vakti kapısının önünde davetsizce belirmesinin bu kadar tedirgin edici olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Kendini odaklanmaya zorlayan Abalone, akşamki evrakların çıktısını aldı ve ardından her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol etmek için derme çatma taht odasına gitti. Her şey olması gerektiği gibiydi. Daha önce yemek için kullanılan alan artık Gazap'la görüşmelerin yapıldığı yerdi ama Kral'a özgü bir şekilde her şey gösterişsizdi. Ne altın koltuklar, ne ermin cüppeler, ne kadife perdeler ne de görkemli halılar vardı. Sadece sonbahar ve kış aylarında neşeli alevler saçan, ilkbahar ve yaz aylarında ise bahçeden taze çiçeklerle süslenen bir şöminenin önünde karşılıklı dizilmiş birkaç koltuk vardı.

Kütükler çoktan hazırды ve gidip onları yaktı. Gerçek taht, Wrath'ın babasının oturduğu taht, ve ondan önceki efendisi ve ondan önceki efendisi, Kardeşlik'in malikanesine geri dönmüştü. Ya da en azından Abalone öyle duymuştu. Daha önce hiç gizli malikaneye gitmemişti.

Yerleşkenin yerini bilmek ya da tesisi ziyaret etmekle ilgilenmiyordu.

Bazı bilgiler bilinmeye değmeyecek kadar tehlikeliydi.

Ve sonuçta, Kral'a ulaşamayacağı belli olduğunda kuzenini günün yarısında kovmamasının tek nedeni de buydu.

Throe Abalone'u alsa bile mi? Erkek, Wrath'a ya da Kardeşliğe zarar verebilecek hiçbir şey öğrenemeyecekti. Burası, Wrath ne zaman tesiste olsa Kardeşler tarafından korunuyordu ve Vishous Kardeş kurşun geçirmez cam, alev geciktirici dış cephe kaplaması, yemek odası ve mutfağın etrafına çelik ağ ve Abalone'un tahmin bile edemeyeceği diğer güvenlik önlemlerini almakta ısrar etmişti.

Bu konut artık Fort Knox gibi güçlendirilmişti.

Buradaki Piçler Çetesi'nden korkmuyordu. Ya da Azalan Toplum'dan.

Üstelik Throe sadece bir misafir odasına çekilmiş ve hayati bir yaradan iyileşiyormuş gibi uyumuştı. Saldırganlık söz konusu olduğunda, herhangi bir misafirin olabileceğinden daha fazla sorun yaratmamıştı.

Henüz.

Dakikalar geçmeye devam ederken, Abalone dinleyici salonunda volta atıyordu-

"İyi misin?"

Abalone o kadar hızlı döndü ki, Bally mokasenleri cilalı zeminde gıcırdadı. "Lordum...!"

Gazap bir şekilde ses çıkarmadan sadece eve değil, odanın içine de girmeyi başarmıştı ve Abalone ilk kez kendini erkeğe hayranlık duyarken bulmuyordu. Kral neredeyse iki metre boyundaydı ve o kadar geniş kaslara sahipti ki, savaşçı doğası insanın ellerini başının üzerine koyup boyun eğmek istemesine neden olan fiziksel bir varlıktı. Siyah saçları dul bir kadının tepesinden kalçalarına kadar dökülüyordu ve siyah

Kör gözlerini sevgili Kraliçesi dışında herkesten saklayan sargılarıyla hem aristokratça yakışıklı hem de acımasızca zorba biriydi. Bir de yüce mevkisinin somut göstergeleri vardı: hançer elinin orta parmağındaki siyah elmas yüzük ve ön kollarının iç kısmına kadar uzanan soyunun yoğun dövmeleri.

Abalone onun huzurunda kaç saat geçirmiş olursa olsun, erkek her zaman biraz şok ediciydi. Ama bu özellikle bu geceki gibi bir gece için geçerliydi.

Kral eğildi ve gören göz köpeği George'u yularından kurtardı, sonra da omzunun üzerinden baktı. "Butch? Bana bir dakika izin verir misin?"

"Tamamdır."

Boston aksanlı Kardeş sürgülü kapıları kapattı ve paneller yerine kilitlendiğinde, Abalone dürüstçe söyleyebilirdi ki, kendisinin hükümdarıyla bir görüşme talep edeceğini hiç düşünmemişti.

Gazap'ın burun delikleri alevlendi. "Aklında bir şey var."

Nedense, Abalone dizlerinin üzerine çökmek istedi. "Size ulaşmaya çalıştım lordum."

"Evet, biliyorum. Manhattan'da Shellan'ımla nadir bir gün geçiriyordum. Beş dakika öncesine kadar mesajları almamıştım. Her neyse, yüz yüze halledebiliriz diye düşündüm."

"Evet. Gerçekten."

"Peki ne yapıyorsun?"

Sevgili Bakire Kâtip, eşine sadakatsizlik etmek böyle bir şey olmalı, diye düşündü Abalone. "I..."

"Sorun her neyse bana söyleyebilirsin. Biz de icabına bakarız."

"Bu sabah gün doğumundan hemen önce bir ziyaret aldım. Bir kuzenimden."

"Ve bu iyi haber değil mi?"

"Öyle... Throe."

Kral bir geri tepme ya da lanetleme yerine usulca güldü - tıpkı büyük bir kedinin kendisine bir şey sunulduğunda mırıldanması gibi

bir yemek beklentisi. "Tekerlekler içinde tekerlekler. Bana akrabanız olduğunu söylememiştiniz."

"Bilmiyordum. Üçüncü dereceden kuzenimden bir telefon aldım. Aramızdaki bağın evlilik yoluyla olduğuna inanıyorum. Eğer bir fikrim olsaydı-"

"Bu konuda endişelenme. Soy ağacında olanlara engel olamazsın." Burun delikleri yine alevlendi. "Sanırım senin evinde hoş karşılanmadı, değil mi?"

"Hayır, lordum. Onu sadece Piçler Çetesi hakkında bilgi verdiği için içeri aldım. Onlardan ayrıldığını ve yerlerini, stratejilerini, pozisyonlarını açıklamaya hazır olduğunu belirtiyor."

Kral gülümsedi ve hançer gibi uzun dişlerini gösterdi. "O zaman elbette onunla görüşmek istiyorum."

Abalone içgüdülerine boyun eğdi, yürüdü ve kendini kel ahşap zemine bıraktı. "Lordum, bilmelisiniz ki-"

Kral elini Abalone'un omzuna koydu ve avuç içi o kadar büyüktü ki, Abalone'un tüm gövdesini içine alacak gibiydi. "Senin sadakatin sadece ve sadece bana. Kokusunu alabiliyorum. Hissedebiliyorum. Suçluluk duygusundan kurtul. O şimdi senin evinde mi?"

"Evet."

"O zaman ona gideceğim."

"Bir elçi göndermeyi tercih etmez misiniz?"

"Saklayacak bir şeyim yok ve ondan ya da Xcor'un küçük kız çetesinden korkmuyorum. Bir keresinde beni öldürmeye çalışmışlardı, hatırladın mı? İşe yaramadı. Beni tahttan indirmeye mi çalıştılar? Hâlâ buradayım. Bana dokunamazlar."

Gazap sanki zihinleri okuyabiliyormuş gibi siyah elması uzattı ve Abalone sunulan şeyi kavrayıp dudaklarını büyük erkeğin etiyle ısınan kutsal taş bastırdı.

"Butch," diye seslendi Wrath. "Kardeşliği ara. Sosyal bir çağrı yapmalıyız."

Kral yüzünü aşağıya doğru hareket ettirirken, Kardeş kapının diğer tarafından bağırdı.

Abalone's gözler. "Şimdi, BirinciDanışman, I
istiyorum sen ilk iki saatini yeniden
planlamamı istedi."

"Emredersiniz lordum. Derhal."

"Sonra da senin evine gideceğiz."

"Whate'er sen Komuta, benim Lordum. Ne
olursa olsun Emredersiniz."

ON ÜÇ

Trez'in esaretten kurtarıcısının bir insan olmadığı ortaya çıktı. Aslında bir nesne bile değildi.

Özgürlüğü geldiğinde, hapsedildiği geniş süitin sağ üst köşesinde bulunan mütevazı bir havalandırma deliği sayesinde oldu.

Nihai kaçışından üç gece önce, cüppesinin üzerindeki mücevherlere çarpıp tenini serinleten bir soğuk hava dalgasıyla karşılaştığında, hiçbir şey düşünmeden yatıyordu. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve pürüzsüz beyaz duvara vidalanmış ızgarayı gördü.

Birinci nesil güvenlik kameraları onun her hareketini izliyordu, bu yüzden özel bir ilgi göstermemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu onu düşünmeye itti. Gölge maddesizleşebilir ve aynı zamanda duman çıkarabilirlerdi - bu da çok uzak mesafelere seyahat etmenizi ve gittiğiniz yere vardığınızda görünmez kalmanızı sağlardı.

Her ikisini de birçok kez denemiş ve başarısız olmuştu - ve ilk başta, havalandırmalı kaçış düşüncesini bu temelde başarısızlığa mahkum etmişti.

Ama ertesi gece, hiçbir neden yokken, vücuduna taktıkları şeye baktı. Mücevherler... altın içine yerleştirildiğini düşündüğü pırıl pırıl, değerli mücevherler. Metal gümüş rengindeydi. Beyaz altın, değil mi?

Tabii paslanmaz çelik değilse. Bu da vampirlerin, hatta Gölge soyundan gelenlerin bile içinden geçemediği tek şeydi.

Mermer odanın karşısındaki banyo odasına baktı. Banyodayken bile, vücudu

Suya girmeden önce onu safir ve elmaslarla süslemişler, boynuna, omuzlarına, bileklerine ve ayak bileklerine bu mücevherlerden yakalar takmışlar. Çıkar çıkmaz mı? Mücevherlerden oluşan zincir zırhı bir kez daha bedenine kilitlendi.

Gözlerini kapattı. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti?

Bir plan geliştirebilmesi için iki gece daha, iki şafak ve alacakaranlık döngüsü geçmesi gerekmişti. Beslenme, banyo, egzersiz ve çalışma programı hiçbir zaman aynı değildi, sanki kasıtlı olarak bir düzen eksikliğine yönlendirilmiş gibiydi ve iAm'in geliş ve gidişleri de aynı şekilde rastlantısalı, çünkü Meshedilmiş Kişi olmadığı için belirli hareket özgürlükleri, egzersiz veya beslenme için saraya çıkmak için belirli izinleri vardı - ancak bu bile taşa oturtulmamıştı.

Düşünceleri sırasında Trez, davranışlarında, tavırlarında ve alışkanlıklarında hiçbir değişiklik yapmamaya özen gösteriyordu ama zihni içten içe karmaşıklıklar ya da olası başarısızlıklar için teoriler yaratıyor, üretiyor ve test ediyordu.

Daha da uzun süre kalacağını tahmin etmişti ama yemek tepsisinin düşmesi sayesinde beklenmedik bir anda gelmişti. Bir hizmetçi yeni cilalanmış mermer zeminde kaymış, yemek, tabaklar ve gümüş takımlar her yere saçılmıştı. iAm, her zamanki yardımseverliğiyle, dağınıklığı toparlamak için gönüllü olmuş, o ve hizmetçi koridordaki erzak dolaplarında temizlik malzemeleri aramaya koyulmuşlardı.

Gizli hücre kapısının kilidi tık diye açıldı.

Ve işte bu kadar.

Hızla hareket eden Trez vücudunu soymuş, üzerindeki ince ağı ve değerli taşları yırtmış, bağlantı elemanlarını sökmüş, her türlü tokayı, kemeri ve güvenceyi patlatmıştı. Sonra çıplak ve kanlar içinde gözlerini kapatıp konsantre oldu.

Endişesi o kadar büyüktü ki, neredeyse başarısız oluyordu, özellikle de kapısının dışında bağırışlar duyduğunda

güvenlik kameraları onun faaliyetlerini büyük bir titizlik ve doğrulukla rapor etmiştir.

Bunun tek şansı olduğuna dair inancı, ona aşağıya uzanması ve özünden daha büyük bir güç çıkarması için bir tutamak vermişti.

Havalandırma sistemi hemen önce, s'Ex kapıdan içeri daldı ve bir anlığına göz göze geldiler.

Sonra kalkıp havalandırma sistemi dışarı çıktı.

Puf!

Kendisine karşı akan akıntıyla birlikte kalarak kanal sistemini takip etmiş, cereyanın ona açık havaya giden yolu göstereceğini düşünmüştü. Haklıydı da. Birkaç dakika sonra gecenin karanlığına karışmış, kendini önceki sınırlarının üzerine fırlatmış, bundan kurtulduğuna o kadar şaşırmıştı ki neredeyse yeniden şekillenip sarayın çatısına düşecekti.

Aklını çabucak topladı ve yönsüz, plansız, erzaksız ve parasız bir şekilde yola koyuldu.

Ama özgürlük paha biçilemezdi... ve sonunda hayatının yönünü değiştiren bir vampirle yollarının kesişmesine neden olacaktı-

"Trez? Buddy?"

Trez tıpkı havalandırma sistemi gibi uykusundan fırladı ve bir anlığına nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ancak bir kalp atışı sonra, tam yüzünün önünde duran bir çift ametist göz her şeyi geri getirdi: eğitim merkezi, Selena, geçmiş değil şimdiki zaman.

"Selena-"

Rehvenge elini uzattı. "Yavaş ol. Onu yıkamayı neredeyse bitirdiler."

"Onu yıkamak..." Trez yüzünü ovuşturarak etrafına bakındı ve bir sürü beton duvar gördü.

Tanrım, o kadar bitkin düşmüştü ki, dışarıdaki koridorda yığılıp kalmıştı. . ve muayene oda içinde ve dört nokta-iki

Kıçının üzerine oturup derin bir nefes alması saniyeler sürmüştü.

Rehvenge sert beton zemine inmek için bastonunu kullanırken homurdandı. Bacaklarını uzatarak, hava altmış sekiz dereceden daha soğuk olmamasına rağmen, tam boy vizon paltosunu kalçalarının etrafına katladı.

"Ehlenna'm beni aradı." Rehv Trez'e şöyle bir baktı ve yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa gördükleri hoşuna gitmemişti. "Daha erken gelirdim ama kuzeydeki işlerimle uğraşıyordum."

"Kolonicileriniz nasıl? Hâlâ psikopat mı?" "Sen nasılsın?"

"Harikayım, Majesteleri."

"Beni becermeye çalışma, tamam mı?"

"Özür dilerim." Trez başını serin duvara yasladı. "En iyi halimde değilim."

Rehv muayene odasının kapalı kapısına baktı. "Am nerede?"

"Soyunma odası. Sanırım duş almak için oraya gitti."

"Burada seninle olacağını biliyordum."

"Evet."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Rehv, "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?" diye sordu.

"Bir milyon yıl."

Günah yiyici sıkıca güldü. "Öyle hissettiriyor."

"Evet."

"Peki neden bana söylemedin?"

"Hakkında...?" Rehv kaşlarını çatınca Trez ürpertici bir nefes aldı. Elbette adam Selena ve bağ hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. "Bak, ona karşı ne hissettiğimi kendimin bile bilmesini istemedim. Ben sadece... kahretsin, fahişelerle nasıl olduğumu biliyorsun. Bunu bir Seçilmiş'le nasıl bir araya getirebilirim ki? Ama şimdi bu. Tanrı aşkına, onca zaman boşa gitti. Mutlaka birlikte olacağımızdan değil ama... belki yardımcı olabilirdim. Ya da..."

Gerçi diğer Seçilmişlerin söylediklerine bakılırsa, hastalık ya da bozukluk ya da her ne haltsa, kim ne yaparsa yapsın kendi seyrini izleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu konuda biraz deneyimim var," diye mırıldandı Rehv. "Ehlenna'yla tanıştığımda mı? Yarı günahkâr olduğumu bilmiyordu, hele hele symphath tahtının varisi olduğumu hiç bilmiyordu. Ona söylemek için acele etmediğimden emindim ama kollarımdaki izleri, dürtülerimi ya da kim olduğumu saklayamazdım. Ve Remmy, senin şu an yaptığın gece işinin aynısı bende de vardı. Küçük dişiyi eve getirmek için pek de iyi bir haber sayılmaz. Elimden geldiğince mücadele ettim ve gerçek ortaya çıktığında? Gideceğini biliyordum. Buna ikna olmuşum. Bir süreliğine gitti ve ben yine de onu sevmekten başka bir şey yapmadım. Ama sonunda? İşe yaradı."

Trez bundan biraz ilham alabilmeyi diledi. "Selena ölecek."

"Belki. Olmayabilir de. Dinle, alt türümün hayranı değilim ama kuzeyde bilgi birikimimiz var. Bakalım sizin için ne getirebilirim."

Trez başını çevirdi ve adama baktı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kes şunu."

Trez gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Beni ağlatma. Korkak gibi hissetmekten nefret ediyorum."

"Sen de benim için aynısını yapardın." "Beni zaten bir kez kurtardın."

"Birbirimizi kurtardığımızı düşünmek hoşuma gidiyor."

Trez ikisinin tanıştığı geceyi düşündü. Nasıl ve nerede, dağdaki o kulübede, Trez'in sonunda kendini havadan bıraktığında karşılaştığı ilk yapı olan kulübede... aynı zamanda Rehv'in kendisine şantaj yapan o iğrenç Senfath Prensesi'ne karşı görevini yerine getirmek zorunda kaldığı kulübede.

Rehv geldiğinde Trez sığınağa girmiş ve orospuyu birkaç kez ayakta becermişti. Daha sonra

Onu yerde dağınık bir halde bıraktı, derisine sürdüğü zehir Rehvenge'i dümdüz etmişti.

Adamla ilgilenmek çok doğal gelmişti.

Peki ya karşılığında? O ve mor gözlü piç bir nevi kardeş olmuşlardı. Öyle ki, iAm dışarıda ortaya çıktığında üçü bir araya gelmiş, Trez'in sadakati ve minnettarlığı onu ve akrabalarını günah yiyiciye bağlamıştı.

Bunca yıldan sonra Rehvenge hakkında bildiği tek bir şey varsa, o da onun değerli bir erkek olduğuydu. Bir pezevenk ve kulüp sahibi, yozlaşmış ve ayıplı biri, kötü kalpli, sadist bir SOB olmasına rağmen... Trez'in tanıdığı en iyi erkeklerden biriydi ve her zaman öyle kalacaktı.

"Ben gideyim o zaman," dedi Rehv.

Erkek bir kez daha homurdanarak ayağa kalktı ve eğitim merkezinin kel zemininin tozunu alan vizon kürküyle dik durduğunda boğazını temizledi ve Trez'e bakmadı. Sürpriz değildi ve bir tür hediye idi. Trez de büyük duygularla pek başa çıkamazdı.

Trez kabaca, "Teşekkür ederim," dedi.

"Minnettarlığını, sahip olmaya değer bir şey getirirsem diye sakla."

"Bahsettiğim şey bu değil."

Rehv eğildi ve hançerini uzattı. "Bende ne varsa senindir."

Trez gözlerini kırptırtmak zorunda kaldı. Sonra elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Tek ihtiyacım olan senin dostluğun, adamım. Çünkü bu paha biçilemez bir şey."

iAm erkek soyunma odasından çıkarken gömleğinin düğmelerinin düzgün iliklendiğinden emin olmak için kontrol etti. Duş en fazla beş dakika sürmüştü ama su buz gibiydi ve onunla biraz daha fazla hissettiğini tahmin etti.

Beyni kızardığı için bunu söylemek zor.

Başını kaldırıp Trez ve Rehv'in avuçlarını birleştirdiğini görünce durdu. Nedense erkekler arasındaki bu sessiz an onu Trez'in kaçtığı geceye geri götürdü.

Hiç beklemediğiniz bir anda kesişen yollar ne kadar da tuhaf.

İkili tutuşlarını bırakırken Rehv başını çevirip baktı. "Hey, ben."

"Hey, adamım."

Sanki bir tür cenaze törenindeymişler gibi, ikisi ortada buluştu ve havada çok fazla his olduğunda erkeklerin salladığı ters tokat kucaklaşmasını yaptı. Bir an sonra Rehv arkasına bile bakmadan ofise doğru yürüdü, yere kadar uzanan vizonu arkasında dalgalanıyordu, kırmızı bastonu dengesini sağlamak için yere saplanmıştı.

"Geldiğine sevindim," dedi iAm muayene odasının kapalı kapısına bakarken. Sanırım hâlâ Selena'yı temizliyorlardı.

Ne lanet bir gece. Gün. Her neyse. "Evet."

Am saatini kontrol etti. Şey, kim bilir. Saat sekizdi. Gün batımından sonra. Yaklaşık on iki saattir buradaydılar.

"Aklında ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

iAm kolunu bıraktı ve kardeşine baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ha di ama dostum." Trez bitkin bir küfür savurdu. "Seni okuyamadığımı mı sanıyorsun? Gerçekten mi?"

Birkaç metre ilerledim. Geri geldim. Tekrar aşağı indim.

"Daha fazla iyi haber, ha," diye mırıldandı

Trez. "Evet."

"İçini dök. En azından birimiz daha iyi hissedecek."

"Bundan şüpheliyim."

"Sanki daha kötüsü olabilir mi gibi?" "Kraliçe doğum yaptı." "Ve."

"O değil."

Trez gözlerini kapadı ve kendi derisinin içinde sarkmış gibi göründü. "İnanılmaz bir zamanlama."

"Ex seni bu yüzden arıyordu. Sen cevap vermeyince beni takip etti ve evet, işte buradasın."

Trez nefesini dışarı üfledi. "Fantezimin ne olduğunu biliyor musun? Porno değil. İyi haberler. Hayatımda bir kez olsun iyi bir haber almak isterdim."

"Yas tutuyorlar." Trez sadece başını salladığında, iAm kendini yeniden cehennemde gibi hissetti. "Bir haftamız var ve sonra..."

"O zaman yaşayan, nefes alan dildolarını geri isteyecekler, ha?"

Trez muayene odasının kapalı kapısına odaklandığında, iAm'ın gözleri önünde yaşlanıyor gibi göründü; yüzünün derisi altındaki kemik yapısından erimiş gibi görünüyordu, gözlerinin köşeleri aşağı doğru çekiliyor, ağzı gevşiyordu.

"Trez-"

"S'Ex'e onunla görüşmek istediğimi söyle. Şu an ayırlamam çünkü..."

"Gerçekten geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Trez'in bakışları kapalı kapıdan ayrılmadı.

"Trez. Cevap ver bana. Geri dönmeyi düşünmüyorsun."

Sessizlik uzadıkça, iAm küfretti. "Trez? Alo?" "S'Ex ile buluşmam gerek. Ama sonra olmak zorunda..." Trez boğazını temizledi. "Evet. Daha sonra."

iAm başını salladı çünkü başka ne yapabilirdi ki? Bu tür bir önceliklendirme için adamı suçlayamazdı.

Ne yazık ki, s'Hisbe bu kadar anlayışlı olmayacaktı. Ama iAm burada devreye girdi. Selena'yla olan bu saçmalık devam ederken kimsenin kardeşini zorlamasına imkân yoktu.

Ne yapması gerektiği umurunda değildi: Trez dışisine bakmak için özgür olacaktı.

Kraliçeyi siktir et.

ON DÖRT

Layla bir ayağını gaza basıp iki elini de soluk mavi Mercedes'inin direksiyonunda tutarken takip edildiğini hissediyordu. Quinn ona yaklaşık üç ay önce E350 4matic almıştı, bu ne demekse artık. Daha gösterişli, daha büyük, daha hızlı bir şey istemişti ama sonuçta bu küçük sedan onun kendini en rahat hissettiği arabaydı. Rengi de ona Sanctuary'deki yüzme havuzlarını hatırlattığı için seçmişti.

Caldwell'in eteklerindeki tarım arazileri tepeler ve vadiler boyunca uzanıyordu ve Temmuz ve Ağustos aylarında mısırla dolup taşan ve nadas aylarında bir erkeğin sakalı gibi kırpılan bu zarif dalgalı tarlaları seviyordu. Artık tüm manzarayı ezbere biliyordu, bu rota belirli bir tepeye, belirli bir çayıra, artık önemli olan bir ağaca kadar uzanıyordu.

Kısa tepenin dibine geldiğinde ışıklarını kesti ve arabanın durmasına izin verdi. Buraya gelirken hiç iyi hissetmemişti ama Selena'nın içinde bulunduğu durumu gördükten ve bunun ne anlama geldiğini öğrendikten sonra kalbi her zamankinden daha da ağırlaşmıştı.

Direksiyonun arkasından kalkarak ellerini beline koydu ve sürekli gergin görünen kaslarını gevşetmeye çalışarak göğsünü dışarı çıkardı-

"Erkencisin."

Nefes nefese dönüp arkasına baktı. Xcor arka tamponundan sadece birkaç adım ötede duruyordu ve onda bir gariplik olduğunu hemen anladı. Sert yüzü farklı görünmüyordu; onu farklı gösteren harelip'ten

Sanki sürekli hırslıymış gibi, kurnaz gözlerinden ağır çenesine kadar tüm özellikleri aynıydı. Kafatası kesimli saçlarında, uzun siyah deri pardösüsünde, hatta derilerinde, savaş botlarında ya da üzerinde olduğunu bildiği ama ondan her zaman dikkatle sakladığı silahlarında bile bir değişiklik yoktu.

İpucunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Ama içgüdüleri yalan söylemezdi ve asla yanılmazlardı.

"İyi değil misin?" diye sordu.

"Sen mi?"

Elini karnının üzerine koydu. "Değilim."

"Dün gece ne oldu? Neden gelmedin?"

Blay'le birlikte koltuklarda otururken Qhuinn'in bilardo salonunda volta attığı bir görüntü geldi aklına. Sonra da üçünü eğitim merkezinin muayene odasında, Selena değerlendirilirken ve daha fazla kötü haber verilirken kenarda dururken hayal etti.

"Ailemle ilgili acil bir durum vardı," dedi. "Aslında iki tane."

"Ne türden?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Seninle ilgili beni ilgilendirmeyen çok az şey var."

Genellikle altında oturdukları ağaca doğru bakan Layla ürperdi. "I-"

"Üşümüşsün. Arabana bineceğiz."

Xcor her zamanki gibi kontrolü ele aldı, kapıyı açtı ve sessiz bir taleple kenara çekildi. Bir an için tereddüt etti. Kral'ı ve Kardeşler'i güvende tutmak için duyduğu asil dürtüye rağmen, bu buluşmaları, bu sözleri, Kardeşlik'in yeminli düşmanı ile geçirdiği bu zamanı kimsenin onaylamayacağını iliklerine kadar biliyordu.

Wrath'ın ölümünü bir değil, iki kez planlayan kişi.

Qhuinn'in kendi iyi kalbiyle onun için aldığı arabada Xcor'la oturmak, en çok değer verdiği tüm ilişkilerin ihlal edilmesi idi.

Ancak sevdiklerini koruduğunu kendine hatırlattı.

Xcor ona "Atla," dedi.

O da öyle yaptı.

Kapısını kapatan Xcor, yolcu tarafına doğru yürüdü ve o cama vurup kapının kilidini açtığında, vampirlerin sahte insan mitolojisini düşündü; sözde ölümsüz olanın bir eşiği geçmeden önce içeri davet edilmesi gerekiyordu.

Gerçeklikten çok uzak.

Xcor'un asker cüsseli vücudu sedandaki tüm odayı kaplarken, hamile olmasına rağmen onun için bile aşırı büyük olan koltuğa oturdu. Kendini sabitlemek için nefes alırken, onun kokusunu sevdiği gerçeğinden nefret ediyordu ama seviyordu. Aslında, ne zaman karşılaşırsalar temiz olmaya özen gösterirdi, teni umutsuzca itici bulmak istediği baharatlı bir kolonya kokuyordu.

Temasa, yakınlığa, bu yakınlığa zorlandığı gerçeğine odaklanırsa her şey çok daha lezzetli olacaktı.

Çünkü irade özgürlüğü sayesinde burada onunla birlikte olmak... Tanrım, bu gece neden bu kadar akli başındaydı-

"Devam et," dedi. "Lütfen."

"Ne?" Kalbi çarpmaya başladı. "Neden-"

"Burası artık güvenli değil. Başka bir yerde buluşmalıyız."

"Neden?" Onu ne kadar az tanıdığı ve ona ne kadar az güvendiği gerçeği, ne kadar yalnız olduklarını fark etmesini sağladı. "Ne değişti?"

Ona doğru baktı. "Lütfen. Güvenliğiniz için. Sana asla zarar vermeyeceğim -bunu bilmelisin- ve bu yüzden artık buranın bizim için güvenli olmadığını söylüyorum."

Uzun bir süre onun gözlerini tuttu. "Nereye gidelim?"

"Başka bir yer tespit ettim. Batıya doğru gidin. Lütfen."

Kadın kıpırdamayınca elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. "Bu güvenli değil."

Tutuşunu bıraktığında, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Ve bir an sonra, ileriye uzanıp motoru çalıştırmak için kontak düğmesine basmasını çok uzaklardan izledi. "Pekâlâ."

Arabayı vitesle taktığında, hafif bir çınlama sesi başladı. "Emniyet kemeriniz," dedi. "Takman gerekiyor."

Yorum yapmadan kemeri devasa göğsünün üzerine kadar uzattı ve sonra yerine oturttu.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu, korkusu kalbinin yeniden hızlanmasına neden olurken.

"On mil." Xcor camı bir aralık indirdi ve havadaki kokuyu bulmaya çalışır gibi nefesini içine çekti. "Burası güvenli bir yer."

"Beni kaçırıyor musun?"

Geri çekildi. "Hayır, her zaman olduğu gibi gelip gitmekte özgürsünüz."

"Tamam."

Doğruyu söylediğini umuyordu. Öyle olması için dua etti. Ve bu, oynadığı bu ölümcül oyuna parlak bir ışık tutmuyor muydu?

Bunun sona ermesi gerektiğini düşündü. Küçüklerle bir savaş sürüyordu. O, kralına ihanet eden biriydi.

Çok hamile kalmaya başlamıştı.

Sorun şu ki, ikisini birbirine bağlayan ipleri nasıl çözeceğini bilmiyordu.

Rhage, Kardeşler arasında, yüzde birlik kesime hitap eden bir dergiden fırlamış gibi duran bir malikânenin bahçesinde cisimleşen son kişiydi. Başını kaldırıp büyük eve bakarken, eski Batman dizisindeki anlatıcının sesini duydu: "Bu arada, görkemli Wayne Malikanesi'nde..."

Tudor tarzı malikane, bakımlı çimenlerin üzerinde, sanki daha azıyla arkadaşlık edemeyecek kadar iyiymiş gibi geri çekilmişti.

Beyaz Saray'ın iç mekânında ışıklar yanıyordu, yumuşak sarı bir lüksle parlıyordu, sanki tüm o lambaların üzerinde som altından gölgelikler varmış gibi. Hızlı bir hareketle bir uşağın elmas bölmelerin önünden geçtiği görülüyordu, resmi üniforması Fritz'in giyebileceği türdendi.

Muhtemelen aynı terziye gitmişlerdir.

"Ekselansları için hazır mıyız?" V alaycı bir tavırla sordu.

Beşi arasında homurtulu bir anlaşma oldu ve sonra Vishous gözden kayboldu. Plana göre Butch, polisin yepyeni Range Rover'ına binecekti; araç yaklaşık dört mil doğuya park edilmişti ve Kral ön koltuktan güvenlik önlemleri hakkında söyleniyordu. İkisi birlikte Wrath'ı buraya getireceklerdi; böylece işler sarpa sararsa erkeği dışarı çıkarmak için gruba birkaç yol sunulmuş olacaktı.

Rhage onu buraya Throe ile görüşmeye getirmelerinden nefret ediyordu ama Wrath bir temsilci göndermeyi reddetmişti ve ne yapacaklardı? Kendi başına gelmesin diye onu lanet bir sandalyeye mi bağlayacaklardı?

"BILGINIZE." Rhage siyah hançerlerinden birini kınından çıkardı. "Bu orospu çocuğunu fileto yapmayacağıma dair hiçbir garanti vermiyorum."

"Onu senin için tutacağım," diye karşılık verdi biri.

Kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyor, düşen yaprakları bok torbasının üzerine saçıyordu ve Rhage omzunun üzerinden baktı. Sol tarafta hiçbir şey hareket etmiyordu. Çalılarının arasında kimse yoktu. Havada kötü kokular yoktu.

Ama kendini çok ketum hissediyordu.

Evet, öyle. Piçler Çetesi ile ilgili herhangi bir şey, aslında Scandal'ı izlemiyormuş gibi davranarak evde kanepede geçirilecek bir gece değildi.

Ya da RHONJ, eğer Lassiter'in kumandası olsaydı.

On dakika sonra Range Rover yolun köşesini dönüp yokuşu aştı, farları evin ve onların yüzünde yanıp sönüyordu.

Butch malikanenin önündeki çemberin etrafında dönerek cipin kaçış yoluna bakmasını sağladı ve ardından Wrath

kendi kapısını çevirdi ve yolcu koltuğundan çıktı. Boktan kıyafetleriyle aracın tavanına doğru yükselen erkeğin üzerinde diğerlerinin aksine palto ya da ceket yoktu.

Sadece siyah bir düğme. Altında da zorunlu Kevlar yelege vardı.

En azından bu vardı.

Teşekkürler, Beth.

Rhage diğerleriyle birlikte düzene girdi ve ilerlerken Wrath'ı vücutlarıyla siper ettiler. Ön kapıya geldikleri anda, Abalone sanki pencereden çimenliğe bakıyormuş ve onların yaklaşmasını bekliyormuş gibi her şeyi açtı.

"Lordum. Kardeşlik. Evime hoş geldiniz."

Başdanışman derin bir selam verirken, Rhage adamı onaylamak zorunda kaldı. Ona Applebottom diyorlardı, Rhage'in şimdiye kadar rastladığı, züppe rolünün altında sadece yarım bir beyne değil, tam bir kalbe sahip olan birkaç aristokrattan biriydi.

Adam eliyle işaret ederek, "Hepiniz bu taraftan devam edecek misiniz?" dedi.

Bunun için yapılan ön düzenlemenin bir parçası da toplantının kütüphanede yapılması ve Wrath'ın dışarı çıkmak zorunda kalması ihtimaline karşı pencerelerden birinin kırık olmasıydı. Ayrı bir salonda bekleyecek olan Throe, bir Kardeş tarafından içeri alınacak ve bir diğeri tarafından da dışarı çıkarılacaktı.

Ve birkaç provizyon daha vardı.

Kitaplarla kaplı odaya girdikten sonra Rhage mekânı hızlı ama kapsamlı bir şekilde inceledi ve "Gidip şu pisliği getireyim," dedi.

"Emin misin?" V

sordu. "Onu

yemeyeceğim.

Henüz."

Abalone'un fuayede beklediği yere geri dönerek her türlü konuşmayı kesti, ayakkabılarına mı kussa yoksa kendine gelmeden önce bir tuvalete mi gitmeye çalışsa diye içsel bir tartışmaya girmiş gibi görünüyordu.

"Peki kuzenin nerede?" Rhage adama güven verici bir gülümseme attı. Sanki piç kurusunu balonla saracakmış da başka bir şey yapmayacakmış gibi. "Orada mı?"

Abalone başıyla yolun karşısındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Evet. Kendisi erkeklerin salonunda."

Rhage elini Birinci Danışman'ın omzuna koydu. "Merak etme, Applebottom. Bu çocuk oyuncağı olacak."

Zavallı adam rahatlamış bir şekilde nefes verirken onun için üzülüyordunuz. "Evet, lordum. Teşekkür ederim."

Rhage bir kez daha A-okay'ları gösterdikten sonra salonun kapısından içeri süzüldü ve her şeyi arkasından kapattı.

Throe panelli bir odanın karşısında duruyordu ve bir zamanlar Eski Ülke'de olduğu gibi seçkin bir erkek gibi görünüyordu

-Kıyafetlerinin sıradan olmasına rağmen. "Rhage?" dedi erkek öne çıkarak.

"Evet."

Throe'nun elini sıkmak için uzatma şansı vardı ama o kadar. Rhage bileğini yakaladı, onu bir balerin gibi döndürdü ve yüzüstü en yakındaki duvara itti.

"Sen ne-"

"Seni yere seriyorum, göt herif." Tamam, belki de onu "yumruklamak" biraz daha doğruydı. "Aç onları."

"Canın yanıyor-"

"Eğer bir silah bulursam, onu senin üzerinde kullanacağım. Anlaşıldı mı?" "Böyle olmak zorunda mısın-"

"Ön taraf." Rhage adamı bel kemerinden tutup geriye çekti, bir topaç gibi döndürdü ve yüzü dışarı bakacak şekilde duvara çiviledi. "Hayır, baş yukarı."

Bir elini adamın çenesine attı ve yakışıklı suratı yukarı kaldırdı. Şaşırtıcı derecede kalın bir göğüse mamografi çektiirdikten sonra Rhage aşağıya doğru indi ve Throe'nun aletine öyle sert vurdu ki adam tiz bir C sesi çıkardı.

"Özür dilerim!"

"Orada bir şey yok. Sürpriz değil."

Uyluklardan aşağı. Baldırlara. Göz hizasına kadar.

"İşte kurallar. Kralıma karşı hoşuma gitmeyen herhangi bir harekette bulunursan? Yere düşmeden ölmüş olursun. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Buraya barış için geldim. Savaşmaktan bıktım-"

"Bir anlaşmamız var mı? Eğer ona hapsirirsen, elini sıkmaya çalışırsan ya da onun lanet olası bok tekmelerine iki kez bakarsan? Ayak parmağındaki etikete para koyacağım."

"Her zaman bu kadar aşırı mısın?"

"Bu sakın, soğukkanlı ve toparlanmış, seni küçük kaltak. Beni kızgın görmek istemezsin."

Rhage adamı kapıya doğru itti, çıkış yolunu açtı ve bir elini Throe'nun ensesine kilitledi.

"Kendi başıma yürüyebilirim," dedi erkek.

"Yürüyebilir misin? Bundan emin misin?"

Rhage, erkeğin yüzünü avucunun içinde ezmek için tutuşunu değiştirdi ve Throe'yu göz, burun ve ağızdan oluşan o koleksiyona yönlendirdi.

"Bu senin için daha mı iyi? Yaramıyor mu? Sanırım çeneni kapatmalıydın."

Throe'nun dengesini kasıtlı olarak bozarken, adam Abalone'un yanından geçip kütüphaneye girerken yaptığı Fred Astaire rutininin tadını çıkardı.

"Şimdiden çok iyi gidiyor," diye mırıldandı V, elindeki sigarayı yakarken.

"En azından işin içinde barbekü sosu yoktu," diye karşılık verdi polis.

"Henüz." V nefes verdi. "Gece daha yeni başlıyor."

Rhage boğazını temizledi. "Lordum ve hükümdarım, Wrath, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın kanlı babası, size Throe'yu takdim ediyorum, Bok Parçası."

Bu not üzerine, erkeği Doğu halısına doğru iyice itti ve ne olduğunu biliyorsunuz. Kıcı çaydanlığın üzerindeydi ve orospu çocuğu ait olduğu yerdeydi.

Tek gerçek Kral'ın ayaklarının dibinde.

ON BEŞ

"Hayır, ben hallederim, teşekkürler."

Trez konuşurken Ehlena'ya gülümsedi çünkü onu kovarken hemşirenin alınmasını istemiyordu. Ama gerçek şu ki, Selena'yı muayene odasından çıkaran kişi olmaya fazlasıyla hazırdı. Eğitim merkezinden uzağa. Başka bir yere, herhangi bir yere.

Gerçi böyle bir şey olmayacaktı. Sadece iki saat önce, göğüs kafesi bölgesine iki milyar joule'lük elektrik çarpmış ve sonra bir şekilde onun canlı, nefes alan bir ruh-battaniye rutini yapması sayesinde eşikten dönmeyi başarmıştı.

Oh, bilirsin, hayattaki başka bir gün. Yoksa gece miydi?

Kim bilebilirdi ki?

"Hazır mısın?" diye sordu Selena'ya.

Gerçekten de gözlerinin içine bakıp başını sallaması bir rüyadan fırlamış gibiydi. Yeniden bağlanmanın mümkün olduğunu asla tahmin edemezdi - ya da vücudunun dizlerinin altına ve omuzlarına koyduğu tutuşlar arasında olması gerektiği gibi eğildiği gerçeğini.

"Ben... nazik olacağım." Sesi çatallandığında, kendi kıcını tekmelemek istedi. "Güzel ve yavaş."

Tekrar başını salladı ve sonra adam onu muayene masasından kaldırıp vücuduna yakın bir yere çekilmiş olan çok ışıklı avizenin altından çıkarırken nefes nefese kaldı.

"Ne taraftan?" diye tekrar sordu, kendisine iki kez söylenmiş olmasına rağmen.

Serum torbasını tutmakla görevli olan Ehlena bir kapıya doğru ilerledi. "İşte."

Diğer taraftaki nekahet odası, kadını için hiç de istediği gibi değildi. Yatak, iki yanında büyük korkulukları olan bir hastane yatağıydı; battaniyeler ince, çarşaflar düz ve beyazdı. Torbayı asmak için bir serum askısı ve bir sürü izleme ekipmanı vardı. Yastıklar sert görünüyordu.

Öte yandan, onu el yapımı kuş tüyü bir yatağa da yatırabilirdi ve bu bile yetersiz kalırdı.

Adam onu dikkatle yere yatırırken Selena ürperdi. Ve sonra, örtüyü altından çekmeye çalıştığında, gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bir dakika mı?" diye inledi, sanki her şey acıyormuş gibi. "Evet. Tabii. Elbette."

Annnnnnnnn ve şimdi yapacak hiçbir şeyi yoktu. Etrafına bakınırken bir sandalye gördü ve en azından kıcı içindeyse onu sıkıştırmayacağını düşündü.

Oturduğunda ve Ehlena onları bulabildikleri küçük huzurla baş başa bıraktığında, kahretsin, Selena çok hareketsiz diye düşündü. Ama en azından eklemleri yarı normal açılardaydı ve kendi başına nefes alıyordu. Ve bilinci yerindeydi.

Yine de hala çok solgundu. Neredeyse çarşaf rengindeydi. Ve saçları düzeltilmiş olmasına rağmen, koyu renk boylarında düğümler vardı.

"Ben... üzgünüm..."

"Ne?" İleri atıldı. "Ne dedin sen?" "Üzgünüm..."

"Ne hakkında? Tanrım, sanki bunun için gönüllü mü oldun?"

Kız ağlamaya başlayınca sandalyeyi bırakıp yatağa gitti ve kızın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Yukarı uzanarak parmaklığı indirdi ve kendisine en yakın olan eli tuttu.

"Selena, ağlama." Yatağın başucunda bir Kleenex kutusu vardı ve bir tane koparabilmek için ellerini değiştirdi.

serbest bıraktı ve yanaklarını kuruladı. "Oh, hayır, üzgün değilim. Böyle bir şey için üzgün olamazsın."

Nefes alış verişi düzensizdi. "Bilmeni istemedim. Endişelenmeni... istemedim."

"Keşke bana söyleseydin."

"Yapacak bir şey yok."

Tamam, kaburgalarının arasındaki bıçak değil miydi o? "Bunu bilmiyoruz. Manny bazı insan meslektaşlarıyla konuşacak. Belki-"

"Seni seviyorum."

Kadının sözleri ona açık bir avucun tokadı gibi çarpınca Trez aynı anda öksürdü, soluk soluğa kaldı ve hırıldadı. Harika bir tepkiydi. Gerçekten çok erkeksi - ona saçma bir şekilde Ferris Bueller'daki küçük bokun sınıf arkadaşlarıyla telefonda konuştuğu synthesizer'ı hatırlatıyordu.

Onun sorunu neydi? Aşık olduğu, dünyadaki her şeyden çok istediği kadın, Üç Büyükler'i üzerine salıyor ... ve dev bir bedensel fonksiyona dönüşüyor.

Çok romantik.

Yine de en azından Levi's'inin içinde kendini salmamıştı. "Ben..." diye kekeledi.

Daha fazla ilerleyemeden elini sıktı ve başını yastığının üzerinde ileri geri salladı. "Bana cevap vermek zorunda değilsin. Bilmeni istedim. Önemli... bilmen için. Zaman kalmadı-"

"Öyle söyleme." Sesi sertleşti. "Bunu asla söylememeni istiyorum. Zaman var. Her zaman var-"

"Hayır."

Tanrım, ona bakarken soluk mavi gözleri yaşlıydı. Mükemmel çizgisiz yüzünde bile, durumuna rağmen parlayan güzelliğiyle, o bitkin bakışları onu yaşlı gösteriyordu.

Bu hiç adil değildi. Kadın o yatakta, adam onun yanında zinde ve iyi bir şekilde diz çökmüştü - sahip olduğu sağlığı paylaşmanın gerçek bir yolu yoktu. Elbette, kalp krizi geçirdiğinde

onu geri getirebilmişti ama onu sadece uçurumun kenarından s ur klemek istemiyordu. Onu iyileştirmek istiyordu.

Onunla yıllar geçirmek istiyordu.

Yine de, tam bu düşünce aklına geldiğinde, bunun asla ger ekle meyece ini fark etti: Kadının kaderi de i se bile, onunki de i meyecekti.

"Seni seviyorum..." diye nefes aldı.

Bir an için kendi e i ine geldiğini hissetti, kalbi ve ruhu onun sözlerine, gözlerine, onu kadın, gizemli ve harika yapan her şeye kapılmanın e i inde titriyordu... ama sonra kendine onun neredeyse ölmek üzere olduğunu, en iyi ihtimalle yarı uyanık olduğunu ve muhtemelen ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlattı.

Ayrıca Doktor Jane onun hayatını kurtardı ını açıklamıştı. Bu doğru olabilir ya da olmayabilirdi ama yaşanan drama göz önüne alındığında, minnettarlık herkese normalde hissetmeyece i bir şey hissettirebilirdi.

Ya da belki sevgi ate ini körükleyerek çok daha güçlü geçici bir duyguya d n  t rebilirdi.

"Geri söylemene gerek yok," diye mırıldandı. "Bilmen gerekiyordu."

"Selena, ben-"

Diğer elini avuç içi ileriye bakacak şekilde kaldırdı. "Daha ileri gitmeye gerek yok."

Yankılanan bir sessizlik vardı, ama sadece odada. Krom kubbesinde mi? Beyni canlı tel spazmı geçiriyordu, gri maddesi maymunla mış ve kafesinin her tarafına kaka atıyormu  gibi her türlü düşünce ve görüntü bilincine ya ıyordu.

Ona yeniden odaklanarak, kendine hakim olmasını ve ona yardım etmeye çalışmasını söyledi.

"Beslenmek ister misiniz?" Bile ini göstererek bo taki elini kaldırdı. "Lütfen?"

Kız başını salladı ında tamamen rahatladı ve adam uzanıp damarını kızın ağzına götürmeden önce di leriyle etini çizdi. İlk başta zar zor y a p ı   t ı , çok az şey yaptı ama

yuttu. Yine de zamanla kontrolü ele almaya başladı, onu emdi, vermek zorunda olduğu şeyi içine çekti.

Sertleşti.

Elinde değildi. Ama cinsel dürtüleri yok gibiydi. Onun için endişelenmekten, her an vücudunun tekrar pes edip etmeyeceğini merak etmekten dikkati çok dağılmıştı.

Doktor Jane onlara stabil olduğunu söylemişti. Tam bir moleküler çöküşten yüz yirmi dakika sonra bir insanın olabileceği kadar stabildi. Ama en azından ikinci röntgen setleri mucizevi olmaktan başka bir şey değildi. Oysa ilklerinde eklemlerinin hareketli kısımları olması gereken yerlerde her türlü kemik vardı. Şimdi, hem Doktor Jane'e hem de Manny'ye göre, her şey "anatomik olarak daha uygun "du.

Kimse kötü şeylerin nereye gittiğini bilmiyordu. Ya da neden gittiğini. Ya da ne zaman döneceğini. Kesin olarak bildikleri şey, bir zamanlar hiç hareket olmayan yerde şimdi hareket olduğuydu.

Bir süre sonra Selena'nın dudakları gevşedi ve göz kapakları aşağıya indi. Kolunu geri çekerek delik yaralarını yalayıp kapattı ve ardından ön kolunu şiltenin üzerine koyarak çenesini dayadı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu uykulu bir sesle. "Sığınak'tayken düştüm..."

"Biri geldi ve beni aldı."

"Kim...?"

Kâtip Bakire, diye düşündü kendi kendine, kadın yumuşak bir horlama sesi çıkarırken.

"Selena?"

"Evet?" Başını kaldırıp gözlerini zorla açarak kendine gelmeye çalıştı. "Evet...?"

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." "Lütfen."

"Ne olursa olsun, seni bırakmayacağım. Eğer beni yanında istiyorsan, bu iş nereye varırsa varsın, ben

senin yanında olacağım. Eğer öyle olmamı istersen tabii."

Bakışları adamın yüzünde dolaştı. "Ne dediğini bilmiyorsun-"

"Lanet olsun,
bilmiyorum." "Ben
öleceğim."

"Ben de öyle. Ama ne zaman olacağını ben de bilmiyorum,
sen de bilmiyorsun."

Işıl ışıl gözleri karmaşık bir duyguyla parlıyordu. "Trez. Kız
kardeşlerimin bunları yaşadığını gördüm. Ne olduğunu
biliyorum.

."

"Bir bok bildiğin yok. Tüm saygımla."

Ayağa kalktı ve yatağın tabanına gitti. Çarşafı ve
battaniyeleri şiltelerin arasından çekip çıkardı ve altından
ayaklarına baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Nazik bir el hareketiyle ayak bileklerinden birini tabanına
bakabilmek için yukarı kaldırdı. "Hayır."

"Pardon?"

"Burada herhangi bir son kullanma tarihi göremiyorum."
Aynı şeyi diğer ayağına da yaptı. "Burada da yok."

Örtüleri geri koydu. Onları tekrar topladı. Kadının
vücuduna baktı ve imrendiği bedenini onları sonsuza dek
ayırabilecek bir şey olabileceği gerçeğinden kaçmaya çalıştı.

Ancak o zaman iAm'in ona koridorda verdiği haberi
hatırladı.

Kahretsin, kendi engelleri yokmuş gibi değildi.

"Seni bırakmayacağım," diye yemin etti.

"Bütün bunları sana anlatmak istemedim." Gözleri doldu,
yaşlar mavi irislerini değerli taşlara dönüştürdü. "Bilmeni ve
benim için üzülmeni istemedim."

"Senin için üzülmiyorum."

"Bunu kendine yapma, Trez. Sadece... sadece seni
sevdiğimi bil ve gitmeme izin ver."

Ona doğru geri geldi. "Elini alabilir miyim?"

Kadın yatakta sertçe dönüp kolunu uzattığında, adam avucunu alıp bacaklarının arasına, fermuarını yumruklayan kaya gibi sert çıkıntının üzerine koydu. Temas tıslamasına neden oldu, dişleri aceleyle aşağı indi, kalçaları yuvarlandı.

"Bu sana acımak gibi mi geliyor?" diye homurdandı.

Kahretsin, geri adım atmak zorunda kaldı. Bu kaba hareketi sadece bir noktayı kanıtlamak için yapmıştı, ama bunun yerine kendini boşalmaya hazır buldu, vücudu bir nano içinde sıfırdan altmışa çıktı.

"Trez..."

"Cinsel ilişkiye girmemiz gerektiğini söylemiyorum. Hiç de bile. Ama buraya senin için üzöldüğüm için gelmedim, tamam mı?"

"Senden kalmanı isteyemem."

"Sen değölsin. Bunu ben seçerim. Seni ben seçiyorum."

Bu sözleri söylerken, bunun doğru olduğunu fark etti. Hayatında ilk kez bir şeyi seçiyormuş gibi hissediyordu ve garip bir şekilde bu iyiydi. Bu özöcö, özöcö bir şey olsa da, "Bu benim" demek özöürleştiriciydi.

Bu... durum... ne kadar sürerse sürsün, ikisini de nereye götürürse götürsün, sahipleneceğı bir şeydi.

Selena'nın onu burada istediğini varsayarsak.

Bunu izleyen sessizlikte çıplak duvarlara baktı ve onu hastane odasından çıkarması gerektiğini anladı. Elbette, başı derde girerse tıbbi personele yakın bir yerdı ama ruh hali için cehennem gibiydi, Hastasın'ın iç karartıcı bir uzantısı.

Trez tekrar ona odaklandı. "İhtiyacın olan her şey için buradayım, tamam mı? Eğer beni istersen."

Bir süre sonra, "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

"Tamam o zaman." Aceleyle nefesini verdi ve sonra işaret parmağını kaldırdı. "Bir şey daha var. Son kullanma tarihi yok, anlaştık mı? Sonsuza kadar yaşayacakmışsın gibi davranacağız."

Kadının ifadesi inanmazlığa dönüştü ama adam sadece başını salladı. "Hayır. Bu benim tek kuralım."

Aptal değildi. Diğer Seçilmişlerin söylediklerini dinlemiş, röntgen filmlerine bakmış ve kızın hatlı vücudunu izlemişti. Onu kaybedeceğine dair içten içe bir inancı vardı, hem de büyük olasılıkla er ya da geç. Ama ona verebileceği hediye? Ona verebileceği en önemli şey -hatta belki de tek şey-?

Umut.

Ve buna sahip olmak, bunu paylaşmak ya da yaşamak için iyileşeceğine inanması gerekmiyordu.

Hazır ol. Onu sonuna kadar sev. Son nefesine kadar yanından hiç ayrılmayın.

Layık olmasa da onu kalbiyle ve ruhuyla böyle onurlandıracaktı.

"Son kullanma tarihi yok," dedi. "Her geceyi sanki önümüzde binlerce gece varmış gibi yaşıyoruz."

Selena gözyaşlarını bir kez daha kırıştırdı. Trez'in hastane yatağının başında durduğuna, ruhuna öyle bir amaçla baktığına inanamıyordu ki, sadece kendi iradesi bile onu istediği kadar uzun süre hayatta ve sağlıklı tutabilirdi.

"Bin gecemiz olduğunu sanmıyorum, Trez," dedi. "Bunu biliyor musun? Kesin olarak?"

"Hayır, ama-"

"O zaman neden sahip olduğumuz zamanın bir anını bile böyle düşünerek harcayalım? Bu bize ne kazandıracak? Cidden, nasıl yardımcı olacak-"

"Benimle yatar mısın?"

Boğazını temizledi. "Bundan emin misin?"

"Evet. Lütfen."

Adamın bu kadar rahat hareket etmesine, yüksek şiltenin üzerine çıkmasına, yer değiştirmesine, ona yer açmasına yardım etmesine hayran kaldı. Ve sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, onu kollarının arasına alarak yan yatmasını ve başını göğsüne yaslamasını sağladı.

Ragged. Sigh.

İkisinden de.

"Rahatladım," derken kendini duydu. "Bilmeni istedim ama..."

"Şşş. Uyuman gerek."

"Evet."

Gözlerini kapattığında onu şimdi farklı bir boyutta hissedebiliyordu, kanı vücuduna girip çıkıyordu ve bu olaydan sonra onu güçlendiriyordu. Zihninde, son donmanın tam olarak ne zaman gerçekleştiğini hesapladı. On üç gece. Ondan önceki? On altı.

Ama belki de damarını kimseye sunmazsa daha da rahatlayacaktı. Ve belki de az önce kanı aracılığıyla ona verdiği güç, herhangi bir atakla savaşmasına da yardımcı olacaktı.

"Uzak durdum," dedi, "tüm bunlar yüzünden. Senin yüzünden değil. Geçmişin umurumda değil. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Trez iri avuçlarıyla onun sırtını ovmaya başladı. "Şşşt. Sadece dinlenmeye çalışın."

Selena başını kaldırdı. "Bunu söylememe izin vermelisin. Bunu duymalı ve inanmalısın. Seni yargıladığımı ya da başka bir şey yaptığımı düşündüğün için geri çekildiğini biliyorum. Ama tüm bunlar yüzünden geri çekildim, bir sürü insanla birlikte olduğun için değil. Nişanlılığın yüzünden de değil."

Gözlerini irkilerek kapattı. Sonra başını salladı. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Şu anda düşünmek istediğim son şey-"

"Kirli olduğunu düşünmüyorum,

Trez." "Lütfen. Dur."

Elini tuttu ve sıktı, ona ulaşmaya çalışıyordu, her şeyi bir kerede söylemek, her şeyi masaya yatırmak için bir baskı hissediyordu. Binlerce geceyle ilgili teorisi akıl sağlığı açısından iyi bir teoriydi ve o da kendisiyle aynı sonuca varmıştı: üzerinde bir tarih ve zaman damgası yoktu. Ama onlarca yıl önceki ilk olaydan beri bu gerçeklikte yaşıyordu ve

Hayatta kalma mücadelesi, yoldan çıkıp bir hendeğe doğru savrulan bir arabaninkine benziyordu.

Bu şekilde yaşamak mümkün değildi.

"Bunu söylemek zorundayım, Trez. Seninle konuşmak için uzun süre bekledim. Şansımı kaybetmeyeceğim."

Belli belirsiz, daha vurgulu konuştuğunu, daha çok kendisi gibi hissettiğini, damarının hediyesi sayesinde daha da iyileştiğini fark etti.

"Sen değerli bir erkeksin ve sanırım sana ilk anda aşık oldum-"

Trez yataktan fırladı ve bir an için onun yoluna devam edeceğini, kapıdan fırlayıp kendisinden ve aptal hastalığından uzaklaşacağını düşündü. Ve bir an için çıkışın önünde durakladı.

Ama sonra odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Bunu kabul etmek senin için neden bu kadar zor?" diye yüksek sesle merak etti. "İyi bir erkek olduğunu. Buna değersin-"

"Selena, neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Bu odada sinsice dolaşıp duruyorsun. avlandı. Yani bir şeylerin peşinde olduğuma eminim."

Durdu ve başını salladı. "Bak, bu seninle ilgili. Bu..." Elini aralarında bir ileri bir geri salladı. "Bu tamamen seninle ilgili. Senin ve ihtiyaçların için buradayım, her ne olursa olsun. Beni bu işin dışında tutacağız, tamam mı?"

Selena kendini yastığın üzerinde daha yukarı itti. Dirseklerine ve omuzlarına binen yük dişlerini gıcırdatmasına neden oldu ve acısı azalırken nefesini tutması gerekti.

Ama kaskatı donmaktan daha iyiydi.

Adamın gözleri endişeyle kısıldığında, "Hayır, Doktor Jane'e ihtiyacım yok. Gerçekten."

Adam yüzünü ovuştururken, kadın ona ilk kez doğru dürüst baktı. Son zamanlarda biraz kilo vermişti, yanakları çukurlaşmıştı, bu yüzden çenesi daha da belirgin görünüyordu, gözleri daha derine gömülmüş, dudakları daha dolgun görünüyordu. Ama yine de türünün devasa bir erkeği olarak kalmıştı, omuzları

Onun üç katı büyüklüğündeydi, göğsü ve karnı güçle oyulmuştu, kollarından ve bacaklarından kas ipleri akıyordu.

Çok güzeldi. Koyu teninden siyah gözlerine, kırılmış başının tepesinden çizmeli ayaklarının tabanına kadar.

"Sen buna çok layıksın," diye mırıldandı. "Ve bunu kabul etmek zorundasın."

"Oh, gerçekten mi," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Ben o kadar emin değilim-" "Kes şunu."

Trez ona baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Biliyor musun, bu konuyu neden açtığını anlamıyorum. Alınma ama diğer odada neredeyse ölüyordun. Ne kadar zaman önce? On dakika gibi geliyor. Benim bokum burada önemli değil."

Selena vücuduna baktı. Üzerinde soluk mavi ve tekrar eden bir desende küçük koyu mavi spiraller olan bir hastane donu vardı. Bu şey arkadan bağlanıyordu ve düğümlerin, eğer bir sütyen giyiyor olsaydı sütyen askısının olacağı yerde ve daha aşağıda, sırtının küçük kısmında ısırdığını hissedebiliyordu.

Vücudundaki şeylerin şu anda görece normal bir şekilde işlediğini düşünmek tuhaf görünüyordu. Ve bunu daha uzun süre sürdüremeyecekleri gerçeği çarpıcı bir netlik getirdi.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "ölümcül bir hastalığa yakalanmanın iyi bir yanı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Peki bu nedir?" diye sordu sıkıca.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Gerçekten kastettiğiniz şeyleri söylemekten korkmamanızı sağlar. Dürüstlük korkutucu olabilir, tabii bunu ölçebileceğiniz daha da korkunç bir şey yoksa -ölme ihtimali gibi-. Bu yüzden sana tam olarak neden senin deyimimle 'bokunun' önemli olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim. Seni harekete geçiren her neyse, her neye sebep oluyorsa" -tüm vücudunu kapsayacak şekilde dairesel bir hareket yaptı- "ya da içindeki o boşluğa neden oluyorsa? Sanırım tüm bunları

Kadınların bundan kaçmaya çalışması. Bence dikkat dağıtmak için onca yıl o insanları becerdin ve bunu kabul etmek istemiyorsun. Beni kendinden kaçmak için daha büyük ve daha iyi bir yol olarak kullanacağın konusunda endişeleniyorum. Kendi sorunlarınızla uğraşmak istemiyorsanız, ölümcül bir hastalığı olan belirli bir dişiden daha baştan çıkarıcı veya etkili ne olabilir?"

"Tanrı aşkına Selena, ben öyle düşünmüyorum. Hem de hiç-"

"Belki de yapmalısın." Başını eğdi, bir başka sonuç daha ona bir ton tuğla gibi çarptı. "Ve sana bir gerçeği daha söyleyeceğim. Bin gecem de olsa, iki gecem de olsa? Onların seninle olmasını istiyorum ama sadece dürüst bir şekilde. Senin yeni bahanen olmak istemiyorum, Trez. Seni burada istiyorum, benimle olmanı istiyorum ama aramızdaki ilişkinin gerçek olmasını istiyorum. Bundan daha azı için ne enerjim ne de zamanım var."

Bunu takip eden uzun sessizlikte, onun cevabını bekledi. Ama işler ne kadar garipleşirse garipleşsin, tek bir kelimeyi bile geri almadı.

Tam olarak aklından geçenleri söylemişti.

Aslında biraz özgürleştiriciydi.

ON ALTI

Abalone şiddete alışık değildi. Ne dış dünyada, ne de kızının uyuduğu, şan derslerini çalıştığı ve onunla birlikte yemek yediği evde.

Rhage, Throe'yu Wrath'ın önünde havadan yere indirirken Abalone avucuyla nefesini bastırdı. Kardeşliğin önünde herhangi bir şok belirtisi göstermek hiç de erkekçe değildi ve hiçbirinin bunu fark etmemesi için dua etti.

Kesinlikle öyle görünmüyorlardı. Konsantrasyonları, sarı saçlı, sade giyimli ve Kral'ın bok atıcılarının önünde bir halıdan başka bir şey olmayan erkek üzerindeydi.

Gazap, Abalone'un parmaklarından daha uzun görünen dişlerini göstererek gülümsedi. "Kalkmana yardım etmemi bekleme." Throe dizlerinin üzerinde doğrulmaya başladığında, Kral kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sakın yüzüğü isteme. Onunla suratını dağıtmak isteyebilirim."

Ayağa kalktığında Throe kendini fırçaladı ve omuzlarını düzeltti. Wrath'ın cüssesine yakın değildi ama hafif biri de sayılmazdı, vücudu kendi sınıfından erkeklerin tercih ettiği kırbaç gibi ince bir vücuttan ziyade bir askere benziyordu.

"Yüzüğünüzün takdim edilmesini hak edecek hiçbir şey yapmadım," dedi alçak ve ciddi bir sesle.

"Ne biliyorsun, anlaştığımız bir konu var." Wrath'ın güneş gözlükleri Throe'nun sesine doğru eğildi. "Adamım Abalone aklında bir şey olduğunu söylüyor."

"Xcor ve Piçler Çetesi'nden ayrıldım."

"Hatıra pulu istiyorsun," diye mırıldandı Butch. "Onu arabamın ızgarasıyla damgalayabilir miyim?" Rhage fırlattı Dışarı.

Wrath'ın kaşları koyu renk gözlüğünün köprüsü üzerinde gerildi, sanki erkeklerinin söze karışmasından hoşlanmamış gibiydi. "Senin için yön değişikliği, değil mi?"

"Xcor'un hedefleri artık benim hedeflerim değil." "Bu doğru."

"Uzun zamandır bekliyordum." Throe omzunun üzerinden baktı ve Abalone onun bakışlarının hedefi olmamayı tercih ederdi. "Uzaktan kuzenimin de hatırladığı gibi, ben asker soyundan gelmiyorum. Kontrolüm dışındaki koşullar yüzünden Xcor'un şüpheli iyiliğinden faydalanmak zorunda kaldım. Ona borcumu bir hizmet süresiyle ödememi istedi. Bildiğiniz gibi, aylar önce beni o sokakta kanlar içinde bulduktan sonra, sadakati sağlamak için kullandığı yöntemler pek de sohbet havasında değildi."

Ah, evet, bu doğruydu, Abalone hatırladı. Bir süre önce Throe, Kardeşlik tarafından bulunmuş, karnına aldığı bıçak darbesiyle ölüme terk edilmişti. Aslında Abalone'un duyduğuna göre erkek, Piçler Çetesi'nin kendi lideri tarafından yaralanmıştı. Throe, kendisinden bilgi toplamaya çalışan Kardeşlik tarafından içeri alınmış ve ardından Xcor'a bir mesaj iletmek üzere dünyaya geri salınmıştı.

Söylentiye göre Layla, savaşçıyı ölümün kapısında oyalanırken beslemişti; Seçilmiş, Kralının düşmanı yerine asil bir asker olduğunu düşündüğü birine damarını sunmuştu.

Oldukça dağınık bir olaydı.

Wrath'ın burun delikleri erkeğin kokusunu test ediyormuş gibi parladı. "Peki bu küçük flaş haberle ne yapmamı bekliyorsun? Alınma ama nerede olduğun ve kime bağlı olduğun benim dünyamı öyle ya da böyle etkilemez."

"Ama Piçler Çetesi'nin nerede uyduğunu öğrenmek işe yarayacaktır."

Kral sıkılmış bir sesle, "Ve sen de bana anlatacaksın," dedi.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Truvalı orospu çocuğunu hiç duydun mu?" V tükürdü. "Çünkü ben ona bakıyorum."

Wrath'ın çenesi gerildi. "İstersen bize bir adres ver. Ama tıpkı siyasi ittifaklarınızda olduğu gibi, B.o.B beşiği de yapılacaklar listemde üst sıralarda değil."

"Sen bir aptalsın o zaman-"

Kardeşlik üyeleri bir anda ileri atıldı ve belli ki Throe'nun derisinin kemiklerinin üzerinde kalmasını sağlayan tek şey Wrath'ın güçlü haykırışıydı.

Kral öne doğru eğildi ve sesini sahte bir fısıltıya düşürdü. "Kendine bir iyilik yap, pislik herif ve sakın ol. Bu bir avuç kuduz saksocu, konu benim emirlerim olduğunda bile ciddi bir işitme sorunu yaşıyor ve seni benden daha fazla sevmiyorlar. Bir gece daha görecektir kadar uzun yaşamak istiyor musun? Bu tavrından vazgeçeceksin."

"Xcor'u önemsemelisiniz," dedi Throe, hiç istifini bozmadan. "O her şeyi yapabilir ve onun emrinde savaşan askerler de sizin erkeklerinizin size gösterdiği aynı tek fikirli bağlılıktan muzdarip."

Gazap biraz kıkırdadı, bu ses bir şekilde Kardeşlerin az önce gösterdikleri çıplak saldırganlıktan daha şeytani ve ölümcüldü. "Tüyo için teşekkürler. Bunu aklımda tutacağımdan emin olabilirsin. Abalone?"

Abalone bir gıcırta çıkardı ve öne atladı. "Evet, lordum."

"Bu erkeğin sizinle kalmasına izin vermeyi düşünüyor musunuz? Akrabalık ilişkisi mi?"

"Hayır, ona bu gece gitmesi gerektiğini söyledim."

"Benim yüzümden onu kovmayın. Kalması ya da gitmesi benim için önemli değil."

Abalone kaşlarını çattı ve rütbesinin düşürölüp düşürölmediğini merak etti. "Benim sadakatim sadece ve sadece sana. Bağlılıklarının ne olduğunu söylerse söylesin, benim gözümde lekelidir."

Wrath boğazının arkasından kayıtsız bir ses çıkardı ve yüzünü Throe'ya doğru çevirdi. "Xcor'un önceliklerinin senin önceliklerin olmadığını söylüyorsun."

"Evet."

"Ve onun hedeflerinin peşinden gitmeye niyetli değilsiniz." "Hayır, niyetim yok. Kesinlikle hayır."

Wrath'ın burun deliklerinin sanki erkeğin kokusunu test ediyormuş gibi parladığı bir duraklama oldu.

"Pekâlâ o zaman." Wrath özel muhafızına başıyla selam verdi. "Hadi buradan gidelim. Yapacak gerçek işlerim var."

Kimse kımıldamadı. Kardeşler değil. Throe. Hele hele mokasenleri yere çivilenmiş gibi hisseden Abalone hiç kıpırdamadı.

"V," diye tersledi Kral. "Hadi buradan gidelim."

Garip bir an yaşandı ve ardından Vishous ve Butch Kardeşler Kral'ın yanına geldi. Omuzlarına yakın durarak Wrath'la birlikte ilerlediler, Zsadist grubun arkasına düştü.

Diğerleri geride kalarak Kral güvenli bir şekilde araziden ayrılana kadar Throe'yu korudular.

"Abalone," dedi Wrath ön kapıda dururken.

Adının duyulmasıyla birlikte Abalone kütüphaneden dışarı fırladı ve kalbi küt küt atarak fuayeyi geçti. Kralını ne kadar çok sevdiğinin uzun zamandır farkındaydı ama mesleğini de kaybedeceği fikri? Sivillerin yardım bulmasına yardımcı olmak-

"Hayır, kovulmadın," diye fısıldadı Wrath. "Tanrı aşkına. Sensiz ne yapardım ben?" "Oh, lordum, ben-"

"Dinle, Abalone. Burada istediği kadar kalmasına izin vermeni istiyorum. Bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum. Xcor ve Piçler'i terk etmiş olabilir ama ona güvenmiyorum ve ben düşmanlarımı yakın tutmaya inanan bir erkeğim."

"Elbette lordum. Evet, evet, elbette." Abalone ani bir tedirginlikle sarsılmasına rağmen başını eğdi. "İstediğiniz her şeyi ve her şeyi yapacağım."

Sanki Kral bir kez daha zihinleri okuyormuş gibi, Gazap, "Kızınız için endişelendiğinizi biliyorum. Bu iş çözülene kadar neden benim seyirci evimde kalmasına izin vermiyorsun? Yanında bir refakatçi olabilir ve güvenlik orada yirmi dört/yedi saat izlenir."

V yaklaştı. "Bodrum sütitlerinden çıkan iki farklı yeraltı tünelimiz var ve onunla ilgilenmesi için köpeğimizi göndereceğiz. Tamamen güvende olacak."

Oh, sevgili Bakire Kâtip, diye düşündü Abalone.

Ancak o zaman Cennet'in huzursuzlanmaya başladığını düşündü ve bunun nedeni aşık olması ya da çiftleşmek istemesi değildi. Genç, enerjik bir dişiydi ve çok şey vaat ediyordu ama yine de bir aristokrat olarak seçenekleri sınırlıydı.

Belki de onu biraz evden çıkarmak faydalı olacaktır.

Ve onu kesinlikle Throe'nun etrafında istemiyordu.

Ebeveynlik kaygısı, Kralına karşı görevi ve tek çocuğunun gerçekten de büyümekte olmasından duyduğu üzüntü arasında gidip gelirken, kendini bir mide bulantısı dalgasıyla başını sallarken buldu. "Evet, lütfen. Bundan hoşlanacağına inanıyorum."

"Onun güvende olduğundan bizzat emin olacağım," dedi Zsadist, sanki yemin ediyormuş gibi başını bir kez eğerek. "Benim bir kızım var. Nerede olduğunu biliyorum."

Evet, diye düşündü Abalone. Zsadist Kardeş'in, tüm korkutucu görüntüsüne rağmen, aslında çok sevdiği bir yavrusu olan yerleşik bir aile erkeği olduğunu duymuştu.

Abalone aniden kendini daha iyi hissetti ve yaralı savaştının önünde eğildi. "Teşekkür ederim efendim. O benim en değerli aşkım."

"Güzel. Anlaştık." Wrath'in yüzü aniden yer değiştirdi, sanki Abalone'un omzunun üzerinden kütüphaneye doğru bakıyordu. "Xcor acımasızlığı ile tahmin edilebilir, gerçek bir eski okullu

Tam da Bloodletter'ın oyun kitabından. Ama tahtıma karşı son salvo, kanunları ve sevgili melez Kraliçemi içeren taktiksel bir salvoydu. Bir aristokrat böyle savaşıır. Xcor bu planı kışından uydurmadı, Throe tarafından hazırlanmış bir şey olmalı. Bunun tek açıklaması var. Yani aslında Xcor'la işi bitmiş olabilir ama orada söylediği hiçbir şeyde yalan söylememiş olsa bile mi? Bağlılıklarının gerçekte nerede yattığını bir süre öğrenemeyeceğiz."

Abalone bunu yapmak istememişti ama ne olduğunu anlamadan elleri ileriye uzandı ve Wrath'ın avucunu kavradı. Kral'ın siyah elmasını dudaklarına götürerek yüzüğü öptü.

Ve bir kez daha, Kâtip Bakire'ye şükürler olsun ki doğru erkek tahtta diye düşündü.

"Sadakatim size, lordum," diye nefes aldı. "Ve sadece size."

Wrath sadece araziden değil, posta kodundan da çıktığında, Throe'ya orta parmağını gösterme ve piçin onlara verdiği adresle Hardy Boys'a gitme zamanı gelmişti.

Kütüphaneden en son Rhage çıktı ve sırf şaka olsun diye Throe'nun yanından geçerken bir Yuh! hareketi yaptı ve herif geri sıçrayıp yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı.

Amcık.

Çimenlerin üzerinde, telefonunu öne ve ortaya alıp mesajlaştı: Her şey yolunda. Gazap ve diğerleri tamam. 2. bölgeyi emniyete almaya gidiyorum. Durakladı. Ve sonra "Ne giyiyorsun?" diye yazdı.

Kaşlarını çatarak bir başkasına ikinci bir tane gönderdiğinde şeyi tekrar kaldırıyordu. Nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı?

"Tamam, hazır mıyız?" Vishous sordu.

Rhage hücrelerinden çıkıp parmaklarını çıtlatırken Phury ve Z başlarıyla onayladılar. "Piçlerin orada olmasını istiyorum. İyi bir göğüs göğüse çarpışmaya ihtiyacım var. Bunu yapmam gerek."

"Seni hissediyorum," diye mırıldandı biri.

Teker teker kayboldular ve molekül kümeleri halinde çok farklı bir mahalleye doğru yol aldılar. Yeniden bir araya geldiklerinde, muhtemelen çocuk doğuran, kurumsal merdivenin en altında iki beyaz yakalı işte çalışan ve umutsuzca üç serisi BMW'lerini beş serisine yükseltmek isteyen insanların yaşadığı, iki ila üç yüz bin dolarlık evlerle dolu bir emlak sitesindeki çıkmaz sokağın başındaydı.

Yuppiler yükselişte.

Onu bağışla.

Pasif silahlanmadan avuç içi silahlanmaya geçtiklerinde kimse ses çıkarmadı ama iyiydi. Söz konusu eve yaklaşım çok cepheliydi, dördü ayrılarak pusula noktalarının her birinden karanlık sömürgeye geliyordu.

Sarı saçları karanlıkta çığlık atmasın diye siyah kapüşonunu takan Rhage, sol arka köşeyi seçti, ormanın içinden geçerek ağaçların arkasına gizlenerek yaklaştı. İçgüdülerini dışarı göndererek çatının altında, sağlam duvarların arkasında ne olabileceğini araştırdı, siyah pencerelerin görüş alanından uzak durdu.

Hiçbir şey onu herhangi bir varlığa karşı uyarmadı. Işık parlaması yoktu. İçeride hareket eden gölgeler yoktu. İçeriden ya da dışarıdan ses gelmiyordu.

Sol gözüyle görebildiği Z'yi ve sağ gözüyle takip ettiği Phury'yi kontrol ettikten sonra yukarı doğru hareket etti... sonra da çatıya çıktı.

Asfalt kiremitler iyi bir tutuş sağlıyordu ve çömeldiği yerde kaldı, gece gökyüzüne karşı silüetinin ne kadar iyi bir hedef olduğunun farkındaydı. Dışarıda ay yoktu, bu da bir avantajdı ama burada tam bir hedef tahtasıydı. Bacaya doğru ilerledi, tuğla ve harç yığınının omuz verdi ve dinledi.

Yine ses yok.

Düdük sesi aşağıdan geldiğinde, gözlerini kapadı ve yere geri döndü.

Z, Vishous ve Phury arkada birlikte duruyorlardı.

"Yukarıda bir şey yok," diye fısıldadı Rhage.

"İçeride bir şey göremiyorum," diye onayladı Phury.

V gözlerini eve dikti. "O zaman bubi tuzağı olduğunu varsaymak zorundayız."

Evet. Tam olarak düşündüğü şey buydu.

"Boku etkisiz hale getirecek bir şeyin var mı?" Rhage sordu.

V elmas gözlerini devirdi. "Ben lanet olası bir izciyim. Sen ne sanıyorsun?"

"Yaklaşım nedir?"

Mutfaktaki pencerelerden birinden girmeye karar verdiler. Kapılar, baca ve garajdan girilebilecek herhangi bir yer çok açıktı.

Arka verandaya giden V, kurşun astarlı eldivenini çıkardı, siyah hançerini çıkardı ve lavabonun üzerindeki pencereye gitti. Silahın ucunu cama dayayarak bıçağı bir daire şeklinde hareket ettirdi; ardından parlayan parmaklarını kesik kısmın iç tarafına yerleştirdi ve içeri düşmemesi için bölümü kaldırdı.

Üç. İki. Bir-

Sessizlik.

Rhage etrafına bakındı, her şeyi dinledi: çalılıktaki ayak sesleri, silahın emniyetinin açılma sesi, bir giysi fısıltısı.

Hiçbir şey.

V normal elini açtığı delikten geçirdi ve kalem ışığını yaktı. İçeride, hiç de özel olmayan bir mutfak ince ışığın altında aydınlanıyordu: buzdolabı, ocak, dolaplar. Daha da önemlisi, şüpheli hiçbir şey yoktu, odanın ortasında içinden kablolar çıkan kutular ya da çantalar, bipleyen ışıklar, hatta bariz bir alarm paneli bile yoktu.

"Hazır mısın?" V sordu.

Rhage derin bir nefes alarak evden kaçan havayı test etti. Erkek teri, içki, tütün, silah temizleyici... pizza... pişmiş et kokuları geliyordu.

Ve hepsi tazeydi.

"Önce ben gidiyorum," dedi Rhage. Yaratığı sayesinde bir bomba patlamasından sağ çıkma ihtimali en yüksek olan oydu: herhangi bir aşırı sıcaklık, acı veya saldırganlık durumunda diğer tarafı saniyeler içinde tetiklenir ve ona her türlü Kevlar'dan daha iyi bir pul seti sağlardı.

"Dikkatli ol kardeşim," dedi Phury. "Her zaman. Dört gözle beklediğim yemekler var."

Rhage hayalet gibi içeri girdi ve muşambanın üzerinde şekil aldı. Bekleme başladı. Tekrar.

Ama hiç alarm çalmıyordu. Pusu yoktu. Saldırı diye bağırana da fısıldayan hiçbir şey yoktu.

Bir adım öne çıktı. Bir adım daha. Bir üçüncüsü, gizli bir mayının tetiklenmesini bekliyordu.

Bok tekmelerinin altında, döşeme tahtaları gıcırdadı ve inledi. İşte bu kadar.

"Yeterince uzağa, Hollywood," diye emretti V pencerenin aralığından. "Bırak da içeri gireyim."

İkizler dışarıyı izlemek için dışarıda kalırken Vishous da ona katıldı. Hızlı ve pratik hareketlerle V bir kulaklık taktı ve etrafına bakındı. Bir aerosol sprey kutusu çıkardı ve bir daire çizerek püskürtme başlığına bastı.

"Görebildiğim kadarıyla her şey açık."

Rhage arka kapıya baktı. "Demek güvenlik yastığı orada."

ADT panelinin yüzünde hiç ışık yanmıyordu, yeşil yanmıyordu. Kırmızı yanmıyordu.

"Bütün evi gözden geçirmeliyiz," dedi V acımasızca.

Rhage başını salladı. "Ben birinci katla ilgileneceğim."

"Bunu birlikte yapıyoruz."

Dikkatli adımlarla evin önüne doğru ilerlediler, V gözlüklerini takmıştı, Rhage'in derisi, hayvanı içgüdü geçit törenine katılırken sırtında karıncalanıyordu.

Ön oda açıkça Piçlerin zamanlarının çoğunu geçirdikleri yendi. Bir daire oluşturacak şekilde açılarla yerleştirilmiş birkaç kanepede vardı ve kokular en güçlü buradaydı - Rhage savaşçıların perdeleri çektiğini ve gündüz saatlerinde gerçekten yer üstünde uyuduklarını tahmin etti.

Yerde çöpler vardı: Hem av tüfekleri hem de kırkıkları olduğunu gösteren boş cephaneye kutuları. Jack ve Jim'in ölü asker şişeleri. Hannaford'un plastik poşetleri ezilmiş protein bar ambalajları, kapakları çıkarılmış Motrin şişeleri ve kurumuş kanla işaretlenmiş ameliyat gazlı bezleriyle doluydu. Açık bir Papa John's kutusunun içinde tek bir dilim kalmıştı; soğuktu ama küflü değildi.

V, "Onlar artık burada yaşamıyor," dedi.

"Ve hemen kalkıp gittiler," diye mırıldandı Rhage, bok tekmesinin çelik ucuyla bir başka Hannaford poşetini dörterken.

Tek bir sırt çantası bile yoktu. Duffel. Bagaj parçası. Her ne kadar Piçler Çetesi'ni kişisel eşyalarıyla Town & Country tiplerinden saymasa da, geride ne bir çorap, ne yedek savaş botu, ne de lanet olası bir tarak kalmıştı.

Rhage merdivenlerin dibine geldiğinde, deri ceketinin iç cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Yine de kontrol etmedi. Bu kabuk evin içinde keçi sikmeye niyetli değildi ve kardeşiyle birlikte ne kadar uzağa giderlerse, kollarına mal olabilecek bir şeyle karşılaşma ihtimalleri de o kadar artacaktı. Bir bacağa.

Onların hayatları.

İşlerinin gerçeği buydu ve o da bunu kabullenmişti çünkü birincisi, ister bir avuç bok kokulu avcı ister Xcor'un sersemleştiren çetesi olsun, kimsenin ırkını ya da Kralını itip kakmasına izin vermeyecekti. İkincisi, başka bir şey yapmak için uygun değildi.

Yemek yemek ve sevişmek dışında ve Tanrı biliyordu ki, izinli olduğu süre boyunca bu iki cephedeki işlerini çok ama çok iyi halletmişti.

Kahretsin, burada tüm bu yüksek alarm devam ederken bile, zihninin arkasında, Mary'sini gerçekten soyunana kadar saatleri saymaya başlamıştı bile.

Bu geceki gibi geceler, ona yaklaşık yedi saat aralıksız oral seks yapmayı düşündürüyordu.

Kendini toparlayarak merdivenlerin dibine yaklaştı.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi kardeşine. "Beni bekle."

Ama tabii ki yapmadı. Sadece yukarı doğru yöneldi, bir adım sonra diğer adım. Muhtemelen aptalca bir hareketi ama bekleme konusunda hiç iyi olmamıştı.

Sadece doğasının bir parçası değil.

YEDİ

Trez, Selena'nın hastane odasının köşesinde dururken ... kahretsin, tamamen köşeye sıkıştım.

Kadına kızgın olmak istemiyordu. Tanrı aşkına, neredeyse onun gözleri önünde ölüyordu.

"Ne?" dedi. "Aklında ne var?"

İyi haber şu ki, son yirmi dakika boyunca kızın renginin tam olarak geri döndüğünü, gözlerinin artık çiviler kadar keskin olduğunu, vücudunun hâlâ sert olsa da normale çok daha yakın olduğunu izlemişti.

Kötü haber ise, seks bağımlılığının doğası ve onun için doğru olanı yapmaya çalışması hakkındaki küçük tezinin duyacağı bir şey olmamasıydı. Ve Tanrı'ya dua etti, kadın konuyu uzatmaya devam etmesin diye.

"Selena, bence dinlenmen gerek." "Beni dışlama, Trez."

Elini başının üzerinde gezdirdi. Keşke Wrath'inki gibi uzun saçları olsaydı da çekecek bir şeyleri olsaydı. "Bak, seninle tartışmak istemiyorum."

"Öyleyse bana yanıldığımı söyle. Buna inanmasam bile. Ama bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Trez yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Şimdi gidiyorum ve-" "Trez-"

"Hayır, bunu yapmayacağız."

"Neden? Bin gecemiz varsa, bir garip konuşma nedir ki?"

"Bu gariplikten çok daha fazlası, tatlım." Tanrım, kendi sesindeki keskinliği duyabiliyordu. Vücudundaki yükselişi hissedebiliyordu. "Evet, sanırım geri geleceğim-"

"Döndüğünde hâlâ burada olacak." Eliyle aralarını işaret etti ve adam bir an için bu harekete o kadar minnettar oldu ki ne hakkında konuştuklarını unuttu. "Mesafe buna yardımcı olmayacak."

Kalbi çarpmaya başladı. Sanki korkmuş gibiydi.

Ama olan bu değildi. Gerçekten.

Olmuyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye mırıldandı. "Bana kelimeleri ve tonlamayı ver, ben de yapayım. Bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım."

"Bana söylemediğin şey ne?" "Hiçbir şey."

Uzun bir duraklama. "Pekâlâ," dedi yenilgiyle.

Oh, harika. Bu onu çok daha iyi hissettirdi.

Hayatta kalmasının verdiği rahatlamayla tüm bu gerilim arasındaki mesafeyi nasıl bu kadar hızlı kat etmişlerdi?

Ona s'Hisbe'den gelen haberlerden bahsetmeyecekti. Kendi başına endişelenmesi gereken fazlasıyla şey vardı ve Kraliçe'nin celladının onu her an zincire vurup Bölge'ye geri götüreceği konusunda endişelenmesini istemiyordu.

"Sena, dinle..." Başını iki yana salladı. "Tüm o insanlara yaptıklarımdan dolayı utanıyor muyum? Kesinlikle utanıyorum. Pişmanlık duyuyor muyum? Her zaman. Lekeli olduğuma inanıyor muyum? Kültürüme göre tamamen kirlenmiş durumdayım. Ama şunu bilmelisiniz ki, bazen bir fahişe sadece bir fahişedir. Bir fahişe, fahişeden başka bir şey değildir. İçimde bir dürtü vardı ve onunla gidebileceğim başka bir yer yoktu."

Gözleriyle döşeme tahtalarını takip ederek başka tarafa baktı. Sessizlik bir çığlıktan daha gürültülü hale geldi.

"Sanırım haklısın," dedi.

Trez rahatlayarak nefes verdi. Tanrı'ya şükür kız buna inanıyordu- "Gitmen gerekiyor."

"Ne?"

"Dürüst olana kadar mı? Bence uzak durmalısın. Çünkü ya kendine yalan söylüyorsun ya da bana yalan söylüyorsun. Her iki durumda da -Kardeşlerin dediği gibi- kendini toparlamalısın."

Başını iki yana salladı. "Evet. Vay be. Ben böyle olacağını düşünmemiştim." "Ben de öyle."

"Tamam. Tamam o zaman. O zaman."

Kız ona öylece bakarken, odanın havası tükenmişti. En azından onun endişelendiği kadarıyla.

Trez boğazını temizledi. "Siktir... Ben gideyim o zaman."

Muayene odasında Doktor Jane ve Ehlena ile karşılaşma riskini göze almaktansa koridora açılan kapıyı kullanarak dışarı çıktı.

Evet, çünkü şu anda gerçekten bir dinleyicisi varmış gibi hissediyordu. Neyse ki iAm ayrılmış ve shAdoWs'u kontrol etmeye gitmişti,

Demir Maske ve Sal's. Kardeşi şu anda etrafında olmasını isteyeceği son kişiydi.

Hızlı adımlarla koridorda ilerledi ve ofisin cam kapısının önüne gelmeden önce durakladı. Herhangi bir ses duymayınca etrafına bakındı. Boştu.

Skor.

Erzak dolabından geçip tünele sorunsuzca çıktı ve hatta koşarak merdivenlere kadar indi. Kodlar girildi. Basamaklar monte edildi. Merdivenlerin altındaki kapı sessizce açıldı.

Kütüphanede çalışan bir elektrik süpürgesinin sesi sürpriz değildi. Ama hiçbir yerde Kardeşlerin olmaması şaşırtıcıydı. Genellikle gecenin bu saatinde rotasyonda olmayanlar bilardo salonunda takılır, televizyon izlerlerdi. Bilardo oynuyorlardı. İçki içerlerdi.

Hayalet kasaba rutininden faydalandı ve bara yöneldi. En üst raftaki vitrine geldiğinde, seçeneklerini değerlendirmek için bir an durakladı ve sonra Woodford Reserve'ü seçti. Ve Grey Goose. Ve granit tezgâhın üzerinde soğutulmadan duran bir şişe pazı.

Sanki ne içtiğini gerçekten umursayacakmış gibi.

Büyük merdivenler çocuk oyuncağıydı ve Wrath gecelerinin çoğunu sivilleriyle buluşarak geçirdiği için Kral'ın çalışma odasını boş bulmasına şaşırmadı. Heykeller salonuna doğru dönerek tüm o mermerlerin önünden geçti ve kendisini üçüncü kata çıkaran merdivenlerin kapısını açtı.

Birinci Aile'nin odaları bir banka kasasının arkasına gizlenmişti ama onun odası ve kardeşinin odası açıktaydı, birbirine yakın iki normal kapıdan ibaretti.

Selena'yla tartışmasına rağmen, Komodor'a kaçmayacaktı. Selena'nın onu öldürme ihtimaline karşı

...

Evet.

Kendini içeri kapatarak üç yeni en iyi arkadaşını komodinın üzerine koydu ve lambayı yaktı. Kadife perdeler çekiliydi ve kıyafetlerini çıkararak banyoya doğru ilerlerken perdeleri o şekilde bıraktı. Duş başlığını bir kez çevirerek suyu akıttı ve ışıkları kapalı tutmaya dikkat etti.

Aynada kendi gözleriyle karşılaşması için bir neden yok.

Mermer mahalleye adım atmadan önce ortalığın buharlaşmasını bekledi. Rahatsız edici şeylerle yeterince uğraşmıştı, çok teşekkür ederim.

Her yerde sabun. Her yeri durula. Şampuan kafasına, ardından saç kremi. Tıraş bıçağı-çenesinde, çenesinde, yanaklarında.

Sonra havluyu çıkarıp çırılçıplak onun yatağına girdim.

Alışkanlıktan yorganın altına girdi, beyni titizlikle tüm düşünceleri kontrol ediyordu, onu yatay olarak sarhoş olabileceği bir yere ve duruma götüren tek şey alışılmış pratikti.

Grey Goose'un kapağını açarak bir yudum aldı ve azı dişlerini gırtlığından aşağıya doğru ateşleyip Fenway Park gibi midesini aydınlatırken öğüttü.

V'nin dediği gibi.

Nasıl olmuştu da gece bu hale gelmişti.

ShAdoWs, The Iron Mask ya da Sal's ile vakit kaybedecek değildim. Siktir et. Her üçünde de işlerini halledecek yetkin personel fazlasıyla mevcuttu. Kardeşine bu yalanı söylemişti çünkü Trez'in daha da korkmasını istemiyordu.

Evlerinin terasına çıktığında saatine baktı ve içeri girdi. Etrafta volta atarak birkaç ışık yaktı, içinde fazla bir şey olmadığını bildiği halde buzdolabını kontrol etti ve dolapları karıştırdı.

O zamandan beri bir şey yememişti... Sal'in bir gece öncesinden beri aslında.

Ve ne zamandır beslenmemişti... Kahretsin, ne zamandır bilmiyordu.

Muhtemelen bunu halletmesi gerekiyordu ama her zaman olduğu gibi damara pek ilgi duymuyordu. Kendisine ve kardeşine hizmet eden Seçilmişleri takdir etmediğinden ve onlara saygı duymadığından değil. Sadece bir yabancıyken birinin bileklerini emme işinden hoşlanmıyordu. Evet, evet, görev, her neyse.

Sanırım kardeşinden çok daha Gölge'ydi.

Onların kültüründe bu tür fiziksel her şey kutsaldı. Bu berbat bir şeydi, çünkü biyolojik zorunluluk onu yılda muhtemelen altı kez beslenmeye zorluyordu ve bunu her yaptığında, bu bir öz disiplin alıştırmasıydı ve karşısındaki kişiyi becermek istediği için değil.

O olgun yaşında hâlâ bakirdi.

Bekârlığını Trez'le yaşadığı şeylere ve bazen çok fazla ciddiye aldığını düşündüğü türünün öğretilerine ve geleneklerine bağlıyordu.

Vay canına. O kadar yaralıydı ki kendi kendine konuşuyordu. Zaten bildiği şeyler hakkında.

Ki zaten o kadar da ilginç değildi.

Etrafta volta attı. Saatini tekrar kontrol etti ve sonra terasa baktı. Hangi cehennemdeydi-

"Sen misin?"

iAm yatak odalarından gelen erkek sesine doğru döndü. Salona doğru ilerlerken kırıntı avuçladı ama ses tonuna bakılırsa? Pek bir şey sorun olmayacaktı.

Köşeyi dönüp beşiğine girdiğinde, S'Ex'i yatağa uzanmış, çarşafı çıplak vücuduna dolanmış, çift boy Ciroc şişesini bir bebek gibi kucağına almış halde buldu.

"Yas tuttuğunu sanıyordum," dedi iAm silahını bir kenara koyarken.

"Am." S'Ex yarısı boş şişeyi havaya kaldırdı. "Bu benim Kleenex'im."

"Kraliçe sizi bölgede istemiyor mu?"

"Pek sayılmaz." Erkek elini havada gezdirdi. "Çok utanç verici. Kapalı kapılar ardında sevişebilirim ama açık alanda? Hiç iyi değil. Elbette, grafik doğru olsaydı her şey affedilebilirdi. Ama hayır."

iAm kapı pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne zamandır buradasın?"

"Sen gittiğinden beri, dün gece miydi? Burada daha fazla liköre ihtiyacın var. Ne zaman getirebilirsin? Ben de kadın istiyorum."

iAm'ın ilk içgüdüğü adama siktir olup gitmesini söylemek oldu. Evet.

Ama o piçten bir şey alması gerekiyordu.

"Bunun olmasını sağlayabilirim," dedi.

s'Ex gözlerini kapattı ve kalçalarını çarşafın altında yuvarladı. "Ne zaman."

"Önce benim için bir şey yapmalısın."

Göz kapakları yavaşça kalktı ve siyah gözler parıldadı. "Bu işler böyle yürümez."

"Aslında, öyle."

"Siktir git."

"Siktir git." iAm bakışlarını sabit tuttu. "Saraya girmem gerekiyor."

s'Ex pasta deliğini kapattı. Sonra devasa gövdesini dikleştirdi, örtüler aşağı düştü ve belinde birikti. Banyodan gelen ışıktaki, vücudunu kaplayan dövmeler

Etinin her santimi koyu tenine karşı floresan gibi parlıyordu.

"Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi," diye mırıldandı. "Kafana silah dayamadan."

"Senden istediğim şey garantili bir çıkış."

"Yani bir şey çalacaksın."

"Sadece kütüphaneye erişim istiyorum."

"İnsan dünyasında çok fazla eğlence amaçlı okuma var."

"Ve şimdi gitmem gerekiyor."

s'Ex bir süre ona baktı. Ve sonra bir aslan gibi esnedi, çenesi gerginlikten çatlarken büyük dişleri parladı.

"Şimdi," dedi iAm.

"Saray yas nedeniyle kapalı." "Sen çıktın."

s'Ex yapılmış a bağlayıcı değil Gürültü.
"Ne nazik ne tür bilgiler

arıyorsunuz?"

"Sizin amaçlarınızla alakalı

değil." "Ne alakası var."

"Bakın, şimdi gitmem gerekiyor ve şafaktan önce dönmeliyim. Bu acil bir durum. Seni okşamak istemiyorum."

s'Ex kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, saray kapalı."

"Yani beni gizlice içeri sokmanız gerekecek."

"Neden sana yardım edeceğimi düşünüyorsun ki?"

iAm soğuk bir şekilde gülümsedi. "Beni içeri sok ve çıkar, sen de o Kraliçeni becer."

"Bizim. Ve eğer onu becermek istersem, tek yapmam gereken onun yatağına girmek."

"Bunu yapmaya hâlâ dayanabileceğini mi

düşünüyorsun?" "Beni romantikleştirme," dedi

S'Ex acımasızca.

iAm omuz silkti. "Her neyse. Sonuç olarak, bu noktada Trez'i asla yakalayamayacaksın. Ona yardım etmeye çalışmalıyım."

Ya Selena ölürse? Herkes onu kaybedecekti. Kahretsin, iAm'in tek yapması gereken kardeşinin o muayene odasından fırladığını, silahını şakağına dayayıp tetiği çekmeye hazır bir şekilde koridora koştuğunu düşünmekti.

s'Ex en uzun süre ona baktı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Sana doğruyu söylüyorum. Senin ve benim çıkarlarımız aynı. Ne ben kardeşimin ölmesini istiyorum ne de sen. Bu işin sonunda ona ne olacağı konusunda kavga edeceğiz, ama şu anda? Onu belli bir krizden kurtarmak için bana ihtiyacın var."

"Krizde bir tanım getirin."

iAm başka tarafa baktı. "Ona yakın olan biri hasta." "O değil ama?"

"Hayır."

"Sen mi?"

"Hasta mı görünüyorum?" iAm celladın gözleriyle tekrar karşılaştı. "Bak, ikimizin de onunla bir yönetim sorunu var. Sana güvenmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Başka bir seçenek olsaydı, onu içeri alırdım. Ama ilk elden bildiğin gibi, hayatın sana verdikleriyle başa çıkmalısın. Ve benim o lanet kütüphaneye ihtiyacım var."

S'Hisbe'nin şifacı olarak uzun ve seçkin bir geçmişi vardı. Gölgeler de symphath'lar gibi vampirlerin evrimsel bir dalı olduğuna göre, bu Tutuklama hastalığının ırkının geçmişinde bir noktada ortaya çıkmış olması mantıklı görünüyordu ve eğer ortaya çıktıysa, o kütüphanede olmalıydı.

Şanslılarsa şifacıların elinde bir tür tedavi olabilirdi; bu noktada ikinci durak s'Hisbe'nin kapsamlı farmakoloji kasası olacaktı. Gölgeler yüzyıllardır bitki ve hayvan materyallerinden ilaç sentezliyor, hastalık ve bozukluklarla başa çıkmak için her türlü bileşiği titre ediyorlardı ve kayıt tutmada olduğu gibi şifacılar da denemeleri ve çalışmaları konusunda titiz davranıyorlardı.

Onun halkı, insanlar mistisizmi terk edip bilimsel düşünceyi benimsemeden çok önce tıbbı akılcılığı getirmişti.

Belki de umut vardı. Öğrenmek zorundaydı.

"Sana güvenmek istemiyorum," dedi iAm kabaca. "Ama buna mecburum. Tıpkı senin benim için bunu yapmak zorunda kalacağın gibi."

Trez'i hizaya getirme şansın olsun istiyorsan. Eğer o dışı ölürse bir saat içinde ölmüş olacak."

"Kadın mı?" iAm başka bir şey söylemeyince, s'Ex küfretti. "İkiniz de benim için büyük bir baş belasısınız, bunu biliyorsunuz."

"Ben de siz ve Kraliçeniz için aynı şeyleri hissediyorum."

"Bizimkiler. Nerede yaşamayı seçersen seç, sen de s'Hisbe'nin bir üyesisin."

Elbette Trez'in Bölge'ye geri dönüp astrolojik haritasına uyması tamamen saçmalıktı. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Ama iAm'in elinde ne koz varsa kullanması gerekiyordu ve s'Ex muhtemelen buradaki motivasyona çok yakından bakmayacak kadar sarhoştı.

Ve ne biliyorsun, işe yaradı.

İri adam bir küfür savurarak yorganı üzerinden attı ve ayağa kalktı; iAm bir an için dövmelere baktı. Tanrım. Celladın bedeni boğazından ayak bileğine, omzundan bileğine kadar beyaz işaretlerle kaplıydı, sadece yüzü, siki ve taşakları yoktu. iAm bile etkilenmişti. "Mürekkep" aslında derinin rengini değiştiren bir zehirdi. Çoğu erkek omzunda ailesinin küçük bir sembolünün ya da kalbinin üzerinde eşinin adının yer almasının yaratacağı acıya ve hastalığa dayanabilmekle övünürdü.

S'Ex'in tüm bunları yaşamış olması, onun bir baş belası olduğunun gözle görülür bir kanıtıydı. Ya da mazoşist bir psikopat. Giyinmesi için adamın yanından ayrılan iAm, oturma alanına gitti. Cam sürgülere yaklaşırken, dışarıya baktı gece manzarası . Caldwell: ve benekli

Gökdelenlerin arasına rastgele serpiştirilmiş ışıklar, Hudson Nehri'nin kıvrımlarını saran kırmızı stop lambaları ve beyaz farlardan oluşan ikiz şeritler, yükseklerde yanıp sönen bir ya da iki uçak

ufuk.

Gir ve çık, dedi kendi kendine. Böyle olması gerekiyordu.

Ve eğer bir Tanrı varsa, Selena'ya yardım edecek bir şey bulabilirdi.

SEKİZ

"Buradan dönelim mi?" Layla sedanının direksiyonuna doğru eğilirken sordu.

"Evet. İşte."

Yön sinyalinin yaktı ve Mercedes küçük bir cik, cik, cik sesi çıkarırken, Qhuinn'in ona tüm bu sürüş işlerinin nerede ve ne zaman yapılacağını öğrettiğini hatırladı. Bu becerileri Xcor'u bir yere götürmek için kullanacağını hiç düşünmemişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Farlar, bir sürü sonbahar ağacının "yol "a sıkıca sarıldığı dar bir toprak şeritten biraz daha fazlasını gösteriyordu. Kısa bir taş duvar, ağaçların saldırganlığını geride tutuyor gibi görünüyordu, ancak küçük bir banket dikenli çalılar ve uzun otlarla kaplıydı.

"Uzak değil. Şu anda sadece birkaç kilometre uzakta."

Bu onun için son muydu? diye merak etti. Bu gece paranoyasının sağlam temellere dayandığı, Xcor'un sadece ona değil, tüm bu olaylarda tamamen masum olan yavrusuna ve Qhuinn'e de zarar verecek şekilde durumun kontrolünü ele geçirdiği gece miydi?

Sevgili Bakire Kâtip, dışarı çıkması gerekiyordu-

Farlar döndü ve gördüğü şey kalbinin durmasına ve ayağının gaz pedalından fırlamasına neden oldu.

Aşırı büyümüş çevre düzenlemesine rağmen son derece büyüleyici olan küçük bir kulübeydi. Ön kapısı kırmızıya boyanmıştı ve iki cumbalı penceresi ve ikinci kattaki bir çift çatı penceresi ile burası geniş gözlü ve gülümseyen bir yer gibi görünüyordu. Ayrıca büyük, kabarık bir ağaç vardı.

Sadece televizyonda ya da kitap ve dergilerde gördüğü gündeğumlarının renginde altın yaprakları olan sol taraftaki arduvazdan yapılmış bir yürüyüş yolu, onu karşılayan çehresine kadar uzanıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu sertçe. Sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

"Belki de bu saflıktır," diye fısıldadı. "Ama içeride kötü bir şey olmayacak gibi görünüyor."

"Burası ana evin bekçi kulübesi. Şu sokağın aşağısındaki ikinci ev terk edilmiş durumda ama bir ay öncesine kadar burada yaşlı bir köpek yaşıyordu." Ona şöyle bir baktı. "İçeri girelim."

Motoru kapatmadan indi ama Xcor bu işi halletti ve farların önünden geçerken uzanıp mırıltıyı susturdu. Aydınlatma kesildiğinde, evin içinde mumların parladığını gördü

-Ya da en azından titreyen altın rengi ışığı yaratanın bu olduğunu varsayıyordu.

Kapıda boyaya dokundu. İyi yıpranmıştı, çatlamıştı ama yontulmamıştı. Elma şekeri kırmızısı, diye düşündü. Ve hiç şüphesiz, ilk uygulandığında çok parlaktı.

"Aç," dedi ona. "Lütfen."

Mandal eski ve yıpranmış pirinçten yapılmıştı ama ellerin tuttuğu yerler parlatılmıştı. Şaşırtıcı derecede ağır panelleri ittiğinde hafif bir gıcırtı duyuldu ama bu ses uğursuz bir şeyden çok neşeli bir selamlamaydı.

Mum değildi. Ateşti.

Yaşam alanı açıktı ve kırmızımsı bir ahşapla kaplanmıştı, ocak çeşitli boyutlarda, şekillerde ve renklerde nehir taşından yapılmıştı. Zemin çıplaktı ve geniş paneller o üzerinde yürürken konuşuyor, sanki misafir özlemişler gibi gevezelik ediyorlardı. Nefes alırken ateşin tatlı dumanını ve altta yatan temiz, odunsu kokuyu duydu.

Ocağın yan tarafında, üzerine oturduğunuzda dışarıyı görebileceğiniz şekilde konumlandırılmış bir kanepe vardı.

cumbalı pencere. Her şey bir yorgan koleksiyonuyla kaplıydı, battaniyeler birbiri üzerine serilmişti, renkleri o kadar değişkendi ki, bir araya gelişleri kendine özgü bir desen oluşturuyordu. Ayrıca doldurulmuş büyük bir sandalye, kısa raflarda birkaç eski moda kitap ve her şeyi bir araya getiren yuvarlak örgülü bir halı vardı.

Xcor ön kapıyı kapatırken, "Mutfak bu tarafta," dedi.

Adamın yanından geçti, kocaman vücudu çok hareketsizdi, gözleri onunkilerle buluşmayı reddediyordu. Banyo mütevazıydı ve bir duş kabini, tuvalet ve lavabodan oluşuyordu. İkinci kata çıkan merdivenler dik ve dardı, yıpranmış bir yollukla halı kaplanmıştı. Ve uzak taraftaki mutfak, tezgahın aralarına serpiştirilmiş eski aletlerle doluydu.

Layla etrafında döndü. "Bu ne zamandır sende?"

"Dediğim gibi, bakıcı bir ay önce öldü. Kendi akrabası olmayan, bize bakan bir köpekti." Arkasını döndü ve ağır ceketini çıkarmaya başladı. "Baktığı aile büyük evde yaşıyordu ama baskınlarda öldürüldüler. Gidecek başka yeri olmadığı için arazide kaldı. Küçükler geri gelmedi, o da yaşadı."

Xcor arkasını döndü ve silahlarını çıkarmaya başladı; hançerlerini göğsünde tutan yularları çıkarırken geniş omuzları esniyordu. Ardından kalçalarındaki kılıfı çözdü, dirsekleri yerinden oynadı ve deri kayış gevşedi.

Nedense adamın giysilerinin altındaki vücudu, ince siyah pamuklu gömleğinin altında kaslarının nasıl kıvrılıp serbest kaldığını, pantolonunun kalçalarını, baldırlarını, kığını nasıl gerdiğini fark etti.

Onunla yavaşça, ölçülü hecelerle konuşuyordu ama ne dediğini duymuyordu.

Xcor arkasına döndü. Ona baktı. Sessizliğe gömüldü. "Kalmak istemiyor musun?" dedi alçak bir sesle.

"Beni neden buraya getirdin?"

Boğazını temizledi. "Buluştüğümüz gecelerde soğukta hamile kalmaya tahammül edemem. Bu kadar ilerlemişken olmaz."

Birdenbire bir sıcaklık hissetti. Ve bunun ateş olduğunu düşünmedi.

"Gel." Kapıya doğru geri adım atarak kendini düzleştirdi. "Burası daha sıcak."

Ona doğru yürüdü. Ve sonra devam etti.

Sandalyeye oturarak cüppesini aşağı çekti. Paltosunu üzerine sardı. Alevlere baktı.

Xcor sinsice odanın içinde ilerledi ve vücudunu kanepeye bırakmadan önce tüm perdeleri kapattı.

"Teşekkür ederim," derken kendini duydu. "Bu çok daha rahat."

"Evet."

Sessizlik aralarında uzayıp gidiyordu. Bu garipti: Tarlada, gökyüzünün uçsuz bucaksızlığı ve etrafındaki çayırlarla birlikte, onun bu kadar keskin bir şekilde farkında olmamıştı. Ancak bu dört duvar arasında onun varlığı daha da güçlenmiş gibiydi; yaptığı her hareket, ister nefes alıp vermesi ister göz kırpması olsun, bin kat daha fazla hissediliyordu.

Aralarında tuhaf bir gariplik vardı, ateşin neşeli sohbeti evde giderek artan ağırlığı hafifletmekte başarısız oluyordu.

"Anlaşmamızı tamamlamaya niyetli misin?" diye ağzından kaçırdı. "Zamanı... geldi mi?"

"Burası hayalet bir kasaba, doğru mu?"

V koloninin tavan arasından seslenirken, Rhage ana süitin banyosuna doğru eğildi. "Burada da bir şey yok. Bir sürü pembe dışında."

Yatak odasına geri döndüğünde, gül renkli şeylere ikinci bir şans verdi. Halıdan perdeye, duvar kağıdından çarşaflara kadar her yerde bok vardı ve Xcor'un kokusu her yeri kaplamıştı. Belli ki bu onun

özel oda - ve bu östrojen egemen kâbusta yatmak zorunda kaldığı için ciddi bir memnuniyet vardı.

Lanet olası bir rahimde uyumak gibi.

Rhage koridora çıkarken ürperdi. "Acaba yüksek topuklu ayakkabı giymek için hayali bir dürtüden mi muzdarip?"

"İşte bir resim." V tavandaki delikten çıktı ve katlanır merdivenden indi. "Terk edilmiş. Burayı terk edip gitmişler."

Hiçbir şey yoktu. Kesinlikle ama kesinlikle şüpheli ya da tehdit edici hiçbir şey yoktu, onları yakalayacak hiçbir bubi tuzağı, patlamaya hazır hiçbir bomba, hiçbir alarm yoktu.

Üst katta da kişisel hiçbir şey kalmamıştı.

-Oturma odasında olduğu gibi, orada burada çöp yığınları vardı ama giysi, silah, bilgisayar ya da cep telefonu yoktu.

Hızla hareket ederek merdivenlerden aşağı indiler ve boş evin içinden geri döndüler. Mutfaktaki açık pencereden dışarı çıktıktan sonra Phury ve Z'ye yeniden katıldılar.

"Nada," dedi V.

Rhage hızlıca bakmak için telefonunu çıkardı ve mesajlarından hiçbirine cevap gelmeyince kaşlarını çattı ve tekrar ortadan kayboldu. Heyecanla ceketinin diğer tarafına gidip bir Tootsie Pop aldı, sonra turuncu olduğunu gördü ve onu üzümlü olanla değiştirdi. Mor ambalajı, sanki işe gitmeye hazırmış gibi kolayca kaydırıldı ve şeker topunu ağzına attı.

"Tamamen temiz mi?" Phury sordu. "Bu doğru olamaz."

Rhage ağzındaki oyuncağı çıkardı. "Beni yanlış anlama, bombaları ve bubi tuzaklarını etkisiz hale getirmenin sıkıcı olduğunu düşünüyorum ama zaman ayırmaya hazırdım. Anlamıyorum. Throe dışarıda olduğu ve muhtemelen iltica ettiği için mi buradan ayrılıyorlar? Bunu biliyor olmalılar.

"O pislikten adresi alır almaz geleceğiz."

V'nin beyaz gözleri boş evin üzerinde gezindi. "Bariz bir fırsatı kaçırdılar."

"Xcor'un bu kadar aptal ya da tembel olduğunu düşünmemiştim." Rhage omuz silktili. "Belki de para sıkıntısı çekiyorlardır."

Phury, "Bunun kaynak yetersizliğinden kaynaklandığını sanmıyorum," diye mırıldandı. "Şehir merkezinde öldürdüklerine bakılırsa iyi silahlanmışlar."

Hızlı bir konuşma oldu ve geri dönüp Wrath'a Throe'nun yalan söylemediğini rapor etmelerine karar verildi. Ancak onlar yok olmadan hemen önce Rhage lolipopunun etrafında konuştu.

"Dinleyin çocuklar, yoldan biraz sapmamın sakıncası var mı?" "Sorun değil, sorgulamaya başlayacağız," dedi V.

"Teşekkürler, kardeşlerim. Sadece on dakikaya ihtiyacım var."

Savaşçı arkadaşlarıyla el çırpı ve sonra hepsi teker teker ortadan kayboldu ...

... ama Rhage, Darius'un eski evinin arka bahçesinde, Wrath'ın tebaasıyla toplantılar yaptığı yerde yeniden oluşmak yerine, banliyödeki büyük ama çok daha az zengin bir evin önünde cisimleşti. Mavi bir Volvo XC70 steysin vagon garaj yoluna park edilmişti ve perdeler çekilmiş olsa da üç katlı evin her bir penceresinde ışıklar yanıyordu.

Rhage telefonunu çıkardı, Favoriler'e girdi ve yeşil-git-anlamına geliyor'a bastı. Zil çalmaya başladığında, ağırlığını bok tekmelerinin arasında ileri geri kaydırıldı.

"Hey," dedi telefon cevaplandığında. "İyi misin?" "Selam."

Onun Mary'si, onun mükemmel güzel ve parlak kadın, kulağa tamamen yanlış geliyordu. "Nereden bildin?"

Canavarı anında derisinin altında kabarmış, eşini tehdit eden her şeyi ya da herkesi parçalamaya hazır hale gelmişti. "Neler oluyor?"

"Annelerimizden biriyle sorun yaşıyoruz." Rhage'in gözleri pencereleri aradı. "Yardım edebilir miyim?"

"Neredesiniz?"

"Bahçenizde."

"Aşağı geliyorum."

Rhage telefonu kapattı ve saçlarını düzeltmek, ceketinin doğru asıldığından emin olmak, derilerini toplamak için hızlı bir toparlama yaptı.

Safe Place, Marissa tarafından Irk içindeki aile içi şiddet mağdurlarının ihtiyaçlarını karşılamak için kurulmuştu. İnsanların kadınları ve çocukları için pek çok programı ve kaynağı olmasına rağmen, Marissa bu tesisi açana kadar kadın vampirlerin ve yavrularının başvurabilecekleri hiçbir şey yoktu. İnsan dünyası sayesinde -gece okulu ya da internet üzerinden- eğitim almış sosyal hizmet uzmanları ve Doktor Jane ile Ehlena tarafından yönetilen hemşirelerle çalışan bu tesiste, sakinlerin kendi ayakları üzerinde durabilmeleri ve güvende olabilmeleri için ihtiyaç duydukları süre boyunca ücretsiz olarak kalmalarına izin veriliyordu.

Erkeklerin içeri girmesine izin verilmiyordu.

Bildiği kadarıyla, şu anda evde en az on iki kişi vardı, ancak bu sayı dalgalanıyordu ve Tohr'un sevgili ilk shellanının anısına verdiği hediye sayesinde inşa edilen Wellesandra Ek Binası sayesinde her zaman bolca yer vardı.

Ön kapı açıldı ve Mary dışarı süzülüp kapıyı arkasından kilitledi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çimenlerin üzerinde koşarken titriyordu ve aralarındaki mesafeyi geçmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama arazinin sınırlarına saygı göstermek zorundaydı.

Kollarını iki yana açarak dizlerinin üzerine çöktü, böylece kız menziline girdiğinde onu hizasında tutabilecek ve yerden kaldıracılabilecekti. Ona göre kızın hiçbir ağırlığı yoktu ama Tanrım, kız hayat doluydu, vücudu onunkine karşı sıcaktı, kolları boynuna dolanıyor ve sıkıyordu, kokusu ona aynı anda hem bir Xanax hem de bir espresso gibi çarpıyordu.

"Benim Meryem'im," diye iç geçirdi. İçinde bir yerlerde canavarı memnuniyetle kıkırdadı. "Benim Mary kızım."

Bir süre önce ona böyle seslenmeye başlamıştı. Nedenini bilmiyorum.

Muhtemelen her yaptığında gülümsediği içindir.

Rhage onu tekrar aşağı indirdi ama kendisine doğru tuttu. Kakao rengi saçlarını geriye doğru tararken, kızın solgun halinden hiç hoşlanmamıştı. "Neler oluyor böyle?"

Çıkardığı ses bir bıkkınlık sesiydi. Yorgunluk. Üzüntü. "Yaklaşık iki yıl önce Butch'la birlikte kurtardığınız anne ve çocuğu hatırlıyor musunuz? Belki iki buçuk? Anne yıllardır kurbandı, çocuğu da öyle."

"Evet, programınızdaki ilk insanlar onlardı."

"Annemin durumu iyi değil. Buraya geldiğinde hamile olduğunu kimseye söylemedi. O kadar iyi saklamış ki hiçbirimizin neler olup bittiğinden haberi yoktu. Tipik gebelik süresi on sekiz ay kadar ama Havers'ın bize söylediğine göre bazı bebekler rahimde ölüp öylece kalabiliyormuş, insanlarda bu mümkün değil. Ancak Havers bunu daha önce nadir durumlarda gördüğünü söyledi."

"Bekle. Ne diyorsun? Onun..." mı diyorsun? "Evet. Korkunç bir şey."

Rhage karnında ölü bir yavru taşıyan bir kadını hayal etmeye çalıştı. "Tanrım."

"Gittikçe hastalandı ve zayıfladı - ta ki bilincini kaybedene kadar ve biz de Doktor Jane ve Ehlena'yı çağırdık. Jane bebeği çıkardı ama anne..." Mary başını salladı. "Annem iyileşmiyor. Temizlenmeyi reddeden düşük seviyeli bir enfeksiyonu var ve iyi görünmüyor. Daha da kötüsü, daha fazla tedavi olmayı reddediyor ve hiçbir şey ona ulaşamıyor."

Bu da Mary'nin ön saflarda olduğu anlamına geliyordu.

Rhage onu göğsüne bastırdı ve ölüm kalım meseleleriyle uğraşırken mesajla ona yaklaştığı için kendini bir pislik gibi hissetti. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Geri çekildi ve başını kaldırdı. "Aslında, bu küçük mola bana ikinci bir rüzgar veriyor. Zamanlaman daha mükemmel olamazdı."

Selena ile klinikte neler olup bittiğini düşündü. Trez'e o kadar yakın olmasa da, bu durum nedense onun üzerinde baskı yaratıyordu.

Yine de iyi bir erkek. İyi bir kalbi olan gerçek bir sert adam. "Peki, bana haber ver." Arkadaşının saçlarını geriye doğru taradı.

tekrar. "İhtiyacınız olan her şey, her zaman."

Kadın parmak uçlarında yükseldiğinde, adam onu yarından fazla karşılayarak dudaklarını bir, iki ve tekrar öptü. O, atan kalbinden ya da kardeşlerinden bile daha önemli, hayatındaki en önemli şeydi. Onunla ilk konuştuğu andan itibaren, gözlerini kapatıp sesini duyunca sallanmaya başladığı andan itibaren, onun içinde kaybolmuştu.

Onun manyetik kuzeyi olmadan mı? Lanetlenmekten beter olurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Şimdi ve sonsuza dek."

"Şafakta eve gelmeye çalışacağım ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

"Burada ne yapman gerekiyorsa yap. Ben kontrol edeceğim ve sen de mümkün olduğunda beni bilgilendireceksin."

"Her zaman çok anlayışlısın."

Sanki gün boyunca ondan ayrı kalmanın onun için bir tür cehennem olduğunu biliyormuş gibi.

"Sen de benim için aynısını yapıyorsun, Mary kızım. Ve buradaki işin çok önemli."

Başını eğdi, geniş gözleri ciddiydi. "Teşekkür ederim. Biliyor musun, bu... gerçekten çok nazıksın."

"Gerçek bu." Onu tekrar öptü. "Şimdi git. Hastanın yanına dön."

Meryem onun elini tuttu ve sıktı. "Ben de seni seviyorum."

Olduğu yerde kaldı ve onun ön kapıya koşup anahtarını çıkarmasını ve eve geri girmesini izledi. Gözden kaybolmadan hemen önce ona el salladı.

Kapı kapanırken, onun herkesin güvende olduğundan emin olmak için sürgüleri çevirdiğini hayal etti. İçerideki kadınların ve gençlerin hayatlarını iyileştirmek için çalıştığını.

Bir süre sonra cep telefonunu çıkardı ve tekrar kontrol etti. Hayır. Trez hâlâ ona geri dönmemişti.

Bu gönderdiği ikinci mesajdı.

Bir lanetle moleküllerini Darius'un eski evine doğru dağıttı ve yol alırken Trez'in muayene odasının kapısından fırlayışının görüntüsü peşini bırakmadı. Onu yiyip bitirdi.

Kahretsin, Selenâ'nın iyi olmasını umuyordu.

Nedense bu onun için hayati bir önem taşıyordu.

NINETEEN

Xcor, Layla'nın karşısındaki kanepeye otururken kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. Kendini yerleştirmek için köşedeki sandalyeyi seçmişti ve bu yüzden ateşin ışığı sadece bacaklarına kadar ulaşıyordu. Yine de onun her halini gözünün önüne getirebiliyordu; yüzünün, boğazının, vücudunun her ayrıntısını kendisinininki kadar iyi biliyordu.

Sorduğu soru sanki aralarında fiziksel bir varlık varmış gibiydi.

"Ee?" diye sordu. "Zamanı geldi mi?"

Sesindeki endişe çok açıktı ve avucunu yüzünü ovmak için kaldırdı. Onun aksine, tamamen aydınlıktı ve onun kendisini görmesini istemiyordu. Zaten endişeliyse, onu görmesinin bir faydası olmayacaktı.

"Xcor."

"Ben bir hayvan
değilim." "Pardon?"

"Seni asla... şu anki durumunla kabul etmem. Bu çok çirkin olurdu."

Aldığı derin nefes, ateşin çıtırtısından bile duyulabiliyordu. Ve ilk kez onu içine soktuğu bu durumdan nefret etmiyordu. Keşfettiği şeyi onun üzerinde etkin bir şekilde kullanıyor, onu burada kendisiyle birlikte olmaya zorluyor, özgürce seçeceği bir şey olmadığı açık olmasına ve onu tehlikeye atmasına rağmen onu kendisiyle meşgul ediyordu.

Kara Hançer Kardeşliği düşmanlarını ondan daha iyi **a f f e t m i y o r d u**. Ve biriyle arkadaşlık etmek

Eski Kanunlara göre bilinen bir hain idamlık bir suçtu.

O ve piçlerinin geçen sonbaharda Wrath'ın boğazına bir kurşun sıkmayı başardığını düşünürsek? Bu onları hiçbir listeye sokmadı... ne deniyordu onlara, Boy Scotch mu?

"Dokuz ay," dedi. "Ne?"

"Tanıştığımızdan beri."

Başlangıcı düşündü, o ağacın altında bileğinden onu beslediği zamanı. Ve daha sonra, kendini silahsızlandırıp onunla birlikte arabaya bindiği zamanı. O zaman onu öpmüştü-

"Tahrik oldun mu?" dedi.

Geri çekilirken vücudu kendiliğinden hareket etti ve hareketi durduramadan kalçaları yukarı kalktı.

"Öyle misin?" diye fısıldadı.

"Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?" "Sordum, değil mi?"

"Evet."

Uzun bir duraklama oldu. "Bunu benim sorduğumu kabul ediyor musunuz?"

Elini bıraktı ve loş köşeye bakarak ona tam olarak kiminle konuştuğunu hatırlaması için her fırsatı verdi. "Sanırım konuyu değiştirmemiz gerekiyor."

"Cevap ver bana."

"Verdim."

Kadının boğazından çıkan sese bakılırsa, zor yutkunduğunu çok iyi biliyordu ve ona kendini garip hissettirdiği için hiç pişmanlık duymuyordu. Kaç gece buluştuktan sonra -tipik olarak haftada iki kez- hiçbir şeyi bir sonraki seviyeye taşımamıştı.

En azından onun yanındayken.

Onunla ilgili anılarıyla baş başa kaldığında mı? Bütün bahisler kapandı.

Ancak şu anda, bir noktada geçmeye niyetli olduğu sınırın bu şekilde olmaması gerektiğini hissediyordu.

hiç yaklaşmadı. Ve kendine bunun hamilelik yüzünden olduğunu söyledi.

Tabii ki öyleydi.

"Görmek
istiyorum."

Xcor kıpırdamadan durdu, nefesi kalbiyle birlikte göğsünde dondu. "Neden? Sizi temin ederim ki erkeklerde olması gereken anatomiye sahibim ve her halükârda, dediğiniz gibi zamanı gelene kadar kesin boyutlarının sizi neden ilgilendireceğini anlayamıyorum."

"Göster bana."

Kaşlarını çattı ve pencerelere baktı. Perdeleri çekmişti. Piçleri dışarıda savaşıyordu ve şafak yaklaşana kadar mülkün ana evine dönmeyeceklerdi. Ancak arazide yaralanmalar oluyordu ve zaman zaman şehir merkezinin arka sokaklarından uzakta tedavi gerektiriyordu.

-

Bir dakika bekle. Pantolonunu indirmiyordu. Yani bu analiz gereksizdi.

Xcor ayağa kalktı ve kendisini ona göstermek istemediğı gerçeğinden başka bir şeye bakmayı reddetti. "Bu toplantıyı şimdi sonlandırmalıyız."

"Neden? Seni görmek istiyorum. Bu yeterince basit bir istek."

Yakınından bile geçmiyor, diye düşündü. "Bunu neden yapmak isteyessin ki?"

"Benimle seks yapmak istediğini sanıyordum. Bütün bunların amacı da bu, değil mi?"

Xcor ona doğru sinsice yaklaştı, damarlarındaki sıcaklıkla birlikte öfkesi de yükseliyordu. Ellerini sandalyenin kollarına dayayarak eğildi ve onu minderlere yaslanmaya zorladı.

"Niyetim," diye tersledi, "zamanı geldiğinde, sizi bu görüntüden kurtarmak. Bu yüzden bir gösterinin size yapılacaklar konusunda neden yardımcı olacağını anlayamıyorum."

Kadından yükselen öfke dalgası şok etkisi yarattı. Ona korku göstermişti. Nezaket. Ona imrendiğı kadar saygı duymasını da sağılayan zarif bir kısıtlama.

Bu yeniydi.

"Neyin var?" diye sordu. "Seni bu hale getiren ne?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ve şaşırtıcı bir güçle onu yolundan itti ve sandalyeden fırladı.

Layla ateşin önünde dar bir daire çizerek volta atıyordu ve duyguları havayı titreştiriyordu.

Sonunda alevlerin önünde durdu ve sanki zihninde onlarla tartışıyormuş gibi ellerini kalçalarına koydu.

"Kız kardeşim ölüyor," diye ağzından kaçırdı.

Xcor nefesini bir lanetle serbest bıraktı. "Özür dilerim."

"Hayatı sona ermek üzere." Layla'nın elleri şişmiş karnına gitti. "Gerçekten hiç sevgilim olmadı. Bu hamileliğe rağmen kendimi bakire gibi hissediyorum."

Xcor ağırlığını sandalyenin dolgulu koluna verdi. Ya da çöktü desek daha doğru olur. Birincisi, genç kızı nasıl doğurduğunun mekaniğini düşünmekten nefret ediyordu. İkincisi...

Başını sallayarak bu düşüncayı bir kenara bıraktı. "Erkek sana kötü davranmadı, değil mi?"

"Oh, hayır. Qhuinn'i seviyorum. O benim ailem. Ama size söylediğim gibi, benim ihtiyacım sırasında gerçekleşen çiftleşme sadece bir yavru sahibi olmak içindi. Neler olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum." Ona doğru baktı, titreyen parıltı onu inanılmaz derecede güzel gösteriyordu. "Kız kardeşim ölüyor. Ben hayattayım ve yaşamadım. Bu yüzden sana diyorum ki... göster bana."

Aralarında böyle bir şey olmaması gerekiyordu.

Layla kendisiyle ilgili bu gerçeği Xcor'a açıklamak istememişti. Ya da ondan yaptığı şeyi yapmasını istemeyi. Ama bu küçük eve girdiğinden beri beyni iki yönde çalışıyordu: biri burada onunla, diğeri eğitim merkezindeki o sınav odasında.

Kız kardeşinin parçalanmış bedeninin üzerinde durduğu yerde, içlerinden birinin daha öldüğünü dehşetle öğrenmişti.

tutuklanmış.

Paranoya, hastalığa sahip olup olmadığını merak etmesine neden oldu; hastalığı yavrularına geçirip geçiremeyeceğini. Kendisinde hiç atak olmamıştı ama Selena'da ne zaman başlamıştı? Layla diğer Seçilmişlerden daha gençti... bu sadece bir zaman meselesi miydi?

Elbette, zihinsel çarkın dönmesinin hormonlarına bağlı olma ihtimali de yüksekti. Hamilelik devam ettikçe düşüncelerinin daha karmaşık ve daha az doğru olduğunu fark etmişti.

Ancak bu, aslında hamile olan bir bakire olarak, seksi hiç bilmemekten korktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kader tarafından mahrum bırakıldığı şeye öfkeliydi. Gençliği için minnettar ama yine de vücudunun doğal ilerleyişi tarafından boğulmuştu.

Ve Xcor başvurabileceği tek kişiydi. Kardeşlerin hepsi çiftleşmişti ve ayrıca onları cinsel olarak düşünmüyordu. Dahası, yakın zamanda başka bir erkekle temasa geçecek gibi de değildi.

Xcor onun korku ve özlemin zehirli karışımını ifade edebileceği tek yoldu.

Boğazını temizledi. "Bunu daha etraflıca düşünmeniz gerekiyor."

Gözlerini indirerek adamın kalçalarına, savaş pantolonunun fermuarının ardındaki gergin uzunluğa odaklandı. "Öyleyim."

Keskin nefesi o güçlü göğsünü şişirdi ve ellerini kendini örtmek için indirdi. Küt parmaklarına doğru uzanan damarlar, vücudundaki gücün bir başka sembolüydü ve aniden, ellerinin seksinin üzerinde nasıl görüldüğünü merak etti.

"Şimdiyi terk et," dedi. "Ve düşün-"

"Hayır."

"Ben bir oyuncak değilim, Layla. İstenildiği zaman çıkarılıp oynanacak ve bir kenara konulacak bir şey değilim. Bazı kapılar bir kez açıldı mı, düzgünce kapatılamazlar. Sen

Anladın mı? Size sahip olmak için her türlü niyetim var, ancak sizi onurlandırmaya ve makamınız için size saygı göstermeye çalışacağım. Ancak bu benim doğama aykırıdır ve çok zorlanırsam geri dönerim. Özellikle de konu seks olduğunda."

Sözleri gergin havada sürüklenirken, gözleri vücudunda gezindi ve tamamen giyinik olmasına rağmen çıplak hissetmesine neden oldu. Ve hamilelikle birlikte yuvarlak.

"Sadece seni izlemek istiyorum," dediğini duydu. "Kendini tatmin ederken neye benzediğini görmek istiyorum. Oradan başlamak istiyorum."

Xcor gözlerini kapadı ve sallandı. "Layla."

"Adımın dudaklarından bu şekilde çıkması 'hayır' anlamına mı geliyor?"

"Seni reddetmeyeceğim," diye inledi, göz kapaklarını kaldırarak. "Ama bunu istediğinden emin olmalısın. Her gün bunu düşün."

Bunun üzerine kendini kavradı ve ağır uyarılmışlığının etrafına bir yumruk kapattı.

"O zaman yarın akşam," dediğini duydu.

Ama gecikmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini zaten biliyordu -her ne kadar bir düzeyde onun haklı olduğunu anlasa da. Sanki Selena'nın acısından kendi içsel sorununun vahşi bir dışavurumuna sekmiş gibi, tüm bunlarda bir kayma niteliği vardı.

"Yarın," diye onayladı. "Ve şimdi gitmen gerekiyor."

Kapıya doğru yürürken ona tekrar baktı. Adam keskin hatlarla çizilmişti, omuzları gergin ve yüksekti, ön kolları gerilmişti, kalçaları her an öne fırlayacakmış gibi seğiriyordu.

"Xcor-"

"Git," diye bağırdı. "Çıkın buradan. Defol git buradan."

Kapının mandalıyla uğraşarak kapıyı açtı ve soğuk gecenin içine daldı. Kulübenin sıcaklığına kıyasla, hava burnuna sert ve buz gibiydi ve paltosu çok az yalıtım sağlıyordu. Rahatsızlığa aldırış etmedi-

Xcor kapıyı arkasından kapattı ve bir alkışla yerine otururken, bir kilitleme mekanizmasının klik sesini duydu!

Gitmesi

gerekiyordu.

Gitmesi

gerekiyordu.

Bunun yerine olduğu yerde kaldı, nefesi açık ağzından soğuk tarafından tüketilene kadar yükselen puflar halinde çıktı. Etrafına baktığında, arazide başka birinin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, yürüyen ya da konuşan insan sesleri, ağaçların arasından süzülen ışıklar yoktu.

O gidemezdi.

Düşüp kırılabilir ve varlığını ele verebilecek sopalara çarpmamak için dikkatle adım atarak cumbalı pencereye gitti. Bir taraftaki perdelerin düşüşündeki bir boşluk içeriye, şömineyi ve rahat odayı görmesini sağlıyordu.

Neredeydi o?

Aniden Xcor ortaya çıktı, kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Yüzü bir hırıltıya dönüşmüş, dişleri uzamış, boynunun kalın sütunundaki kaslar gerilmişti. Sonunda ocağa doğru döndü ve bacayı yumruklayarak yumruğunu harçla örülmüş taşların üzerine indirdi.

Kadın yüzünü buruşturdu ama adam acıyı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Avuçlarını açarak ağırlığını mantoya dayadı, yüzü ondan ateşe doğru dönerken vücudu eğildi. Elinin arkasından ve bileğinden, parmak eklemlerindeki yaralardan kan akıyor, ikiz koyu renkli akıntılar birleşerek siyah gömleğinin manşetinin altından sızıyordu.

Bir an sonra kanayan eli yere düştü. İlk başta adamın acısını üzerinden attığını düşündü. Ama sonra pantolonu hareket etti, sola çekti, sağa çekti.

Omuzları sıkıca büküldü ve omurgası sarsıldı.

Kendini tutmuştu.

Layla alt dudağını ısırды ve burnu soğuk cama değene kadar yaklaştı. Ateşin turuncusuna karşı benek benek parlıyordu.

Xcor'un vücudu, duruşunu genişletip başını öne eğerken siyah bir silüet oluşturdu.

Dirseği ileri geri hareket ediyordu. Kendini okşuyordu.

Gözlerini kısa süreliğine kapatarak cumbaya doğru sarktı. Göz kapaklarını tekrar açtığında, adam daha hızlı çalışıyordu. Ve daha hızlı.

Xcor başını yana çevirdi ve dişlerini gösterdi. Keskin köpek dişlerini şişkin omuz kaslarına batırarak gömleğini ısırды ve yüzü erotik bir ıstırap içindeymiş gibi buruştu.

Ve sonra kalçaları alevlere doğru ilerledi, doruğa ulaşırken tekrar tekrar.

Geri çekiliyor, o-

-Bir köke takıldı ve havadan başka bir şeyin içine düşmedi. Koca göbeği ve hayati dikkat dağınıklığı arasında dönüp kendini yakalamaya çalıştı ve yere sertçe çarpmamak için kendi elini fırlattı. Yavrusunun güvenliği için dehşete düşmüş bir halde yere yayılarak düştü, çarpmanın şiddetini kalçası aldı ve kolu sıkıştı.

Acı anlık ve eziciydi, ani bir mide bulantısı dalgası onu kasıp kavurdu.

İnleyerek kıpırdamadan durdu. "Tamam, tamam... iyisin..."

Artık gerçekten buradan gitmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken kolunu vücuduna yaslayarak arabaya doğru ilerledi. Sıra sürücü tarafındaki kapıyı açmaya geldiğinde, elini serbest bırakabilmek için arka camdaki yarasını desteklemek zorunda kaldı ve direksiyona geçtikten sonra nefes alması gerekiyordu.

Mercedes'i çalıştırıp geri döndürmek neredeyse bayılmasına neden oluyordu ama sonunda şeritten aşağı inip ana yola çıktı, çıktı, çıktı.

İşte o zaman, Xcor'un yönlendirmesi olmadan eve nasıl döneceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları birikti ve Xcor'un bir şeyi yumruklama yeteneğini kiskandı. Eğer yapabilseydi, yapardı.

Ama kolunu çoktan kırmıştı. Kırık eklemlere ihtiyacı yoktu.

YİRMİ

iAm, s'Ex'in talimatlarını harfiyen uyguladı ve Commodore'daki konuttan s'Hisbe Bölgesi'nin dış mahallelerine ışınlanmadan önce bir buçuk saat kadar bekledi. Ormandaki formuna geri döndüğünde, insan başkanı Lincoln'ün kafası şeklindeki granit bir kaya oluşumunun etrafında kıvrılan nehre doğru yaklaşık üç yüz metre ilerledi.

Kıyafeti celladın ona beklemesini söylediği yerde, derme çatma yüzün yarık çenesinin altına sıkıştırılmış halde buldu. Kıyafetlerini çıkarıp alt sınıftan çiftleşmemiş bir hizmetkâr erkeğin geleneksel Farşi kıyafetini giydiğinde, bol gri giysisinin altında kendini tamamen savunmasız hissettiğini fark ederek şaşırdı.

Elbette hançerini ve silahını üzerinde taşıyordu: S'Ex'e güvenmek bu durumda bir zorunluluktu, ama o orospu çocuğuna, adamı fırlatabileceğinden daha fazla güvenmiyordu.

Bölge, Caldwell'in kuzeyinde, Adirondack Parkı'nın zirveleri ile Plattsburg çevresindeki düzlük alan arasındaki geçiş topraklarındaydı. Bir sanatçı kolonisi gibi görünen iki bin dönümlük arazinin etrafı meşe kadar uzun ve sağlam bir beton duvarla çevriliydi. Parselin etrafındaki topluluklarda yaşayan az sayıdaki insan, "sanatçıların" varlığına uzun zamandır alışkındı ve mülkün kutsallığını ve aralarında yapılan "sanatı" korumaktan sapkın bir zevk alıyor gibiydiler.

S'Hisbe için işe yaradı.

Tabii ki ironik olan, sadece yirmi mil daha kuzeyde, bir dağın uzak tarafında olmasıydı. Symphath'lar da varlıklarını kanıtlamışlardı.

Yakınlık mantıklıydı. Her iki alt tür de başka biriyle dostluk kurmak için acele etmiyordu; günah yiyenler insanlara ya da diğer vampirlere Gölgeler'den daha fazla saygı duymuyordu, bu yüzden ne kadar izole olurlarsa o kadar iyiydi. Dolayısıyla, iki ulus arasında hiçbir zaman elçi ya da diplomatik bağ kurulmamıştı. Bir otobüste yan yana oturan iki yabancı kadar ayırdılar ve birbirlerinden yalnız bırakılmak dışında hiçbir şey istemiyorlardı.

Tekrar içeri girdiğine inanamıyordu.

Kendi kıyafetlerini verilenlerin saklandığı yere bırakarak yola koyuldu. Ayağındaki deri kayışlar ayakkabıdan çok eldiven gibiydi ve engebeli toprak örtüsü üzerinde ilerlerken düşmüş sopaların, rastgele kayaların ve engebeli toprağın nüanslarını hissediyordu. Avantajı sessizlikti: Ara sıra çıkan çıtırtılar ve patlamalar dışında, göklerden düşen ay ışığı kadar sessizdi.

İstinat duvarına varması uzun sürmedi. Yüksekte yükselen devasa yapı, kir lekeleri ve rastgele sarmaşıklarla kaplıydı ve orada burada, devrilmiş uzuvlar garip açılarla yan tarafına doğru eğilmişti.

Ne var ki, sözde harap görünüşü onu yanıltmamıştı ve yukarı ve aşağı doğru kaydığında, bu şeyin ne kadar geniş olduğunu unutmuştu.

Yeniden şekillenirken, yönünü bulmak için bir an durdu. Halkının topraklarına ayak basmayalı çok uzun zaman olmuştu ama hiçbir şeyin değişmiş olmasından endişe etmemeliydi: Dış dünyaya gösterilen yüzün aksine, Gölge tarafındaki perde tertemizdi, beton soluk ve güneşten ağarmış ve sürekli yıkanıyor, tabanının etrafında yerinden çıkan otlar bile yoktu.

Ve asi orman yok. Kesinlikle yok. Büyümesine izin verilen ağaçlar, siyah-beyaz bir tahtadaki satranç taşları gibi aralıklarla dizilmişti, her birinin kendine ait bir yeri vardı, hatta

Dallar kendi sınırları içinde kalacak şekilde kırpılmıştı. Çimenler de aynı şekilde halı gibi temiz tutulmuştu. Sonbaharın renk değişimini ve kaçınılmaz yaprak dökülmelerini müjdelemesine rağmen, yuvarlanan genişliği bozan tek bir parça bile yoktu.

İAm sık sık Bölgenin bir kar küresi, yapay bir kapsülleme içinde var olan gerçekliğin inşa edilmiş bir versiyonu gibi olduğunu düşünmüştü.

İzlenim hâlâ geçerliydi.

Hızını artırarak kahverengi çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Kısa süre sonra yerleşim yerlerinin ilki ortaya çıktı; barınma birimleri, siyaha boyanmış ve gümüş rengi bırakılmış teneke panellerle çatılmış ahşaptan yapılmış çadırlardan biraz daha fazlasıydı. Ağaçlar gibi, barınaklar da düzenli sıralar halinde yerleştirilmişti, içlerinde ışık yanmıyor, yemek kokuları yayılmıyor, konuşmalar yapılmıyordu. Burası saray hizmetkârlarının ikamet ettiği yerdi ve bu çürük yapıları sadece uyumak ve zina yapmak için kullanıyorlardı. Bunun dışında Kraliçe'nin büyük konutunun personel kanadında besleniyor, giydiriliyor ve yıkanıyorlardı.

Sarayın duvarları bir süre sonra ortaya çıktı ve ilk bariyerden bile daha yüksekti. Beyaz mermerle kaplanmış ve cilalanarak parlatılmış olan bu duvarların her iki tarafı da titizlikle korunuyor, gün boyunca otuz ayak yüksekliğindeki merdivenler üzerindeki toprak işçileri tarafından elle ovuluyordu.

İşlerin hala böyle yapıldığını varsayarsak. Ve hadi ama, burada hiçbir şey değişmedi.

Duvara paralel bir şekilde düşerek, sembollerle işaretlenmiş çukur bir kapıya gelene kadar ilerledi.

İlk denemede doğru olanı.

Saatini kontrol ederek bekledi. Bir ileri bir geri yürüdü. S'Ex'in nerede olduğunu merak ettim.

Etrafta kimse yoktu. Burası sarayın arka tarafıydı, aristokratların ve orta sınıfın Bölgenin ön tarafında yaşadığı yerden çok uzaktı - yine de yas dönemi nedeniyle tüm vatandaşların içeride, evlerinde olması bekleniyordu

diz çökerek Kraliçe'nin kaybı için gece gökyüzüne saygılarını sundular.

Yani önden bir yaklaşım bile muhtemelen iyi olurdu.

Plana göre cellat kapıyı açacak ve onu labirent gibi koridorlardan geçirerek kütüphaneye sokacaktı. iAm hizmetçi kıyafeti giydiği için soru sorulmayacaktı. s'Ex, Kraliçe'nin baş uşağı olduğu için sarayda ve personel arasında her zaman serbestçe dolaşabiliyordu.

Darbe arkadan geldi ve iAm'in kafatasına çarparak zilini o kadar sert çaldı ki bir anda bayıldı.

Yüzüstü yere düştüğünün farkında bile değildi. Ve o erkeğe güvenerek hata yaptığı gerçeğine lanet okuyacak ya da silahlarından birini almaya çalışacak zamanı yoktu.

Çok geç.

Kardeşlik malikânesine döndüğünde Selena yeraltı tüneline çıktı ve büyük fuayedeyi yönünü yeniden bulmak için biraz soluklanmak zorunda kaldı. Bu büyük mekâna en son girdiğinden beri sanki yüz yıl geçmiş gibiydi.

İşler nasıl bu hale gelmişti? Süslü merdivenin tabanında dolaşırken düşündü.

Bir açıdan bakıldığında, hayatta olmayı, hatta kısmen de olsa hareket etmeyi beklemiyordu. Diğer yandan? Trez'e onun hakkında ne hissettiğini söylemek için acele etmekten... Kardeşler'in deyimiyle kafasını koparmaya kadar gitmişti.

"...İlk yemek şimdi. Ve hazırlıkların ardından..."

Kâhya Fritz'in sesiyle tırmanmaya başladı. Bacakları güçsüzdü, kasları sert ve ağırlı kalan eklemleri harekete geçirmek için zorlanıyordu. Dengesini koruyabilmek için altın varaklı korkulukları önce biriyle, sonra da tepeye yaklaştıkça diğeriyle kavramak zorunda kaldı,

İki eliyle. Bir noktada temizlenmiş olan cübbesi yüz kilo ağırlığında görünüyordu.

Fark edilmeden ikinci kata ulaştığında bir rahatlama dalgası onu vurdu. Fritz'i, çalışanlarını ya da Kardeşlik'ten herhangi birini sevmediğinden değildi; sadece kendini oldukça açıkta hissediyordu. Hastalığıyla başa çıkmasına yardımcı olan şeylerden biri de bunu bir sır olarak saklamaktı. Böylece, başkalarının yanındayken, tıpkı onlar gibi uzun bir yaşam beklentisi ve iş, uyku ve yemek gibi normal şeyleri içeren öncelikleri varmış gibi davranabiliyordu.

Şimdi mi? Herkes öğrenecekti.

Konakta mahremiyet yoktu ve bu sorun değildi. İnsanlar çok sevecendi ve birbirlerine destek oluyorlardı. Sadece... hastalığını kabullenmesi yıllar ve yıllar almıştı.

Diğerleri onun gerçekliğini çabucak yakalayacaktı ve o acınacak durumda olmak istemiyordu.

Heykeller koridorunun başına doğru ilerlerken, soldaki gizli kapıda durakladı. Titreyen elleriyle kapıyı açtığında bir dizi merdivenle daha karşılaştı ve gücünü toplamak için bir süre beklemek zorunda kaldı.

Merdivenleri ana merdivenlerden daha yavaş çıkıyordu. Ayrıca kaçma ve saklanma zorunluluğu da daha azdı. Buraları kullanan diğer insanlar, Fritz'den başka kimsenin girmesine izin verilmeyen üç kilitli ve yalıtımlı bir alanda yaşayan Birinci Aile ile iAm ve Trez'di.

iAm'in yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı, uzak köşede parlayan bir lamba antikalar ve ince kumaşlarla dolu düzenli, boş alanı aydınlatıyordu.

Trez'inki kapalıydı.

Selena kapıyı çaldı ve sonra kulağını panellere dayadı. Yanıt gelmeyince kapıyı tekrar çaldı.

Belki de buraya gelmemiştir?

Onun insanların dünyasında da işleri olduğunu biliyordu ama klinikten ayrılırken çok bitkin görünüyordu. Sadece mantıklı görünüyordu-

"Öyle mi?"

Zorlukla yutkunarak, "Benim," dedi.

Uzun bir sessizlik. O kadar uzun ki, adamın sırf ondan kaçmak için bir pencereyi kırıp odadan çıkıp çıkmadığını merak etti.

Ama sonunda sesi tekrar geldi: "İyi misin?" "Ben...?"

"Bekle."

Bir dakika sonra kapı açıldı ve geri adım atmak zorunda kaldı. Adam o kadar büyüktü ki... ve o kadar çıplaktı ki... ama hiçbir şey göstermiyordu. Bir bornoz giymişti, göğsünün çıplak, koyu teni yakaların arasındaki V'de ortaya çıkmıştı.

Onun geri kalanının orada neye benzediğini hayal etmemek imkânsızdı.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

Nedense, onun endişesi onu sinirlendirmişti. Ki bu delilikti. Adam kibar ve ilgili davranıyordu... ama bu ona sanki içindeki bu hastalıktan başka bir şey değilmiş gibi hissettiriyordu.

"Ben, ah..." Etrafına bakındı. "Bunu özel olarak yapabilir miyiz?"

Cevap vermek yerine kenara çekildi ve koluyla içeri giriş yolunu gösterdi. Eşiği geçtikten sonra kapı kilidinin yerine oturduğunu duydu.

"Özür dilemek istiyorum." Pencerelerin önünde durdu ve arkasını döndü. "Özür dilerim. Şu anda duygularım çok yoğun ve açık sözlülüğüm elimden kaçtı."

Trez kollarını göğsünde kavuşturdu ve çıkışa yaslandı. Yüzü esrarengizdi, koyu renk gözleri ciddi, kaşları aşağıdaydı.

Sessizlik devam edince boğazını temizledi. Ağırlığını ileri geri kaydırdı. Dağınık yatağa bakarak zamanını doldurdu. Şezlongun üzerine serilmiş siyah giysilere. Dolabın yanında tekmelenerek çıkarılmış ayakkabılara. Mermer banyonun açık kapısının üstünden sarkan havluya.

"Yani..." Boğazını temizledi. "Buraya bunu söylemek için geldim."

Sevgili Bakire Kâtip, aralarında bu kadar mı vardı?

"Ne kadar sürecek?" diye sordu kabaca.

"Pardon?"

"Ne kadar zamanınız var? Bir sonraki ... her neyse ona kadar.

En son ne zaman oldu?"

İki hafta. . . ya da aslında on üç gün. "Bir ay önce.

Belki daha uzun."

Omuzları gevşedi. "Bunu daha önce soracaktım." Yine sessizleşti.

"Trez, gerçekten üzgünüm-"

"Özür dileyecek bir şey yok. Sen sadece olduğun yerdesin. Alınmadım ve nasıl hissettiğin konusunda fikrini değiştirmeye çalışmayacağım."

"Alınmış
görünüyorsun."

"Alınmadım."

"Trez-"

"Nasılsın?"

"Peki," diye tersledi. Ve sonra öfkesini kontrol altına aldı.

"Özür dilerim. Ben sadece... sanki beni donduruyorsun."

"Ben değilim."

"Benimle konuşmuyorsun." "O
zaman neden dudaklarım
hareket ediyor."

"Bu nasıl tekrar oluyor?" diye mırıldandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit ederken. "Sadece aramızdaki şeylerin ... normal olmasını istiyorum."

"Öyleler."

"Saçmalık! Orada heykel gibi duruyorsun, bu benim işim, tamam mı? Donmuş olması gereken kişi benim. Neden gerçekçi olup bana siktir olup gitmemi ya da bir sürtük olduğumu söyleyemiyorsun?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Evet! Kahretsin." Tanrım, sesi giderek bir Seçilmiş gibi çıkmıyordu. Küfrediyor, argo konuşuyordu. Ama yine de kendini giderek daha az Seçilmiş gibi hissediyordu. "Alo? Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Emin misin?"

"Aşk için... bak, sadece gitmemi mi istiyorsun-"

"Hayır. Seni sırtüstü, yatağımda, bacakların açık ve ağzım üzerinde istiyorum."

Selena konuşmayı kesti. Nefes alıyordu. Düşünüyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Bu senin için yeterince dürüst mü? Yoksa şu anda seksi düşünmüyormuşum gibi davranmaya devam etmemi mi istiyorsun? Seninle."

Tamam, şimdi sessiz olan oydu. Ve sertçe güldü.

"Aklından geçen bu değildi, ha. Seni suçlamıyorum." Kapının tokmağını çevirdi ve "senden sonra" hareketini tekrarlayarak eşyaları açtı. "Eğer şimdi konuşmaya devam etmek istiyorsan, giyinmeme izin vermeni ve seninle tarafsız bir bölgede buluşmamızı öneririm."

Selena onun kalçalarına baktı. Adamın vücudunu sadece bir kez, bekâretini aldığı zaman tam olarak tanımişti ve onun çok seksi olduğunun farkındaydı.

Şimdi sertleşmiş miydi?

"Selena?" Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Seninle aşağıda buluşalım. Mutfakta."

Bilinçli bir düşünce olmadan, ağrıyan ellerini cüppesinin bağına götürdü.

Gözleri anında hareketi takip etti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Düğümü çözdü ve ipek uzunluğunun serbest kalmasına izin verdi. Aldığı her nefeste bornoz biraz daha açıldı, ta ki boğazından seksine uzanan et yolu ortaya çıkana dek. Trez'in bakışları, o karanlık bakışları alçaldı ve bir anda adamın kokusu yükselip odayı erotik bir baharatla doldurdu.

Selena bornozu omuzlarından indirerek yumuşak kumaşın yere düşmesine izin verdi. "Kapıyı kapatır mısın? Biraz mahremiyet istiyorum."

YİRMİ BİR

Trez'in sikinin kendi kalp atışları vardı. Ve bu Selena ona tam cepheden saldırmadan önceydi. O ifşadan sonra mı? Lanet şeyin kendi bilinçli düşünce düzeni vardı.

Benimkini.

Kapının kapandığını duyduğunda, bir elinin kapıyı tekrar kapatıp kapatmadığından ya da kapının yerine oturmasını isteyip istemediğinden emin olamadı.

"Bundan emin misin?" diye hırladı, ona doğru bir adım atmıştı bile. "Çünkü durmam mümkün olmayacak."

"Evet." Gözleri onunkilerle buluşmak için kalkmadı. Adamın kalçalarında kilitli kaldılar. "Oh, evet. Seni görmeme izin ver."

Tam önünde dururken, "Peki ya birlikte olduğum tüm o insanlar?" dedi.

"Onları şimdi mi getireceksin?" Bir eliyle kendi bornozunun bağını tuttu. "Gerçekten mi?"

Onu soymasına engel oldu. "Benimle ilgili hiçbir şey değişmedi."

"Bu senin takıntın, benim değil."

"Benim geleneğimde-"

"Bu benim değil." "-

Ben kirliyim."

"Neden hala konuşuyorsun?"

Bununla birlikte, onu tuttuğu yerden kurtardı ve kravatını gevşeterek siyah kumaşın kıvrımlarını vücudundan çekip çıkardı. Cinsel organı tamamen dikleşmiş, ikisinin arasından dışarı fırlamıştı.

Ve ellerini koyduğu bir sonraki şey de buydu. Trez inledi ve başının omurgasının üzerine düşmesine izin verdi.

"Çok ateşlisin," diye nefes aldı eğilip adamın kalbinin üzerindeki teni öperken. "Ve sert."

"Selena, ben ciddiylim." Okşamaya başlamadan önce onu durdurmak için el yordamıyla çabaladı. "Seni onurlandırmak istiyorum-"

"Zamanını boşa harcıyorsun."

Bununla birlikte dizlerinin üzerine çöktü ve işi devraldı. Uzun boylu bir kadın olduğu için ağzı mükemmel bir yükseklikteydi ve Tanrı ikisini de korusun, pembe dilini adamın başını yalamak için uzatarak kullandı. Kadife törpü her tarafını titretti ve cüppelerin yolundan gidip lanet olası yere çarpmadan önce öne doğru eğildi ve iki elini de ulaşabileceği en yakın şeye dayadı.

Büro. Ya da bir arabanın kaputu da olabilirdi. Noel Baba'nın kızağı. Bir buzdolabı.

Sıcak ve ıslak, onu içine çekti, emme ve tüm kayganlık dünyayı sildi, onu anında eşiğe getirdi.

Dişlerini sıkarak, "Geleceğim-oh, kahretsin, geleceğim-" diye inledi.

İçinde orgazm olarak ona saygısızlık etmek istemediğini düşündü-

Selena geri çekildi, ağzını açtı ve o sihirli dilini uzattı. Ona bakarak, tembelce ucunu yalarken aynı zamanda sertçe pompalamaya başladı.

Trez belki bir buçuk saniye dayanabildi. Ve serbest bırakılmasıyla birlikte, hepsini aldı, yuttu, emdi, dudaklarını ve yüzünü kaplayabilmesi için geri çekildi. Tanrı yardımcısı olsun, orgazm olmaya devam etti, onu işaretlerken sonsuz bir cinsel dürtü bedenine kilitlendi, kokusu onu ilkel bir sahiplenmeyle kapladı.

Savunmak. Koru. Sev.

Hepsi bu kutsal alandaydı.

Benimkini.

Adam sonunda sustuğunda, topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve sonra bir dizi öldür beni yavaş hareketiyle ağzının etrafını yaladı. Parmaklarını kaldırdı, kaygan izi yakaladı

çenesinden tutup emerek temizledi. Mükemmel göğüslerine baktı.

Tüm ağırlıkları avuçlayarak, aşağı damlayanlara gülümsedi, şişlikleri ve o sıkı meme uçlarını parlattı. "Beni kirlettin."

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

En azından söylemek istediği buydu. Heceler tutarsız bir ses karmaşası olarak çıktı.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı, göğüslerinden birini yukarı kaldırıp dilini aşağı eğmeden önce.

Kendini yaladı.

Trez'in ağzından çıkan hırıltı, onun yerinde olsaydı korkacağı bir şeydi.

Selena değildi. Sadece gırtlaktan güldü. "İşaretlemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Özgürlük.

Selena, Trez'in önünde dizlerinin üzerinde otururken, ağzında onun tadı ve teninde onun kokusu varken, kendisini ele geçiren cinsel özgürlük duygusunun tadını çıkarıyordu. Bu özgürlük, altında yaşadığı ölüm cezasıyla tamamen çelişkili görünüyordu ve yine de zamanının olmayışı onu herhangi bir gariplikten ya da bilinçli endişeden kurtaran şeydi. Uzun zamandır onu yere sabitleyen kısıtlamaların üzerinde uçuyordu, bir ehros olarak aldığı eğitim, vücutları arasında somut ipler gibi kalın bir şekilde akan seks akımlarında uçmasına izin veriyordu.

Ne kadar zamanı olduğunu bilmeden ve bu kadar zamanı boşa harcadığı için büyük bir hayal kırıklığı içinde, kişisel ifadesinde aceleciydi, sahip olduğu her arzuyu kucaklıyor ve onları harekete geçiriyordu.

Hepsi Trez ile birlikteydi.

Sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi eğildi ve onu yerden kaldırdı. Eklemleri pozisyon değişikliğini protesto ediyordu ama bu şikâyetler ona duyduğu kaba şehvete karşı mırıltıdan başka bir şey değildi.

İçine girilmesine ihtiyacı vardı. Onun vücudu tarafından.

Trez onu yatağa götürdü ve yüzüstü yatırdı, büyük, sıcak elleri onu dört ayak üzerine kaldırıp dizlerini açmadan önce kürek kemiğinden kalçasının arkasına kadar okşadı. Başını eğerek onu görmek istedi ve göğüslerinin ağır, sarkık kabarıklıklarının ötesine bakarak onun arkasından gelişini, pozisyonunu alırken seksinin sallanışını izledi.

Ona değen şey ereksiyonu değildi.

Elleri kalçalarına gittiğinde, başparmakları poposuna saplandı ve seksi onun için daha geniş olana kadar çekti. Ve sonra ağzıyla içeri girdi, dudakları onu buldu, ıslak ıslak okşadı, emdi, yedi. Tam bir hâkimiyetle, dili yukarı ve aşağı yaladı, içine girdi, kadın orgazma doğru sarsılana kadar seksinin tepesinde fiskeler vurdu, zevkin her tekmesi onu yüzüne doğru itti.

Sonunda işini bitirdiğinde, yumrukları kadının her iki yanındaki çarşaflara çarparak ayağa kalktı.

"Şimdi seni becereceğim," diye kızın kulağına homurdandı. "Oh, Tanrım, lütfen-"

Selena yüksek sesle bağırды, adam içine girip onu neredeyse kırılma noktasına kadar gerdi. Acı mükemmel bir ısırdı ve sonra pompalamaya başladı. Yavaş ve istikrarlı bir kurgu yoktu; sert, pistonlu güç, vücudunun üst kısmını yataktan uzak tutacak gücü kaybedene kadar yıldızları görmesine neden oldu. Adamın kokan çarşaflarına yüzüstü yığılırken nefes almak için çırpındı ve her itişte yüzünü yastıklara gömerken boğulmaktan zevk aldı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Yatak başlığı da onunla aynı sertliği yaşıyordu, duvara çakılmıştı ve çıkan ses, adamın hayvani homurtularıyla birlikte yankılanıyordu.

Başını omzunun üzerinden çevirerek onu görmek için zorladı.

Trez muhteşemdi, göğüs kafesi ve omuzları dikleşmişti, devasa kolları kaslarla oyulmuştu, karın kasları kabarıktı

Kalçaları onu yumruklarken. Orgazm olduğunda, başı onu ilk tuttuğunda olduğu gibi geriye düştü ve uludu, parlak beyaz dişleri uzun ve ölümcül bir şekilde parladı, boynu iki yana doğru kıvrıldı, kalçaları ona çarptı ve pompalarken kilitlendi, pompaladı, pompaladı ...

Onu doldurdu.

Ve cinsel organı onu sağıarak, kalçalarının iç kısmındaki ıslaklığı hissedene kadar onu teşvik etti.

Sanki tüm gücü tükenmiş gibi yana doğru düşmekten başka bir şey yapmadı. Yere düşüp zıpladığında, elleri, kolları, gövdesi ve bacakları tüm bu zorlayıcı çabadan dolayı gevşerken, yatak başlığı son bir bam! sesi çıkardı.

Ağız hareket etti, koyu renk gözleri onunkilerle buluştu ve orada kaldı.

Ona ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Kıcı hâlâ havadaydı, seksi sert kullanımdan dolayı uğulduyordu, vücudu onunki kadar doygun görünüyordu. Yukarıdaki havalandırmadan gelen hava akımları tavandan aşağı süzülüyor, açıkta kalan her şeye sürtünüyor, gıdıklıyor, serinletiyordu.

Bu onun hayatının seksiydi. Sert ve çığ, ona söylendiği ve eğitildiği şekilde ve olması gerektiği gibi.

Selena yan yatıp kendi uykusuna dalmadan önce yanaklarını acıtacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi.

Hayatında ilk kez, sadece iyi ve gerçekten becerilmekle kalmamış, sevdiği erkek tarafından işaretlenmişti.

Yüzleşmek zorunda olduğu geleceğe rağmen, kendini kutsanmış hissetmemek zordu.

YİRMİ İKİ

iAm bilincini yeniden kazandı ama gözlerini kapalı tuttu. Onu uyandıran şey başının arkasındaki şiddetli ağrı ve çıplak bedeninin üzerinde yattığı buz gibi zemindi. Bir an için possumculuk oynamayı ve işitme, koku alma duyuları ve içgüdüleriyle nerede olduğuna dair bir fikir edinmeye çalışmayı düşündü ama bunun için bir neden yoktu.

Onu nereye koyacaklarını çok iyi biliyordu. Lanet olası iki yüzlü piç.

Göz kapaklarını açtığı anda pek bir şey göremedi. Sonra tekrar, yüzüstü yatıyordu, bir kolu gövdesinin altında sıkışmıştı, sanki fırlatılmış gibiydi-

Arkasındaki köşede bir kapı açıldı. Bunu herhangi bir menteşe gıcirtısından değil, hücreye aniden gelen sesler ve ayak seslerinden anladı.

"Neden işaretini kontrol edeyim ki?" diye sordu bir erkek. S'Ex değil. "Prosedür böyle."

Evet. Hiçbir şey değişmemişti.

iAm gözlerini tekrar kapattı ve ayak sesleri yaklaştıkça sığ nefes almak dışında kıpırdamadan durdu.

Bir nefes alış veriş oldu. Sonra parmaklar sırtının küçük kısmını yokladı, sanki bütün erkekler gibi altı yaşındayken işaretlendiği deriyi geriyorlardı.

"Bu doğru olamaz."

Ayak sesleri aceleyle uzaklaştı ve panelin tekrar kapandığını düşündü.

Başını kaldırdığında görüşü bulanıklaştı ve tekrar odaklandı. Yirmiye yirmilik iyi aydınlatılmış alanda başka kimse yoktu.

Hücre, parlak beyaz duvarlar o kadar kaygandı ki mermer panellerdeki karanlık yansımaları görebiliyordu.

Başı o kadar çok ağrıyordu ki, tekrar yere yatırmak zorunda kaldı, yanağı taşın üzerinde, o yokken vücudunun sıcaklığına kadar ısınmış olan noktayı buldu. Kolu onu öldürüyordu, uzuv aynı anda hem uyuşmuş hem de acı veriyordu ama vücudunun üst kısmının ağırlığından kurtulmuş olan şeyi hareket ettirecek enerjiden yoksundu. Orada yatarken, nefes alırken, var olurken, ne kadar süredir baygın olduğunu, ona ne yapacaklarını ya da bu parlak fikirden canlı çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu.

Birden aklına, bir gece önce Sal's'tan ayrıldığı, sevdiği restorandan çıkıp garsonlarla konuştuğu an geldi.

Kendini zamanı geri sarmak ve kendisinin o enkarnasyonuna geri dönmek isterken buldu; gecenin yüzünü nasıl serinlettiğine ve garsonlarının sigaralarından çıkan dumanın yanan uçlardan nasıl kıvrıldığına dair anıları o kadar netti ki, bir an için zamanda o yere geri dönememesi imkansız gibi göründü... o zaman giydiği ayakkabılara adım atmak... tıpkı maddesizleştikten sonra yeniden oluştuğu gibi deri kıyafetini yeniden giymek.

Ama tabii ki zaman böyle işlemiyordu. Ve hafıza, kendi hayatınızın bir televizyon şovundan, tanıklık edebileceğiniz, ancak etkileşime giremeyeceğiniz, gidişatını değiştiremeyeceğiniz, yönlendiremeyeceğiniz bir film ekranından başka bir şey değildi.

Hayatındaki en büyük motivasyon kaynağı olan Trez için duyduğu çaresizlik, onu kardeşiyle paylaştığı düşmanın kalbine geri itmişti.

Ve bu bokun onu alt etmesi için çok iyi bir şans vardı.

Bir iniltiyle kendini yan yatırdı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. Üzerindeki cübbe gibi silahları da çoktan gitmişti. Ve hücrede başka hiçbir şey yoktu-

Kapı açıldı, panel sessizce duvara doğru kaydı. İçeri giren kişi tepeden tırnağa siyah kumaşlara bürünmüştü; yüzü, ayakları örtülü, hatta elleri bile eldivenliydi.

Azrail miydi? diye merak etti. Bayılmış ve rüya mı görüyordu-

Hafif bir koku kaydedildi.

Ama burnundan değil. Vücuduna doğru. Bir elektrik yalaması gibi.

Kapı uzun boylu, cüppeli figürün arkasından kapandı. Erkek yaklaşırken, iAm savunulabilir bir pozisyon almak için elinden geleni yaptı.

Bununla fazla uzağa gidemedi.

Eldivenli bir el uzandı; geriye doğru yuvarlandı; ve sonra omurgasının tabanında bir dokunuş hissetti.

"Seni... öldüreceğim..." diye mırıldandı iAm. "Seni inciteceğim..."

Nasıl, hiçbir fikri yoktu. Ama savaşmaya gidiyordu, bundan kesinlikle emindi.

Figür geri adım attı. Sanki kullanacağı ölüm yöntemini düşünüyormuş gibi başını eğdi.

S'Hisbe'de çoğu mahkuma önce işkence yapılırdı. iAm hep bunun yumuşatıcı olduğunu düşünürdü. Sonra katledilir ve suçlarına bağlı olarak s'Ex ve muhafızları tarafından ya gömülür ya da yenirlerdi.

İkincisi gurur verici bir gelenektir. Ayrıca cesetle ne yapılacağı sorununu da halletti.

iAm yumruklarını sıktı ve üzerine gelecek her şeye karşı kendini hazırladı.

Ancak figür uzun bir süre ona baktı.

Sonra kapıya doğru geri döndü ve gitti.

Oh. Tamam. Kim olduğunu doğrulamışlardı. Kim olduğunu doğrulamışlardı ve Trez'i buraya getirmeden onu öldürmeleri için bir neden yoktu. Bu kozlarını boşa harcamak olurdu.

Kahretsin.

Kaslarını gevşeterek kendini rahatlatmaya çalıştı ve vücudunun doğal iyileşme yeteneklerinin bu işi halletmesi için dua etti

sarsıntının hızlı bir şekilde.

Dövüş sözlerini hareketsiz bir vücuttan ve kurşundan yapılmış uzuvlardan daha fazlasıyla destekleyebilmesi gerekecekti.

Lanet olsun, S'Ex'e asla güvenmemeliydi.

Caldwell'e döndüğünde, Paradise yatağında oturmuş, bacaklarını altına almış, gözlerini kapalı, kilitli pencerelerinin uzak tarafındaki gece gökyüzüne dikmişti.

"Yani yapacak mısın?" dedi cep telefonuna.

Peyton güldü. "Evet, şaka mı yapıyorsun? Buradan çıkmak için ölüyorum. Baskınlardan beri tecrit altındayım ve ailemin o eğitim programına katılmama izin vermesi bile bir mucize."

Kendi yatak odasının kapısının mandallarına odaklandı; aslında mandallar kilitli konumdaydı.

"Acaba babam bana izin verir mi?" diye mırıldandı.

Bir duraklama oldu. Sonra bir kahkaha. "Aman Tanrım, Paradise.

Hayır. Uh-uh. Asla olmaz."

"Evet, muhtemelen haklısın. O gerçekten korumacı-"

"O program kadınlara göre bir yer değil."

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz. Kardeşlikten gelen mektupta denemeye katılabileceğimiz yazıyordu."

"Tamam, birincisi, 'denemek' 'kabul edilmek' anlamına gelmez. Sen hiç sınav çektin mi?"

"Şey, eminim yapabilirim-"

"İkincisi, siz sıradan bir kadın değilsiniz. Yani, merhaba, sen Kurucu Aile'nin bir üyesisin. Baban Kral'ın Başdanışmanı. Üremek için korunmanız gerekiyor."

Paradise'ın ağzı açık kaldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ne? Bu doğru. Kurallar senin gibi kadınlar için de aynıymış gibi davranma. Mesela, etek giyen bir sivil denemek isterse, tamam. Bu kayıp tür için bir şey ifade etmez. Ama Parry, senden pek kalmadı. Benim gibi erkekler için mi? Biz çiftleşmek istemiyoruz.

Sizden başka kimse yok ve sizden geriye dört ya da beş kişi mi kaldı?"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en indirgeyici mantık. Gitmem gerek."

"Ah, hadi ama. Yapma böyle."

"Siktir git. Ben yüzük takabileceğin bir çift yumurtalıktan daha fazlasıyım."

Telefonu kapattı ve telefonu odanın öbür ucuna fırlatmayı düşündü. Dürtüsünü gerçekleştirmeyi başaramayınca, içinde doğuştan var olan ve pekiştirilen tüm görgü kurallarının Peyton'ın haklı olduğu anlamına geldiğinden endişelendi.

O sadece bir sera çiçeğiydi, çay partileri ve genç ve-

Cep telefonu tekrar çalmaya başladığında, onu yorganının üzerine fırlattı, yere uzandı ve avuçlarını iğne oyalı kiliminin üzerine düz bir şekilde yerleştirdi. Bacaklarını açarak ayaklarının üzerinde dengede durdu.

"Doğru," dedi dişlerini sıkarak. "Yukarı ve aşağı. Yüz kere falan."

Daha ilk denemede yere doğru eğildi, kolları buna fazlasıyla istekliydi. Burnu bir çiçek vazosu tasviriyle temas ettiğinde, tam anlamıyla canavar modundaydı, yumruk atmaya ve sertçe vurmaya hazırды.

Yukarı... sadece iyiydi.

Tekrar halıya. Ve yukarı.

Sayılır. Üst kollarındaki kaslar titremeye başladı; dirsekleri sallandı; omuzları ağrıyordu.

Üç tane yaptı. Ya da iki buçuk. Yere yığılmadan önce-

"Ne yapıyorsun?"

Cennet bir çılgılık atarak kendini ters çevirdi. Babası yatak odasının kapısındaaydı, eşyaları açmak için kullandığı anahtarı yerine koyuyordu ve kaşları alnında o kadar yukarı fırlamıştı ki, saç çizgisinin dibine kadar inmişlerdi.

"Şınav," dedi nefes nefese kalırken.

"Neden?"

Sor ona, diye düşündü. Açıkça söyle, Kardeşliğin eğitim merkezi programına katılmak istiyorum-

Telefonu tekrar çalmaya başladı.

"Onu alman gerekiyor mu?" diye sordu babası. "Hayır. Baba, benim bir-"

"Bir şey ortaya çıktı, canım." Kapıyı kapattı ve yeniden kilitledi. "Ve sana karşı dürüst olmalıyım."

Cennet bacaklarını yukarı kaldırdı ve kollarını bacaklarının etrafında doladı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ah, gerçekten hayır." Ona bakarken başını salladı. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi kızsın."

Telefonu sessizleşirken, babasının Peyton'ın görüşlerinden kaçını paylaştığını merak etmek zorunda kaldı. Ve Peyton'ın onu kaç kez geri aramaya çalışacağını.

"Bazı şeyleri toplamanı istiyorum," dedi.

Paradise geri çekildi. "Neden?"

"Senden birkaç haftalığına evden ayrılmanı isteyeceğim."

İçinden soğuk bir kızarıklık geçti. "Ne yaptım ben?"

"Oh, aşkım." Yanıma geldi ve diz çöktü. "Yok bir şey. Sadece, bir işin olması hoşuna gidebilir diye düşündüm."

Şimdi kaşları bir mil yüksekliğinde olan oydu. "Gerçekten mi?"

Birkaç ay önce, piyano dersleri aldığı ve karmaşık, çok dikişli iğne oyası yaptığı bir gece daha aklını kaçırmış gibi hissetmesine neden olduğunda konuyu açmıştı. Ama adam onun güvenliğini düşünerek onu dikkatle reddetmişti; bu hem saygı duyduğu hem de hayal kırıklığına uğradığı bir noktaydı.

Dünyanın vampirler için çok tehlikeli bir yer olmadığını iddia etmek zordu.

"Ne değişti?" Sonra aralarındaki uzak ilişkiyi düşündü.

"Bekle, o erkek burada kalmaya devam edecek mi?"

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Aksine, Başdanışman olarak işim giderek daha karmaşık ve külfetli hale geliyor ve Kral'ın işleri konusunda güvenebileceğim birinin bana yardım etmesini istiyorum. Sizden daha uygun birini düşünemiyorum."

"Gerçekten mi?" dedi gözlerini kısarak. "Başka bir nedeni yok mu?"

"Gerçek için. Sana söz veriyorum." Gülümsedi. "Peki ne diyorsun

-"Benimle çalışmak ister misin?"

Ani bir mutluluk hamlesiyle babasına sarıldı. "Oh, teşekkür ederim! Evet! Çok heyecanlıyım!"

Güldü. "Tamam, ama Kral'ın seyirci malikanesine taşınmak zorunda kalacaksın. Endişelenmeyin, yalnız olmayacaksınız. Hizmetçiniz Doggen'i yanınıza alabilirsiniz ve Kardeşlik binada tam personele sahip-"

Paradise ayağa fırladı ve gömme dolabına koştu. Kapakları açarak monogramlı Louis Vuitton bavulundan parçalar çıkarmaya başladı. "Yarım saat içinde hazır olacağım! On beş dakika!" İç çamaşırları, sütyenleri, atletleri yumruklayarak yerleşik çekmeceleri çıkardı.

"Oh, Vuchie'yi getirecek misin? Çok heyecanlanacak!"

Belli belirsiz, babasının kıkırdadığını duydu. "Nasıl isterseniz leydim. Nasıl isterseniz."

YİRMİ ÜÇ

Rhage, Darius'un eski malikânesinin çimenlerinde yeniden bir araya geldi ve ön girişe doğru ilerledi. Eve girer girmez bir dizi soluk sesi duydu ve sol tarafa baktı. Salonda, ipek kaplı süslü mobilyaların üzerinde oturmaktan rahatsız olmuş gibi duran bir grup sivil vardı ve onu gördüklerinde gözleri kocaman açılmıştı.

Evet, ünü hala ondan önce geliyordu.

Tanrım, birkaç yüzyıldır bir sürtüksün ve insanlar düzgün bir şekilde çiftleştikten sonra bu saçmalığın peşini bırakamıyor.

Tam bir PITA'ydı ve sıradan bir gecede, sırf Mary'den bahsetmek için yanına gider ve kendini tanıtır.

Ancak bu gece, bir zamanlar yemek odası olan yerin kapalı kapılarına yöneldi. Kapıyı iki kez çalarak, "Benim," dedi.

Tohr "N'aber?" diyerek toplantıyı açtı ve Rhage çoğunlukla boş olan odaya adımını attı: İçeride sadece birkaç koltuk, bir ofis koltuğu olan bir masa ve seyircinin ağırlaması gereken çok sayıda misafir olması ihtimaline karşı birkaç yardımcı koltuk vardı.

"Patlayıcı yok," diyordu Wrath koltuklardan birinden. "Tuzak yok."

V bir el sarması sigarayı yakmak üzereydi ve nefesini verirken Türk tütününün kokusu yayılıyordu. "Hollywood ve ben mekânı ince eleyip sık dokuyarak

Tarak. Belli ki oradaymışlar. Söyleyebildiğimiz kadarıyla yeni gitmişlerdi. Ama bizi becermeye zahmet etmemişlerdi."

Wrath hançerli eliyle, etrafta dolaşmasına yardımcı olan golden retriever cinsi köpeğin sarı kafasını okşadı. Efendisine her zaman hayranlık duyan George, yüzünü Kral'a dönmüş, boğazını serbestçe açmıştı. "Demek Throe yalan söylememiş."

"En azından bu konuda değil," diye mırıldandı V. "İlginç."

Rhage kardeşlerinin yüzlerine baktı. Z ve Phury her zaman yaptıkları gibi birlikte duruyorlardı. Qhuinn Z'nin yanındaydı, sonra Blay ve John Matthew, erkekler üye olmamalarına rağmen, onun yanındaydılar. Butch Kral'ın karşısındaydı, kollarını bir koltuğun üstüne dayamış ve ağırlığını ona vermişti; V onun arkasındaydı. Tohr kapının yanında duruyordu.

"Peki sırada ne var?" diye sordu Rhage.

"Bekliyoruz." Gazap daha da eğildi ve köpeğin tüylerini kaşdı. "Karıştıracak bir şeyi varsa kendini asacaktır. Aristokrasinin izlenmesi gerekecek, içeriden bir kaynağa ihtiyacımız var. Fikri olan var mı?"

O anda kapı bir kez daha çalındı. Tohr kulağını panellere dayadı ve sonra kapıyı kırdı. "İste ve alacaksın."

Abalone eğildi. "Lordum? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu geceki izleyicilere başlamadan önce lütfen kanlı kızımın takdimini yapabilir miyim?"

Wrath boştaki eliyle erkeğe ilerlemesini işaret etti. "Evet. Onu içeri getirin."

Abalone dışarı çıktı ve sessiz bir konuşma oldu. Sonra yeniden ortaya çıktı ve bir kadın fidanını içeri soktu. Sarı saçları, hafif yapısı ve uzun bacaklarıyla, adil cinsiyetin Kutup Prensesi spektrumundaydı.

Çok güzel. Çok güzel. Hatta belki de güzeldi, ama Mary'nin eline su dökemezdi.

Abalone bir eli dirseğinde, babalık gururu göğsünü kabartarak kıza doğru yürüdü. "Benim saygıdeğer

hükümdar, her şeyin büyük kralı-"

"Evet, evet, bu kadar yeter," diye araya girdi Wrath. "Paradise, anladığım kadarıyla Shellan'ım ve kardeşinin evine taşınyorsun. Hoş geldin."

Siyah elmas uzatıldığında Cennet belinden eğildi, elleri o kadar titriyordu ki avizenin ışığında parıldıyor gibiydi.

Taşı öpmeden önce "Lordum," diye fısıldadı.

Adamın elini bırakarak doğruldu ve yere baktı, omuzları göğsüne doğru kıvrılmış, ayakları birbirine kenetlenmişti.

"Köpeğimle tanışmak ister misin?" diye sordu Kral.

Başını okşamaya her zaman hazır olan George kuyruğunu yere vurdu, çıkan ses sanki birinin ipi parkeye vurmasına benziyordu.

"Sev onu," dedi Wrath. "Buna iznin var."

Kız Kardeşlik'e şöyle bir baktı, gözleri bok çuvalı seviyesine takılmıştı. İşte o zaman Rhage onun için üzöldü. Aristokrasinin çoğu dişilerinin üzerine o kadar titrerdi ki, akraba olmadıkları erkeklerin yanında nadiren bulunurlardı; bu yüzden bu kadar çok testosteronla ilk kez aynı odada bulunduğuna şüphe yoktu.

"G'head, George. Git merhaba de."

Wrath'ın ısrarıyla köpek öne doğru sıçradı ve kabarık poposunu tam onun önüne oturttu, kulakları dikildi, kuyruğu ileri geri sallanıyordu.

"O... bir erkek mi?" diye sordu usulca, kendini yere bırakıp tüm tüylere uzanırken.

"Evet." Gazap başını kaldırdı. "Pekâlâ, pislikler, kendinizi tanıtm, olur mu? Ve şık olun."

Boğaz temizliğini başlatın. En azından Phury öne çıkıp tanıtımları yapana kadar. Muhtemelen en iyisi de buydu; ellerindeki beyefendiye en yakın kişi oydu.

"Burada olmanıza sevindim," dedi Primale. "Ben Phury, bu arada babanı çok severiz. İyi adamdır."

Ve şimdi Abalone, Bally mokasenlerinin üzerinden havalanıyordu.

O sarı gözlere baktı ve ona utangaç bir gülümseme sundu. "Merhaba."

"Şuradaki benim ikizim." Z'yi gösterdi ve Zsadist, yüzündeki yara iziyle nasıl görüldüğünün her zaman farkında olarak geride durdu, Cennet geri çekilirken elini kaldırdı. "Zsadist çiftleştirdi ve Nalla adında bir kızı var. Muhteşem bir kız, işte resmi."

Phury cep telefonunu gösterdiğinde kız görüntüye baktı. Z'ye baktı. Fotoğrafa geri döndü.

"Küçük kızım," dedi Z derin bir sesle. "İki yaşında ve erkeğinin bakışlarına sahip."

Kız anında rahatladı. Sonra Phury, sadece başını sallayan Vishous'u ve ona Bostonlu bir tavırla "Merhaba, selam sana!" diyen Butch'u tanıttı. Sırada John Matthew, Blay ve Qhuinn vardı ve sonra Phury Rhage'i gösterdi.

"Ve şuradaki Brad Pitt de Hollywood."

Gülümsedi. "Burada olmana sevindim."

Paradise'in bakışları onun üzerinde kaldı, gözleri büyüdü ama korktuğu için değil. Tam tersine.

"Evet, çok yakışıklı," dedi biri. "Onu tanıyana kadar."

"Ah, hadi ama," diye karşılık verdi Rhage. "Nefret etme."

Konuşma başladı ve Wrath, Paradise'a kendinden bahsetmesi için bazı sorular sordu. Kız yeniden Kral'a odaklandığında Rhage, Mary'siyle tanışmadan öncesini düşündü. Hiç şüphe yok ki o masuma da saldırırdı ve başarılı olurdu. Hareket eden her şeyi ve her şeyi becererek canavarını kontrol ettiği için başarısızlık oranı sıfırdı. Bu da onun için iyi olmuştu. Namuslarını korumak isteyen kadınlar içinse pek iyi olmamıştı.

Cennet'in de onlardan biri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Yani evet, onunla birlikte olma şansı kesinlikle yokken, onunla şimdi tanıştığı için mutluydu. O

tıpkı Vishous'un söylediği gibi Bakire'siyle çiftleşmiş ve hayatı kurtulmuştu.

Her nedense, içini hastalıklı bir his kapladı.

Elini cebine sokarak cep telefonunu çıkardı.

Mesajlarını kontrol ettim.

Zavallı Trez hâlâ ona geri dönmemişti. Tabağındaki onca şey düşünöldüğünde adamı tekrar rahatsız etmek aptalca görünüyordu ama bir kez daha ulaşmamak zordu.

Rhage, adama ve Seçilmişlerine yardım etmek için daha fazla şey yapılmasını diledi.

Gerçekten yaptı.

Herhangi bir dönüş sinyali yoktu.

Layla Mercedes'ini Kardeşlik malikânesine geri götürürken, yaralı kolunu koltukların arasındaki orta konsola dayamış, yedek bir ceketini de yüksekliğini arttırmak ve ekstra yastıklama sağlamak için sarmıştı.

Acı sersemleticiydi, o kadar kötüydü ki midesinde hissediyordu.

Yani hayır, sağa ya da sola sinyal vermek yoktu.

En azından gecenin bu saatinde köy yollarında başka kimse yoktu.

Yerleşkenin dağına giden sapağa varana kadar saatler, belki de yıllar geçmişti ve bu bir kâbustu. V'nin onları güvende tutmak için aldığı bir güvenlik önlemi olan manzarayı çarpıtması, sanki ormanı bir sis kaplamış gibi her şeyin bulanık olduğu anlamına geliyordu. Kusma dürtüsüyle savaşmanın verdiği yorgunluk, görme yetisinin bozulmaya başlamasıyla birleşince kendini tamamen kaybolmuş hissetti ve içgüdüsel olarak eğilip rüzgârlığa yaklaşmaya çalıştı, ama bunun bir faydası olmadı.

Tek yaptığı kolunu daha da kızdırmak oldu.

Malikanenin parlayan ışıkları nihayet göröndüğünde, dua etti, dua etti ki Kardeşlerin hepsi kavga etmiyordu ve kimse olmadan odasına ulaşabildi.

onu görüyordu. Yeni kışlamış çeşmenin etrafından dolanarak Rhage'in mor GTO'sunun ve Butch'un yeni oyuncağı, ekmek kutusuna benzeyen siyah Mercedes'in yanına park etti.

Motoru park etmek için direksiyonun etrafından uzanıp vites kolunu itmesi gerekti ve sedanı kapatmak için Stop/Start düğmesine basmak için daha da fazla uzanması gerektiğini fark etti. Ardından, eforun etkisinden kurtulurken ağzından sığ bir şekilde nefes alması gerekti. Dikiz aynasına baktığında konağın girişini gördü... ve oraya nasıl gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Odasına nasıl çıkacağı konusunda da.

Başka bir seçeneği yoktu. Ya bunu kendi başına yapacaktı ya da birinden onun için yalan söylemesini isteyecekti: Yarasını saklayamazdı, bu kadar taze olamazdı. Ve Qhuinn'in ne olduğunu öğrenmesine izin veremezdi.

Ya da daha da kötüsü, düştüğünde gerçekten ne yapıyordu.

Kahretsin, bu durum onun çifte yaşamının, iki zıt gerçekliğin birbirine çarparak onu anlamsızlaştırmasının, onu ifşa etmesinin cezasıydı.

Potansiyel olarak.

İçeri girme zamanı.

Layla kapısını açıp deri koltuktan doğrulmaya çalışırken acı konusunda yeni bir ders aldı, kırık kemiği kendine çarparken kolu bir çığlık attı.

İyileşme nefesi. Bir kaç tane.

Ve sonra bir şekilde kendini arabadan dışarı attı.

Köşk her zaman park alanından bu kadar uzakta mıydı?

Çeşmenin etrafında yürümek, bir ayağını diğerinin önüne atmaktan çok, kaldırım taşlarının üzerinde sürünmek ve bayılmamaya çalışmak demekti. Katedral büyüklüğündeki kapılara çıkan taş merdivenlere vardığında ağlamak istedi. Bunun yerine merdivenleri teker teker aştı.

Giriş kapısını çekerek açtığında iki hata yaptığını fark etti: Arabasının kapısını kapalı bırakmıştı... ve aslında biriyle iletişim kurması gerekecekti - güvenlik kamerasına yüzünü gösterip cevap beklemeden eve bu şekilde giremezdi.

Mercedes'e dönüp baktığında, oraya geri dönüp her şeyi kapatacak enerjisi yoktu.

Ve garajın yanındaki personel girişine ulaşmaya çalışmak-İşler burada bitti.

Zihni sınırlı seçenekleri üzerinde düşünürken, bedeni kendi fişini bilinç prizinden çekti: Işıklar söndü ve yerçekimi onun üzerinde işini yaptı, eğim onu sert, sert bir kucaklamayla selamlamak için acele etti.

Hissetmediğini.

YİRMİ DÖRT

Assail kurşun geçirmez Range Rover'ını Hudson Nehri'nin kenarına sürdüğünde saat sabahın dördüydü. Kullandığı şerit bir kalem kadar geniş ve bir engelli parkur kadar düzdü. Yanında Ehcric sessizdi, erkeğin kırklığı kalçasında duruyordu, seğiren tetik parmağı her an mermi sıkmaya hazırды.

Dikiz aynasından hızlı bir bakış ona Ehcric'in ikizi Evale'nin de aynı şekilde tetikte ve her şeye hazırlıklı olduğunu gösterdi.

İthalatçılarla ne kadar süredir çalışıyorlardı? Dokuz aydır mı? Daha mı uzun? Hatırlayamıyordu. Ama sadece bir aptal gardını düşürürdü.

"Yolun" yaklaşık yirmi metre ilerisinde, kıyıdaki sığ açıklığa gelecekti. Prosedür her seferinde aynıydı: Cipi ağaçlık alanda durdurup geri döndürüyor, böylece istenmeyen bir şey olursa ya parasını ya da uyuşturucuyu alıp hızla kaçabiliyordu. Sonra erkekleriyle birlikte, genellikle on dakika kadar, trol teknesi görünmeden önce beklerdi.

Kuzenleri kurşun geçirmez yelek giyiyordu. O giymiyordu. Onlar ayıktı. O değildi.

İkisi de sürpriz değildi. Herhangi bir göğüs koruyucusuyla hiç uğraşmamıştı ve ikincisine gelince? Bu noktada, kokainin vücudundan tamamen atılması için birkaç gün ilaçsız kalması gerekecekti.

Arabayı sürerken, zihninin başka bir kıyıya, farklı bir su kütlesine doğru sürüklendiğini fark etti,

kendini gösteriyor ve gitmeyi reddediyor.

Bir kumsal gördü. Okyanusu. Palmiye ağaçları. Hepsi ay ışığında parlıyordu.

Denizin ılık suları boyunca yürüyen yalnız bir kadın gördü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, başı öne eğikti, aurası pişmanlık duyan bir hayatta kalanın aurasıydı-

"Dikkat et!" Ehric havladı.

Assail, Range Rover son öğün olarak bir meşe ağacını yemeden hemen önce kendine geldi - ya da daha büyük olasılıkla tam tersi olacaktı.

Neyse ki yolculuk dakikalar sonra bitmişti ve K dönüşünü gayet iyi idare etti, SUV'un muazzam ön ızgarası dışa dönük olana kadar kuru çalıları ezdi. Öldürecek far yoktu; içeride ve dışarıda farların tamamen olmaması, kurşun saptırma paketiyle birlikte sipariş ettiği modifikasyonlardan bir diğeri idi.

Motor sessizleşti ve iki yolcusu indi. Onlara katılmadan önce yün paltosunun cebinden bir şişe çıkardı. Hızlıca çevirdi. Kaşık yukarı.

Kokla. Sniff.

İki tane de diğer burun deliği için.

Her şeyin olması gereken yerde durduğundan emin olmak için hızlıca bir oflayıp pufladıktan sonra sıcak iç mekandan kendisi çıktı. Zulasını güvenli yerine geri koyarak paltosunu vücuduna sardı. Gece havası çok soğuktu ve kuzenlerine katılırken düşen yapraklar botlarının altında çıtırdıyordu.

Konuşmak yoktu.

Yine de onun tüketim hızını onaylamadıkları alt çenelerinin gıcırtısından belliydi.

Yine de onun için fark etmezdi. İster kelimelerle boşa nefes tüketsinler, ister şu anda oldukları gibi sadece sırtsınlar, kullanımını değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

Yavaş bir hızla giden tek motorlu bir teknenin sesi o kadar sessiz geliyordu ki, ilk başta insan onu ormanın ve nehrin ortam seslerinden ayırt edemiyordu. Ama çok geçmeden

Trol teknesi kıyının kıvrımında, düz ve suya yakın bir yerde duruyordu. Açık gövdesinde iki kişi oturuyordu, her ikisi de şapkalı ve kamuflajlarıyla hiçbir şey yapmayan balıkçılar gibi giyinmişlerdi, sadece taktıkları siyah maskeler kötü niyetli bir şey olduğunu ima ediyordu. Zararsız bir faaliyet görüntüsü vermek için her iki tarafa da balıkçı oltaları yerleştirilmişti; görünmez misinalar akıntıya karışarak kış tarafın arkasına doğru uzanıyordu.

Kaptan mütevazı gemiyi önce pruvaya yanaştırdı, motoru aşağı indirdi, böylece bir yumrukla değil, bir öpücükle indiler.

Assail geri çekilirken kuzenler yaklaştı, kendi kırkı hazırды. İki insan erkeğinin kokularından, son gelenlerden farklı ama akraba oldukları anlaşılıyordu. Ve ondan öncekiyle de. Ve böyle devam etti.

"Diğerleri nerede?" Assail talep etti.

Adamlar, kamuflajlı bir muşambanın altına gizlenmiş olan beş siyah spor çantasından üçünü alma işlemi sırasında durdular.

Assail onların şaşkınlığına ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bilmeyeceğimi mi sandınız?"

"Ben kardeşiyim," dedi soldaki ağır aksanlı bir İngilizceyle. "O kuzenim."

Assail başını eğerek açıklamayı kabul etti. Gerçekte, ürününü kimin teslim ettiği umurunda değildi; yeter ki bunu zamanında, anlaşılan fiyat ve güçte ve insan kolluk kuvvetlerinin müdahalesi olmadan yapsınlar.

Şimdiye kadar bu çiftle çok iyi.

Birkaç dakika sonra Ehric ve kardeşi çantaları aldılar ve biri öne, diğeri arkaya bakacak şekilde birbirlerini koruyarak uzaklaştılar.

"Bir dakika," dedi Assail. "Eğer sakıncası yoksa."

İnsan adamlar tekrar durdular ve o da onların endişesini sanki bir masanın yüzeyinde yankılanıyormuş gibi hissetti, enerji transferi bedenlerini ayıran havada kolayca ilerliyordu.

"Bunun altında başka ne var?" dedi, muşambayı göstererek. "İki spor çantası daha var, değil mi?"

Çiftin küçük olanı, yani kuzen, kapağı yerine oturttu ve teknenin kumandalarına doğru gitti.

"Gelecek ayki program," dedi diğeri. "Aynı mı?"

"Patronlarınızla temas halinde olacağım."

"Çok iyi."

Bir anda, soğuk suyun durgun akıntısına karşı, yanlarında bir başkasının mallarıyla birlikte yollarına koyuldular.

Assail kaşlarını çatarak su yolunu kesmelerini ve karşı kıyıya paralel olarak ilerlemelerini izledi.

Bir süre sonra Range Rover'a döndü ve ön yolcu tarafındaki cama vurduğunda Ehrich arabayı yere indirdi.

"Evet?" dedi erkek.

"Ben onları takip edeceğim." Assail teknenin bulunduğu yöne doğru başını salladı. "Başka biriyle uğraşıyorlar. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ehrich başını sallayarak sürücü koltuğuna geçti ve cipi vitese taktı. "Bunu ben de gördüm. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Range Rover havalandığında Assail arkasını döndü ve suya doğru yürüdü. Gözlerini kapatarak, kendini sakinleştirmek için kokain vızıltısıyla savaşmak zorunda kaldı ve soğuk rüzgârda kendini uzaklaştırabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Nehrin birkaç kilometre aşağısında kendine geldiğinde, tekne bir kez daha görünene kadar bekledi. Adamlar onun varlığından habersizdi, o ise rengârenk ağaçlar ve kontrast oluşturan kahverengi bitki örtüsü arasında hareketsiz bir şekilde durmuş, onların ilerleyişini izliyordu.

Aynı motor devri. Malları ona teslim etmek için aynı protokol. Asıl soru şuydu: Bir sonraki müşterileri kimdi?

Ne tür uyuşturucu satıyorlardı?

Patronları, New York eyaletinin bu bölümünde sadece onunla çalışmayı kabul etmişti. Ve rekabet ise

kapitalizm için iyi olsa da, kendi bölgesinde hoş karşılanmıyordu - gelir tabloları için de gereksizdi. İhtiyaçları yeterince büyüktü ve saygı duyulmaya değer bir iş defterini temsil edecek kadar köklüydü.

Piçler.

Gerçekten de, yasaları çiğneyenler arasında onur olması gerekliydi. Herkesin iyiliği için. Ve o da anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmiş, sürekli olarak parayla gelmişti. Aydan aya, aydan aya.

Ancak bu sorunu çözmeğe hazırды. Hem de hemen.

Ölümcül bir şekilde.

Rhage, Tohr ve V, Applebottom'ın gurur ve neşe kaynağı ile buluştuktan kısa bir süre sonra malikaneye geri döndüler, Butch da Range Rover ile onları takip etti. Üçü avluda fiziksel formlarına geri dönerken, arabaların arasında parlayan bir ışık dikkatlerini çekti.

Rhage soluk mavi Mercedes'in açık kapısına doğru yürüdü. "Layla-?"

Ancak içeride çantasını kurcalayan ya da avludan eve doğru yola çıkmadan önce toparlanmaya çalışan kimse yoktu.

Kapıyı kapattı. "O değil-"

"Layla!" Tohr havladı. "Oh, kahretsin!"

Rhage konağın girişine doğru baktı. Girişteki ağır kapı kırılarak açılmıştı, bir bacak yer seviyesinde dışarı uzanıyor, ayak bileği ve ayak panelleri açık tutuyordu.

Üçü birden merdivenlerden yukarı fırladı. Rhage muazzam ağırlığı kaldırırken, tıp geçmişi olan V, Seçilmiş'in yere yığılmış bedeninin üzerinden atladı ve hayati değerleri kontrol etmeye başladı.

"Tohr," dedi Rhage. "Ara-"

Ama kardeşi cep telefonunu çoktan kulağına dayamıştı. "Evet, Jane? Girişte sana ihtiyacımız var. Layla'nın

çöktü-V, istatistikler?"

Kardeşi telefonu V'nin yüzüne tutarken, Vishous arkadaşına şöyle dedi: "Kalp atışları sabit ama yavaş. Solunumu da öyle. Görebildiğim kadarıyla travma belirtisi yok."

"Bunu duydun mu?" Tohr konuşmaya devam etti. "Güzel. Teşekkürler." Aramayı sonlandırırken hemen tekrar aramaya başladı. "Manny ve Ehlena'yı getiriyor." Kulağa geri döndü. Bekliyorum. Bekliyor.

Belli ki Qhuinn'i arıyordu.

Garip bir nedenden ötürü Rhage'ın dünyası altüst olmuştu: Bir an Layla'ya bakıyor ve herhangi bir zemin üzerinde yüzüstü yatan hamile bir kadından daha korkunç bir şey olmadığını düşünüyordu. Bir sonraki an, giriş onun etrafında bir ipin ucundaki top gibi dönüyordu, başı vızıltının merkez noktasıydı, dengesi garip bir şekilde-

"O gidiyor!"

Hah. Sanırım düşündüğü kadar istikrarlı değilmiş.

Kolunun üst kısmına bir ısırık geldiğinde aşağı baktı ve Tohr'un elinin pazılarına kilitlenip onu tuttuğunu gördü.

Vay canına. Rhage bunun erkekçe olduğunu düşündü.

Sırf bir dişi olduğu için Viktorya döneminin

-

"Layla!"

Qhuinn'in hemen yanı başında panikle belirmesi ona ihtiyacı olan uyanışı sağladı, erkek çocuğunu taşıyan dişiye ulaşmak için itişip kakışırken zihni berraklaştı. Blay her zamanki gibi hemen arkasındaydı ve eşini desteklemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Ne oldu böyle? "diye sordu Qhuinn.

V konuşmaya başladı. Doktor Jane ve ekibi geldi. Siyah, eski moda bir doktor çantasından tıbbi ekipmanlar çıkarıldı.

Rhage, kendisini hâlâ ayakta tutan Tohr'a dönerek, onun sesinin tuhaf bir versiyonunun "Nefes almakta zorlanıyorum kardeşim," dediğini duydu.

Tohr başını çevirdi. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Nefes alamıyor gibiyim." Boştaki eliyle göğsüne masaj yaptı. "Sanki burada bir balon var. Tüm alanı kaplıyor."

Sağlık görevlileri Layla'yı sırtüstü yatırırken etraftan küfürler yükseliyordu. Kolu tamamen yanlışı bir açıdaydı, dirseğinin altındaki kısımda bayıldığı sırada meydana gelmiş olması gereken kötü bir kırık vardı.

"Rhage?" dedi birisi ona. "Alo?"

Tohrment'e doğru baktı. "Ne?" Tohr ona doğru eğildi. "Biraz temiz hava ister misin?"

"Dışarıda değil miyiz?" Kendi sorusuna cevap vermek için gökyüzüne baktı. "Evet, biz-"

"Biraz yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

"Yardım etmek istiyorum."

"Evet, anlıyorum. Ama bence yürüyüşe çıkmak gerçekten iyi bir fikir. Çarşaf gibi bembeyazsın ve ışıkları söndürürsen altında birini halıya çevirmeyeceğini garanti edemem ve şu anda başka hastaya ihtiyacımız yok."

"Ha?"

"Gel hadi."

Kardeşi kolunu çekiştirirken Rhage kalbini ovmaya devam etti. "Neden nefes alamadığımı bilmiyorum..."

Uzaklaştırılırken gördüğü son görüntü, Layla'nın yüzünün yana düşmüş, gözlerinin ardına kadar açık ama görmez halde olduğuydu.

"Öldü mü?" diye fısıldadı. "Öldü mü-" "Hadi, kardeşim-"

"Öyle mi?"

"Hayır, yaşamıyor. O yaşıyor."

Gözlerini her kırışığında, sarı saçlarını mermer fayansın üzerine dökülmüş bir sıvı gibi, dudaklarını yanakları kadar solgun, o yeşim yeşili gözlerini donuk ve hareketsiz görüyordu.

"Mary? Evet, Mary, oğlunla ilgili bir durum var. Artık eve gelebilir misin?"

Konuşan kimdi? Oh, evet, Tohr. Telefonuyla. Kardeş telefonunu çıkarmıştı.

Rhage başını sallamaya başladı. "Hayır, o gelemmez. Güvenli Yer'deki anne. Kalması gerekiyor-"

"Tamam, teşekkürler." Tohr aramayı sonlandırdı. "şu anda geri dönüyor."

"Hayır, ona ihtiyaçları var-"

"Kardeşim mi?" Tohr yüzünü Rhage'inkine yaklaştırdı. "şu anda neye benzediğin hakkında bir fikrin olduğundan emin değilim. Bana bir iyilik yap ve şuraya otur - evet, tam kaldırım taşının üzerine. İyi adam, iyi gidiyorsun."

Rhage'in dizleri talimatları takip ediyordu, beyni Shellan'ının değerli vaktini onun için harcamaya ne kadar ihtiyacı olmadığıyla meşguldü. Ama görünüşe göre o otobüs çoktan istasyondan ayrılmıştı.

Başını ellerinin arasına alan Rhage öne doğru eğildi ve ciğerlerinde bir sorun olup olmadığını merak etti. Hızlı etki eden bir vampir gribi. Bir enfeksiyon. Orada bir zehir.

Kardeşinin iri eli sırtında yavaş daireler çiziyordu ve o ağır avucun altında, dövme halindeki canavar, Rhage'in küçük epi'si onu sinirlendiriyormuş gibi kabarıp hareket ediyordu.

"Tuhaf hissediyorum," dedi Rhage. "Nefes alamıyorum..."

YİRMİ BEŞ

İlk birkaç mil boyunca Assail tekneyle birlikte yok olmaktan yeterince mutluydu. Ancak dördüncü kez yeniden canlandığında, varış noktasına ulaşmak, takasın yapılması ve üçüncü taraf tecavüzcünün kimliğinin ortaya çıkması için sabırsızlanmaya başladı.

Ve tedirgin olmak için başka bir neden daha vardı. Kat edilen mesafe arttıkça, iki adam Caldwell'e daha da yaklaşıyordu ki bu aptalca bir fikirdi.

Saatler geceyi gösterse de, şehir merkezi banliyö değildi ve dışarıda insanlar olması kaçınılmazdı -kabul etmek gerekir ki, nadiren polisle ya da kendi türünden diğerleriyle güvenilir olanlar, ama meraklı gözler meraklı gözlerdi ve kuyruğu olmayan her pislik farenin bugünlerde bir cep telefonu vardı.

Ruhunu uzaklara götürebilirdi ama teknedeki o çift bu numarayı yapamazdı ve burada gereken dersi verecek kişi CPD değil o olmak istiyordu.

Bir kez daha gözden kaybolan tekne, Caldwell'in kıyı şeridindeki halka açık parklarından birinin kenarına dikilmiş ağaçların ortasında yeniden şekillenmek zorunda kaldı. Ve tekne yoluna devam etti.

İnanılır gibi değil.

En yeni pozisyonunu geçip geçmediklerini görmek için beklerken -ki geçme ihtimalleri yüksekti, çünkü kıyıda daha fazla siper yoktu- o tanıdık kaşıntı boynunun dibinde parıldamaya başladı ve daha fazla kokain ihtiyacını tetikledi.

Dürtü son zamanlarda giderek daha hızlı geliyordu. Öyle ki bu kadar çabuk iyileştiği için ne kadar şanslı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sıradan bir insan olsaydı? Septumunu aylar önce saptırmış olurdu.

Cebine uzanarak şişeyi avucunun içine aldı. Pürüzsüz cam kabı hissetmek bile onu rahatlatmıştı. Şişeyi çıkarıp eylemini gerçekleştirmek istiyordu ama maddeye dönüşememe riskini göze alamazdı. Bağımlılığıyla ilgili sorun, daha vızıltının etkisi geçmeden daha fazlasına ihtiyaç duymasıydı; vücudu ve beyni uyuşturucunun yarışan, canlandırıcı yüküyle başa çıkmak için mücadele ederken bile içindeki kurt dönüyor, dönüyor, daha fazlasını talep ediyordu.

Ve yine, isteyeceği son şey burada kendini zor durumda bulmaktı, çünkü kendini kurtaramayacak kadar gergindi.

Tanrım, muhatap olduğu Homo sapiens ile bu ortak noktaya sahip olmak kelimelerle ifade edilemeyecek kadar küçük düşürücüydü-

Tekne nihayet bir tür varış noktasına doğru yol alırken, "Ciddi olamazsın," diye mırıldandı.

Ama bu güvenli bir şey değildi. Kesinlikle kabul edeceği bir şey değildi.

İkili teknelerini eski bir Viktorya dönemi kayıkhanesine doğru yönlendirdi. Pencereleri karanlıktı ama kiremit kaplı dış cephesinde güvenlik ışıkları parlıyordu ve hiç şüphesiz bir CPD devriyesi yapının arkasındaki parkta düzenli olarak tur atıyordu.

Yine de onlar içeri girerse o da girmek zorundaydı. Ve girdiler de.

İç mekânın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından, o sinir bozucu dış ışıkların arasındaki gölgelerde yeniden şekillenmeye karar verdi, koyu renk kıyafetleri onu kayıkhanenin yıpranmış kanadına uyduruyordu. Troller rıhtımlardan birine girdiğinde, zavallı motorunun sesi yankılandı; tıpkı öksürüğünün son damlalarını tüketen yaşlı bir adam gibi.

Pencerelerden birine doğru dönerek keskin gözlerini kabarcıklı camın arkasına odakladı. İçerisi oldukça genişti ve yerini tespit eder etmez buharlaştı ve teslimatçıların kullandığı girişten içeri daldı. Fiziksel formuna yeniden bürünürken dikkatliydi, uzak köşede, raflarda karınları üzerinde duran mürettebat kabukları ile kancalara asılı turuncu kişisel yüzdürme cihazları ormanı arasında dar bir kuytuda durdu.

Motor durduruldu ve ikili yabancı bir dilde usulca konuşmaya başladı. Onlar sustuktan sonra tek ses, teknenin altından ve rıhtımdaki kirişlerin arasından gelen su şakırtılarıydı.

Assail havanın eski ölü balık, çürüyen bitki örtüsü ve nemli branda gibi kokmasından nefret ediyordu.

Korkunç.

Belli bir süre geçtikten sonra dışarıdan gelen bir ses dikkatini çekti ve ardından yanıp sönen sarı bir ışık içeriye girdi. Tozlu bir pencere bulup dışarı baktığında Caldwell Halk Parkları Departmanı'na ait bir kamyonun geldiğini gördü.

İşler ilginçleşmek üzereydi.

Ya teslimat durdurulacak ve polis çağrılacaktı ... ya da parklarda çalışan bir insan aylık gelirini artırmak istiyordu ve teslimatı yapacaktı.

Her iki konuda da yanıldığı ortaya çıktı.

Ana kapı açıldığında gıcırdadı ve pervazların arasında bir erkek figürü belirlediği anda, arkasından gelen soğuk hava kayıkhaneye daha az kokusunu taşıdı.

Assail'in birlikte iş yaptığı Forelessen, elinde bir spor çantasıyla içeri girdi.

Orospu çocuğu.

Assail dişlerini kendi iradesiyle gösterirken, o piç kurusu ne cüretle kaçır, diye düşündü. Ve o avcı nasıl olmuştu da ithalatçıyla temas kurabilmişti?

Pusu için bir plan hazırlayan Assail, kırklı yaşlarındaki iki adamını da dışarı çıkardı ve keşke silahlara susturucu takma zahmetine katlansaydı diye düşündü. Tanrı aşkına, lanet olası Caldwell'in merkezinde onları kullanmak zorunda kalmayı beklemiyordu.

"Onları görmeme izin verin," dedi Forelessen. "Çantaların fermuarını aç ve onları görmeme izin ver."

Assail öne doğru bir adım attı, yapabileceğini düşün-

Teslimatçıların her biri bir torbanın fermuarını açtı ve içindekileri öne doğru eğdi.

Değil.

İlaçlar. Hiç

de değil.

Kat kat selofan ambalajla kapatılmış büyük bloklar yerine,

...

Silahlar. Spor çantalarında metal metal birbirine sürtünen uzun namlulu silahlar.

Karanlıkta silahların özelliklerini tam olarak belirlemek zordu, ancak çeşitli av tüfekleri ya da tüfekler var gibi görünüyordu.

Assail'in kıvrılmış üst dudağı tekrar yerine düştü.

Bir uyuşturucu/para alışverişi durumunda araya girmeye hazır olmasına rağmen, şu anda böyle bir zorunluluk hissetmiyordu.

Eğer Forelessen kârını silah satın almak için kullanmak istiyorsa, bu onun bileceği bir işti.

Kayıkhaneyi geldiği şekilde terk eden Assail, kendini nehrin yukarısına, yarımadaadaki cam evine doğru attı.

Önemsediği tek şey, o kiracının Caldwell sokaklarına ve kulüplerine zamanında, güvenilir ve dürüst bir şekilde ürün teslim etmeye devam edip etmediğiydi.

Sorumluluğu burada başladı ve burada sona erdi.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Gerçekten."

Rhage konuşurken Kardeşlik malikânesinin mutfağındaki kaba yontulmuş masaya oturdu. Ev halkının geri kalanı erken bir Son Yemek için toplanıyordu, doggen kapıdan içeri girip çıkıyor, gümüş tepsiler getiriyordu.

Masa üstleri her türlü taze pişmiş et, nişasta ve sebze ile doluydu.

Yolun karşısında, Mary granit kaplı orta adaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini sosyal hizmet hastalarından birini değerlendirir gibi ona dikmişti.

Kıvranarak gidip kardeşlerine ve onların shellanlarına katılmak istedi ama kadının yüz ifadesine bakılırsa bu yakın zamanda olmayacaktı.

"Fritz?" dedi. "Ona bir şeyler hazırlayacağım, tamam mı?"

Uşak masa takımını getirirken durakladı. "Diğer odada bir tabak hazırlayıp getirecektim-"

"Ben kocamla ilgileneceğim," dedi nazikçe ama kararlı bir şekilde. "İstersen -her ne kadar vücudumdaki tüm kendi kendine yeten kemiklere aykırı olsa da- tencereyi ve bulaşıkları temizlemen için sana bırakabilirim."

Fritz'in yaşlı, buruşuk yüzü, daha sonra sığır eti vaadiyle tavuktan mahrum bırakılan bir av köpeğinin ifadesine büründü: hem endişeli hem de heyecanlıydı. "Size yardım edebileceğim bir yol yok mu?"

Gri-beyaz üniformalı üç personel yemek salonundan elleri boş döndü; üçlü, o devasa, avizeli mekânda taşınacak ve çeşitli büfelere yerleştirilecek son yüklere doğru ilerliyordu.

"Aslında," diye mırıldandı Mary, "sence o ve ben burada biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Oh, evet, hanımefendi." Fritz biraz neşelendi. "Yiyeceklerin sunumu yapılır yapılmaz, personelimi fuayeye yönlendireceğim. Orada kalmaktan çok mutlu olacaklar."

"Teşekkür ederim." Kadın adamın ince kolunu sıkarak kızarmasına neden oldu. "Ve sadece tatlı servis edilene kadar. Bunun için burada özgür olmak isteyeceğinizi biliyorum."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim, hanımefendi. İkinizin de arkasını bizzat ben temizleyeceğim."

Uşak derin bir selam verdi, son gümüş tepsiyi aldı ve herkesi dışarı çıkardı. Kapı kapandığında Rhage'in sevgili Shellan'ı ona baktı.

"Yumurta mı?" dedi.

Tek kelimeyle Rhage'in midesi kükredi. "Tanrım, kulağa harika geliyor."

Mary başıyla onayladı ve Sub-Zero'nun yanına gitti. Yeni bir kutu çıkardı, bir galon süt ve bir kutu tereyağı aldı; sonra dolaplara yönelip bir kızartma tavası, büyük bir karıştırma kabı ve çeşitli mutfak eşyaları aldı.

"Evet," dedi on iki yumurtanın ilkinin kırarken. "Orada neler olduğunu gerçekten duymak isterim."

Rhage o ana kadar bu soruyu geçiştirmeyi başarmıştı. Görünüşe göre bu erteleme sona ermişti.

"Ben iyiyim, gerçekten."

"Tamam." Çıtırtının ortasında durdu ve ona gülümsedi. "Karın olarak, nasıl olduğun benim için gerçekten önemli. Yani seni rahatsız eden bir şey varsa, ne olduğunu bilmezsem kendimi dışlanmış hissederim."

Ugh. Sadece ... ugh.

Bir galon dolusu çırpılmış yumurtayı çırpırmaya başladığında, çıkan şırıltılı ses ona kendi kafasını hatırlattı.

Çukurlu masa tablasına bakarak geniş meşe tahtalarındaki damarlardan birini karıştırdı. "Gerçek şu ki, ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kendimi çok garip hissettim ve oturmak zorunda kaldım. Gerçi şimdi daha iyiyim. Muhtemelen şu rastgele şeylerden biridir."

"Mmm, peki, bana gecenin nasıl geçtiğini anlat."

"Önemli bir şey değildi. Piçler Çetesi'nin güvenli evine gittim ve oradan geçtim-"

"Trez ve Selen ile birlikte klinikte başlamamış mıydınız?"

"Oh, evet. Ama bu daha dün gibiydi... bilirsiniz, oraya götürüldüğünde." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Sakıncası yoksa şimdi bunu bir düşünün."

"Tamam, yani bu gece Piçler Çetesi'nin evine mi gittin?"

"Önce Abalone'a gittik. Kuzeni Xcor'un birliklerinden kaçtı ve bize saklandıkları yeri söyledi. Her neyse, ben ve V oraya gittik."

"Ne arıyordun?"

Omuz silkti. "Bombalar. Bubi tuzakları. Bu tür şeyler. Önemli bir şey değil."

Kasenin içindekileri Qhuinn'in Hummer'ındaki kova koltuk büyüklüğündeki tavaya dökerken bir mmmmm sesi daha çıkardı. "Orada yaralanmaktan mı korkuyordun?"

"Hayır. Şey... Kardeşlerim için endişelendim, elbette. Ama bu sadece iş."

"Tamam. Sonra nereye gittin?"

"Seni gördüm. Sonra D'nin eski evine gittim. Wrath'a rapor verdik ve buraya geri döndük. Yaramın düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak için Manny ile bir kontrolden geçmem gerekiyordu. V de aynı şekilde."

"Tamam." Altı yuvalı ekmek kızartma makinesine doğru ilerledi ve en sevdiği ağartılmış unlu, tamamen işlenmiş, inanılmaz derecede plastik fantastik beyaz ekmekle doldurdu. "Eve geldin ve ne buldun?"

Gözlerini kırıştırdı ve Layla'nın ayağının girişten dışarı çıktığını gördü. Sonra Qhuinn'in yüzünü hayal etti, Kardeş yavrusunu taşıyan yaralı dişinin yanına çömelmişti.

"Oh, biliyorsun."

"Mmmm?" Pişmekte olan yumurtanın kokusu Hemen Ye tetiğini daha da gıdıkladı. "Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Mary geldiğinde, klinikten bir sedye getirilmişti ve Layla sedyeye yükleniyordu, vücudu başında Qhuinn ve ayaklarında Blay tarafından dikkatle taşınıyordu.

Rhage sustu ve göğsüne masaj yaptı.

Pop! tostı gitti ve bir dakika sonra, her şeyin tam istediği gibi yapıldığı bir tabak önündeydi.

Yanında bir fincan sıcak çikolata, bir peçete, gümüş takımlar... ama en önemlisi, sevgili Mary'si.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemek," dedi, sadece yemeğe bakarak.

"Hep böyle söylüyorsun."

"Sadece benim için yemek yaptığında."

Komikti. Bir insan olarak Mary, erkek bir vampirin bağlandığı dişi onun için kendi elleriyle yiyecek ürettiğinde nasıl tepki verdiğini asla anlayamamıştı. Böyle bir şey kutsal bir eylemdi, çünkü bir erkeğin temel içgüdüğü olan eşinin ihtiyaçlarını her şeyden ve herkesten önce karşılama içgüdüğüne aykırıydı, buna kendisinin, kardeşlerinin, Kral'ın ve sahip olabilecekleri yavrularınki de dahildi.

Rhage önce onu doyurmaya, sonra da kalanları yemeye programlanmıştı. Ama Fritz ve köpeğin dışarı çıkmasını emretmeden önce ona tok olduğunu, bir saat önce Güvenli Yer'de hızlıca bir şeyler atıştırdığını söylemişti.

"Hava soğuyor," dedi ön kolunu ovuşturarak.

Bazı nedenlerden dolayı gözleri bulanıklaştı ve gözlerini kırıştırarak temizlemek zorunda kaldı.

"Rhage?" diye fısıldadı. "Her ne ise, bırak çıksın."

Hızlı bir sarsıntıyla başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece bu ziyafetin tadını çıkarmak istiyorum."

Çatalını aldı ve sırayla yemeye başladı: bir yumurta, bir lokma kızarmış ekmek, bir yumurta, bir lokma kızarmış ekmek, bir yudum, bir yudum, bir yudum sıcak çikolata. Ve tabağını temizleyene kadar tekrarladı.

"Dişi nasıl?" diye sordu ağızını silerken ve tahta sandalyeye geri yaslanırken.

"Bilmiyorum." Mary başını salladı. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum."

"O kadar kötü mü?" Kadın omuz silkince, "Yapabileceğim bir şey varsa..." dedi.

"Şey, aslında..."

"Adını söyle."

Uzanıp adamın elini tuttu ve avuç içi yukarı bakacak şekilde ters çevirdi. Bir süre konuşmadı ama adam endişelenmeye başlamıştı ki, "Selena'nın neredeyse ölmek üzere olduğunu görmenin ve Trez'in acısına tanık olmanın senin için üzücü olabileceğini bir an için düşünmeni istiyorum. Daha önce hiç gitmedikleri bir evde, bir patlamanın ya da pusunun kendilerini ya da değer verdikleri birini öldürüp öldürmeyeceğini bilmeden dolaşmak zorunda kalmanın hiç kimse için olağan bir durum olmadığını düşünmenizi istiyorum. Wrath'a gidip de ona Piçleri bulduğunuzu, bir şeyi etkisiz hale getirdiğinizi ya da bir tür bilgi ele geçirdiğinizi söyleyememenin bir başarısızlık gibi gelebileceğini düşünmenizi istiyorum. Ve son olarak, eve gelip Layla'yı baygın halde görmenin, hamile olduğunu bilmenin ve onunla, Quinn ve Blay ile ilgilenmenin başka bir travma olduğunu anlamayı istiyorum. Bence gerçekten zor bir yirmi dört saat geçirdin ve duyguların bir şekilde seni tüketti."

"Yine de kendimi üzgün hissetmedim, Mary'ciğim. Hiçbiri beni üzmedi. Sadece iyiydim-"

"Evin önünde panik atak geçirene kadar." "Panik atak geçirmedi."

"Nefes alamadığınızı söylediniz. Ellerin ve ayakların karıncalanıyordu. Gerçeklikle bağlantı kurmakta zorlanıyormuşsun. Bana klasik bir panik atak gibi geldi."

Başını iki yana salladı. "Bunun o olduğunu sanmıyorum." "Tamam."

Rhage derin bir nefes aldı ve sevgilisinin yüzüne odaklandı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"Bunun olmadığına eminim-"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu özenle kucakladı. Gözleri onun tanıdık yüz hatlarında dolaşırken

Onlardan yeterince aldım. Tanrım, bu asla yeterli değildi. Ne bir gece, ne bir ay, ne bir yıl, ne de on yıl... Kâtip Bakire'nin mucizevi bir şekilde ikisine de verdiği sonsuzluk ona asla yetmeyecekti.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın." Kendi dudaklarıyla onun dudaklarını okşadı. "Seninle bir kaderi hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu asla ve asla hafife almayacağım."

Karşılığında aldığı gülümseme, asla göremeyeceği güneşin doğuşundan daha iyiydi; ışınlarına dayanamayanlar da dahil olmak üzere tüm yaşamın sürdürücüsü olan o büyük parlayan ateş topunu bile utandırıyordu.

Köpek tatlı için içeri girdiğinde hâlâ öyle oturuyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Yukarı çıkmak ister misin?" dedi karanlık, derin bir sesle, canavarı derisinin altında kabarmaya başlamıştı. "Tatlı için hazırım."

Kokusu alevlendi. "Sen."

"Mmm-hmm."

"Sana dondurma getirmemi ister misin?"

Bakışlarını kızın ağzına dikti. "Yaklaşamadım bile. Başka bir şey yalamak istiyorum."

"Peki o zaman," diye fısıldadı ağzını onunkine dayayarak. "Hadi seni doyuralım."

YİRMİ ALTI

Soğuk ter.

Trez soğuk terler içinde uyandı, derisinin her santimi sıırıslıkladı, iç ısısı kutup gibiydi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki biri onu bir kek mikseriyle değıştirmiş gibiydi. Yastıklardan fırlayarak bağırdı-

Yatak odası. Korkunç ve şok edici bir şey yerine... gördüğü tek şey yatak odasının büyük bir kısmıydı ve yanında parlayan lambadan şezlongun üzerine örtölmüş kıyafetlerine, geçen şafakta tekmelediğı ayakkabılarına kadar her şey normaldi.

Bir an için kafası karıştı. Scribe Virgin. Garip, mistik bir yer. Selen a çimlerde, klinikte, donmuş, donmuş-

Yumuşak bir inilti kâbus ile gerçeklik arasındaki sınırı yıktı.

Sarsılarak döndüğünde Selen a'nın yatağında yattığını gördü, çıplak omuzları çarşafın üzerinde görünüyordu, siyah saçları beyaz yastık kılıfının üzerine dökölmüştü, yüzü ve vücudu ona dönöktü.

Gözlerini kapatarak sarktı ve tüm bunların sadece kötü bir rüya olmasını diledi.

Ama sonra yeniden odaklandı ve dışisine yaklaştı, onu sıcak tutmak için yorganı daha yukarı çekti, gizlice eğildi ve hala nefes aldığından emin oldu, gidip onun için biraz yiyecek bulup bulamayacağını merak etti.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi yuvarlandı, yüzü uykusunda kıpırdamak canını acıtıyormuş gibi gerildi.

Sikeyim. Seks kontrolden çıkmıştı, çiğ ve sertti. Vücudu o kadar şey yaşadktan hemen sonra.

Lanet olsun ona, diye düşündü bir avucunu yüzünde gezdirirken. Bunu ona nasıl yapabilmışti? Aleti tüm hissini yitirene kadar mastürbasyon yapmalıydı.

Daha mı kötüydü? Aralarındaki meseleyi gerçekten çözdüklerinden emin değildi. Kahretsin, kendini hâlâ bir pislik gibi hissediyordu.

Yatağının başucundaki masaya uzanarak telefonunu aldı ve saati kontrol etti. Sabah beş kırk dört.

Artık onun için uyku diye bir şey kalmamıştı. Çarşaflardan sıyrılarak banyoya girdi, kapıyı kapattı, tuvaleti kullandı ve hızlı bir duş aldı. Sonra tekrar dışarı çıktı, komodinin çekmecesinden kulaklıklarını aldı ve yatağa tekrar girmeden önce yerine taktı.

Yavaşça hareket ederek, tıpkı tahliyesinde olduğu gibi geri dönerken de dikkatliydi; yaklaşık üç yüz kiloluk ağırlığını, onu bir trambolinin üzerindeymiş gibi yerinden oynatmadan yastığın üstündeki şiltenin üzerinde manevra yapıyordu.

Yeniden yerleştğinde dışisini hızlıca kontrol etti ve hâlâ uyuduğunu görünce rahatladı. Bu da onu biraz korkutmuştu. Ya komaya girmişse ya da-

Sanki onu arıyormuş gibi yorganın üzerinde sağa sola bakındı.

"Ben buradayım," diye fısıldadı.

Anında arayışını durdurdu ve adam onun elini tuttuğunda, avuç içi her zaman olduğu gibi sıcak ve canlıydı.

Bir an parmaklarını inceledi, tek tek büktü, hareketi ölçtü, direnç olup olmadığını kontrol etti. Bunun doğru olmadığını düşündü.

Onun bilgisi ve farkındalığı olmadan bedeninden bilgi almaya çalışmak haksızlıktı ve özür dilemek için kendini durdurup pembe tırnak yataklarını ve düzenli olarak kestiği kısa beyaz yarım daireleri düzeltti. Uyku onu yeniden ele geçirdiğinde, kendini... felç edici derecede yalnız hissetti. Her ne kadar yan yana olsalar da, adam yatağa yaslanmış

Yatağın başucunda, vücuduna iyice sokulmuş haldeyken onunla bağlantı kuramıyor gibiydi. Kendi kendine bunun sadece bir uyku ve uyanıklık meselesi olduğunu söyledi. Aradaki fark buydu - beyin dalgalarının tomografide onunkinden farklı çıkmasından daha korkutucu bir şey yoktu.

Elbette saçmalıktı. Kendini bu yalana inanmaya zorladıkça daha da kapana kısılmış hissediyordu; bu yüzden iç savaşını raydan çıkarmak için telefonundan SiriusXM radyoyu açtı, kulaklığının fişini ahizesinin kıcına taktı ve rahatlamaya çalıştı. Ya da biraz rahatlamaya.

Ya da... en azından kendi derisinden atlama ihtiyacı tarafından tüketilmemiştir.

Doğal olarak, şansı yaver gitmediği için radyoda duyduğu ilk şey daha fazla kötü haber oldu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı Howard Stern'in sesi kafatasına girerken. "Aktör Eric d-"

Selena'nın kaşları uyanmayı düşünüyormuş gibi gerildi ve o da çenesini kapattı. Ama bir sersem paketçinin daha kaybolduğuna inanamıyordu. Yaşadığı onca şeyin ışığında bu çok zalimce görünüyordu.

Kahretsin, sanki kötü haberler gölgelerden çıkıp onu bulmak için ortak bir çaba sarf ediyordu.

Selena yavaşça uyandı ve ilk fark ettiği şey Trez'in vücudunun kokusuydu. Sonra onun sesini. Üçüncüsünde elinin onunkinde olduğunu hissetti.

Göz kapaklarını açtığı anda, onu yatağında yanında otururken buldu, siyah gözleri telefonuna dalmıştı, kaşları sanki bir mesajla üzücü bir haber almış gibi aşağı-

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Adam ona cevap vermeyince, telefonda kulaklarına kadar uzanan kablolar olduğunu gördü, sanki bir şey dinliyormuş gibiydi.

Elini sıktığı anda öyle bir zıpladı ki, kulağındaki şey serbest kaldı.

"Aman Tanrım! Uyanmışsın."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Kahretsin, hayır, iyi misin? Doktor Jane'e ihtiyacın var mı-"

"Hayır, hayır..." Beynini çalıştırmaya çalıştı. "Ben iyiyim. Ben sadece... üzgün görünüyorsun?"

Ona bakarken, odadaki tek ses kulaklarında olan şeyden gelen tıslamaydı.

Yorganı daha yukarı çekti. "Benim bir sorunum mu var?"

"Oh, Tanrım, hayır. Ben, hayır, önemli değil." Telefonuna baktı. "Sadece, Stern Show'a çıkan biri d-"

Durduğunda, sanki neredeyse affedilemez bir şey söyleyecekmiş gibi gözleri büyüdü.

"Öldü mü?" diye onun yerine tamamladı. "Ben, ah..."

"Hâlâ o kelimeyi söyleyebilirsin." Onun elini tekrar sıktı. "Gerçekten."

Trez boğazını temizledi ve telefonu bir kenara bıraktı. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Susadın mı?"

"Hayır."

Çarşafarla oynadı. Yorganla. "Yeterince sıcak mı?"

Kaşlarını çatarak kendini dikleştirdi ve yastıklara yaslandı. Ona bakarak gülümsedi. "Buraya geldiğim için memnunum. Seninle konuşmak ve... diğer şeyleri yapmak için."

"Öyle misin?" Gözleri, o badem şeklindeki güzel gözleri tekrar ona döndü. "Gerçekten mi? Sanki sana çok sert davranmışım gibi hissediyorum..."

Daha da geniş gülümsedi. "Bekâretimi gerçekten ama gerçekten kaybettim."

Kızardı. Gerçekten kızardı, kırmızı bir leke yüksek elmacık kemiklerine çarptı. "Seni inciteceğimden korktum."

"Hiç de değil. Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz-"

Trez'in öksürük nöbeti ani ve gürültülüydü ve tekrar doğru nefes almaya başlaması için sırtına vurmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" dedi, hâlâ gülümseyerek.

"Ah, evet. Beni şaşırtmak gibi bir huyun var."

Bir an için onun Sığınak'ta kendisine geldiğini hatırladı. O sırada bir Tutuklama sırasında olmasına rağmen, onun geldiğini o anda anlamıştı. Bu bir mucizeydi. Ama o nasıl bilebilmişti?

"Beni nasıl buldun? Sığınakta mı?"

Başını yavaşça salladı. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Dene beni."

"Scribe Virgin. Kulübümdeydim ve bazı işlerle uğraşıyordum - Rhage ve V de yanımdaydı. Birden bu... figür belirdi... siyah cüppeli, eteklerinin altında ışık olan, kulaklarımdan ziyade içeriden duyduğum bir ses" -başını hafifçe vurdu- ". Sonra bir de ne göreyim? Ben ... her neyse. Seninleydim."

Şimdi bir şeyleri kurcalayan oydu. "Gerçekten özür dilerim."

"Ne hakkında?"

"Beni öyle görmen hakkında. Tüm bunlar hakkında."

"Lanet olsun, daha önce de söylediğim gibi, sanki sen Hasta mısın?"

"Biliyorum, ama yine de. Keşke..." Tavana bakabilmek için başını arkaya doğru eğmeye çalıştı ama boynu çok ağrıyordu.

"Canın yanıyor."

"Alışılmadık bir şey değil. Ben her zaman böyle hissederim... yani, her neyse."

Sanırım ikisi de kaçınma oyunu oynayabilirdi.

"Bu hiç doğal değil," diye ağzından kaçırdı.

"Neymiş o?"

Ona doğru düzgün bakabilmek için gövdesini çevirmek zorunda kaldı. Ve dalgın bir şekilde, onun koyu renk vücudunun ne kadar iyi olduğunu ölçtü.

Ten beyaz arşıflara baktı, kontrast her ikisini de parlıyor gibi gösterdi.

Selena kelimeleri bulmaya çalıştı. "ok büyük bir şey varmış gibi hissediyorum.

... Bilmiyorum, aramızda bir bölünme ya da başka bir şey... Hiç mantıklı değil. Yani, burada yanımdasın ama takıldığımız kelimeler var, konuşmak istemediğimiz konular var. Bu sadece ... şey, berbat. Çünkü şu an? Bu iyi kısmı. Yani, bana bir bakın."

Serbest elini kaldırdı ve parmaklarını genişçe açtı; sonra onları oynattı.

"Mobil ve uyanık olmak bulunduğum yerden çok daha iyi, değil mi?" Adam ona öylece bakınca kendini aptal gibi hissetti. "zr dilerim, sanırım bu kulağa garip geliyor-"

Trez eğildi ve onu sessizce öptü, dudakları uzun süre kaldı. "Hayır." Geri ekildi. "Bu... Ne demek istediğini anlıyorum. ılgınca değil ve haklısın. şimdi iyi kısmı-"

"ok ateşlisin."

Trez bir öksürük daha çıkardı. "Kahretsin, dişi. Nasıl birisin sen?"

"Sana dün gece söyledim-ya da, Tanrım, saat kaç? Her neyse, sana daha önce de söyledim, artık dürüstlükten yanayım."

Göz kapakları düştü. "Dürüst olmak bana uyar. şimdi sana sorayım, eğer seni kucağıma alıp duşa götürsem, sen-"

"Sıcak spreyn altında tekrar dizlerimin üzerine k ve bakalım tadın hatırladığım kadar güzel mi?"

Ondan çıkan ses bir öksürük değildi. Ama tutarlı bir ifade de değildi. Kısmen hırıldı, kısmen iniltiydi, sanki yalvarmaya hazırlanıyormuş gibi iyi bir nlem için küçük bir inilti atıldı ...

Bu şimdiye kadar duyduğu en seksi şeydi. "Bu bir evet mi?" diye mırıldandı.

Onu tekrar öptü, bu sefer daha sert. Hem de daha uzun. Sonra kaynayan gözlerle onu süzdü. "Kahretsin, burada lyorum-"

Trez kendini tekrar durdurduğunda, bu kelimeyle kendisi de sarsıldı. İkisi söz konusu olduğunda, aslında biri ölüyordu. Ama ölen o değil, kızdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunu bir daha asla söylemeyeceğim." "Sorun değil." Gülümsemek için kendini zorladı. "Hadi yıkayalım umursamaz-"

"Bunun için bir tedavi bulacağım," dedi ciddiyetle. "Mücadeleyi kaybetmene izin vermeyeceğim, Selena. Seni yanımda tutmak için kelimenin tam anlamıyla cenneti ve dünyayı hareket ettireceğim - bölünme yok, çıplak tenimizden başka bir şey yok ... ruhlarımız."

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve onları geri çekmeye zorladı, gitmelerini ve öyle kalmalarını diledi. Adamın yakışıklı yüzüne uzanarak parmak uçlarını yüz hatlarının üzerinde gezdirdi.

"Seni seviyorum,
Trez." "Tanrım, ben
de seni seviyorum."

YİRMİ YEDİ

Layla uyandığında, antre zemininden çok daha yumuşak bir yüzeyde yan yatıyordu. Panik içinde elini karnına götürdü.

Her şey aynıydı, sert şişlik, eskiden olduğu büyüklük; ama sevgili Bakire Kâtip, genç kızı yaralamış mıydı? Arabasından indiğini, konağın girişine doğru yürümeye çalıştığını, bilincini kaybettiğini hatırlayabiliyordu-

"Genç," diye mırıldandı. "Genç tamam mı? Genç mi?"

Bir anda Qhuinn'in mavi-yeşil bakışları tam karşısında belirdi. "Sen iyisin-"

Sanki şu anda kendisini önemsiyormuş gibi. "Genç!"

Bir lanetle düşündü, neden şimdiye kadar hamile olmaktan şikayet etmişti ki? Belki de bu onun için bir cezaydı-

"Her şey yolunda." Qhuinn odanın diğer ucuna baktı ve göremediği birine odaklandı. "İyi, sadece... tamam, evet, iyi."

Rahatlama o kadar büyüktü ki gözlerinden yaşlar aktı. Xcor'la buluştuğu için mi genç kızlarını kaybetmişti? O... seksine bunu yaparken ona baktığı için mi?

Kendini asla affetmeyecekti.

Bir lanetle, neden o erkekten bunları yapmasını istediğini merak etti. Bu pek çok açıdan yanlıştı ve zaten boğulmak üzereyken suçluluk duygusunu daha da arttırıyordu.

Ne de olsa, şantajcınızdan mastürbasyon yapmasını istemiyorsanız, yüksek yol kurbanı rolünü üstlenmek çok daha kolaydı.

"Oh, Tanrım," diye inledi.

"Ağrın mı var? Kahretsin, Jane-"

"Ben buradayım." İyi kalpli doktor Qhuinn'in yanına diz çöktü, yorgun ama uyanık görünüyordu. "Merhaba. Döndüğüne sevindik. Bil diye söylüyorum, Manny kolunu düzeltti. Tamamen kırılmıştı. Alçıya aldık ve..."

İyileşme süresi ve alçının ne zaman çıkabileceği hakkında bir tür konuşma oldu, ancak bunların hiçbirine dikkat etmedi. Doktor Jane ve Qhuinn ondan bir şey saklıyorlardı: Güven veren gülümsemeleri gerçeğin fotoğrafı gibiydi - mükemmel derecede doğru ama düz.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye araya girdi. Sessizlik.

Oturmak için çabalarken, Blay ona yardım eden kişi oldu, iyi kolunu nazikçe kavradı ve ona itecek bir şey verdi.

"Ne?" diye sordu.

Doktor Jane Qhuinn'e baktı. Qhuinn Blay'e baktı. Ve Blay... sonunda onun gözleriyle buluşan kişi oldu.

"Beklenmedik bir şey var," dedi dövüşçü. "Ultrasonda."

"Bana bir daha 'ne' diye sordurtacak olursan," diye homurdandı, "bir şeyler fırlatmaya başlayacağım ve kırık kolumun canı cehennemde."

"İkizler."

Sanki zaman ve gerçeklik aniden frenlerine basılmış bir arabaymış gibi, kafasının içinde metaforik bir gıcırdama sesi vardı.

Layla gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim... ne?"

"İkizler," diye tekrarladı Qhuinn. "Ultrason ikiz taşıdığınızı gösteriyor."

"Ve ikisi de son derece sağlıklı," diye ekledi Doktor Jane. "Biri önemli ölçüde daha küçük ve gelişimi gecikti, ancak yaşayabilir görünüyor. Önceki ultrasonlarınız sırasında ikinci fetüsü yakalayamadım çünkü

Havers'a danışarak vampir hamileliklerinin insanlarınkinden farklı olduğunu anladım. Görünüşe göre dölllenmiş başka bir yumurta daha vardı ama çok daha sonrasına kadar önemli bir embriyogenez aşamasına girmemişti

-Örneğin son ultrasonunuz iki ay önceydi ve ben o zaman hiçbir şey görmedim."

"İkizler mi?" Layla boğuk bir sesle konuştu. "İkizler," diye yanıtladı üç kişiden biri.

Nedense aklına gebe kaldığını öğrendiği an geldi. Amaç hamilelik olsa da ve Qhuinn'le birlikte bunun için ne yapmaları gerekiyorsa yapmış olsalar da, iğnenin başarılı olduğu haberi onu hayrete düşürmüştü. Bu çok mucizevi ve ezici bir haber gibi görünüyordu; kendisini alt edemeyeceğinden tam olarak emin olmadığı neşeli bir meydan okuma.

Bu da aynıydı. Neşesiz olması dışında.

İki kız kardeşinin ikiz bebek taşıdığını ve hamileliklerinden birinin kaybedildiğini biliyordu. Diğer ise sadece tek bir yavru ile sonuçlanmıştı.

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Bu iyi bir haber değildi.

"Hey." Blay elinde bir mendille eğildi. "Bu kötü değil. Değil."

Qhuinn başını salladı, ancak yüzü bir maske gibi kalmıştı.

"Bu

... beklenmedik. Ama hiç de kötü değil."

Layla ellerini karnına götürdü. İki genç. Artık nihai bitiş çizgisini sağ salim geçmesi gereken iki genç vardı.

İki.

Sevgili Bakire Kâtip, bu nasıl olmuştu? O ne yapacaktı?

Sorular kafasında dönüp dururken fark etti ki... kahretsin. Hayattaki pek çok şey gibi bu da onun elinde değildi. Bir imkansızlık ortaya çıkmıştı - şimdi onun işi

Kendisine ve gençlere gerekli olan dinlenme, beslenme ve tıbbi bakımı sağlamak için elinden geleni yaptı.

Doğrudan etkileyebileceği tek şey buydu. Geri kalanı mı? Sadece kadere bağlı.

"Başkaları da olabilir mi?" Layla sordu.

Doktor Jane omuz silkti. "Bunun pek olası olmadığına inanıyorum ama kanınızdan bir örneği Havers'a göndermek istiyorum. Kendisi bu konuda benden çok daha tecrübeli ve vampirlere özgü hamilelik hormonuna baktıktan sonra ne durumda olduğunuza dair iyi bir tahminde bulunabileceğine inanıyor. Yine de, üçüzlerin neredeyse hiç duyulmadığını ve sizinkinin dişiler için tipik çoğul seyri olduğunu söyledi. Eğer ikizleri olacaksa, Z ve Phury gibi son derece nadir görülen tek yumurta ikizleri dışında, ikinci embriyo hamilelik iyice ilerleyene kadar gelişimini geciktirecektir. Sanki partiye katılmaya karar vermeden önce işlerin yolunda gidip gitmediğini görmek için bekliyormuş gibi."

Layla şişmiş karnına baktı ve asla ama asla hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğine yemin etti. Ne şişmiş ayak bileklerinden, ne aşırı hassas, sarkık göğüslerinden, ne de her on dakikada bir işemekten. Hiçbir şeyden. Bir kere bile. Daha fazla. sızlanmayacağım.

Hiç.

Bir şekilde bilincini kaybetmiş, mermer zemine yüzüstü düşmüş ve hala bu genç kıza sahip olmayı başarmış olması-

Bu gençler, diye şokla düzeltti.

-Vücudunda güvenle hissettiği ağrılar ve rahatsızlıklar, büyük resme, büyük hedefe ve büyük endişeye kıyasla önemsiz olduğunu hatırlatıyordu.

Bu da onları doğru zamanda doğurmak ve hayatta kalmalarını sağlamaktı.

"Peki onaylıyor musunuz?" Doktor

Jane sordu. "Pardon, ne dediniz?"

"Analiz için Havers'a kan örneğinizi göndermemizin bir sakıncası var mı?"

"Oh, evet." Sağlam kolunu uzattı. "Şimdi yap-"

"Hayır, şışeyi çoktan aldık."

Ah. Bu da dirseğinin içine bantlanmış pamuk topunu açıklıyor.

Beyni doğru çalışmıyordu.

"Bayılmasının sebebi bu mu?" Qhuinn sordu. "Ekstra genç mi?"

Doktor Jane yine omuz silkti. "Hayati fonksiyonları gayet iyi görünüyor ve bir süredir de stabil durumdalar. En son ne zaman beslendin, Layla?"

Sorun son zamanlarda damar yolu alıp almadığı değildi. "I..."

Qhuinn, "Bunu şimdi halledeceğiz," diye açıkladı. "Blay ve ben ikimiz de ona damarlarımızı vereceğiz."

Doktor Jane başını salladı. "İkinci bebeğin daha fazla beslenmeye ihtiyaç duymaya başlamasıyla birlikte, kalori ve kan ihtiyacınızın fark ettiğinizden çok daha fazla olması mantıklı olacaktır. Kendinizi zorluyor olmanız ve bunun sizi yakalamış olması tamamen mümkün."

Layla kendini tamamen uyuşmuş hissetti ve gülümsemeye zorlamak zorunda kaldı. "Daha dikkatli olacağım. Ve teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil." Doktor Jane hafif battaniyelerin arasından Layla'nın ayağını sıktı. "Dinlen. Harika olacaksın."

Şifacı giderken Layla son zamanlarda yaşadığı tuhaf cinsel istekleri ve fiziksel semptomlarındaki nispeten ani artışı düşündü. İkinci genç miydi-?

"Bundan daha rahat bir şey ister misin?" Qhuinn sordu.

Kendini silkeleyerek tekrar odaklandı. "Özür dilerim, daha rahat...?"

"Şu hastane Johnny."

Kendine baktığında artık kıyafetlerinin içinde olmadığını gördü. "Ah. Şey. Aslında burası biraz serin."

Burada. Cübbelerimden biri iyi olurdu, ama size zahmet vermek istemem."

"Sorun değil. Eşyalarını odana geri götüreceğim ve bir gecelik ve bornoz alacağım - bu arada, Blay, ona damarını teklif etmek ister misin?"

Cevap olarak askerin bileği tam önünde belirdi. "İhtiyacın olduğu kadarını al."

O anda, onlara söylemek için karşı konulmaz bir istek duydu. İtiraf etmek. Yansımaları ne olursa olsun geçen yılın stresini silip atmak.

Sadece onu ağırlaştıran bu korkunç yükten kurtulmak istiyordu. Onu korkutuyordu.

Onu kışkırttı.

Hiç şüphesiz bu, yavruyu daha iyi taşıma şansını artıracaktı - daha az stres hamile kadınlar için iyidir, değil mi? Ve şimdi kendisinininkinin yanı sıra iki hayat da risk altındaydı.

"Layla?"

Sertçe yutkundu. Yatağının başında duran ikiliye baktı, endişeliydi. Sahip olduğu tek aileye ihanet etmek istemiyordu. Ayrıca, belki onlara Xcor'dan bahsederse, yerleşkeyi daha güvenli hale getirebilirlerdi. Ya da herkesi taşıyabilirlerdi. Ya da...

Layla boğazını temizledi ve yatağın üzerindeki örtüleri sanki bir takla barı gibi kavradı ve keskin bir viraja girmek üzereydi. "Dinle, yapmam gereken..."

Sözünü bitirmeyince Qhuinn sessizliğin içine atladı. "Beslenmen gerek. Yapmam gereken şey bu."

Sanki dişleri onu dinliyormuş gibi ağzının çatısından dışarı fırladı ve evet, bir damar alması gerektiği gerçeğiyle temasa geçti.

Ve hayır, onlara gerçekten söyleyemezdi. O sadece ... bu iyi değildi. Onun için iyi bir çözüm yoktu. Kendisini ve hamileliğini tehlikeye attığı için ondan nefret edeceklerdi ve bu arada Xcor hala nerede yaşadıklarını biliyor olacaktı çünkü Kardeşlik asla

Bileşik. Burası onların eviydi ve onunla görüşmeyi bıraktıktan sonra saldırdığında burayı savunacaklardı.

İnsanlar öldürülebilirdi. Sevdığı insanlar.

Kahretsın.

"Teşekkür ederim," dedi Blay'e kabaca.

"Senin için her şeyi yaparım," diyerek saçlarını geriye doğru taradı.

Elinden geldiğince nazikçe vurmaya çalıştı ama Blay irkilmedi bile. Yine de Qhuinn'le sevişirken çok daha sert ısırıklara alışkın olduğuna şüphe yoktu.

Tam da tanıdık kaynağa doğru çekilmeye, vücudunun ihtiyaç duyduğu ve sadece kendi türünden bir erkeğin bu hediyesinden alabileceği besini almaya başlamıştı ki, Qhuinn kıyafetlerinin köşedeki bir sandalyenin üzerine konduğu yere gitti. Onları eline aldığı anda kaşlarını çatı ve aşağıya baktı. Sonra bir şey arıyormuş gibi kıvrımları karıştırdı.

Bir an sonra, uyumsuz bakışları ona kaydı ve vücudu kıpırdamadan durdu.

Gözlerini kaçırarak yaptığı işe konsantre olmuş gibi yaptı. Adamın ne bulduğu ya da ona neden öyle baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama yaşam tarzına bakılırsa, saklayacak çok şeyi vardı.

"Ne zaman gitmen gerekiyordu?"

Trez soruyu sorarken Selena, Trez'in kendisi için hazırladığı sıcak yulaf ezmesine odaklandı. Şafak sökmek üzere olduğu için evdeki tüm köpekler odalarında dinleniyordu, bu yüzden Selena ve Trez devasa mutfakta yalnızdı ve meşe masada yan yana oturuyorlardı.

"Selena. Kontrolün ne zaman?"

Ağızına dikkat etmeliydi. İki saniye önce, Quaker Yulaf karışımının tadını çıkarıyorlardı, ağır krema kolları ve kahverengi şeker çayırıları ile, ikisi de duşta yaptıklarının ısıltısının tadını çıkarıyorlardı, huzur içinde ve rahatlamışlardı.

Ya şimdi?

Dedikleri gibi, pek değil.

"Bu sabah ilk işim."

Trez telefonunu kontrol etti. "Tamam, sorun yok. Saat sekiz civarı. Yani bu işi bitirsek bile yine de zamanında yetişebiliriz."

"Gitmek istemiyorum." Onun kendisine baktığını hissedebiliyordu. "İstemiyorum. Oraya dönmek için hiç de acelem yok."

"Doktor Jane eklemlerinizi kontrol etmek için röntgen çekmemiz gerektiğini söyledi-" "İstemiyorum." Ağzına bir kaşık koydu

ve hiçbir şey tatmadım. Sadece bir dokuydu. "Üzgünüm ama şu anda iyiyim. Oraya gidip tekrar dürtölmek istemiyorum."

Suskunluğunun temelinde, şu anın iyi bir dönem olduğu ve bunun ne kadar süreceğini bilmediği gerçeği yatıyordu. Hiçbir şeyin bunu durduramayacağı düşünöldüğünde, neden uğraşmaları gerekiyordu-

"Jane'i görmeniz benim için çok anlamlı olur."

Yukarı baktı. Trez, panjurlar kapalı olmasına ve içerde görölecek bir şey olmamasına rağmen arkasındaki pencerelere bakıyordu.

Gözleri periliydi. Sanki kızın kliniğe gitmeyeceğini biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "En çok neden korkuyorum biliyor musun?" diye kendi kendine sorduğunu duydu.

Söyle.

Yüzü onunkine doğru döndü. "Ne?"

Yulaf ezmesini karıştırdı. Bir kez daha tadına baktı ama hâlâ sıcak bir şey olduğunu fark etti. "Kapana kısılmaktan korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada kapana kısılmak istemiyorum," dedi sesinde bir tutuklukla. Sonra göğsünü, kollarını ve masanın altındaki kalçalarını okşadı. "Bedenimde. Bölümlerden korkuyorum. Orada yaşıyorum, biliyorsun, kilitliyim ve... olduğunda, duymak ve görmek zor, ama bir şeyler kaydediliyor. Benim için geldiğini biliyordum. Bu her şeyi değiştirdi. Sen yanımdayken o kadar da kapana kısılmış değildim."

Adam bir şey söylemeyince, kadın ona tekrar baktı. Dışarıdaki günle ilgili hiçbir şey göstermeyen pencerelere bakmaya geri dönmüştü; havanın bulutlu ya da güneşli olup olmadığını, yağmurlu olup olmadığını ya da sonbahar yapraklarını kahverengi çimenler boyunca savuran bir rüzgâr olup olmadığını değil.

"Trez?" diye sordu.

"Özür dilerim." Kendini salladı. "Özür dilerim, bir an kendimi kaybettim."

Sandalyesinde dönerek ayaklarını onun oturduğu koltuğun altındaki basamaklara koydu. Sonra kaşğın olmadığı elini tuttu ve avucunun içinde düzleştirdi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel ellere sahipsin," diye mırıldandı.

Güldü. "Önyargılı olduğunuzdan şüpheleniyorum ama iltifatınızı kabul ediyorum."

Kaşlarını çattı, kaşları gerildi. "Nasıl olduğunu hayal edebiliyorum..." Uzun, yavaş bir nefes alıp verdi. "Dünyada çıkamayacağın bir yere kapatılmaktan daha korkunç bir şey düşünemiyorum ve hapishanenin kendi bedeninin olması? Bu akıl almaz bir şey. Bu korkunç bir kafa sikişi."

"Evet."

Bu noktada uzun bir sessizlik dönemi yaşandı; adam soğumakta olan kâsesinin önüne oturdu, kâseye dokunmadı ve kadın yulaf ezmesiyle oynadı, kaşğının ucuyla küçük S'ler yaptı.

Aralarındaki tartışma havada uçuşuyordu; onun "lütfen kendi iyiliğin için git" anlayışı ile onun "kesinlikle yapmam gerekene kadar yapma" anlayışı savaş halindeydi. Kelimeleri gerçekten söylemek için bir neden yoktu. Yerinden kıpırdamayacaktı. Bu da tek seçeneğinin onu omzuna atıp mağara adamı gibi eğitim merkezine götürmek olduğu anlamına geliyordu.

Sonunda Selena dayanamadı ve konuyu değiştirmek zorunda kaldı.

"Bazen merak ediyorum..." Omuz silkti. "Yani, ya herkes ölüm hakkında yalan söylüyorsa? Ya Fade diye bir şey yoksa, bunun yerine sonsuza kadar bedeninizde sıkışıp kaldıysanız, bilinciniz yerinde ama hareket edemiyorsanız?"

Harika. Ortamı yumuşatmak istemişti. Güzel.

Dene bakalım.

"Şey, bedenler yapar..." Boğazını temizledi. "Bilirsin işte, çürüme." "Hmm, iyi bir nokta."

"Yine de, ölümden sonraki kabuslar benim için ne ifade ediyor? Zombi kıyameti konusunda endişeleniyorum." Kaşığı aldı ve yemeye başladı, hâlâ onun boştaki elini tutuyordu. "Bu berbat olurdu. Tekmeyi atarsın ve sonra da hiç bitmeyen bir Atkins diyetiyle ortalığı kokutarak yeryüzünde dolaşırsın."

Onu durdurmak için kaşığı kaldırdı. "Durun bir dakika, sadece aç olursunuz, değil mi? Ve eğer yiyecek birilerini bulursan, bilirsin, zombiysen hayat oldukça güzeldir."

"Yüzünüzün alt yarısı düşerse olmaz. Çeneniz olmadan kendinizi nasıl beslersiniz? O zaman sadece aç olursun ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Tamamen berbat."

"Pipetler."

"Ne?"

"Sadece pipete ihtiyacın var."

"Bir uyluk kemiğini pipete sığdırmak zor."

"Ve bir blender. Pipetler ve blender. O zaman hazırsınız."

Trez bir havlama sesiyle başını arkaya attı ve öyle bir kahkaha attı ki, konağın yarısını uyandırmaması mucizeydi.

"Aman Tanrım, bu çok iğrenç." Eğildi ve onu öptü. "Çok iğrenç."

Birden o da gülümsemeye başladı, öyle ki yanakları acıyordu. "Tamamen hasta. Darağacı mizahı dedikleri şey bu mu?"

"Evet. Özellikle de riff yapmaya devam edersek." Trez ciddileşti. "Ve tamam, yani gitmiyorsun."

"Ne? Darağacına mı? Bu rahatlatıcı."

"Jane'i görmeye gidiyorum. Eğer gitmek istemiyorsan, seni zorlamayacağım."

Selena telaşla nefesini verdi. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bana teşekkür etmeyin. Bu benim kararım değil. Senin kararın." Kaşığını kâsesinin içinde gezdirdi. "Bence hayatınızın her alanında, özellikle de hastalık ve onun yönetilme şekli konusunda mümkün olduğunca çok söz sahibi olmanız önemli. Tahminimce, başınıza gelen bu ... kader ... hakkında başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissediyorsunuz ve bu da kararları verme fırsatını özellikle önemli kılıyor." Ona bir göz attı. "Bir fikrim olabilir ve ne olduğunu sana söyleyeceğimden emin olabilirsiniz, ama hissetmeni istediğim son şey benim baskım. Zaten yeterince baskı altındasın. Buna bir de ben eklemeyeceğim."

"Nereden biliyorsun... Tanrım, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyorsun."

Omuz silkti ve gözleri uzaklara bakar gibi oldu. Sonra başının yan tarafına vurdu. "İyi tahmin." Yeniden ona odaklandı. "Asıl soru şu, nereye gitmek istiyorsun?"

"Affedersiniz?"

"Nereye gitmek istiyorsunuz? Klinik listede yok... Ne var?"

Selena sandalyesine geri oturdu. Artık pencerelere bakan tek kişi oydu. "Rehvenge'in Büyük Kampı'nı seviyorum, kastettiğin buysa?"

"Daha cesur olun. Daha büyük düşünün. Hadi ama, heyecan verici bir yer olmalı. Taj Mahal, Paris-"

"Paris'e gidemeyiz."

"Kim demiş?"

"Ahh..."

"Ahhh ile hiç tanışmadım, onu tanımıyorum, ne kadar büyük olduğu umurumda değil - eğer yolumuza çıkarsa? O orospu çocuğunu öldürürüm."

"Çok tatlısın." Selena eğildi ve onu dudaklarından öptü. Sonra beynini bir şeyler, herhangi bir şey çıkarması için zorlamaya çalıştı. "Bu sadece benim şansım değil mi? Sonunda serbest geçiş hakkı kazandım... ve aklıma bir şey gelmiyor-oh! Biliyorum."

"Söyle bana, ben de gerçekleştireyim." "Circle the World'e gitmek istiyorum."

Trez de arkasına yaslandı. "Restoran mı?"

"Evet." Ağzını bir peçeteye sildi. "Circle the World'e gidip akşam yemeği yemek istiyorum."

"Etrafından dolaşan, tepesinde-" "Caldwell'deki en büyük bina! Bir keresinde televizyonda görmüştüm.

Layla'ya odasında eşlik ederken. Camın hemen yanına oturabilir ve yemek yerken tüm şehri seyredebilirsin." Adamın sertçe yutkunduğu görülünce kaşlarını çattı; yulaf ezmesinden büyük bir kaşık aldığı için değil. "Sen iyi misin?"

"Evet, kesinlikle." Trez başını salladı ve göğsünü şişirerek ona erkek gibi davrandı. "Bence bu harika bir fikir. Bu akşam için rezervasyonu Fritz'e yaptırırız, bu şehirde biraz nüfuzum var, o yüzden sorun olmaz. Ayrıca saat dokuz ve ona kadar yemek servisi var."

Selena gülümsemeye başladı, kendini Seçilmiş cüppelerinden birinin içinde, saçları düzgün yapılmış, vücudu normal... ve Trez'i televizyon reklamında gösterdikleri parlak siyah masanın karşısında, peçeteleri bembeyaz, tabakları kare şeklinde, gümüşleri mum ışığında parıldarken hayal etti.

Mükemm

el.

Romantik.

Ve hasta olmakla hiçbir ilgisi yok.

"Çok heyecanlıyım," dedi.

Ağına attığı bir sonraki yulaf ezmesi lokması tatlı ve kremalıydı ve tamamen en mükemmeliydi... insanlar buna ne diyordu? Fren ziyafeti mi?

Bu hiç mantıklı değildi. Ama kimin umurundaydı.

"Bu bir randevu, değil mi?" diye fark etti. "Bakire Kâtip'e şükürler olsun, bir randevum var!"

Trez güldü, sesi geniş göğsünde bir gümbürtüye dönüştü. "Öyle olduğuna inansen iyi edersin. Ve sana bir kraliçe gibi davranacağım. Benim kraliçem."

İkisi de yemeklerini yerken, vay canına, ne kadar tuhaf bir duygusal manzara diye düşündü, derin umutsuzluk vadileri, ardından duygusal olarak çok saf ve güzel olan geniş manzaralar, onlara sahip olduğu için onur duyuyordu. Sanki hayatı, sıkıştırılmış zaman aralığıyla, bir kumaş parçası gibi bir araya getirilmişti, pürüzsüz ve dikkat çekici olmayan, şimdi büyük bir rezonansla dalgalanıyor olabilirdi.

Yüzyılların lüksünü tercih ederdi. Ama şu anda, tam şu anda, kendini çok ama çok canlı hissediyordu. Daha önce olduğunu söyleyemeyeceği bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedi aniden. "Ne için?"

Gözlerini yulaf ezmesine dikti ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Bu gece için. Hayatımda geçirdiğim en güzel gece."

"Henüz oraya gelmedik kraliçem."

"Hala en güzel gece" -koyu gözlerinin içine baktı -"Tüm hayatımın."

YİRMİ SEKİZ

İAm çorba kokusuyla uyandı ve beyni yeniden ateşlenmeye başladığında, bu bir rüya mı? saçmalığı onun için devam etmiyordu. Geçirdiği beyin sarsıntısından dolayı baygın olmasına rağmen, Kraliçe'nin sarayındaki bu hücreye düşmesine neden olan şeyin bir saniyesi bile aklından çıkmamıştı: Neredeyse Abraham Lincoln'ün önünde hızlıca kıyafet değiştirmesi, Bölge'ye doğru arkadan yaklaşması, kafasına aldığı darbenin ardından kısa bir süre önce uyanması değil.

Yine de çorba bir sürprizdi. Çocukluğundan hatırladığı bir şeydi; balkabağı, krema, baharat ve pirinç karışımıydı.

Ve hücrede başka bir koku daha vardı. Rahip işaretlerini iki kez kontrol etmeye geldiğinde burnuna dolan kokunun aynısı.

Gözlerini açtığında, o-
Geri tepti.

Bir maichen ya da hizmetçi onun önünde diz çökmüştü, vücudu ve başı görev yerinin soluk mavisıyla örtülüydü, yüzü ise gözlerini ya da yüz hatlarını kesinlikle göstermeyen örgü bir maskeyle kaplıydı. Elinde ince ahşap bir tepside bir kâse, bir kaşık, bir sürahi, bir bardak ve yırtılmış büyük bir ekmek parçası duruyordu.

Rahip yoktu. Yanlarında başka kimse yoktu.

Tekrar nefes aldı ve sonra kadının daha önce mahkeme memuruyla birlikte gelmiş olması gerektiğini ve onu görmediğini fark etti.

Yere doğru itti. İşte o zaman çıplak olduğunu fark etti.

Her neyse. Maichen'i garip hissettirmek istemiyordu ama manzarayı beğenmediyse gidebilirdi.

Ona baktığından değil. Baş, eğitildiği gibi itaatkâr bir şekilde eğikti.

s'Ex görünüşe göre hapisteyken ona bir şekilde bakmaya ya da en azından şimdilik hayatta tutmaya hazırdı. Ve bir an için, sosyal rütbesi o kadar düşük olan bu zavallı kadına acıdı ki, güvenliği ya da cinsiyeti düşünülmeden muhtemelen tehlikeli erkeklerin yanına tek başına gönderilmişti.

Yine de, hiyerarşik düzende, onun esasen değersiz olduğu düşünülüyordu.

Üzücü. Ama endişelenmesi gereken başka sorunları vardı.

Maichen'i ya da doğum günü kıyafetinin durumunu fark etmeden ayağa kalktı ve uzak köşedeki ekrana doğru yürüdü. Arkasında su tesisleri vardı ve onlardan yararlandı - artık Kansas'ta olmadığını bir kez daha hatırladı.

Yüzünü yıkamak için bir halk lavabosuna eğildiğinde, sıcak ve soğuk için ayrı ayrı musluklar yerine musluğu açmak için sadece tek bir kolu vardı.

Bunun nedeni mahkum olması değildi: Sıcak su için bekleme meselesi, Bölge dışında alışmak zorunda kaldığı şeyler arasındaydı. İnsanlar zıtlıkların bir karışımını mükemmel bir sıcaklığa getirmekte ısrar ediyorlardı. Burada, S'Hisbe'de mi? Tüm su doksan sekiz dereceydi. İçmekten yıkanmaya ve diş fırçalamaya kadar her şey tek bir sabitti, ne sıcak ne de soğuk.

Yüzünü yıkadıktan sonra duvardaki askıda asılı duran siyah havluyu aldı ve kurulandı. Yumuşak. Çok yumuşak. İnsanlarınkine hiç benzemiyordu ve o sadece bir mahkûmdu.

Nemli uzun saçlarını alışkanlıktan dolayı düzeltti ve paravandan çıktı. "S'Ex'e onu görmek istediğimi söyle."

Mahkûmların genellikle istekleri karşılanmazdı ama o bunu umursamadı. Ayrıca Eski Dil veya Gölge lehçesinde konuşmayı da reddetti. İnsanların baskınlığı nedeniyle

kültüründe, Gölge okullarında İngilizce öğretiliyordu ve personelin bile bazı temel dil bilgilerine sahip olması bekleniyordu.

"Ve ben onu yemeyeceğim." Tepsiye başıyla işaret etti. "Yani onu alabilirsin."

Bokun içinde ne olduğunu, ilaç mı yoksa bir tür zehir mi olduğunu sadece Tanrı biliyordu; buradaki tedavisinin o kadar da iyi huylu kalmayacağından çok emindi. Büyük olasılıkla bir noktada kollarını ve bacaklarını yuvalarından çıkaracaklardı ama Trez'e tutsak olduğunu bildirene kadar bunu yapmayacaklardı.

Kahretsin. Asla güvenmemeliydi-

Maichen tepsiyi yere koydu. Sonra elini uzattı, kaşığı aldı, çorbaya daldırdı ve yukarı doğru kaldırdı. Boştaki eliyle, ağzını gösterecek ve bir örnek alacak kadar ağı kaldırdı. Sonra aynı şeyi ekmek ve sürahideki mayalanmış elma şarabı için de yaptı.

Ağın tekrar yerine düşmesine izin vererek ayağındaki deri terliklerin tabanına oturdu.

Ne yazık ki bu jest kuşkularını gidermedi. Maichenler besin zincirinin o kadar altındaydı ki, kelimenin kendisine bile cümle başında pek saygı gösterilmezdi. Zehirlenmiş ya da tehlikeye atılmış olabilir mi? Kimsenin umurunda olmazdı.

Ancak nefes almaya devam ettikçe midesi ciddi şekilde cesaretlendi.

Kendini durduramadan ona ve tepsiye doğru gitti. Maichen başını kaldırıp bakmadı ama yine de ondan korkuyordu, bunun iyi bir nedeni vardı.

Korkusunun kokusu baharatlı çorbayla güzelce karıştı.

Tenin kokusu da öyle.

Burnundan soluyarak bir şok daha geçirdiğini, kaslarının seğirdiğini hissetti - tıpkı sikiinin seğirdiği gibi.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Burada çenesine kadar boka batmıştı ve cinsiyeti ilgilenmeye mi karar vermişti? Gerçekten mi?

Bu lanet Şeye aptal sap demelerine ŐaŐmamalı.

Onun üzerinde durarak ellerini kalçalarına koydu ve yere dŐeeine dair işaretler olup olmadığını izledi. Kadın dik durmaya devam edince biraz daha bekledi. Kadın titriyordu ama ayağa kalktığından beri titriyordu.

iAm onun duruşunu taklit ederek sert taş zemine diz çöktü. Neredeyse anında dizleri ağrımaya başladı; bu da halkıyla bir araya gelmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyordu. Bu Şekilde oturmak burada, Bölge'de sıradan bir Şeydi.

ırılıplaksan da işe yarar. Her Şeyini tam olarak gstermedin.

Hızlı yedi ama özensiz değil ve bu iyi bir karardı. Beyninin kaloriye ihtiyaı vardı, eğer buradan kaacaksa vücudunun da.

Planımız da buydu.

"s'Ex," dedi bitirdiğinde. "Git getir onu."

Bununla birlikte tepsiyi kadına doğru itti. Kadın adet olduğu üzere yalvarırcasına öne doğru eğildi ve örtülü alnı neredeyse boş beyaz kâseye değecekti.

Tepsiyi aldı, gövdesini dzelitti ve sallanmadan ya da tabakları düŐürmeden zarıfe ayağa kalktı. Hücreden geri geri çıkarken ayakkabısının tabanını duvarın bir bölümüne dayayarak kapıyı tetikledi. Bir an sonra, çıkış açıkça izlendiği için, birisi uzaktan bir Şeyleri açtı - ya öyle ya da çıkış bir Şekilde ayak iziyle işaretlenmişti.

Ve dışarı ıktı.

Panel bir Star Trek sesiyle kapanırken, onu alt etmenin ve pazarlık kozu olarak kullanmaya çalıŐmanın kendisine bir faydası olmayacağını biliyordu. s'Ex ve muhafızları bir köpeği kurtarmak için pazarlık yapmaya daha yatkın olacaklardı.

Etrafta volta atarken, kardeşini Selen'a'nın yanında, o muayene masasında, o parlak iŐıėın altında, vücudu kasılmıŐ, yüzünde donmuş bir ifadeyle yatarken hayal etti.

Tanrım, bunu asla yapmamalıydı. Kazananı olmayan bir durumdan bahsediyoruz: Trez gelip onu çıkarmak isteyecekti ama hasta haliyle o kadını terk etmek onu öldürecekti.

Ateşe benzin dökmek gibisi yoktur. Yaklaşık 100 kilo dinamitle birlikte.

Trez, Selena ve onun seçme özgürlüğü hakkında söylediği her sözde ciddiydi.

Yeraltı tüneline geçip eğitim merkezinin kliniğine doğru ilerlerken, hemen hemen tek bir şeyden emindi - aslında iki, ama ona aşık olduğu gerçeği en alt sıradaydı. Kesin olarak bildiği bir diğer şey de durumunun nasıl yönetileceğine Selena'nın ve yalnızca Selena'nın karar vereceğiydi ve eğer biri ona herhangi bir şekilde baskı yapmaya kalkarsa? Okuduğunuz gibi onları pataklayacaktı.

Ama bu Doktor Jane'i görmeye gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kraliçesi hakkında.

Tanrım, Selena'ya taktığı bu isim çok komikti. Bu lakap ağzından çıkar çıkmaz kilitlenmişti. Sanki vücudu Selena'ninkine bağlanmış gibi, sözcük dağarcığı da bu sözcüğe bağlanmıştı.

Ve onun için tek kraliçe o olacaktı. Başlarına ne gelirse gelsin ya da nerede son bulursa bulsun, onun hükümdar dişisi o olacaktı; kalbindeki yerini, saygısını ya da o kelimeyi telaffuz etmesini kimse değiştiremeyecekti.

Avucunu yüzünde gezdirerek, büyük bir kısmı kliniğe doğru koşmak istese de ayaklarını yürüme adımıyla kalmaya zorladı. Ancak acelesi yoktu, en azından kadını söz konusu olduğunda. Selena yatak odasında, küvette çırılçıplak yatıyor, güzel vücudunu ılık ve kokulu suyla ıslatıyordu.

Tamamen ağrısız değildi. Devam eden sertliği ve rahatsızlığı iyi saklıyordu ama yüzündeki hafif kasılmalar, ellerini ve kollarını sarsak bir şekilde hareket ettirmesi bunun işaretleriydi. Banyo ve biraz OTC aspirin

yardımcı olacaktı. Ve uzun uzun ıslandıktan sonra, "randevularından" önce dinlenmek için onun yatağına girecekti.

Birlikte akşam yemeğı yeme ihtimalinden duyduğı sevinç bulaşıcıydı. Kelimenin tam anlamıyla iskeletin içinde bir sıcaklık hissetti, sanki onun mutluluğı, bağlanması sayesinde kendi bedeninde büyüyen kinetik bir sihre sahipti. Tek yapması gereken onu kahvaltı masasında, yulaf ezmesi kaselerinin üzerinde sırtırken düşünmek ya da nereye gittikleri konusunda heyecanlanan sesini duymaktı... ve o anda son derece huzurluydu.

Onun için buna yakın bir şey hiç olmamıştı. Kardeşine duyduğı sevgi ve bağlılık bile bu duyguya yaklaşamamıştı.

Hastalıklı bir şekilde, onun hastalığının hem kendisi hem de Selena için iyi olduğunu düşünüyordu. Selena olmasaydı aralarındaki saçmalığı nasıl bu kadar etkili bir şekilde ya da tamamen silebileceklerini anlayamıyordu...

İyi bir değış tokuştu ama, değıl mi?

Eğitim merkezinin erişim noktasına geldiğinde uygun kodları girdi ve ardından malzeme dolabından geçerek Tohr'un ofisine girdi. Kardeş masanın arkasında değıldi, bu iyi bir şeydi ve sürpriz değıldi. Saat öğleden sonra beş civarıydı ve Tohr'un Sonbahar'la çiftleştığı yatağında uyandığına ve önündeki gece için hazırlanmak üzere olduğuna şüphe yoktu.

Doktor Jane'in günün bu tuhaf saatinde onu görmek istemesi sürpriz olmuştu. Son zamanlarda yaralanmalar, hastalıklar ve Qhuinn'in kardeşi arasında geçirdiğı saatler yüzünden Manny ve Ehlena'yla birlikte sürekli nöbet tutuyormuş gibi görünüyordu.

Ona saygı duymasını sağladı.

Cam kapıdan. Beton bloklı ana koridordan aşağı. Solda birçok kapı var.

Muayene odasına doğru ilerlerken, o-
"Kahretsın!"

Koridora geri sıçrayarak dirseğinin kıvrımını gözlerine dayadı ve az önce gördüklerinin retinasında kalıcı bir yanık oluşturmaması için dua etti.

Birlikte yaşadığınız insanlar hakkında bilmeniz gerekmeyen bazı şeyler vardı, onları ne kadar severseniz sevin.

Bir saniye sonra V kapıyı açtı ve ziiiiiiip! derisinin önünü yukarı kaldırırken gürültülüydü.

"Şimdi seni göreceğim," dedi kesin bir ifadeyle.

Sanki iki saniye önce masasında otururken Shellan'ının canına okumamış gibi.

"Geri gelebilir miyim?" Trez sordu. "Hayır, o hazır. Selena iyi mi?"

"Ben, ah... evet. Taşınıyor, o ... şey, onu bu gece dışarı çıkaracağım."

V bir el sarması çıkardı. "Yok artık. Nereye?"

Trez tüm bu düşüncelere dalmışken, tam olarak nereye gideceklerini düşünmekten özenle kaçınıyordu. Randevu fikri harikaydı, yemekler harika olacaktı... sadece bir sorun vardı ve bunu sineye çekip üstesinden gelmesi gerekecekti.

"Şu restoran." Tavanı işaret etti. "Biliyorsun Şehir merkezinde daireler çizerek giden mi?"

"Oh, evet. Çok yukarıda." Kardeş nefes verdi. "Harika bir manzara."

Uh-huh. Elli artı hikaye. Tam olarak ne kadar kötü olduğunu öğrenmek için Web sitesine girmişti. "Evet. Harika bir manzara."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin. İkiniz için de."

V onu omzundan alkışladı ve adım adım uzaklaşmaya başladı.

"Vishous."

Kardeş durdu ama arkasını dönmedi. Ve başının üzerindeki ışıktaki, elinden çıkan duman dalları havada zarif bir girdap oluşturdu.

"Onunla ne kadar zamanım var?"

Kardeş başını çevirdi, böylece güçlü keçi sakallı profili bu ışıktan soluk bir dilim kesti, şakağındaki dövmeler her zamankinden daha uğursuz görünüyordu.

"Ne kadar," diye tekrarladı Trez. "Gördüğünü biliyorum."

Kardeş sigarayı içine çekerken ince bir tıslama duyuldu, sigaranın ucu hayati bir turuncu renkte parlıyordu. "Aldığım şey o kadar spesifik değil. Üzgünüm."

"Yalan söylüyorsun."

O kara kaşlar havaya kalktı. "Bu ucuz atışı affedeceğim. Bir kereliğine."

Bununla birlikte erkek, devasa omuzları kalçalarıyla birlikte kayarak yürümeye devam etti, savaşçı vücudu Trez'in cüssesinde ve Gölge becerilerine sahip birinin bile gönüllü olarak üstleneceği türden bir şey değildi.

Özellikle de o parlayan eliyle.

Ama ikisi arasında bir kavga olmayacaktı.

En azından bu konuda değil.

İkisi de yalan söylediğini biliyordu.

V, doğrudan Kâtip Bakire'nin bedeninden doğan zekâyâ ve mistik vizyonlara sahip Kardeş'ti. Ayrıca herhangi bir konuda kimseye palavra sıkmaktan acizdi. Bu onun yapısının bir parçası değildi, o inanılmaz beyni kırıcı olup olmadığına ya da düzgün bir duruş sergileyip sergilemediğine ya da soran kişinin hoşuna gidecek şekilde konuşup konuşmadığına dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

Yani geri dönmeyi reddettiğinde? Tek yaptığı profilini göstermekken?

Soruyu yeterince iyi yanıtlamıştı.

Vishous saygı duyduğu bir erkeği asla ama asla gönüllü olarak incitmez ya da yaralamazdı. Bu, yalan söylememe meselesinden bile daha köklü bir şeydi. Ve evet, Trez V'nin ölümle ilgili imgelemlerinde genellikle bir zaman çizelgesi olmadığını duymuştu ama bu durumda farklı olduğu açıktı.

Belki de görülen şey Seçilmiş'in ölümünden çok, sonrasında Trez'e ne olduğuyla ilgiliydi.

İki kadın var. Ve her iki durumda da, zamanınız tükeniyor.

"...Trez?" Doktor Jane sanki onun dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi konuştu. "Benimle konuşmaya hazır mısınız?"

Hayır, diye düşündü V ofisin cam kapılarından kaybolurken. O değildi.

YİRMİ DOKUZ

"Kimsenin bilmeyeceğini mi sandın?"

Maichen hücreden dışarı adımını attığında donakaldı. Arkasındaki ses o kadar derin, o kadar alçaktı ki kelimeler konuşulmaktan çok hırıltılıydı ve bu beklediği son şeydi.

Boyunun iki katı ve ağırlığının üç katı olan bir erkeğin ayak sesleri vücudunun etrafında dönüyordu ve yüzünü örten ağın içinden yukarı, yukarı, yukarı baktı.

s'Ex'in yüz hatları da örtülüydü ama cellat için, kimliğini olmasa da özelliklerini gizleyen şey narin gümüş halkalar değil, zincir zırhlardı.

Korku göğsünde çınladı, koltuk altlarından ve iyi gizlenmiş göğüslerinin arasından ter fışkırmasına neden olan içi boş bir darbe.

"Ve sen onu besliyordun?"

Kadın bu ifadeyi ne doğruladığında ne de reddettiğinde, cellat hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ama ona ya da dolaylı olarak vücuduna temas eden herhangi bir şeye dokunmamaya dikkat etti; buna tepsi, üzerindeki her şey, çüppesi ve hatta ayaklarının üzerine düştüğü büyük mermer kare de dahildi.

Herhangi bir erkeğin onunla temasa geçmesi yasaktı, s'Ex'in ellerinde ölümle cezalandırılabilirdi - bu da intihar etmesi gerektiği anlamına geliyordu, diye düşündü.

"Söyle bana," diye sordu. "Onu zehirledin mi?"

"Hayır! On iki saatten fazladır aç-" "Normalde benim mahkumlarımla ilgilenir misiniz?"

"O normal bir mahkûm değil." Çenesini kaldırdı. "Ve siz ona gerektiği gibi bakmadınız."

"Böyle şeylerle ilgilenecek binlerce kişi daha var." "Ben burada yaşayan o binlerce kişiden biri değil miyim?"

Eğildi. "Bir daha oraya girme."

maichen ağnı o kadar hızlı çıkardı ki, adamın zamanında kafasını çevirmeye fırsatı olmadı. Nefes nefese kalıp yüzünü kolunun kıvrımlarının altına sokarak etrafına bakınırken, kadının sesi onunkinin otoritesiyle eşleşti.

"Bana nereye gidip gidemeyeceğimi söyleyemezsin." "Maskeni at!" diye bağırdı.

"Almayacağım. Senden emir alacak değilim." Kadın kolunu adamın üzerinden çekip aldı, böylece adamın gözlerini kapatacak hiçbir şeyi kalmamıştı. "Anlaştık mı?"

Cellat gözlerini öyle sert kapattı ki, yüzünün tüm hatları bozuldu. "İkimizi de öldürteceksin."

."

"Burada kimse yok. Şimdi sana bakışlarımla tanışmanı emrediyorum."

Durum öyle bir hal almıştı ki, sanki yüzü zihninin emirlerine itaat etmek istemiyormuş gibi kapakları açmakta ağır davranınca korkak biri haline gelmişti.

Sonunda ona doğru dürüst baktığında, hayatında ilk kez bir erkek onun yüzünü görmüştü ve bir an için kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki başı döndü. Ama içerideki mahkûmun düşüncesi üzüntüsünün önüne geçti.

"Ona" -parmağını hücrenin kapısına doğru uzattı- "hiçbir şekilde zarar verilmeyecek. Beni anladınız mı?"

"Dikte etmek sana düşmez-"

"O bir masum. O Kutsanmış Kişi'nin kardeşi, tahta hizmet etmesi gereken kişi değil. Dövmesinden biliyorum-"

"Cesedine baktın!" S'Ex'in ağzından bir dizi kelime döküldü, "Yüce İsa" gibi tanıdık olmayan kelimelerdi bunlar.

Her ne anlama geliyorsa. İngilizceyi sadece resmi olarak biliyordu.

s'Ex ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Dinle, sen bu işe karışma. Burada neler döndüğünü bilmiyorsun."

"Bir masumu kendisini ilgilendirmeyen bir şeyden sorumlu tutmanın haksızlık olduğunu biliyorum."

"Senin için kendi hayatımı kaybetmeyeceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz? Ve bir anlığına şımartmak istediğin ahlaki bir çizgiyi memnun etmek için rotamı değiştirmeyeceğim."

"Evet, yapacaksın." Şimdi eğildi ve cüssesine rağmen s'Ex geri çekildi. "Sahip olduğum gücün farkındasın. Bu ya da başka bir arzumda bana karşı gelmeyeceksin - ve ona bir sonraki yemeğini getirdiğimde, sen ve erkeklerin oradan huzur içinde geçmeme izin vereceksiniz. Onu düzgün ya da güvenli bir şekilde besleyecek kadar size güvenmiyorum. Ve ona kim olduğumu söylemeyin."

Bununla birlikte, ağını tekrar yerine taktı ve yürümeye başladı.

"Son oyununuz nedir?" diye sordu S'Ex.

Durakladı. Omzunun üzerinden baktı. "Bu cümle ne anlama geliyor?"

"Ne yapacaksınız? Doğal yaşamının geri kalanında onu bir gerbil gibi orada mı tutacaksınız?"

Gerbil neydi?

maichen ağın altından gözlerini kıstı. "Bu seni ilgilendirmez. Tek endişen ona bir şey olması. Ve ona uygun bir yatak getirin."

En azından zavallı erkeği güvenli bir şekilde serbest bırakmanın bir yolunu bulurken rahat edebilirdi.

maichen titremeye başlamadan önce köşeyi dönmeyi ve gözden kaybolmayı başardı... ayakta kalmak için kendini duvara yaslamak zorunda kalmadan önce.

Gözlerini kapattığında görebildiği tek şey, suyu akıttıktan sonra yeniden ortaya çıktığı gibi ekranın etrafında yürüyen o hapsedilmiş erkekti.

Vücudu... nefes kesiciydi, çıplak hali gözlerini, düşüncelerini ve nefesini kesiyordu. Geniş

Omuzları, kalın göğsü, uzun gövdesiyle bir ölümlüden doğmaktan ziyade bir sanatçı tarafından yaratılmış gibiydi.

Bir de vücudunun diğer kısımları vardı. Bu da kızarmasına neden olmuştu, öyle ki yüzündeki ağın eriyeceğinden endişe ediyordu.

Kendine sadece ona yardım edeceğini söylemişti ve bu doğruydı. Öyleydi.

Ancak bu yakıcı merakı göz ardı etmek aptallık olur. Belki tehlikeli bile olabilir.

Yukarıdaki yıldızlar, o ne yapıyordu?

Trez muayene masasının üzerine sıçradığında kafası neredeyse avizeye çarpıyordu ve hava sahası yaratmak için eğildiğinde Doktor Jane yanına geldi.

"Dur, ışıklarımı yoldan çekeyim."

Bu küçük sorun çözüldüğünde, kışının altındaki ince şilteyi bir roller coaster yolculuğuna çıkmak üzereymiş gibi kavradı.

Ve kesinlikle roller-coaster'lardan nefret ederdi.

Doktor Jane tekerlekli bir tabure getirip oturdu, beyaz önlüğünün iki yarısını bir araya getirdi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Ona bakarak, düşüncelerini toparlaması ne kadar sürerse o kadar beklemeye hazır görünüyordu.

Boğazını temizleyerek, "Buraya gelmiyor. Kendini iyi hissederken kendisiyle uğraşılmasını istemiyor."

"Bunu anlayabiliyorum."

Daha fazlasını bekledi ve kendine medeni olması gerektiğini hatırlattı çünkü o V'nin shellan'ıydı.

Doktor devam etmeyince kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

"Ne söylememi istiyorsun? Manny ve benim, onun bizi görmeye gelmesini sağlayacağımızı mı? Bunu yapamam, bunu yapmayacağım."

Bu açıklama karşısında hiçbir rahatlama hissetmeyen Trez, Doktor Jane'in Selena'yı buraya zorla getirmesini istediğini fark etti.

Çok mu ikiyüzlüsün? Özgür irade yanlısı bir duruş değil, değil mi? "Geceyi atlatacağını nereden bileceğim?" sıkıca söyledi.

"Tutuklama bölümü olmadan mı?" "Evet."

"Yapamazsın." Doktor Jane kısa sarı saçlarını geriye doğru taradı. "Onu şimdi muayene etsem bile bir sonrakinin ne zaman geleceğini söyleyemem. Hastalık hakkında fazla bilgim yok ama öğrendiğim kadarıyla sorunun bir kısmı da bu. Prodromal bir evre yok."

"O da ne?"

"Migrenin var, değil mi?" Başını salladığında gözlerini işaret etti. "Ve ağrı başlamadan yaklaşık yirmi ila otuz dakika önce bir aura hissediyorsun, değil mi? Bazen hastalar kollarında ya da bacaklarında uyuşma ve karıncalanma hissederler; diğerlerinde ise olmayan şeyleri koklamak ya da duymak gibi duyuşsal anormallikler olur. Selena'nın hastalığında, akut bir evrenin gerçekleşmek üzere olduğuna dair hiçbir uyarı yoktur. Donma aniden ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

"Şu Havers aptalıyla konuştun mu?"

"Aslında böyle bir hastalığı hiç duymamış. En fazla artritle ilgili semptomlarla uğraşıyor." Başını iki yana salladı. "Seçilmişlerden genetik örnekleme yapabilseydik, içlerinde bir yerlerde çekinik bir gen olup olmayacağını merak ediyorum. Onlar gibi tutsak bir üreme popülasyonunda, tam olarak bu tür bir hastalık kümesi bulmayı beklersiniz." Omuz silkti. "Ama Selena'ya dönecek olursak, keşke sana ne olacağını, hatta neye bakman gerektiğini söyleyebilseydim. Ama söyleyemem. Tam bir kan tahlili yaptım ve akyuvar sayısı, iltihap belirteçleriyle birlikte biraz yükselmiş ama bunun dışında? Normal. Tek söyleyebileceğim, eğer ayaktaysa ve hareket ediyorsa, eklemleri tanım gereği iyi çalışıyordur ve çalışmadığında hepimize haber vereceklerdir."

Parmak eklemlerini teker teker kırdı. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Şu ana kadar düşünebildiğimiz kadarıyla hayır. Karşılaştığımız zorluklardan biri de hastalığın mekanizmasını anlamamış olmamız. Benim tahminim, kemik büyümesi Tanrı bilir ne tarafından tetiklendikten sonra, bağışıklık sistemi bir şekilde toparlanıyor ve rahatsız edici materyale saldırarak onu bir virüs ya da enfeksiyon gibi yok ediyor. Ve vücudunun savunma mekanizması ne zaman duracağını biliyor, çünkü orijinal iskeleti daha sonra sağlam kalıyor. Muhtemelen 'kemik' büyümesinde doğası gereği farklı bir şey var ama biyopsi yapmadan bunu bilemem."

"Peki neden o..." Kahretsin, gözlerini her kırpışında Selen'a'yı masanın üzerinde yatarken görüyordu, vücudu o korkunç bükülme halindeydi. "Neden bir şeylerle savaşmaya ve iyileşmeye devam edemiyor?"

"Benim tahminim, bağışıklık sisteminin başarısız olduğu yönünde. Düşündüğünüzde, bu hücresel düzeyde olağanüstü bir olaylar dizisi. İlk röntgen setini gördüğümde, vücudunun herhangi bir şekilde işlevsel hale gelebileceğini asla tahmin edemezdim."

Sessizleşti ve gözlerini fayans zemine dikti. "Bu gece onu dışarı çıkarmak istiyorum. Bilirsin, bir randevu için." Doktor sessiz kalınca başını kaldırıp baktı. "İyi bir fikir değil, ha?"

Doktor Jane kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesini küçük siyah tekerlekleri üzerinde ileri geri itti, bu volta atmanın oturarak yapılan versiyonuydu.

Hay sikeyim. Bu konuşmayı bir gezi önermeden önce yapmalıydı-

"Ne kadar açık sözlü olmamı istersiniz?" Doktor Jane sordu.

Trez'in gözünün önüne Vishous'un koridorun dışındaki tavan armatürünün altında duran keçi sakallı profili geldi. "Nerede olduğumuzu bilmem gerek."

Bu onu öldürse bile.

Doktor Jane'in cevap vermesi için bir iki dakika geçmesi gerekti ve onun kafasında senaryolar kurduğunu tahmin etti. "En çok

Muhafazakâr yol, onun yerleşkeden ayrılmaması ve benim de onun üzerinde tam bir çalışma yapmam, çok sayıda biyopsi, CAT taraması, insan dünyasında bir MRI ve Manny'nin bağlantıları aracılığıyla insan doktorlara danışmayı içeren bir çalışma. Ve sonra muhtemelen onu agresif bir steroid tedavisine başlatmak isteyeceğiz - bu kesin bir şeyden çok bir önsezi olsa da, iltihaplanma sürecinin tüm bunlarla bir ilgisi olduğuna inanmak zorundayım. Denenecek başka ilaçlar, belki bazı prosedürler olabilir ama şu anda oturduğum yerden bunları kesin olarak tahmin etmek zor." Kısa saçlarını, sarı dikenler halinde dikilene kadar ovuşturdu. "Hızlı hareket etmeliyiz çünkü ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz ve her şey deneme yanılma yoluyla olacak, muhtemelen tedaviden çok uzatma amacı güdeceğiz. Yine de bu sadece bir önsezi, somut bir şey yok."

Gözlerini kapattı ve kraliçesine, yemek için çok heyecanlandığı o restorana gitmek yerine-

"Ama ben onun yerinde olsaydım böyle yapmazdım."

Trez göz kapaklarını açtı ve doktora baktı. "Demek başka bir yol daha var."

Doktor Jane omuz silkti. "Biliyorsunuz, günün sonunda yaşam kalitesini göz önünde bulundurmanız gerektiğini düşünüyorum. Her tarafına tırmansak bile bu hastalığı tedavi etme ya da anlama konusunda ne kadar ilerleyebileceğimizden emin değilim. Bunu, onun bizim için, bulaşıcı bir hastalık terimini ödünç alırsak, 'sıfırıncı hasta' olduğu gerçeğine dayandırıyorum. Kız kardeşlerinin azınlığı nesiller boyu bu hastalıktan muzdarip olsa da kimse bunu görmedi. Çok karmaşık bir dizi şey oluyor ve ben sadece ... kavramaya çalışmam gereken çok şey var. Peki ne için? Onun son gecesini mahvetmek mi istiyorsun?"

"Geceler mi?" diye ağzından kaçırdı. "Tanrım, elimizdeki tek şey bu mu?"

"Bilmiyorum." Avuçlarını kaldırdı. "Kimse bilemez, mesele de bu zaten. Sahip olduğu zamanı yaşamak için mi yoksa ölümü beklemek için mi harcamak isterdin? Ben

Şunu söyleyeyim, eğer benim seçimim olsaydı, birincisini seçerdim. Bu yüzden onu buraya getirmeyeceğim ya da masama uzanmak için acelesi olmadığı için kendini kötü hissetmesini sağlamaya çalışmayacağım."

Trez tuttuğunun farkında olmadığı nefesini dışarı üfledi. "Rehvenge kuzeye gitti. Kolonilere. Symphath geleneğinde yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını görmek için."

"Biliyorum, Ehlena söyledi. Yakında bir şeyler duymayı umuyoruz."

Kadının sesindeki profesyonel tondan pek de umutlu olmadığını anlayabiliyordu. "Ya Selena bir duruma düşerse... ve biz yemeğe çıkarsak ne olacak?"

"O zaman sen bizi ara. Sana Manny'nin yeni oyuncağını gösterdim mi?" "Pardon?"

Ayağa kalktı ve onun dizini okşadı. "Benimle gel." Doktor Jane onu muayene odasından çıkarıp koridora götürdü, Sonra aşağı, aşağı, aşağı, kullanılmayan sınıfların yanından geçerek otoparkın ağır çelik kapısına ulaştı. Kapıyı ardına kadar açarak koluyla pervazları işaret etti.

"Ta-da."

Trez daha serin ve nemli havaya adımını attı. Devasa ambulans bir kuruş kadar parlak, bir LEGO kadar kutu gibi, Qhuinn'in Hummer'ından daha büyüktü. Aslında Caldwell'de gördüğü insan ambulanslarından bile daha büyüktü.

Lanet olası bir karavandı.

"Bu çok ciddi bir şey," dedi.

"Evet. Manny ve benim endişelendiğimiz şeylerden biri-"

Aracın arka kapıları açıldı ve Doktor Jane'in insan ortağı dışarı fırladı. "Sesler duyduğumu sandım." Adam Trez'i görür görmez ciddileşti. "Hey, dostum, nasılsın?"

İkili el sıkıştı ve Trez başıyla aracı işaret etti. "Demek bu oldu, ha?"

"Gel de içeriyi gör."

Trez ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve arka tarafa doğru yürüdü. Açık çift kapının ardında... iki sedyenin birbiri ardına sıralandığı geniş bir orta koridor gördü; koridorun yan duvarlarını kitap rafları gibi sıralayan cam cepheli, kilitli dolaplarda saklanan her türlü tıbbi ekipmanla çevriliydi.

"Minyatür bir ameliyathane gibi," diye mırıldandı Trez.

Manny başını salladı ve tekrar içeri atladı. "Planımız bu. Ciddi, ölümcül olabilecek saha yaralanmalarını hızla tedavi edebilmek istiyoruz. Bazen hastaları buraya ya da Havers'a geri götürmek çok riskli olabiliyor."

Doktor dolapları açmaya başladı ve bir dizi steril sargı bezi, steril ameliyat aleti, hatta yataklardan herhangi birine dönebilen uzayan bir kol üzerinde bir mikroskop gösterdi.

O şeyi evcil bir hayvanmış gibi okşadı. "Bu bebek aynı zamanda taşınabilir bir X-ray cihazı ve ultrason teknolojimiz var. Bonus olarak, karavan kurşun geçirmez."

"Bu kocamın katkısıydı," diye ekledi Doktor Jane. "V de buradaki bilgisayar sistemlerini yaptı."

"Onun da dediği gibi, doğru." Doktor Jane ortağına baktı. "Dinle, Trez bu gece Selena'yı randevuya çıkarıyor."

"Bu harika bir fikir. Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

Trez işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. "Gökyüzündeki şey. Etrafında dönüp duruyor."

"Evet, onu biliyorum," dedi adam. "Hastanede oraya Nişan Merkezi derdik, çünkü doktorlar yüzük takmaya hazır olduklarında kız arkadaşlarını oraya götürürlerdi. Çok romantik."

"Evet."

Trez mobil OR'nin genişliğine baktı ve bunun kendisini rahatlattığına mı yoksa bunalıma mı soktuğuna karar vermeye çalıştı. İyi haber, aracın kabini üzerinde yanıp sönen ışıklar ve Manny'nin

Efsanevi bir şekilde yürüyerek on dakikada şehir merkezine varabilirlerdi. Özellikle de trafik azken.

Ama ya bu yeterli zaman değilse? Ya Selena'nın-

"Trez?" dedi erkek doktor.

İçinde bulunduğu panik havasından sıyrıldı. "Öyle mi?"

"Seninle gelmeme ne dersin -hayır, şoförün olarak değil," diye araya girdi Trez geri çekilirken. "Binanın arka tarafına park ederim ve bize ihtiyacın olursa diye beklerim. Bu şeyin kapılarında, kaputunda ve arkasında sahte rozetler var ve her türlü sahte belgem var. Kimse beni rahatsız etmeyecek ve herhangi bir insanı temizlemem gerekirse diye yanımda bir Kardeş getireceğim."

Trez gözlerini kırptırdı. "Tanrım, senden bunu yapmanı isteyemem-" "Sen yapmadın. Ben gönüllü oldum."

Trez son model ambulansa baktı. Adamın hazırlıklı olduğuna inanamıyordu-

"Trez?" Manny söyledi. "Hey, Trez, bana bak."

Trez gözlerini tekrar insana çevirdi. Manny vampir olmayan birine göre oldukça yapılydı ve V'nin kız kardeşi Payne ile çiftleştikten sonra da atletik vücudunu korumaya devam etmişti. Ama ondaki en güçlü şey neydi? Kendine olan güveni. İnsan dünyasında eğitim görmüş olan, şehir merkezindeki St. Francis Hastanesi'nin eski Cerrahi Bölüm Başkanı, Kardeşler'e tam uyum sağladığı anlamına gelen bir tür "ya benimsin ya toprağın" tavrı sergiliyordu.

"Seni yakaladım," dedi adam ciddiyetle. "Seni ve onu yakaladım."

Manny avucunu uzattı ve bir an için Trez'in tek yapabildiği göz kırpmak oldu. Ama sonra kendisine uzatılanı sıkıca kavradı.

Trez'in sesi çatallaştı. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum."

"Sen sadece git ve kadınının tadını çıkar. Tek umursadığım bu."

Doktor Jane elini omzuna koyduğunda, Trez bu destek karşısında alçakgönüllülük gösterdi. Ve umutluydu, belki de

Rehvenge bir şey bulacaktı.

Symphath tarafında.

Her ikisine de tekrar teşekkür ettikten sonra eğitim merkezine geri döndü, Doktor Jane sanki onun kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi ortağıyla birlikte geride kaldı.

Tanrım, başı dönüyordu.

Ve komikti, endişesini gidermek için hiç içki içme dürtüsü yoktu. Hem de hiç. Dışarı çıkıp rastgele yüzlerce hatunla yatma ihtiyacı da hissetmiyordu. Koca Rob ve Sessiz Tom'la kulüp ve açılış gecesi hakkında konuşmak ya da daha önce buldukları uyuşturucu paketlerinin peşine düşmek gibi bir derdi de yoktu. Malikânenin üçüncü katına çıkıp kardeşini uyandırmak ve iAm'e bilgi vermek bile istemiyordu.

Merak uyandırıcı bir şekilde içi boştu. Ve bu onu korkutuyordu. Bu gecenin kraliçesi için özel bir gece olması gerekiyordu. Öyle olmalıydı.

OTUZ

Selena, Trez'in banyosundaki duştan çıktığında saat akşam altı civarıydı. Bütün gün ve gece boyunca delikanlı gibi uyumuş, sadece Trez'in ara sıra gelip onu kontrol ettiğinin farkına varmıştı. Sonuç olarak, kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu...

Sevgili Bakire Kâtip, ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Havluya kurulandıktan sonra saçlarını sardı ve Trez'in siyah bornozunu giydi. Hacimli ağırlığı vücudunu cüceleştirerek yere düştü, kravatı o kadar uzundu ki uçları neredeyse ayaklarına dolanacaktı. Ama o şeyin üzerinde olması, kokusunun onu bir kucak gibi sarması, kıvrımlarının sıcaklık sunması çok iyi hissettirdi.

Çift lavabonun yanında bir el havlusu aldı ve aynadaki buğuyu sildi. Işıkların altında teni parlıyordu, yanaklarında bir kızarıklık ve ağzında bir allık vardı - hepsi de paylaştıkları seksin sonucuydu.

Ve bu gece daha fazlası olacaktı. Bunu biliyordu çünkü Trez odaya her girdiğinde, onun o karanlık baharatı olacakların yoğun bir vaadiydi.

Başındaki havluyu çözerek koyu renk saçlarını serbest bıraktı, ıslak tutamlar sırtından aşağı dökülüyordu. Uzun saçlarını önceden kurutmak için elinden geleni yaptı, havlu bezi çok fazla zorlamadan ulaşabildiği her yere sürttü. Sonra sıra saç kurutma makinesine geldi...

Saç kurutma makinesi yok.

Etrafına bakınarak lavaboların altındaki dolapları kontrol etti ama sadece bir sürü yedek tuvalet kağıdı, sabun, şampuan ve saç kremi buldu. Jiletler. El havluları ve

banyo havlusu. Duvardaki depolama alanına doğru ilerlediğinde... daha fazla havlu buldu. Pahalı kokuyorlardı ve taze pişmiş ekmek kadar yumuşaktılar ama onu olması gereken yere götürmüyorlardı.

Kemik kuruluğu nihai hedefiydi. Hafif nemli olması ikinci tercihiydi.

Tamam, başı belada olabilirdi. İkisi yedi buçukta ayrılıyordu ve saçlarının kuruması yarımsız yaklaşık sekiz yüz saat sürüyordu-

Dış kapının çalınmasıyla başını kaldırdı. "Alo?" "Bu bir 'içeri gel' mi?" diye sordu içeriden bir kadın sesi.

Salon.

"Evet? Lütfen?" Trez'in bornozunu daha sıkı sararak yatak odasına çıktı ve ağır paneller açılınca durdu. "Oh, merhaba... ah..."

Beth, Kraliçe, Trez'in odasına girdi. Ve yanında Marissa... Autumn, Mary... Ehlena ve Cormia vardı. Bella. Payne. Ayrıca kısa saçları ve derisiyle grupta biraz eğreti duran Xhex.

Ya da belki de bunun nedeni, sürüyle ne yaptığından emin değilmiş gibi garip duruşuydu.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" diye sordu Kraliçe.

Diğerleri.

Onu görmeye sadece Cormia ve Layla'nın geldiğini bilse de, evdeki herkesin yaşadığı zorluklardan haberdar olduğunu tahmin ediyordu - gerçekten de ölmeden önce başsağlığı dilemek için gelmemiş olmalarını umuyordu.

Neyse ki Beth gülümsedi - peçeteleri çıkarmak yerine. "Sana makyaj yapmamıza izin vermen gerekiyor."

Selena kaşlarını çattı ve ayaklarına baktı. "Özür dilerim. Düştüm de haberim mi yok?"

"Şey, dedikodulardan duyduk-"

Marissa konuştu. "Cehennemliğim söyledi aslında. O da Vishous aracılığıyla duymuş."

"Bir randevuya gideceğinizi," diye bitirdi Beth. "Ve biraz güzelleşmek isteyebileceğinizi düşündük."

Cormia avuçlarını açtı. "Yeterince güzel olmadığından değil."

Bu noktada, bir sürü "hayır", "çok güzel" ve "sadece sen istersen" cümlesi duyuldu ve Selena'nın tek yapabildiği ellerini yanaklarına götürmek oldu. "Sadece cüppemi giyecek ve saçımı belirtildiği gibi yapacaktım."

"Sıkıcı," dedi Xhex. Bütün kızlar ona bakarken ellerini havaya kaldırdı. "Size bu işlerde iyi olmadığımı söylemiştim! Tanrım, beni neden buraya getirdiniz?"

Beth arkasını döndü. "Selena, her zaman çok güzel görünüyorsun, ama düşünmen gereken bazı çağdaş kıyafetlerimiz var, belki biraz daha-"

"Bir pencere örtüsünden başka bir şeye benzeyeceksin." Xhex gözlerini devirdi. "Biliyorum, biliyorum, bundan sonra çenemi kapatacağım. Ama gerçek bu."

"Perdeye mi benziyorum?" Selena, az önce kepenkleri açılmış olan pencerelerin yanındaki örtülere bakarak, "Perde gibi görünüyorum," dedi. "Bu kötü bir şey mi?"

Beth öne çıktı ve onun ellerini tutup sıktı. "Bize güveniyor musun?"

"Elbette Kraliçem, sadece... Bilmiyorum, saç kurutma makinesi bulamıyorum ve-"

Marissa, akla gelebilecek her türlü makyaj ve saç şekillendirme malzemesiyle dolu kanvas bir çantayla öne çıktı. "Endişelenmeyin, ben sizi korurum!"

İşte Selena bu şekilde Trez'in banyosunun ortasında bir taburede otururken, etrafında saç kurutma makineleri, saç fırçaları, köpük denen bir şey ve saç maşası olan bir grup kadın vardı.

Makyajın ortasında gözleri yaşardı.

Autumn kurutma makinelerinin gürültüsü arasında, "Çok mu yakınım?" dedi.

Selena gözyaşlarını saklamak için elini kaldırdı. Bu nezaket o kadar beklenmedikti ki, kelimenin tam anlamıyla

Tüm ev onun ve erkeğinin arkasına geçmişti.

Xhex, sert çocuk, Kleenex kutusunu getiren kişiydi. Selena'nın eli titreyip aldığı mendili düşürdüğünde, görevini yerine getiren Xhex oldu; yumuşak beyaz bir kare daha koparıp akan gözlerinin altını sildi.

Selena o tunç bakışa baktı ve dudak büktü, Teşekkür ederim.

Xhex sadece başını salladı ve nazik dokunuşuyla o sert yüzüne ve erkeksi elbisesine -ve hepsinin yerleşkede güvende olmasına rağmen belinde kılıfında taşıdığı silahına-tezat oluşturacak şekilde gizlice ortalığı temizlemeye devam etti.

Selena'nın kafasında hiçbir düşünce yoktu, sadece kalbinde taşıyamayacağı kadar büyük duygular vardı.

Kurutma makineleri nihayet sustuğunda, kendini toparlama zamanının geldiğini biliyordu. Saçları savrulurken çıkan tüm o ses ve öfke, hepsi onun ağladığını görmüş olsa bile, arkasına saklanabileceği bir tür tampon oluşturmuştu.

"Saçların çok güzel," dedi Cormia parmaklarını dalgaların arasında gezdirirken. "Bence açık bırakmalıyız-"

"Hepinize teşekkür ederim," diye ağzından kaçırdı

Selena. "Bunun için teşekkür ederim." Beth onun önünde diz çöktü. "Bizim için bir zevk."

Bir el Selena'nın omzuna indi. Bir diğeri ön koluna. Daha fazlası sırtına. Ve Xhex elinde Kleenex kutusuyla hemen yanındaydı.

Aynaya baktığında etrafının evin kadınlarıyla çevrili olduğunu gördü ve hiçbiri ona acımıyordu - ki bunun için çok minnettardı. Bunun yerine, onun yanında duruyor, ona önemli olduğunu göstermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ve bazı nedenlerden dolayı, bu tarif edilemeyecek kadar önemli görünüyordu.

Muhtemelen ilk kez, öldükten sonra bu insanlar tarafından hatırlanacağını ve iyi insanlar tarafından yas tutulmanın bir insanın geride bırakabileceği en iyi miras olduğunu anladığı içindir.

"Aşağı mı?" dediğini duydu. "Gerçekten mi? Sence saçımı açmalı mıyım?"

"Size küçük arkadaşımı tanıtmama izin verin." Marissa bununla birlikte, siyah bir kabloyla duvara takılı gümüş bir asayı havaya kaldırdı. "Ve şimdi savaş başlayacak."

Selena gülmek zorunda kaldı. Xhex'e bakarak, "Sen hiç-" dedi.

"Bunlardan birini mi kullandın?" Kadın kısa saçlarını çekiştirdi. "Sanki. Ama bence dediklerini yapmalısın. Konu seksi olmak olduğunda türün beyin takımına bakıyorsun." "O halde boyun eğeceğim." Selena bir anda kendini hafiflemiş buldu.

bir dönüşüm fikri. "Bana ne istersen yap."

Beth sırtıttı. "Bunun iyi olacağını mı düşünüyorsun? Elbiseyi görene kadar bekle."

"Özür dilerim. Denedim."

Rehvenge kendi hatası olmayan ve aslında sürpriz olan hiçbir şey için özür dilerken, Trez başını salladı. İkisi de malikânenin büyük fuayesinde, ayakları çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirinin üzerinde duruyordu.

Elini erkeğin kürklü omzuna koydu. "Cidden, Rehv. Denediğin için teşekkür ederim."

Rehv kırmızı bastonunu yere sapladı ve etrafta dolaştı. "Kayıtlarımızdaki her yere baktım. İnsanlara sordum _"

"Rehv, dinle, koloniye gittiğin için minnettarım. Ama dürüst olmak gerekirse, sihirli bir cevap beklemiyordum." Bu noktada kötü haberlere alışkın olduğunu biliyordu. "O yüzden bu konuda kendini üzme."

Yerlere kadar uzanan vizon rengi kürkü, devasa erkek adımlarını atmaya devam ederken arkasına doğru uzanıyordu. Sonunda durdu. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Her zaman bunun olması gerekiyormuş gibi hissettim." Erkek devesi derisinden ayakkabılarına baktı. "İstemiyorum... bu

senin için. Özellikle de seni başka nelerin beklediğini düşünürsek." Rehv, onun bu görevde olduğunu bilen az sayıdaki kişiden biriydi.

Kutsanmış Kişi s'Hisbe'ye geri döndü.

Tanrım, diye düşündü Trez. Bölge'deki o karmaşa en ufak bir şekilde radarına girmemişti. Selena diğer tüm kaygılarının büyük temizleyicisiydi, sadece geçmişini temizlemekle kalmıyor, aynı zamanda pisliği de temizliyordu.

"Selena'yla bu işi sonuna kadar götüreceğim," dediğini duydu. "O... bilirsin işte, başka bir yere gitmeyeceğim."

"Neye ihtiyacın varsa, sende var." Rehv geldi. "Ben sadece..."

Küstah kibriyle tanınan böylesine büyük bir erkeğin bu kadar yenilmiş görünmesi rahatsız ediciydi.

Trez üzüntüsünü kesmek zorundaydı, yoksa bu onu aşağı çekecekti. "Bak, başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Açıkçası, söylememeni tercih ederim. Hiçbir şey için değil, şu anda bulunduğum yere odaklanmalıyım -Selena o merdivenlerden inecek ve bu gece için kafamı tamamen meşgul edemem."

"Anlaşıldı. Ama sana sarılacağım."

"Lütfen yapma-oh, hayır, hadi ama, dostum-"

Vizonla sarmalandığında kaskatı kesildi ve kendini bir pislik gibi hissetti. Tanrı aşkına, adam sadece gerçekçi davranıyordu ama lanet olsun, Trez'in tek istediği bilardo salonuna koşmaktı. Belki de kafasına bir isteka sopasıyla vurmak.

Ta ki o lanet şey kırılana kadar. Kafası, sopa değil.

"Vay canına, bu şey yumuşacık," dedi kürkü okşayarak.

Rehv geri adım attı. "Ben gidip üst kattaki misafir odasında yatacağım. Çok yorgunum ve Ehlena bütün gün Luchas'la uğraştı. Sanırım bütün gece uyuyacağız."

"Bana cennet gibi geldi."

Garip. O an.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın." Trez yüzünü ovuşturdu. "O henüz ölmedi."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım."

Rehv onu sırtından alkışladıktan sonra bastonunun yardımıyla büyük merdivenlere tırmanmaya başladı. Trez olduğu yerde kalırken, neden kardeşinin peşine düşüp bir şeyler konuşmadığını anladı. Normalde, iAm'la şimdiye kadar sekiz kez konuşmuşlardı ve saat daha akşamın yedisiydi.

Ama Rehv'in iyi bir adam olması onu sinirlendirdiyse, Trez şu anda kanlı kardeşiyle bu boku gerçekten kaldıramazdı. Kendini zor tutuyordu - iAm'in siyah bakışlarına bir kez bakmak mı?

Enkazdan çıkardığı şeyleri bir araya getiremeyeceğinden korkuyordu.

Bazen, dürüstlük çok fazlaydı-

Siktir et onu. Cidden yetmişli yılların müziğinden alıntı mı yapıyordu?

Volta atıyor, volta atıyor, volta atıyordu. Selena'yla saat yedi buçukta yola çıkacaklardı ve ona arabaya kadar yardım etmeyi planlamıştı. Ancak bu plan suya düşmüştü: Bir saat kadar önce onu kontrol etmek için üçüncü kata çıkmıştı ama Xhex girişini engellemiş ve kendi yatak odasında istenmediğini söylemişti. Ardından dövüşçü ona siyah takım elbiselerinden birini, siyah düğmeli bir bluz, siyah smokin makosen ayakkabılar, ipek çoraplar ve siyah üzerine siyah Audemars Piguet saatiyle birlikte fırlatmıştı.

Ve kapıyı suratına çarptı. Dişiler.

Gerçekten.

Ama kıyafetlerini değiştirmişti. İyi bir çocuk gibi. Ve beklemek için buraya geldi.

Rehv'in örtülü figürü yukarıda kaybolurken Trez telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti. iAm'den bir şeyler bulmayı bekliyordu ama ağabeyinin tipik özelliği olarak, adam onun ne zaman boşluğa ihtiyacı olduğunu biliyor ve bunu ona veriyordu.

Erkeğe hızlı bir güncelleme göndererek Selena'yla dışarı çıktığını ve geri döndüklerinde temas kuracağını söyledi. Ardından Koca Rob ve Sessiz Tom'a ulaşarak kulüplerle ilgili her şeyi Xhex'e yönlendirmelerini söyledi; tabii Xhex'in odasındaki aşırı makyaj işinden kendisini kurtarabileceğini varsayarak. Tam telefonu kaldıracaktı ki bir mesajı kaçırdığını gördü.

Rhage'den.

Kardeş uzandı ve-

"Hey, gitmeye hazır mıyız? Dışın nerede?"

Hollywood'dan bahsetmişken. Söz konusu Kardeş, henüz vücuduna takmadığı çeşitli kılıflardan çıkan silahları insan Noel anları gibi şıngırdayarak ana merdivenlerden aşağı koşarak indi.

"Mesajını şimdi aldım," dedi Trez. "Cevap veremediğim için zgnm." "Aklında bir şeyler var. Sorun değil."

İkisi avuçlarını ırptı. Kenetlendiler. Omuz vurdular.

Geri ekildi.

"Seni kontrol edeyim." Rhage etrafta bir tur attı. "İyi görünüyorsun."

Trez iki Fransız kelepçesini de çıkardı. "Dışıyı utandıramam."

"Bu haliyle senin yanında durduğu için şanslı sayılır." Rhage onun önünde durdu. "İşte ben de Mary'me bunu söylüyorum. Gardırobuma renk katmamı istiyor - son birkaç yıldır böyle bir şey var."

Kardeş, sanki shellanı ona derisinin altına kadın klotu giymesini önermiş gibi rperirken, Trez gülümsemeye başladı.

"Siyahlarla ilgileniyor musun, Hollywood?" dedi.

"Gözlerime uymak istiyor." Rhage inanılmaz derecede deniz mavisini gözlerini işaret etti. "Yani, ciddi. Diyorum ki, zaten bu şeylerle her zaman üzerimde aqua var. Neden fazlalığa ihtiyaımız olsun ki?"

"Peki dolabınızda ne kadar renk var?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok depresif-"

Lassiter kafasını bilardo odasından çıkardı. "Hey! Ejderha çocuk-Project Runway açık, izlemek istersen gel. Belki iplerinle ilgili birkaç ipucu alırsın."

Rhage'in bakışları daraldı ama meleğe bakmayı reddetti. "Gidip izlemen gereken bir Saved by the Bell maratonu yok mu?"

"Zack'ten nefret etme. O senin küçük kardeşin gibi, güzellik kraliçesi." Lassiter yaklaştı, üzerindeki altın rengi, sarı-siyah kafasının ve uzun vücudunun etrafında bir aura yaratıyordu - ya da belki de parıltı aslında bir auraydı. "Ee, nereye gidiyoruz? Senin kulübüne mi, Shadow?"

"Hayır."

"Mumyalama balosu o zaman? Tüm bu siyahlarla, sanki cenaze sanatına giriyorsun gibi-"

Rhage o kadar hızlı hareket ediyordu ki takip etmek imkânsızdı. Bir an Trez'in yanında dişlerini gıcırdatıyor, bir an sonra meleklerle burun buruna geliyor, eli Lassiter'ın boğazına kilitleniyordu.

Kelimeler o kadar alçak sesle söylenmişti ki Trez onları takip edemedi ama bir an sonra meleğin yüzündeki ve tavrındaki ukalalık kayboldu.

Rhage mengeneyi bıraktı ve geri çekildi. "Demek öyle oldu," diye mırıldandı geri gelip kayışları bağlamaya başlarken. "Bu boku giysem iyi olacak. Bu gece Manny'yle birlikte ön koltukta oturacağım."

"Ah, evet." Trez derin bir nefes aldı. "Hey, yaptığın için teşekkürler-"

"Ama sadece bana biftek sözü verdiği için." Trez kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Biftek mi? Bilirsin, inek? Et mi? Tabaktaki cennet mi? Daha önce yediğinizi biliyorum."

"Aşınayım, evet. Ama yardım etmek için geliyorsun."
_"

"Biftek tüketimi. Bu yüzden gidiyorum."

Garip bir duraklama oldu. Bu esnada Rhage ona öylece baktı.

bir drama bölgesi olacak.

Ve Tanrım, bu muhtemelen Kardeş'in yapabileceği en yararlı şeydi. Duygusal çöküntüden kurtulmak için bir cankurtaran halatı gibiydi ve Trez de ona tutundu.

"Biftek, ha. Circle the World'den paket servis mi sipariş edeceksin?"

Rhage tokat yemiş gibi geri çekildi. "Pekala, tamam, belli ki bunun farkında değilsin, ki bu da resmi eğitiminde çarpıcı bir eksiklik, ama Caldie'deki en iyi et lokantası, 518, restoranınızın bulunduğu gökdelenin tam karşısında. Planım ne? Sen ve kız arkadaşın yukarıda eğlenip daireler çizerken, ben de zemin katta fileminyon, biftek, Kobe burger, New York strip gibi şeyler yiyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Hangisini yiyorsun? Karar verdin mi?"

Rhage kaşlarını çatı. "Hepsi. Patates püresinin üçte biri. Püre-et oranını doğru ayarlamalısın. Büyük fark yaratır. Bir de ekmekler var. Üç sepet hazırlatacağım."

Trez işaret parmağını kaldırdı. "Neye ihtiyacın var biliyor musun? Sal'ın yerinde bir yemek. Gelip kardeşimin yerinde yemelisin."

"Bu İtalyan mı?"

"Evet. Şehrin en iyisinden bahsediyoruz-" "Kahretsin, neden ben-"

"Kutsal ... orospu çocuğu..."

Lassiter'in havlayarak ettiği küfür üzerine Trez ve Rhage meleğe baktı. Ancak PITA onları fark etmedi, alışılmadık renkteki gözleri sanki ikinci Geliş büyük merdivenin tepesine ulaşmış gibi yukarı doğru odaklanmıştı.

Tam o sırada, Trez'in burnuna bir koku ulaştı ve kanına doğru fırladı, etkisi başını ve vücudunu sarstı ...

Bunun üzerine tüm düşüncelerini kaybetti. Tüm nefesini. Ve tüm ruhunu.

Selena kan kırmızısı halı kaplı basamakların başında duruyordu, güzel eli altın varaklı korkuluğa dayanmıştı, vücudu sanki ayakkabılarından, elbisesinden, hatta belki de saçından emin değilmiş gibi kaskatı kesilmişti.

Kesinlikle endişelenecek bir şey yoktu. Tabii H-bombası olmakla ilgili bir sorunu yoksa.

Uzun siyah saçları omuzlarından aşağı, sırtının alt kısmına dökülüyordu. Uçtan dibe doğru kıvrılan bu saçlar öylesine kadınsı bir ihtişama sahipti, ağırlığı ve parlaklığıyla öylesine eziciydi ki, ellerini yumruk yapıp serbest bıraktı çünkü ona dokunmak, okşamak, koklamak istiyordu. Ama bu işin yarısı değildi. Yüzü, bu şeyi utandırabilecek tek şeydi; teni ıslık ıslık, gözleri pırıl pırıl, dolgun dudakları kan gibi kırmızıydı.

Bir de şu lanet elbise vardı.

Siyah. Basit kesimli. Gövdesi dekolte ve eteği uyluğun ortasının kuzeyinde bitiyor.

Çok kuzeyde. Uyluk ortasından.

Selena bir ayağını uzattı, incecik bir ayak bileğine ve dişlerini gıcırdatmasına neden olan mükemmel kıvrımlı bir baldıra takılan zarif bir şekilde ayakkabılı, yüksek topuklu bir ayak.

Kadın yavaşça alçalmaya başladığında yutkunmak zorunda kaldı, attığı her adım onu dokunabileceği, öpebileceği... alabileceği bir noktaya yaklaşıyordu.

Adamım, bu elbise tam bir afetti, kalçalarının, belinin ve göğüslerinin hatlarını takip eden bir kılıftan başka bir şey değildi, ortasında bir tarafta ve omuzlarından birinde ikinci bir büzgü vardı. Hiç mücevher takmıyordu ama neden taksındı ki? Hiçbir elmas, hiçbir zümrüt, hiçbir yakut, hiçbir safir onun yıkıcı mükemmelliğinin yanına yaklaşamazdı.

Merdivenlerin dibine vardığında duraksadı, sağa sola, muhtemelen Lassiter ve Rhage'e baktı - hâlâ onunla birlikte fuayede miydiler? Kim bilebilirdi ki? Kimin umurundaydı ki?

Selena elbiseyi düzeltti... ipek miydi? Yün mü? Tafta mı?

Folyo mu? Kağıt torba?

Uzandı ve saçlarını itti. Sonra yüzünü buruşturdu. "Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Değiştirebilirim. Giyecektim..."

Bir şey onu yandan vurdu.

"...geleneksel kıyafet. Ama kızlar düşündü ki..." Omzunun üzerinden merdivenlerin başında duran kadınlara baktı. "Üstümü değiştirebilirim-"

Lassiter küfretti. "Lanet olsun, hayır. Sakın buna cüret etme. Bak-"

Trez'in üst dudağı, inen dişlerinin arasından kıvrıldı. Sonra çenesini bir Alman Çoban Köpeğı gibi düşmüş meleğē doğru kırdı. Ya da belki de bir boğā köpekbaliğı avını testereyle kesmeden önce deneme ısırığı atıyordu.

Lassiter avuçlarını havaya kaldırdı. "Her neyse, dostum, hayır kurumuna benzediğini söyleyecektim. Bir futbol hakemine. Martha Stewart taklitçisi. Devam etmemi ister misin? Aptal Disney karakterlerine girebilirim. Onlardan çok var."

Göğüs kafesindeki o dürtme tekrar geldi. Sonra Rhage eğildi. "Trez," diye tısladı Kardeş. "Burada bir şeyler söylemelisin."

Trez boğazını temizledi. "BEN... BEN... BEN..."

İkinci kattaki kadınların beşlik çaktıklarının ve "Başardık" diye tezahürat yaptıklarının belli belirsiz farkındaydı. Ama kraliçesi endişelenmeye devam ediyordu.

Tamam, Rhage'in dirseğı tekrar ciğerine saplanmadan ve Selena yatak odasına geri dönmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. "Sen... Ben..."

Açık olmasına rağmen ipek gömleğinin yakasını çekti.

"Beğendin mi?" dedi.

Tek yapabildiğı başını sallamaktı. Kelimenin tam anlamıyla siyah bir takım elbise içinde hormonlardan başka bir şey değildi. Onun için o kadar güzeldi.

"Gerçekten mi?"

Daha fazla kafa sallama. "Uh-huh. Gerçekten."

Selena gülümsemeye başladı. Sonra yukarı aşağı zıplayan ve başparmaklarıyla onu onaylayan kadınlara baktı.

Kraliçesi ona geri döndü. Yaklaştı. Ellerini tuttu ve kulağına fısıldamak için uzandı, "Bana vermedikleri tek şey iç çamaşırıydı."

Çıplak.

Onun altında n-n-n-n-nakeydi.

OTUZ BİR

Uyku yok.

Paradise bu güzel evde kesinlikle ama kesinlikle hiç uyumamıştı. İlk başta, evi yöneteceği için o kadar heyecanlıydı ki her salonu, yatak odasını ve banyoyu gezmiş, sanat eserlerine, mobilyalara ve dekora hayran kalmıştı - hem de iki kez. Sonra yeraltında bir yatak odası seçmiş (soldakini seçmişti) ve bavulları açmış, açmış, açmıştı.

Sevgili köpeği Vuchie, iki yeraltı süiti arasındaki kısa, taş duvarlı koridorda kendine bir palet sermeye başlamıştı ama Paradise hizmetçisinin yolun karşısına geçip diğer gerçek yatak odasında kalmasında ısrar etmişti. Bu durum bir dizi protestoya yol açmış, bunun üzerine doğrudan bir emir ile bu kadar lüks bir yerde kalmaktan duyduğu rahatsızlık arasında sıkışıp kalan hizmetçisi neredeyse sinir krizi geçirmişti.

Yine de sonunda, her zamanki gibi Paradise istediğini elde etti.

Bu noktada, "kendi" yatak odasına çekilmiş, geceliklerini giymiş ve Wi-Fi'nin şifre gerektirmediğine dair bir başka iyi haberi keşfetmişti. Kadife yorganın üzerine uzanarak Twitter'a, Facebook'a, birkaç bloga, New York Post ve Daily News'a bakmış ve Peyton'dan gelen mesajları görmezden gelmeye devam etmişti. Göz kapakları nihayet düşmeye başladığında, telefonunu bir kenara bıraktı ve yorganın yarısını üzerine çekti, Syracuse

b-ball sweatshirt'ü ve yoga pantolonu, birçok kez içinde uyuduğu pijamalardı.

Ve işte o zaman uykusuzluk olayı iyice rayına oturmuştu.

Gözlerini kapatırken bile zihni, babasının ona akşam karanlığında Kral'a yardım etmek için ne yapacağını söylediği şeyle uğulduyordu.

Ve bir de uzun zamandır kayıp olan kuzeninin evlerinde babasıyla yalnız olduğu gerçeği vardı. Ya babasına zarar verirse?

Evet, diye düşündü banyoda aynanın karşısına geçerken. Göz kapakları kapalıyken bile uyuyamamıştı.

İyi haber, bekleyişin sona ermiş olmasıydı. Babası da ona tahmini varış süresinin on beş dakika olduğunu mesajla bildirmişti; belli ki o da günü iyi atlatmıştı.

Tuhaftır, onu görmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu görünce şok oldu. Yıllarca özgürlüğe kavuşmak için dua ettikten sonra, bu deneyimi büyük bir vatan hasretiyle yaşamıştı.

"Ama şimdi işim var."

Yan tarafa dönerek lacivert blazer ceketini düzeltti. Beyaz bluzunu çekiştirdi. İnci kolyesiyle oynadı.

Geri adım attığında, 1960'ların PanAm hosteslerine benzediğine karar verdi. "Catch Me If You Can "deki gibi.

"Ah, hadi ama." Saçlarını geriye doğru çektiği kravatını çıkardı ve saçlarını kabarttı. "Ah, evet. Bu gerçekten farklı."

Hayır.

Saçlarını açması durumu iyileştirmede. Ama zamanı kalmamıştı ve daha da önemlisi, kimi etkilemesi gerekiyordu ki?

Tamam, eğer ilk işinizi yapmaya çalışıyorsanız ve bu sadece sizin için değil

ama tüm ırkınızın kralı ve onun katillerden oluşan kişisel muhafızları için.

Bu onun Kâtip Bakire'ye dua etmesi için yeterliydi.

Ondan dışarı adım at-

"Lütfen, hanımefendi. Size kahvaltı hazırlamama izin verin." Vuchie odanın hemen içinde duruyordu, her zamanki gri-beyaz üniformasını giymişti, ağırlığı krep ayakkabılarının arasında g i d i p geliyordu. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve beyaz ekmek renginde bir teni vardı ama kendine has bir güzelliği vardı ve muhtemelen Paradise'tan sadece elli yaş büyüktü. İkisi birbirlerini Parry'den beri tanıyorlardı.

olabilir hatırla-as ile birçok kızları

Aristokrat ebeveynlerin çocukları olan bu çift, ömür boyu sürececek bir metres/hizmetçi ilişkisi kurma umuduyla eşleştirilmişti. Çoğu durumda, yeni evinize götürdüğünüz en önemli şey hizmetçiniz olurdu.

Benzer ayrıcalığa ve üremeye sahip bir erkekle çiftleştirilir.

O senin geçmişle olan bağındı. Akıl sağlığınız. Ve çoğu zaman güvenebileceğiniz tek kişiydi.

Şu anki yer değiştirmeyi çok daha fazla tercih ediyordu - bunun nedeni bir işti, aşırı yetiştirilmiş bir hellen tipi değil.

"Ben iyiyim, Vuchie." Gülümsemeye çalıştı. "Sen de aç mısın?"

"Hanımefendi, siz de Son Yemeği yemediniz."

Parry'nin gerçeği açıklamak gibi bir niyeti yoktu, yani yarım ya da çeyrek kuytu bir yeri bile olsa, kâhyalığının her yerine golf fiskeyi tutacaktı. Bu tür bir açık sözlülük sadece yatak istirahati yüzünden kavga çıkmasına ve muhtemelen Vuchie'nin babasını arayıp istirahat takviyesi istemesine yol açacaktı.

"Ne isterdim biliyor musun?" Parry gülümsemeye zorladı. "Masamda yemem için bir şeyler hazırlayabilirsen." Yanına gitti ve Vuchie ile kollarını birleştirdi. "Hadi, yapalım şu işi."

"Ama... ama... ama-"

"Aynı fikirde olmana çok sevindim. Bu şekilde aynı fikirde olmamıza bayılıyorum."

Kıvrımlı, kaba yontulmuş taş merdivenin tepesinde, gerçek boyutlu bir Fransız kraliyet portresinden geçerek kabul alanının bulunduğu salona adım attılar.

"Çok sessiz," dedi Cennet, sakinleşerek.

Evin geri kalanı gibi oda da çok güzel dekore edilmişti, her yerde antikalar, duvarlarda ve yerlerde ipekler ve satenler, insanların bekleyecekleri sandalyeler bile zengin kumaşlarla kaplıydı. Ona Vogue ve Vanity Fair'de Babe Paley ve Slim Keith hakkında okuduğu makaleleri hatırlattı, mobilyaların ölçeği çok mükemmeldi, sanat eserleri yeşim, altın ve pirinçten küçük kaprisler, renkler ölçülü ama zayıf değil.

"Sanırım babam henüz gelmedi."

Sanki bir işaretmiş gibi, otomatik panjurlar tüm pencerelerden kalktı, ince vınlama sesi onu sıçrattı.

"Ben mutfağa gideceğim," dedi Vuchie. "Ve İlk Yemeğinizi hazırlayacağım."

Hizmetçisi uzaklaşırken, Paradise neredeyse dişiği geri çağıracaktı. Ama Tanrı aşkına, doggen bir güvenlik battaniyesi değildi.

Ne yapacağını bilmesine de kendini hazırlamaya kararlı bir şekilde gidip masanın arkasına oturdu ve ... fareyle oynadı, bu da onu şifre korumalı bir ekrana götürdü, kırmayı denemeye zahmet etmedi.

Yeraltındaki Wi-Fi bir şeydi. Buradaki bilgisayar? Kilitli kalacaktı.

Çekmeceleri teker teker açtı ve kırtasiye malzemelerinden başka bir şey bulamadı, kırtasiye malzemeleri... ve evet, vay canına, daha fazla kırtasiye malzemesi-

Önce sesleri duydu. Derin. Alçak. Çok erkeksi.

Sonra ön kapı açıldı. Ve eşikten geçen çok sayıda ağır çizme giymiş ayağın bas korusu duyuldu-

Paradise'ın ilk aklına gelen masanın altına saklanmak oldu.

Kara Hançer Kardeşliği'nin üyeleri, hepsi siyah deri giymiş ve her biri acımasız görünümlü silahlarla donanmış olarak eve girdi.

Önceki geceki tanışmalarından hatırladığından daha büyüklerdi. Ve onları hatırladığında tıfıl kategorisine de koymamıştı.

"...kafalarına birkaç el ateş edin," dedi içlerinden biri.

Biraz gülüşme oldu ve bir başkası ekledi, "Ya da kışları. Çok gurur duymuyorum."

Hepsi birden durup ona bakarken meşhur lastik gıcirtısı duyuldu. Tanrıya şükür oturuyordu. Ve masa onunla tüm o savaşçılar arasına bir tür bariyer koymuştu.

"Hey," dedi içlerinden biri, Ben Affleck aksanlı olan. "İlk gecen, ha?"

O başını sallamaya başladığında, babası açık kapıdan içeri girdi.

"Ben buradayım, ben buradayım!" Babası grubun arasına daldı. "Cennet, nasılsın?"

Adam yanına geldiğinde ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı. Kendi kendine bunu yapabileceğini söyledi. Bunu kesinlikle, kesinlikle yapabilirdi.

Gerçek

ten.

Gerçek

ten.

Tanrım, evde bir sürü erkek vardı.

İkizler. İkizleri olacaktı.

Layla hastane yatağında yatarken, sağ dirseğinin üstüne kadar uzanan alçının ucundan dışarı sarkmayan boştaki eliyle karnını ovuşturdu. İki kez düşmesinden kaynaklanan ağrıları azalmıştı ve Manny'nin tedavi ettiği kemik kırığı çoktan yerine oturmuştu. Alçı, naylon ya da her neyse birazdan kesilip atılacaktı.

İkizler.

Bütün gün bu habere alışmaya çalışmış olsa da hâlâ şaşkındı ve daha da kötüsü, Qhuinn'le bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı.

Ya da giydiği kıyafetler söz konusu olduğunda neden bu kadar ilgilendiğini.

Adam pazen bir gecelik ve en sevdiği pembe bornozla geri döndüğünde uyuyakalmıştı. Adam bornozu üzerine örtüp onu kendi haline bırakacak kadar iyiydi.

Ona kızmış mıydı? Araba yolculuklarının onu nereye götürdüğü konusunda yalan söylediğini mi tahmin etmişti?

Lanet olsun, Kardeşler'in dediği gibi-

Kapısının çalınmasıyla başını kaldırdı. "Evet?"

Qhuinn sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ağır bedenini odaya doğru eğdi. "Selam. Bu gece ayrılmadan önce seni kontrol etmek istedim. Nasıl hissediyorsun?"

Layla derin bir nefes aldı ve yüzünde hiçbir şey belli etmemeye çalıştı.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Uzun bir duraklama. Bu onun kalbinin sert atmasına neden oldu.

"Bornoz için teşekkür ederim." Tüylü uzunluğunu okşadı. "Gerçekten minnettarım. Daha yeni uyandım ama giyeceğim."

Bir süre sonra içeri girdi ve kapıyı hafifçe kapattı. Uyumsuz gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi ve ilk kez çekingendi.

"Nasılsın bakalım?" dedi. "Bilirsin, şu ikiz meselesi."

"İyi. Yani, bu bir şok..." Omuz silkti. "Ama alışmaya çalışıyorum. Mutluyum. İki, ne büyük bir nimet. Yani, evet."

"Güzel. Evet. Uh-huh."

Sessizlik. Bu sessizlik, adamın ellerini derisinin ön ceplerine sokması ve kadının lanet cübbesinin yakalarıyla oynamasıyla doldu.

Hastane arşıaflarının altında soğuk terler dökmenin yanı sıra.

"Bana söylemek istediğın bir şey var mı?" Qhuinn sordu.

Kulaklarındaki uğultu o kadar yüksekti ki, ona bağırarak cevap verdiğinden neredeyse emindi. "Ne hakkında?"

"Dün gece ne yapıyordun?"

Kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Arabayla gezmeye çıktım." "Kıyafetlerin neden yapraklarla kaplıydı?"

"Pardon?"

"Kıyafetlerin. Dün gece. Onları yukarı çıkardığımda

ü z e r l e r i n d e kir ve yapraklar vardı. Eğer avluda

yürüdüysen ve antreye düştüysen, neden bu haldeydiler?"

Bunun kendisini suçlu gösterdiğini bilmesine rağmen gözlerini onunkilerden ayırdı. Ama yine de suçlu ydu.

"Layla?" Yumuşakça küfretti. "Bak, sen yetişkin bir kadınsın. Benim yavrumu taşıyor olsan da, hamilelikle ilgili şeyler dışında hayatında neler olup bittiğini bilmeye hakkım yok. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Senin iyiliğın için. Gençlerin iyiliğı için."

Kahretsin.

Şimdi tam zamanıydı, diye düşündü. Şimdi ... zamanı gelmeliydi.

"Kendimi kapana kısılmış hissediyorum," dediğini duydu.

Xcor ve Kardeşlik arasında. Tehlike ve güvenlik arasında. Arzu ve lanet arasında.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Qhuinn başını salladı.

"Sürücüler.

Çok fazla dışarı

çıkıyorsun."

"Yürüyorum."

"Nerede?"

"Dışarıda." Kafasının içinde çeşitli itiraflar denedi, isimlerle fiilleri değiştirdi, adamın kendini kaybetmesine neden olmadan ne yaptığını anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Dışarıda... kırdı."

Qhuinn odanın içinde yürüdü ve zaten düz olan çerçeveli ağlayan söğüt resmini düzelitti. "İnsanlar

bir şey üzerinde çalışırken bunu yaparlar. Kafalarının içinde."

Doğru söyledin, diye düşündü.

Sevgili Bakire Kâtip, ona söylemek istedi. Gerçekten istiyordu... ama vahiy boğazına takılmıştı.

İlk kez sinirlenmeye başladı. Kendisine.

Xcor'a. Bütün bu lanet şeye.

"Yürürken takılıp düştünüz mü?" diye sordu. "Evet." Derin bir nefes aldı. "Aptallık ettim. Düşüm kök."

Gerçeğe çok yakın. Sadece göze çarpan kısımlar söylenmemiş.

Adamım, bu onu öldürüyordu.

"Çoğu kadın..." Qhuinn yatağının ayak ucuna geldi, ellerini zayıf kalçalarının üzerine koydu ve ayaklarına baktı. "Çoğu kadının bunu birlikte yaşayabileceği bir partneri vardır. Ben senin için öyle olmak istiyorum. Blay de öyle. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyoruz."

Harika, şimdi de onun ne kadar destekleyici olduğundan şüphe edebileceği için gözleri doldu. "İnanılmazsınız. İkiniz de öylesiniz. Son derece inanılmazsınız. Sadece... çok şey oluyor."

En azından bu bir yalan değildi.

"Şimdi ikizlerle daha fazla." Başını iki yana salladı. "İkizler... buna inanabiliyor musun?"

"Hayır." Karnını ovuşturdu. "Nasıl sığacaklarını bilmiyorum. Şimdiden kocaman hissediyorum ve daha kaç ayım var?"

"Dinle, lütfen bil, yanıdayım. Senin için buradayım, neye ihtiyacın olursa-"

Yan odadan tiz bir alarm sesi gelmeye başladığında, ikisi de aynı anda kaşlarını çattı ve sesin kaynağını bulmak için etraflarına bakındı.

"Bu ses Luchas'ın odasından mı geliyor?" diye sordu. "Aman Tanrım, bu...?"

Koridorda bağırışmalar. Koşan ayak sesleri. Jane'in emir yağdıran sesi.

Qhuinn dönüp kapıya doğru hamle yaparken, "Siktir, gidip bakmam lazım," dedi. "Gidip yardım etmeliyim..."

O kardeşinin odasına doğru koşarken, Layla doğruldu. Ayağa kalktı. Kendini toparladı.

Yan tarafta her ne oluyorsa kötü haberdi. Ve Qhuinn bununla tek başına yüzleşecekse lanetlenmişti.

OTUZ İKİ

Selena, Fritz'in sürdüğü ve aslında sürmekte olduğu dev Mercedes'in arkasında otururken o kadar geniş gülümsüyordu ki yanakları uyuşmuş ve çenesi ağrıyordu.

Sedan'ın önünde Caldwell'in gökdelenleri bir fantezi âleminin efsanevi nöbetçileri gibi parlıyordu ve kadın ön cama doğru eğilerek gittikleri gökdeleni, devlerin en yüksek olanını, hepsinin zirvesini görmeye çalıştı.

"Manzaranın nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum." Tekrar Trez'e döndü. "Çok heyecanlıyım."

Adam cevap vermeyip sadece ona bakmaya devam edince, kadın daha da sert bir şekilde gülümsedi. Erkek merdivenlerden indiğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı, gözleri dudaklarında, göğüslerinde, kalçalarında ve baldırlarında, saçlarında, yüzünde ve boğazında geziniyordu, hep geziniyordu.

Uyarılmışlığı siyah pantolonunun önünü zorluyordu. Her ne kadar ceketini, kolunu ya da sıradan bir elini kalçalarına koymaya çalışsa da, kadın onun cinselliğini çıplakmış gibi net bir şekilde hissedebiliyordu.

Eğildi, yaklaştı. "Öp beni?" "Kendime güvenmiyorum."

"Kulağa korkunç geliyor." Uzanarak onun kulak memesini ısırdı. "Tehlikeli..."

Göğsünden çıkan inilti o güne kadar duyduğu en erotik sestti.

"Belki de bunu halletmeliyiz?" Kadın elini adamın cinsel organına koyunca adam sıçradı ve küfretti. "Bu bir 'evet' mi?"

Fritz koltuğa yaslanıp kalçalarını Fritz'in ellerine bastırırken, Fritz arabanın ön tarafına baktı; aracın büyüklüğünden dolayı başka bir posta kodunda olduğu anlaşılıyordu. Fritz yola odaklanmıştı, yaşlı, çizgili yüzü dalgındı. Belki de-

Trez karanlık gözlerini ondan ayırmadan elini kapısına attı. Bir saniye sonra bir vınlama sesi duyuldu ve opak bir bölme yukarı kalkarak onları nazik şoförlerinden ayırdı.

"Fazla zamanımız yok," dedi kolunu adamın önünden çekerken.

"İhtiyacım olmayacak."

Göğüs cebinden beyaz, katlanmış bir mendil çıkardı ve hızlıca sallayarak ütülü sertliğinden kurtardı.

Onun ereksiyonunu serbest bırakırken.

Kadın ağzını adama doğru eğmek istiyordu ama adam kadının yüzünü çıplak avucuyla şimdi ince bir kumaşla kaplı olan avucunun arasına aldı ve onu öptü, dili derinlere girerek kadıninkiyle buluştu.

Adam sert ve sıcaktı, kadifemsi ve kalındı ve kadın adamın şaftını kavrayarak onu pompalamaya başladı. O okşadıkça öpüşme daha da çılgınlaştı, ta ki adamın leğen kemiği ona doğru sarsılana, göğsü çırpınana ve kadın da onun kadar sert nefes alana kadar.

Orgazm olduğunda, onun adını haykırdı ve mendili kendi üzerine itti - ve o kadar tahrik olmuştu ki, ağzını onun ağzında hissetmek ve avucunu onun seksine pompalamaktan o kadar sersemlemişti ki, kendi kalçalarının arasında bir kuyu hissetti, yaptığı şeye bir cevap - ki bu her ikisinin de gerçekten istediğinden çok daha azdı.

Kendi salıverilmesi sürpriz oldu ama bunu memnuniyetle karşıladı, zevkin keskin tutuşlarını emdi, kalçalarını birbirine sıkarak ve sallanarak onları daha güçlü hale getirdi.

Bu arada, okşama ritmini sürdürdü, başını sıktı, uzunluğunu çalıştırdı.

Sonunda bittiğinde, Trez koltuğa yaslandı, göz kapakları çok düşüktü, dudakları ayrılmıştı, başı sanki o şeyi tutacak gücü yokmuş gibi yana doğru sallanıyordu.

"Bu bir şipşak mıydı?" diye fısıldadı göğüslerini adamın göğsüne bastırıp onu öperken.

O cevap vermeden önce dilini alt dudağında gezdirdi, sonra etini içine çekti. Geri çekilerek, "Hmm? Öyle miydi?" dedi.

"Dikkatli ol, kadın, seni giydiğin elbisenin içinde becermekle yükümlüyüm."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Eğer başka bir erkek seni çıplak görürse, evet." Gülümsedi ve bir dişini kızın alt dudağında gezdirdi. "Ben korumacıyım."

"Sen de hâlâ sertsin, değil mi?"

Boynunun arkasını hızla kavrayarak onu sıkıca kendine çekti ve gün ışığında onu öptü. İlk bölümde kontrol kızda olmasına rağmen, şimdi adam kontrolü ele almış, kızın vücuduna hükmediyor, bir elini kızın dizlerinin arasından geçirip yukarı, yukarı, daha yukarı-

Adamın parmakları derine battıkça kadın orgazm oluyor, göbeği zevkten dört köşe oluyordu.

"İşte benim kraliçem," dediğini duydu uzaklardan. "Benim için gel..."

O yetenekli dokunuşuyla onu kaç kez kandırdığını bilmiyordu ama sonunda arabanın onu koltukta kaydıran kalın bir dönüş yaptığının farkına vardı. Karanlık camdan buğulu gözlerini odakladığında otoyoldan çıktıklarını, sayısız gökdeleni besleyen karmaşık asfalt arterlere girmek üzere olduklarını gördü.

Kendini toparlarken memnuniyetle "Rujunu mahvettim," dedi. "Daha fazla getirdin mi?"

Şimdi de elinde ne olduğu belirsiz bir çanta olan oydu. "Bakalım burada var mı?" Marissa'nın ona verdiği ince siyah çantayı karıştırdı. "Evet, bizi koruyorlar."

Sanki kadınlar başının ne tür bir belaya girebileceğini tam olarak biliyorlarmış gibi, küçük bir paket mendil, ona nasıl kullanılacağını öğrettikleri dudak kalemi ve ona sürdükleri muhteşem kırmızı ruj vardı.

"Yukarıda bir ayna var." Trez uzun kolunu uzattı ve tavandan bir şey indirdi. "Ve ışıklı."

Kendini kontrol etti ve gülmek zorunda kaldı. "Evet, sanırım hepsini temizlemişsin."

Bir mendil lekeyi temizledi ve sonra araba çoğunlukla düz olan ama tamamen düz olmayan bir yolda ilerlerken ağzının etrafına dikkatlice bir çizgi çekmesi gerekiyordu.

"Kahretsin," dedi, burnuna doğru gül rengi bir çizgiyle karşılaşınca başka bir mendil almaya gitti. "Dur bir deneyeyim-"

Trez onun elini tuttu ve aşağı indirdi. Kız ona bakarken, Trez'in gözleri, ruhunu parçalayan derin siyah gözleri, onunla ilgili her şeyi ezberliyor gibiydi.

"Buna ihtiyacın yok," dedi ona. "Seni onsuz daha çok seviyorum."

Selena utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet?"

"Evet." Bakışları kadının vücudunda gezindi. Ve tekrar yukarı çıktı. "Bu harika. Harika görünüyorsun. Bu gece şehirdeki en güzel kadın sensin ve o restorana gittiğimizde garsonlar tepsilerini yere bırakacak. Ama bilmelisin ki, sende en çok beğendiğim görünüm nedir?"

Adam durakladığında, kadın kendini zorlukla yutkunurken buldu. "Ne?" diye fısıldadı.

"En iyi görünümünüz, kraliçem, doğuştan sahip olduğunuz görünümdür. Bana kalırsa, mükemmellik ne insan ne de Tanrı tarafından geliştirilebilir." Eğilerek onu öptü

usulca. "Ben sana bakarken erkeğinin ne düşündüğünü bilmek istersin diye düşündüm."

Selena gülümsemeye başladı, özellikle de bazen "seni seviyorum "un bu üç kelime arka arkaya sıralanmadan da söylenebileceğini fark ettiğinde.

"Gördün mü?" dedi usulca. "Sana bunun hayatımın en güzel gecesi olacağını söylemiştim."

Manny'nin karavan ambulansında ön koltukta oturan Rhage çantadan Doritos yiyordu ve doktorla tamamen aynı fikirde değildi. "Hayır, ben Cool Ranch adamı değilim. Sadece benim için orijinal."

"Çok şey kaçırıyorsun." Manny otoyoldan çıkmak için yön işaretine bastı. "Konu atıştırmalık bir yiyecek olduğunda, onca insan arasında senin bu kadar kapalı fikirli olduğuna inanamıyorum."

"Ama benim demek istediğim de bu. Tanrı'nın bir hediyesini neden geliştirelim?"

Torbayı eğerek içine baktı ve lanet okumak istedi. Büyük cipslerin sonuna geliyordu, kırık parçalar ve kozmik turuncu tozdan başka bir şey kalmamıştı. Bu, hepsini yemeyeceği anlamına gelmiyordu ve açık ağzının üstündeki alt kısmın bir ucuyla her şeyi kapatacaktı. Ancak bu, deneyimin eğlenceli olmayan parmak becerisi kısmıydı.

Bir şeyler atıştırırken yeniden Fritz'in üçüncü dünya diktatörünün arabasının kışına odaklandı. Mercedes o kadar büyük, o kadar siyah ve o kadar renkli ki, yanından geçerken daha az değil, daha çok dikkat çekiyordu. Rhage kıkır kıkır gülmek için, insanların arkada vampirler olduğunu bilseler ne düşüneceklerini hayal etti.

Ve bu şey, Jeff Gordon'a jöleli bir vaka yaşatacak bir ayağa sahip asırlık bir uşak tarafından sürülüyordu.

"Buradan sağa mı döneceğiz?" Bir kavşağa yaklaşırlarken Rhage sordu.

"Bu tek yönlü." "Dediğim gibi, dönüyor muyuz?"

Manny başını çevirdi. "Tutuklanmak istemiyorsak olmaz."

"Ambulanstayız." "Evet,
ama onlar değil."

Doğru ya. Bummer. "Biliyor musun, gerçekten sadece bu
sürtüğün ışıklarına vurmak istiyorum."

Gerçi bunu söylediği anda göğüs kafesi ciğerlerinin
etrafında daraldı ve biraz hava alabilmek için camı biraz
indirmek zorunda kaldı.

"Az önce kapıma nacho mu bıraktın?"

Rhage ön koluyla parlak turuncu lekeyi sildi. "Hayır."

Fritz'in tamponunu bir zarfın üzerindeki pul kadar sıkı
tuttular, sola döndüler, nehirden uzaklaştılar, sağa gittiler,
böylece finans bölgesinin kalbindeydiler. Kirli sokaklar yok.
Çöplükler yok. Yağışlı aylarda bile çamur yoktu. Ucuz
restoranların çürüyen kalıntılarından gelen kötü kokular da
yoktu.

Burası, insanların takım elbise giyip koşuşturduğu,
kanallardaki sığırlar gibi acil ve önemli işlerine
yönlendirildiği şehrin lüks kısmıydı.

Hedefledikleri restorana ev sahipliği yapan gökdelen
sadece birkaç yıl önce tamamlanmıştı ve geliştiricileri bu
muazzam dikey yükselişi Caldwell'deki en yüksek bina
olarak lanse ediyordu. Büyük şirketlerin genel merkezleriyle
tıka basa dolu olan bu bina, ona göre, her biri kendi küçük
yuvalarına kilitlenmiş insanlar için bir dosya dolabından
başka bir şey değildi.

Ertele. "İyi
misin?"

Rhage doktora baktı. "Ha?" "Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden yemeyi bıraktın. Torba boş değil."

Rhage yere baktı. Yeterince emindi, döküntüleri olduğu
yerde bırakmıştı ve bitirmek için herhangi bir dürtüsü yoktu.

"Ahhh..."

"Kilona dikkat ediyor musun?"

"Evet. İşte bu kadar."

Çantayı ezerken, etiketlerin ve pazarlamanın her yerinde turuncu izler bıraktı, ta ki çanta sert kullanımdan dolayı bu renkte çürümüş gibi görünene kadar.

Sonra da turuncu eliyle sıkışıp kaldı. "Kahretsin. Silecek hiçbir şeyim yok."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Manny ona bir gazlı bez rulosu fırlattı. "Burada bulduklarımınla şehrin yarısını parlatabiliriz."

Rhage çözdü ve temizledi; sonra her şeyi kova koltukların arasında yere cıvatalanmış olan çöp sepetine tıktırdı.

Manny cam binaya yaklaştıklarında yavaşladı ve sonra Fritz, Merc'in arka lambaları kırmızı renkte parlayan gösterişli girişte tamamen dururken caddenin karşı tarafına park etti.

Bir an sonra Trez arabadan inip sedanın arkasına dolandı, sert rüzgâr ceketinin düğmelerini iliklemeden önce ceketini yakaladı ve her iki kolunun altında sakladığı ikiz kırklıklarını gösterdi.

Cesur bir hareketle dişisi için kapıyı açtı ve Selena arkadan çıktı, inanılmaz saçları vücudundan uzanıyordu, bir o yana bir bu yana salınan koyu bir bayrak.

"Yakışıklı bir çift," dedi Manny sessizce.

"Kız hasta bile görünmüyor."

"Biliyorum."

Trez onun koluna girerek gri granit basamakları çıkmasına eşlik etti ve döner kapılardan başka bir çift çıktığında her iki insan da durup baktı.

"Manny."

"Öyle mi?"

"Bir şeyler yapmalısın dostum. Bu işi onlar için çözmelisin."

Manny gaza bastı ve güçlendirilmiş karavanın motoru devirlenerek onları ileriye götürdü, böylece bloğun etrafından dolaşarak

Arkaya.

"Beni duyuyor musun?" Rhage talep etti.

"Evet, yaptım." Manny derin bir nefes aldı. "Tıp hakkında öğrenilmesi en zor şey nedir biliyor musun?"

"Biyokimya

." "Hayır."

"İnsan anatomisi. Çünkü iğrenç."

İyi kalpli doktor dünyaya ya da en azından bu caddeye gökdelenin ayak izinin etrafından bir sola daha döndüklerini duyururken flaşör nuk-nuk-nuk sesi çıkardı.

"Yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığı durumlar vardır."

Rhage gözlerini ovuşturdu. Bilinçaltındaki bir şey ona geri dönüyordu, istemediği bir şey.

"Rhage?"

"Ha?"

"Orada garip bir ses çıkardın."

Manny servis bölmelerine yaklaştığında, kışını tam binaya yaslayabilmek için şoför tarzı küçük bir K dönüşü yaptı. Her şeyi kapatarak koltuğunda döndü.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Oh. Evet. Uh-huh."

"Doğru görünmüyorsun. Ve ne giydiğime bak. Scrubs. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bütün gece pijamalarını giymeyi sevdiğini mi?"

"Doktor olduğumu ve neden bahsettiğimi bildiğimi."

"Paranoyaklaşma, koca adam."

Bir kalp atışı ya da on iki dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra Manny, "Onunla kalması için yapmayacağım şey yok. Hiçbir şey."

Şimdi pivotu çeken Rhage'dı. "Duymak istediğim de buydu, Doktor."

"Sadece mucizelere inanma, Hollywood. Bu tehlikeli bir bahis."

"Mary ve benim için de öyle oldu. İhtiyacımız olduğunda bir tane bulduk."

Manny ön camdan dışarı baktı ve ilerideki karanlık sokakta hiçbir şey görmüyor gibiydi. "Ben Tanrı değilim. Doktor Jane de öyle."

Rhage koltuğuna yeniden yerleşti. "Umutlu olmanız gerekiyor. Sadece umutları olmalı."

OTUZ ÜÇ

Hapishane hücresinin kapı paneli duvara geri kayarken, iAm etrafında döndü. Ama hâlâ S'Ex değildi. Ve başka bir yatak platformu da değildi. Okumayacağı kitaplar, kullanmayacağı battaniyeler ya da umursamayacağı yastıklar da değildi.

Başka bir yemekte o hizmetçiydi.

"Oh, hadi ama," diye tükürdü ellerini havaya kaldırarak. "S'Ex nerede lan!"

Kadın hiçbir şey söylemedi; kapı tekrar yerine kayarak onları içeriye hapsederken elindeki tepsiyle ilerledi.

Kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde, adam çığlık atmak istedi.

O da öyle yaptı.

"Ben onu yemem! Tanrım, sizin neyiniz var böyle!"

Onu üzerine yürümekten, o lanet yemeği alıp odanın diğer ucuna fırlatmaktan alıkoyan tek şey, bunun hizmetçinin suçu olmadığı gerçeğiydi. s'Ex'in onu başından savmasının onunla hiçbir ilgisi yoktu ve lanet hizmetçiyi terörize etmek onu özgürlüğe ve Trez'e dönmeye daha fazla yaklaştırmayacaktı.

O da tıpkı kendisi gibi bu saçmalığa yakalanmış masum bir üçüncü şahıstı.

Bir anda nefes vererek başını öne eğdi. Kendini kontrol edebilmesi için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. "Özür dilerim."

Bunun üzerine kızın başı hizaya geldi ve bir an için, özellikle de kızın kokusu ona ulaştığında, keşke

gözlerini görebiliyordu.

Şekilleri **nasıldı**? Kirpikleri neye **benziyordu**?
İrisler onunki kadar koyu muydu-

Neden böyle düşünüyordu ki?

Ondan ayrılarak etrafta dolaşmaya başladı. "Buradan çıkmam lazım. Zaman tükeniyor."

Kız sorgulama için başını yana eğdiğinde, hayır diye düşündü.

Oraya gitmeyeceğim.

Başıyla tepsiyi işaret etti. "Yemeği bırakmak istersen sifonu çekerim, böylece beni doyurmadığın için başın derde girmez."

Ve işte o zaman konuştu: "Zehirli değil."

Hiçbir neden yokken, bu sıradan dört kelime onu durdurdu. Sesi beklediğinden daha derindi; tüm itaatkârlığı yüksek oktavlı, süper kadınsı bir tonla daha iyi eşleştirilmiş gibiydi. Ve boğuk bir alt ton vardı... bu da ona seksi düşündürdü.

Çiğ seks. Kadınların sevgililerinin adını haykırmaktan seslerinin kısılmasına neden olan türden.

iAm göz kırptı.

Bir anda çıplak bedenini örtme isteği duydu. Bu biraz saçmalıktı, değil mi? Başından beri onun bir kadın olduğunu biliyordu ve onun önünde hiç kıyafet giymemiş gibiydi.

Dürtüsüne yenik düşerek paravanın arkasına, gömme küvetin yanına yerleştirilmiş havlu yığınının gitti. Bir tanesini kalçalarına sararken, aletini havalandırdığı için özür dileyecek gibi hissetti.

Adam geri döndüğünde, kadın yine çorbanın ve ekmeğin tadına bakıyordu.

"Durabilirsin," dedi. "Yemek yemeyeceğim."

"Neden?"

Yine o sesle. Bu sefer sadece bir kelimedede bile.

"Buradan gitmeliyim," diye mırıldandı. Bir sürü nedenden ötürü. "Buradan çıkmalıyım."

"Seni bekleyen bir şey mi var?"

Trez ve Selena'yı düşündü. "Sadece ölüm. Bilirsin, büyük bir olay falan değil."

"Pardon?"

"Bak, s'Ex ile konuşmam lazım. Yapmam gereken bu. Ona söyledin mi?"

Yine de herhangi bir çekiciliği yokmuş gibi görünüyordu. "Kim ölüyor?"

"Hiç kimse. Hiç kimse. Hiç kimse-"

"Kim geçiyor? Kardeşin değil mi?"

"Bak, gitmeni istiyorum. Yanında S'Ex'i getirmediğin sürece de geri gelme."

"Kim?"

Ve yine durdu. Hizmetçiler asla buyurgan olmazdı ama sesi öyle geliyordu. Yine de duyguları o kadar yüksekti ki, şu anda hemen hemen her şeyi okuyabilir ve yanlış sonuca atlayabilirdi.

"Buraya yardım için geldim, tamam mı?" Ellerini havaya kaldırdı. "S'Ex beni saraya götüreceğini, böylece şifacıların metinlerine bakabileceğimi söyledi."

"Kimin için?"

"Kardeşimin eşi."

Hizmetçinin başı sertçe yukarı kalktı. "Prenses'le burada çiftleşecek, değil mi? Onun Kutsanmış Kişi olduğunu duydum."

"Aşık oldu." iAm omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Ya da ben öyle duydum."

"Peki ölmekte olan o mu?"

"Durumu iyi değil."

Sinsice ilerlemeye devam ederken, ağın arkasındaki gözlerin onu takip ettiğini hissedebiliyordu. "İşte bu yüzden dışarı çıkmam gerekiyor. Kardeşimin yardımına ihtiyacı var."

"Yas tutuyor. Cellat."

iAm şöyle bir baktı ve sonra hücreyi izlemeye devam etti. "Evet, biliyorum ama benimle dışarıda buluşacak kadar özgürdü. Artık sarayda olduğuma göre yolculuk daha kısa sürecek."

"Ama mesele de bu. Gitti ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Saray onun katılmasını istedi. Saray ... Kraliçe'nin yanına gitmesi için ısrar etti. Şu anda onunla birlikte." Şansa bak. "Yine de ayinlerde molalar var, Orada değil mi? O zaman onu yakalayabilir misin?"
"Peki... belki seni metinlere götürebilirim?"
iAm başını yavaşça çevirdi. "Ne dedin sen?"

En uzun. Asansör. Yolculuğu. En. Onun. Hayatının.

Trez cam duvarlı işkence odasında Selena'nın yanında dururken, kararlı bir şekilde kapalı kapılara bakıyor ve Dr. Who'nun zaman tüneli gibi bir şeyin onu o lanet olası şeyden hemen şimdi çıkarması için dua ediyordu.

Gözleri krom kapıların üzerindeki parlayan rakamlara kilitlenmişti, kusmak istedi.

L ... 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50.

"44" henüz yanmamıştı, çünkü onlar çığlık çığlığa hızlı, ciğerin ayağında, gezintinin ekspres kısmındaydılar.

"Ah, buraya bakmalısın," dedi Selena, vertigoya tüm erişim geçişine doğru dönerek. "Bu çok eğlenceli!"

Omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı ve neredeyse fırlayacaktı. Güzel kraliçesi camın yanına gitmekle kalmamış, avuçlarını camın üzerine koymuş ve her zamankinden daha yüksek olan manzaraya doğru eğilmişti.

Trez arkasını döndü. "Neredeyse geldik. Neredeyse tepedeyiz."

"Aşağı inip tekrar yukarı çıkabilir miyiz? İnişin nasıl olduğunu merak ediyorum!"

Aslında belki de lobiye geri dönmeliydiler. Bu roket yolculuğu ateşlendiğinde erkekliğini orada bıraktığından oldukça emindi.

"Trez!" Koluna vur, vur, vur. "Şuna bak." "Oh, evet, bu inanılmaz. Evet. Abso."

Dört yüz kırk dördüncü kata asla çıkamayacaklardı. Hele hele siktiğimin restoranının olduğu 15.000.000. kata.

McDonald's, diye düşündü. Neden Mickey D's istemedi ki? Ya da Pizza Hut. Taco Hell-

Bip!

Sesi duyunca, ısmarlama İngiliz takım elbiseli bir dehanın çatıyı havaya uçurduğu bir Zor Ölüm anına hazırlandı.

Hayır. Bip! Kırk beş. Bip! Kırk altı.

Ve gökyüzüne doğru koşuşturma yavaşladıkça daha iyi haberler geldi.

"Trez?"

"Mmm?"

"Bir sorun mu var?"

"Akşam yemeği için çok heyecanlıyım. Aman Tanrım, oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Kolunu onun kolunun arasına soktu ve başını onun trisepslerine yasladı. "Bir kadına nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun."

Aynen öyle. Örneğin, yükseklik söz konusu olduğunda kafasız olduğunuz için cenin pozisyonuna geçip başparmağınızı emmenizin hiç de romantik olmayacağı konusunda çok netti.

Bing! Ve kapılar açıldı.

Butch'un deyimiyle, teşekkürler bebek İsa.

Şimdi, dedi kendi kendine, topla kendini, seni çuvalsız mucize ve dişine odaklan.

Kraliçesine Cary Grant'ın dişlerini göstererek Selena'yı ölüm tuzağından çıkardı ve bir an için onu s'Hisbe'deki kâbusuna geri götüren siyah mermer lobiye götürdü: Yerlerde, duvarlarda ve tavanda parlak siyah taşlar, yükseklerle yerleştirilmiş ışıklar ve başka hiçbir şey yoktu.

"Trez?"

Kendini silkeleyerek ona gülümsedi. "Bunun için hazır mısın?"

"Oh, evet."

Üzerinde ok bulunan siyah üzerine siyah bir tabela restorana giden yolu gösteriyordu ama keskin işitme ve koku alma duyuları ona bu bilgiyi zaten vermişti, teşekkürler. Çünkü

Yola koyulduklarında, bir insan çift onlara doğru hızla ilerliyordu; kadının yüksek topuklu ayakkabıları, attığı her adımda F-kelimesi kullanılıyor gibiydi.

"...rezervasyon yok mu?" diye tısladı. "Bize nasıl rezervasyon yaptırmazsın?"

Yanındaki adam dümdüz önüne bakıyordu. Otobüste üç yaşında bir çocuğun yanında sıkışıp kaldığınızda yapacağınız gibi.

"Bize rezervasyon yaptırmadığına inanamıyorum. Ve öylece çıkıp gitmek zorunda kaldık. Diğerlerinin önünde..."

O tema şarkısı eşliğinde marş söylemeye devam ederken, adamın gözleri Selena'ya kilitlendi ve zavallı piç sanki karşısında canlı bir melek belirmiş gibi huşu içinde geri çekildi.

Trez, içindeki bağlanmış erkeğe uygun bir başlangıç yemeğinin Filet o'Fucktard'ı içermediğini belirttikten sonra, kendisinin de önceden arayıp iki kişilik bir yemek için zaman ayarlamayı başaramadığını fark etti. Kahretsin. Fritz'den o lanet aramayı yapmasını istemeyi tamamen unutmuştu. Zihin kontrolü, sümüklü şef garsonlar da dahil olmak üzere insanlar üzerinde işe yarıyordu ama boş koltukların bulunmaması gibi bir sorunu çözemiyordu.

Ahh...

"Biliyor musun, yemeklerin o kadar da iyi olmadığını duymuştum," dedi uyuşuk bir sesle.

"Sorun değil. Buraya gerçekten manzara için geldim."

Circle the World'ün girişi herhangi bir tabelayla işaretlenmemişti, sanki sormanız gerekirse orada olmanıza gerek yokmuş gibi. Sadece tek katlı bir ev kadar geniş ve uzun bir çift dumanlı cam kapı vardı.

Siyah kulpların üzerine atlayarak birini yarıya kadar açtı ve Selena'nın ilerlemesine izin verdi.

Tam bir kısıtlama.

Mekânla ilgili ilk izlenim buydu: Masalar ve geometrik sandalyelerden tavanı yukarıda tutan kare desteklere kadar her yer parlak siyah. Çiçek yok. Mum yok. Gösterişli hiçbir şey yok. Ve karanlık gece

tüm o pencerelerin ötesinde? Aynı zamanda siyahtı, böylece gökyüzü ile iç mekan arasında hiçbir ayırım yokmuş gibi görünüyordu.

Tek tuhaf dokunuş? Yüksek tavandan siyah teller üzerinde sarkan kıvrımlı LED ışıklar, parıldayan ışıklarıyla tüm parlaklığı yansıtıyor.

Bir de köşede şarkı söyleyen bir soprano vardı, tiz sesi tüm mekana yayılıyordu.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," diye fısıldadı Selena. "Sanki her yerde yıldızlar var."

Etrafına bakındı. "Evet."

Peki, iyi parası olan insanları geri çevirmekle görevli penguen kıyafetli beyefendi neredeydi? Şef garson standı yoktu. Sadece minimalist masaların ilk sırasına giden otuz metrelik siyah halı vardı.

"Bize bakıyorlar."

Fısıldanan sözler üzerine kaşlarını çattı ve yemek yiyenlere odaklandı. Peki, ne biliyorsunuz. Masalardaki insanların her biri yemek yemeyi bırakmış ve onlara doğru bakıyor gibiydi-

Birdenbire bir kadın koşarak geldi. Dekor gibi o da siyahlar içindeydi ve saçları bile dümdüz parlaktı.

"Nasılsınız?" dedi geniş bir gülümsemeyle. "Circle the World'e hoş geldiniz."

Ve şimdi üç ... iki ... "Evet, önceden aramadım-" içinde kendimizi imha edeceğiz.

"Oh, Bay Latimer, evet, yaptınız. Temsilciniz Bay Perlmutter, varlığınıza bizi onurlandıracağınızı bize bildirdi. Sizi pencerelerimizde ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyoruz."

Fuuuuuck.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, Fritz, uşak filika amiri - belli ki bir şeyler duymuştu.

Kraliçesi gülümserken, kadın açık odanın karşısındaki yolu gösterdi ve onu takip ettiklerinde, Trez yavaşça dönen geniş bir alana adım attıklarını fark etti

tabak: Tüm restoran, asansör boşluğunun ve mutfak alanı olması gereken yerin merkez çekirdeği etrafında hareket etti.

Doğruca kenara gittiler. Cömert dört kenarından biri doğrudan cama dayalı olan iki kişilik bir masaya.

Altında Caldwell şehrinin tamamı, yaklaşık dört yüz bin fit aşağıda uzanıyordu.

Oturmanın vakti geldi, diye düşündü, vezirini düzgünce yapmadan önce aniden ortaya çıkan bu durum dizlerini mahvetmesin diye dua ediyordu.

Selena'nın koltuğuna oturmasına yardım ederken gözlerini kaçırdı ve kaya gibi sert bir koltuğa çöktü.

Şef garson solgun elini masanın üzerinden Allah'ın unuttuğu pencerelere doğru uzattı. "Bu yemeğinizin baharatı olacak."

Hayır, o mide bulantısı olurdu, tatlım.

Mekânın geri kalanına döndü. "İç mekân gece için tasarlandı, şefin size sunacaklarının tadını çıkarmanız için mükemmel bir arka plan."

Yalnız kaldıklarında Selena kendini pencerelere doğru kaydırды. "Bu... inanılmaz. Binaların ışıkları. Kayan yıldızlar gibiler."

Trez terli avuçlarını peçetesine sildi. Kendini toparlayarak şöyle bir baktı ve -evet, düşündüğü kadar kötüydü. Tamamen temiz camdan dışarı bakarken, sanki onu ölümüne bir düşüşten ayıran hiçbir şey yokmuş gibiydi; bir çıkıntının olmaması, göz teması kurduğu bir saniyeyi bile uçuruma doğru korkunç bir hamleye dönüştürüyordu.

Peçeteyi alnına koyma zamanı.

"Trez?" Ona doğru baktı. "İyi misin?" Kendini toparlayarak uzandı ve onun elini tuttu. "Sana bunların ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?" diye mırıldandı.

Gülümsemesi ışıltılı oldu. "Evet, ama bunu duymaktan asla bıkmam."

"Çok güzel." Avucunu onunkinin üzerinde yumuşattı. Sonra eğildi ve tenine bir öpücük kondurdu. "Uzun ve güzel. Güçlü de."

Sonunda başını kaldırıp onun gözlerine baktığında her şey daha iyi oldu. Tek bir kalp atışı sonra, yükseklik korkusuyla ilgili endişelenmiyordu, etrafındaki insanları düşünmüyordu ve parıldayan manzaranın altlarında incelikle dönüyor olması umurunda bile değildi.

Kızın eli onun elindeyken ve o güzel yüzü ona bakarken, her şeyden uzaklaşmıştı.

"Seni seviyorum," dedi başparmağını bileğinin iç kısmına sürterek. "Bunu bana kimse yapamaz."

"Ne yapmak?"

"Bana tüm korkularımı unuttur."

Kızardı. "Bu konuyu açmak istemezdim ama neden bana yükseklikten hoşlanmadığını söylemedin? Sadece asansörde bile kendini kaybedeceğini düşünmüştüm. Başka bir yere gidebilirdik."

"Gitmek istediğin yer burasıydı. Sanki ben senin için yalakalık yapmayacakmışım gibi?"

"İkimizin de bu gecenin tadını çıkarmasını istiyorum."

Göz kapaklarını indirdi. "Arabada çok eğlendim. Şimdiden eve dönüş yolculuğunu dört gözle bekliyorum."

Kokusu alevlendiğinde, mırıltıya benzer bir ses çıkardı.

Daha sonra, çok daha sonra, aralarındaki bu anı hatırlayacaktı... sonsuza dek sürecekmış gibi görünmesini, ilahi sonsuzluğa uzanmasını. Kızın gözlerindeki ışıltıdan saçlarının parlaklığına, ona gülümseyişinden yanaklarındaki kızarıklığa kadar tüm detaylar da onunla kalacaktı.

Anılar, sevdiğiniz birinden geriye kalan tek şey olduklarında özellikle değerlidir.

OTUZ DÖRT

"Neler oluyor! Bu alarm ne anlama geliyor?"

Layla oldu doğru arkasında Qhuinn olarak o patladı içine kardeşinin Hastane oda ve başladı konuşuyorduk. Tamam. Doktor Jane'in yatağın yanında durduğunu ve Luchas'ın dümdüz yattığını gördü, donu beline kadar yırtılmış, yorgan yüzükoyun yatan vücudundan itilmiş, yastıklar yere saçılmıştı. Bir parça tıbbi ekipman devrilmişti ve Ehlena bilgisayarında bir şeyler başlatıyordu, Doktor Jane ise bir çift tutamağı yakalamıştı.

kıvrımlı kordonlar.

"Temiz!" diye bağırdı ve ardından metal kürekleri doğrudan Luchas'ın göğsüne koydu.

Bir su fışkıрма sesi duyuldu ve ardından yatakta mini bir patlama oldu, gövdesi yukarı doğru sarsıldı.

Ve hâlâ alarm çalıyordu, mekanik bir çığlık gibi tek bir nota.

"Luchas!" Qhuinn bağırdı. "Luchas!"

İçinden bir ses Layla'ya onu tutmasını söyledi ve kollarını onun geniş gövdesine dolayarak karnını ona bastırdı.

"Burada kal," dedi boğuk bir sesle. "Bırak yapsınlar..."

"Temiz!" Doktor Jane seslendi.

Luchas'ın gövdesi tekrar sıkışırken yatak sarsıldı ve tekrar yere yığıldığında Layla'nın kendi kalbi gümbürdedi. Bunu bir kez daha gördüğüne inanamıyordu. Dün Selena'ydı, şimdi-
Bip. Bip. Bip-

"Kalp atışı var." Doktor Jane elindekileri bırakarak kürekleri makineye doğru fırlattı. "Sana ihtiyacım var..."

Ehlenna komutlara doktorun verdiği kadar hızlı yanıt verdi, Luchas'ın yüzüne oksijen maskesi takmadan ve daha fazla ekipmanı ayarlamadan önce ilaç dolu şırıngaları birbiri ardına sağladı.

Yaklaşık on dakika -ya da on saat de olabilirdi- sonra Doktor Jane geldi. "Sizinle konuşmam gerek." Başıyla koridorun ötesini işaret etti. "Buradan lütfen."

Hepsi odadan çıkarken, Doktor Jane kendi kendine kapanmaya çalışmasına rağmen kapıyı hızla kapattı. "Qhuinn, bunu ballandıracak zamanım yok. Kan basıncını ve kalp atış hızını zar zor dengeleyebildim ve bu şekilde kalmayacak. Eğer yaşayacaksa, o alt bacağı almam gerekiyor ve bu hemen olmalı. Enfeksiyon onu öldürüyor ve sorunların kaynağı da bu. Dizden aşağısını kessem bile çok geç olabilir. Ama ona bir şans vermek istiyorsanız, yapmam gereken şey bu."

Qhuinn gözünü kırpmadı. Küfür etmedi. Tartışmadı. "Pekâlâ.

Al şu lanet şeyi."

Layla gözlerini kapadı ve elini boğazının dibine götürdü.

"Tamam. Burada kalmanı istiyorum. Bunu görmene gerek yok." Qhuinn ağzını açtığı anda, doktor hemen sözünü kesti. "Hayır. Böyle bir seçeneğim yok. İş o noktaya gelirse, veda etmene izin vereceğim. Burada kal."

Bu kez kapı kendiliğinden kapandı ve yerine oturdu.

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Layla orada ne yaptıklarını hayal bile edemiyordu. Yine de yanlarında bol miktarda cerrahi ekipman vardı -sanki Doktor Jane buna hazırlıklı gibiydi.

Ve Qhuinn'in hızlı tepkisine bakılırsa, o da öyle.

"Beni öldürecek," dedi kabaca. "Eğer hayatta kalırsa."

"Başka seçeneğin yok."

"Ölmesine izin verebilirim."

"Vicdanın bunu kaldırabilir mi?"

"Hayır."

"Yani başka seçeneğimiz yok." Avuçlarını yüzüne dayadı ve Luchas'ın o yataktaki görüntüsünü kafasından atmaya çalıştı. "Tanrım, işler nasıl bu hale geldi?"

"Belki de ona durmasını söylemeliyim." "Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım."

Sonsuza kadar koridorda kaldılar ve Layla kapının diğer tarafından gelen sesleri duymamaya çalıştı, özellikle de minyatür bir elektrikli testerenin ateşlenmesine çok yakın görünen hafif bir vınlama sesi duyduğunda. O kıpırdamadan dururken, Qhuinn başı eğik, gözleri botlarında, elleri kalçalarında bir ileri bir geri volta atıyordu. Bir süre sonra durdu ve ona baktı.

"Teşekkür ederim. Beni burada yalnız bırakmadığın için."

Ona doğru adım atarak kollarını iki yana açtı ve o da yanına gelerek eğildi, başını omzuna koydu. Birlikte beklerken ona sarıldı çünkü yapabileceği tek şey buydu.

Yeterli gelmedi.

Circle the World'den yaklaşık on blok ötede ve elli kat aşağıda, Xcor terli bir tuğla duvara yaslanmış duruyordu.

Balthazar'la birlikte izini sürdükleri azman, durdukları yerin arkasında ve solundaydı; cesedinin pis kokusu, endüstriyel kum ve kirin acısını da beraberinde taşıyan bir esintiyle aşağıya süzülüyordu.

Vücudu bir dövüş için kaşınıyordu, bir gece önce Layla'yla yaşadıkları, içindeki şeytanların onu o kadar çirkinleştirmesine neden olmuştu ki, tüm askerleri gündüz saatlerinde onu yeraltında yalnız bırakmıştı.

Onun ruh haliyle uğraşmaktansa güneş ışığı riskiyle yüzleşmek daha iyidir.

En azından dört gözle beklediği iyi bir cinayeti vardı.

İşaretiyle birlikte Balthazar nemli kaldırımın üzerinde hayalet gibi süzülerek karşıdaki binanın gölgesiyle bütünleşti. Tepesinde berrak bir gökyüzü vardı ama ay ışığının eklenmesi büyük ölçüde önemsiz bir komplikasyondur. Caldwell'in şehir merkezinde, bu dar sokakta bile bir roman okuyabileceği kadar aydınlık bir ortam vardı.

Sihirli bir şekilde okur yazar olduğunu varsayarsak.

Gölgelerde kalmak sadece vampir efsanesinin bir parçası değil, aynı zamanda hepsi için çok ihtiyatlı bir gerçeklikti.

Ustaca bir hareketle tırpanını kılıfından çıkardı ve silahı sırtından geçen kayıştan kurtardı. Balthazar ise daha geleneksel olan çift hançerli silahları tercih ediyor, kalçalarının üzerine çökerken soluk bıçakları parlıyordu.

Ayak sesleri onlara doğru geliyordu. Hızlı, çok sayıda, ama koşar gibi değil. İki insan erkeği, elleri ceplerinde, ayakları hızla hareket ediyordu,

sokaktan aşağı indi. Geçerken hiç dikkat etmediler ve muhtemelen bu onların değersiz küçük hayatlarını kurtardı.

Ve sonra bir bekleme oyunu oldu.

Şimdi çok daha yavaş bir hızda tek bir dizi ayak sesi.

Ölümsüzlerden önce gelen pis koku da buna eşlik ediyordu.

Köşeyi dönüp düzlüğe çıktıklarında, o da onlara aldırış etmiyordu. Elinde nakit para vardı, toplamı kafasına takmış gibi görünüyordu, yanlarından geçerken sayıyor, hesaplıyordu.

Xcor onun ardından dışarı çıktı. "Onları patlatmak için ne kadar aldın?"

Küçük olan dönüp parayı bol paltosunun içine soktu. Avcı karşılık veremedi Balthazar yerinden fırladı, havaya sıçradı ve hançerle yere indi. Bıçaklar omzuna ve boğazına saplanırken avcı çığlık attı.

Ruhsuz ve kalpsiz olan bu piçlerin merkezi sinir sistemleri acıyı oldukça etkili bir şekilde kaydediyordu.

Ve işte o zaman kurşunlar uçuşmaya başladı.

Xcor, Balthazar kendini kurtarır kurtarmaz sevgili tırpanını savurmaya hazırlanarak etrafında dönüyordu ki, bir patlama sesi ona doğru yankılandı. Ve sonra bir tane daha.

Ve sonra onlardan bir öfke.

Boşaltma otomatik silahlar için bile çok hızlıydı.

İlk darbeyi omzundan almış. İkincisi kalçasındaydı. Üçüncüsü kulağını sıyırdı ve sanki orada parlak kırmızı bir araba flaşörü varmış gibi bir yanma bıraktı.

Balthazar da vuruldu.

Kaçmaktan ve dua etmekten başka çareleri yoktu. İnsanlar mıydı? Olası değildi ama duyulmamış da değildi. Avcı olamazdı; o kadar acınacak halde silahlanmışlardı ki, herhangi birinin ara sokaklara getirdiği en ağır ateş gücü dokuz milimetrelikti ve o da çok azdı.

Sağa doğru hızlı bir kaçışla o ve Balthazar daha dar bir şeritte, geçici olarak saldırının dışında kaldılar. Tetikçi ya da tetikçiler, etrafında döndükleri köşeye ulaşır ulaşmaz bu durum değişecekti.

"Sola!" Balthazar havladı.

Elbette, sokak labirentinde kaçmak için bir fırsat daha vardı ve bir sonraki sokaktan aşağıya doğru hayalet gibi süzöldüler, ironik bir şekilde daha önce yanlarından geçen bir çift insanın yanından geçtiler. İki adam da aynı şekilde olabildiğince hızlı gidiyordu, gürültüyü açıkça duymuşlardı. Ancak onların hızı çok daha yavaştı.

Makineli tüfek köşeyi döndüğünde, hayati bir koruma sağladılar.

Bir sonraki ateş dalgası üzerlerine düşerken, derin boğazlı ve dehşet dolu çığlıklar patladı, insanlar darbelerin en ağırını aldı.

"Sola!" Xcor dönüşe doğru eğilerek, "Sola!" dedi.

Kalçası uyuşmaya başlamıştı ama herhangi bir hasarı ölçmek için aşağı bakarak zaman kaybetmedi. Hayatta kaldığını varsayarsak bu daha sonra olacaktı.

Bir kurşun daha yaklaştı, kulağının dibinden ısıklık çalarak geçerken çıkardığı ses, testereyle kesilen nefesini ve gürleyen botlarını bile bastırarak kadar yüksekti.

Balthazar hemen yanındaydı, o koca gövdesiyle koşar adım gidiyordu.

Yanından geçtikleri bir çöp konteynerinden daha fazla deşarj sesi geldi. Tuğla duvardan. Kaldırımdan. Zaman zaman sanki silah ya da silahlar yeniden dolduruluyormuş gibi duraksamalar oluyordu - ya da belki de bir çift birlikte çalışıyordu, biri ateş ederken diğeri mermiyi veriyordu.

Devam edin. Tek yapabildikleri buydu.

Önlerine çıkan sokakların hiçbirisi saklanacak anlamlı bir yer sunmuyordu; aslında, kırılacak kapılar bile yoktu.

Bu kesinlikle tetikçilerin yanlarında getirdikleri mermi sayısını aşma meselesiydi. Tabii önce kendisinin ve savaşçısının vurulmadığını varsayarsak.

Bir sonraki mermiler üzerlerine geldiğinde, omzunun üzerinden bakmadan bunun peşindeki insanlar değil düşman olması gerektiğini anladı.

Sadece avcılar bu kadar hızlı, bu kadar uzağa koşabilirdi... ve devam etmek için yeterli enerji depoları var gibi görünüyordu.

Aklının bir köşesinde, kendisinin ve askerinin başının belada olabileceği ihtimalini not etti.

OTUZ BEŞ

"Çekin icabına bakıldı."

Trez cüzdanını çıkarırken durakladı. "Affedersiniz?"

"İcabına bakıldı." Garson gülümsedi ve eğildi. "Size hizmet etmek bizim için bir zevkti."

Tanrım, adamın insan olduğunu bilmeseydi, Fritz'in çalışanlarından birinin onları buraya kadar takip ettiğini düşünecekti. Servis bütün gece olağanüstüydü.

"Boş zamanlarınızda cappuccino'larınızın tadını çıkarın."

Trez Selenaya baktı. Gözleri yine manzaradaydı ama gülümsemiyordu. Mükemmel profili ciddi çizgiler halindeydi.

Uzanıp onun elini tuttu, göğsüne bir korku dalgası yayıldı. "İyi misin?"

Gizlice ceketinin içine girdi ve cep telefonunu eline aldı.

"Ah, evet." Ama ona bakmadı.

Etraflarındaki konuşmaların yumuşak pıtırtiları azaldı ve garsonların adımları onun çevresinden kayboldu.

"Selen, neler oluyor?"

"Bitmesini istemiyorum."

"Buraya tekrar gelebiliriz."

"Evet." Onun elini sıktı. "Tabii ki."

Restoran dönmeye, dönmeye, dönmeye devam ederken, Commodore'un kanadı tekrar görüldü, binanın uzun genişliği rastgele ışıklarla beneklendi - bazıları çatı katında da vardı.

Sanırım Rehv res'deydi.

Trez dokunmadığı kahve fincanına baktı. Yükselen buhar, hiçbir zaman hayranı olmadığı tarçınla baharatlanmıştı. Bunu sadece kraliçesi gitmek istemiyor gibi görüldüğü için sipariş etmişti.

"Çok naziktiler," diye mırıldandı. "Akşam yemeği için ödeme yapmaları."

"Eve gidince hallederim." "Nazik olmalarına izin vermelisin."

Trez onun vücudunu görebildiği kadarıyla inceledi ve Manny ile Rhage'i hemen aşağıya çağırmasını gerektirecek bir sorun yaşadığına dair işaretler aradı.

"Selena?"

Kendini salladı ve şöyle bir baktı. "Pardon?" "Başka bir tatlı sipariş etmek ister misiniz?"

"Hayır." Elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı ve peçetesini katlayıp masanın üzerine koydu. "Gidelim mi?"

Ona yardım etmek için sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki, dört ayağı parlak zeminde gıcırdadı. "İşte, izin ver-"

Ama kraliçesi zarif bir hareketle kendi başına ayağa kalktı, vücudu mükemmel bir şekilde dengeli, mükemmel bir şekilde rahattı. En azından fiziksel olarak. Onun ruh halinin ağırlığını hissedebiliyordu. Ona dışarı kadar eşlik ederken, odadakilerin gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

onlar bir kez Tekrar, sessiz yorumlar olmak kadehlerin kenarları ve peçetelerin kareleri arkasında söylenen ve İnsanlar denendi için yer onlar üzerineve ızgara şöhretin. Bu durumdan memnuniyet duymak gerekiyordu.

bunu asla yapamazdı.

Büyük cam kapılardan birini onun için açtı ve içeri adımını atarken duraklayıp omzunun üzerinden baktı, sanki buranın görünüşü, kokusu ya da sesiyle ilgili bir nüansı unutacağından endişe ediyordu.

"Her zaman geri gelebiliriz," diye tekrarladı. "Oh, evet."

Ona bir gülümseme fırlattı ve asansörlerin bulunduğu o minimalist açık alana doğru ilerledi. İlerleyerek aşağı düğmesine bastı ve sonra onun yanında durarak elini sırtının küçük kısmına koydu.

"Peki şimdi nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu. "Yani bu gece mi? Oldukça yorgunum-"

"Hayır. Yarın gece."

Ona şöyle bir baktı. "I..."

"Haydi. Bana bir sonraki varış noktasını söyle ki yarın gün batımına kadar her şeyi hazırlayabileyim."

Asansörün kapıları açıldı ve onu içeri çağırdı; ona o kadar odaklanmıştı ki, lobiye açılan o iğrenç cam duvarı zar zor fark etti. L düğmesine basarak Selena'nın omzunu okşadı.

"Yani...?" Kız cevap vermeyince eğildi ve boğazının kenarından öptü. "Bu geçireceğimiz tek gece değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Onun gözleriyle karşılaştı. "Bunu mahvetmek istemiyorum ama sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü başka türlü süneni istemem."

Kadını yüzünü ona döndürecek şekilde çeviren adam, kalçalarını kasıtlı olarak kadının bedenine dayadı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Tabii benden bıkmadıysan. Ya da dikey bir amcık olmamdan cidden etkilenmediysen."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda çok mavi ve çok korkmuş görünüyordu. "Tekne."

Başka bir şey bekliyordu. "Pardon?"

"Ben, ah, ben nehirde bir tekne gezintisine çıkmak istiyorum." "Hızlı mı yavaş mı?"

"İkisi de mi?"

"Tamamdır."

"Öylece mi?" diye fısıldadı. "Her şeyin olmasını sağlayabilir misin?"

Ağzını kızın kulağına dayadı ve fısıldadı, "Odama geri gel ve sana ne kadar yetenekli olduğumu göstereyim."

Kızın kokusu değıştikçe ona sokuldu, boynunu öptü, damarlarını ısırdı. Elbette adil davranmıyordu. Onun dikkatinin dağılacığını biliyordu ve dağılmasını istiyordu. Aslında ona yarın geceyi, hatta gelecek şafağı bile garanti edemezdi ama sonsuza dek sürecektir anılar gibi, onca zamana sahip oldukları yanılsaması da kaderin onları beklediğı her şeyin yerine geçmek zorundaydı.

Onu öptü, ona sarıldı, vücudunu kendi vücudunda hissetti, gizlice telefonunu çıkardı ve arkasından kaldırdı. Manny ve Rhage'a gönderdiği mesaj kısa ve özdü: Owh tx.

Eve dönerken. Teşekkür ederim.

Asansör lobiye gayet iyi ulaşmıştı ve tüm bu öpüşmeler onun da dikkatinin dağılmamasına yardımcı olmuştu. Ve sonra binadan çıkıp soğuk, püfür püfür sonbahar gecesine doğru yürüyorlardı. Fritz Mercedes'le caddenin karşısındaydı ve köpek onları görür görmez arabayı getirdi.

Kâhyanın dışarı çıkıp kapıdaki görevi yerine getirmesini beklemek yoktu.

Trez onu bekleyen kişi olmak istiyordu.

Tam sıcak iç mekâna doğru kayarken, onun yanındayken duymak istediğı son ses dikkatini çekti:

Pop-pop-pop.

Silah ateş.

Sikeyim.

Trez onunla birlikte sedana atladı ve koltukların arasına girdi. "Çıkar bizi buradan! Hemen!"

Fritz hiçbir şeyi kaçırmadı. S600'ü geri vitese takıp gaza öyle bir bastı ki Trez neredeyse dikiz aynasında oda spreyi çalmaya başlayacaktı. Hızla toparlanarak Selena'yı vücuduyla sardı, böylece onun emniyet kemerine ulaşabilecekti. Kemerini Selena'nın üzerinden çekerek tam yakalamıştı ki merkezkaç kuvveti onu arka koltuğun karşı tarafına fırlattı ve zilini çaldı ama umurunda bile değildi. Ayaklarını tekerlek yuvalarına dayadı ve avuçlarını

Çatıya ve kapı çerçevesine yaslanarak, onları doğru yöne çeviren dönüşü tamamladıklarında Selena'yı hırpalamaktan kendini alıkoydu.

Tek yönden geldikleri için yanlış yöne girdiler.

Fritz gıcırdayan lastiklerin arasından, "Devam edelim," diye bağırdı.

Mercedes-Benz motorunun gürültüsü ve ilerideki patlama Trez'e bir uçağın kalkışını hatırlattı. Ve vücudu kova koltuğun içine çekilirken Selena'ya baktı.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu? Ne oldu?"

Üç şeritli yolun her iki tarafındaki binalar çelik, cam ve soluk betonu ve hızla, hızla, hızla geçmeye başladılar. Trez ön tarafa bakarak ilerideki yolu kontrol etti, park etmiş arabaların ızgaraları yanlış yöne gittikleri için onaylamayan ebeveynler gibi onlara bakıyordu.

"Bir şey yok!" diye bağırdı tüm gürültüye rağmen. "Sadece seni soyacağım için çok heyecanlıyım-"

Selena'nın kaşları daha da yukarı kalktı. "Trez, bir şey duydum

."

"-Çünkü sana sahip olmak için o kadar çaresizim!" "-Bu silah sesi gibiydi!"

İkisi de motorun üzerinde bağıyor, Fritz mermilerden kaçarken ileri geri gidip geliyorlardı.

Ve sonra eğlence gerçekten başladı.

Caldwell polis arabaları gelmeye başladığında iki blok kadar gitmişlerdi. Benz'in aksine mi? Yanıp sönen ışıklarıyla mavi ve beyazlar caddede doğru yoldan gidiyorlardı.

"Kaldırıma çıkmam gerekecek," diye seslendi Fritz. "Sadece küçük bir tümsek-"

O çılgın kaltak uşak direksiyonu sola kırdı ve kaldırımdan atladı, hemen ardından patlayan bir yangın musluğunu kapattı ve bir su fişkırmayı gönderdi

havaya yükseldi. Ve sonra, Tanrı'nın lütfuyla, Benz bir beyefendi gibi yere indi, üstün amortisörleri şüphesiz bir buçuk çarpma olan şeyi yastıkladı.

Trez arkasını dönerek arka camdan dışarı baktı. Fritz gazete dağıtıcılarından oluşan bir duvara çarpıp kırmızı, sarı ve yeşil plastik kutuları arkalarında uçururken polis arabaları onları takip etmek için dönüyor ve sıralarını bozuyorlardı. Dayanaksız şeyler kaldırıma çarparak parçalandı, kâğıtlar kafesten salınan güvercinler gibi uçtu.

Selena'ya döndüğünde, onu rahatlatmak için bir yol düşünmeye çalışarak kendini hazırladı-

Tam tersine.

Selena heyecandan kıpır kıpırdı, kocaman gülümsemesi sayesinde dişleri parlıyor, kapıya tutunurken kıkır kıkır gülüyordu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Fritz'e. "Daha da hızlı gidelim!" "Nasıl isterseniz, hanımefendi!"

Kaputun altındaki devasa Alman mühendisliğinden gelen yeni bir kükreme onları sadece kaldırımdan aşağıya değil, fizik kurallarının en uç noktasına kadar savurdu.

Selena ona doğru baktı. "Bu şimdiye kadarki en iyi gece!"

"Tamam, çekilme zamanı."

Rhage, Manny'ye başıyla onay verdi. "Akşam yemeğinde ne yediklerini merak ediyorum." Telefonunu tekrar kontrol etti ve o et lokantasına gerçekten gitmiş olmayı diledi. O boku sadece Trez'i rahatlatmak için uçurmuştu. "Başlangıç yemeği ya da tatlı hakkında hiçbir şey söylemedi. Yani, hadi ama, birkaç ayrıntı verebilirdi. Adamdan sadece sekiz mektup aldık."

"Aslında beşti." "Ben de öyle dedim."

Doritos'un etkisi bir saat önce geçmişti. Yine de bazen bunu üç çeşit yemek için de söyleyebiliyordu.

Manny karavanı vitesine taktı ve yola çıktı, ambulans bir çukurun üzerinden geçti, sonra hızlandı. "Acele etsem iyi olacak. Fritz'in ayağı ağır."

"Mesela, biftek var mıydı? Bir dergide orada nasıl yaptıklarına dair bir resim görmüştüm-"

Bum!

Tam dört yol ağzına geldiklerinde, önlerinde büyük bir şey parladı ve kaputtan sekti. Manny frene bastığında, devasa ağırlık yuvarlandı.

"Tanrım, o bir geyik miydi?" diye bağırdı doktor.

"Geyiği dene."

Rhage iki silahını da avuçladı ve kurşun yağmuru başladığında dışarı atlamak üzereydi. Tiz metalik sesler karavandan sekiyor ve kalın camı örümcek ağı gibi sarıyordu.

"Ah, Tanrı aşkına," diye ısırdı Manny. Sonra ön camdan ateş edenlere doğru bağırdı, "Bu şeyi daha yeni aldım!"

Rhage kapının koluna uzandı ama hiçbir şey yapamadı. "Çıkarın beni!"

Ping-ping-ping.

öldürüleceksiniz!"

oturuyoruz!"

"Hayır, değiliz!"

"Olmaz,

"Ördek gibi

Bir anda karavan yaklaşık on santim kadar çöktü ve camın her santimetrekaresinin üzerine metal kaplama düştü. Silah sesleri bir anda uzaktan gelen bir trampet sesine dönüştü.

Rhage göreceli sessizlikte şöyle bir baktı. "Sen bir dahisin."

"Harold Ramis."

"Pardon?"

"Stripes'ı izledin mi hiç? Tüm zamanların en sevdiğim filmi. Bu şeyi Bill Murray'in sürüşüne dayandırdım."

"Senden hoşlandığımı biliyordum." Rhage hızla telefonuna baktı. Etrafta hiç Brothers yoktu ve bu iyi bir şeydi.

ateş gücü göz önüne alındığında. "Tek bir sorun var, burada öylece oturamayız. İnsan polisi her yerde olacak-"

Televizyon büyüklüğünde bir LED ekran ön panelden dikey olarak yükseliyor ve artık tıkanmış olan ön cam alanının çoğunu kaplıyordu. Ekranın düz yüzeyinde cadde manzarasının HD kalitesinde yeşil bir görüntüsü vardı; böylece bir çift tetikçi parmak farlarına doğru koşarken tetikçilerin gerçekten iyi bir görüntüsünü elde ettiler. Her ikisinin de uzun burunlu silahları vardı, ona göre AK'lerdi, mermileri pompalamaya devam ettikçe her atış namlulardan parlak bir parıltıya neden oluyordu.

Manny'nin aracının yanından geçerken hiç duraksamadılar. "Bunlar küçükler," diye mırıldandı Rhage.

"Onlar da gidiyor insanlar için hızlı. Ayrıca sadece avcılar böyle bir gürültü çıkaracak kadar aptal olabilir. Çıkarın beni buradan."

"Onların peşinden gitmiyorsun-"

Rhage uzanıp adamın gömleğinin önünden tuttu ve onu koltukların arasındaki koridora doğru sürükledi. "Bırak. Beni. Dışarı."

Manny onun gözleriyle karşılaştı. Lanetlenmişti. "Kendini öldürteceksin."

"Hayır. Yapmayacağım."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Kimsenin başa çıkamayacağı eğlencelerim ve oyunlarım var." Başıyla pencereyi işaret etti. "Çatlatırsan silahlı plakaların arasındaki çitalardan hayalet gibi çıkabilirim. Tabii orada bir yerde çelik hasır yoksa."

Manny gerekli düğmeye basarken her türlü iğrenç şeyi mırıldanmaya başladı ve Rhage'in küçük şeffaf dilimi yaklaşık iki inç aşağı indi.

Rhage, "Ben gider gitmez gaza bas," diye emretti. "Sana Trez'in peşinde ihtiyacımız var. Şaka değil."

Gözlerini kapatarak konsantre oldu ve ...

... içeriden dışarı çıktı, karavanın yanında yeniden şekillendi ve sonra kapıya vurdu. Tetikçiler yanlarından geçip gitmiş, avlarını takip ediyorlardı, bu da onu mükemmel bir konuma getirmişti. Tüm o metal kaplamanın altındaki motor

Manny'nin küçük portatif kliniğinin sesi duyulunca koşmaya başladı. Havadaki koku ona haklı olduğunu söylüyordu; bunlar çok pahalı oyuncakları olan bir çift avcıydı - ne kadar zamandır görmedikleri bir şey?

O piç kurusu Lash, Forelesser olduğundan beri.

Bacakları pompalı, silahları hazır, arkasından siren sesleri geldiğinde mesafeyi kapatıyordu. Birdenbire arkadan ışıklandırılmıştı ve bu hiç de iyi bir şey değildi. Avuçlarında iki otomatik silahla, düşmanına yetişmeye çalışan bir çözüm yerine, onun lanet olası bir sorun olduğunu düşünmeleri muhtemeldi.

Elbette, yüksek çözünürlüklü bir hoparlörden yansıtılan bir erkek sesi ara sokaktan geldi. "CPD! Durun! Durun yoksa ateş edeceğiz!"

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

İnsanlar: Doğanın iyi vakit geçirmek için bulduğu çare.

OTUZ ALTI

Saraydaki hücrelerine geri döndüğünde, iAm cilalı mermer zeminde bir iz sürmekle meşguldü ve yeni yatak platformu ile kitap rafı arasında gidip geliyordu.

Kendi başına kaldığı süre uzadıkça, maichen'in onu şifa metinlerine götürme teklifini aciz bir merhamet duygusuyla yaptığına daha çok ikna oluyordu. Ama kadın ciddi olsa ve bir tür planla tekrar ortaya çıksa bile, onun yardımını kabul edecek gibi değildi. Zaten bu karmaşanın içine çekilmiş o kadar çok insan vardı ki, kızın ne için gönüllü olduğunu bildiğinden emin değildi: Celladın tutsağıydı, yani birçok kişi ona erişebilse de kaçış anahtarına sahip olan tek bir orospu çocuğu vardı.

Ve o alçakgönüllü kadın değildi.

Ya onu kurtarırsa? Açık havaya değil de kütüphaneye gitse bile mi? İzleme sistemleri kesinlikle ikisini de rapor edecekti ve o zaman umabileceği en iyi sonuç ani ölüm olacaktı.

Daha büyük bir olasılıkla uzun ve acı dolu bir işkence dönemi geçirecek ve bu süre boyunca ölmek için dua edecekti.

Panel açıldığında, cinsel organının örtülü olduğundan emin oldu ve etrafında döndü.

Arayan hizmetçiydi ve elinde kumaş parçaları vardı. Kapı yerine kayarken, tamamen kapanmasını önlemek için pervazın yanına bir şey sıkıştırdı ve ona doğru koştu.

"Giy şunu. Zamanımız yok-"

"Bekle, ne-"

"Giy şunu! Güvenlik personeli vardiya değiştiriyor ve bebek için zorunlu bir üzüntü ve anma duası yapmaları gerekiyor. Sizi hemen koridorlardan aşağı indirmeliyiz-"

"Bunu yapmana izin veremem-"

"Yardım istiyorsun, doğru. Kardeşinin aşkı için, doğru." iAm dişlerini sıktı. Kaya, sert yerle buluştu.

"Siktir!" "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Elindeki her neyse onu aldı ama kıvrımları kendi üzerine atarken tartışmaya devam etti. "Peki ya dönüş yolculuğu?"

"Bir şaşırtmaca yaratacağım. Kütüphanede biraz zamana ihtiyacınız olacak -tam olarak ne aradığınızı bilmiyorsanız?"

Ağır cüppesi bacaklarından aşağı süzüldü. "Peki ya burası?"

Hiçbir uyarı olmadan ışıklar söndü. "Sirkadiyen sistemi etkinleştirdim."

Ah, evet, onsuz uyuyamadığınız aydınlık ve karanlık değişimi.

Tıkla!

Küçük bir el feneri ona yatak platformuna giden yolu gösterdi ve hızla yastık ve yorganları içerde biri varmış gibi görünecek şekilde düzenledi. Sonra geri koştu ve adamın yüzüne bir şey koydu.

Spritz!

Burnuna ağır bir lavanta ve narenciye kokusu gelince öksürdü. "Bu da ne-"

Biraz daha sprey sık. "Bu bir hizmetçi üniforması. İkimizi birlikte görürlerse kimse sorgulamaz ama senin kokun çok erkek kokusu. Bu kokuyu yeterince kapatacaktır. şimdi çömel, bornoz için fazla uzunsun. Ayaklarını göstermemeliyiz yoksa anlarlar. Haydi."

Adam onu panele kadar takip etti ama kadın daha bir şeyleri açamadan adam kolundan tutup onu döndürdü. "Bunu yapmamalısın."

"Zamanımız yok-"

"Bu seni öldürtecek."

"Kardeşinin yardıma ihtiyacı var. Arkadaşı için. O metinleri görmek için buradan çıkmak için başka bir çözümünüz var mı?"

Kadın arkasını dönmek üzereyken, adam onu geri çekti. "Adın ne senin?"

"maichen."

"Hayır, orası senin istasyonun. Senin adın ne?"

"İşte bu kadar. Şimdi gel, bu kadar konuşma yeter," dedi ısrarla. "Ve çömelmeyi unutma."

Bir anda hücreden çıkmış ve koridora çıkmıştı. Adam sağa sola bakarken, kadın dirseğini onun yan tarafına sapladı.

"Çömel," diye tısladı. "Bu taraftan."

Dizlerini bükerek omuzlarını kamburlaştırdı ve onun peşinden gitti, onun rahat hareketlerini taklit etmeye çalıştı. Kız koridorlarda hızlı ve kararlıydı, bir sağa bir sola dönüyor, öyle ki adam labirentin içinde kayboluyordu. İnanılmaz bir şekilde kimseye rastlamadılar ama bu s'Hisbe için yas tutmanın doğasıydı. Herkes için tecrit.

Belki de bundan sonra onu arka çıkışa götürebilir? Evet, ama sonra ona ne olacak?

"Güvenlik kaydı," dedi. "Kapa çenenini."

"Geri döndüğümüzde, izleme video dosyalarının icabına bakmalısın yoksa ne yaptığını bilecekler."

Ona cevap vermedi, sadece devam etti ve onu çeşitli koridorlarda gezdirdi.

Sadeliğin ruhu yücelttiğine dair s'Hisbe geleneğine uygun olarak, sarayın herhangi bir yerinde çok az tabela vardı, sadece kapı pervazlarına asılmış ince levhalar vardı.

Çeşitli odalara, depolara ve çıkışlara giden gizli girişleri gösterdi. Yavaş yavaş sarayda geçirdiği yıllar aklına geldi ve nerede olduklarını bildiğini görünce şaşırdı: Kadın onu kütüphaneye uzun yoldan götürüyordu ama bu akıllıcaydı. Burası sarayın arka tarafıydı, eğer biriyle karşılaşırlarsa bunun bir hizmetçi olma ihtimali daha yüksekti.

Biri gibi davrandığı düşünülürse, bu rotayı daha da iyi hale getiriyordu.

"Buradan yukarı," dedi, son bir kez sağa döndü ve damarı diğerlerinin hakim yönünün tersine uzanan siyah mermer karo bir meydanda durdu. Avucunu duvara koyarak, kolayca açılan kapıyı tetikledi.

Karanlığa adım attıklarında, harekete duyarlı ışıklar yandı ve deri ciltli cilt yığınlarını aydınlattı. Hava kuru ve belli belirsiz tozluysa da ama kütüphane pırıl pırıldı, yerler ayna parlaklığında cilalanmıştı, raflar pırıl pırıldı. Bir şey okumak istediğinizde ne sandalye ne de masa vardı; ihtiyacınız olan her şeyi odanıza götürmeniz ve orada oturmanız bekleniyordu.

Kahretsin, burada nasıl bir şey bulacaklardı ki?

"Tıp dergilerinin yeri değiştirilmiş," diye fısıldadı, ileri doğru koşarak.

Bir kez daha onu takip etti ve artık boyunu küçültmeye çalışmadı: Etrafta görececek kimse yoktu ve sarayın bu kısmı izlenmiyordu.

Öyle bir kataloglama sistemi vardı ki, istiflerin yan taraflarında siyah üzerine siyah rakamlarla belirtilmişti. Ancak yine belirsizdi ve aradığınız şeyi nerede bulacağınızı zaten bildiğinizi varsayıyordu.

"İşte," dedi. "Buraya iniyoruz."

Sonunda durdu ve bir sıra yığını gösterdi. "Burası onların yerleştirildiği yer."

Kaşlarını çatarak içeri girdi. Sırtlardaki numaralandırma sistemi hiç yardımcı olmuyordu, bu yüzden kitaplardan birini çekti.

ciltleri çıkardı ve kapağını kırdı. Sonunda Eski Dil'in Gölge lehçesinde bazı kelimelere ulaştığında, kırık kemiklerin düzeltilmesi üzerine bir risale okumak üzere olduğunu fark etti.

Bir sıra aşağı inerek rastgele bir kitap daha çıkardı. Görme ile ilgili bir şey.

Daha ileride, hamilelik ve doğum konularına gelmişti.

"Hastalıklar," diye mırıldandı. "Hastalık arıyorum. Ya da doğuştan gelen kusurlar. Ya da ... çekinik genler..."

"Yardım edeceğim." Maichen ciltleri çıkarmaya başladı. "Hastalık hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Buna tutuklama deniyor. Donuyorlar... Sanki kemik kendiliğinden büyüyor... Ölümcül olması gerekiyor..."

Tanrım, ne hakkında konuştuğunu yeterince bilmiyordu.

İkisi de kitap yığnında ilerledikçe, ciltlerin kategorileri ve düzeni daha da netleşti. Tüm vampirler gibi Gölgeler de insan virüsleri ya da kanserle uğraşmak zorunda değildi ama Homo sapiens kadar olmasa da onları alaşağı eden pek çok başka şey vardı. Çıkardığı her kitapta zamanın geçtiğinin farkındaydı ve kendisinden çok Maichen'in yakalanmasından endişe ediyordu.

Daha hızlı, daha hızlı okuma, geri dönme, diziden bir başkasını seçme.

Burada bir şey olmalı, diye düşündü. Olmak zorundaydı.

Trez'in tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve Benz'in iç kısmına yaslanmıştı. Fritz hâlâ kaldırımında ilerliyordu; eğer köpek yaya olsaydı bu harika bir şey olurdu. Okyanusa açılan bir yat büyüklüğündeki bir sedanı, bir seferde dört ya da beş kişinin geçebileceği şekilde inşa edilmiş beton bir şeride sıkıştırmak?

O kadar da iyi değil-

Bir başka köşeye geldiklerinde Selena bir tür yeeeeee-haw! sesi çıkardı ve ikinci bir Caldwell Courier Journal kutusunu havaya uçurdu.

Dürüst olmak gerekirse, onun eğleniyor olmasından memnundu.

Sadece bu aksiyon filmini yaşamak yerine izliyor olmayı diliyordu.

"Fritz," diye bağırdı kükreyen motorun üzerinden. "Nehre doğru git."

"Nasıl isterseniz, efendim!"

Fritz hiçbir uyarıda bulunmadan eşyaları sola çekti ve onları gökdelenlerden bir diğerini çevreleyen yaya alışveriş merkezine doğru uçurdu. Benz, dizlik takmış bir adam gibi merdivenlere yöneldi; sarsıntılı, itişip kakışan, kopuk kopuk yükseliş, azı dişlerinizi şaklatan ve böbreklerinizin merhamet dilemesine neden olan türden bir şeydi. Ama sonra, insanlara dört farklı giriş noktasından hangisinden geçecekleri konusunda her türlü seçeneği sunan düz alandaydılar.

Fritz, doğal olarak, en direkt yolu seçti.

Lanet lobiden.

S600 şeffaf bir duvara çarptığında cam bölmeler patladı, kırıklar kaygan zemine inmeden önce öne ve yanlara doğru uçtu ve bir gölün donmuş yüzeyindeki kar gibi uzaklaştı.

Yan pencereden dışarı bakan Trez, lobideki masaların arkasında ayağa fırlayan gece bekçisine iyice baktı. Zavallı üniformalı piçi görmezden gelmek kabalık gibi göründü, bu yüzden Trez bir Queen Elizabeth patlattı ve içeriden gürültüyle geçip diğer taraftan çıkarken bir el salladı.

Smash!

Camla yapılan ikinci raunt da aynı derecede heyecan vericiydi; Benz'in ızgarası gecenin içine doğru patlarken paramparça oldu.

"Sanırım havalanacağız," diye seslendi Fritz. "Kendinizi emniyete alın."

Anlaşıldı, koca adam.

Merdivenlerin ağızına yaklaştıklarında Trez kaskatı kesildi ve sonra-

Sıfır yerçekimi, ya da otuz bin fitte U-ie yapmadan ulaşabileceğiniz en yakın yerçekimi, onlar yükseldikçe gerçekleşti, sürüş süper pürüzsüz ve nispeten sessiz hale geldi, kulağa çarpan boğazlı motordan başka hiçbir şey yoktu.

Kaldırımdan atlayıp asfalt yola düştüklerinde her şey değişti. Süspansiyon darbeyi olabildiğince absorbe etti, ancak alt takımın bir kısmı dış törpüsü aldığı için arkadan kıvılcımlar çıktı.

"Lütfen beni affedin," dedi Fritz, dikiz aynasından yukarı bakarak. "Arazi senin suçun değil," diye bağırdı Trez.

"Ama o kadar camdan emin değilim."

Selena'nın hâlâ yolun karşısında eğleniyor olduğundan emin olmak için şöyle bir baktı. Evet. Gülümsüyor ve kahkaha atıyordu, gözleri Noel ışıkları gibi parlıyordu.

Trez tekrar ön tarafa baktığında, uşak hâlâ dikiz aynasına bakıyor ve onunla konuşuyordu. "Efendim, çok özür dilerim ama eve dönmem gerekiyor."

"Fritz! Yola odaklan, dostum!"

"Oh, evet, efendim-"

Kâhya rotasını düzeltip paralel park etmiş bir dizi arabaya çarpmaktan kıl payı kurtulurken kaygılanıyordu.

"Söylediğim gibi, efendim, eve dönmem gerekiyor," diye devam etti uşak hiç hız kesmeden. "Son Yemek hazırlıklarının denetlenmesi gerekiyor."

Sanki bu sadece duraklatabileceğin bir video oyunu muydu? "Ah, Fritz-"

Bir anda Mercedes'in içi ve dışı karardı, ışıkları söndü. Ve tam o anda, gökyüzünün yükseklerinden, yola kadar inen ve bir anlığına üzerlerinde yanıp sönen bir ışık patladı.

"Helikopter," diye mırıldandı Trez. "Harika."

Etrafında dönerek arka camdan dışarı baktı. Mavi ve beyaz yanıp sönen ışıklar hızla ilerliyordu, ama polisler

Bu da CPD kendi ayarlamalarını yapmadan önce onlara sadece bir ya da iki blokluk bir geçiş izni verecekti.

Kahretsin, bundan nasıl kurtulacaklardı?

Ne olduğunu anlamadan Fritz onları nehir kenarına indirmişti ama yola değil. Yasal yollardan birini kullanmak yerine, bir başka kaldırımı daha patlattı ve doğrudan yükseltilmiş otoyolun altında uçmaya başladı. Pencerelelerin önünden kıızılağa büyüklüğünde direkler geçiyor, köpek arabadan kaçmaca oynuyor, engelli koşu parkurundaki bir koşucu gibi sağa sola koşuyordu.

Arkalarında kimse yoktu ama bunu sonsuza kadar sürdüremezlerdi. Kuzey yolu, yani tepelerinde olan şey, yeryüzüyle yeniden birleşecekti.

Tabii ki yukarıdan iniş başladı ve öyle bir hızda ki Trez, yaklaşmakta olan yatay asfalt birleşmesine kendilerini patates püresi gibi atacaklarına ikna oldu.

Ama hayır. Fritz altından sıyrıldı ve Hudson'a paralel uzanan yolların etrafındaki kaldırım sırtına doğru ilerledi. Her nasılsa, onları korkuluklardaki bir kırığın arasına sokmayı başardı ve sonra, onları doğru yönde otoyola götürecek bir çıkış rampasındaydılar.

Şehirden uzaklaşıyorum.

Trez, Dört Temmuz ışıklarını yakmış CPD ekiplerinin arkalarında sıraya girmesini bekledi.

Onun yerine, Kuzey Otoyolu'nun diğer tarafında, tüm eğlence ve oyunların yapıldığı yere doğru ilerleyen mavili çocuklardan oluşan bir filo gördü.

Fritz yavaşladı ve ışıklarını tekrar yaktı. Trafik akışının içine girdi. Saatte yetmiş mil gibi mütevazı bir hızla uzaklaştı.

"Bunu nasıl yaptın?" Trez H2G'ye saygı duyduğunu söyledi.

"İnsanları kaybetmek oldukça kolaydır. Lazer işaretçisine sahip kediler gibi ışıkları takip etme eğilimindedirler. Lazer olmadan

Aydınlatma mı? Bu insana ciddi bir avantaj sağlıyor; bir de beygir gücünün iki katına sahip olmak."

Trez kraliçesine döndü. "İyi misin-"

Selena uzandı ve bir öpücük için onun ağzını içine çekti. Ve bir tane daha. "Ne geceydi ama! Bu başıma gelen en heyecan verici şeydi!"

Adrenalin hızla şehvete dönüşerek onu öptü ve koltuğuna bastırdı. Ağzının içine doğru yalayarak ilerlerken, eliyle göğüslerinden birini buldu.

"Ona tekrar gaz vermesini söyleyeyim mi?" Trez onun ağzına karşı hırladı. "Çünkü bekleyebileceğimi sanmıyorum..."

"Yakında evde olacağız," diye mırıldandı gülümseyerek. "Beklemeyi severim. Yolculuktan beri sana açım."

Trez, bölmeyi kaldırmak için düğmeye uzanırken boğazının derinliklerinde inledi. "Fritz?"

"Evet, efendim?"

"Sakıncası yoksa biraz daha hızlı." "Zevkle, efendim!"

OTUZ YEDİ

Xcor ve Balthazar ara sokaklar labirentinde koşarak bir dönüş daha yaptıktan kısa bir süre sonra, Xcor'a o kadar büyük ve sert bir şey çarptı ki, havaya uçarken tamamen sersemledi, o sabit kalırken dünya dönüyordu - ya da daha büyük olasılıkla, dönüp duran oydu.

Havadayken kötü bir darbeye hazırlandı ama aptalca bir nedenden ötürü savaş botlarının üzerine düştü. Bu bir tür delik açmaydı ve ivmesi göz önüne alındığında uzun sürecek bir nimet değildi. Yere düşmemek için ileri fırladı ve koşmaya devam etmeye çalıştı.

Bir şeyler çok yanılttı. Bacakları düzgün çalışmıyordu.

Dik durmak için çabalarken, Balthazar'ın adını haykırdığını belli belirsiz fark etti ve sonra aniden, askeri hemen yanındaydı, kolundan tutup onu ileri sürükledi.

Zihninin gerisinde, devasa araçtan bir vampir gibi ayrılan bir varlık hissetti. Ve sonra mermi darbelerinin sesi değişti. Kurşunun tuğlaya, asfalta, taşa saplanırken çıkardığı alçak seslerin yerini tiz sesler aldı.

Küçükler o karavanla karşılaşmışlardı.

Bu da onun ve Balthazar'ın bir ya da iki saniye daha fazla kapsama alanı olduğu anlamına geliyordu ve Balthazar bundan yararlandı. Sert bir çekişle Xcor tüm vücudunun pist dışına çekildiğini hissetti.

Ve bir an sonra, büyük bir yapının arkasındaydı.

Hayır, ikinci bir araç ya da başka bir şey. Gerçekten de, yan tarafında bir tür yazı olan devasa bir kare kutuydu.

P ... O ... D ... S ...

Aşırı aktif beyni kırmızı harflerin şekillerini takip etti ama oluşturdukları desen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Net olarak ne kaydediyordu?

Temiz bir atış yapmak üzereydiler.

Balthazar'la aynı anda silahını kaldırdı.

Ciğerlerini açgözlü solumalarını durdurmaya zorlayarak bekledi.

... bekledim ... bekledim ...

Ateş edenler onlara doğru ilerledikçe mermi yağmuru da giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı. Ve avcılar gürültülerine ve takiplerine kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, ikisi de çok işe yarayan sipere geldiklerinde yavaşlamaya zahmet etmediler ve ilerlemeye devam ettiler.

Sözsüz bir anlaşmayla Xcor soldakini alırken, Balthazar sağdakini eğitti.

İki mermi. İki bin değil.

Sırtlarına çok iyi yerleştirilmiş iki kırk milimetrelik mermi, ateş edenlerin ikisini de öne, kirli kaldırıma yüzüstü fırlattı.

Balthazar silahını hançerleriyle değiştirerek, "Onlar bende," diye bağırdı.

Xcor tartışabilirdi ama yaralarının boyutunu hissetmeye başlamıştı.

Bali dışarı fırladı, bıçakları parlıyordu. Önce en yakındakini vurdu, büyük bir ışık patlaması sokağı öğle vaktine çevirdi. Hiç duraksamadan yuvarlandı ve ikinci nişancıyı bıçakladı. İkinci aydınlatma sırasında geri çekilen asker, hançerlerini yeniden kılıfına sokmayı ve iki AK'yi de kapmayı başardı...

... Xcor'a çarpan o devasa araç ara sokaktan aşağıya doğru hızla geliyordu.

Balthazar siper almak için geri koştu, omuzlarını metal küpe çarptı ve ikisi de dümdüz ileriye baktılar, o şey alanı terk ederken oldukları yerde donup kaldılar.

Ama eğlence ve oyunlar henüz bitmemişti. Sakin olun.

Sakinleşmeleri gerekiyordu ...

... aşağı ...

Buradan çıkmalarının tek yolu şehir merkezinden buharlaşmaktı: İnsanların polis arabalarından gelen siren sesleri gittikçe yükseliyordu ve sonra sokağın sonunda farlar belirdi, parlak ışıkları her şeyi gölgeledi.

Xcor, askerinin kendisinden çok daha iyi durumda olduğunu bildiğinden, "Git," diye emretti.

"Hayatın üzerine değil."

"Burada benimle kalmak senin de hakkın olabilir." "O zaman birlikte öleceğiz."

Xcor derin nefes alıp verirken, kalp atış hızını yavaşlatmaya ve tansiyonunu düşürmeye çalışırken, araçtan yayılan dizel dumanı ve avcılarının ter ve yakma işlemlerinden kalan pis kokuyla birlikte, ısınmış metal ve barut kokusu burnunu sızlattı.

Bacakları onu öldürüyordu, her ikisi de. Bu hızla giderse, ağrı öyle bir hal alacaktı ki ya oturmak zorunda kalacak ya da bayılacaktı.

Kahretsin.

Polis arabaları son sürat geçip gidiyordu, biri ... iki... üç tanesi art arda, gürültüleri ve yanıp sönen ışıkları geçtikçe azalıyordu.

Daha fazlası olacaktı. Ve bir sonraki dalga daha yavaş olacaktı, takip modundan ziyade keşif modunda.

"Ne kadar kötü vuruldun?" Balthazar sordu.

Yalan söylemek istedi. "Bacaklarımda sorun var. Biri vuruldu, diğeri de muhtemelen kırıldı."

"En son ne zaman beslendin? Bir dişiden yani?"

Aylar ve aylar. Layla'yla ilk tanıştığından beri. Onun ultra saf kanı onu rekor bir süre boyunca ayakta tutmuştu ve gücü nihayet azalmaya başladığında, o

ormanda avladığı geyiklerin damarlarını erkeklerine söylemeden aldığı için böyle bir yola başvurmuştu.

Ama Bali biliyordu. Hepsi biliyor olmalıydı. "Gerçekten de o kadar uzun," diye homurdandı askeri.

Xcor etrafına bakındı, konuşmayı daha fazla ilerletmek niyetinde değildi. Yolun karşısında bir yangın merdiveni vardı, ama kendini oraya yeterli hızda sürükleyecek gücü yoktu ve maddesizleşemeyecekti.

"Git," dedi Balthazar'a. "Bunu yapabilirsin."

"Geri dönecek gücüm yok-"

Balthazar yukarıyı işaret etti. "İşte orası. Çatı. Oraya kadar gitmelisin."

Havlayan köpekler. En az iki tane. Sokağın başında.

Ah, evet, insanlar aramaya değer burunlar getirmişlerdi. Acınası yüzlerindeki ezik burunların aksine.

"Yapmalısın," dedi Balthazar. "Sadece o kadar. Ve daha uzağa değil."

Xcor yangın merdivenine çıkan yolu izledi, bir dizi pencerenin yanından geçerek on beş kat yukarı çıktı. Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü.

"Şimdi."

Gözlerini kapatarak bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Gitmeni istiyorum. Bu bir emirdir."

"Yapmayacağım-"

Xcor yorgun kolunu kaldırdı ve askerinin suratına bir tokat attı. Yorgun bir sesle, "Diğerlerinin organizasyona ve bakıma ihtiyacı var. O da sensin. Git ve o silahları da yanında götür. Onlar çok değerli. Gidin! Biri onlara liderlik etmeli!"

Balthazar gözden kaybolurken hâlâ küfrediyordu... ve köpekler Xcor'un bulunduğu yere daha da yaklaştılar. Dökülen ve sürekli akan kanının taze kokusuyla onu birkaç saniye içinde bulacaklardı.

Bu kez, göz kapakları indiğinde, bu tamamen yorgunluktan kaynaklanıyordu, maddesizleşeceğine dair herhangi bir umuttan değil.

Ancak tam yakalanacağı sırada silahının namlusunu kaldırdığında çok kötü bir silahlı çatışmada hayatını kaybetmek üzere olduğunu anladı...

Layla'nın görüntüsü o kadar net bir şekilde gözünün önüne geldi ki, sanki karşısında duruyormuş gibiydi.

Kendini uzaklaştırmazsa ölecek ve bir daha onu göremeyecekti.

Derin bir kayıp duygusu onu göğsünün tam ortasından vurduğunda, bir süredir inkar ettiği şeyi o zaman anladı.

O dişiyle son bir kez görüşmekten mahrum kalabileceği gerçeğiyle yüzleştğinde, sesini duymak, gece havasında kokusunu almak, fiziksel varlığına tanıklık etmek için son bir şans... içindeki bağlanmış erkek böyle bir suç karşısında öfkeyle çılgık attı.

Tam bir Alman kurdu metal konteynerin köşesinden dönerken, kısa tasmalı yardımcısı da onu takip ediyordu, tam o sırada insan "Kıpırdama" ya da buna benzer bir şeyler bağırdı...

Xcor kalktı ve kayboldu.

Sadece dışisini tekrar görme dürtüsü ona kendini gece havasına atma gücü verdi ve hırpalanmış, zayıflamış bedenini Balthazar'ın onu yönlendirdiği çatıya doğru savurdu.

Aşağıdaki polis bir şok çığlığı atar ve bir diğeri de konuşmaya başlarken, Xcor havadan düşerek tepedeki binanın çakıl taşlarıyla kaplı düz çatısına sert bir iniş yaptı.

Birinin "Kâtip Bakire'ye teşekkür ederim," diye mırıldandığını duydu.

Xcor inleyerek sırt üstü yuvarlandı. Zypher onun üzerinde duruyordu. Balthazar da.

"Oldukça kötü yaralanmış."

Kan kaybı ve yaralanma onu bilinçsizliğe sürüklemeyen önce duyduğu son şey buydu.

Bir blok ötede, Rhage'in ara sokakları dolduran lanet insanlar sayesinde kendi sorun listesi vardı. Elleri başının üzerinde ve sırtı yaklaşan mavili çocuklara dönük, sinirliydi. Ve sıkılmıştı.

Gerçek parti, o avcılarla birlikte, Bill Murray'nin - Manny Manello'nun diyelim - kurşun geçirmez medevac şeyiyle birlikte devam etmişti. Bu arada, Caldie'nin en iyilerinden altılı bir paketle burada sıkışıp kalmıştı.

"Kimıldama."

Tıpkı filmlerdeki gibi, diye düşündü gözlerini devirirken. "Siz nasıl isterseniz, memur bey."

Keskin işitme yeteneği sayesinde konumlarını tam bir doğrulukla saptayabiliyordu. Ve ara sokakta önünde hiçbir şey yoktu. Ne araba, ne gece yarısı yayaları, ne de diğer polisler.

Manny'nin sonunun nereye varacağını sadece Tanrı biliyordu. Ya da Trez ve Selenaya ne olduğunu.

Bunun için zamanı yoktu.

"Memur bey?"

"Kimıldama."

"Alınma ama üflemem lazım."

CPD onu en ufak bir şekilde strese sokmadığı için bir anda ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

OMFG'leri hayal ederek uzaklaşırken moleküler halinde gülümsüyordu.

Ama o bir tür hayır-hayır yapmıştı. Küçülme Topluluğu ile savaşta tek bir kural vardı: Aptallar galerisini kızdırmayacaksın. Yani, insanların vampirlerin bir Cadılar Bayramı efsanesinden çok daha fazlası olduğunu ve Walking Dead'in aslında sadece bir TV dizisi olmadığını bilmemeleri herkesin yararınaydı.

Ancak bazen başka seçeneğiniz olmazdı. Az önce Frick ve Frack'e, kelepçeli kardeşlere ve diğer arkadaşlarına müthiş bir gösteri sunmuş olsa da, Manny'nin ona gerçekten ihtiyacı varken ve Trez ile Selenanın da muhtemelen ona ihtiyacı varken hafızalarını silmekle vakit kaybetmekten daha iyiydi.

İlerleyerek nehre üç blok kala bir teslimat girişinin çatısında yeniden şekillendi. Manny zırhlı tankıyla, arkasında CPD birimlerinden oluşan düğün treniyle ara sokaktan aşağı doğru hızla ilerlerken, Rhage Xenon ışınlarının ışığına doğru parladı ve iyi doktora devam etmesi için el salladı.

Sonra sakın ve kasıtlı bir şekilde ambulansın arkasına geçti ve aracı takip eden hedeflere ateş açtı. Yine de bir pislik değildi. Mary'si de bir zamanlar insandı -ölümsüz olması dışında hâlâ insan sayılırdı. Bu yüzden ilk gelene ilk hizmet esasına göre ön tekerlekleri ve motor bloklarını hedef aldı. Öndeki birim hızla kontrolünü kaybedip bir kuyruk dönüşüne girdi, bu da ikinciye güvenli bir şekilde vurmanın daha zor olduğu anlamına geliyordu. Ama o her şeyi yerle bir ederek işe yaramaz hale getirdi.

Güle güle.

Manny'yi iki blok ötede tekrar yakaladı ve aracı bıraktığı gibi yolcu koltuğuna geçti.

Manny bir çığlık attı ama dikkatini kaybetmedi. Onları hareket halinde ve sokağın ortasında tuttu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi iyi kalpli doktor. "Nehre doğru gidelim. Ne yapacağımızı çok iyi biliyorum."

"Her yerde polisler var."

"Sana ne zaman döneceğini söyleyeceğim." Rhage telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı. Bir blok sonra, "Şimdi! Tamam!" diye bağırdı.

Manny onları doksan derecelik bir açıyla fırlatıp tekrar gaza bastığında Rhage sıkı sıkıya tutundu.

"Üzerimizde bir helikopter var," diye duyurdu Manny.

Elbette, geniş ekran, üzerlerine bir ısı lambası çeken parlak bir ışık alanının hoş bir görüntüsünü gösteriyordu, helikopter onları havadan görüntülerken geniş ışın etrafta yanıp sönüyordu.

"İki blok yukarıda, sola dön."

"Bize doğru yaklaşıyorlar-" "Yap şunu!"

Ve bir anda otoyolun altında kaldılar, spot ışığı söndü.

"Bir blok daha," diye mırıldandı Rhage, ileri atılarak dua etti-"İşte!"

Sağ tarafta bir servis bölmesi yavaşça açılıyor, paneller yükselerek küçük bir ev büyüklüğünde kararmış bir garaj alanını ortaya çıkarıyordu.

"Bu biziz!"

"Lanet olsun, bunu nasıl yaptın?" "V'ye selam olsun."

Bir anda Manny'nin karavanı, içindeki gazlı bezler, şırıngalar, neşterler ve ön koltuğundaki iki zavallı orospu çocuğuyla birlikte gizlenmiş ve teslimat bölümünde kene gibi kilitlenmişti.

Manny motoru durdurdu ama direksiyonu bırakmadı. Sanki yeniden araba kullanmak zorunda kalmayı bekliyormuş gibiydi. "Şimdi ne yapacağız?"

Rhage camını daha da indirdi ve dışarıdan geçen polis arabalarının seslerini dinledi. "Sakin ol-"

Telefonu çaldı ve cevap verdi. "İyi iş, kardeşim."

Vishous'un sesi bir çan kadar netti. "Ve sen de buna hiç ihtiyacımız olmayacağını sanıyordun."

"Uzaktan aktivasyon için Tanrı'ya şükürler olsun." "Telefonum aracılığıyla. Bum! Güvende misin?"

"Evet, ama sanırım biri gelip bizi almazsa bir süre daha burada kalacağız."

"Aşağıda ne haltlar dönüyor?" "Bizi al, eve dönerken anlatırım."

"Yirmi dakika içinde orada ol. Tabii CPD için endişelenmemiz gerekmiyorsa?"

"Oh, hayır." Rhage eliyle bir pshaw çekti. "İyi olacaksın. Etrafta polis yok."

Telefonu kapatırken Manny ona baktı. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu posta kodu polis kaynıyor."

"Egzersize ihtiyacı var."

Manny bir küfür savurarak başını koltuğunun arkasına birkaç kez vurdu. "Kahretsin! Bu kötü çocuğu henüz kullanma şansım bile olmadı ve her şey mahvoldu."

"En azından bazı düğmelerle oynama şansın oldu. Bu da kurşun geçirmezlik için iyi bir beta testi oldu." Bir mesaj geldiğinde Rhage'in telefonu çaldı. "Oh, iyi haber-Trez ve Selena eve sağ salim varmışlar. Sanırım eğlence başlamadan önce şehirden ayrılmışlar."

"Çok rahatladım." Manny derin bir nefes aldı ama sonra küfretti. "Bu şeyi buradan nasıl çıkaracağız? Şehirdeki her polis karakolunda bunun bir tarifi olacak."

Rhage içeriye baktı ve omuz silkti. "Gerekirse parça parça."

"Nedense bu pek güven vermiyor."

"Kayınbiraderini elinde tornavidayla görmedin."

Bu orospu çocuğu hemen hemen her şeyi parçalarına ayırabilir." "Yeniden birleştirme konusunda nasıl peki?"

"Harika."

"Sırf küçük bir kız gibi ağlamayayım diye bana yalan mı söylüyorsun?" "Oh, hayır. Hiç de değil."

Rhage bükülmüş etrafında içinde onun koltuk ve aktif hale getirildi telefonundaki el feneri uygulaması.

"Otostopçuları mı kontrol ediyorsun?" Manny çizdi. "Burada atıştırabileceğim bir şey var mı?" "Sterilizasyonun tadını sevmiyorsan yok."

Rhage koltuğuna yeniden yerleşti ve aleti yatar konuma getirdi. "En kötü ihtimalle-"

"Hayır, karavanımı yiyemezsin." "Sen de yasak mısın?" "Evet!"

Gözlerini kapatarak doktoru tersledi. "Parti bozan."

OTUZ SEKİZ

Sarayın kütüphanesinde, iAm son raftaki şifa metinlerinin son sırasındaki son cildi kaydırarak çıkardı. Deri kapağı açtığında, kafasındaki çığlık o kadar yüksekti ki, içindekiler bölümünü okumaya odaklanamadı.

"İşte," dedi Maichen. "İzin verin."

Kendisini bir korkak olarak işaretlemesine rağmen, kışının üzerine düşmesine izin verdi, sert zemin soluk mavi hizmetçi kıyafetinin ince örtüsünü ısırdı.

Maichen'ın ne bulacağını zaten biliyordu. Ya da bulamayacağını. Bu aptallığa kalkıştığı zamanki mantığındaki kusur, bu hastalığı hiç duymamış olmasıydı. S'Hisbe'nin şifacılarından biri değildi, insanları neyin hasta ettiği ve nasıl iyileştirileceği konusunda geniş bir bilgiye sahipti, ama Selenanın sahip olduğu gibi bir şey? Gölgeler bunu veba gibi uzak durulması gereken bir kusur olarak görürlerdi, yani bu konuda ortak bir bilinç olurdu.

Bunu bilmeliydi. Ama söz konusu kardeşi olduğunda, onu kurtarmak için her şeyi yapabilecek durumdaydı.

"Onun da benzer bir hastalığı var mı?" diye sordu

Maichen. "Ne?"

"Sen sadece dedi sen oluyap herhangi bir şey için Kaydet Kardeşin mi?"

Harika, şimdi de yüksek sesle konuşuyordu. "Geri dönsek iyi olur."

Sesi kapattı. "Bulamadığımız için üzgünüm-" "Hadi, gidelim."

iAm ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Tüm o değersiz kelimelerle dolu son kitabı gözden geçirme sürecinde, o da kendini yere oturtmuştu.

Maskeli yüzü sanki adamın avucuna bakıyormuş gibi yukarı doğru kalktı.

"Gitmemiz gerek," diye mırıldandı, keşke o lanet kitabı yerine koysa ve onunla birlikte yola çıksa.

Sonunda kolunu uzattığında, ağır manşon aşağı kayarak ince bileğini ve uzun, ince elini ortaya çıkardı. Titriyordu.

Teninin rengini seviyordu. Kendi teninden daha koyu.

Ona dokunmadan önce kabaca, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Temas ettiğinde vücudu sarsıldı, elektrik onu yaladı, bağlantıdan kalbine doğru ilerledi ve hayati ritim yapıcının daha da hızlı atmasını sağladı. Emin değildi ama kızın da şoku hissettiğini düşündü, üzerini örten cüppe sanki sıçramış gibi keskin bir şekilde kaymıştı.

Yine de bunları düşünecek zaman yoktu.

Kitabı kızın boştaki elinden alarak, açılan yuvaya yerleştirdi ve çıkışa doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Yaklaşık on beş adım gitmişti ki, kızın üzerindeki hakimiyetini henüz bırakmadığını fark etti.

Elini bırakması için kendini zorlaması gerekti.

Gizli kapıya geldiklerinde kenara çekildi ve bir tür izleyici ya da güvenlik kontrolü olması ihtimaline karşı eşyaları açmasına izin verdi.

Koridorda dedi ki, "Çömel, hatırladın mı? Sen çok uzun ve çok büyüksün."

Ben de programa uydum. "Teşekkürler."

Onun önden gitmesine izin verdiğinde, kendini onun yürüyüşünü izlerken buldu; cüppenin altında vücudunun kayması neredeyse tamamen kamufle olmuştu. Onun altında neye benziyordu? Yüzü nasıldı?

Düşünceler aklına gelir gelmez onları bir kenara bıraktı. Şimdi böyle bir şey için bir saniyeyi bile boşa harcamanın zamanı değildi.

Söyleyebildiği kadarıyla yaklaşık yirmi beş mil gitmişlerdi ki bir grup gardiyan üzerlerine geldi. Yüzünü örten ağın altından, iAm yaklaşımlarını izledi ve kaçmak için kendini bir savaşa hazırladı. S'Ex'in güvenlik ekibinin tipik özelliği olarak siyahlar giymişlerdi, fedailer gibi yapıydılar ve silahları bellerindeydi, kalçalarındaki uzun saplı hançerler her an ellerinin altındaydı. Yüzleri açıktı ve hatırlayamıyordu - bu savaş yolunda oldukları anlamına mı geliyordu?

Kahretsin, fark edilmişler miydi?

Önünde Maichen gözünü bile kırpmadı. Durdu, iki elini kalbinin önünde birleştirdi ve yalvarırcasına başını eğdi. Onun arkasında kalan iAm, onun duruşunu aynen taklit etti; bacaklarını yarıya kadar açmaya zorlarken uyluk kasları gergindi.

Muhafızlar ikisine de baktı ve iAm lavanta kokusu numarasının işe yaraması için dua etti. Eğer damarlarında dolaşan saldırganlığa yakın bir koku alırlarsa ...

Ama hayır, sadece başlarını salladılar ve devam ettiler. Şükürler olsun.

Yüz metre kadar sonra kadın aniden durdu ve adam neredeyse ona çarpacaktı. "Geldik," dedi koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak.

Hücresinin kapısını tetiklemesini bekledi. Açmayınca ona doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "Bu senin hatan değil. Ve teşekkür ederim."

Başını eğdi ve maskeleyemesinin arkasından çıkan sesi boğuk gibiydi. "Çok üzgünüm. Tüm bu olanlar için."

"Bu konuda endişelenme. Ve artık beni görmeye gelmeni istemiyorum. Görevleri takas et ama bu işe karışma. Bu kâbusun içinde zaten yeterince insan var."

Kız ona bakarken ağı panelin yeri değişti. "Daha fazlasını yapmak istiyorum. İzin ver serbest kalmana yardım edeyim-"

"Hayır."

"Senin bir gerbil olmanı istemiyorum."

"Ne?"

"Sonsuza kadar orada kalmanı istemiyorum."

"O kadar uzun sürmeyecek, sana söz veriyorum." Yine de buradan bir an önce çıkması gerekiyordu. "Şimdi, lütfen gider misin?"

Kadın tereddüt etmeye devam edince, elini tutup duvara koyarak hapishane kapısının açılmasını tetikleyen kişi o oldu-

İçeride ışıklar açıldı, kapalı değil. Ve s'Ex yatak platformunun üzerindeydi, sırtı yatak başlığına yaslanmıştı, bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı.

Bir elinde bileme taşı vardı. Diğerinde ise bir hançer vardı.

Yavaş ve emin vuruşlarla bıçağı keskinleştiriyordu.

Başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Sizi şahsen kontrol etmeye geldiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

iAm vücudunu Maichen'inkinin önüne koyarak onu tamamen engelledi. "Bu onun hatası değil. Onu ben zorladım."

"Bu bir yalan." Cellat başını kaldırdı, siyah gözleri parlıyordu. "Ama bunu yapıp yapmamanız sorunlarınızın en küçüğü."

Fritz arabayı Kardeşlik'in malikânesinin önüne çektiğinde, Selena daha araba durmadan Mercedes'in arkasından fırladı. Bu ani hamle, içinde tuttuğu heyecanın bir ifadesiydi ve iyi hissettiriyordu.

Ancak topuklu ayakkabı giyyordu ve inişi kötü oldu: Ayakkabılarının arka uçları kaldırım taşlarının üzerinden sekerken, yerçekimi onu yakaladı ve kollarını savurdu, ağırlığı dengesiz bir şekilde kaymaya başladı-

Trez güçlü bir hamleyle onu kollarının arasına aldı, düşmesine fırsat vermeden yakaladı ve havaya kaldırdı

kocaman göğsüne karşı.

Onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tuttu.

Kollarını adamın boynuna dolayarak arkasına yaslandı ve o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki muhtemelen deli gibi görünüyordu. Ama umurunda değildi.

"Bu inanılmazdı!"

Trez giriş kapısına çıkan basamakları tırmanırken sııttı. "Kesinlikle başka bir şeydi."

Trez'in trisepslerini gererek uşağa seslendi: "Fritz, bunu yarın gece tekrar yapabilir miyiz?"

Uşak da onların peşinden gitti. "Ama tabii ki hanımefendi! Hizmet etmek için her şeyi yaparım. Ancak şunu belirtmeliyim ki, bu tür gezilere çıkmadan önce arabanın biraz bakıma ihtiyacı var."

Muhtemelen haklıydı ve belki de bu yüzden doggen onu çeşmenin uzak tarafındaki diğer araçların yanına değil de ön kapıya paralel olarak park etmişti. Bu şey artık geri geri gidebiliyor muydu?

Giriş holüne girdiklerinde kısa bir duraklama oldu ve ardından Fritz'in çalışanlarından biri tarafından malikânenin sıcak, yemyeşil iç mekânında karşılandılar.

"İzin verirsiniz," dedi uşak, "belirttiğim gibi Son Yemek'in hazırlıklarıyla ilgilenmeliyim."

"Bizi tek parça halinde geri getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı Trez. "Benim için bir zevkti."

Köpek yemek odasından geçerken Trez merdivenlere yöneldi, uzun adımları fuayenin mozaik zeminini aştı ve Selena saf adrenalinden farklı bir nedenle gülümsemeye başladı.

Ama onu yatak odasına götürmedi. Erkeği, soldaki büyük merdivenin tabanından dolaşarak onları banyonun süslü kapısına götürdü.

"Benim için kapıyı aç," diye hırladı.

Başını kaldırdı ve adamın yüzüne baktı. Saf cinsel ihtiyaç çenesini gıcırdattı ve gözlerini kısarak onu kendisinin hayvani bir versiyonuna dönüştürdü.

Araba yolculuđuna verdiđi tepkiyi dűşündű.

Elini uzatarak piriñ topuzu kavradı ve kilidi açarak içeri girdi.

Tuvalet için özel bölmesi, mis gibi kokan havası, özellikle de duvarları ve zemini kaplayan şeftali, kırmızı ve pembe damarlı mermeriyle ne güzel bir odaydı. Lavabonun üzerindeki aynanın her iki yanından kırmızı ve şeftali rengi saten sarkıyordu, sanki dışarı bakılacak bir pencereymiş gibi ve lavabonun etrafındaki kadife süpürgelik altın pűsküllű saçaklarla kan rengine bűrűnműştű. Eski moda gaz lambaları odanın dört bir yanında durmaksızın yanıyor, sarı ışığı mumlarınkine benziyordu.

"O kilidi kullanmak isteyeceksin," dedi, eğilerek kızın o şeye ulaşmasını sağladı. Eve doğru kaydır. Onlara biraz mahremiyet ver.

Uzak duvarda uzun, etekli bir bank vardı ve onu oraya getirdi, her türlü ipek ve iğne oyası yastığı yere iterken bir eliyle onu tuttu. Onu uzatarak omuzlarını, belini, bacaklarını okşarken boğazının derinliklerinde mırıldandı.

"Bütün gece bunu dűşündűm," dedi.

Adam avuçlarını daha da yukarı kaldırırken, elbisesinin okşayışının kalçalarının üzerinden geçtiğini hissetti.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı onun seksine bakarken.

"Şimdiden unuttun mu?" Göz kapaklarını indirirken gülűmsedi. "Bana külot dışında her şeyi verdiklerini mi?"

"Mmm, hayır, hatırlıyorum."

Bacaklarını kalçalarına dolayabilmek için onu öne doğru çekerek etrafında dolaştırdı. Onun üzerine eğilerek ağzını boynunun yan tarafına koydu ve sonra dilini kulak memesini ısırana kadar yukarı çekti.

"En zor şey ne biliyor musun?"

Soruyu pelvisinin bir hamlesiyle noktaladı, uyarılmışlığı pantolonunun ince kumaşından çıplak seksine doğru itiyordu. Kızın nefesi kesilirken, adamın parmakları elbisenin korsajında gezindi.

"Hmmm?" diye mırıldandı, onu azarlamak istercesine tekrar ısırdı. "Öyle mi?"

"İyi bir fikrim var," diye inledi.

"Bu değil." Tekrar kadının göbeğine doğru itti ve ereksiyonuyla onu okşadı. "İster inan ister inanma."

"Ne-ne...?"

Ağzını kızın kulağının yanına koydu. "Dişlerimle elbiseni yırtmak değil. Bundan sonra seni Last Meal'e götürmek istiyorum ve Kardeşlere ne kadar saygı duysam da..." Trez onun omzuna doğru bir öpücük kondurdu. "Seni çıplak görürlerse hepsini öldürmek zorunda kalırım. Ve bu çok fazla temizlik demek."

"Peki ne yapacaksın?" "Benim için otur."

Adamın dediğini yaparken başı dönüyordu ama bu tutkudan, sıcaklıktan... ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. "Şimdi... ne?"

"Bundan çok dikkatli bir şekilde kurtulacağız." Etek ucunu kavrayarak, siyah tutamı kadının belinin üzerinden yukarı çekti... göğüslerinin üzerinden. "Fuuuuuuuuck."

İpeği yere atarken, ortaya çıkardığı şeye bakakaldı. "İşte istediğim bu."

Avuç içleri kalçalarını aşağı yukarı okşarken, başını meme uçlarından birine indirdi, onu içine çekti, emzirdi, koyu renkli başı soluk teniyle tezat oluşturdu. Başının geriye düşmesine izin vererek, dizlerini daha da açarak ona istediği erişimi sağladı.

Çıkardığı ses tamamen erkek hayvan sesiydi ve onu öne doğru sarsarken kalçalarını sertçe kavradı.

"Ver bana," dedi. Kendini bırakırken hızlı bir fermuar sesi duyuldu ve sonra o hırıltı geri geldi. "Bütün gece. Bütün gece bunu düşündüm."

Adam kalçasını bir hamleyle kadının içine itti ve kadın adamın bileklerine tutunarak tekrar yukarı doğru kalktı. Adam sert hareketlerle kendini bıraktı ve kadın ona verdiği her şeyi aldı, güçlü bir salıverme anında ivme kazandı. Çok ateşli, çok vahşi... düşünceli akşam yemeğinin doruk noktası, çılgın

Eve dönüş yolculuğu, onun yanındayken yaşadığı sürekli beklenti.

Onu tekrar ağzına doğru çekerek, onun gücüne sarıldı, dudaklarını aradı ve aşağıdaki penetrasyonların ritmi bunu imkansız hale getirene kadar dilini içine çekti. Daha hızlı, daha sert ve sonra orgazm onu vurdu.

Ve tıpkı o cam bölmelerin içinden geçiyormuş gibiydi, hız kazanıyor ve sonra muhteşem bir şekilde paramparça oluyordu.

Vücudunun parçalanması dışında.

Harika bir şekilde.

Tam aşağı doğru süzölmeye başlamıştı ki, adamın bileğini dudaklarında buldu. "Al benden," diye homurdandı. "Dişlerini etimde hissetmek istiyorum."

Anında ateşi yeniden yükseldi ve adamın kolunu iterek yolundan çekti. Dişleri hızla aşağı inerken tısladı ve boğazının yan tarafına, tam kalbinden yukarı çıkan kalın damara vurdu.

Trez onun adını haykırdı ve onu kendine çekti, başını eğdi ve daha fazlasını alması, ihtiyacı olan her şeyi alması için onu cesaretlendirdi; kalçaları ona kilitlendi, ereksiyonu vücudunun derinliklerine boşalırken sarsıldı.

Serbest bırakılması bir başkasını çağırdı ve onu tekrar sınıra götürdü.

Ve tüm bu süre boyunca kendini hiç bu kadar güvende ya da sevilmiş hissetmemişti.

OTUZ DOKUZ

Hücre kapısı Maichen ve onun arkasından sıkıca kapanırken, iAm başlığı çekip çıkardı ve fırlattı. "Bırak onu gitsin."

s'Ex güçlü bacaklarını yatak platformundan kaydırды ve ayağa kalktı. "En büyük başarısızlığım ne biliyor musun? İyi emir alamam."

"O bunun bir parçası değil. Bu seninle benim aramda."

"Evet, görüyorsun, hala yanlış anlıyorsun. Sen ve ben aslında gerçek dramada sadece küçük oyuncularız, ama bu konunun dışında."

Cellat öne doğru yürüdü ve iAm ellerini Maichen'e siper etti. "Dur."

"Ya da ne."

"Seni öldüreceğim."

s'Ex tam önünde durdu ve gözlerini burnundan aşağı dikti. "Gerçekten mi?"

"Evet." iAm ellerini yumruk yaptı ve dişlerinin aşağı indiğini hissetti. "Eğer mesele senin ya da onun buradan canlı çıkmasıysa, kapı açıldığında hala ayakta olanın o olacağını garanti ederim. Ve bu sırada ölsem bile umurumda değil."

s'Ex kaşlarını çattı ve hizmetçiye baktı. Ona hitaben, "Yanlış kardeş. Bunu biliyorsun, değil mi?"

iAm yana doğru eğildi ve göz temasını engelledi. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

"Benimle dövüşmek aptallık olur. Seni buradan çıkarmaya geldiğimi düşünürsek."

iAm dikkatinin dağılmasını reddetti. "İlk yumruğu sen mi atıyorsun yoksa ben mi?"

"Ne dediğimi duydun mu? Buraya sizi lanet olası kütüphaneye götürmeye geldim - ama sanırım siz ikiniz oradan dönüyorsunuz? Yoksa çıkışa giderken oraya da uğrayacak mıyız?"

Bunu takip eden sessizlikte, iAm celladın sözlerini ileri geri sararak hecelerin anlamını kontrol etti. Sonra kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

"Sakıncası yoksa bunu şimdi yapmamız gerekiyor çünkü yaklaşık yirmi dakika içinde mahkemeye dönmem gerekiyor."

Bu da neydi, diye merak ettim.

s'Ex gözlerini devirdi. "Seni içeri sokup çıkaracağımı söylemiştim, değil mi?"

"Beni buraya sen soktun! Kafama vurdurdun-"

"Hayır, pislik. Bunu gardiyanlarımdan biri yaptı. Seni kurtarmak için perde arkasında çalışıyordum, bu lanet hücrede olmaman gerekiyordu. Anlaşmamız böyle değildi."

Göz kırp.

"Kütüphaneye gittik," diye araya girdi Maichen. "Başarısız olduk. Ve ben de geliyorum. Buradan canlı çıktığından emin olmak istiyorum."

s'Ex ve iAm ona baktı ve "Hayır" diye bağırdı.

"Gördünüz mü?" dedi cellat etraflarından dolaşıp kapıya doğru yürürken. "Bir konuda anlaşabiliriz. Şimdi, bunu yapabilir miyiz?"

Ve o piç kavga etmekten bahsetmiyordu.

Vay canına. Kahretsin. Görünüşe göre güveni sandığı kadar yersiz değilmiş.

iAm Maichen'e baktı. Yumuşak bir sesle, "Bizi takip etmeyin," diye fısıldadı.

"Ona ne yapacağını söyleyemezsin," dedi S'Ex çıkışı tetiklerken. "Şimdi devam edelim - tabii bu hücrede çürümek istemiyorsan?"

iAm hizmetçiye başını salladı. "Yapma-"

"Bekliyorum," dedi s'Ex.

"maichen-"

"İstersem seni takip ederim," dedi tek söylediği, onun yanından geçip koridorda s'Ex'e katılırken.

iAm'in saçları alev alev yanıyordu, hâlâ gizlice giydiği hizmetçi üniformasıyla onu takip ediyordu. "Aptalca bir sebepten ötürü kendini öldürtürsen bunun vicdan azabını çekmeyeceğim."

Koridorda ilerlerken, onun sızlanmalarına aldırış etmedi. Duh. Kafasında bir beyin yok gibiydi.

Ya da belki de bu kendisiydi... Çünkü kendisini ondan ayrılmak istemezken buldu.

Ki bu çılgıncaydı.

s'Ex onları koridorlarda maichen'den farklı bir yol izleyerek yönlendirdi. Ve yol boyunca, iAm bir pusuya, bir yüzleşmeye, onu kışından becerecek bir sonuca hazırdı.

Ama on beş ya da yirmi dakika sonra saraydan çıkılmış, boş hizmetli odalarını geçmiş... ve Bölge'yi insan dünyasından ayıran duvarın önünde duruyordu.

iAm cellada doğru baktı. "Öylece gitmeme izin mi veriyorsun?" diye fısıldadı karanlığa.

"Dediğim gibi, anlaşmamız böyleydi, değil mi?" iAm cevap vermeyince, s'Ex başını salladı. "İşte bu üçümüz için bir son. En azından yas bittikten sonra gelip kardeşini almam gerekene kadar."

"Gittiğimi fark etmeyecekler mi?"

"Kimin umurunda ki? Suçluları düzenli olarak gönderiyorum.

-Ve bu konuda bilgisi olan herkesin hafızasından senin işaretini çoktan sildim." s'Ex Maichen'e baktı. "Gerçi o hücreyi bir mobilya showroomuna çevirmekte ısrar etmeseydin tüm bunlar çok daha kolay olurdu."

iAm avucunu uzattı. "Dürüst olmanı beklemiyordum." "Sen de siktir git." s'Ex kendisine uzatılan eli sıktı.

"şimdi git."

Böylece çıkış yolu ona açılmış oldu. Bariyerin üzerinden geçmesine bile gerek kalmamıştı.

iAm durakladı ve tekrar hizmetçiye baktı.

Bunu takip eden sessizlikte, s'Ex şiddetli bir küfür savurdu. "İkiniz arasında yaşananların hiçbirini onaylamıyorum. Ama o gittikten sonra işleri nasıl kapatacağını biliyorsun."

Ve cellat, siyah cüppesi arkasında dalgalanarak uzaklaştı.

Çok tuhaf, diye düşündü iAm dışıyla yalnız kaldığında. İhtiyacı olan kaçıştan iki adım uzaktaydı ama hareket edemiyor gibiydi.

"Yüzünü görebilir miyim?" dediğini duydu. "Gitmeden önce."

Kız cevap vermeyince uzandı ve elini başını örten kumaştan omuzlarına doğru gezdirdi. "Neye benzediğini görmek zorundayım yoksa günlerime musallat olacaksın."

Yine de bunu yapacağına dair bir his vardı içinde.

"I..." Sesi titriyordu. "Bilmiyorum."

iAm başını salladı ve kendini bir pislik gibi hissetti. "Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez." İçinden gelen bir dürtüye boyun eğdi ve sanki bir hizmetkârdan çok daha fazlasıymış gibi kadının önünde belinden eğildi. "Tekrar teşekkür ederim."

Dönerek açık kapıdan içeri girdi. "Yarın gece," diye ağzından kaçırdı. "Benimle buluşacak mısın?"

Bir ayağı Bölge'nin içinde, bir ayağı dışında donup kaldı. "Nerede?"

"Bilmiyorum. Bir yerlerde. Bir yerde... nasıl."

iAm kaşlarını çattı ve Trez'i s'Hisbe ile Symphath kolonisi arasındaki dağda nerede bulunduğunu düşündü. O kulübe hâlâ orada olmalıydı; Trez ona sığındığında lanet olası şey yüz yaşındaydı.

Rehv'in artık onu kullanmadığını da

biliyordu. "Kara Yılan Dağı'nı biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Yarı yoldayukarı ve doğu yan,üzerinde ve

Yıldırım Strike Trailhead'de bir kulübe var.

Oraya ilk ben gideceğim ve ateş yakacağım.

İçeride. Buradan ışınlanıp ışığı bulabilirsin. Gece yarısı benimle orada buluş."

Kızın alt dudağını çiğneyip durduğunu hayal edebiliyordu.

"Seni asla incitmeyeceğim," diye

yemin etti. "Biliyorum."

"Gitmem gerekiyor." Ona öyle sert bakıyordu ki, cübbesinin altını görmeye çalışıyordu. "Bunu bir düşün. Orada olacağım ve bir saat bekleyeceğim. Eğer gelemezsen, seni anlarım."

S'Hisbe'nin gözünde "önemli" biri değildi ama yine de, Bölge'den ayrılmak söz konusu olduğunda, konumları ne olursa olsun dişiler temkinli olmakta haklıydı.

Özellikle de göreceli bir güçleri yoksa.

"Güle güle," dedi arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce.

Dakikalar sonra buharlaştığında, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Yine de, bu kesin olsa da, yarın akşam dağdaki o yerde olacaktı.

Tam zamanında.

Sanırım onun gibi alaycı bakirelerin bile romantik yanları varmış.

Trez ve Selena nihayet alt kattaki tuvaletten çıkmayı başardıklarında, saat gece yarısından çok daha geç olmuştu. Aslında telefonunu kontrol ettiğinde saatin sabahın üçü olduğunu görünce şaşırmıştı.

Lanet zamanı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyordu. İnsanlar belli ki bugün için evlerine dönmeye başlamıştı, bilardo odasından gelen sesler.

"...mermi yağmuru!" Hollywood söylüyordu. "Sanki kurşun yağıyordu!"

"Benim zavallı mobil kliniğim." Manny'nin ses tonu pek de hevesli değildi. "İlk yolculuğuna çıktı ve lanet olası şeye ne olduğuna bak."

En azından o ikisi eve sağ salim varmıştı. Tanrım, onları düşünmemişti bile, ne kadar da benmerkezciydi.

Bu mu?

"Ve bu pislik bana hiç polis olmadığını söylüyor," diye araya girdi V. "Tahliye için. İnanılmaz, o rozetlerle dolu bir kongreye girdim."

Trez kolunu Selena'ya doladı. "Partiye katılmak ister misin?"

"Kendi payımıza düşeni anlatmalıyız!"

Onu alnından öperek fuayeden geçirdi ve kemerli geçitten bilardo masaları, kanepeler ve bir açık hava filmine ev sahipliği yapabilecek kadar büyük bir geniş ekranın bulunduğu alana götürdü.

"Şuna bakın, CNN'e çıktık," dedi biri televizyonun ışıkları yanarken.

Tabii ki muazzam ekranda, Mercedes'in lobide Die Hard'a doğru ilerlediği güvenlik kamerası görüntüleri sonsuz bir döngü halindeydi. Sonra kovalamacaya karışan bir polis memurunun ifadesi geldi. Ve başka bir yerden bir tanık.

Trez, Rhage ve Manny'ye başıyla selam verdi. Avucunu V ve Butch'a doğru kaldırdı. Dişisiyle birlikte Z ve Bella'nın yanına yanaştı.

"Çok fazla kapsama alanı var," dedi bir başkası hayıflanarak. "Kahretsin," diye cevap verdi bir başkası.

Selena'nın heyecanı bile hızla azaldı, sanki her şeyin neye benzediğini kendi gözleriyle görmek her şeyi çok gerçekçi kılıyordu.

Girişin iç kapısı açıldığında, Trez odaya soğuk bir hava akımının girdiğini belli belirsiz fark etti. Bir an sonra da omzuna bir el indi.

Etrafında döndüğünde, iAm arkasındaydı.

"Oh, hey, dostum." Kardeşini kucaklamaya gitti, ancak geri çekildi. "Bu koku da ne böyle?"

"İşyerinde yeni el yıkama makinesi."

Trez kucaklaşmayı takip etti. "Kurtul ondan. Seni yaşlı bir kadın gibi kokutuyor, neydi bu? Lavanta mı?"

"Merc'e ne oldu? Bu şey boka batmış." Trez ekranı işaret etti. "Bu oldu."

iAm onun yerine Selena'ya odaklandı, profilini ve elbisesini şaşkınlıkla izledi ve bunu çabucak örtbas etti.

"Bir randevuya çıktık," diye ağzından kaçırdı Trez.

Selena ona doğru baktı ve kim olduğunu görünce kollarını uzattı. "Merhaba," dedi kardeşini kucaklarken. "Sanırım Caldwell şehir merkezinden ayrıldık."

Komik olan, dişisiyle temas kurduğunda öldürmek istemediği tek erkeğin iAm olmasıydı. Sanırım bağlı olduğu erkek, iAm'in bırakın eylemde bulunmayı, düşüncede bile asla sınırı aşmayacağını anlamıştı.

iAm biraz gülümsedi. "En azından Benz'in neden elli bin dolarlık bir kaporta işine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ben kendime yardım ederken bir şeyler içmek ister misin?"

Trez başını salladı. "Hayır, ben iyiyim."

Kardeşi bara doğru giderken, Trez izin isteyip adamı takip etti. "Hey, dinle, sadece radyo sessizliğine girdiğim için özür dilemek istiyorum-whoa!"

iAm'in aldığı şişe erkeğin elinden kayarken, Trez şişeyi yere düşmeden yakaladı ve işte o zaman kardeşinin ellerinin ne kadar kötü titrediğini gördü.

"Tanrım, iAm, iyi misin?" "Oh, evet. Abso."

"Al," dedi ve votkayı geri verdi. "Kendi içkini yapmak istediğine emin misin?"

"Olumlu."

"Bekle, sana bir bardak getireyim." Barın etrafından dolaştı ve iAm kare şişenin kapağını açarken raftan bir kısa ve çömelmış bardak aldı. "Kızılıcak suyu, değil mi?"

"Hayır."

"Temiz mi? Genelde böyle votka içmezsin." "Verimlilik, kardeşim. Bu gece her şey verimlilikle ilgili."

Trez bardağı uzattı ve iAm'in içine şeffaf, relax-o-matic'ten sağlıklı bir ölçü dökmesini izledi. Seviyenin yükselmesinin durmasını bekledi ve durduğunda

hissetmediği için, yaşadığı şoku özenle görmezden geldiğini fark etti.

iAm ikisi arasında ılımlı olanıydı.

Tüm bunları içti ve kanındaki alkol seviyesi koma bölgesine girecekti. Yine de çok uzun bir yirmi dört saat olmuştu.

"Restoranda işler nasıl?" Trez bardağın sahipliğini devrederken sordu.

"Ah, güzel. Evet.

Güzel." "Kulüpler mi?"

"Aynı."

iAm boku su gibi içti, tüm yükü uzun, açık boğazlı bir seansta yuttu.

Trez küfretti. "Çok özür dilerim."

"Neden?" diye mırıldandı iAm.

"Nedenini biliyorsun."

Cevap olarak gelen homurtu pek çok anlama gelebilirdi. "Dinle, gidip yatmam lazım. İşim bitti."

"Evet, sanırım biz de aynısını yapacağız."

"O nasıl?"

Trez başını çevirip kardeşine bakmaya niyetlendi ama gözleri hareket etmeyi reddetti. Selena'nın sırtının zarif kıvrımlarını izlerken, onu o tuvalette çıırılçıplak, bacaklarını açmış, iri göğüslerini ağzına, ellerine açmış olarak gördü. Sonra onu Benz'in arkasında çılgınca gülerken hayal etti. Akşam yemeği yedikleri sırada geceye baktığını hatırladı.

"İnanılmaz biri," dedi boğuk bir sesle. "Kesinlikle harika."

"Bu iyi, kardeşim. Bu çok iyi." iAm

CLIX ve kolunun altına sıkıştırdı. "Dinle, gidip biraz uzanmalıyım.

-Ama bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan tarafta olacağım, tamam mı?" "Teşekkürler."

iAm arkasına dönüp bakmazken, Trez'in o erkeğe yüklediği yükün her zerresini hissetmemek mümkün değildi.

Bir gün, tüm bunları telafi etmenin bir yolunu bulacağına yemin etti.

KIRK

Kaçış yoktu.

Layla bilardo salonundaki grubun ortasında dururken, gizlice dışarı çıkıp arabasıyla küçük bir gezintiye çıkmaya kalkarsa, kolay kolay cevaplayamayacağı sorularla karşılaşacağını farkındaydı. Ama daha da önemlisi, Luchas'ın klinikteki durumu ciddi olsa da stabildi. Qhuinn hâlâ onunla birlikteydi, Blay de onun yanındaydı ve buraya sadece yiyecek bir şeyler almak için gelmişti.

Mülkten ayrılmak tamamen yanlıştı. Özellikle de Xcor gibileri görmek için.

Ve belki de bu en iyisiydi. Bir gece önce çizgileri aşmanın eşiğine gelmişti, bu çizgiler onu uzun uzun düşündükten sonra başa çıkamayacağını bildiği bir bölgeye götürecekti. Sevgili Bakire Kâtip, ne düşündüğünü hayal bile edemiyordu ve bu zorunlu ayrılık iyi bir şeydi - her ne kadar Luchas'ın acı çekmesini istemese de.

Şöminenin üzerindeki devasa televizyon ekranında, silah sesleri ve gıcırdayan arabaların görüntüleri bir filmden fırlamış gibi yanıp sönüyordu.

Şehir merkezinde olanlar inanılmazdı. Tanrıya şükür kimse yaralanmamıştı.

Birisi Manny'ye "Peki, şu süslü karavanın şimdi nerede?" diye sordu. "Hala nehrin aşağısında. V'nin evinde bırakmak zorunda kaldık.

Depo." Doktor çığlık çığlığa bir baş ağrısı varmış gibi gözlerini ovuşturdu. "Her yerde kurşun delikleri vardı ve ben bununla büyük bir şeye vurdum."

"Daha az mı?" dedi Kardeşlerden biri.

"Hayır. Dışarı çıkıp kontrol ettiğimde ön farlarda ve ızgarada kırmızı kan vardı. Yani ya bir insandı ya da sizden biriydi - ve buradaki insan sayısına ve topallama eksikliğine bakılırsa, birincisi olmalı."

"Ya da bir piç."

"Olabilir. Evet. Her kim yaptıysa, sonrasında canlarının yandığına eminim."

Layla kaşlarını çattı. "Biri mi vuruldu?"

"Bizden biri değil, merak etme," diye cevap verdi biri. İcini garip bir önsezi kapladı.

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kimsenin çıkışını fark etmediğini kontrol ettikten sonra, Doktor Jane'den ödünç aldığı polarının cebinden telefonunu çıkardı ve hızlıca bir mesaj gönderdi. Mesaj geçer geçmez kelimeleri sildi ve cihazı tekrar ortadan kaldırmadan önce titreşimde olduğundan emin oldu.

Ön kapının yanında volta atarken, elini cebinde telefonun ince gövdesine götürdü ve cevap bekledi. On dakika sonra hiçbir şey gelmeyince, telefonu yanlışlıkla kapatmadığını iki kez kontrol etti.

"Hey, oradaki."

Dönüp baktığında Qhuinn ve Blay'in tünelin merdivenlerin altındaki gizli kapısından çıktıklarını gördü.

Kızarak, "Ben de tam aşağı iniyordum" dedi.

"Rahatça dinleniyor. Doktor Jane hayati değerlerinin iyiye gittiğini söylüyor. Acil bir tehlikesi yok."

Blay araya girdi, "Öyleyse yatmaya gidiyoruz. Düşmeden önce."

Qhuinn o kadar sert esnedi ki çenesi patladı. "Doktor Jane kendini aşağıya atıyor. Sanırım iki gündür ayaktaymış. Bir değişiklik olursa hemen bizi arayacak."

"Bana ihtiyacınız olursa haber verin?" dedi.

"Sanırım şimdilik iyiyiz. Her şey için teşekkürler. Gerçekten."

İyi günler dileyerek kucaklaştılar ve kız normal davranmakta oldukça başarılı olmuş olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra birlikte ikinci kata çıktılar.

Endişesinin farkında değil.

Layla bilardo salonuna doğru baktı. Telefonunu çıkarıp saati kontrol etti.

Sabah üçte.

Hala bir mesaj yok.

Ne yaptığını tam olarak anlayamadan yemek odasından mutfığa doğru süzüldü. Köpekler Son Yemek'i hazırlamak için harıl harıl çalışıyorlardı ve Fritz, kız yanından hızla geçip giderken başını kaldırıp saygılı bir selam vermekle yetindi.

Garaja doğru adım attığında kimse fark etmedi. Ya da uzak taraftaki kilitli kapıya koştu. Tuş takımına kodu girdiğinde, sürgü açıldığında kısa bir bip sesi duyuldu.

Birkaç dakika sonra arabasının direksiyonuna geçmiş ve hızla uzaklaşmıştı.

Dağdan aşağı doğru ilerledikçe sis onu yavaşlattı ve bu gecikme kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Ama dağın eteklerine varmayı başardı ve kırsal otoyola döndüğünde gerçekten gaza bastı.

Çok fazla zaman yoktu.

Tanrım, bağımlılık böyle bir şey olmalı, diye düşündü, direksiyonu parmak eklemlerini yakacak kadar sert kavrarken uyuşmuş bir halde.

Uyuşturucuya ya da içkiye... ya da onun durumunda Xcor'a... duyulan çekim karşı konulmazdı. Ve teslim olmanın hiçbir zevki yoktu, sadece bir kez daha daha daha iyi dürtülerinizi geçersiz kıldığınız ve sizi öldürebilecek bir şeye yenik düştüğünüz gerçeğinden dolayı ağrıyan bir suçluluk ve yankılanan bir kendinden nefret vardı.

Ya da en azından hayatını mahveder.

Ama Kâtip Bakire ruhunu kurtarmak için Xcor'un iyi olduğundan emin olmaya gitmemelik edemezdi.

Kral'ın seyirci evinde, Paradise masasının önündeki yaşlı adama gülümsedi. "Oh, rica ederim. Bu gece sizi içeri aldığımıza sevindim."

"Çok yardımcı oldunuz." Şapkasını eline alarak onu selamladı. "Şafağa kadar iyi saatlerde olun."

"Kendiniz de."

Adam salondan çıkarken, kadın sandalyesine geri oturdu ve gözlerini kapattı. Gecenin son randevusu. Wrath sekiz saat boyunca saatte iki ila dört kişi görmüştü, yani en az on altı, belki de otuz kişi ederdi. Ve her biri için babasının belirlediği protokolü izlemişti: giriş, daha önce Kral'ı görmeye gelmemişlerse kayıt, çağrılmadan önce yiyecek ve içecek ikramı. Daha sonra, onlara iyi günler dilemiş ve babasının görüşme ve alınan kararlar ya da verilen izinler hakkında kendisine verdiği notları veri tabanına girmişti.

Sadece yorgun değildi. Bitkin düşmüştü. Öğrenecek çok şey, çok fazla isim ve sorun, soy ağaçları ve kan bağları vardı ve hataya yer yoktu.

Ayrıca, beklerken, özellikle de yalnız gelenler olursa, herkesi hoş karşılaması ve onlarla sohbet etmesi gerekiyordu.

Bu, babası tarafından belirlenen işin bir gereği değildi. Ama bunun önemli olduğunu hissetmişti.

Belki hostes kıyafeti yüzünden. Daha çok glymera eğitiminden dolayı. "Burada bir sürü boş sandalye var."

Göz kapakları açıldı ve sıçradı. "Peyton! Tanrım, kapıyı çalamaz mısın?"

"Girdim. Ve Kardeşlerden biri beni içeri aldı - ki bu neredeyse mesane kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu." Açık kemerli geçide baktı. "Ve masanın önünde bir kapı yok, yoksa ben de muşta olayını yapardım. Korkuttuğum için özür dilerim."

Faresini yana doğru iterek bilgisayar ekranındaki çok renkli, şeffaf baloncukları temizledi. "Ne istiyorsun?"

"Mesajlarıma cevap vermedin. Ya da aramalarıma." "Sana çok kızgıyım."

"Parry, hadi ama. Böyle yapma."

"Sana bir sorum var." Bakışlarını üzerinde çalıştığı Excel tablosundan onun mavi gözlerine kaydırıldı. "Sarı saçlı olduğun için bir seçim yapmana izin verilmemesi hoşuna gider miydi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse, saç renginden bahsetmiyoruz-"

"Ben ciddiym. Benimle tartışmayı bırak ve soruya cevap ver."

"CVS'ye gider ve siyah saç boyası alırdım."

Başını sallayan Paradise, üzerinde yapılacaklar listesinin olduğu defteri eline aldı ve daha önce yaptığı birkaç şeyi işaretledi.

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Peyton. "Neden savaşta olmak istiyorsun ki zaten? Aristokratlar da orada öldürülecek, biliyorsun. Neden güvende olmak istemiyorsun-"

"Bir masanın arkasında, değil mi? Ya da daha büyük olasılıkla büyük bir evde bir elbisenin içinde. Değil mi?"

"Adil cinsi kollamak yanlış bir şey değil."

"Senin nargilene dönmen gerekmiyor mu?"

Onun daha yüksek olan boyundan kendisine dik dik baktığını hissedebiliyordu. "Baskınları hatırlamıyor musun, Parry? Nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun? İnsanlar kendi evlerinde katledildi. Daha hayattayken vücutlarından parçalar koparıldı. Lash'in anne ve babasını yemek masasının etrafında otururken buldular, cesetler sandalyelerde yemek yiyormuş gibi dik duracak şekilde düzenlenmişti. Neden bunun bir parçası olmak istiyorsun?"

Paradise yine o sert bakışla karşılaştı.

"Hayır!" "O zaman neden bu kavgayı yapıyoruz!"

"Çünkü seçmek istiyorum. İstersem riski üstlenebilmek istiyorum ve sanki olan her şeyi hatırlamıyormuşum gibi bana o ölümlerin özetini anlatmayın. Benim soyumun üyeleri de öldürüldü. İntikam istememe izin yok mu? Yoksa bu da sadece siklere özgü bir şey mi?"

Ellerini masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Erkekler doğum yapamaz."

Sandalyesinden kalktı ve onunla çene çeneye karşılaştı. "Haklısın. İçinizden birinin bile bu deneyimi yaşamaya çalıştığını görmek isterdim. On dakika içinde küçük bir sürtük gibi ağlıyor olurdunuz."

Peyton'ın bakışları bir anlığına ağzına kaydı ve dikkatinin dağılması onu şaşırttı.

Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı.

Aslında yaklaşılmamıştı bile.

"Peki," dedi suratsızca. "Paranı ağzının olduğu yere koy."

"Affedersiniz?"

"Programa katılın." Elini masanın üzerinde gezdirdi. "Arkadan çıkın, başvurunuzu yapın ve fiziksel testi geçmeye çalışın."

"Belki de-"

O anda babası içeri girdi. "Oh, merhaba, Peyton. Nasılsın oğlum?"

Peyton hemen ayrıldı. "Efendim, ben iyiyim efendim. Teşekkür ederim."

İkisi tokalaşırken, babasının salondaki olaylardan habersiz olduğundan ve Peyton'ın da habersiz olduğundan emindi. Sanki kafasının içinde onunla tartışıyormuş gibi omuzları hâlâ gergin duruyordu.

"...gelip Paradise'ı desteklemeniz büyük incelik." Babası ona gülümsedi. "Özellikle de bu ilk gecede. Beklentilerimi aştığını söylemeliyim, bir tanem. Bu

sunumunuzdan önce meşgul olmanız için harika bir yol olacak."

"Teşekkür ederim, Peder," dedi eğilerek.

"Pekala, gitmem gerekiyor. Peyton, belki şafak sökene kadar ona eşlik edersin?"

O keskin maviler tekrar ona döndü. "Artık evde değil misin?"

"Telaşlanmayın," diye araya girdi babası yumuşak bir sesle. "Kendisine tamamen eşlik ediliyor ve uygun şekilde refakat ediliyor. Şimdi izin vererseniz, gitmem gerekiyor."

Şüphesiz "ziyaretçilerini" kontrol etmek için.

"Kardeşler Kral'a mülkten çıkarken eşlik ettiler," dedi babası masanın etrafından dolanıp onu kucaklarken. "Doggen en az bir saat temizlik yapacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

"Yapacağım."

Ve sonra gitmişti.

"Burada kalmana izin verdiğine inanamıyorum," dedi Peyton. "Bu onun seçimi olmak zorunda değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Bir elini saçlarında gezdirerek dalgaları dağıttı. "Kalmak zorunda değilsin. Aslına bakarsan, keşke kalmasaydın."

Adamın kendisine baktığını hissedebiliyordu ve cevap vermeyince ona ters ters baktı. "Ne?"

Gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde ağır ağır kapanıyordu. "Hiç bu kadar..."

"İğrenç mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "O değil."

"Peki, ne o zaman." Ona cevap vermeyince başını salladı. "Evine git, Peyton. Evine git, sigaranı yak ve kampüsteki eğitim merkezinde büyük adam olmaya hazırlan. Bu senin oynamak için doğduğun rol."

Bununla birlikte, onun etrafından dolaştı ve salonu terk etti. Adamın ne yaptığı, gitmesi ya da ayakta durmaya devam etmesi umurunda değildi.

köpek onu toz tavşanlarıyla birlikte dışarı atana kadar masasında oturdu.

İşi bitmişti.

Gece için. Ve genel olarak erkeklerle.

KIRK BİR

"Hayır. İşte. Onu ateşin yanına koy-"

Xcor kollarındaki tutuştan kurtuldu. "Ben sakat değilim."

Layla için satın aldığı kulübenin sığ odasında topallayarak ilerlerken, iliklerine kadar üşüdüğü gerçeğini kendine sakladı ve aslında ocaktaki kütüklerin etrafında kaynayan alevlerin sıcaklığını takdir ediyordu.

"Bacağın kırılmış," dedi Zypher.

Kanepeye yerleşirken, keskin bir mide bulantısı midesini boşaltmakla tehdit etti, ancak bu tepkiyi de bastırdı ve yükselen safrayı yuttu. "İyileşecek."

"Burada erzak var."

Bunu kimin söylediğini bilmiyordu. Umurunda da değildi. "İçki nerede?"

"Al."

Önünde ne olduğunu sadece Tanrı'nın bildiği bir şişe belirlediğinde, uzatılanı aldı, kapağını açtı ve açık ağzını dudaklarına götürdü. Votkaydı bu, beyaz ısırik boğazının arkasını yakıyor ve midesinde ikinci bir alev kümesi yakıyordu.

Eve dönüş yolculuğu çok ama çok uzun sürmüştü, ellerinde motorlu taşıt olmadığı için kilometrelerce yol kat etmişti. Ve şimdi tek istediği yalnız kalmaktı - ve hepsinin burada olduğu ve onun için endişelendiği düşünülürse, askerinin huzur içinde gitmesini sağlamak için sahip olduğundan daha fazla enerji gerekeceğinden korkuyordu.

"Neredeyse öldürülüyordun," dedi Balthazar kapının yanından.

Biraz daha içki içti. "Sen de-"

"Burada biri var," dedi Syphon cumbalı pencereden. "Bir araba."

Hemen tüm silahlar kılıflarından çıkarıldı ve cama doğrultuldu - onunki hariç. İnce ceketinin altında, eklemi büyük olasılıkla yerinden çıkmış olan kolu gevşek duruyordu.

Ve votkayı bırakmıyordu.

"Kim o?" diye sordu, büyük olasılıkla doggen'i işe almaya çalışmıştı.

"Bu bir kadın," diye nefes aldı biri. "Ve hizmetçi sınıfından değil."

Xcor anında arkasını döndü ve dişlerini gösterdi. Ama görsel teyide ihtiyacı yoktu. Burayı bilen ve arabayla gelen tek bir kadın vardı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti. "Şimdi."

Piçler çetesi yarım daire şeklinde durup pencereden dışarıya bakınca, bir aslan hırıltısı çıkardı. "Bizi yalnız bırakın!"

Zypher boğazını temizledi. "Gerçekten de çok güzel, Xcor-"
"Ve eğer bir daha onu göremezsen, gördüğün son manzara o olacak.

Buradan çıkma!"

Askerler birer birer istemeye istemeye yok oldular... öyle ki, dışısı kapıyı çaldığında tek başınaydı.

Şişeden daha fazla güç almak için sertçe içti; sonra kendini koltuktan kaldırdı, yürüdü ve panelleri sonuna kadar açtı.

Layla ona bakar bakmaz "Yaralanmışsın!" diye bağırdı.

Kadının yüzündeki şok öylesine büyüktü ki, adam kendine ve kanlı giysilerine baktı. "Evet, öyle görünüyorum." Tuhaf olan, artık karşısındaydı ve artık acı hissetmiyordu. "Gelip ateşin yanında ısınmaz mısın?"

Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. Sanki gece yarısı buluşmaları gerekirken onu başından savmamış gibi.

ona kararını verebilirdi.

Ancak cevabını biliyordu. Önceki yokluğu gereken tek cevaptı - açıkça aklını başına toplamıştı.

Layla içeri girdi, gözleri adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Xcor, ne oldu?"

"Hiçbir şey." Onları içeri kapattı. "Kaçamayacağınızı belirttiğinizi sanıyordum."

"Şehir merkezinde neler olduğunu gördüm. Ve yapmak zorundaydım..."

"Ne için? Buraya gelip ölüp ölmediğimi görmek ve böylece seni yükümlülüğünden kurtarmak için mi?" Kadın cevap vermeyince kıkırdadı ve kanepeye döndü. "Affedersiniz ama oturmam gerekiyor."

Onun kendisini izleyen bakışlarının son derece farkındaydı. Ve hiç şüphesiz onun keskin kulakları, saklamak için elinden geleni yaptığı iniltiyi yakaladı.

"Bir doktora gitmelisin."

Xcor güldü ve şişeden bir yudum daha aldı. "Bunun dikkat gerektirdiğini mi düşünüyorsun? Kara Hançer Kardeşliği'nin yaralanma konusunda bizden farklı bir standardı olmalı. Yüzyıllar boyunca başıma çok ama çok daha kötüler geldi. Bu önemsiz bir şey, gece çöktüğünde iyileşmeyecek bir şey değil."

"En son ne zaman beslendin?" Aniden vücudu hareketsiz kaldı. "Teklif mi ediyorsun?"

Kız kulübede ondan başka her yere bakmakla meşgulken, adam yine hafifçe güldü. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Ayrıca, zaten bir kez düşmana yardım ve yataklık ettin ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"Neden beni yemliyorsun?"

Sertçe yutkunarak yeniden içti. "Çünkü öyle hissediyorum. Ve ben bir piçim, hatırladın mı? Başka bir erkeğin yavrusuyla ağırlaşırken seni her gece huzuruma gelmeye zorlayan bir piç."

"Acı çekiyorsun."

"Aslında, sen burada olduğuna göre, artık değilim." Bu onu bir an için susturdu.

Ve sonra kız ileri doğru adım atıp kanepeye yaklaştığında şok oldu... çünkü kız öne çıkarken sağ kolunun kolunu yukarı itti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana damarımı vereceğim." Onun önünde durdu. Tutabilecek kadar yakın. İsteseydi onu kucağına çekebilecek kadar yakın. Elleriyle, ağzıyla göğüslerini bulabilirdi. "Düşündüğünden daha kötü durumdasın."

"Oh, evet," dedi sert bir sesle. "Haklısın. Ama yaralarım konusunda değil."

Bileğini ona doğru uzattı. "Kardeşlik'e ait bir araç size çarptı, değil mi?"

"Yani bunu bana borçlu olduğunu mu düşünüyorsun? Bağlılıkta ilginç bir değişiklik."

"İnkâr etmiyorsunuz o zaman."

"Bununla nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum, kadın. Daha önce hainlik yapmaktan hiç çekinmiyordun. Ne değişti?"

"Bu gece onlara saldırmadınız, değil mi? Çatışma başladığında Kardeşlik üyelerinin peşine düşme şansınız vardı ama askerlerinize Manny ve Rhage'i ya da orada bulunan diğer Kardeşleri hedef almalarını emretmek yerine hiçbirine zarar vermeden salonu terk ettiniz."

Evet, diye düşündü. Karavanın Kardeşler'e ait olduğunu anlamıştı.

O kokuyu maddesizleşirken yakalamıştı ve başka hiçbir vampir grubu böyle bir lüksü karşılayamazdı.

Xcor sert bir kahkaha attı. "Kendini koruma diye bir şey duymadın mı sen? Eğer düşündüğünüz kadar kötü yaralandıysam, kendimi kurtarmak için ayrıldım."

"Saçmalık. Senin ününü biliyorum. Bu gece bir fırsatınız vardı ve bunu değerlendirmediniz. Aslına bakarsanız, neredeyse bir yıldır yerleşkemize saldırma şansınız vardı ve hiçbir şey yapmadınız."

"Size buradaki anlaşmamızın doğasını hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu sıkılmış bir ses tonuyla. "Ortaya çıkıyorsun ve

benim gözlerim, ve ben hepsini katletmem."

"Bir dişiye edilen yemin seni asla durduramaz. Sen Bloodletter'ın oğlusun."

Oh, ama sana bir yemin olurdu, diye düşündü kendi kendine.

Sesi güçlendi. "Onlara saldırmayacaksın, değil mi? Bu gece değil. Yarın gece değil. Ne de bundan bir yıl sonra. Ve buraya seni görmeye geldiğim için de değil- aksi takdirde bu akşam ara sokaklarda onlardan birini ya da birkaçını öldürmüş olurdu. Bu anlaşmamızın kapsamı dışında olurdu, değil mi?"

Ona bakarken, gözleri o kadar kurnazdı ki, boyunun küçüldüğünü hissetti - ve bu, oturduğu ve onun üzerinde durduğu için değildi.

"Her ne sebeple olursa olsun, artık sizin için bir hedef değiller, öyle değil mi?" dedi. "Öyle mi?"

Layla Xcor'un üzerinde dururken, Kardeşlik yerleşkesinden buraya, kulübeye gelirken kafasında oluşan düşünceyi yüksek sesle dile getirdi.

Sanki dik bir yokuşta yürüyordu ve aniden çalıların arasında bir açıklığa ulaşmış ve ona bir parçası olduğu ama farkında olmadığı manzarayı göstermişti.

"Cevap ver bana," diye talep etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Benim onursuz bir erkek olduğumu, bir dişiye ettiğim yeminin hareketlerimi kısıtlamayacağını söyledin. Güvenemeyeceğin bir cevap vermemi neden istiyorsun?"

"Ne değişti? Bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama bir şeyler değişti."

"Cevaplarımın içini doldurmakta çok iyi olduğunuza göre, sanırım arkama yaslanıp bu konuşmanın her iki tarafını da sizin yapmanıza izin vereceğim."

Yüzü bir maske kadar sakın ve soğukkanlı bir şekilde ona bakmaya devam ederken, kız onun kendisine

başka bir şey yok. Ve belki de haklıydı: Onun söylediklerine güvenemezdi.

Yine de onun hareketlerine güvenirdi.

"Benden al," dedi bileğini uzatarak. "Ve iyileştir." "Sen sapık bir dişisin. Peki ya yavruların?" "Dişiler bir erkeği güvenle besleyebilir, yeter ki çok fazla al."

Yaklaşık bir ay öncesine kadar Qhuinn ve Blay'i beslemişti, o zaman aşırı ihtiyattan dolayı Selena'ya geçmişlerdi. Zaten kendisi de sadece on iki saat önce bir damar almıştı, yani en güçlü halindeydi.

Ve o değildi.

"Damarımı aldığından beri doğru düzgün beslenmedin, değil mi?"

Gözlerini ateşten ayırmadı. "Elbette öyle." "Yalan söylüyorsun."

"Lütfen arabanızı kullanın ve ruhunuzu Kardeşliğe geri götürün."

"Hayır."

Ona bakarken gözleri parıltılı bir bakışa dönüştü. "Sabrımı zorluyorsun."

"Çünkü ben bu konuda haklıyım-"

Bir anda ayağa kalktı ve topallamasına rağmen yine de ona doğru bastırmayı başararak onu bir adım geri atmaya ya da topuklarından düşmeye zorladı. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ta ki duvara yaslanana kadar. Ve onun vücudu tarafından orada tutuldu.

"Vardığın sonucu yeniden düşünmek isteyebilirsin, Seçilmiş."

Layla nefes almakta zorlanıyordu ama bunun nedeni adamın göğsüne doğrudan baskı yapması değildi. "Başka bir şey daha biliyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

Blay ve Qhuinn'in önceki gece hakkında söylediklerini tekrar duyduğunu düşündü, Rhage, V ve

İkizler, Piçler Çetesi'nin kaldığı yere gitmişlerdi.

"Onları öldürmek için bir şansın daha olduğunu biliyorum. Yaşadığınız eve gittiklerini ve geride onlara zarar verebilecek hiçbir şey bırakmadığınızı biliyorum. Onları orada pusuya düşürebilir ya da bir tür saldırı düzenleyebilirdiniz ama yapmadınız."

Bunun üzerine ondan ayrıldı.

Etrafta topallamasını izlemek, kanlı, yırtık kıyafetlerini görmek, yorgunluğuna tanık olmak acı vericiydi.

"Yani artık düşmanı tam olarak beslemiyorum, değil mi?" dedi.

Sonunda ateşin önünde durdu. Bir elini kalçasına koyarak alevlere baktı ve tuhaf bir şekilde yenilmiş görünüyordu.

"Sadece git," dedi.

"Benim için iyi bir haber olan şeyi neden saklamayı tercih ettiniz?" Artık Kardeşliği ya da Gazap'ı öldürmeye çalışmıyor olabileceği fikri muazzam bir rahatlama sağlayacaktı. "Neden?"

"Eğer anlaşmamız olmasaydı, beni görmeye gelir miydin?"

Layla üzerine garip bir sıcaklık geldiğini hissetti ve bir kez daha bir tür bölünmeye yaklaştıklarının belli belirsiz farkındaydı.

Şimdiye kadar geçirdikleri tüm geceler, manipülatör ve kurban rolleriyle tanımlanan bir dans olmuştu.

Ve aldığı pozisyonda onun için sapkın bir güvenlik vardı.

Bu, Kardeşlik için bir görev yapmanın arkasına saklanabileceği anlamına geliyordu.

Bu, buna zorlanmış gibi davranabileceği anlamına geliyordu. Gerçek... bundan çok daha karmaşıktı.

Adamın bir gece önceki görüntüsü, şu anda ocağın önünde durduğu yer, onda postunu çıkarma isteği uyandırdı; daha önce ateşliyse bile şimdi alev alev yanıyordu.

Xcor omzunun üzerinden baktı. Titrek ışık yüz hatlarının üzerinden süzülürken, yüzündeki şekil bozukluğu daha da belirgin görünüyordu. Yine de bazılarına göre çirkin olsa da... ona göre değildi.

Onu kıyafetleri olmadan hayal etmeye çalıştı.

"Yani," diye alay etti. "Hâlâ buraya gelecek misin? Ve duygularımı incittiğin için endişelenme. Beni doğuran dişi beni istemedi. Kadınların umursamazlığını iyi bilirim."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra kolunu havada gezdirdi. "Sanırım cevabınız bu, o zaman-"

"Gelirdim," dedi zorla. "Seni görmeye gelirdim." Ellerini şişmiş karnına götürürken buldu kendini, ve doğmamış yavrusunu bu gerçeklikten kurtarabilmeyi diliyor.

Gözleri şok içinde parladı. Sonra daraldı. "Neden?"

Sesi sertti, başka bir gerçeği söylemesi için ona meydan okuyan bir talepti.

"Nedenini bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama mantık yürütmek gerçeği değiştirmez, değil mi?"

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Xcor bir sonraki konuşmasında o kadar alçak sesle konuşmuştu ki ne dediğinden emin olamadı. Ama "Dönüştürölmek istemiyordum," der gibiydi.

Ne söylediyse tekrar etmesini isteme zahmetine girmedii. Şüphesiz, eğer onun kelimeleri duymasını isteseydi, daha yüksek sesle söylerdi.

"Damarımı al."

Emri verirken geri dönüşü olmadığını biliyordu. Gösterişten yoksun ve tamamen seçimle ilgili olan bu âleme geçtikten sonra, kaderinin değişmekte olduğunu farkındaydı. Ama en azından bu, sağa ya da sola gitmek gibi rastgele ve alakasız bir kararla olmamıştı.

Bu bilinçliydi. O kadar bilinçliydi ki, sanki bu pitoresk küçük kulübenin rahat odası renklerle kalınlaştırılmış ve burnunun kaldırabileceğinden daha canlı kokularla aşılarmıştı. İşitme duyusu da acı verecek kadar keskindi,

Ateşten gelen her ıtırtı ya da ağızından çıkan her nefes ya da onunki büyük bir kanyonun yankısında yankılanıyor.

Bu kez ona yaklaştığında hızlı ve saldırgan değildi.

Adamın gözleri kızın üzerindeydi ama sanki yırtıcı bir hayvan avından korkuyormuş gibi ihtiyatlıydı.

Yanına yaklaşan Xcor n kolunu uzattı. Kadın sadece bakınca, "Bir keresinde bunu yaptıklarını görmüştüm. Değerli bir kadına karşı kibar bir erkek mi?"

"Evet," dedi kabaca. "Bu şekilde yapılır."

Kadın kendi kolunu onunkinin içine soktuktan sonra, adam onu kanepeye götürdü ve yıpranmış minderlere oturttu. Sonra arkasını döndü ve odadan ıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

KIRK İKİ

"Çok güzel ellerin var."

Trez yatağında Selena'nın yanında uzanırken ikisi de çıplaktı ve tamamen teşhir edilmişlerdi. Seks o kadar ağır geçmişti ki, örtüler yerdeydi, sıcak tenleri karanlık odanın hafif hava akımlarında ancak şimdi soğumaya başlamıştı.

"Bundan daha önce de bahsetmiştin," dedi gülümseyerek.

Boğazının arkasından mmmm-hmmmm diye bir ses çıkardı. "Onları üzerimde seviyorum. Onlara bakmayı seviyorum. Onları hissetmek hoşuma gidiyor."

Avucunu onunkinin üzerinde yumuşatırken, teması tüm vücudunda hissetti. Çok huzurlu, diye düşündü. Bu çok huzur vericiydi.

"Yıldızları görmeyi seviyorum," dedi bir süre sonra. "Şuradaki pencereden."

"Evet."

Saat sabahın beşinden hemen önce olduğu için kepenkler bugünlük inmek üzereydi. Sonbaharın sadece havayı değil, güneş ışığını da etkisi altına aldığı bugünlerde şafak daha geç söküyordu.

"Biliyor musun, bunu daha önce hiç yaşamamıştım," dediğini duydu.

Yan dönerek başını adamın ilgilendiği elinin üzerine koydu. Ve teması özlediğini biliyormuş gibi, oynaması için diğer elini de ona verdi.

"Ne vardı?" diye sordu.

"Bu tür bir sessizlik."

Boş orgazmlarla geçen onca yıl boyunca, böylesine derin bir birleşmenin onu beklediğini bilmeyi dilemişti. Bu

o besinsiz tıkmayı tamamen gereksiz hale getirecekti.

"Müzik ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu aniden, sessizliğin tadını çıkaran tek kişinin kendisi olması ihtimaline karşı.

"Hayır, bu... mükemmel."

Bunun üzerine dönüp onu dudaklarından öpmek zorunda kaldı. Sonra tekrar yastıklara yaslandı ve bu yeni tür el işine devam etti... parmaklarının her birini kendi parmaklarıyla izledi, güçlü, küt uçlarıyla oynamadan önce onları gerdi ve dışarı çekti.

"Yıldızları seviyorum," dedi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Bu gece hakkında bir fikrim var." "Senin var mı?"

Bir mmmmm-hmmmm daha attı. "Bu bir sürpriz. Yine de tekne gezintimizi ertelemeniz gerekecek."

Ve muhtemelen bir valium isteyecekti. Ama kız buna bayılacaktı.

"Trez?"

"Öyle mi?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Karanlığın içinde gülümsedi. "Acaba bu dilimi de içeriyor olabilir mi? Vücudunuzun hangi kısmını kullanacağınızı söyleyin, kraliçem."

"Hayır."

Kadının sesindeki değişiklik onu durdurdu. Bir an için "Lütfen, hayır" demek istedi. Bunu akşam karanlığında konuşabiliriz. Gündüz saatlerini sonsuzluk fantezisine bırakalım.

Ama her zaman olduğu gibi, onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Ne oldu?"

Selena'nın cevap vermesi biraz zaman aldı ve bu muhtemelen kelimelerini dikkatle seçtiği anlamına geliyordu.

Sakin kalmaya çalıştı. "Acele etme."

"Kız kardeşlerim." Tereddüt etti. "Ölenler ... bir mezarlığa yerleştirildiler. Biliyorsun, tam beni bulduğun yerde?"

Şu çit, diye düşündü. O mermer heykelleri görmek için

içinden baktığı... şimdi korktuğu

hiç de mermerden
yapılmamıştı. "Evet,
hatırlıyorum."

"Beni oraya götürmelerine izin verme." Elini ondan çekti ve doğrulup oturdu. Ona bakarken uzun, güzel siyah saçları omuzlarından dökülüyor, göğüslerinden birini örtüyor, kalçalarının tenine değiyordu. "Bunu isteyecekler. Bir pozisyon seçmen gerekiyor

... bilirsiniz, zamanı geldiğinde sizi istediğiniz pozisyona sokabilirler. Sonra saçınızı, yüzünüzü ve vücudunuzu sıvıyorlar. Bu bir ritüel. Bu yüzden orada hepsi farklıdır, yani farklı pozlarda."

Trez yüzünü ovuşturdu. Bu da göğsündeki acıyı d i n d i r m e k için hiçbir işe yaramadı. "Selena, bu konu hakkında konuşmayalım-" Selena onun kolunu yakaladı.

Sertçe. "Bana söz ver. O zaman geldiğinde kendimi savunamayacağım. Sana ihtiyacım var. bunu benim için yap."

Yine, onu hiçbir şeyden mahrum bırakamazdı ve bağlı bir erkek olarak bu sadece doğru değil, aynı zamanda sağlıklı da görünüyordu. Bu istek dışında mı? Başını sallamak onu ikiye böldü.

"Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Tamam, bundan emin olacağım."

Bir anda vücudu gevşedi ve bir nefes verdi. Sonra onun yanına yeniden yerleşirken başını iki yana salladı. "Bunun bana öğretilen her şeye ve hizmetimin tüm geleneklerine aykırı olduğunu biliyorum... ama bir parçam orada sıkışıp kaldıkları konusunda paranoyak."

"Özür dilerim, ne? Kız kardeşlerini mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Fade'in gerçek olduğunu nasıl bilebiliriz? Ya bize doğru olduğu söylenen her şey aslında doğru değilse? Mabet'teki diğer herkes gibi ben de her zaman o mezarlıktan uzak durmaya çalıştım - içerideki sessizlikten ve durağanlıktan nefret ediyorum ve Tanrım, bazılarını tanıdığım, yemeklerini paylaştığım ve Kâtip Bakire'ye hizmet ederken birlikte çalıştığım o zavallı kadınlar." Hafifçe küfretti. "O mezarlıkta sıkışıp kaldılar, sadece bedenlerinde donup kalmadılar, aynı zamanda geri kalanımız tarafından

unutuldular çünkü nasıl

onlarla birlikteyken hissettiklerimiz. Ya bizi görebiliyorlarsa? Ya bizi duyabiliyorlarsa? Ya onlar hapsedilmişken zaman sonsuza uzanıyorsa..." Selena ürperdi. "Bunu istemiyorum. Gittiğimde özgür olmak istiyorum."

Gözleri pencereye, yukarıda parıldayan yıldızlara döndü.

"Her türün bir ölümden sonraki yaşam versiyonu vardır" dedi. "İnsanların Cenneti var. Vampirlerin Solgunluk'u. Gölgeler içinse Ebediyet. Hepimiz yanılıyor olamayız ve her biri aynısının bir versiyonu. Yani tüm bunlardan sonra bir şeylerin olması mantıklı görünüyor."

"Ama hiçbir garantisi yok ve çok geç olana kadar da bilemeyeceksin." Kendi içine çekilmiş gibiydi. "Biliyorsun, Arrest'teyken bir şeyler duyabiliyorum... bedenimin kontrolüm dışında olduğu o yerdeyken duyabiliyorum, koklayabiliyorum, görebiliyorum. Farkındalığım benimle, ben oradayım ama hiçbir şey yapamıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, beyniniz çalışırken ve başka hiçbir şey yokken hissettiğinizden daha büyük bir panik yoktur."

Kaybetme, dedi kendi kendine. Sakın kaybetme.

Kendini toparla ve onun yanında ol. Tam burada, hemen şimdi.

Kadın sessizleştikçe, kendini onun tarif ettiği yere koydu, her şeyin farkındaydı ama cevap veremiyor, konuşamıyor ya da tepki gösteremiyordu.

Uzanıp uzun saçlarını geriye doğru okşadı. Ve sonra onu öpmeye başladı, yumuşakça, yavaşça. Bir an sonra, onun üzerine yuvarlandı ve kendi bedeniyle onun seksini buldu. Penetrasyon gerçekleştiğinde, kadının o tanıdık ama her zaman şok edici gerginliği onu kavradığında, fiziksel eylem yoluyla ona yeminini verdi.

Bazen savaştığınız kötülük vurabileceğiniz, vurabileceğiniz ya da parçalayabileceğiniz bir şey değildi. Bazen ona zarar bile veremezsiniz.

Ve bu gerçekten berbattı.

Adamın kalçaları sallanırken ve kadın kollarını ona sararken, adam ritmi tatlı ve dikkatli tuttu, böylece onu sürekli öpebildi.

Yarı yolda, gözyaşlarının yağmur suyu kokusunu yakaladı. İkisi de ağlıyordu.

Eğitim merkezinin spor salonunda Rhage kendi canavarı tarafından kovalanıyormuş gibi koşuyordu.

Koşu bandı bunu hissetmiyordu. Kayıştan gelen çığlğın -ki kulaklarına eroin gibi pompaladığı T.I.'dan duyabileceğı kadar yüksekti- makinenin her an kontrolden çıkacağı anlamına geldiğinden oldukça emindi. Ama yan taraftakine geçecek kadar uzun süre adım atmaya ara vermek istemiyordu.

Ancak araç daha az kokmaya başladığında, kendisi için kararın verilmiş olduğunu anladı. Yan raylara atlayarak kırmızı Durdurma kartını çıkardı ve yavaşlama oldukça ani oldu. Ya öyle ya da iniş zamanını makinenin işlevsel ölümüne göre ayarlamıştı.

Nefes nefese kalınca, çizik çizik beyaz çeyrek havlulardan biriyle yüzünü sildi. Bu şeyler neredeyse zımpara kâğıdı gibiydi ama hepsi bu şekilde olmasını tercih ediyordu. Fritz zaman zaman eski okulları daha yumuşak bir şeyle değiştirmeyi denemişti, ama o ve kardeşleri her zaman itiraz etmişlerdi. Bunlar spor havlularıydı. İnce ve kaba olmaları gerekiyordu, çakalların havlu kumaş eşdeğeri.

Domuz gibi terlediğinizde ve efordan ayaklarınızın altını hissedemediğinizde, kendinizi bir Pomeranian ile sıvazlamak istemezsiniz.

Gerçekten yirmi dört mil yapmış mıydı?

Kahretsin, ne zamandır buradaydı?

Beats'ini çıkardığında, sadece yüksek adımlarının uyuşmakla kalmadığını, kasık kaslarının da yandığını ve beş gece önce sakatladığı omzunun kranklandığını fark etti.

Sonunda arabayı odanın uzak köşesindeki ahşap banklardan birinin üzerine park etti. Nefesi yavaş yavaş kendine gelirken, yalnız olmasına rağmen sanki kardeşleri tarafından kuşatılmış gibi hissediyordu: İster hala Butch'un dün koyduğu altı yüz kiloluk yüke ayarlı bench press olsun, ister Z'nin bukleler yaptığı halter ya da Tohr'un üzerinde çıtırdayıp durduğu çene barı, dövüşçülerin her birini yanında hayal edebiliyor, seslerini duyabiliyor, yanından geçtiklerini görebiliyor, konuşurken gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Ve tüm bunlar onu daha az değil, daha çok bağlı hissettirmeliydi.

Ama gerçek şu ki, kırk metreye altmış metrelik alan tüm o büyük bedenlerle tıka basa dolu olsaydı bile, yine de kendini izole edilmiş hissedecekti.

Havluyu tekrar yüzüne geçirerek gözlerini kapattı ve farklı bir yere, farklı bir zamana... yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunduğundan beri geride bırakmaya çalıştığı şey olduğunu şimdi bildiği bir anıya taşındı.

Bella'nın beyaz çiftlik evi. O verandası vardı ya, New England'ı andıran sıcacık bir verandaydı, ya kusmak isterdiniz... ya da çömelip kaltağın üzerinde elmalı turta yemek. O ön kapıdan çıkarken, kafası kesilmiş gibi sallanıyordu ve basketbol topunu sadece boynunun kolları tutuyordu.

Sevgilisi Mary yukarıda, yatak odasında idi ve az önce ona siktirip gitmesini söylemişti.

Yine de, elbette, o kadar kaba değildi.

O evden ayrıldığı andan itibaren hayatı sona ermişti. Görünürde hayatta olsa da, yürüyen ölü bir erkekti ...

... ta ki aniden çıplak ayaklarıyla kapıdan dışarı fırlayana kadar.

Ben iyi değilim, Rhage. İyi değilim ...

"Neden böyle düşünüyorsun dostum?" O sert havluyu bir kez daha yüzüne sürttü. "Bırak şu saçmalığı... hadi, başka bir şey düşün..."

Beyninin yeniden yönlendirilmemesi dışında. Ve bir sonraki anı daha da kötüydü.

Bir hastane odası, ama buradaki yerleşkede ya da Havers'ın kliniğindekiilerden biri değil. Bir insan hastane odasıydı ve Mary yataktaydı.

Kahretsin, teninin rengini hâlâ hatırlayabiliyordu. Yanlış, tamamen yanlış. Sadece solgun değil, grileşmeye başlamıştı.

Onu kurtarmak için aklına gelen tek şeyi yapmış, sahip olduğu tek Meryem Ana'yı fırlatmıştı: Kâtip Bakire'yi aramıştı. O insan hastanesinden ayrılıp evine, odasına gitmiş ve dizleri kandan kıpkırmızı olana kadar kendini kesilmiş elmasların üzerine bırakmıştı.

Bir mucize için dua etmişti.

Bir küfür savurarak bankın üzerine uzandı, gövdesini acımasız tahtaya yaslarken iki ayağını da iki yanında yere koydu.

Mary bugün eve gelmeyecekti. Güvenli Yer'de kalıyordu.

O çocuğun annesi Havers'a geri götürülmüştü. Komaya girdikten sonra.

Görevliler gençleri o gün için evde tutmaya karar vermişlerdi ve Mary de kızla birlikte olmak istiyordu.

Tanrım, Mary hastanede hasta yatarken gün ışığının verdiği ıstırapı hatırladı. Güneşli saatlerde onun yanında olmak onun için güvenli değildi ve ona ulaşamadığında öleceğinden korkmuştu.

Sanırım iş o raddeye gelirse o genci mahmenini görmeye götürebilirler. Bir pretrans olarak, öğlen vakti bile dışarı çıkabilir.

Tavana bakarken Trez ve Selen'a'yı düşündü. Randevularını. Şehir merkezinden kaçışlarını. İnsan polislerden kaçarken yaşadıkları eğlence.

Uğruna savaşmaya değerdi. Hepsi için.

Mary bugün eve gelmiyordu ve onu tekrar görene kadar önümüzdeki on iki saati nasıl geçireceğini bilmiyordu. Üstelik onu istediği zaman arayabileceğini, mesajlaşabileceğini ya da Skype'tan görüşebileceğini bile bile.

O küçük kız muhtemelen mahmenini kaybedecekti.

Ve Trez de muhtemelen Selena'yı kaybedecekti.

Rhage hepsinin de kendisi gibi bir mucize için dua ettiğinden emindi. Ve belki de sorun yaşadığı şey buydu.

Neden şanslıydı? Tohr şanslı değildi. Evet, kardeşi Sonbahar'ı bulmuştu ve bu büyük bir nimetti. Ama o dişiyi ne kadar sevse de, Wellsie'yi kaybetmesi onu neredeyse öldürüyordu.

Sadece anlamadı. Kâtip Bakire tekrar devreye girmedikçe ya da birisi bir tedavi bulmadıkça...

O ve Meryem neden bağışlanmıştı?

Beynine kramplar girmeye başlayınca düşüncelerini bastırmak zorunda kaldı. Burada tek başına delirmek istemiyordu.

Evet, diye düşündü alaycı bir şekilde. 'Çünkü bunu sevdiklerinizle paylaşmak çok daha güzeldi.

Korkunç zamanlar. Korkunç zamanlar.

Ölümler üçer üçer geliyorsa... diye düşündü uyuşukça. Üçüncüsü kim olacaktı?

KIRK ÜÇ

Xcor kulübenin ana odasından uzaklaşırken, Layla onu dışarıda takip etmeye ve gerekirse onu çimenlikte beslemeye hazırdı. Ama tam koltuktan kalkmak üzereyken duşun sesini duydu.

Dikey dürtüyle devam ederek köşeyi döndü ve banyonun kapalı kapısının önünde durdu.

"...siktir..." diye mırıldandı uzak tarafta.

"Xcor?"

"Beni yalnız bırakın. Birazdan döneceğim."

Kapı pervazının etrafındaki boşluklardan başka bir küfür süzülürken, mandalı tuttu ve çekerek açtı.

Xcor lavabonun önünde durmuş, gömleğinin yarısını giymiş yarısını çıkarmış, yan tarafındaki kurşun yarasını incitmeden düğmeyi başının üzerinden geçirmeye çalışırken gövdesi yanlış bir açıyla dönmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Siyah kumaşın kıvrımları arasından.

Bir an için tek yapabildiği adamın kaburgalı karnına bakmak oldu; göbeği boyunca çizgili ve derin kesilmiş kaslar gölge saçıyordu. Ama sonra kalçaları vardı, içi boştu ve derisinin altından dışarı fırlamıştı, savaş pantolonu o kadar aşağı sarkıyordu ki sadece uyluklarının devasa kasları onu üzerinde tutuyordu.

İnanılmaz derecede güçlüydü. Ama aynı zamanda çok zayıftı.

Kendini toparlayarak, "Şunu çıkarmana yardım edeceğim," dedi.

"Başa çıkabilirim, sadece-" Tekrar büküldüğünde acı dolu bir inilti çıkardı.

Onu görmezden gelerek kapıyı kapattı, böylece duştan taşan azıcık ısı banyoda kaldı. "Kes şunu. Sadece kendine zarar vereceksin."

"Ben iyiyim," diye tersledi.

Elini onun koluna koyduğu anda, adam kıpırdamadan durdu.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı.

İyi haber, gömleğin büyük kısmını başının üzerine kadar çıkarmış olmasıydı. Bu yüzden, tişörtü tutup yavaşça yukarı doğru çekerken, kollarını yukarı kaldırırken, gözlerine gövdesinin yanlarından aşağıya doğru uzanan kas yelpazelerini ve ardından göğüslerinin devasa çıkıntılarını gösterirken ellerinin titrediğini görmesine imkân yoktu.

Nefes alıp veriyor, göğsü yükselip alçalıyor ve kadın gömleği kollarının üzerinde taşıdıkça daha da hızlanıyordu.

Ağır kollar. Dirsekten ve bilekten sonra daralan, ancak diğer her yerde dolgunlaşan kalın kollar.

Üzerini örten şey çözülürken, tek düşünebildiği onun bir katil olduğuydu. Vücudu yaptığı işi yansıtan düpedüz bir katil.

"Beni dışarıda bekle." Onunla göz göze gelmeyi reddetti. "Kirli olduğum halde senden bir şey almayacağım."

"Orada kötü bir yara var."

Yan tarafındaki kızgın kırmızı çizginin altındaki sıcak, soluk tene dokunduğunda, adam irkildi. Ama sesi güçlü kaldı. "Akşama kadar iyileşmiş olacak."

"Sadece beslenirsen."

Cevap olarak aldığı homurtu, eğer duyduysa bir kovulmaydı. "Eğer gitmezsen, göğsümden çok daha fazlasını göreceksin" diye devam etti.

"Bacağından daha kötü yaralanmışsın." Savaşçıların üzerinde giderek büyüyen kan lekesine baktı.

Elleri fermuarına gitti. "Eee?" Sanki ona son bir şans veriyormuş gibi.

"Eee?" Omuz silkti. "Gerçekten yardım almadan o sıcak suyun altına girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir çarşaf kadar beyazsın. Belli ki tansiyonun düşük. Bayılabilirsin."

"Oh, aşkına..."

Şimdi ona baktı. Ve hızlı bir hareketle belindeki bağı çözdü. Pantolonun üst kısmı düştü. Alt kısmı ise kalçalarının üzerine yapıştı.

Ama bir şey ortaya çıktı. Ve bu... dikti.

Xcor kaşlarını kaldırdı. "Bakmayı kesebilirsin. Manzaranın tadını çıkardığınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

Başka tarafa bakmaya çalıştı. Baktı da. Ama gözlerinin kendi aklı vardı.

"Çok büyüksün," diye nefes aldı.

Geri çekildi. Sanki dünyada söylemesini beklediği son şey buymuş gibi. Ve bir sonraki konuşmasında sesi değişmişti.

Şimdi yalvarıyordu. "Layla... Seçilmiş Layla... gitmen gerekiyor."

Xcor dışının önünde çırlıçıplak dururken hareket edemiyordu. Ve bunun tek sebebi, savaş kıyafetlerinin dizlerinin üzerinde sıkışıp bir topallığa dönüşmüş olması değildi.

Layla'nın yeşil gözleri adamın seksine odaklandığında inanılmaz derecede genişti ve orada kaldı.

Olabilir Bu Akşam git herhangi bir daha uzak
kapalı ve Raylar, merak etti.

Bekle, belki de Kader'e bu tür bir açılım sunmamalı.

Bu arada, siki bu ilgiye bayılıyordu. Lanet şey, sanki el sıkışmasını ve arkadaş olmasını öneriyormuş gibi tekmeliyordu.

İki avucuyla sert uzunluğu kapattı ve alt karnının üzerinde düz bir şekilde gerdi. "Layla."

Mantıklı olanı yapıp dehşet ve tiksinti içinde ondan uzaklaşmak yerine eğildi ve adamın pantolonunun kemerini kavradı. Adam onu itemedi pantolonu kalçalarından aşağı inmiş ve ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı.

"Gel, seni spreyin altına sokalım."

Ona itiraz etme şansı vermedi. Ve bir saniye sonra, hırpalanmış ve morarmış vücudu ılık akan suyun altındaydı, ağrıyan kemikleri ve iyileşen yaraları hem çığlık atıyor hem de iç çekiyordu. Perdeyi bir çırpıda çekerek ona istediği mahremiyeti sağladı -tuvaletin yanındaki klonk sesi onun gitmediğini, aksine kapağı kapatıp oturduğunu gösteriyordu.

Sabun ve şampuanı kullanmamak için hiçbir neden yoktu ve bu konuda hızlı olmaya çalıştı. Ne yazık ki, akciğerini kıl payı iskalayan kurşun, etinin üzerinde akü asidi varmış gibi yakıyordu. Sabun da buna yardımcı olmamıştı.

Hızlı olmasının bir diğer nedeni de hem çıplaklığının hem de uyarılmışlığının farkında olmasıydı. Ne kadar verimli olursa o kadar çabuk giyinirdi.

Kıyafeti yoktu ama. Hiç temiz kıyafeti yoktu.

Gözlerini yenilgiyle kapatarak saçındaki köpükleri duruladı ve başını arkaya yatırdı. Bu bir hataydı. Suyun akıntısı sikine çarptı ve lanet olsun ki elleri, onun elleri gibi hissetmedi.

Ya da belki ağzı-

Serbest bırakılma beklenmedik bir şey değildi. Ancak istenmeyen bir şeydi. Ereksiyonu tekmelerken ve orgazmı içinden geçerken dişlerini sıktı-

"Saklamak zorunda değilsin," dedi boğuk bir sesle. "Gölgeni görebiliyorum."

"Öyleyse başka tarafa bak," diye inledi kalçaları boşalırken.

"Yapamam."

Döşemeye yaslandığında, bu durumda sahip olduğuna inandığı üstünlüğü kaybettiğini biliyordu. O kadın onun hakkındaki korkunç gerçeği tahmin etmişti. Amaçlarının değiştiğini biliyordu. Ve her ikisine de biraz onur ve haysiyet kazandıracak şartlar altında bu ilişkiyi sürdürmeye isteksiz görünüyordu.

Ama en azından her şeyin onun üzerine kurulu olduğunu bilmiyordu.

Hayatı... ne kadar acınası olsa da... artık onun üzerine kuruluydu. Eğer bu ortaya çıkarsa, mahvolurdu.

Xcor tüm bunlara bir son verip onu göndermeye kararlı bir şekilde musluğu çevirerek kapattı, böylece savunmasını düzgün bir şekilde yerine oturtabilecekti. Tam perdeyi yırtıp kendi etrafına saracakken, ağır bir havlu direğin üzerinden fırlatıldı.

"Alçakgönüllülüğün için," dedi.

Ona gülüyor muydu?

Kurulama zahmetine girmeden vücudunun alt kısmını örttü ve perdeyi geriye doğru itti. Gerçekten de tuvaletteydi, giydiği polar hamilelikten dolayı değişen şeklini kamufle ediyordu.

Tek kelime etmeden kolunu geri çekti ve kolunu uzattı.

Gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Peki," diye tersledi, kendine kızgındı. Ona da. Girdikleri bu yeni bölgeye.

Dizlerinin üzerine çökerek -çünkü kadın haklıydı, başı fena halde dönüyordu- dişlerini kadının etine geçirdi.

Açlıktan ölüyordu. Onun için açlık çekiyordu.

Yine de elinden geldiğince nazikçe vurdu.

Daha ilk tadında inledi, vücudu sallanmaya başladı, ağırlığı lavabonun monte edildiği dolaba çarptı. Kadının kanı onu susatan koyu bir şaraptı.

Kuru boğazını doyumak yerine, bacaklarının arasında siki tekrar tekrar tekmeliyordu.

Havlunun içinde orgazm oluyordu, zevk damarlarında, kemiklerinde, etinde dolaşıyordu-

Benimkini.

İçinin derinliklerinden gelen onu elde etme dürtüsü öylesine şiddetle yükseldi ki, bu dürtüyle harekete geçmeye başladı; vücudu, üzerine çıkabilmek için ayağa fırlayıp onu yere sürüklemenin eşiğindeydi.

Hamilelik olsun ya da olmasın, onun cinsel organına ulaşacak ve içinde iz bırakacaktı-

Teması keserek kendini ondan uzaklaştırdı, ayaklarını dolaba dayadı, arkasındaki küvetin soğuk porseleni omuzlarını ısıtırken kendini kontrol etme çabasıyla kaskatı kesildi.

"Sorun ne-" "Git!"

diye bağırdı.

İçindeki cinsel canavar sinsice dolaşüyor ve ona sahip olmaya hazırdı ve kana susamışlığıyla birleştiğinde, bu iki içgüdüyle birlikte başa çıkamayacağını biliyordu. Onu çiğ çiğ sikerken aynı zamanda bileğini de koparabilirdi.

"Xcor, hiç de fazla bir şey yaşamadın-"

Dişlerini sıkarak gözlerini kapadı ve gerindi. "Defol git buradan! Yavrularının yaşamasını istiyorsan git! Sana saldıracağım! Git buradan!"

Bu onun dikkatini çekti.

Hiç şüphesiz, hâlâ kendi üzerinde orgazm olduğu, havlunun artık kaybolduğu, bacak kasları uyguladığı güçle titrerken jetlerin dışarı fırladığı ve kendi kalçalarını ve karnını işaretlediği gerçeği de onun üzerine atlamadığından emin olmak için yaptı.

"Git!"

Bir saniye sonra banyodan çıktı; bir saniye sonra da kulübeden çıktı. O kadar acelesi vardı ki, her iki kapıyı da açık bırakmıştı.

arabasının farları yandı ve şeritte hızla uzaklaşmadan önce öndeki dağınık çimenliğin etrafında dönmelerini izledi.

Ne kırmızı stop lambalarını görebiliyor ne de lastiklerin çıtırtısını duyabiliyordu ki, destekleri biraz olsun gevşetti.

Aletini kavrayan adam, kadının gözlerini üzerinde hayal ederken aletini okşamaya başladı ve kadının onu iri olarak tanımlarken kullandığı garip tonu yeniden duydu.

Mastürbasyon yapmakla ilgilenmiyordu.

Ama aslında istemediği şey, mantıklı tarafının onu tamamen terk etmesiydi; öyle ki gece boyunca onun peşinden gitti, sırf ona yapmak istemediği şeyi yapabilmek için onu güvenli olmayan bir yerde durdurdu.

Hayır, bu şekilde yerinde kalacaktı.

Oh, Tanrım... ona nasıl baktığını düşündü, tekrar boşalmaya başlarken.

KIRK DÖRT

"Bir parkaya ihtiyacım olduğunu söyledi."

Ertesi akşam, karanlık yerleşkenin üzerine çöküp kepenkler gece için kalktığına, Selena Fritz'in kendisine doğru tuttuğu iki palto arasında gidip geldi. Biri kırmızı, diğeri siyahtı; ikisi de yündü ve nispeten uzundu.

"Özür dilerim, hanımefendi." Garajın yanındaki çamur odasındaki dolaba geri döndü. "Bunlardan birine ne dersin?"

Bu kez, ona yemek rulolarından yapılmış gibi görünen kabarık bir bel boyu ceket ile çok daha uzun bir ceket arasında seçim yapmasını önerdi. İkisi de siyahtı ve üzerinde PATAGONIA yazan küçük etiketler vardı.

"Nispeten ılıman bir gece," diye belirtti Fritz. "Belki de ikisinden daha kısadır?"

"Evet, sanırım haklısın."

Bu şeyi giydiğinde ne kadar hafif olduğuna şaşırdı ve fermuarını kapattıktan sonra iki cebi test etti.

"Bu harika."

Uşak gülümsedi. "Benim için bir zevk.

Eldiven?" "Sanırım ellerimi burada tutacağım."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Mutfağa doğru ilerlerken kendini bir baloncuk kadar şişkin hissediyordu. Trez ona nereye gittikleri hakkında bir şey söylemeyi reddetmişti ve bilinmezlik baş döndürücü bir şarap gibiydi, kafasını vızılatıyor ve vücudunu yüzdürüyordu.

Yemek salonuna açılan kapıda tereddüt etti. İlk Yemek'in sesleri ve kokuları açık ve dostçaydı, sesler iyi bildiği seslerdi, kokular onu

midesi gurulduyordu. Yine de arkasını döndü ve mutfağın diğer çıkışına, büyük merdivenin yan tarafından açılan çıkışa yöneldi.

Bir gece önce herkes çok nazik davranmış, tüm kadınlar ona inanılmaz bir ilgi ve destek göstermişti.

Onları tekrar rahatsız etmek istemiyordu ve fazladan saygı görmek de istemiyordu.

Kendini biraz yorgun hissediyordu ve tüm gücünü buluşmaya saklamak istiyordu.

Fuayeye girdiğinde Trez ve Manny'nin yerdeki mozaik elma ağacının uzak tarafında birbirlerine yakın durduklarını gördü. Dikkatle konuşuyorlardı, her biri ciddiye.

Kalbi durdu. Doktor içeride kalması için ısrar mı ediyordu? Yoksa önce kliniğe gitmesini mi isteyecekti?

Arkasına baktı ve kaçmayı düşündü. Yine de yeraltında olmayacaktı-

"Ona iyi bakmalısın," diye uyardı Manny.

"Bakacağım. Kardeşimin hayatı üzerine yemin ederim."

Oh ... vur-

Manny cebinden bir şey çıkardı. Bir çeşit anahtarlık.

Trez'in yüzünün önünde sallayarak, "Onu hiç başkası kullanmadı," dedi.

"O zaman neden onu bana veriyorsun?"

"Çünkü şık bir şekilde gitmelisin. Kadınını dışarı çıkarıyorsun, bir BMW'ye binmene gerek yok."

"Sen bir araba züppesisin."

Selena kaşlarını çattı. Araba mı? Onlar hakkında konuşuyorlardı-

Trez onun kokusunu havada fark etmiş gibi arkasına döndü ve onu görür görmez gülümsemeye başladı. "Hey, hazır mısınız kraliçem?"

Uçsuz bucaksız boşlukta adım atarken, karşılığında gülümsedi. Saçlarını yine açık bırakmıştı, çünkü adamın saçlarına bakışından, saçlarıyla oynayışından ve saçlarını okşayışından anlıyordu ki

bu şekilde tercih ediyordu. Ve aslında, sadece bu tarza alışmakla kalmıyor, aynı zamanda en çok onu sevmeye başlıyordu.

Seçilmişlerin takması gereken o resmi saç örgüsü birkaç saat sonra başınızı fena halde ağrıtabilir.

Parmak uçlarına kadar yükselerek onun ağzını öptü ve sonra kolunun altına tam oturacak şekilde kendini onun yanına sıkıştırdı. "Ben çok hazırım."

Manny, Trez'le ellerini çırpı ve sonra nefesinin altından, "Yakaladık seni," dedi.

"Sağ ol dostum."

Sonra doktor ona bir göz kırptı ve yemek odasına ve içindeki insanlara doğru yöneldi.

"Bu ne anlama geliyor?" Trez antreye açılan kapıyı açarken Selena sordu. "Bu 'gotchu' mu?"

"Hiçbir şey."

İleriye doğru eğilerek ikinci kapıyı açtı ve gecenin soğuğu içeri doldu, burnunun sızlamasına ve yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Çok mu fazla?" diye

sordu. "Ne?"

"Çok mu soğuk?"

Titredin." "Bayıldım."

"Güzel, üstünü açmak istiyorum."

Taş basamakların hemen önüne park edilmiş, siyah tekerlekleri ve arkasında bir tür kuyruğu olan, hırçın görünümlü siyah bir araba vardı.

"Sevgili Virgin Scribe, bu nedir?" dedi. "Buna

Porsche nine-eleven turbo deniyor."

"Oh... benim."

Merdivenlerden inerek makineye yaklaştı, bir elini cebinden çıkardı ve parmak uçlarını makinenin yan taraflarında gezdirdi. Pürüzsüz, parlak, buz gibi.

"Ama bir çatısı var, değil mi?"

dedi. "Numara yapıyor."

Kapıyı açarak onu yolcu koltuğuna oturttu. "Bu Manny'nin yeni bebeği. Bir hafta önce almış, öncekiyle aynı marka ve model ama içi farklı, öyle mi? En azından o öyle söylüyor."

İçeride deri, insan parfümü ve Payne'in kokusunu aldı.

Trez direksiyonun arkasına geçti ve kapısını kapattı. Anahtarı çevirdiğinde büyük bir hırıltı duyuldu ve içeriye hafif bir titreşim yayıldı.

"Şuna bir bakın." Başka bir düğmeye bastı. "Yukarı bak."

Sihir gibi, tepedeki her şeyin kilidi açıldı ve kaldırılarak arka bölmeye düzenli bir dizi kat halinde geri çekildi.

"Yıldızları görmek istersin diye düşündüm." Gülümsedi ve ısıtıcıyı çalıştırdı. "Bir perdesi var, bu yüzden geri tepme konusunda endişelenmemize gerek yok."

Arkasına yaslanınca... parıldayan ışıklarıyla kadife cenneti gördü.

Bir sevinç çığlığı atarak kollarını ona doladı ve bir öpücük için onu kendine çekti. "Bu inanılmaz!"

Güldü. "Daha önce üstü açık bir araba görmediğine inanamıyorum."

"Asla arabayla seyahat etmem. Seninle olmadığım sürece." "O zaman kemerini tak. Bu sürtük uçacak."

Gaza bastığında, araba kapıdan çıkan bir at gibi ileri fırladı ve o da gece gökyüzüne bakıp yanaklarını acıtacak şekilde gülümsemekten kendini alamadı.

Mhis'le bile çok hızlı gitti, dağın dibindeki yola varana kadar ateş etti. Sola döndü.

"Nereye gidiyoruz?" dedi adam gaza tekrar bastığında ve motor kükrerken kadın koltuğunun kıvrımlarına gömüldü.

"Göreceksin." Şöyle bir baktı. "Yeterince sıcak mı?" "Tamamen öyle!"

Gürültülü ve heyecan vericiydi, soğuk hava başının etrafında dönüyor, sıcak hava ayaklarına çarpıyor, araba homurdanıyor ve yolun kıvrımlarına doğru eğiliyordu. Daha ne olduğunu anlamadan kalbi hızla atmaya, midesi taklalar atmaya başladı ve damarlarında oktan hissetti.

"Umarım uzun bir yolculuk olur!"

diye bağırdı. "Ne?"

"Boş ver!"

Dakikaları ve kilometreleri takip edemiyordu ama yavaş yavaş ormanlık arazinin insan yerleşimleriyle dolmaya başladığını fark etti. Çok geçmeden mağazalar, evlerden oluşan mahalleler, bir park ve apartman yığınları ortaya çıktı.

"Neredeyiz?" diye sordu adam kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladığında.

"Caldie'nin eteklerinde."

"Yine şehir merkezine mi gidiyoruz?"

"Hayır." Ona gülümsedi. "Ama neredeyse varış noktamıza geldik."

Yere yakın ve muz renginde küçük bir araba yanlarına yanaştı ve sürücünün onlara doğru baktığını hissetti. Diğer aracın içinden müzik sesi geliyordu ve motorunun devri yükselmişti.

"Bir tür spazm mı geçiriyor?" diye sordu. "Ayağında mı?"

Trez, "Hayır, başka bir yerde oluyor," diye mırıldandı.

Tepedeki ışık yeşile döndüğünde, küçük araba ileriye doğru patladı, lastikleri gıcırdadı, arkasında hoş olmayan bir yanık kokusu bıraktı.

"Bu da neydi böyle?" diye merak etti.

"Bekle."

Park yerinden mavi ve beyaz ışıklı bir araba fırladı ve peşlerine düştü. Ama Trez ve kendisini değil.

Trez başını salladı. "O küçük pislik bu caddede asla sürüklenmeyeceğini bilmeli. Ayrıca, bu arabaya binmek için deli olmalı."

Uzandı ve kızın elini sıktı. "Hazır mısın?"

"Ah, evet." Etrafına baktı ve ortak bir çatı ve otoparkla birbirine bağlanmış tek katlı işyerlerinden başka bir şey göremedi. "Burada mıyız?"

"Neredeyse."

Aslında biraz daha ilerlediler, her adında outlet yazan bir sürü dükkânın yanından geçtiler. Sonra sığ bir ormanlık alan ve küçük bir tepe vardı, ardından ...

Otoparklar. Sığınağın çimleri kadar büyük boş otoparklar.

Ancak o zaman arabanın diğer tarafına baktı. "Ne... bu da ne?"

"Storytown'a hoş geldiniz."

Selena öne doğru oturdu. Otoparkların en büyüğünün en ucunda, anlamaya meydan okuyacak kadar yüksek ve geniş bir dizi ışıklı giriş tabelası vardı. Ama onlardan sonra ne geliyordu? daha da hayret vericiydi. Gökyüzüne uzanan devasa mekanizmalar gökkuşağı gibi aydınlatılmıştı, yanıp sönen ışıklar ve dönen topaclar sanki devler için yapılmış oyuncaklardı.

Trez, Manny'nin arabasını asfalta çevirdi ve arazide kükreyerek ilerledi, check-in alanına benzeyen yerin solundaki çitlerdeki bir kapıya yöneldi. Yan girişin önünde durduğunda, lacivert üniformalı bir insan bir şeyi tetikleyip onları içeri almadan önce bir an beklemek zorunda kaldılar.

"Hey, Bay Latimer."

Trez uzandı ve elini uzattı. "Bana Trez de."

"Ben Ted." El sıkıştılar ve adam Selena'ya başını salladı.

"Bu gece size çok iyi bakacağız. Şuraya doğru gidin."

"Anlaşıldı. Sağ ol dostum."

"Sorun değil."

Gaza bastığında Selena neon ışıkları karşısında şaşkına döndü. "Burası da ne böyle. Burası... büyüü."

"Ve hepsi bizim. Burada başka kimse yok, sadece sen ve ben varız." "Bu nasıl... mümkün olabilir?"

"Güvenlik görevlilerimden biri buradaki güvenlik şefinin kardeşi. Sahipleriyle konuştular ve bana küçük bir iyilik yapıyorlar."

İkinci bir nöbetçinin yanına geldiklerinde Trez arabayı durdurdu ve motoru kesti. "Dün gece şehir merkezindeki o çılgın gezinti hoşuna gitti, değil mi?"

"Oh, evet-evet, çok fazla."

Eğildi ve onu öptü. "Baş aşağı dönene kadar bekleyin kraliçem."

iAm, Trez Porsche'yi kapıdan geçirip ikinci güvenlik noktasında dururken lunaparkın ortasındaki güvenlik kulesinden onu izledi.

"Dürbün mü istiyorsun?"

Omzunun üzerinden Koca Rob'a baktı. "Hayır. Ben iyiyim."

ShAdoWs'un fedaisi ahizeyi tekrar gözlerine götürürken ısıklık çaldı. "O kadar uzağı görebilmek için harika gözlerin var."

iAm omuz silkti ve termos kupasından bir yudum daha aldı. İçindeki kahve sertti ve dilini pizzalayacak kadar sıcaktı. Tam da onun sevdiği gibi.

Kardeşi sabah on sularında bu parlak fikirle onu uyandırdığında sadece uyumakla kalmamış, neredeyse komaya girmişti. Plan çılgıncaydı elbette. Kim koca bir parkı üç saatliğine kiralar ki?

Özellikle de o lanet şey bir hafta önce sezon için kapanmışken?

Trez yaptı. O kişiydi.

Ve iAm adamın bunu yapmasına yardımcı oldu.

Selena için tüm bunların gerçekleşmesi inanılmaz miktarda para ve içinden çıkılması zor bazı samimi telefon görüşmeleri gerektirmişti. Ama Koca Rob'a, kardeşi Jim'e, nam-ı diğer Jimbo'ya ve

Bir önceki yaz babasını kanserden kaybetmiş olan işletme sahibinin eşi her şeyi ayarlamıştı: Personel sezon sonrası emeklilikten geri çağırılmış ve kışlama sürecinde olan makineler yeniden hizmete alınmıştı. İmtiyaz standları bile çalışıyordu.

-Sal's'daki garsonlara teşekkürler.

Selena'nın yüzündeki sevinç ve kardeşinin yüzündeki gurur -kulenin tepesinden bile belli oluyordu- her şeye değdi.

Ve biliyorsunuz, bu gece insanları küçümsemek mümkün değildi.

Tanrı aşkına, sahipleri personele ödeme yapıldıktan sonra kalan parayı bile tutmuyorlardı. Amerikan Kanser Derneği'ne veriyorlardı.

Bazen insanlar toplanır, diye düşündü. Gerçekten de öyle.

"Peki kim o?" Koca Rob sordu. "Yani, bir kız arkadaşı olduğunu duymuştum ama onun... bilirsin, hasta olduğunu bilmiyordum. Uzun zamandır mı birlikteler?"

"Yeterince uzun."

Derin bir sessizlik oldu. "İşe geri dönmeyecek, değil mi?"

"Bir süre için değil."

"Bizi satacak mısınız?"

"Bilmiyorum. O kadar ileri gitmedik." Ve bu çeşitli düzeylerde doğru değil miydi?

iAm saatini tekrar kontrol etti. Sekiz buçuk. On bir buçukta kalkış için tam zamanında. Manny'nin süslü kıçlı mobil cerrahi merkezi şehir merkezinde sıkışıp kalmıştı, bölge bir gece önceki partiden dolayı hâlâ çok sıcaktı, ama Selena için iyi bir acil durum planları vardı. Manny'nin yenilenmiş eski normal ambulansı hâlâ duruyordu ve lunapark yönetimi tıbbi bekle-gör ve iyi doktoru mülklerinde ağırlamaktan mutluluk duyuyordu.

"Neden bir şey söylemediğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Koca Rob dürbünü bırakırken. "Ve hiçbir şey için değil,

ama vay canına, bu dünyanın dışında görünüyor." "Ayrıca gerçekten iyi bir insan."

"Onun ne yaptığını biliyor mu... bilirsin işte. Böyle klas bir kadın, yani..."

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu onların aklındaki en son şey."

"Evet, tabii. Tabii. Yani, evet."

iAm adama doğru baktı. "Merak etme, ben hallederim. Kulübe gidebilirsin."

İnsan başını salladı. "Gitmeliyim."

Adam tereddüt edince, iAm avucunu uzattı. "İşletmelerle ilgili gelecek planlarına gelince, söz veriyorum herkesle ilgileneceğiz. Ne olursa olsun."

Koca Rob elini sıktı. "Sağ ol dostum. Ama söylemeliyim ki, seninle çalışmayı gerçekten seviyoruz. Ayrıca, Sessiz Tom'un içinde başka bir mülakat süreci var mı bilmiyorum. Beş yıl önce Trez ile başvurduğumuzda neredeyse ölüyordu."

"Evet, sanırım onu tanıdığım süre boyunca on iki kelimenin tamamını söyledi. Dikkatli sür."

"Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Koca Rob dürbünü masanın üzerine bıraktı ve son bir kez durup Trez ile Selena'nın çarpışan arabalar ve çocuk çay fincanları arasında gezindiği yere baktı. Başını sallayarak çıkışa yöneldi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

iAm saatini tekrar kontrol etti.

Üç saat.

Sonra ne olacaktı? Ne halt edecekti?

Maichen?

Ya Trez ve Selena'nın ona ihtiyacı varsa... ve o kadınla buluşuyorsa?

Tanrım, bir ömür boyu bekâr kaldıktan sonra, karşı cinsten biriyle yalnız kalmak için bir anlaşma yaptığını öğrenmek şok ediciydi. Ve bu konuşmak için değildi.

Hayır, konuşma havasında değildi.

Gözlerini ovuşturarak, soluk mavi cübbeler içindeki kadını hayal etti ve tüm o maskenin altına girme dürtüsü saplantılı bir hal aldı. Eğer moleküler yorgunluğu olmasaydı, muhtemelen bütün günü yatağının üzerinde tavana bakarak ona ne yapacağını düşünerek geçirecekti. Zaten yatağa ereksiyon olmuş bir halde girmiş ve yine ereksiyon olmuş bir halde uyanmıştı.

Her iki ereksiyon için de hiçbir şey yapmamıştı. Eğer mastürbasyon yaparsa, bir şekilde çok gerçekçi hissediyordu.

Ve aynı nedenle, kardeşine s'Hisbe'ye yaptığı yolculuktan, tanıştığı kadından ya da yaptığı "randevudan" hiç bahsetmemişti.

Trez'in karşı karşıya olduğu şeyle kıyaslandığında, tüm bunlar çok küçük patateslerdi. Ayrıca tüm bunların bir de hayal dünyası vardı ve Trez bunu yerinde tutmak istediğini fark edince şaşırdı.

Belki de işleri daha az korkutucu hale getirdiği içindir?

Ama hadi ama, gideceğini sanmıyordu. Nasıl gidebilirdi ki...?

Hayır, gitmiyordu. Hayatında ilk kez, zavallı bir kadının üzerine hayvan gibi gitmemek için kendine güvenebileceğini sanmıyordu. Ve muhtemelen o da tereddüt ediyordu. Hiçliğin ortasında tanımadığı bir erkekle karşılaşmak mı? Böyle bir şey yapması için deli olması gerekirdi.

Özellikle de onun aklında ne olduğunu bilmek zorunda olduğu için.

Hayır, dedi kendi kendine. İkisi de gece yarısı o kulübeye gelmeyecekti. Ve bu herkes için daha iyiydi.

Gerçe
kten.
Öyley
di.

KIRK BEŞ

"O öldü! Fates, o öldü, duracak mısın!"

Hayır, diye düşündü Xcor. Durmayacaktı.

Daha küçük olanı bıçaklamaya devam ederken, yüzünü, göğsünü ve ön kolunu siyah kan benekleri kapladı. Siyah kan sokağın soğuk asfaltında birikti. Siyah kan gözlerine bulaştı.

Zypher ona bağırıp çağırırken, onu çekiştirirken, ona küfrederken o hâlâ saldırmaya devam ediyor, omzuyla bıçağı gövdesine, içi boş göğüs hariç her yerine saplıyordu.

Hepsi boşunaydı. Tasmaı olmayan bir canavardı, zihni eforun üzerinde süzölüyor, onu öldürmeye, öldürmeye, öldürmeye itiyordu-

Sonunda onu avından kurtaran çekiş bir çekicinin çekişiydi, onu parçalanmış, sızan leşten ayırmaya yetecek güçteydi.

İstemediğı bu yer değıştirmeyi iyi karşılamadı. Etrafında dönerek hançerini havaya savurdu ve Zypher'ın boğazını kıl payı ıskaladı. Asker menzil dışına sıçrarken, Zypher kendi silahının kılıfını açtı ve dövüşmeye hazırlandı.

Bir hamle ile bir vazgeçiş arasında kalan Xcor nefes nefese kaldı, ağzından büyük bulutlar çıkıyordu. Terk edilmiş çiftlik evini hiçbirisi olmadan terk etmiş, dışarı fırlamış ve yarı çıplak ve tamamen çıldırmış bir halde çatışma tiyatrosuna doğru yola çıkmıştı.

Ve bu askerlerinin kendi iyiliğı içindi.

"Neyin var senin!" Zypher talep etti. "Neyin var senin!"

Xcor dişlerini gösterdi. "Beni rahat bırakın."

"Kendini öldürtmek için mi?"

"Bırak beni!"

Bağırışının yankısı ara sokakta yankılandı, kelimeler mağaradan çıkan yarasalar gibi karanlığa karışmadan önce binaların tuğla duvarları arasında ileri geri sekti.

Zypher'ın yüzünde saf bir öfke vardı. "Silahları var, unuttun mu?"

Yoksa dün gece sizin için çok mu silik bir

anı!" "Onların her zaman silahları vardı!"

"Onlar gibi değil!"

Xcor avcıya baktı. Büyük ölçüde parçalanmış olmasına rağmen hâlâ hareket ediyordu; kolları ağır çekimde ince havayı kavıyor, bacakları iç organlar ve siyah yağdan oluşan bir güveçte kesiliyordu.

O şeye hırlayarak bir çığlık attı ve ardından onu bıçaklayarak yok etti. Işık o kadar parlaktı ki parıltıdan kör oldu, retinaları parıltıdan tiksindi. Ama her göz kırpmasında görüşünü daha da netleştirerek kendini çabuk toparladı.

Sadece daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını bulması gerekiyordu ve başka bir şeye de ihtiyacı vardı.

"Bana bir fahişe bulun," diye

bağırdı. Zypher geri çekildi.

"Ne?"

"Beni duydun. Bana bir tane bul. Onu kulübeye getir."

"İnsan mı vampir mi?"

"Önemli değil. Sadece istekli olması için yeterince para aldığından emin olun."

Soru bekliyordu. Hiçbiri yoktu. Zypher sadece başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

Xcor dönerek uzaklaştı, avlanmaya, dövüşmeye ve öldürmeye hazırdı. Koşarak uzaklaşmadan önce omzunun üzerinden ters ters baktı. "Sarışın. Bir sarışın istiyorum. Ve uzun saçlı olmalı."

"Kimi arayacağımı biliyorum."

Xcor başını sallayarak ara sokaktan aşağı koştu, boksörleri sert kaldırımda gümbürdüyordu. Esintiyi koklayarak beyni dizel dumanı kokularını süzdü ve

ucuz restoranlar, evsiz ve yıkanmamış insanlar ve nehirde çürüyen balıklar.

Kendisine duyduğu öfke sahip olduğu tüm duyuları keskinleştirdi- "Hey, dostum, bir tat mı arıyorsun?"

Vücudunu kısa bir süre yukarı çekerek arkasına döndü ama rüzgârla gelen kokudan gölgelerde duranın insan olmadığını anladı.

Aradığı düşman onu bulmuştu.

henüz kiminle konuştuğunu bilmiyordu.

"Evet," dedi. "Tadına bakmak isterim."

"Yabancı orospu çocuğu," dedi avcı. "Ne istiyorsun?"

"Neyiniz var?"

"İyi maldan aldım. Saf Kolombiya beyaz tozu H, Meksika siyah katranı değil-"

Xcor satış konuşmasının tamamlanmasına izin vermedi. Vahşi bir hamleyle öne atılıp hançerini bir kavis çizerek savurdu ve avcıyı tam göz hizasında yüzünün ön kısmından vurdu. Hortlak anında ellerini kaldırdı, ikiye büküldü ve acıyla inledi; Xcor da bundan faydalanarak sağ kramponunu geri çekip döndürdü ve kafatasına bir futbol topuymuş gibi tekme atarak hortlağı ayaklarından fırlatıp yana savurdu.

Havaya sıçrayarak daha küçük olanın üzerine indi, onu yuvarladı ve ellerini başının üzerinde avuçlarından birinin içine hapsetti. Koku ekşimiş süt ve kokuşmuş terdi ve bu tatlı koku öldürme refleksini tetikledi.

Layla gittiğinden beri içinde tutamadığı öfke bir kez daha ortaya çıktı. Hançerini kılıfına sokarak, baskın eliyle yumruğunu kıvırdı ve yüz hatları dayanın altında sivilaşana, kemikler ezilene, çene serbest kalana kadar, daha küçük olanın solgun yüzüne defalarca ve defalarca indirdi. Her nefes alışında kolunu yukarı çekti; her nefes verişinde yumruğunu yere indirdi, sabit solunum hızı darbeleri yönlendirdi.

Zypher hızlı çalışsa iyi olur.

Onun da bu ruh halinden kurtulması için kendini becermesi gerekiyordu.

Yatağının kenarında oturan Layla'nın telefonunu iki avucunun arasında tutarken elleri titriyordu. Kendisine gönderilenleri çoktan okumuştı, hem de sadece bir kez değil. Aslında, gece karanlığında yatağının başucunda titreşen telefonunun sesiyle uyandığından beri kelimeleri okuyordu.

Bir daha beni görmeye gelme. Bir daha ne kulübeye ne de çiftlik evine gelmeyeceğim ve sizin huzurunuzda olmayı kabul etmeyeceğim. Teklif edeceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Xcor bunu iPhone'una yazdırmış olmalıydı. Daha önce ona mesaj yoluyla hiçbir şey göndermemişti ve Xcor her zaman onun okuma yazma bilmediğinden şüphelenmişti.

İlişkilerinin onlar için sona erdiğini düşündüğü tüm yollar arasında, ayrılmalarını hayal edebileceği tüm yollar arasında, bu böyle değildi. Onu soyup kendisinden beslenmeye zorladığı için değil.

"...Merhaba?"

Zıpladı, telefon elinden fırladı ve kısa tüylü halının üzerine düştü. Qhuinn telefonu almak için yaklaştığında panikledi ve önce davranmak için yataktan fırladı. Ya da çırpınmaya çalıştı.

Karnıyla çok hızlı uzaklaşamazdı ve adamın zayıf eli cep telefonunu alırken nefesini tuttu.

"İyi misin?" dedi. "Solgun görünüyorsun."

Ona bakma. Ekranı bakma. "Aman

Tanrım, ağlıyor musun?"

"Hayır." Elini uzattı. "Ben değilim."

Bana telefonu ver, bana-

Qhuinn onun yanına geldi ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Neler oluyor?"

Başparmağı kızın yanağında gezinirken, lanet olası cep telefonunu olduğu yere, yatağın başucuna geri koydu. Yüz üstü.

"Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi," dedi.
"Endişelendim." Bir ürpertiyle gözlerini kapattı, ham sinirleri neredeyse kaçırdığı için hâlâ titriyordu. "İnternette üzücü bir hikâye okuyordum.

Sanırım düşündüğümde daha duygusalım."

Onun yanına oturdu. "Son birkaç gündür bir sürü şey oluyor-"

Ne olduğunu anlamadan gözyaşlarına boğuldu ve onun büyük göğsüne yaslandı.

Ağır kollarıyla onu çevreleyerek nazikçe tuttu ve her şeyi ağlamasına izin verdi - ve yanlışlıkla gözyaşlarının sadece hamile olduğu, ikizleri olduğu ve aşırı hormonal olduğu için olduğunu varsayması, onu daha da çok ağlattı.

Aylar ve aylar boyunca yalan söyleyip aldattığı için ağladı; o çayıra yaptığı tüm yolculuklar için ağladı; eve gizlice girip çıktığı için; bunu yapmak için Qhuinn'in ona aldığı arabayı kullandığı için ağladı.

Ve en önemlisi, en kötüsü, o kadar güçlü bir kayıp duygusuyla ağladı ki, sanki biri ondan önce ölmüştü ve onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Xcor'un görüntüleri onu bombardımana tutmuştu; kendini güzelleştirmek ve savaştan yeni çıkmış olsa bile her zaman temiz olmasını sağlamak için yaptığı girişimlerden... duşta, perdenin arkasında vücudu doruğa ulaşırken silüet halinde görünmesine kadar

... sanki hayati bir parçası açığa çıkmış ve onu kanatıyormuş, zayıflatıyormuş, değiştiriyormuş gibi ateşe bakarken başını eğen yenilgiye.

Kendine bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştı. Artık çifte hayat yok. Artık sahtekârlık yok. Artık telefonunu saklamak ya da nerede olduğunu anlaşıp anlaşılmayacağı konusunda endişelenmek yoktu.

Artık Xcor yok-

"Doktor Jane'i arayacağım," dedi Qhuinn aceleyle ev telefonuna doğru giderken.

"Ne dedin? Hayır, ben-"

"Göğüs ağrılarınız ne kadar kötü?"

"Ne?" dedi burnunu çekerek. "Sen ne-"

Göğüs kafesini işaret etti. Aşağı baktığında, pazen geceliğinin önünü tuttuğunu, yumuşak kumaşın sıkı yumruğunun altında kıvrıldığını gördü.

Gözyaşlarının kaynağının bu olduğunu düşündü. Gözyaşları kalbinden geliyordu.

"Gerçekten," diye fısıldadı. "Ben iyiyim. Sadece içimi dökmem gerekiyordu, çok özür dilerim."

Qhuinn'in eli ahizenin üzerinde geziniyordu. Ve sonunda kolunu geri çektiğinde bile, ikna olmadığı çok açıktı.

"Sanırım bir şeyler yemem gerekiyor," dedi.

Gerçeğe en uzak şey buydu ama hemen sipariş moduna geçti, tıbbi tipler yerine Fritz'i aradı, her türlü yiyeceği istedi.

Onun iyiliği için duyduğu endişe ve gösterdiği ilgi, kızın yeniden ağlamasına neden oldu.

Sevgili Bakire Kâtip... Yastaydı, değil mi?

KIRK ALTI

"Tamam, o zaman buna biniyoruz."

Selena Trez'in uzattığı eli tuttu ve altı kapsülden oluşan sıradaki ilk kapsülün ağzından içeri adımını attı. Küçük kapsül benzeri yapılar bir çift ray üzerine yerleştirilmişti ve sığ kaputun üzerinde yükseltilmiş bir çubukla yan yana iki koltuk vardı. Trez ona katıldıktan sonra, üniformalı bir operatör platformun uzak ucundaki bir kontrol panelinden onlara başıyla selam verdi.

"Şu tarafa mı gidiyor?" diye sordu, ileride yükselen bir dağı göstererek. "Oraya mı çıkacağız?"

Trez boğazını temizlemek zorunda kaldı. İki kez. "Ah, evet. Var." "Aman Tanrım, bu çok yüksek!"

"Ben, ah, evet. Öyle."

Bar bacaklarının üstünden aşağı inerken ona döndü. "Trez, cidden, bundan nefret edeceksin-"

Bir sarsıntı oldu ve sonra pistte ilerlemeye başladılar, tekerlekler artan bir hızla dönmeye başladığında küçük bir çıt çıt çıt sesi duyuldu.

"Ancak sen buna bayılacaksın," dedi onu öperek. "Dayanmak isteyebilirsin."

Neredeyse dikey olan bir tırmanışa başladıklarında, sırtı yastıklı koltuğa bastırdı ve elleri soğuk metal çubuğu kavradı. Bir an için keşke evde hediye edilen eldivenleri alsaydım diye düşündü ama sonra bu rahatsızlığı tamamen unuttu.

Daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek... İnanılmaz derecede yüksek.

Yan tarafa doğru eğilerek sııttı. "Aman Tanrım, çok yüksekteyiz!"

Ve tepeye giden yolu daha yarılamışlardı.

Çıt çıt çıt sesleri daha da yükseldi ve sarsıntı daha da güçlendi, ta ki biri omuzlarını itiyormuş gibi hissedene kadar. Esinti de giderek serinledi ve sertleşti, saçları yana savruldu, parkası gövdesinin sıcaklığını korumakta zorlandı.

"Manzara inanılmaz," diye nefes aldı.

Bir gece önceki kadar yüksek değildi ama aşağıdaki geniş alanla arasında tampon olmadığı için, onu düşüşten koruyacak cam bölmeler olmadığı için, önündeki pistten ve yere giderek artan mesafeden başka hiçbir şey olmadığı için, sanki uçuyormuş gibi hissediyordu.

Ve parkın ışıkları muhteşemdi. Çok renkli ve yanıp sönen bu ışıklar, aşağıda baktığı her yerdeydi; çeşitli oyuncakların hatlarını işaretliyor, aynalardan ve büfelerin kırmızı, sarı ve mavi üstlerinden yansıyor.

"Sanki gökyüzü ters çevrilmiş ve yıldızlar burada aşağıdaymış gibi!"

"Evet. Oh, uh-huh ... evet. Sanırım en tepedeyiz ... oh, evet, vay canına. Uh-huh."

Aniden düzleştiler ve kulaklarında boğuklaşan rüzgâr dışında her şey sessizleşti, kolay bir virajı döndüklerinde sürüş yumuşak ve yumuşak hale geldi.

Erkeğine hızlıca bir göz attığında, koyu tenine rağmen bir hayalet kadar solgun olduğunu gördü.

Ellerinden birini bıraktı ve onunkini kapattı. "Trez, bundan sonra yerde kalmaya ne dersin, tamam mı?"

"Oh, hayır, sorun yok, ben sıkıyım, iyiyim."

Uh-huh. Doğru. Çenesi o kadar sertti ki arka dişleri için endişelendi ve boynu siyah deri ceketinin yakasının üzerinde kaskatı kesilmişti. Aslına bakarsanız, tüm vücudunda hareket eden tek şey sağ diziydi. Aşağı yukarı, yukarı aşağı, aşağı yukarı, yukarı aşağı ve yukarı aşağı zıplıyordu-

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı. Sanki kendini bir yumruk için hazırlıyordu.

Önlerinde hiçbir şey görememek için tam zamanında başını öne eğdi. Sadece açık hava vardı, sanki yol yok olmuş gibiydi.

"Nerede-"

Whooooooooooooosh!

Birdenbire aşırı hızlandılar, ağırlıksızdılar ve uçuyorlardı, baş aşağı, aşağı, aşağı yuvarlanıyorlardı.

Selena çıldırmış gibi güldü, tutuşunu bıraktı ve kollarını havaya kaldırdı. "Yessssssssssssss!"

Çok hızlıydı, hava saçlarını koparıyor, yüzüne tokatlar atıyor, onu koltuğa yapıştırıyordu; sonra sert sağ, sert sol, zoom-zoom-zoom, başka bir devasa yükselişe çıkarken chk-chk-chk geri geldi ve sonra ...

"Aman Tanrım!" Trez bağırdı.

Yukarı ve etrafında, böylece dünya eğildi ve kendini tekrar düzeltmeden önce baş aşağı gitti. Ve bir başka döngü daha ve sonra onları yana doğru çeviren bir döngü.

Eve dönüş yolculuğu gibiydi, sadece daha canlı, pervasız ve harikaydı.

"Bunu sonsuza dek yapabilirim!" diye bağırdı bir başka sekans yaklaşırken. "Sonsuza kadar!"

"Oh, Tanrım, yine mi!"

Dört kez.

Üst üste.

Ve ısrar eden Trez olmuştu.

Küçük korku arabaları bir kez daha platforma geri döndüğünde, işkenceyi sürdürmeye hazırды.

Selena kendinden geçmişti ve bu her şeye değdi - roller-coaster yolculuğunun ortasındaki bağırsak döngüleri bile.

Bu da kendi bağırsaklarını köpüklü bir karmaşaya dönüştürdü.

"Bir kez daha yapalım," dedi bayrağı dalgalandırmaya çalışarak. Bu noktada birinin ameliyatla ellerini bardan çıkarması gerekecek olsa bile.

"Hayır, sanırım yeterince içtik."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu boku seviyorum-"

"İşimiz bitti," diye seslendi görevliye.

"Fotoğraflarınızı aldım," dedi insan erkek, bir kolu aşağı çekerken ve görüş alanının dışında kalan bir motor gürültülü bir şekilde dururken. "Sadece basıyorlar."

Okaaaay, çıkma zamanı. Evet.

"Trez?"

Elini bardan çekerek metal kurtarıcısının yükselişini ve başının üzerindeki yerine oturuşunu izledi. "Evet. Geliyorum." Hemen şimdi. "İşte geliyorum."

Selena ayağa kalkıp takla barının üzerinde dengesini sağladığında, onu takip etmeye hazırdı. Onu görevlinin yanına götürmeye. Birinin onları çektiğinden habersiz olduğu o fotoğrafları alacaktı.

Bunun yerine, orada oturup sığ bir pompayla nefes aldı. Hadi ama, o bir korkak değildi. Kendini ayağa kalkmaya zorladığında bacaklarının uyuştüğünü fark etti ama dağınık bir tökezlemeyle bir şekilde arabadan inmeyi ve kendini tamamen utandırmadan platforma çıkmayı başardı.

Gerçi Selena'nın onu desteklemek zorunda kalması, dikeyliğine tam olarak bir güven oyu sayılmazdı.

"Oh, teşekkür ederim," dediğini duydu kadının görevliye. Sonra ona baktı. "Gel, şu banka doğru yürüyelim ve resimlere bakalım."

Ne olduğunu anlayamadan, ferforje demirden bir masanın üzerinde oturmuş, Selena'nın bir parti verdiği ve kendisinin de sanki biri taşaklarını mengeneye almış gibi görüldüğü fotoğraflara bakıyordu. Bu sırada Selena'nın eli sırtını okşuyor, ceketinin derisi üzerinde yavaş bir daire çiziyordu.

"Buyurun hanımefendi."

"Çok teşekkür ederim." Ona bir şey uzattı. "Neden hızlıca bir içki almıyorsun?"

"Her şey yolunda" diyemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Sadece ne varsa aldı, ağzına götürdü ve ne yaptıysa yaptı.

söylendi.

Sonunda soda şişesini indirdiğinde "Oh, bu iyi," diye nefes aldı.

"Zencefilli gazoz. Bunu Doktor Jane'den öğrendim."

Yaklaşık on dakika sonra, sözde baktığı şeye düzgün bir şekilde odaklanabildi. "Çok güzelsin," dedi ikisinin birlikte olduğu görüntüye bakarken.

"Bundan emin değilim, ama sana bir şey söyleyeyim, hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Başparmağını yüzünün resmi üzerinde gezdirdi. "Çok canlısın. Kendine bir bak, gözlerin inanılmaz."

Fotoğrafların her birini teker teker inceledi. İkinci tırmanıştan sonraki büyük düşüş sırasında çekilmişlerdi; ağırlıksız kaldığınız, rüzgârın kükrediği ve dibe vardığınızda her şeyin iyi sonuçlanacağına tam olarak ikna olmadığınız o an.

Selena'nın bedeninden akan heyecanı, zevki, hayatın titreşen gücünün onu bir neşe şimşegine dönüştürdüğünü hissedebiliyordu.

Onun tarafında mı? Kendisini daha önce hiç solgun, koyu tenini de solgun görmemişti - ki bunun mümkün olduğu belliydi.

Kim bilebilirdi ki?

"Bunlardan bir takvim yapmalıyız," diye açıkladı. "En azından yarısını."

"Şimdi çok daha iyi görünüyorsun. Daha az yeşil. Yeşil gibiydin."

"Eğer istediğin buysa, o orospu çocuğunun üzerine bir milyon kez daha giderim."

Eğildi, adamın yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu öptü. "Az önce neyi kanıtladın biliyor musun?"

"Ne? Bu Hatta gerçek erkekler ihtiyaç airtsick Çantalar bazen?"

"Hayır." Onu tekrar öptü. "Birisi konuşmadan da 'Seni seviyorum' diyebilir."

Göğsü şişti. Elinde değildi. "Bana bir bakın. Bir Kazanova, kimin aklına gelirdi ki?"

Zencefilli gazozu bitirip boşunu bir metre ötedeki çöp kutusuna attı ve resimleri ceketinin iç cebine koydu.

Ayağa kalkarak ona kolunu uzattı. "Beslenme açısından yetersiz ama tamamen tatmin edici bir yemeğe ne dersiniz? Gerçek kimyasallardan ve aşırı işlemiden bahsediyoruz. İnsanların geleneksel olarak bu ortamda tadını çıkardığı ve daha sonra eve gelip TUMS almak zorunda kaldığı türden şeyler?"

"Kulağa hoş geliyor." Adamın ikram ettiği şeyi eline aldı. "Servis edilen her şeyi dört gözle bekliyorum."

Trez görevliye el salladı ve sonra belki de sadece kartını yeniden damgalatmak için birkaç vücut geliştirme pozu vermeyi düşündü.

İmtiyaz standları arkada ve sağdaydı ve hız treninin ayağının etrafından dolaşırken, yukarıya, çok yukarıya, pisti havada tutan metal iskeleye baktı. Oraya gitmeden önce bu manzarayı üstten görmediğine sevinmişti.

Ne kadar çok düşünürse, buhar vakası o kadar çok geri dönme tehdidinde bulundu, avuçlarında ve üst dudağında terler patladı, ancak iyi haber, sadece onlar için açılmış olan sosisli sandviç standının dikkatini dağıtması şeklinde geldi.

Tezgâha doğru adım atarak Selena'yı sıkıca yanına çekti, onun kokusunun yanı sıra evden çıkmadan önce kullandığı şampuan ve sabunun kokusunu da aldı.

Elindeki People dergisini bir kenara bırakmış, yuvarlak vücutlu ve hoş bir gülümsemeye sahip bir dişi insan geldi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Aman Tanrım, ne kadar çok seçenek var," dedi Selena.

Menüde sarı harflerle kırmızı panolar vardı ve aşağıya inerken harika bir tat vereceği garanti olan ama içine girdikten sonra sorun yaratacak türden şeyler sunuyordu. Ama ona söylediği gibi, antiasitler bunun içindi.

"Ne yiyorsun?" diye sordu ona.

"Ben Coney Island spesiyalinden alacağım," diye açıkladı.
"Yüksek kaliteli bir kola, ekstra buz."

"Tamamdır," dedi garson. "Hanımefendi, ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Selena kaşlarını çatı. "Gerçekten hamburger istiyorum. Ama sosisli sandviç yemezsem bir şey kaçırmış olur muyum?"

"Benimkinden biraz alabilirsin."

"Harika, peynirli bir hamburger ve biraz patates kızartması istiyorum."

"Sorun değil." Kadın menünün başka bir bölümünü işaret etti. "Onlardan bir şey ister misiniz?"

"Pardon?"

"Kızartmalarınızın üzerine. Acı biber, peynir, jalapeños gibi - liste burada."

Selena seçeneklerinin ikinci raundunu düşünürken, Trez kraliçesinin çarpıcı profilini inceleme fırsatını yakaladı. Dudakları neredeyse karşı konulmazdı ve onlara baktıkça, tüm o aşırı adrenalin yüklemesinden arta kalan yanma, savaş ya da kaçtan saf, su katılmamış şehvete dönüştü.

Dikkatli bir hareketle kendini yeniden düzenlemek zorunda kaldı. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyordu. Onu soymak için.

Gözleri kadının göğüslerine kaydı. Üzerindeki Pata-Gucci ceket, onun çok sevdiği kıvrımlara göre kendini uyarlamıştı.

"Trez?"

"Ha?"

"Hiç paranız var mı? İnsan getirmeyi düşünmemiştim-"

Adam onun sözünü kesti. "Hiçbir şey için ödeme yapmıyorsun." Cüzdanını çıkararak kadına, "Size ne kadar borcum var?" diye sordu.

"Müesseseden."

"O zaman sana bir şey vereyim." "Oh, sorun değil. Neden olduğunu biliyorum."

Trez atladı, Formika'nın üzerine bir yüzlük koydu ve öne doğru kaydıldı. "Al bunu. Bize karşı bu kadar nazik olduğun için."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misiniz?"

"Olumlu."

Birincisi, onun devam etmesini ve Selena'nın kendisini bir tür sadaka vakası gibi hissetmesini istemiyordu. Diğer yandan, insan soğuk bir gecede sadece birkaç saatlik bir iş için gelmişti. Onun türü için tatiller yaklaşıyordu. Fazladan parayı kullanabileceğine şüphe yoktu.

"Vay canına. Teşekkürler."

Kadın yemekle uğraşırken Selena'nın ona saygıyla baktığını hissedebiliyordu ve bu onu göğüs bölgesinde yeniden şişirmedi mi?

Ahnold gibi poz vererek erkeklik kartını damgalatmaktan bahsediyor. Ona nasıl bakıyordu? Kendini bir dağ kadar büyük hissediyordu.

Birkaç dakika sonra, çığlık atan bir mavi renge boyanmış piknik masasına doğru ilerliyor ve yan yana oturuyorlardı.

Hava soğuk, yemekler dumanı üstünde, gazozlar köpüklü ve tatlıydı. Aşırı doldurulmuş çörekleri idare etmek, her ikisi de başlarını eğip peçeteleri silerken zor bir işti, ama bu bile kendi başına eğlenceliydi. Yapabildikleri sohbet ise tat, baharat ve dilin yanması... roller coaster yolculuğu... bir sonraki adımda ne yapacakları... tatlı olarak pamuk şeker mi yoksa sıcak şekerleme mi yiyecekleri üzerineydi.

Muhteşem, güzel, yankılanan bir şekilde normaldi.

Ve kadınıyla otururken, belki peçetesiyle onun ağzının kenarını silerken, sodasını onunla paylaşırken ya da atlıkarıncaya binmeleri gerektiğini çünkü yerden sadece iki metre yüksekte olduğunu söylediğinde gülerken, daha önce hiç hissetmediği bir ışıltıyla zihnine, bedenine ve ruhuna nüfuz edene kadar anıları içine çekti.

Sadece onunla olmak için. Özel bir şey yapmadan. Bir lunaparkın ortasında.

Bir mucizeydi.

Ölçülemeyecek kadar büyük bir nimet.

Kaşlarını çatarak fark etti ki, bu mükemmel anın köşesinde pusuya yatmış, şeytani bir gölge gibi arkalarından sinsice yaklaşan gerçeklik olmasaydı... beyninin yarısı shAdoWs'un açılışı için endişelenerek ya da s'Hisbe'de neler olup bittiğini merak ederek ya da o anda kışını bir tüyle gıdıklayan her neyse ona takılıp kalarak onunla geçirdiği bu zamanı boşa harcıyor olabilirdi.

Zengin bir erkeğin, sırf evinde kaseler dolusu olduğu için cebinden elmasların düşmesine izin vermesi gibi o da bunu çarçur edecekti.

Nadirlik, saygıyla el ele gitti.

"Burada sonsuza kadar oturabilirim," dedi son lokmasını yutarken. "Burası benim cennetim."

Selena şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Benimki de."

KIRK YEDİ

İlk sivilin Kral'la randevusu için gelmesinden hemen önce Paradise gururla babasına bir dosya sundu. "Randevu formunu yeniden düzenledim. Bunun sizin ve Kral için işleri kolaylaştıracağını düşünüyorum."

Babası kapağı açıp her bir sivilin adını, soyunu, mevcut sorununu ve Wrath'ın geçmişte ilgilendiği sorunları listeleyen çizelgeyi görünce gülümsedi.

İşaret parmağını sütunların üzerinde gezdirirken, "Bu... çok yardımcı oldu," dedi.

"Yapılış şeklini geliştirebileceğimi düşündüm."

Yukarı baktı. "Geliştirmişsin."

"Sırada ne var?" -birçok sayfadan ikincisini çıkardı- "her konu için daha ayrıntılı bir dosya var."

Abalone notlarını gözden geçirirken kaşlarını çattı ve ardından raporları karıştırdı. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Benim kaynaklarım var." Sırıttı. "Tamam, bir kısmı insanların Facebook sayfalarından, bir kısmı da arkadaşlarımdan geliyor."

"Bu... Onun çiftleştğini bilmiyordum." Babası dosyayı ona doğru eğdi. "O mu?"

"Geçen yıl. Gösterişsiz bir şeydi." Paradise yalnız olmalarına rağmen sesini alçalttı. "Genç bir kızla birlikte olduğunu söylüyorlar."

"Ah. Şimdi de çiftleşmenin onaylanmasını istiyor."

"Doğum yapmak üzere. Wrath'ın yerinde olsaydım, zavallı erkeği doğum tarihi hakkında çok fazla soru sorma zilletinden kurtarır ve ona yavrusuna sağlamak istediği saygıyı gösterirdim-"

"Babanın işini elinden almaya mı çalışıyorsun?" Wrath'ın sesi araya girdi.

Kör Kral'ın kendisi salonun kemerinde belirdiğinde, Cennet yerinden sıçradı. "Öyle demek istemedim, hayır, ben-"

Kral gülümsedi. "Düşüncelerinizden etkilendim. İyi çalışmaya devam et, Cennet."

Bununla birlikte, o ve sarışın köpeği yemek odasına geçtiler.

"Ayaklarımı hissedemiyorum," diye mırıldandı.

Babası onu kucakladı. "Bu konudaki tüm beklentilerimin ötesine geçtin."

Geri çekildi ve saçlarını omzunun üzerinden itti. "Bunu sevdim. Gerçekten beğendim."

"Beni oldukça gururlandırıyorsun."

Yüzünün kızardığını gizlemek için, zaten kendisine ait olduğunu hissettiği bilgisayarın arkasına oturdu. "Evde işler nasıl? İle-"

"Gayet iyiyim. Seni özlemiş olsam da ben çok iyiyim." "Geri gelebilirim."

"Hayır, hayır, burada kalman en iyisi." Dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. "Sen ve Peyton dün akşam eğlendiniz mi?"

"Senden hemen sonra gitti."

Abalone kaşlarını çattı. "Umarım kavga etmemişsinizdir?" "Olaylara çok eski bir bakış açısı var." "Geleneksel bir aileden geliyor."

Masada bulduğu Montblanc kalemlerden birini eline aldı. Avucuna vurarak lacivert eteğini dizlerinin üzerinde daha da aşağı çekti. "Ah... Baba."

"Evet?"

Derin bir nefes alarak üst taraftaki çekmeceyi açtı ve eğitim merkezinin başvuru formunu çıkardı.

Program. "Baba, hiç böyle bir şey yapmama izin verir miydin?"

Kadın evrakları adama uzatırken ve adamın gözleri ifadeleri takip ederken, kadın aceleyle devam etti. "Savaşa girmek istediğimi falan söylemiyorum. Sadece, kadınları kabul ediyorlar ve ben-"

"Dövüşmek mi? Bu... bu savaşımdır."

"Biliyorum. Ama bakın" -yukarı uzandı ve giriş bölümündeki bir kısmı işaret etti- "kadınları eğitebileceklerini söylüyorlar-"

"Cennet."

Ve bakış açısı, kızın adını söyleme biçiminde özetleniyordu: ciddi ol ve kalbimi kırma kombinasyonu.

"Bu iş için biçilmiş kaftan değilsin," dedi.

"Çünkü ben bir dişiyim, değil mi?" diye karşı çıktı acı acı. "Bu da en fazla masalar ve kağıtlar anlamına geliyor - ve sadece çiftleşene kadar-"

"Bu bir savaş. Bunun gerçekte ne olduğunu anlıyor musun?" Uygulamayı çalıştırdı. "Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm. Bu bir Hollywood filmi ya da romantik bir fantezi değil."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu biliyorum." "Sen biliyor musun?"

"Sandığın kadar korunaklı biri değilim. Baskınlarda kaybettiğin aile benim de kanımdan, baba. Arkadaşlarım öldü. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum."

"Hayır, Cennet. Buna izin vermeyeceğim." Eğildi ve başvuru çöpe attı. "Bu senin için değil."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve paneller duvardaki ceplerinde kalsa bile bir şekilde gizli panel kapılarını onun yüzüne kapatmayı başarak uzaklaştı.

Throe, Abalone'un her gece gittiği evden yaklaşık yarım mil uzakta ortaya çıktı.

Throe'nun erkeğin deve tüyü paltosunun dış göğüs cebine koyduğu GPS yer belirleyici rüya gibi çalışmıştı. Ve

İnsan bu zengin mahalleye hayranlık duyuyor.

Fena değil, fena değil.

Rahat bir yürüyüşe dalarak, cep telefonunun onu yönlendirdiği sinyale odaklanırken evleri kontrol etti. Aslında konutlar için uygun terim konaklar olurdu. Bu yerler sadece ev olarak sayılamayacak kadar büyüktü: çok katlı, geniş, yoldan geriye çekilmiş, hepsinin dış cephesinde dramatik peyzaj aydınlatması vardı, sanki içinde yaşayan zengin insanlar gece saatlerinde konumlarının göz ardı edileceğini düşünmeye dayanamıyorlardı.

İlerlerken hayal kırıklığını kontrol etmek zorunda kaldı. Savaşmayı düşündüğünden daha fazla özlemişti. Aslında, herhangi bir türde kan dökülmemesi şok edici bir memnuniyetsizlikti. Piçler Çetesi'yle çalışmaya başladığında, saldırganlık ve vahşet onu dehşete düşürmüştü. Ancak birkaç yüzyıl sonra, savaş onun normal olarak düşündüğü şey haline gelmişti.

Ardından gelen taş malikâne, Piçler Çetesi'nin Eski Ülke'de yaşadığı ortaçağdan kalma kaya yığınının efemine, modifiye edilmiş bir versiyonuydu ve yayılan genişliğin önünde durdu. İçerideki ışıklar duvarlardaki altın ve gümüş parıltılarını alırken, ağır kumaşlarla çerçevelenmiş pencerelerden geçen figürler içeride hareket etti.

Ve aniden, Xcor'un eski inini düşünmez oldu.

Nereden geldiğini, gerçek ayrıcalık ve zenginlik kökenini hatırlıyordu.

Kız kardeşinin intikamını almak için kendini şeytana satmıştı. Şimdi, bu pazarlığın öbür tarafında, fakir, yalnız ve umutsuzdu.

Onun tek ocağı hırsıydı.

En azından önümüzdeki kış ayları boyunca onu ısıtacak bol miktarda ateş vardı.

Throe, geceler önce işlediği cinayetlerin lekeleri hâlâ üzerinde olan deri paltosunu ısiran soğukta yoluna devam etti.

Her şey değişmeden önce.

Hedefindeki evin solda, sokağın karşı tarafında olduğu ortaya çıktı. Görkemli ve tarihi bir evdi, gerçek bir güzelliğin kemik yapısına ve sadece çok zenginlerin eski bir mülke getirebileceği özenli bakıma sahip beyaz bir Federal köşk: Onun için soyulmuş boya yoktu. Dağınık alılar yok. Sarkık atılar ya da verandalar yok.

Diğerlerinin aksine, içeriye görmenin bir yolu yoktu.

Perdelerin hepsi çekilmişti ve o kadar ağırdı ki içlerinden hiç ışık göremiyordu. Garaj yolunda hiç araba yoktu ama bir çalının arkasına saklanarak beklerken n kapıya yaklaşan iki kişiyi gördü... her ne kadar eve motorlu bir araçla gelmemiş olsalar da.

Çünkü onlar oraya ışınlanmış vampirlerdi.

On dakika sonra bir ziyaretçi daha geldi. On beş dakika sonra iki kişi daha.

Dikkat ekmiyorlardı ve herkes n kapıyı kullanmıyordu.

-şüphe çekmemek için.

Throe, konumu doğru bildiğini bilmesine rağmen telefonunu kontrol etti. Evet, Abalone oradaydı.

Gölgelerde kalarak daha uzun süre kaldı, sızmak için özel bir planı olduğundan değil, daha ziyade bunları henüz formüle etmediği için. Ne kadar güçlü olursa olsun, hırsı henüz harekete geçirici bir motor değildi; yapması gereken keşifler, keşfetmesi gereken zayıflıklar, tanımlaması gereken stratejiler vardı.

Bir araba köşeyi döndü ve caddeden aşağı indi.

Yolun karşısındaki sokak lambasının altından geçerken bunun bir Rolls-Royce olduğunu gördü, koyu renkli ve soluk kapüşonlu bir Rolls-Royce.

Ve burada arabasızdı. Gerçekten de, beklentilerinin olmaması bir sorundu.

Kaynakları nasıl toplayacaktı? Merak ediyordu. Bir koalisyon kurarken kendini nasıl geindirecekti?

Cevap geldiğinde o kadar açıktı ki, sanki kader onun için karanlığın içinden bir yol aydınlatmıştı. Evet, diye düşündü, yol buydu ...

Bir süre sonra, yüzünde bir gülümsemeyle Abalone'un en cömert konaklama yerlerine geri döndü.

KIRK SEKİZ

Hastane yatağında, Luchas bilincini kaybediyor, acı dalgaları içinde yuvarlanıyor ve onu anlamsızca dövüyordu. Daha fazla dayanamadığında, hala parmakları olan eliyle etrafı karıştırdı. Çağrı düğmesini bulup başparmağıyla bastığında bir bip sesi duydu.

Kapı pat diye açıldı ve Doktor Jane içeri girdi.

"Luchas?" "Bacağım," diye inledi. "Acıyor..."

Yanıma geldi, makineleri, serumları kontrol etti, Tanrı bilir neler yaptı. "Sana bir şey getireyim-"

"Enfeksiyon..." diye mırıldandı, başını iki yana çevirerek. "Bacağım..."

Bu planı boşa harcamak için yapmıştı, ama bunun yerine, kendini bir ateş çukuruna adım atarak öldürmeye karar vermiş gibi hissetti - kötü ayak bileği ve baldırıyla.

Çılgınca bir güç dalgasıyla ayağa kalktı ve çarşafları çekiştirmeye başladı. Doktor Jane omuzlarını kavradı ve onu düzleştirmeye çalıştı; bu sırada odaya başka biri girdi. Qhuinn, kardeşi.

"Luchas, Luchas, dur-"

Bu Qhuinn'di, yaklaşıyor, ellerini yakalamaya ve onu geriye yatırmaya çalışıyordu. Bu adil bir dövüş değildi. Zayıftı, çok zayıftı ve sonra bir gezintiye çıktı, aşağıdaki yanma hissinin yerini ani bir süzülme hissi aldı.

Yan tarafa bakınca, Doktor Jane'in koluna uzanan şeffaf plastik hortumdan bir şırınga çıkardığını gördü.

Qhuinn'in yüzü kendi yüzünün üzerinde belirdi, o uyumsuz gözler yoğundu. "Luchas, rahatla. Seni yakaladık."

"Bacağım..."

İlaç sihirli bir şekilde işe yarıyor, sanki vücudu ılık bir banyoya girmiş gibi onu rahatlatıyordu. Acı hâlâ oradaydı; sadece o kadar da umurunda değildi.

"Gittikçe kötüleşiyor," dediğini kendi de duydu. "Enfeksiyon ... şimdiye kadar ölmüş olacağımı sanıyordum." "Luchas..."

Ağabeyinin duygularında, ses tonunda, ağzındaki ve gözlerindeki gerginlikte bir şeyler vardı.

"Ne," dedi Luchas. "Ne?"

Qhuinn, Doktor Jane'e sanki tehlikeli bir bölgeden hava yoluyla çıkarılmayı umuyormuş gibi baktı.

"Luchas," dedi kardeşi, "seni kurtarmak zorundaydım."

Onu kurtarmak mı? Ama bütün bunların amacı buydu. Dışarı çıkmak istiyordu. "Ne?"

"Ona bacağını alabileceğini söyledim. Hayatını kurtarmak için." Luchas sustu. Bunu yanlış anlamış olmalıydı, Ona az önce verdikleri ağrı kesicilerin yanlış çevirdiği konuşmanın doğru tercümesi.

"Tek seçenek buydu. Seni kaybediyorduk."

"Bana ne yaptın?" dedi yavaşça. "Ne yaptın-" "Sakin ol."

Luchas yastıklardan doğruldu, tarif edilemez bir dehşet kafasındaki kanı çekiyordu. Vücudunun alt kısmına baktığında, ince çarşafın sol bacağının uyluk, diz, baldır ve ayak hatlarını ortaya çıkardığını gördü ... ama sağ bacağının sadece uyluk ve dizini.

Bir çığlık atarak, orada olması gereken şeye uzandı, düz çarşafı sarsarak, sanki artık orada olmayan şeyi bir şekilde saklıyorlarmış gibi onları çekti.

"Ne yaptın sen!" Kardeşine döndü, gömleğini tuttu, çekti, kalan parmaklarıyla çekiştirdi. "Ne yaptın lan sen!"

"Ölüyordun-"

"Çünkü ben istedim! Nasıl yaparsın!"

Qhuinn'e vurdu, etkisiz yumruğu havada uçuştı, mahvolmuş eli tokat attı.

Qhuinn kendini savunmadı. Sadece dayanın gerçekleşmesine izin verdi - saldırıda pek bir şey yoktu. Ve Luchas uzun süre dayanamadı. Enerjisi kısa sürede tükendi, yastığa yığıldı, içi boş göğsü yukarı ve aşağı pompalanıyor, serum hattından kan akıyor, görüş netleşiyor ve netleşmiyordu.

Ve hala orada olmayan uzuv acıyordu.

"Defol," dedi uyuşuk bir sesle. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

Yüzünü duvara döndüğünde sessiz bir konuşma duydu ve ardından kapı usulca açılıp kapandı.

"Ağrı seviyen şimdi nasıl?" Doktor Jane sordu.

"Neden acıyor...?" diye mırıldandı. "Onu sen aldın."

Tanrım, şimdi daha da ezilmişti, eskiden kim ve ne olduğuna dair daha fazla şey gitmişti.

"Buna hayalet uzuv ağrısı deniyor. Ama bu his çok gerçek."

"Sen mi aldın... onu kesen sen miydin?" "Bendim."

"O zaman sen de defol buradan. Ben buna rıza göstermedim-" "Ölüyordun-"

"Dinlemiyorum. Çık dışarı."

Bir duraklama oldu ve kızın ona bakma şeklinden nefret etti; nazik, ilgili, şefkatli.

"Zamanla, Luchas, kendini daha iyi hissettiğinde-"

Kafasını çevirdi. "Beni ölümümden mahrum ettin. İznim olmadan bedenimi katlettiniz. Bu yüzden beni bağışlayın ama söyleyeceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Doktor gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Ehlenna'yı yiyecek bir şeyler getirmesi için göndereceğim."

"Zahmet etmeyin. Sadece kaçınılmaz olanı erteledin. İş şimdi kendim bitirmek niyetindeyim."

Luchas kolundaki seruma uzandı, serum yerinden çıkana kadar çekti, berrak sıvı ve kırmızı kan akmaya başladı.

her yerde-

İnsanlar panikle her kapıdan içeri giriyor, onu yakalamaya çalışıyor ve yüksek sesle konuşuyorlardı. Onlara karşı savaştı, kıvranıp itti, kayıp baldırı ve ayağı yüzünden dik durmaya çabaladı ...

Biri ona bir iğne daha yapmış olmalıydı, çünkü vücudu aniden gevşedi. Beyni her türlü hareketi emretmesine rağmen hiçbir şey yanıt vermiyordu.

Gözleri etrafta dönerken, kapıda duran Qhuinn'in iri, sağlıklı, güçlü bedeninin çıkış yolunu kapattığını gördü.

Bu, erkeğin önünde durduğu Solgunluk'a açılan bir kapı da olabilirdi.

"Senden nefret ediyorum!" Luchas çığlık attı. "Senden nefret ediyorum!"

Kral'ın dinleyici salonuna döndüğünde Rhage yemek salonundaydı, sırtı kapalı kapılara dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Kardeşliğin çoğu odadaydı ve çok fazla kinetik enerjiyle etrafta dolanıyordu.

Wrath koltuğunda oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, köpeğinin başı kucağındaydı. "Geç kaldı. Orospu çocuğu geç kaldı."

Rehv ateşin önünde durduğu yerden başını salladı ve sanki üşümüşler gibi ellerini havalandırdı. "O burada olacak."

"Görmem gereken insanlar var."

Hollywood saatini kontrol etti. "Gidip onu almamı ister misin? Ona bir kement atıp çükünden tutarak buraya sürükleyebilirim."

Kapı zili çaldı ve V karşıdaki pencerenin perdelerinin yarısını açtı. "Satıcıdan bahsetmişken."

Rhage dışarı çıkarken, "Gidip onu karşılayayım," diye mırıldandı.

"O yalnız değil," diye bağırdı V. "Ben de yalnız değilim."

Kapıyı kapatarak salona geçti. "Cennet mi?" Kız masadan başını kaldırdığında ona gülümsedi. "Odanı bir süreliğine kapatacağım. Bana bir iyilik yap ve ben seni almaya gelene kadar burada kal?"

Geniş, güzel gözleri daha da büyüdü. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama burada kalmanı istiyorum." "Tamam. Elbette."

Ona göz kırptı. "Aferin kızıma. Ve arkamdan kilitle, tamam mı?"

"Elbette."

Onu içeri kapatarak bakır kilidin kendi tarafında döndüğünü duyana kadar bekledi ve sonra ön kapıya gitti. Eşyaları açarak Assail'e bir göz attı. Adam Butch'un dolabından fırlamış gibi giyinmişti, her şey biçilmiş kaftan gibiydi ve vücuduna tam oturuyordu. Arkasında, birbirinin aynısı bir çift haydut yan yana duruyordu. Bol siyahlar giymiş olmaları da işin cabasıydı.

Bu paltoların altında saklanan ateş gücünü hayal edebiliyordu.

"Yalnız geleceğini sanıyordum," dedi.

"Kralınız ekibimle tanışmak istedi. İşte buradalar, kuzenlerim."

Rhage eğildi. "Bütün mürettebatınız bu değil, değil mi?" "Sizi temin ederim, kullandığım sadece bu ikisi."

Rhage geri çekildi ve fuayeye girmeleri için başıyla işaret etti. "Üzerinizi aramalıyım."

"Tamamen silahlıyız." "Hadi canım."

Üçü içeri girerken Rhage yaldızlı bir aynanın altındaki masanın üzerinde duran büyük gümüş tepsiyi işaret etti. "Onları oraya bırakın. Ve hepsinin senin metalin olduğundan emin ol. Üstünüzde bir şey bulursam, iç çamaşırlarım çok fena olur."

Tıkırtı. Çın... çın... çın, çın... çingirak, çingirak, çingirak.

Rhage etkilenmek istemiyordu ama onlara biraz hak vermek zorundaydı. İyi görünümlü silahlar ve bir sürü keskin bıçak.

"Önce sen," dedi ikizlerden birine.

Diğeri bir adım öne çıktı. "Beni yap. Kardeşim biraz ürkektir."

"Pardon? Senin sorumlu olduğun notu kaçırdım mı, dangalak?" Bay Antsy'ye öne çıkmasını işaret etti ve üzerini sıvazladı. "İşte, şimdi lolipop istiyorsun çünkü bu çok zordu? Şimdi sen, talep listesiyle birlikte buraya gel."

İki numarayı taburcu etti ve ardından gösteriyi bir yılan gibi izleyen Assail'in yanına gitti.

"Güzel kolonya," diye mırıldandı Hollywood, adamın kollarını dışarı atıp şaşırtıcı derecede kaslı gövdesine vururken. "Nereden aldın bunu, CVS'den mi?"

"Her zaman böyle kaba mısın?" dedi Assail sıkılmış bir ses tonuyla. "Bana böyle bir şey soran ikinci kişisin. son kırk sekiz saat içinde." Adamın süslü İtalyan makosen ayakkabılarını tekmeledi. "Benimle bir sorunun varsa, insan kaynaklarına başvur."

"Ne kadar kurumsalsınız."

Rhage vücudun alt kısmını kontrol ettikten sonra doğruldu. "Bilginize, Bloodletter'ın oğlu Vishous personel bağlantımız. Şikâyetlerin şahsen yapılmasını tercih eder. İyi eğlenceler."

Üçüyle işi bittikten sonra, onları takip edeceklerini bildiği için izleyici salonunun kapalı kapılarına doğru yürüdü. Kapıları ardına kadar açarak kenarda durdu ve teker teker içeri giren SOB'lara ters ters baktı.

"Assail," dedi Wrath. "Tekrar buluşuyoruz." "Ve bu sefer kurşun yok," diye yanıtladı uyuşturucu satıcısı.

"Henüz değil," diye mırıldandı kardeşlerden biri.

Assail'in gözleri toplanan kalabalığın üzerinde gezindi. "Burada oldukça iyi bir korumanız var."

Gazap omuz silkti. "Onları ya da Hummel heykelciklerini toplama seçeneğim vardı. Kararsızdım."

"Bir komutanın ortaya çıkma onurunu neye borçluyum?"

"Rehv? Ne konuştuğunu bildiğine göre yap şu işi. hakkında."

Günah yiyici ocaktan uzaklaştı ve bir şeyler yemek üzereymiş gibi gülümsedi. "Caldwell'deki uyuşturucu pazarına katıldığınıza inanmak için nedenlerimiz var."

Assail irkilmedi. "İşimi asla saklamadım." "Bunu daha önce hiç gördün mü?"

Rehv havaya bir paket fırlattığında Assail paketi yakaladı ve inceledi. "Eroin."

"Sembol senin, değil mi?"

"Kim demiş."

Rhage konuştu. "Bir arkadaşımızın sahibi olduğu bir kulüpte bir avcının üzerinde bunlardan birkaç tane bulduk."

Wrath, rehber köpeğinin sarı tüylerini okşamak için uzanırken soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bunun hepimizi nasıl garip bir duruma soktuğunu görebilirsiniz. Ürünü yaymak için düşmanı kullanıyorsunuz. Öyle değil mi?"

Assail yine hiçbir tepki göstermedi. "Eğer öyleysem, sorun nedir?"

"Onların cebine para akıtıyorsunuz." "Ve...?"

"Ne olmuş yani?"

"Bu kadar saf olma. Nasıl harcayacaklarını sanıyorsun?"

"Dün gece," dedi Rhage, "Piçler Çetesi ile bazı avcılar arasında çapraz ateşe yakalandık. Bilin bakalım zombiler ne sıkıyordu? AK-kırk-yedi. Baskınlardan bu yana bu şehirde gördüğümüz ilk büyük silah gücü."

Assail omuz silkti ve avuçlarını havaya kaldırdı. "Bunun benimle ne ilgisi var? Ben bir iş adamıyım-"

Wrath sandalyede öne doğru atıldı. "Senin işin adamlarım için işleri daha tehlikeli hale getiriyor. Bu da beni çıldırtıyor, göt herif. Yani senin işin artık benim işim."

"Beni durdurmaya hakkınız yok."

"Eğer üçünüz buradan canlı çıkamazsanız, bence oyun biter, öyle değil mi?"

Bir keresinde, odadaki her bir kardeş bir hançer çıkardı.

Rhage kendini bir tür patlamaya hazırladı ama Assail bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Kıpırdamadı, gözünü kırpmadı, mırın kırın etmedi.

Belki de o orospu çocuğunun merkezi sinir sistemi yoktu.

"Ne o l a c a ğ ı n ı sanıyordun ki?" dedi Wrath, "öğrendiğimde. Bu büyük çıkar çatışmasına göz yumacağımı mı sandın?"

Uzun bir sessizlik dönemi oldu.

Sonunda Assail başını öne eğdi. "Peki. Onlara satış yapmayı bırakacağım."

Erkeğin kokusunu test ederken Wrath'ın burun delikleri alevlendi. Bir an sonra, "Güzel, şimdi defol git buradan. Ama şunu bil ki, avcılardan birinin üzerinde bile bu boktan bir şey bulursam, peşine düşerim ve bunu konuşmak için yapmam."

Rhage kaşlarını çatı ama Wrath çıkışa doğru başıyla işaret edince kapıyı açtı ve pervazdan üçünün dışarı çıkışını, tabancalarını ve bıçaklarını alıp ortak demir eksikliklerini gidermelerini izledi. Sonra da kapıdan çıkıp araziden uzaklaştılar.

"Yalan söyledi," dedi Wrath acımasızca.

"Çok kolay olduğunu biliyordum," diye mırıldandı Rhage. "Neden gitmesine izin verdin?"

"Onu takip etmenizi istiyorum." Wrath, Rhage ve V'ye başıyla işaret etti: "İkiniz de. Assail'i şimdi öldürürsek, tedarikçisini bulamayız ve Lessening Society'nin ürüne tüm erişimini kaybettiğinden emin olamayız. O orospu çocuğunu takip edin, malı nereden aldığını öğrenin ve düşmanın Caldwell'de satacak başka bir şeyi kalmamasını sağlayın." Kral koltuğunda öne doğru kaydı. "Ve sonra o üçünün her birinin göğsüne birer kurşun sıkın."

"Sorun değil lordum." Rhage V'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Olmuş bilin."

KIRK DOKUZ

Hızlı ama çok hızlı olmayan bir şekilde ilerleyen Maichen, sarayın boş koridorlarında fısıldayarak Kraliçe'nin ayin odasına doğru ilerledi. Zaman zaman muhafızların, diğer hizmetçilerin, hatta bir ya da iki Prime'ın yanından geçti. Hiçbiri ona dikkat etmedi.

Çünkü mütevazı ikinci kişiliğinin kisvesi altında saklanıyordu.

Suluk mavi cüppenin altında kimin olduğunu bilen olsaydı, büyük bir kargaşa çıkardı.

Bunun yerine, hedefine vardığında, sağında ve solunda duran muhafızlar ona zar zor baktı. Vardiyalarının sonunda yorgun düşmüşlerdi ve bu yüzden çok iyi bir zamanlamaydı.

"Kraliçe için temizlik," dedi saygılı bir selamla. Onun için kapıyı açtılar ve o da içeri girdi.

Kutsal mekân zeminden tavana kadar tamamen siyah mermerdi ve tüm bu parlak noir ile çevrili olmanın akıl almaz etkilerini azaltacak hiçbir şey yoktu: halı yoktu, mobilya yoktu, sadece köşede yiyeceklerin saklandığı ve yenildiği birkaç gömme dolap vardı. Aydınlatma, fitillerinde açık alevler bulunan lambalardan geliyordu, tüketilen özel yağlar beyazımsı yeşil bir titreşim yayıyordu.

Etrafına bakmadı. Bakmamayı uzun zamandır öğrenmişti.

Odanın korkutucu bir yanı vardı, özellikle de içinde kayda değer bir zaman geçirdiyseniz. Sınırları içinde ne kadar uzun süre oturursanız, yön bulma duygunuzu o kadar kaybetmeye başlarsınız; ta ki dört duvarın, alttaki ve üstteki her şeyin yok olup olmadığından emin olamayana kadar.

sizi büyük gece gökyüzünün ortasına, yerçekimi olmadan asılı bir şekilde, sizi serbest bırakacağından emin olmadığınız başka bir boyuta yerleştirdi.

Odadan nefret ediyordu.

Ama buraya gelmeye mecbur bırakılmıştı.

Annesi, Kraliçe, her şeyin ortasında oturuyor, kuzeye bakıyor, parlak siyah cüppeleri etrafından yere düşüyor, örtülü başından düşüyor, mermerle bir olmak için düşüyordu.

Ta ki taş sıvı hale gelmiş ve onu tüketmeye çalışıyormuş gibi görüne kadar.

Annesi kıpırdamadan duruyordu, nefes bile almıyordu. Yas tutma meditasyonunun tam ortasındaydı. Bu iyi bir haberdi.

maichen köşeye doğru ilerledi ve ses çıkarmadan dolabın kapağını açtı. Daha önce orada bırakılmış olan yiyeceklerin hiçbirine dokunulmamıştı. Bir başka olumlu işaret.

Bir saatten kısa bir süre içinde, gece yarısı, baş rahip AnsLai, Baş Astrolog ile birlikte içeri girecek ve ritüeller gerçekleştirilecek, meteor parçaları ezilecek ve Gölgeler için her şeyi belirleyen yıldızlarla iletişim kurmanın bir yolu olarak kutsal çaylarda tüketilecekti. Ardından kan akıtılır ve ritüel seks yapılırdı. Bundan sonra Kraliçe tekrar dünyadan uzaklaşmak ve kederinden teselli bulmak için bırakılacaktı.

Ya da "keder" daha uygun olurdu.

Kadının doğurdukları için gerçekten bir şeyler hissettiğine inanmak zordu.

Artık ritüelin gerçekten de devam ettiğinden emin olan Maichen kapıya doğru geri döndü. Kapıdan geçmeden önce annesine bir göz attı. Annesini hayatı boyunca sadece resmi törenlerde, maichen'in sarayda asil kıyafetler içinde, değerli bir vazoda ya da sanat eserinin sergilenmesiyle alay edercesine ortaya çıkarıldığı zamanlarda görmüştü. Saray mensuplarının yararına olan bu gösterimler dışında

Bölge, muhafızlar tarafından kuşatılmış kutsal mahallelerde yaşıyordu.

Onu doğurduktan hemen sonra, bir hapishane olan o odalar süitinde özel eğitimli personelin bakımına teslim eden kadın tarafından hiç ziyaret edilmemişti.

S'Hisbe Prensesi'nin hayatı böyleydi. Yine de bir çıkış yolu bulmuştu.

Ve o zamandan beri sarayda hizmetçi, alçak bir rahip, hatta bir astrolog kılığında dolaşıyordu.

Maichen dışarı çıktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Annesinin en sevdiği aşığı olan s'Ex'in, muhtemelen arka girişten içeri soktuğu iki insan dışisiyle kaçamak yaptığını keşfetmek gibisi yoktu. maichen onun sırrını öğrenmek istememişti ama duvarda yüksekte bir ızgara olduğunu keşfetmiş ve içine kaydığında ısıtma ve havalandırma kanalları sistemi boyunca seyahat edebileceğini öğrenmişti.

Uzun bir süre boyunca bu, zaman geçirdiği bir oyundan başka bir şey olmamıştı ve casusluğundan kayda değer hiçbir şey öğrenmemişti. Ancak bir gece Gölge formunda, çitalardan birinden aşağı baktığında ve çiftleşme eylemini ilk ve tek kez gördüğünde bu durum değişti.

Gerçi... pek çok vücut parçası vardı. Bu yüzden tam olarak ne gördüğünden emin değildi.

Bir ses falan çıkarmış olmalı, çünkü s'Ex donup kalmış ve yukarı bakmış, insanlar hareket etmeye ve ona sürtünmeye devam ederken bile gözleriyle buluşmuştu...

s'Ex hemen ardından onun hücrelerine gelmiş ve aralarında küçük bir anlaşma yapmışlardı. Gördüklerini gizli tutması ve havalandırma sistemini artık kullanmaması karşılığında, sarayın içinde kalması ve kendini gerektiği gibi kamufle etmesi koşuluyla odasından çıkmasına izin verilmişti. s'Ex'in patavatsızlığı onun ölümü olabilirdi: Gölgeler çiftleşmenin kutsal bir eylem olduğuna inanırdı. Ve

Queen, bazı vücut parçalarının s'Ex'in istismarları nedeniyle insanların vücut parçalarına maruz kaldığını bilseydi çileden çıkardı.

O erkeğin sadece ve sadece ona ait olması gerekiyordu. Bunu herkes biliyordu.

Ya o insan kadınlar? Yatağında koyunları da olabilirdi.

Maichen koridorlarda ağır adımlarla ilerlerken, midesi taklalar atmaya başladı. Yaşı ilerledikçe, tüm hizmetlileri odasından gönderebilmesi için kendisine biraz mahremiyet tanınmıştı ve bu ayrıcalığı bu akşam bir kez daha kullanmıştı: Annesinin gerçekten de yas tutup tutmadığını kontrol etmeye gitmeden önce, hizmetçilerine odasından ayrılmalarını söylemişti, çünkü stresten bitkin düşmüştü ve kendisinden istenen ritüelleri yerine getirirken biraz mahremiyet istiyordu.

Kimse onu sorgulamamıştı. Ve şafak sökene kadar kimse dönmeyecekti.

Izgara sistemini kullanmak ve dünyaya kaçmak kolay olurdu.

Nişanlısının kardeşiyle buluşacak. Ve

...

Ne olduğunu bilmiyordu.

Yukarıdaki yıldızlar, bunu gerçekten yapacak mıydı? Adamın bahsettiği kulübenin nerede olduğundan bile tam olarak emin değildi.

Hayır, bu aptalcaydı. Aptalcaydı. Reckless-

Önünde çırılçıplak duran iAm'in görüntüsü tüm düşüncelerini yok etti.

Vücudu içten dışa doğru ısınmaya başladığında, zihninin ona söyleyebileceği her şeye rağmen, bedeninin onu ona götüreceğini fark etti.

Gidecekti. Tanrı yardımcısı olsun... gidecekti. Ve ne olursa olsun sonuçlarına katlanacaktı, Daha sonra.

ELLİ

Trez'in sıçması gerekiyordu: Konu Storytown'a geldiğinde, sadece çocuk oyuncaklarında iyiydi. Çay Fincanları ve Ejderha Kuyruğu gibi şeyler -ki yerden ayrılmayan ve yüzünüze zar zor bir esinti veren bir salınımdı- ve asansör müziği ve o sert oturtulmuş, kaziğa oturtulmuş atlar ve tek boynuzlu atların yukarı ve aşağı gittiği lanet olası atlıkarınca.

Direklerden ve inip çıkmaktan bahsetmişken... "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Selena başını kaldırıp ona baktı. "Evet. Bu çok eğlenceliydi."

"Biliyorum, değil mi? Hayatımın en güzel gecesi idi."

Onun bedenine doğru eğildi ve onu sıktı. "Yine de bu tam olarak doğru değil. Roller-coaster'da kendini kaybedeceğini düşünmüştüm."

Durdu. Onu döndürdü. Saçlarını yüzünden geriye doğru süpürdü. "Seninleydim. Bu yüzden mükemmeldi."

Öpücüğün, söylediklerinde ciddi olduğunu gösteren hızlı bir onaylama olması gerekiyordu. Ama bütün gece onunla birlikte olmak istemişti ve ne olduğunu anlamadan onu kendine doğru çekti, göğüsleri göğsüne bastırıyor, kalçaları avuçlarına kilitleniyor, dili onunkini okşuyordu.

"Buradan çıkmak istiyorsun," diye tekrar hırladı. "Evet," dedi kadın onun ağzına karşı.

Saatine hızlı bir bakış atarak, herhalde vakti gelmiştir, diye düşündü; evet, on bir on beş.

Aleti gitmek için acele etse de, arabanın park edildiği yere geri dönüşü kaçırmak istemedi.

Adamın kolu kızın omuzlarındaydı ve sağıları solları birbirini takip ediyordu; onları gittikleri tüm gezintilerin yanından, köpek ve hamburger yedikleri mavi piknik masasının yanından, Marge Simpson saçlarından büyük bir külah alıp birbirlerini beslemek için parçalar kopardıkları pamuk şeker imtiyazının yanından geçiren yollarda yürüdüler.

"Sana pelüş hayvan almadım," dedi. "Bana bir tane mi aldın? Oh, ihtiyacım yok-"

"Hayır, sana bir tane kazanacağım. Altı tabancalı bir atış poligonunda."

Göz kapaklarının altından ona bir bakış gönderdi. "Bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum. O pamuk şekeri yediğini hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Dilin bu işte çok iyiydi."

Kadının çıplak ve kalçaları geniş halinin her türlü şükür görüntüsü gözünün önüne geldiğinde, eve dönüş yolunda bir otel olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

"Tanrım, keşke yaz olsaydı," diye inledi.

"Ah?"

"Seni karanlık bir köşeye itip pantolonunu indirebilirim."

"Bunu şimdi de yapabilirsin, biliyorsun." Durdu. "Hava çok soğuk."

"Öyle mi?" Ellerini tuttu ve çekti. "Şuraya bak. Hiç ışık yok. Korunaklı bir yer."

Sadece onlar olduğu için ışıkları kapalı olan ziyaretçi merkezi, yıldız şeklinde bir tesisti ve merkez gövdesinden çıkan çok sayıda giriş, yoğun, özel karanlık cepler yaratıyordu.

"Kimse görmeyecek," diye fısıldadı onun boğazına doğru.

Dışarıda ışık olmadığından, onu içine çektiği kavşak zifiri karanlıktı ve beyni harekete geçmeden önce seksi harekete geçti. Onu yüzüne çevirerek sertçe öptü ve sırtını boyalı dış cephe kaplamasına yasladı, elleri parkasının içine girip göğüslerini buldu. Göğüs uçları sıkıydı ve sütyeninin üzerinden onları çimdikledi.

bluzunu önce cımbızladı, sonra da kalçasını bacaklarının arasına sokarken parmakladı.

"Kahretsin, bütün gece bunu yapmak istedim," dedi tekrar dudaklarına yapışmadan önce.

Ellerinin altında ve vücuduna karşı sıcak ve akışkandı, hazırды, çok hazırды, onunla birlikteydi. Onu çırılçıplak soymak istiyordu; onun böyle, kendisinin de tamamen giyinik olması fikrinde gerçekten çok ateşli bir şeyler vardı; ayrıca o zaman ağzıyla meme uçlarına ulaşabilirdi. Ancak hava bu eylem için çok soğuktu ve ayrıca, bu gizli yerde hızlı bir sevişme için can atıyordu, ama onu bu halde, muhteşem bir şekilde soyunmuş ve cehennem gibi ateşli bir şekilde herkesin görebileceği fikrini hissetmiyordu.

İçindeki bağlanmış erkek, zavallı bir iyiliksever insanı dişleriyle parçalayabilirdi.

Aradığı romantik son bu değildi.

Elleri pantolonunun kemerine gitti ve fermuarını açıp aşağıya indi. Pantolonlar çizme kesimliydi, şükürler olsun ve bir tarafı ayakkabısından rüya gibi kayıyordu.

"Külotumu çıkarmamı ister misin?" diye sordu derin nefesler arasında.

"Hayır, seni onlar üzerimdeyken becereceğim."

Ve yaptı da. Onun mükemmel kığını kavradı ve onu yerden kaldırıp beline doladı. Arkadan uzanarak onu okşadı, ne kadar hazır olduğunu, ne kadar ateşli olduğunu, ne kadar çaresiz olduğunu hissetti.

Bütün geceyi orada geçirmek istedi. Bunun yerine, ipeği bir kenara itti ve-

"Tanrım, Selena," diye tısladı.

Kaygan ve sıcak, sıkı ve hayati, penetrasyon onu salladı ve aynı zamanda ayakta tuttu. Hareket etmeye başladığında, onun kığını tuttu ve onu ileri geri salladı. Saçları yüzündeydi; kokusu burnundaydı; boğulmak istemesine neden olan ezici bir gelgitti.

Daha hızlı. Daha sert.

Önce kadın boşaldı ve bu adamın hoşuna gitti, kadının ritmik tutuşu adamın suyunu daha da sıktı. Ve sonra sonsuza kadar binmeye istekli olduğu tek hız trenine atladı, siki kadının içine girdi, orgazm onları ruhlarına yakınlaştırdı.

Bittiğinde, onu ezdiğinden endişelenene kadar ona karşı nefes nefese kaldı. "Özür dilerim-"

"Mmmm." Ağzına gitti, alt dudağını emdi ve ısırdı. "Daha fazla."

Anında tekrar gitmeye hazırdı, ama kalçaları pompalamaya başladığında bile durmak zorunda kaldı. "Ev," diye homurdandı. "Bunu evde yapmalıyız."

"Hâlâ soğuktan mı endişeleniyorsun?" diyerek bir dişini adamın çenesinden şahdamarına doğru geçirdi. "Ve işte buradayım, çok sıcak hissediyorum."

Trez inledi ve botlarının içinde yalpaladı. "Açgözlüyüm. Sana burada ulaşabileceğimden daha fazla erişim istiyorum."

Gülüşü adamın çıplak bedenini okşar gibiydi. "O zaman beni yatağına götür."

Onu tekrar pantolonun içine sokmak çok zor oldu. Özellikle de adam yere doğru eğilip onun seksiyle göz göze geldiğinde.

Dişlerini sıkarak bir şekilde onu giydirmeyi ve mağara adamı gibi davranmadan fermuarının içine sokmayı başardı. Sonra da onu tekrar yanına çekerken, hiçbir şey yapmadan gölgelerin arasından kayıtsızca çıkıp gitti.

"Bu çok harikaydı," diye fısıldadı. "Seni hâlâ içimde hissedebiliyorum."

Trez tuhaf yürümeye başladı. Ya öyle olacaktı ya da alçıya alamayacağın bir yerini kıracaktı.

Arabaya vardıklarında, saatte yüz elli mil hızla gittiğini varsayarak yatak odasına tam varış zamanını hesaplıyordu.

Hey, o bir Porsche'ydi, değil mi?

Onun için kapıyı açtı, onu oturttu ve içeri kapattı, sonra da şoför mahalline

yandan. Kıcı kova koltuğa çarptığı anda motoru çalıştırdı.

"Oh! Soğuk!" diye bağırdı.

Her şeyi kapattığında ısıtıcı çalışıyordu ve şimdi o güçlü üfleyici kutuptaki her şeyi dışarı atıyordu. İki de ileri uzanarak çeşitli düğmelere ve topuzlara vurdular-

Sirius kadranı sayesinde Burmester ses sisteminden müzik patladı ve o daha kapatamadan DJ Khaled'in "Hold You Down" şarkısı çalmaya başladı.

"Bekle," dedi. "Hayır, açık kalsın."

Arabadan inerek tekrar kızın yanına gitti, kapıyı açtı ve ona elini uzattı. "Benimle dans et."

"Ne?"

"Benimle dans edin, kraliçem."

Onu oturduğu yerden kaldırarak Porsche'nin önüne, farların içine götürdü ve kendine çekti. Birlikte hareket ettiler, vücutlar yer değıştirdi, parmaklar iç içe geçti, ritim park yerini ve geniş açık eğlence parkını özel bir dans salonuna dönüştürdü.

"Sonsuza dek..." diye mırıldandı ona karşı. "Seni aşağıda tutacağım..."

Trez başını onun omzuna yasladı, böylece çok daha büyük olan bedeni onu çepeçevre sarmış, onu korumuş ve sevmişti.

Birlikte, farların içinde ve dışında dans ettiler.

Güvenlik kulesindeki iAm, kardeşinin Selena'yı arabadan indirip ön ızgaranın yanına getirmesini izledi. Hangi şarkının aldığını bilmiyordu ve bunun bir önemi de yoktu. Sadece ikisinin bir araya gelip tek vücut olarak hareket etmelerini, müziğe ayak uydurmalarını ve birbirlerine sımsıkı sarılmalarını izlemek yeterliydi.

iAm gözlerini temizlemek için her iki gözünü de fırçalamak zorunda kaldı.

Bakması çok zordu.

Arkasını dönerek dar alanda volta attı ve Trez'in havada bu kadar yüksekte olmaktan ne kadar nefret edeceğini düşündü, odaklanacağı geniş açılı manzara ve yere inişten başka bir şey yoktu. Erkek her zaman yükseklikten nefret etmişti, öyle ki Commodore'un on sekizinci katında bir yeri kabul etmesini sağlamak bir mucize olmuştu.

Roller-coaster'a bakıyordu ki, birkaç dakika sonra telefonu deri ceketinin cebinde kıpırdandı. Telefonu çıkardı.

Gitme zamanı, mesajın tek söylediği buydu.

Hemen ardından kardeşinden ikinci bir tane geldi. Çok teşekkür ederim.

Trez asla kelimeleri heceleyerek yazmazdı. Yani gerçekten öyle demek istemiş olmalı.

iAm yanıt vermekte tereddüt etti. Sonra gönderdi: Yardım edebildiğime sevindim. Seni eve bırakacağım.

Tereddüt ettiğinde şeyi ceketinin içine geri koymaya gitti. Gidip bir şeylere bakacağım.

Son birkaç yıldır milyonlarca kez gönderdiği bir mesajdı bu. Ve aslında ciddiye. Gidip restorana ve kulüplere bakacaktı - nasıl çalıştıklarına, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığına.

Bundan sonra yapması gereken şey tam olarak buydu. Ve tam olarak onu o lanet kulübeye gitmekten alıkoyacak şey.

Gitme zamanı.

Etrafta tanıklık edecek başka kimse olmadığından, kardeşiyle paylaştıkları BMW X5'i park ettikleri yere kadar gitmekte özgürdü. Bir dakika sonra Porsche yan kapıdan bırakıldı ve o da lideri iki dönümlük boş otoparkta belli bir mesafeden takip etti; Manny de geleneksel bir ambulansla onu takip etti.

Kardeşlik yerleşkesine dönüş yolu boyunca, iAm'in aklında kardeşi ve Selena'nın bir çift ergen gibi far ışıkları altında dans ettikleri o resim vardı.

Bir John Green romanında olmaları çok kötü.

Daha kaç geceleri olduğunu merak etti.

Kahretsin, böyle düşününce hastalıklı hissediyordu ama burada işleyen bir saat vardı. Geçen her saatle birlikte Selena'nın tekrar bayılma ihtimali azalmak yerine artıyordu.

O zaman kardeşiyle ne halt edecekti?

Tanrım, Trez başa çıkılamaz olacaktı.

Kafasında böyle mutlu düşünceler dolaşırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve daha ne kadar yol kat ettiğinin farkına bile varamadan malikânenin mayınlarla kaplı merdivenlerini tırmanmaya başlamışlardı; Manny ambulansla birlikte arka yoldan gitmek için ayrılmıştı.

Umarım Selena onun adına aldıkları önlemleri asla öğrenmeyecekti.

Çok can sıkıcı olurdu. Nasıl olmasın ki.

iAm malikânedeki önceki son dönemeç yaklaşırken mesafesini korumaya dikkat ederek Trez'e onu içeri alması için zaman tanıdı. Sonunda avluya girdiğinde çeşmenin etrafından dolaştı ve Rhage'in GTO'sunun yanına park etti.

Ki o da uzun süre dışarıda kalmayacaktı. Kardeşi kış aylarında onu hep garaja taşırdı.

Manny'nin Porsche'si merdivenlerin dibindeydi, üstü açıktı, anahtarı şüphesiz doktora geri dönüyordu, böylece o da onu eğitim merkezinin yeraltı otoparkına getirebilecekti.

BMW'yi kapattım. İhtiyacı olmadığı halde inip arabayı kilitledi.

Ve durdu.

Gökyüzüne bakarak ağzından çıkan nefesin sürüklenip kaybolmasını izledi. Trez ve Selena'nın dans ederkenki görüntüsü, dişlerini gri maddesine geçirmiş bir köpek gibiydi, anı yerinden kıpırdamayı reddediyordu ve itiraf etmekten utanıyordu, kardeşinin kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu her şeyi düşündüğü için ya da

İşler kötü bir sonuca vardığında üzgün piçi kaldırımdan nasıl sıyracağımı.

Onun yerine, merak ediyordu ...

Kahretsin, bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Bir dişiye vücuduna yakın tutmak. Onun kokusunu burnunda hissetmek ve ellerini omuzlarında, belinde, kalçalarında gezdirmek. Onun yüzünü sizinkine çevirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu ve-

Tamam, tüm bunlardan geri çekilmesi gerekiyordu.

Çünkü bunların hiçbiri onun için gerçekleşmiyordu. Şimdi olmayacaktı. O kulübeye giderse yarım saat içinde olmaz. Bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonra değil-

Sanki bir işaretmiş gibi, soğuk bir esinti geldi. Sanki evren onun yaşadığı tüm soğuk ve yalnızlığın altını çizmek istiyordu.

Antrenin dış kapısının açılma sesi onu kendine getirdi. Manny'den hoşlanıyordu ama adamın müzikli araba çalmak için dışarı çıkmasına ve onu bulmasına ihtiyacı yoktu-

İyi doktor değildi.

Trez evden çıkıyordu. Taş basamaklardan koşarak iniyordu. Avluya doğru ilerliyordu.

Kahretsin.

iAm, her kimi araması gerekirse diye elini telefonuna götürdü. "Hey, o-"

"Doğru "yu çıkaramadı.

Kardeşi onu bir ayı gibi kucakladı. "Bu gece için çok teşekkür ederim."

İlk başta, iAm nasıl tepki vereceğini bilemedi. O ve kardeşi sarılmayı sevmezlerdi.

"Orada olmana çok sevindim. Benim için her şey demekti." iAm boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ben, ah..."

Trez daha sert sıktı.

iAm temkinli bir şekilde kollarını Trez'e doladı. Bu hareket çok garip gelmişti ama sonunda Trez de ona sarıldığında kardeşinin titrediğini hissetti.

Üzgünüm dostum, dedi içinden. Bunların hiçbirini senin için istemiyorum.

Soğuk rüzgâr esmeye devam etti ve uzun bir süre sonra geri çekildiler.

Trez ceketini çıkarmış ve ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Mesajını aldım. Her şeyi senin üzerine yıktığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Sorun yok."

"Değil."

"Trez, onunla birlikte olman ve dişine iyi bakman gerekiyor. En önemli şey bu. Gerisi sadece sohbet."

O karanlık gözler iAm'in sol omzunun üstündeki bir şeye odaklanmıştı. Ya da belki de kulağının üstündeki her neyse ona.

"Neden burada benimle vakit kaybettiğini ciddi anlamıyorum," diye mırıldandı iAm.

"Senin için bundan daha fazlasını istiyorum."

"Sal's'taki işimi gayet seviyorum."

Kardeşinin bakışları onunkilere kilitlendi. "Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

iAm, cepte yumruk rutini ile kulübe katıldı. "Bu kadar konuşma yeter. Kadınına git."

Trez dik kafalı bir orospu çocuğuydu, muazzam cehennem-hayır eylemleri yapabiliyordu. Ama iAm her zamanki gibi ona ulaşmayı başardı.

Erkek arkasını döndü ama konağın girişine ancak yarıya kadar gelebilmişti ki durup omzunun üzerinden baktı.

"Bütün hayatını benim için harcama, tamam mı?" Trez başını salladı. "Ben buna değmem ve sen bundan daha değerlisin."

iAm gözlerini devirdi. "Düşünmeyi bırak. Tekrar yürümeye başla." "Ben öldükten sonra sana ne kalacağını kendine sor."

Gitti. Dürüst olmak gerekirse, cevabı benden daha fazla seveceğinizi sanmıyorum. Her şey yoluna girecek laflarını da bırak. İkimiz de o kadar saf değiliz."

"Neden kendini bununla oyalıyorsun. Ciddiyim, Trez."

"Bu bir dikkat dağıtma değil. Birini sevdiğinizde sizi canlı canlı yiyen türden bir şey."

Bunun üzerine Trez yoluna devam etti, taş basamaklardan yukarı çıktı ve giriş kapısında kayboldu.

Am gözlerini kapadı ve cipe yaslandı. Şu anda kafasında kardeşinin o küçük monoloğuna ihtiyacı yoktu. Gerçekten ihtiyacı yoktu.

ELLİ BİR

Selena'nın elleri kaskatı kesilmişti.

Kardeşliğin mutfağındaki tezgâhta dururken, bir kutu kolayı açmaya çalıştı ve parmaklarının tırnağı doğru şekilde kavramayı reddettiğini fark etti. Metal dudağı serbest bırakmak yerine, üstünden atladılar.

Kafasının içinde türlü uyarılar çınlarken, paniğı dizginledi ve kendine soğukta eldivensiz üç saat geçirdiğini hatırlattı.

Birkaç gevşek yumruk yaptı, onlara üfledi; sonra kollarını salladı. Parmak eklemlerini çatlattı. Vücudunun başka yerlerinde başka sorunlar aramaya başlamamaya çalıştı.

Onun hastalığına sahip olan insanlar hala küçük çaplı donmalara maruz kalabiliyordu.

Teneke kutuyla tekrar yüzleşti, bir kez daha pop-top'a yaklaşırken büyük bir mesafeden izlerken kalbi çarpıyordu. Ellerini ve parmaklarını sanki bir başkasının bileklerine bağlıymış, bir başkasının beyni tarafından hareket ettiriliyormuş gibi ilgisizlikle izledi.

Crack! Fizz!

Nefes verdi ve kendini granitin üzerinde sabitlemek zorunda kaldı. "İyi misin?"

Trez yemek odasından içeri girdiğinde rahatladığını gizleyerek gülümsedi. "Sadece biraz soda alıyorum. Susadım."

"Miden nasıl?" "Çok iyi.

Seninki nasıl?"

Adam ona doğru yaklaşırken, onun da kendisinden bir şeyler sakladığını hissetti. Ve daha sonra yaptığı büyük gerçeğı yaşama konuşmasına rağmen

Son Tutuklama'dan çıktığında, tıpkı kendisinin sırrını saklamak istediği gibi, onun da sırrını saklamasını istiyordu: Harika bir gece geçirmişlerdi; ihtiyacı olan son şey, çözülemeyecek sorunları ve çok geç olana kadar cevaplanmayacak soruları ortaya çıkaracak ağır bir konuşmayla bunu mahvetmekti.

"Tum gayet iyi."

Bir gülümsemeyi daha zorladı. "Yukarı çıkmak ister misin?"

"Bu harika olur."

Sodasını aldı, ona uzattığı avuç içini aldı ve onunla birlikte yemek odasından geçerek fuayeye çıktı. Ev aslında bomboştı; Kardeşler çalışmıyor, Wrath sivillerle görüşüyor, Beth, Marissa ve Mary Güvenli Yer'de, Bella yeni çocuk odasında L.W. ve Nalla'ya bakıyor, köpekler de görevlerinin başındaydı.

Tüm bunlar, diye düşündü, o gittiğinde de devam edecekti. Açılıp kapanan tüm kapılar, planlanan ve tüketilen menüler, hayatlarını yaşayan insanlar.

Sevgili Bakire Kâtip, onlarla kalmak istiyordu. Mutlak bir hiçliğe, kim olduğunun, kendisi için neyin önemli olduğunun, nasıl düşündüğünün ve hissettiğinin tamamen fişinin çekilmesine yol açabilecek bir şeye gitmek istemiyordu.

Gitti. Hiçbir şey kalmadı.

Ölümden sonraki hayata inanmak, Irkın Anasına hizmet etmek ve ne kendi kurduğu ne de gönüllü olduğu geleneklere bağlı kalmak üzere eğitilmişti - hayır, gerçekten programlanmıştı. Ve bunların hepsini sorgulamadan yapmıştı.

Hayatının sonuna yaklaşırken, keşke sorsaydım, meydan okusaydım ve bir sesim olsaydı diye düşündü.

Çok fazla zaman kaybı.

Trez'le birlikte merdivenleri çıkmaya başladığında, eğer bir Solgunluk varsa ve insanlar orada yaşamaya devam ediyorsa... neden Kâtip Bakire Dünya'daki her şeyin Sığınak'ta kaydedilmesini istemişti? Neden tüm

o ciltler ve ciltler dolusu yaşanmış hayatların ... eğer ölümden sonra insanlar hala sadece farklı bir biçimde var olsalardı?

Sadece kaybedilebilecek olanları korumak zorundaydınız.

Kalbi çarpmaya başladı, ani bir korku onu ele geçirdi-

"Kahretsin," diye nefes aldı Trez.

Belli ki onun aklından geçenleri okumuştı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Muhtemelen sadece saçmalık-"

Boştaki elini tırabzana doğru uzattı ve savruldu. "Trez! Ne oldu?"

"Kahretsin. Siktir." Ona baktı ama gözleri odaklanmamıştı. "Odaya gitmeme yardım eder misin? Göremiyorum-"

"Sevgili Bakire Kâtip, Doktor Jane'i çağırayım!"

"Hayır, hayır, sadece migrenim tuttu." Kadının yardımıyla kendini dengeledi. "Fazla zamanım yok. Üst katta karanlık bir odaya çıkıp uzanmalıyım."

"Doktor Jane'i arayayım-"

"Hayır, hatırladığınız gibi, bunları hayatım boyunca aldım. Ne olacağını biliyorum. Sekiz saat boyunca cehennem gibi olacak ama bana gerçekten zarar veremez."

Selena, ikinci katın sahanlığına kadar topallayarak ilerledikten sonra üçüncü katın kapısına doğru geçerken onun ağırlığını olabildiğince taşımaya çalıştı. İri bedeni yavaşça hareket etti ve bir noktadan sonra görme yetisini tamamen kaybetti, gözleri kapandı.

Bir şekilde onu odasına çıkardı ve yatağa yatırdı.

"Karanlık yardımcı olacak," dedi ön kolunu yüzüne kapatarak. "Ve buraya bir çöp sepeti getirebilir misin?"

Aceleyle etrafta dolanarak banyodaki hariç tüm ışıkları kapattı ve başının hemen yanında bir priz olduğundan emin oldu. "Kıyafetlerini çıkarmamı ister misin?"

"Tamam. Evet."

Tam olarak beklediği gibi bir deneyim değildi, ama yine de ruh hali bundan önce bile mahvolmuştu. Ve o işi yaparken, o kadar dikkatliydi ki

Ceketini giymesine yardım etti, sonra botlarını ve çoraplarını çıkardı ve pantolonunu çıkardı.

"Gömleği çıkarmayacağım. Sadece bunun için enerjim yok." Elini tuttu ve onu kalçasının yanına oturttu. "Bu geceyi böyle bitirmeyi planlamamıştım."

Onun avucunu öptü. "Senin için başka ne yapabilirim?"

"Önümüzdeki altı ila sekiz saat boyunca burada yatmama izin verin. Endişelenmeyin, dediğim gibi, baş ağrısından mide bulantısına kadar tüm bunlar normal. Maalesef."

"Buna ne sebep oluyor?" "Stres."

"Am'ı aramamı ister misin?"

"Kahretsin, hayır. Zaten çok fazla işi var. Aslında, sanırım bu yüzden aldım."

"Onun bir sorunu mu var?"

Trez sustuğunda, kadın ısrar etmek istedi ama Trez hastaydı. "Gitmek zorunda değilsin," dedi.

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Yapmayacaksın." Kendi eliyle onun elini ovuşturdu ve yüzünün görünen tek kısmı olan dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ellerini seviyorum. Bunu sana söylemiştim, değil mi? Çok yumuşak ve pürüzsüzler... uzun parmaklar..."

Onunla kalırken ve parmak uçlarını bileğinin iç kısmından parmaklarının dibine doğru gezdirirken, paniğinin eridiğini hissetti. O eklemlerde artık hiçbir şey garip hissetmiyordu. Demek ki kesinlikle soğuktan olmuştu.

Biraz sonra yumuşak bir inilti çıkardı, ağzı düzleşti, vücudu gerildi. Ve sonra yutkunmaya başladı.

"Gitmen gerekiyor," diye mırıldandı. "Özür dilerim, bunu görmeni istemiyorum..."

"Emin misin?"

"Lütfen. Şimdi."

Bu yapmak istediği son şeydi ama ayağa kalktı. "Evdeyim, tamam mı? Bir yere gitmiyorum. Eğer beni ararsan

_"

Sarsılarak yan yattı ve kovaya uzandı. Kovanın üzerinde durakladıktan sonra gözlerini açtı ve kıza sinirli bir bakış fırlattı. "Şimdi gitmen gerekiyor."

"Seni seviyorum," dedi kapıya doğru koşarken. "Keşke yardım edebilseydim."

Dışarı çıkarken onu duyduğundan bile emin değildi ve tam kapıyı kapatırken, adamın öğürme sesleri onu irkiltti.

Bir an için onun odasının ötesindeki koridorda kamp kurabileceğini düşündü. Ama sonra, yerde nereye oturacağını tartışırken, kapı kolunu tutamadığını fark etti.

Avuç içi pirinç üzerinde donmuştu.

"Tabii ki bırakmıyorum. Aptal olma."

Assail camdan evinin mutfağında kuzenlerine seslenirken hırçın bir ruh hali içindeydi ve Ehric'in sorusu üzerine öfkesi daha da derinleşti.

"Ama Kral-"

"İnsanlara akan ticaret konularına müdahale etme hakkı yoktur." Çıkar çatışması konusunu düşünmekten ya da yorum yapmaktan kaçındı. "Ve onun bu emrine uymaya hiç niyetim yok."

"Peki nasıl devam edeceğiz?"

"Bizi takip ettirecek. O ben olsaydım böyle yapardım. İkinizin gidip meslektaşına uyarıyı etkinleştirmenizi istiyorum. Operasyonlara kısa bir süreliğine ara verip keşif yapacağız."

"Evet."

İkisi gittikten sonra mutfağında kaldı, böylece evinin etrafında konuşlanmış olan Kardeşler her neyse, onu açıkça görebilecekti. Kokain şişesini çıkardığında, bir kez daha neredeyse boş olduğunu fark etti, ama en azından onu idare edecek kadar vardı.

Yemeğini bitirdikten sonra evinin diğer tarafındaki çalışma odasına geçti. Oranın da cam pencereleri vardı ve gözlerini iyi alabilmeleri için masa lambasını yaktı.

ona. Otururken, hazırladığı kâğıt yığınlarına baktı. Yatırım hesapları. Aracı kurum hesapları. ABD'deki ve yurtdışındaki paralar.

Büyüyor, büyüyor, büyüyor.

Elindeki servet yaklaşık bir ay önce bir başka köşeyi dönmüş, Cayman Adaları'ndan gelen aklanmış para İngiltere ve İsviçre'deki daha yasal hesaplara aktarılmıştı.

Çok fazla ve hepsi faiz, temettü ve değerlendiriyor.

Yaklaşık bir yıl önce Eski Ülke'den Amerika'ya geldikten kısa bir süre sonra uyuşturucu ticareti işine başladığında, kendi standartlarına göre bile çok iyi kazanıyordu. Şimdi, çeşitli hesaplarında bu miktarın iki katı vardı.

Rastgele bir tomar kâğıdı eline alıp ay sonu raporuna baktı. Bilgisayarındaki günlük rapor daha da yeniydi.

Tüm cömertliğine rağmen, Gazap'ın uğraşlarına engel olduğu düşüncesi onu iliklerine kadar öfkeliyordu.

Sadece kimseye itiraf edeceği bir sebepten dolayı değil. Bu olmadan... hiçbir şeyi yoktu.

Avrupa'daki işlerinin bir uzantısı olarak başlayan bu iş, onun varoluş nedeni, hayattaki tek amacı, akşamları yataktan kalkmasını, giyinmesini ve kapıdan çıkmasını sağlayan tek dürtü haline gelmişti.

Dürüst olmak gerekirse, para kazanmayı her zaman sevmişti. Ama geçen kıştan beri...

Küfrederek deri koltuğunda arkasına yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. Sonra bakmadan takım elbise ceketinin iç cebine uzandı ve telefonunu çıkardı.

Sola'nın numarasını uzun zaman önce ezberlemişti.

Ama onu aramamıştı. Caldwell'den Miami'ye, büyükannesinin yanına taşındığından beri. Tam da onun yaşadığı türden bir suç hayatından kurtulmak için buradan ayrıldığından beri.

Telefonuna girerek sayısal tuş takımına gitti. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, on numarayı birbiri ardına tuşladı, parmak uçları ezbere bildiği kalıbı bulup takip etti.

Hayır, onu aramamıştı. Ama bunu düzenli olarak yapıyordu: ona rastgele gelmeyen on numara telefonuna giriliyor... ve o "gönder" tuşuna basmadan silinip gidiyordu.

Kral geçim kaynağını elinden alırsa? O zaman istediği tek kadının tamamen elde edilemez olduğu gerçeğini düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Kadın. Kadın değil.

O bir insandı, vampir değil. Vampirlerin var olduğunu bile bilmiyordu.

Ve işte sorun burada yatıyordu. Uyuşturucu satıcılığını bıraksa bile mi? Miami'ye gidip kızın kapısına dayanamaz ve "Hey! Kaldığımız yerden devam edelim!" diyemezdi.

Böyle bir şey olmayacaktı çünkü er ya da geç onun türü ortaya çıkacaktı ve o zaman nerede olacaktı?

Nedense, cam evinin durgunluğu ve sessizliği içine işliyor, ona ne kadar yalnız olduğunu ve uyuşturucu kullanmayı bırakırsa ne kadar yalnız kalacağını hatırlatıyordu. Kuzenleri oturup aşık olmadıkları bir kadının yasını tutmakla yetinmeyeceklerdi, onları da kaybedecekti.

Tanrım, oldukça zavallıydı, değil mi? Daha da önemlisi, ne yapacaktı?

Damarlarında cızırdayan kokainle beyni, tamamen ... saçma bir fikre dayanan ani bir $A + B = C$ hesaplaması yaptı.

Yine de ona tüm bunlar için oldukça çarpıcı bir çözüm sundu.

Oturduğu yerde doğruldu, kaşlarını çattı ve odanın etrafına baktı, beyni bir şeyler seçerken gözleri gezinmeye başladı,

planı didik didik etti. Hiçbir hata bulamayınca, telefonunun ekranından Sola'nın rakamlarını sildi ve Ehric'i aradı. Telesekreter çıktığında, muhtemelen hâlâ kaydolduklarını düşündü.

Bir saniye sonra telefonu çaldı ve selamlama zahmetine girmeden cevap verdi. "Onun için sembolü bıraktın mı?"

Ehric'in yanıtı nehrin aşağısındaki rüzgâr yüzünden boğuklaştı. "Daha yeni geldik."

"Onu bekle. Kendini gösterme."

Assail talimatlar vermeye devam etti ve her şeyin sonunda Ehric'in yanıtı mükemmeldi: "Nasıl isterseniz."

Assail aramayı sonlandırdı ve sandalyeye geri çöktü. Derin bir nefes alarak küfretti. Bu çok fazla iş gerektirecekti. Ama elinde görünen tek çözüm buydu.

Ayrıca, bunun onu kayda değer bir gelecek için tüketeyeceği gerçeği? Tam da istediği şeydi. Ya işe yaramazsa? O zaman ölmüş olacaktı ve artık hiçbir şey umurunda olmayacaktı.

Vücudunun her santimi ve kara, sefil kalbinin tamamıyla özlemini çektiği kadın bile değil.

Annesi bu isimle doğru olanı yapmıştı. Marisol gerçekten de onun ruhunu çalmıştı.

ELLİ İKİ

iAm, Trez'in sözlerinin avluda durdukları sırada soğuk esen rüzgârdan daha fazla içine işlemesini istememişti. İçeri girmeyi, hızlıca bir şeyler yemeyi ve tüm bu etkileşimi unutmayı planlamıştı. Gecesine devam edecekti. Kulüplere ve restorana gidecekti. Kağıtları zorlayacak, kontrolü ele alacak, somut ve sağlam bazı kararlar verecekti.

Onun yerine antrede sıkışıp kalmış, büyük bir ressam tarafından boyanmış üç kat yüksekliğindeki tavana bakıyordu. Konunun ilham verici olduğunu tahmin ediyordu: saygıdeğer küheylanlar üzerindeki kahramanlar, bulutlarda savaşanlar, cesur, güçlü ve doğruların tarafında olan göksel savaşçılar.

Ama duraklama moduna geçmesinin nedeni tüm bu ihtişam değildi.

Trez'in kaderi iskambil kâğıtlarından bir evdi; her ikisinin de hayatları boyunca yönetmesi gereken hassas ve aldatıcı bir şeydi. iAm'in attığı her adım dikkatli, kasıtlı ve hayatta kalmak amacıyla hesaplanmış olmalıydı.

Kardeşinin.

Bu yüzden asırlık bir bakireydi.

Daha önce bir kadına bile bakmamıştı.

Trez ister kulüplerde onları beceriyor olsun, ister televizyonda porno yayınlıyor olsun, ister masasının üzerinde, arabasının arkasında, dışarıda lanet olası otoparkta yaptıklarından bahsediyor olsun, iAm bunların hiçbirisiyle ilgilenmemişti.

O bir düz çizgi orospu çocuğuydu.

Orospu çocuğu değil, olduğu gibi.

Ve evet, tüm b u gey olayını denemiş, belki de erkeklere ve erkeklere ilgi duyup duymadığını merak etmişti.

Hayır.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, eğer her gece onları yıkamasaydı, hiç taşağı olup olmadığını merak edecekti.

Ben gittikten sonra sana ne kalacağını kendine sor. Dürüst olursanız, cevabı benden daha çok seveceğinizi sanmıyorum.

Bir karara vardığının farkında olmadan, iAm topuklarının üzerinde döndü ve girişten dışarı çıktı. Devasa gri malikanenin ön sahanlığında, rüzgarın içinde durdu ...

... ve sonra uçtu.

Gideceğı yere doğru yolculuk ederken, geçmişin anıları gözünün önüne geldi: Trez'in saraydan kaçıışı. iAm'in, erkeğı geri getireceğine söz verene kadar alıkonulması - ki bu aslında yapmaya niyetlendiğı son şeydi. Çılgın av.

Kara Yılan Dağı'ndaki kulübe.

iAm formuna geri döndüğünde, kaba dikey dış cephe kaplaması, sedir kiremitleri ve çatı hattından çürük bir diş gibi çıkan kaya bacasıyla yırtık pırtık, yıpranmış yapıya bakarken bir an mide bulantısı yaşadı. Tamamen aynıydı. Farklı pencereleri, büyüyen çalıları, devrilmiş ya da büyümüş ağaçlarıyla aynı bile sayılmazdı.

Hayır, bir an için bunun yıllar önce mi yoksa şimdi mi olduğundan emin olamadı.

Kendini silkeleyerek ön kapıya doğru yürüdü. Eşyaları açarken menteşeler gıcırdadı ve en azından gördüklerine karşı daha hazırlıklıydı.

Kesinlikle aynı. Gösterişsiz mobilyaların yerleşiminden, eski ateş kokusuna ve duvarlardan sızan cereyanlara kadar.

Kapıyı arkasından kapattı ve etrafta dolaştı, botları kaba kesilmiş döşeme tahtalarını takırdatıp inletiyordu. Nehir taşından yapılmış ocağın yanında bol miktarda odun buldu; sanırım burayı kullanan son avcılar iyi birer yardımcı olmuşlardı ve bu pisliği ödemeye hazırdılar.

Demirlerin üzerine kütükleri yerleştirirken ve altlarına çam iğneleri atarken elleri titriyordu. Çok sayıda huysuz gazlı ocakta çalıştığı için yanından ayırmadığı çakmağını çıkarıp yaktı, körükledi, alevleri yükseltti.

Kendi kendine bunun zaman ve ısı kaybı olduğunu söyledi. Gelmeyecekti. Gelmesinin imkânı yoktu.

Burada yarım saat kadar takılacak, beyninin karanlık ve tehlikeli bir bölgeye batışına tanıklık edecek, sonra da ateşi söndürüp Caldie'ye dönecekti.

Kulüplere. Önce kulüplere giderdi, ve sonra-

Gıcırdayarak açılan kapının sesi onu sertleştirdi.

Maichen'in kokusu içeriye doldu.

Başını çevirerek gözlerini kaldırdı. Kapının girişinde ete kemiğe bürünmüş bir halde duruyordu, cüppesi arkasından gelen soğuk rüzgârda dalgalanıyordu.

O hem bir hayaletti... hem de ruhu parçalayacak kadar hayat doluydu.

Ve ona bakarken, ikisinin de neden geldiğini çok iyi biliyordu.

ELLİ ÜÇ

Selena eğitim merkezine giden uzun yeraltı tünelini yavaşça geçti. Yeraltı geçidine çıkan kısa merdivenlerin dibinden ofis dolabına açılan kapıya kadar adım adım ilerledi. Ne zaman bir şifre girmek ya da bir pervazı itmek zorunda kalsa, yeniden düşünmenin kendisini vurmasını bekledi. Geri dönüşün gerçekleşmesini. Arka katın ortaya çıkmasını.

Bunun yerine, Tohr'un çalışma alanına girmekle kalmadı, cam kapısından geçerek beton koridora çıktı.

Klinik yaklaşık otuz metre aşağıdaydı, her türlü alternatif varış noktasından sonra gelen kapılar topluluğu: ağırlık odaları, spor salonları, soyunma odaları.

Ayakları bunların hiçbirinde durmadı.

Hayır, onu kendi isteğiyle asla dönmemeye karar verdiği yere götürdüler.

Kapıyı çaldığında kimse yoktu (sayı!) ya da başka birine yardım etmekle meşguldüler (üzücü ama rahatlatıcı da) ya da işlerine dalmışlardı ve onu duymadılar (bu da zaten konuşmak istemediğiniz birine sesli mesaj bırakmak gibi bir şeydi).

Doktor Jane açtı. Ve bir vay canına! geri tepme yaptı. "Selena, merhaba."

Avucunu beceriksizce yukarı kaldırdı. "Merhaba."

Bir duraklama oldu. Sonra doktor dedi ki, "Bu sosyal bir şey mi yoksa..."

"Muhtemelen oldukça meşgulsünüzdür, değil mi?"

"Aslında, yaklaşık üç gündür aralıksız çalıştığım için tıbbi kayıtlara yetismeye çalışıyordum." Kadın geri çekildi. "İstersen içeri gel."

Selena kendini hazırladı. Eşikten adımını attı. Muayene masasına bakmamak için umutsuzca çabaladı.

Bu arada, Doktor Jane gidip tekerlekli bir tabureye oturdu, beyaz önlüğünü kendi etrafında katladı ve bacak bacak üstüne attı. Altındaki önlük maviydi. Crocs ayakkabıları kırmızıydı.

Gözleri orman yeşiliydi. Ve ciddiydi.

Selena etrafta dolaşmaya başladı ama baktığı her yerde gördüğü tek şey, içinde işkence aletleri olan, cam kapaklı paslanmaz çelik dolaplardı. Sarsılmış bir halde koridora açılan kapıya baktı; kapı yavaşça, sessizce, kendi kendine kapanıyordu.

Bir tabutun kapağı gibi.

"Hey," dedi Doktor Jane, "ben de tam bacaklarımı esnetmeye gidiyordum. Spor salonunun etrafında birkaç tur atmak için bana katılmak ister misin?"

"Oh, Tanrım, evet. Teşekkür ederim."

İkisi birlikte dışarı çıktılar, birkaç kapıdan ve metrelerce uzunluktaki koridordan geçerek aşağı indiler. Gidecekleri yere vardıklarında Doktor Jane ağır çelik paneli açtı ve kafesli tavan ışıklarını yaktı.

"Tuhaf olduğunu biliyorum ama burayı seviyorum," dedi Jane. "Ahşap o güzel bal sarısı renginde ve her şey zemin temizleyici gibi kokuyor. Bu biraz çılgınca, çünkü havadaki ya da eşyaların üzerindeki kimyasallardan nefret ederim."

Doktor onları basketbol sahasının uzak kenarından yürütmeye başladığında, Selena temponun bilerek yavaş tutulduğuna emindi.

Selena bir şey söylemeden önce kısa kenardan aşağı inmiş, potanın altına girmiş ve sola dönerek tribünlere doğru ilerlemişlerdi.

"Sanırım..." Gözleri yaşardı ve dehşete düştüğünü fark etti.

"İhtiyacın olan tüm zamana sahibiz," dedi Doktor Jane yumuşak bir sesle. Selena iki gözünün altını da sildi. "Bu konuda konuşmaktan korkuyorum.

Sanki yaparsam..."

"Bazı belirtiler mi gösteriyorsun?"

Konuşamıyordu. Ama kendini başını sallarken buldu.

"Sanırım... evet."

Doktor Jane bir mmm-hmmm sesi çıkardı. "Bana ne olduklarını söylemek ister misin?"

Selena kapı kolunda donup kalmış olan elini uzattı ve parmaklarını genişçe açtı. Bir şeyleri açıp kapatırken, zihni daha mı kötüler diye çılgınca bir yolculuğa çıktı. Daha mı iyiler? Aynı mı?

"Ellerin?" Kız yine sadece başını sallayınca Doktor Jane, "Başka bir yeriniz var mı?" diye sordu.

En azından bu sefer başını sallayabildi.

"Doktor, "Daha önce bir atak geçirdiğinizde, herhangi bir prodromunuz olup olmadığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Herhangi bir ön uyarı var mı?"

Selena tekrar gözlerini ovuşturdu ve ellerini Trez'in yarım saat kadar önce üzerinden çıkardığı pantolona sildi. Bir acı dalgasıyla o ana, hastalığının yeniden konuşmaya başlamasından önceki zamana geri dönmek istedi.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey fark ettiğimi hatırlamıyorum. Ama daha önce... Elimden geldiğince görmezden gelirdim. Bunu düşünmek istemiyordum." Gözlerini doktora dikti. "Seni görmeye gelmediğim için özür dilerim, bilirsin, ben..."

Doktor Jane havaya vurdu. "Tanrım, kızım, bu konuda endişelenme. Katı ve kesin kurallar yoktur ve doğru hissettiren şeyi yapmalısın. İnsanların kendi hayatlarına yön vermeleri gerekir."

"Benim için yapabileceğimiz bir şey var mı? Yapmamız gereken herhangi bir şey?"

Şifacı cevap vermek için acele etmedi. "Sana karşı dürüst olacağım, tamam mı?"

Ah, evet. Müsait bir şey yoktu. "Çok memnun olurum."

"Son kırk sekiz saattir çözüm arayan pek çok insan var. Manny insan bağlantılarına ulaştı. Havers ile konuştum. Rehv Symphath bölgesine gitti ve iAm'den s'Hisbe'ye gittiğini söyleyen bir mesaj aldım."

"Hiçbir şey mi?"

"Havers sadece elleri, dizleri, kalçaları ya da omuzları etkileyen artrit alevlenmeleri gibi lokalize ataklarla mücadele eden hastaların farkında. Sizin yaşadığınız kadar şiddetli sistemik semptomlar yok. Hastaları anti-enflamatuarlar ve ağrı kesicilerle tedavi ediyor - bazı insan ilaçlarını denemiş olsa da, önleme veya tedavi söz konusu olduğunda kayda değer bir buluş yapmadı. Ve ne Symphath'lar ne de Gölgeler bu konuya aşına."

Yönetim. Umabileceğinin en iyisi buydu. "Bana ne kadar zamanım olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Doktor Jane başını salladı. "İltihap belirteçlerinizi kontrol edebilirim. Ama onları karşılaştırabileceğim bir şey yok ve anladığım kadarıyla ataklar çok hızlı geliyor. Bu da deprem gibi ani bir dalgalanmaya işaret ediyor."

Spor salonunun etrafında dolaşmaya devam ettiler, aşağıya, aşağıya, üzerinde EKİPMAN ODASI VE PT yazan bir kapının bulunduğu uzak uca doğru ilerlediler.

"Sanırım geri dönüp benim ... bilirsin işte, kontrol etmeliyiz." Selena eliyle yanında havada daireler çizdi. "Enflamasyon şeyleri."

"İstersen yapabiliriz. Bence önemli olan, kendinizi desteklenmiş ve daha sakin hissetmenizi sağlayacak her şeyi yapmanızdır."

"Tamam. Pekala."

Bir an sonra Doktor Jane'in elini tutup sıkıldığını hissetti. Başını çevirip baktığında gördüğü manzara karşısında şok oldu.

Şifacının yüzündeki duyguyu. Öylesine keskin bir hüznün, derinlere inen bir acı.

Selena diğer dişiyi çekiştirerek durdurdu. "Bu senin hatan değil."

Orman yeşili gözleri spor salonunun geniş alanında dolaştı ama hiçbir yere varamadı. "Ben sadece... Ben yardım etmek istiyorum. Sana hak ettiğin uzun yılların geri kalanını vermek istiyorum. Yaşamınızı istiyorum. Ve bir çözüm bulamadığım gerçeği... Çok üzgünüm, Selena. Çok üzgünüm ve savaşmaya devam edeceğim. Denemeye, aramaya devam edeceğim..."

Kollarını kadına dolamak ve ona tutunmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Doktor Jane boğuk bir sesle. Selena daha sonra fark edecekti ki...

... bu onun ilk vedasıydı.

maichen kulübeyi bulmakta zorlanmıştı. Kara Yılan Dağı yeterince kolaydı. Zirvenin doğu tarafı da sorun değildi. Ateşin kokusunu almak da kolay olmalıydı çünkü moleküler formdayken bile koku alma duyusu güçlüydü ve bir Sonbahar gecesinde dumandan daha net bir şey olamazdı. Yine de zor olmuştu. Havada dolaştı, aradı, aradı...

Arkasını dönüp geri gitmenin eşiğine gelmişti, içini acıtan bir hüznün kaplamıştı ama sonra o duman esintiye karıştı ve kokunun gücünü takip ederek, kaynağına odaklanarak izinin üzerinden geçti.

Ve bahsettiği kulübe oradaydı.

Gölge gibi o şeye yaklaştı, enerji formunda kaldı, dağınık zeminin üzerinden ateş etti, küçük, basit yapının etrafından dolaştı - bunun aslında o ve sadece o olduğundan emin oldu.

Şeklini alarak kapıya yaklaştı ve kapıyı çaldı. Adam cevap vermeyince içeri giden yolu açtı.

Ateşin yanındaydı, çömelmiş, alevlerle ilgileniyordu.

Anında iri bedeni ayağa kalktı, arkasında titreyen ışık bir aura yarattı.

İçeri adımını atar atmaz rüzgâr kapıyı yakaladı ve çarparak onu yerinden sıçrattı.

"Burası soğuk," dedi kabaca. "Isıtmaya çalışıyorum."

Onu görmek, çevresinin tamamen farkında olmamasına yetmişti. Bir çölde, okyanusta ya da kutuplardaki buzullarda olabilirdi ve hiçbir şey fark etmezdi.

"Daha yakına gel." Eliyle onu işaret etti. "Ateşe doğru."

Vücudu hiç tereddüt etmeden ona itaat etti, ancak alevlere değil ona doğru gitti. Kız onun yanına adım attığında, adam sanki onu sıkıştırmak istemiyormuş gibi geri çekildi.

"Sana oturacak bir şey getireyim."

Kız ona canını sıkmamasını söyleyemeden, yatak platformuna gitti ve birkaç kaba battaniyeyle birlikte yumuşak pedi üstten çekti. Emin elleriyle her şeyi düzenledikten sonra bir kez daha uzaklaştı.

Ondan yayılan seks karşı konulmazdı.

Her ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsa da, her ne kadar saygılı davransa da, kız onun içindeki ihtiyacı hissedebiliyordu.

Ve evet, fark etti... buraya gelmek için bu kadar riske girmesinin nedeni gerçekten de buydu.

O da onu istiyordu. Bu bir kriz yaratacak olsa bile. Sorumsuzca olsa bile. Hiç mantıklı olmasa da.

Hayatı boyunca kurallara uymuştu. Ama hiçbir sorumluluk ya da görev onun yarısı kadar bile büyüleyici değildi ve sahip olduğu görece özgürlük için zamanı tükeniyordu.

Kendini yatağın üzerine bırakarak ağır cüppesinin altından bacak bacak üstüne attı. "Lütfen. Benimle oturur musun?"

"Yapmamı istediğine emin misin?" Adam kızın üzerine abanmış, karanlık yüzü o eğlenceli ışığı emmişti.

"Evet," diye nefes aldı.

Dizlerinin üzerine çöktü, ağırlaşmış gözleri başının tepesinden ayak tabanına kadar onu örten cüppenin üzerinde gezindi.

"Seni görmeme izin verecek misin?" dedi derin bir sesle.

Maichen sertçe yutkundu. Sonra ellerini yüzünü örten ağa doğru kaldırdı -ama bu maskeyi yerinde tutmak içindi. "Korkuyorum."

"Neyin?"

Ya gördüklerini beğenmezse?

"Senin güzel olduğunu zaten biliyorum," dedi, sanki onun aklını okumuş gibi.

"Nasıl?"

Geniş göğsünün ortasına dokundu. "Seni burada görüyorum. Seni tanıyorum... burada. Nasıl görünürsen görün, benim için çok güzelsin."

Ona kendisi hakkında anlatmadığı her şeyin farkında olarak, "Birbirimizi tanımıyoruz," diye fısıldadı.

"Bunun senin için bir önemi var mı?" "Hayır."

"Ben de öyle." Kaşlarını çattı ve ateşe baktı. "Son birkaç gecedir kardeşimin başına gelenler gözümü açtı. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Bu nötr bölge kâbusunda yaşamaya devam etmek ve baltamın düşmesini beklemek yerine yaşamaya devam etmek istiyorum."

"Kardeşiniz... Bölgeye geri dönecek mi? Dediklerine göre... Kraliçe yas ilan ettikten sonra bile görevini reddediyormuş..."

Durmak zorundaydı. Endişesi çok büyüktü.

Eşine dokunulmadan gelmesi gerekiyordu. Böyle bir şey olmayacaktı.

Ama Kutsanmış Kişi ona ne yapabilirdi ki? İkisi de çiftleşmeye zorlanıyordu ve gelenekler onun esasen kadının malı olduğunu söylüyordu.

Ondan gelecek bir itiraz, üzerine oturulmasına karşı çıkan bir sandalyeye benzeyecektir.

iAm başını salladı. "Trez Selena'yı kaybettikten sonra tüm bahisler kapanır ve açıkçası o Prenses? Ondan geriye kalanları istemeyecektir, tabii nekrofiliden hoşlanmıyorsa. Yürüyerek de olsa, mezarda da olsa ölü olacak."

Maichen başını öne eğdi. Kendisini bekleyen çiftleşmeden hiç haberi olmamıştı. Bu onun yetiştirilmesinin bir parçasıydı; Meshedilmiş Olan'ın yıldızlar tarafından onun hamile bırakan eşi olması ve onunla, onun aracılığıyla annesinin soyunun s'Hisbe üzerinde hüküm sürmeye devam etmesini sağlaması beklentisi.

Önceden belirlenmiş. Kutsal yıldızlarda yazılı.

Kendi hatası ya da seçimi olmaksızın çok şey kaçırdığı duygusuyla, mevkisinden yalnızlığına kadar hayatıyla ilgili her şeyi kabul ettiği gibi, hakkı olanı da kabul etmişti.

Boğazını temizledi. "Prensesin elinden gelse onun gitmesine izin vereceğini tahmin ediyorum. Kimsenin acı çekmesini istemezdi, özellikle de değerli bir dişisini kaybetmiş birinin."

"Onu tanıyor musun?"

"Ona katıldım."

"Nasıl biri?" Kız cevap vermeden önce, adam elini kaldırdı. "Aslında bilmeme gerek yok."

"Sanırım o da kardeşiniz gibi kapana kısıldığını söylerdi. Bence... o da bir kader hapishanesinde."

Yüzünü ovuşturdu. "Bu aslında ondan daha az nefret etmemi sağlıyor. Sanırım bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ona da tıpkı onun gibi kaderi söylendi. Bunların hiçbirini o seçmedi."

iAm kısa bir kahkaha attı. "Belki de Kraliçe'ye siktir olup gitmesini söyleyebilirler. Eğer ikisi de oyunu oynamayı reddederse, her şey bitebilir. Kardeşimi aşkını kaybetmekten kurtaracak bir şey değil bu."

"Ama yıldızlar kaderlerini açıkladı."

O karanlık bakışlar tekrar ona döndü. "Buna inanıyor musun? Yani, bir milyon ışık yılı ötedeki bir grup ilgisiz gezegenin hizalanmasının insanların hayatları için bir harita olarak kullanılması gerektiğini gerçekten düşünüyor musun? Ben inanmıyorum."

"Nesiller boyu böyle oldu," dedi içi boş bir sesle.

"Bu onu doğru yapmaz. Aslında, bu onu daha da saldırgan yapar. Ne kadar çok şeyin mahvolduğunu bir düşünün."

maichen'in göğsü, yıllar önce çiftleşeceği erkeğin kaderini o kadar tatsız bulduğunu ve ölüm tehdidi altında ve sürgün cezasına çarptırılarak Bölge'den kaçtığını öğrendiğinden beri düşündüğü şeyleri yüksek sesle söylediğinde gerildi.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi. "Buraya bunun için gelmedik. Öyle mi?"

Gözleri ağının altından onunkilere kaydı. "Hayır, değil."

Sanki zihninde onu şimdiden soyuyormuş gibi bakışları onun bornozuna gitti.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı, avuçları terlemeye başladı. "Bilmenizi isterim ki ben... ben..."

"Ben de öyle."

Geri çekildi. Elinde değildi. Adam çok erkeksi, çok güzel bir biçime sahipti, çok ...

"Fikrini mi değiştirdin?" diye kestirip attı. "Seksi değil, değil mi-" "Bu nasıl mümkün olabilir," diye ağzından kaçırdı. "Çok acımasısın."

Bir duraklama oldu. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan başını geriye attı ve güldü. Ses o kadar beklenmedik ve... büyüleyiciydi ki... neredeyse şaşkınlıkla geri çekiliyordu.

Gözlerini bir kez daha ona diktiğinde ilk kez gülümsedi. Ve onun nefesini kesti.

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat."

Ağın altında gülümsediğini hissetti ama adam tekrar ciddileşince o da gülümsedi.

Geri dönüşü olmayacak diye düşündü. Eğer şimdi gitmezse, o kapüşonunu çıkarmadan önce... iş bitene kadar gitmeyecekti.

Maichen'in elleri maskeleyesine gitti, kararını vermişti.

Ağın alt kısmını kavrayarak kaldırmaya başladı. Endişe kalbinin hızlı atmasına neden oldu ama yavaşlamadı; durmadı.

Serin hava boğazına, çenesine... ağzına çarparken, gezegenler hızlıların seçimlerini ya da ölümlerin miraslarını yönetmemeli, diye düşündü.

Bunu seçiyordu. Onu seçiyordu.

ELLİ DÖRT

Maichen'in yüzü santim santim ortaya çıkarken iAm zamanda asılı kalmış gibi hissetti. Dudakları dolgun ve koyu kırmızı, teni pürüzsüz ve onunkinden biraz daha koyu, yanakları geniş ve yüksekti.

Kadının gözleri ortaya çıkınca bir düşünce oluşturmayı bıraktı.

Derin ve yoğun kirpikli gözleri parlak bir peridot yeşiliydi. Ama yine de yüksek duygular içindeydi ve bu, Gölgelelerin bakışlarının yaptığı gibi, bunun bir işaretiydi.

Belki onunki de öyleydi.

Bir de saçları vardı. Sıkıca dalgalanan saçları başının tepesinden akarak omuzlarını ve ötesini kaplıyordu. O kadar uzundu ki nerede bittiğini göremiyordu.

Tek kelimeyle, o güne kadar gördüğü en olağanüstü şeydi.

Hem egzotikti, çünkü uzun zamandır insanlar arasında yaşıyordu ve halkının özelliklerini özlemişti hem de tamamen normaldi, çünkü güzelliği ve rengi kendisinininkine çok benziyordu.

"Seni kapalı tutmak bir suç," diye nefes aldı.

Kızın boğazından akan kızarıklık adamın dişlerinin aşağı inmesine neden oldu ve elleri ona dokunma ihtiyacıyla kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" diye
fısıldadı. "Kanımın
üzerine."

Sanki bu saygı ona cesaret vermiş gibi, ağı bir kenara bıraktı ve örtüyü açmaya devam etti.

Köprücük kemiğindeki pirinç toka ve cübbesinin ilk katının omuzlarından düşmesine izin verdi.

Narin yapılıydı ama tamamen kadındı ve her ne kadar vücudunun nasıl görüldüğüne takılmamaya çalışsa da gözleri başka bir yere gitmeyi reddediyordu.

Boynunun kenarındaki titreyen nabız, ısırarak için bir davetiyeydi.

Göğüslerinin kabarıklığı dokunmak için bir yalvarıştı. Seksinin kokusu cevaplanması gereken bir çağırıydı.

iAm ağzından kaçmak isteyen laneti yuttu. O çok fazlaydı, çok güzeldi, çok canlıydı. Kalbi küt küt atıyordu ve siki fermuarının arkasında mermer gibi sertleşmişti.

Buraya gelmeden önce bir içki içmiş olmayı diledi.

Ya da altı.

"Açsın," diye fısıldadı. "Evet."

"Benimkini almak ister misin..."

Kadının bununla nereye varmak istediğine inanamıyordu.

"Damarın mı?"

"Eğer ilgilenirseniz."

Oh, sik onu, evet. "Bunun için

yalvarırdım..." "Buna hiç gerek yok."

Kızın ona bileğini uzatmasını bekliyordu ama kız çenesini kaldırıp gırtlığını ortaya çıkarınca gerçekten aptallaştı.

iAm emin olup olmadığını sorması gerektiğini biliyordu, bunu iyice düşünmesi için ona baskı yapmalıydı. Eğer ona dişleriyle saldırırsa bu iş çok hızlı ilerleyecekti.

Onun yerine, "Lütfen bana adını söyle," diye inledi.

"Bu Maichen. Sana söylemiştim. Bana ait olduğunu hissettiğim tek isim bu."

Azı dişlerini gıcırdattı. "Maichen, bilmen gerek... Durabileceğimi sanmıyorum. Eğer oraya girersem."

"Biliyorum. Bu yüzden seni boğazımda istiyorum. Geri dönüş yok."

Gözleri yuvarlandı ve gövdesi sallandı. "Ama senin evde bir baban yok mu? Seninle ilgilenecek biri..."

Hizmetkâr sınıfının üyeleri için standartların farklı olduğunu biliyordu -kadınların bakire olması beklenmiyordu, çünkü kendilerinden talep edilen her şekilde hizmet etmeleri gerekiyordu. Ama yine de.

"Bundan emin misiniz?" dedi.

Ereksiyonu susması için bağıırıyordu ama vicdanı bu kükreyen dürtüden bile daha güçlüydü.

"Öyleyim."

Peridot gözleri sabit, güçlü ve kesindi. Konuşmayı bırakma zamanı.

iAm ona doğru hamle yaptı, öne atıldı, ensesinden yakaladı, geriye doğru büktü, kollarının arasında tuttu ve ağzını etine dayadı. Daha önce hiçbir dişiyi bu şekilde almamıştı ve hemen saldırmadı. Dilini uzatıp damarını yaladığında, kadının kokusu ve dudaklarının altındaki yumuşak ten onu ele geçirdi.

Ona daha fazla sokulmak niyetindeydi ama kızın elleri omuzlarını tutup ona doğru eğildiğinde daha fazla bekleyemedi. Tısladı ve kızın tenine girdi.

Isırıkla birlikte haykırdı ama onu itmek yerine daha da yaklaştırdı.

Kadının kanı ağzında bir patlama etkisi yarattı, koyu şarap tadındaydı ve yuttuğu anda etkisini göstermeye başlayan bir sarhoşluk vaat ediyordu. Onu emerken, elini vücudunda gezdirdi, belinin kıvrımını ve kalçasının çıkıntısını buldu. Leğen kemiği öne doğru itilirken daha fazlasını aldı ve hâlâ kumaş kıvrımlarının altında olan hayati birleşme noktasını aradı.

Aynı anda hem sersemlemiş hem de aşırı odaklanmış bir halde, vahşi bir hayvanın avını koruduğu gibi onu yere yatırdı ve vücuduna sarıldı. Ama ona bir şeyler de vermek istiyordu. Kollarından birini yukarı kaldırarak bileğini ağzının üzerine koydu ve dudaklarını ovuşturdu.

İşareti alarak o da saldırdı, onun damarını alırken kendi damarını da aldı ve aralarındaki ısıyı patlatan bir çemberi tamamladı.

Ne yaptığını bilmeden önce, cüppesinin üzerinde çalışmaya başladı, eteklerini, kıvrımlarını, ağırlığını yukarı, daha yukarı çekti. Kalçaları pürüzsüz ve esnekti ve onun için açılarak en çok istediği şeye erişmesine izin verdiler.

Külot yok. Shadows giymezi.

Adam elini onun seksinin üzerinde gezdirdiğinde, kadın inledi ve ona sağladığı şeyi daha sert çekti - ve onun kendisini kurutmasını istedi. Ama tam tersini değil. Kendini onun damarını serbest bırakmaya zorladı, delinmiş yaraları yalayarak kapattı ve sonra kendini dudaklarını aşağı doğru çekerken, köprücük kemiğinin zarif kanadının üzerinden geçerken buldu. Göğüslerine doğru ilerleyerek, dişleriyle elbisesinin üst kısmını kavradı ve parçalara ayırdı, kumaş-

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Göğüsleri yüksek ve sıkıydı, uçlarında da bakmaya pek vakit ayırmadığı küçük meme uçları vardı. Hayır, o bileğinden almaya devam ederken ağzıyla onlara tapınmaya başladı.

Ve yine de ondan daha fazlasını istiyordu.

Tam aşağı inmek için hırslanmaya başlamıştı ki -ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen- damarını serbest bıraktı ve onu yukarı kaldırdı. Vurduğu yeri mühürlemesine fırsat vermeden, onun üzerinde şaha kalktı ve yırtmaya başladığı şeyin her iki tarafını da ellerine aldı.

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip.

Böylece cübbenin altı ikiye ayrılmış ve kadın adamın önünde çırılçıplak kalmıştı.

Kıvranan koyu teni ateş ışığıyla yıkanıyor ve vücudu onun kırmızı kanının lekeleriyle işaretlenmişti - ve bu onda kendisine ait başka şeyler yapma isteği uyandırmıyor muydu?

Böylece herkes onun olduğunu bilecekti.

Belli belirsiz, uyuşmuş beyninin gerisinde, duyduğu ve kurgu olduğunu varsaydığı hikayelere hayret etti.

Erkeklerin belirli bir dişinin etrafında olduğu ve anında bağ kurduğu hikayeler aslında tamamen ve kesinlikle doğruydu.

Birkaç dakika önce onun yüzünü görmüştü ve şimdi solucan deliğinden aşağıya inmişti, sırayla kaybolmuş ve bulunmuştu, aynı anda hem bunalımış hem de daha fazlası için açlık çekiyordu.

"Benim," diye hırladı.

Sevgilisinin gözlerine takılan Maichen, kendini bilinçli hissetmeyi ya da utanmayı beklemişti. iAm'in neye baktığını şimdiye kadar sadece kadın yıkayıcıları görmüştü.

Onun yerine mi?

Cüppeyi tekmeleyerek ellerinden kurtardı ve avuçlarını göğüslerini kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı. "Senin," dediğini kendi de duydu. Sonra aşağı indi ve açıkta kalan seksine dokundu. "Senin."

Üst dudağı geriye kıvrıldı ve hem saygılı hem de biraz şeytani bir hırıltı çıkardı.

Sonra ceketini, gömleğini çıkardı. Ayakkabılarını ve pantolonunu.

Ateş ışığı teninin üzerinde geziniyor, kollarını, göğsünü ve karnını saran kas kesiklerinin altına gölgeler düşürüyordu.

Uyarılması muazzamdı.

Her şey kontrolden çıkmıştı, bu olağanüstü olaylar dizisi ve doruk noktası henüz gelmemişti. Sırada ne var diye merak ediyordu? iftleşmeye hazırlık olarak seks konusunda sözde eğitim almıştı, şifacı ona işlerin nasıl gideceğine dair anatomik bir genel bakış sunmuştu ve s'Ex ile o insanlar hakkında gördükleri de vardı. Ancak bu garip konuşmaların hiçbiri bunun ne kadar elektrikli olacağını açıklamak için bir şey yapmamıştı. Katılmayı ne kadar çok isteyeceğini. Ne kadar çaresiz hissedeceğini.

Ellerini onun iki yanına koyan iAm, vücudunun üzerinde asılı kaldı ve dudaklarını yavaşça onunkilere yaklaştırdı. Temas tüy gibi hafif ve kısacıktı, daha fazlasını istemesine neden oldu ama sonra yavaş yavaş

Ağırlığı inanılmaz derecede erotikti, sert hatları onu kesiyordu.

Sert seksi kadının çekirdeğine sürtünüyordu.

Ne olduğunu bilmesede de bir şey aramak için bacaklarını keserek onun altında eğilmeye başladı.

"Ben hallederim," dedi. "Ben hallederim."

Ama yapmadı. Sadece onu öptü ve her şeyi daha da kötüleştirdi, ağzını yavaşça yaladı, göğüslerine, iç uyluklarına doğru salladı - hepsi de onlara katılmadan.

"Neden bekliyorsun?" diye inledi.

"Hazır olduğundan emin olmalıyım yoksa canın yanacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Acı olmayacak. Olacak mı?"

"Sen... ah, ne kadar biliyorsun...?"

Ağzı hareket etmeye başladı ve konuştuğunu sandı; o da başını sallayarak karşılığında bir şeyler söylüyordu. Ama her iki tarafta da ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak o zaman eli aşağıya doğru iniyor, aralarına giriyor, cinsel organını okşuyor, içine giriyordu. Kadından çıkardığı zevk ateş ışığı gibiydi, sıcaktı ve tüm vücudunu sarıyor, onu farklı bir bilince götürüyordu.

Sonra çekirdeğine bir baskı oldu ama acı verici bir şey değildi. Sadece bir itme, içten içe yol vermesine neden olan nazik bir itme.

Adamın eli yeniden yanında belirdiğinde, içine girenin parmakları değil, adamın uyarılması olduğunu fark etti.

Ona daha fazla uyum sağlamak için kalçalarını kaydırırken, bir sıkışma şokunun, bir bariyerin kırıldığının farkına vardı - ve sonra birleşme o kadar derindi ki, sanki vücudunun her yerine girmiş gibi hissetti. İyi, çok iyi; adamın ne kadar yakın olduğunun, ten tene temaslarının içini ve dışını ısıttığının, bir ömür boyu el değmeden yapılan muamelenin silinip gittiğinin tadını çıkardı. Ve sonra hareket etmeye başladı. Önce yavaş, giderek artan bir ivmeyle, kadın da onunla birlikte yükselişe geçti, parıldayan bir zevk.

Ellerini adamın kabaran sırtında gezdirirken, onun gücünü ve bu özel erkeğin

bedenine ilk giren kişiydi.

Ve sonra bir baraj yıkıldı ve her şey çok daha canlı hale geldi, doruğa ulaşan bir telaş onu onun bedenine doğru itti.

Ağız açıldı ve haykırdı ama acıdan değil.

O da bağırdı ve kadının çekirdeğinde bir titreşim oldu.

Ama bu son değildi. Durmadı. Devam etti, ona karşı, onun içinde, onun üzerinde pompalamaya devam etti.

Şifacı ona bu kadar iyi olacağını söylememişti.

Hem de hiç.

ELLİ BEŞ

Hayatına Syracuse şapkası ve delikli mavi kot pantolonuyla girmişti.

Paradise masasındaydı, sisteme girişler yapıyor, e-postayla gelen soruları yanıtlıyor, ziyaretçileri sandalyelere yerleştiriyordu ki salondan yine soğuk bir esinti geçti. Artık bu soğuk hava dalgalarına alışmıştı; ön kapı her açılıp kapandığında ve yeni bir ziyaretçi içeri girdiğinde bir tane daha geliyordu.

Bu yüzden masasında büyük bir varlık hissedene kadar kafasını kaldırıp bakmadı.

Gözlerini kaldırdığında, profesyonel gülümsemesini takınmıştı ama hemen ifadesini kaybetti.

Önünde yaklaşık bir metre yedi santim boyunda, omuzları bir kapı aralığı kadar geniş ve çenesi ok gibi düz bir erkek duruyordu. Üzerinde bir tür rüzgârlık vardı, hava uygun bir palto giyecek kadar soğuk olmasına rağmen eldiven giymemişti.

Bir de turuncu şapkası ve kot pantolonu vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Şapkanın siperliği o kadar alçaktı ki adamın gözlerini göremiyordu ama etkilerini hissedebiliyordu.

"Eğitim programı için buradayım."

Sesi çok derindi ve şaşırtıcı derecede sessizdi. Fiziksel büyüklüğü göz önüne alındığında, çok daha yüksek bir ses beklerdi.

"Eğitim programı mı?"

"Kara Hançer Kardeşliği'nin askerleri için."

"Oh, evet. Biliyorum ama burada değil. Bu evde."

Adam etrafına bakınırken, kadın onun gözlerini yakalamaya çalıştı. "Biliyorum," dedi. "Yani, bir başvuruya ihtiyacım var ve burada bir tane olabileceğini düşündüm."

"Gönderilen bir e-posta vardı. Size iletmemi ister misiniz?"

"Ben, ah..." Etrafına tekrar baktı. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Çıktısı alınmış bir başvurunuz var mı?"

"Size her şeyi hemen gönderebilirim - e-posta adresiniz nedir?"

Başının arkasındaki duvara odaklanmış gibi görüldüğünde, saçlarının koyu renk olduğuna karar verdi. Koyu ve çok kısa.

"E-posta adresim yok," dedi usulca. Paradise gözlerini kırıştırdı. "Hotmail ücretsiz."

Erkek bir adım geri çekilerek, "Sorun değil," dedi. "Bir tane almak için başka bir yol bulacağım."

"Bekle." Masanın çekmecesini açtı. "İşte. Benimkini al -Yani, bu."

Tereddüt etti. Uzun kolunu uzattı. Daha önce çöp sepetinden çıkardığı şeyi kabul etti.

"Teşekkürler." Adam yere baktı ve kaşlarını çatı - en azından kız onun kaşlarını çatıldığını düşündü. "Bunun üstü zaten dolu mu?"

Adam ona geri verirken, kadın küfretti. "Özür dilerim. Dur sana yeni bir tane basayım."

Faresiyle tıklayarak e-postasında oturum açtı, Peyton the Jerk'ün iletisini aldı, eki açtı ve yazdır tuşuna bastı.

Masanın arkasındaki makine uyanıp vızıldamaya başladığında, erkek başvuruyu masanın üzerine bıraktı. "Programa katılacak mısınız?"

Harika. Sanki tamamen yabancı birinden ders almaya ihtiyacı varmış gibi.

Evrakları geri aldı. "Kadınların katılmasına izin veriliyor, biliyorsun. E-postada yazıyor. Katılabiliriz-"

"Bence yapmalısın. Dövüşmemeyi seçseniz bile, bence dişiler eğitilmeli - kendinizi ne zaman ve hangi koşullarda korumak zorunda kalacağınızı bilemezsiniz. Bu çok mantıklı."

Paradise ona bakakaldı. "I..." Boğazını temizledi. "Sizinle aynı fikirdeyim."

Yazıcı sessizleşince sandalyesinde döndü ve HP'nin üstündeki sıcak sayfaları aldı. Kâğıtları klipslemeye, zımbalamaya ya da başka bir şekilde birbirine bağlamaya gerek yoktu ama başka bir çekmeceyi açıp OfficeMax'ten bir şeyler almak için etrafı karıştırdı.

"Onları buraya geri getirebilirsin," dedi onları teslim ederken. "Onları doldurduktan sonra Kardeşler'e verebilirim."

Başvuruyu bir kez katladı ve ince rüzgârlığının içine koydu. "Teşekkür ederim."

Sonra kasketini çıkardı ve onu selamladı.

Adam doğrulurken, kadın ona daha iyi baktı ve bunu OMG olarak dosyaladı.

Şunu OMFG yap.

Gözleri mükemmel bir gök mavisiydi, koyu kaşları ve kirpikleri vardı. Yüzü çukur yanaklıydı, çünkü biraz fazla zayıftı, ama bu sadece erkeksi kemik yapısını ortaya çıkarıyordu. Ve ağzı ...

Eğer daha önce dikkatini çekebilmişse, şimdi onu kış üstü yere sermişti.

Sandalyesi için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Adın ne senin?" diye ağzından kaçırıp adam arkasını dönerken. Adam kasketini tekrar taktı. "Craeg."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben Cennet -Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur, çünkü doldurduğum şeyi okudunuz."

Harika, gevezelik ediyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Craeg," dedi Craeg kendisine doğru bir hareket yapmayınca.

Bir kez başını salladı ve avucunu rüzgârda asılı bırakarak dışarı çıktı.

Yüzü kızararak yerine oturdu ve tüm bu konuşmaya yaklaşık beş kişinin tanık olduğunu fark etti. Ve şimdi People ve Time dergilerinin sayılarını karıştırmakla meşguldüler, meşgul görünmeye çalışıyorlardı. Hatta yaşlı erkeklerden biri Caldwell Courier Journal'ın tamamını alıp yüzüne dayadı.

O da meşgulmüş gibi davranabilirdi.

Klavyesinde çeşitli tıklama sesleri çıkararak tüm vücudunu saran telaşı gizlemeye çalıştı.

Onu daha önce hiç görmemişti. Hem de hiç. Belki de Eski Ülke'den gelmişti -ama bunun ihtimali neydi ki? Nüfusun büyük çoğunluğu ne kadar zamandır Caldwell ve çevresinde yaşıyordu? Ayrıca aksanı da yoktu. Yani bir yabancı olmalıydı. Ama eğitim programını duyduğuna göre aristokrasinin bir üyesi olmalıydı, değil mi?

Adamın geldiği kemerli geçide bakarken, başvuruyu elden teslim etmesini dilerken buldu kendini.

Kimdi o?

"Cennet mi?"

Sıçradı. Ve birdenbire ortaya çıkan babasına odaklandı. "Evet?" Sesinin normale çok yakın çıktığını ve hâlâ ona kızgın olması gerektiğini fark ederek boğazını temizledi.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Sanki ilgilendiği bir başka kişiymiş gibi. "Sadece nasıl olduğunu sormak istemiştim."

Etkisi agresif değildi. Aksine, çok endişeli görünüyordu - lanet olsun. Ona kızmaya devam etmek istiyordu.

İç çekti. "Ben iyiyim baba."

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz. Gerçekten. Her şey çok düzgün gidiyor. Kral çok memnun.

gurur duyuyorum."

İşte bu tam ona göreydi. Böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığınızda sinirlenmeniz imkansızdı... bu ciddi, onun-özür dileme versiyonu şeyle.

"Size yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim?" "Sen bir köpek değilsin, baba."

"Belki de bir molaya ihtiyacınız vardır?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. Ayağa kalktı. Ona doğru yürüdü. "Beni deli ediyorsun."

Ona sarıldı çünkü aradığı şey buydu. Sonra geri çekildi. "Sırada Sanye'nin oğlu Oster var."

Söz konusu beyefendiyi işaret ettiğinde ve sivil ayağa kalktığına, babası onun elini sıktı ve ardından resmi görevlerine geri döndü.

Onun örneğini izleyerek tekrar oturdu. Önündeki bilgisayara baktı. Ve hala kendini kafeste hissediyordu.

Ama ne yapacaktı ki? Teknik olarak onu durduramasa da - yaşı tutuyordu ve başvuruda bir kadının erkek bir büyüğün onayını alması gerektiğine dair bir ibare yoktu- yine de kendini felç olmuş halde buldu.

Geriye sadece bir kişi kaldığında ailine isyan etmek zordu. Ve o bu dünyada sahip olduğun tek şeydi.

Selena muayene, kan alma ve röntgen işlemleriyle ilgili hemen hemen her şeyden nefret ediyordu. Ve bu konuda kendini kötü hissediyordu. Doktor Jane son derece nazik ve kibar biri olduğundan değil. Ama o hastane tuvaletlerinden birinde olmak, dürtülmek, dürtmek, bükülmek ve resmedilmek, bir tür patlamanın geri sayımının tam önünüzde gerçekleşmesi gibiydi.

Ayrıca, her şeyde kullanmak zorunda oldukları sahte limonlu antiseptikten nefret ediyordu.

Bacaklarına battaniye örtmelerine rağmen üşümesi de cabası.

Ve sonra başının üzerinde asılı duran o parlak ışık vardı.

Yine de katlanılması zor olan çoğunlukla dış çevre değildi. İçinden gelen çığlıkları irade gücüyle bastırmak zorunda olduğunu fark etti.

Doktor Jane masanın yanından, "Tamam, sanırım bu son röntgenimiz," dedi.

Bilgisayar ekranında Selena'nın dizinin hayalet gibi bir görüntüsü ön plandaydı ama o buna bakmayı reddetti.

Doktor Jane geri gelip röntgen kolunu yoldan çekene kadar yatmak zorunda kaldı. Ayağa kalktığı anda doktor plakayı bacağının altından aldı ve bir kenara koydu.

"Peki... şimdi ne olacak?" Selena sordu.

Uyuşmuştu. Üşümüştü. Terlemişti.

Ama daha çok kendini kaskatı hissediyordu. Sadece elleri de değil. "Manny'yle birlikte röntgenlere iyice bakmama izin verin. Ve

sonra gelip sizinle konuşacağız."

Selena bacaklarını yana kaydırdı ve masanın kenarından ayaklarına baktı. Birini ve sonra diğerini esnetti, beyni daha iyi mi? Daha mı kötü? Aynı mı?

"Ne zaman?" dedi kabaca.

"Neden şafak vakti buluşmuyoruz? İstersen Trez de seninle buraya gelebilir-"

Çarpma sesi odanın dışından geldi ve ikisi de yolun karşısındaki kapıya baktı. Ses tekrarlanınca Doktor Jane koşarak geldi, Selena da öyle.

Ne de olsa henüz kaskatı donmamıştı ve bu gerçeği kendine hatırlatmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

İkili hızla koridora çıktı ve etrafı dinledi. Eğitim merkezi, Kardeşler sahada antrenmanlarını yaparken ve neyse ki klinik odalarında yaralı kimse yokken sessizdi.

Takırtı tekrar geldi ve iki kapı aşıya doğru gittiler.

Doktor Jane her şeyi açtı.

Odadan bir şey fırlayınca şifacı eğilmek zorunda kaldı. Bir tepsi. Bu bir yemek tepsisiydi ve sanki o şey oradan kurtulduğu için gerçekten mutluymuş ve biraz daha mesafe kat etmek istiyormuş gibi beton zemin boyunca sekti.

İçeride, Luchas yatağın üzerinde kontrolden çıkmıştı. Yarısı bağlanmış gibi görünüyordu ama bir eli ve kolu serbestti ve onları ulaşabildiği her şeyi yok etmek için kullanıyordu - serum askısıyla birlikte bazı izleme ekipmanlarını devirdi, aynı görevi üzerinde bir çeşit yemek olan tekerlekli masaya da yaptı - ve şimdi yatağı parçalamak istercesine başlığın arkasına uzanıyordu.

"Luchas," dedi Doktor Jane, takdire şayan bir sakinlikle. "Ne oluyor-"

"Siktir git!"

Selena geri çekildi. Son birkaç aydır Qhuinn'in kardeşini beslemek için buradaydı ve o her zaman kibar bir erkekten başka bir şey olmamıştı.

"Luchas-"

"Sikerim böyle işi!" Yatak başlığından vazgeçti ve yan sehpaye tutundu, öyle sert itti ki şey yere düştü, çekmeceleri sanki kan akıtmak içinmiş gibi patladı. "Siktir git!"

Doktor Jane geri çekildi ve mırıldandı, "Gidip sakinleştirici almam gerek. Sakın oraya girme."

Doktor koşarak uzaklaşırken, Selena kapı aralığında kaldı.

"Neye bakıyorsun?" diye bağırdı ona. "Ne istiyorsun lan sen!"

Yatağın üzerinde kırmızı bir leke vardı. Çarşafın bir tarafı, yarısından biraz daha aşağısı lekelenmişti, kanıyordu. Bir çeşit yaradan-

"Bacağın," diye nefes aldı, onu rahatsız eden enfeksiyonun farkındaydı. "Bacağına dikkat et-"

"Ölmek istedim!" diye tükürdü. "Ölmeye çalışıyordum!"

Yüzü iyi tanıdığı yüz hatlarının çarpık bir kopyasıydı, fazla beyaz teni, Azaltma Topluluğu tarafından işkence görmeden önce hiç şüphesiz kiskanılacak bir kemik yapısı üzerinde neredeyse kırılma noktasına kadar gerilmişti.

"Beni kurtarmak için lanet bacağımı aldılar!" Çarşafı çekti. "Beni kurtarmak için!"

Güdük, kat kat cerrahi gazlı bezle dikkatlice sarılmıştı ama altından iyi bir şey çıkmıyordu; her yerden kan sızıyordu.

Geriye kalanlar için pençe atmaya başladı ve işte o zaman kız da olaya dahil olmak zorunda kaldı.

Odanın bir ucundan diğerine yürüyerek, adamın çırpınan ellerini yakaladı ve başının yanında yatağa sabitledi.

Luchas. Gitti. Vahşi.

Çığlık atıyor, dönüyor, ona küfrediyor.

Tek yaptığı başını sallamak ve onun kendini tüketmesine izin vermektir - ki bu hiç de uzun sürmedi.

Dövüşmeyi bıraktığında, "Çok şanslısın. Çok şanslısın."

Bu kapat onu Yukarı. Muhtemelen içinde
a yol o a doğrudan yüzleşme
olmazdı.

"Ne?" diye kekeleydi.

"Ölüyorum," dedi açıkça. "Peki ya biri beni kurtarmak için bacağımın bir kısmını alabilseydi? Böylece sevdiğim insanla birlikte burada kalabilseydim? Bunu gözümü kırpmadan yapardım. Yani, evet, bence çok şanslısın."

Hâlâ zor nefes alıyordu ama vücudundaki gerginlik onu terk etmişti. "Ölüyor musun?"

"Korkarım öyle." Tutuşunu bıraktı ve geri adım attı. "Sahip olduğun bu zamanı boşa harcama. Acı çektiğini biliyorum ve bulunduğun yere kızgın olduğundan şüphem yok. Ama şahsen, seninle yer değiştirmeyi gözümü kırpmadan yapardım."

Doktor Jane geri geldi ve evin yanmadığını görünce durdu.

Selena kapıya doğru yönelirken, "Ben giyinmeye gidiyorum," dedi. "Bu elbisenin içinde üşüyorum. Temizlenmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Doktor Jane aralarında bir ileri bir geri baktı, belli ki işleri tersine çevirmek için ne söylendiğini ya da ne yapıldığını merak ediyordu. "Ah, hayır, bırak ben halledeyim."

"Tamam." Selena başıyla doktoru onayladı ve sonra tekrar Luchas'a baktı. "Kendine iyi bak."

Koridora çıkarken onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Üstünü değiştirmek için geri döndüğünde de onları hissedebiliyordu.

Tünele tekrar girdiğinde, ana evin yarısında bir kriz geçirip floresan ışıkları altında ölmek zorunda kalacağı paranoyasına kapıldı. Ya da belki fuayeye çıkan merdiven boşluğunda olursa... ya da-

Tamam, buna bir son verse iyi olur.

Daha fazla bela aramadan endişelenecek yeterince şeyi vardı.

ELLİ ALTI

Ona bakmadan duramıyordu.

İAm sönmekte olan ateşin önünde çırılçıplak yatarken, vücudu Maichen'inkiyle sarmaş dolaştı, bacakları birbirine dolandı, kalçaları hâlâ birbirine kilitliydi, cinsel organları birbirine yakındı ama artık birleşmemişti. Maichen başını katlanmış kolunun üzerine koymuştu; Maichen ise başını yukarı kaldırmıştı.

"Seni tekrar görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Ona bu özel zamana, Caldwell'de değiştiremediği ve bir fark yaratamadığı onca şeyden tamamen uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemek istedi. Buraya gelirken sanki kısa bir süreliğine kenara çekilmiş, yolunu değiştirmiş, nefes almıştı. Bu kalıcı bir yer değiştirme değildi ve öyle olmasını da istemiyordu - kardeşini terk etmesine imkân yoktu.

Ama bu ona ikinci bir rüzgar vermek için yeterliydi.

"Uzaklaşmak benim için çok zor." Onun parmak uçlarını öptü. "Bu kadar kolay olacağı sadece birkaç günüm daha var. Yastan sonra daha zor olacak."

"O zaman yarın gece. Gece yarısı."

Maichen başını salladı. "Ben burada olacağım."

Köhne kulübeye şöyle bir baktı. "Hayır, Caldwell'e gel. Benimle kasabada buluş."

Kadın tereddüt edince, "Orada bir yerim var. Özel bir yer. Kimse bilmeyecek ve seni daha rahat ettirebilirim."

Onu bir yatakta istiyordu. Duşta. Belki mutfak tezgahında.

Onu ikna etmek için iAm eğildi ve ağzını aldı, dudaklarını kendi dudaklarıyla okşayarak içeri doğru yaladı. "Kanımın işaretini takip et ve beni bulacaksın."

Boğazının arkasından çıkardığı ses tamamen teslimiyetle ilgiliydi ve adam daha ne olduğunu anlamadan onu sırt üstü yatırmış ve tekrar üzerine çıkmıştı. Gerçekten seks yapmış oldukları gerçeği o kadar muazzamdı ki, şu anda onunla birlikteyken bunu düşünemiyordu.

Bu çok büyük bir dönüm noktasıydı.

Kendini içeri çekerek inledi ve başını onun boynuna gömdü. Büyük kavisli dalgalanmalarla, o ritmi bularak, daha sert ve daha sert sürerek onu sürdü. Vücudu tam olarak ne yapacağını biliyordu ve orgazm olduğunda, bu özel kadını beklediği için mutlu olduğunu fark etmek bir şok oldu.

Bir parçasının onu s'Hisbe'den kurtarmanın bir yolunu planlamaya başladığını düşünmek de çılgıncaydı.

Şimdi o listede iki kişi vardı.

Tırnakları adamın sırtını ısırdı ve kalçaları adamın kalçalarının etrafında sıkıştı, kendi serbest bırakılmasını bulurken, onun üzerindeki ince sağım, tekrar boşalırken başka bir keskin zevk mızrağını tekmeledi.

Daha sonra onun üzerine yığıldı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, nefes almaktan başka bir şey yapacak gücü kendinde bulmaya çalışıyordu. "Ağır."

"Hayır, ağırlığını seviyorum." Onun tenini okşadı. "Kendini olduğun kadar güçlü hissediyorsun."

"Gitmek

istemiyorum." "Ben

de istemiyorum."

Sonunda, seçeneksiz bir durumdaydı. Birincisi, ateş sönmüştü ve hava soğumaya başlamıştı ama daha da önemlisi, görevlerini aksattığı için başının derde girmesini istemiyordu.

En azından onun için ve yaklaşan şafak için endişelenmesine gerek yoktu.

Psikopat olurdu.

Kadını iterek içinden çıktı ve fark etti ki, lanet olsun, kadın onun kokusuyla kaplanmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu, peridot gözleri ona bakıyordu.

"Seni yıkamalıyız." Ama lanet kulübede akan su yoktu. "Bir dahaki sefere bunu Caldwell'de yaparız."

"Dikkatli olacağım. Bölgenin kenarında bir kaplıca var. Orada yıkanabilirim."

"Peki ya elbisen?" Elindeki kumaş yığınınını ona uzatırken küfretti. Bu bok buruşmuştu. Yırtıktı. Tozla lekelenmişti. "Lanet olsun."

Eşyalarını asmalıydı. Aklından ne geçiyordu ki?

Ayağa kalkarak onun giyinmesine yardım etti, iç giysisini düzenledi, üst katını pirinç raptiyeyle tutturdu, kapüşonunu ve ağını salladı.

"Şunu yapmama izin ver," dedi saçlarını ve yüzünü örtmeye giderken.

Onu maskelemekten nefret ediyordu, midesi bulanıyor, ağzı kuruyordu: Bu, onu Bölge'ye korumasız bir şekilde geri gönderdiği gerçeğini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Sonra bir adım geri çekildi ve geldiğinde o kadar ütülenmiş ve tertemiz olan, şimdi ise darmadağın olmuş elbisesine baktı.

Kendisine ait olmayan bir şeyi almış ve bu süreçte onu mahvetmiş gibi hissediyordu.

"Seninle geri dönmeliyim," dedi. "Emin ol-" "Bu benim için daha zor olacak. Ben iyi olacağım. Ben Bunca yıldan sonra kendimi saklamakta oldukça ustalaştım."

Ve sonra söyleyecek başka bir şey kalmamıştı, bu konuda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir kelime kombinasyonu söylenemezdi.

Bir lanetle iAm onun koluna girdi ve kapıya kadar eşlik etti. "Dikkatli ol. Orası tehlikeli bir yer."

"Yapacağım."

Kadın onu selamlamaya gittiğinde, adam onu durdurdu. "Hayır. Bunu yapma. Biz eşitiz, sen ve ben."

Bir an için öylece ona baktı. Gözlerini gizleyen ağın içinden bunu hissedebiliyordu. "Değiliz," dedi. "Ne yazık ki değiliz."

Adam onu durduramadan kapıdan çıktı ve gitti. Soğuk hava çıplak bedenini sarstığında her yeri acıdı ama bu fiziksel bir acı değildi.

Kıyafetlerini giydikten sonra ateşin tamamen sönüp sönmediğini kontrol etti ve kulübeden çıktı. Her şeyi kapatıp uzaklaşırken, hayatının bu kadar büyük bir kısmının bu rastgele yerde gerçekleşmiş olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü: kardeşini bulmak, Rehv'le tanışmak... şimdi de bu gece.

Cisimsizleşerek hızla Kardeşlik malikânesine döndü ve avluda yeniden şekillendi. Kulelerin üzerine tünemiş Gotik çörtenleri, elmas camlı pencereleri ve köşelerde gizlenen gölgeleriyle büyük taş konağa bakarken, güvenlik ve savunulabilir konum açısından test ettiğini fark etti.

Yani, evet, Maichen'i buraya getirmeyi düşünüyordu.

Ama nasıl bir hayatı olabilirdi ki? Kafası hâlâ Trez ve Selenay'la meşguldü. Kardeşini S'Hisbe'den uzak tutmanın tek yolu, ikisinin de dünyanın dört bir yanında kaybolması ve bir daha hiçbir yerde uzun süre ışık görmemeleriye ne olacaktı?

Bir kaçağın hayatına mı girecekti? Peki ya S'Hisbe onu onlarla birlikte bulursa?

Bir nefesten daha hızlı ölürdü. Ve yine de onu istiyordu, dikkatini dağıtmak için... Başka bir kazananı olmayan durum.

Tam da ihtiyacı olan

şey. Rhage'in kızı

uyuşmuştu.

Yine de, ne kadar zamandır bir kayanın üzerinde oturmuş, ormanın içinden Assail'in camdan evine bakıyordu? Saatlerdir. Ve adamın tek yaptığı masasının üzerindeki bir sürü evrakla mastürbasyon yapmaktı.

En azından o uyuşturucu satıcısının oturacak güzel bir sandalyesi vardı.

Rhage saatini kontrol etti. Şafak er ya da geç sökecekti.

"Zamanımız tükeniyor, millet." Tam telefonunun başına geçip V'nin satıcının iki kuzeninin izini nasıl sürdüğünü öğrenmek üzereyken, Kardeş yanında belirdi ve satıcı çiftin içinde ayrıldığı Range Rover yarımadanın eve doğru sür.

"Nereye gittiler?" Rhage sordu.

"Şehir merkezinde. Nehrin aşağısındaki kayıkhaneye gittiler. Gördüğüm kadarıyla kimse onları karşılamaya gelmedi. İçlerinden birinin kısa bir süreliğine oradan ayrılıp başka bir yere gitmiş olması tamamen mümkün. Bilmiyorum."

V gözlerini kumla doluymuş gibi ovuştururken Rhage, "Kardeşim, en son ne zaman uyudun?" diye sordu.

V kolunu indirdi ve pi sayısını bin ondalıklı sayılarla çözüyormuş gibi düşünmeye başladı. "Öyleydi... ah... yani, evet, öyleydi..."

Rhage, hızla kapanan garaj kapısına baktı. "Bugünlük içerideler. Haydi gidelim."

"Assail ne yaptı?" "Bir sürü darbe dışında mı?"

"Gitmedi o zaman."

"Hayır. Kâğıtlarıyla oynamak ve her biri otuz saniyeden uzun sürmeyen iki telefon görüşmesi yapmak dışında parmağı kıçındaydı." V'yi omzundan alkışladı. "Onları yarın gece yakalarız."

Havalanıp soğuk gece havasında eve doğru yol aldıklarında V hâlâ küfrediyordu. Malikanenin önündeki avluya vardıklarında, iAm'i gözlerini yukarı dikmiş

Sanki Godzilla'nın çatıya çıkıp o dikenli kuyruğuyla temiz bir süpürme yapmasını bekliyormuş gibi evin dış cephesi.

"Hey, dostum, iyi misin?" Rhage sordu. iAm sıçradı. "Oh, kahretsin."

Rüzgâr yön değiştirip erkeğin kokusunu taşıırken Rhage kaşlarını çatı. Gölge bir kadın kokusuyla kaplanmıştı ve bu koku mağazadan alınmış bir parfüm değildi.

Oh, bok haklıydı.

Adamı tanıdıkları onca zaman boyunca, iAm kadınlara hiç özel bir ilgi göstermemişti. Ya da erkeklere. Şahsen Rhage her zaman zavallı piçin Phury Sendromu'ndan muzdarip olduğunu düşünmüştü; kardeşlerden biri o kadar berbat durumdaydı ki diğeri onu kurtarmaya çalışırken bir kara deliğe düşüyordu.

Ne yazık ki, Trez yakın zamanda bu durumdan kurtulacak gibi görünmüyordu. Ama belli ki iAm kendisi için bir şey yapmıştı.

Başka birini yaparak.

Aferin ona, diye düşündü Rhage. Erkeğin mola verme zamanı gelmişti.

"Ee," dedi V bir el sigarası yakarken. "Gecen nasıl geçti Shadow?"

Belli ki o da kokuyu fark etmişti.

"Peki," dedi iAm.

"Mm-hmm." V nefes verdi. "Özellikle bir şey yapıyor musun?" "Hayır. Sen?"

Üçü birlikte antreye doğru ilerlerken Rhage, "Yok," diye cevap verdi. "Her zamanki gibi iş."

Aslında Assail'le geçirdiği gece düpedüz sinir bozucuydu ama bundan da öte, koma halinde Havers'a götürülen kadın hakkında Mary'den haber bekleyip duruyordu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey duymamıştı. Yaşıyor muydu? Ölmüş müydü?

Kahretsin, o mahmenle sadece bir kez karşılaşmıştı; onu ve yavrularını kurtardıkları o korkunç gecede.

o tacizci erkek. Ama bu durum Mary'nin canını sıkıyor, ona yük oluyordu ve bu da onun da radarında olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca, Shellan'ı iki gecedir eve gelmemiştii. Ve umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı.

Cep telefonları iletişimin yerini tutamazdı. En azından ondan istediği türden bir şey değildi.

Giriş kapısından içeri girdiklerinde Rhage amını güvenlik kamerasının lensine dayadı. Bir saniye sonra kilit açıldı ve fuayeye girdiler. Son Yemek hareketlenmeye başlamıştı, doggen yemek odasına yemek getirmekle meşguldü, insanlar kemerli geçitte toplanıyor, ev halkından daha fazla kişi merdivenlerden iniyordu.

iAm kaçmaya hazır gibi görünüyordu, gözleri ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı uzanan kırmızı halıya kilitlenmişti - sanki zihninde çoktan yatak odasına giden yolu yarılamıştı. Gözden uzakta.

Duša doğru hızla gittiđine şüphe yok.

Telefonuna daha yeni bakmış olmasına ve titreşimde olmasına rağmen Rhage cep telefonunu tekrar çıkardı ve bir şey kaçırp kaçırmadığını görmek için tekrar kontrol etti-

Lassiter bilardo salonundan çıktı, sarı-siyah saçları kalın bir iple örülmüştü ve göğüs kaslarının üzerinden aşağı iniyordu. Bir elinde bir Yoo-hoo kutusu, diğerinde bir kol Starburst ve üzerinde vücuduna kendi karat ağırlığını verecek kadar altın vardı.

"Real Housewives of New Jersey'i izleyen var mı?"

İnsanlar dönüp adama baktı.

"Bu evde nasıl hâlâ misafir olabiliyorsun?" diye sordu biri.

"Hala gitmedin mi?"

"Ben ona bir taksi çağırayım," diye mırıldandı bir başkası.

"Ya da belki onu dağdan havayoluyla gönderebiliriz."

"Patates fırlatıcım var," dedi Butch. "Küçük delikli, ama onu o şeyin içine sokmaya zorlayabiliriz."

"Gitmiyorum." Lassiter gülümsedi. "Ha di ama, sanki tüm bu harika bedava yemekleri ve kablolu yayını kaçıracağım gibi- bir dakika."

O tuhaf renkli ışıltılı gözler iAm'in üzerine dikildi... ve sonra bağırdı, "Vay anasını, biriyle yatmışsın!"

Bunu izleyen donmuş sessizlikte Rhage kendi kafasına vurdu. "Angel, senin nezaket ölçerin benimkinden bile daha bozuk, dostum."

ELLİ YEDİ

"Aklınızda ne var, Başdanışman?"

Abalone, Wrath ona hitap ederken eğildi. "Teşekkür ederim lordum." Dinleyici salonuna adım atarak sürgülü kapıyı arkasından kapattı. "Çok teşekkür ederim."

Kral, "Bizi eve kapattığınıza göre ciddi bir durum olmalı," diye mırıldandı.

"Lordum..." Boğazını temizledi. "Her zaman size hizmet etmeye çalışıyorum. Her şekilde."

"Şartlı. Peki ne yapıyorsun?"

Abalone ilk kez erkeğin gözlerini görebilmeyi dilemiyordu. Yine de belki de o sargıların bu kadar çok şeyi saklaması daha iyiydi. Kalın bağırsağı üzerinde düzgün bir kontrole sahip olmayı tercih ediyordu.

Phury ve Zsadist'in varlıkları da zamanın gerçekliği gibi kaydedildi. Wrath'ı yerleşkeye geri götürmek zorunda kalmalarına beş ya da on dakikadan fazla zaman kalmamıştı. Ama bu bekleyemezdi.

"Lordum, Cennet'in burada kalmasına izin verdiğiniz için minnettarım.

Çok cömertsiniz-"

"Ama onun eve dönmesini istiyorsun ve Throe'nun orada olmasından hoşlanmıyorsun."

Abalone gözlerini kapattı. "Evet lordum. O... bu ayrılık beklediğimden daha zor oldu. Ve lütfen bilin ki burada güvende olmadığını düşündüğümde değil. Muhtemelen daha güvende-"

"Seni gerçekten boktan bir duruma soktum, değil mi?" diye araya girdi Wrath. "Birileri için bebek bakıcılığı yapmanı istemek hiç adil değil.

Kendi özel hayatın pahasına böyle bir pisliğe izin veremezsin. Özür dilerim."

Abalone gözlerini kırptırdı. Bu işin böyle sonuçlanacağını düşündüğü onca yol varken, Gazap'ın pişmanlığını dile getirmesi listenin yakınından bile geçmiyordu. "Lordum, lütfen, sizi hayal kırıklığına uğratan benim-"

"Onu çıkarmana yardım etmemizi mi istiyorsun?"

Phury konuştu. "Rhage bunun için gözünü kırpmadan gönüllü olurdu."

"Lordum, siz-"

Wrath onu görmezden geldi ve savaşçılara odaklandı. "Peki buradaki planımız nedir? Siz ikiniz şimdi onunla birlikte oraya gidip tahliyeyi mi yapacaksınız?"

Zsadist'in gözleri sarıdan siyaha döndü. "Hadi yapalım şunu -"

"Bekle, bekle." Abalone avuçlarını uzattı. "Onunla konuşacağım."

Gazap başını salladı. "Yalnız değilsin, olmayacaksın. Sen benim için çok değerlisin. Cennet'e söyle, biz etrafı temizlerken bir gece daha burada kalsın."

Yaklaşık on dakika sonra, Kral'ın bir çift kişisel muhafızı tarafından kuşatılmış bir şekilde evine doğru buharlaştı.

Tudor'un ağır ön kapısının önünde yeniden şekillenirken, parlayan pencerelere baktı ve Throe'nun nerede olduğunu, ne yaptığını, ne bulduğunu merak etti. Personel, erkeğin ilk gece gece gündüz uyuduğunu söylemişti ve bunun iki kez üst üste olması pek mümkün değildi. Buna göre, Abalone ayrılmadan önce pek çok kapıyı kilitlemeye özen göstermişti ve etrafta dikkatli gözlere sahip pek çok köpek vardı.

Omuzlarını dikleştirerek, Sun Tzu'nun kitap ayracı gibi iki yanında duran Kardeşler'e baktı.

"Onunla konuşacak kişi ben olmak isterim."

Phury başını salladı. "Burası senin evin. Davet etmeme işini sen yapmalısın."

Abalone bakır kilidi anahtarıyla açtı ve eşikten geçerken her zamanki rahatlığından hiçbir şey hissetmedi, sevgili uşağı paltosunu almak için salondan çıkarken hiç rahatlamadı.

"Efendim," dedi köpek, derin bir selam vererek. "Son Yemek için misafirlerinize de hizmet edebilir miyim?"

"Burada kalmayacaklar. Throe nerede, sorabilir miyim?"

"Yatak odasıdaydı. Kontrol ediyordum.

Kapı kapalıydı ve yemek için bile aşağı inmedi. Kapıyı bir kez çaldığımda, akşamın erken saatlerinde, dinlendiğini söyledi."

Abalone tereddüt etmedi. Bakır anahtarı elinde tutarak merdivenlere yöneldi. En tepeye ulaştığında, en iyi ikinci misafir odasına varana kadar kapıları geçerek ilerlemeye devam etti.

Throe'nun haberi olmasa bile, erkeği en iyi misafir odasına yerleştirmek hak edilmemiş bir onur gibi görünüyordu.

"Throe," dedi Abalone sertçe. "İzin verirsiniz bir şey söyleyeceğim."

Cevap gelmeyince parmak eklemleriyle kapalı panellere vurdu-

Kapı kendi iradesiyle açıldı ve loş bir iç mekân ortaya çıktı. Tam içeri eğilecekti ki ağır bir el omzuna indi ve onu geri çekti.

"Kardeşime izin ver," dedi Phury nazikçe. "Ne bulacağını bilmiyorsun."

Z kalçasının yanında bir silahla içeri girdi. Bir süre sonra, o ağır ayak sesleri odanın içinde dolaştıktan sonra, "Temiz" dedi.

Abalone aceleyle ileri atıldı. Gerçekten de oda boşaltılmıştı, yatak bile yapılmıştı. Orada kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu.

Yolun karşısındaki hafif açık pencere hariç.

Gerçekten de, çelik hasır kaplamalı çok camlı panellerden biri çatlamış ve aralık bırakılmıştı.

"O burada tutsak değildi," dedi Abalone yanına gidip şeyi tekrar kapatırken. "Neden kaçtı?"

"Asıl önemli soru," dedi Phury, "gerçekten gittiğinden nasıl emin olabiliriz? Burası büyük bir ev. Bir sürü saklanma yeri var-"

"Belki bu her şeyi açıklar." Z köşedeki masaya gitti ve mühürlü bir zarf uzattı. "Üzerinde senin adın yazıyor."

Kardeş o şeyi getirdi ve Abalone'a uzattı.

Abalone titreyen elleriyle arka kapağı açtı ve iki kez katlanmış tek sayfa kâğıdı çıkardı. Kırtasiye malzemesi kendisine aitti ve en üstte evin bir çizgi çiziminin gravürü vardı:

Sevgili Abalone, Abalone'un oğlu,

Size teşekkürlerimi şahsen iletemediğim için beni bağışlayın. Misafirperverliğiniz çok takdir edildi ve çok cömert davrandınız. Varlığımın sizi zor durumda bıraktığının bilincinde olarak, bir başkasına sığınmaya gidiyorum.

Kuzenimle yollarımızın bir kez daha kesişmesini çok isterim.

O zamana kadar, bana evinizi açtığınız için bir kez daha teşekkür ederim ve o zamana kadar, ben kalıyorum,

Senin kan bağı,
Throe

"Ne yazıyor?" Phury sordu.

Otomatik kepenkler kapanmaya başladığında Abalone mektubu uzattı. "Önemli bir şey yok. Katılıyorum. Evi aramam gerekiyor ama korkarım ki bu sizin güvenli bir şekilde yerleşkenize dönmeniz için çok uzun sürecek."

Phury gözleri yazının üzerinde gezinirken, "O zaman bütün gün sizinle kalacağız," dedi. "Ama sizin ve ekibinizin iyi olduğunu öğrenene kadar? Hiçbir yere gitmiyoruz."

Abalone nefes verdi. "Varlığınız beni kutsadı."

Z sertçe güldü. "Geri dönüp Wrath'a işimizi yapmadığımız için boğazının kesildiğini söylemek istediğimizi mi sanıyorsun? Kral'a böyle bir rapor vermek istemem."

Phury mektubu geri verdi ve elini bir kez daha Abalone'un omzuna koydu. "Ve bırak kirli işleri biz yapalım - bu daha güvenli"

herkes için bu şekilde. Yatak odan nerede?" "Şu tarafta."

"Hadi, sizi oraya götüreceğiz ve sonra personelinizi güvene alacağız. Ondan sonra, geride o mektuptan başka bir şey kalmadığından emin olana kadar bu evi ince ince tarayacağız."

Abalone kendini başını sallarken buldu. "Teşekkür ederim, efendiler. Çok çok teşekkür ederim."

"Beni çağırdığınız için çok memnun oldum. Sizi beklettiğim için de özür dilerim."

Throe kendisine hitap eden kadına gülümsedi ve mülküne geldiğinden beri oturduğu rahat kanepeli gösterdi. "Hiç zorluk çekmedim. Sıcak ve kuruydum. Şimdiden, bir ev sahibesinin olabileceği kadar nazik davrandınız."

Aristokrat kadın, boğazındaki elmaslar kadar beyaz olan dişlerini göstererek gülümsedi. Bileklerinde. Parmaklarında ve kulak memelerinde. Devasa malikânesinin mütevazı bekçi konutunun hemen içinde dururken, yanlış fotoğraf çekimine girmiş bir model gibi görünüyordu.

"Arkadaşım rahatsız," dedi ciddiyetle. "Onunla ilgilenmem gerekiyordu."

Leopar desenli dar bir kokteyl elbisesi giymiş olan bu yaşlı cehennemlik kadının tam olarak ne tür ihtiyaçları olduğunu merak etmek gerekiyordu.

Bir Shellan'ın yaşlı bir beyefendiyi yatağa atmak için giyeceği türden bir şey değil.

Throe, büyük olasılıkla onunla tanışmak için giyinmiş olduğunu düşündü. "Evet, hasta olduğunu hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben çok Üzgünüm."

"Bu beni çok üzüyor." "Nasıl olmasın ki."

"Yakında dul kalacağım."

As o başını salladı içinde ciddi Sempati, o kasıtlı olarak gözlerinin siyah düz saçlarından aşağıya doğru kaymasına izin verdi.

narın ayakları.

Onu en son burada görmüştü ama hem ikisi hem de diğer Piçler için çok daha az kıyafet söz konusuydu. Kız ocağın önünde yatıyordu ve o ve askerler onun çıplak bedenine üşüşmüş, beslenmiş, sevişmişlerdi. Bu yaklaşık bir ay önceydi, önceki yıl boyunca düzenli aralıklarla devam eden seansların sadece en sonuncusuydu.

"Bu gece sadece sen mi varsın?" diye sordu boğuk bir sesle. "Evet, ve bilmeni isterim ki korkarım ki Xcor ve benim yollarımız ayrıldı. Dövüşü bırakıyorum."

"Öyle mi," diye mırıldandı. "Peki nerede kalıyorsun?"

"Şu anda iki ev arasında gidip geliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Öne çıktı, sığ odayı geçerek ona bir kol mesafesinde durdu. "Şafak vakti yaklaşıyor."

Bakışlarını tekrar kızın vücudunda gezdirdi. "Öyle mi? O zaman gitmem gerekecek."

"Çok yakında," diye dudak büktü.

"Bu sadece güvenli." Parmak uçlarını kalçasından yukarı, karnının alt kısmına... uyluklarının birleştiği yere kadar boş boş gezdirdi. Elbisenin içinden içeri doğru bastırarak kadının yarığına küçük bir dokunuş yaptı. "Korkarım bu işi burada bitirmek zorundayım-"

"Belki sen ve ben bir anlaşmaya varabiliriz," dedi.

"Öyle mi?" dedi.

"Cehennemim benden çok daha yaşlı. O benim gerçek aşkım tabii ki."

"Tabii ki."

"Ancak ilerleyen yaşı nedeniyle, düzenli olarak yerine getiremediği bazı ihtiyaçlarım var."

"Sanırım bu konudaki yeteneklerime aşinasınız." Kadın vahşi bir şekilde gülümsedi. "Evet. Aşınayım."

"Ve bana oda ve yemek teklif ederseniz, uygun gördüğünüz bir şekilde tazmin edilmeniz adil olacaktır."

Kadın stiletto kaplı ayaklarından birini kanepenin koluna koydu ve elbisesinin eteklerini beline kadar kaldırarak çıplak cinsel organını adama gösterdi. "Belki de önce yetenekleriniz konusunda hafızamı tazelemelisiniz."

Throe boğazının arkasından mırıldandı ve ona doğru eğildi, dilini uzatarak yarığına doğru yalamaya başladı. Kalçaları ona doğru eğildiğinde ve başı geriye düştüğünde, klitorisini emdi-

Ve sonra durdu. Arkasına yaslandı. "Bir sorunum var." "Evet?" diye homurdandı, başını düzleştirmek için geri çekti.

"Burada, bu kulübede kalamam. Eğer Piçler Çetesi sana saygılarını sunacaksa olmaz. Bu kadar büyük bir arazide başka konaklama yerleri de olmalı."

Kaşlarını çattı. "Siz Bluerme soyundansınız, değil mi?"

"Ben varım. Mahmen'imın insanları aracılığıyla."

"O halde siz cehennemliğimin uzak bir akrabasısınız ve bu nedenle size barınma imkânı sunmamamız kabalık olur. Elbette, eğer ana evde kalacaksanız, size giysi satın almamız gerekecek."

Throe ona gülümsedi. O kadar mükemmeldi ki.

Ne de olsa o ve arkadaşı Wrath'a karşı yapılan siyasi darbeyi desteklemişlerdi ve Kral'ın daha sonra Konsey'i dağıtmasına sevinmeleri mümkün değildi.

Operasyon üssünün yanı sıra içeride de vardı.

"Bu çok makbul olur," diyerek ellerini kalçalarına doladı ve onu tekrar ağzına doğru çekti.

"Şimdi izin ver de senin cömert doğana olan sevgimi göstereyim" diye mırıldandı.

ELLİ SEKİZ

"Yalnız çalışıyorum," diyordu fahişe kıyafetlerinin yanına giderken. "Pezevengim yok. Eğer beni tekrar istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Xcor kulübenin yaşam alanına baktı ve kadının ses hızından sadece bir saniye daha yavaş bir verimlilikle giyinmesini izledi.

Sarışın vedalaşmadan ayrıldı, görevi yerine getirilmiş, iki bin dolarlık ödemesi kabul edilmişti. Kapı arkasından kapanırken, gözlerini sönmekte olan ateşe çevirdi. Onu istediği şekilde ve istediği yerde becermek için para ödemişti ve bunu yapmıştı. Defalarca. Ayrıca onun damarından da almıştı.

Bunun için ikinci bin kişi ödüllendirilmişti.

Kulaklarının keskinliği sayesinde onun dışarıda, yaprakların arasında yürüdüğünü duydu. Ve sonra onun sesi, bir başkası için satın aldığı yapının ince duvarları arasından süzüldü.

"Evet, şimdi gidiyorum. Evet. Çirkindi ama hayvan gibi sikişiyordu."

En son bunu duyduğuna göre, kadın yok olmuş olmalı.

Ocağın önünde yerde otururken vücudu çıplaktı, dizleri yukarıda, dirsekleri takılı, kolları sallanıyordu. Teri teninde serinliyordu, dişleri hâlâ beslenmeden inmişti, cinsel organı yediği dayaktan dolayı sarkmış, büzüşmüş ve kızarmıştı.

Yaptığı her şeyin kokusu havada asılı kalmıştı, burnundan çektiği her nefes vücudunun yaptıklarını hatırlatıyordu.

Ve kiminle.

Başını eğerek çok uzun saçlarını ovuşturdu ve uyuşuk bir şekilde kestirmesi gerektiğini düşündü.

Kadını dört ayak üzerine yatırıp bir köpek gibi üzerine çıktığı görüntüler zihninde canlandı. Onu kıcıktan alırken taşakları kadının seksine çarpmış ve o kadar çok boşalmıştı ki, kadını sıırılsıklam bırakmıştı.

Mümkün olduğunca kirli yapmaya çalışmış ve hatta kadını öpmüştü. Her yeriyle.

Bu deneyimle tenini lekelemek istemişti.
Vücudunu değiştir. Zihnini değiştir.

Geçmişini temizle.

Bunun yerine, sert zeminde tek başına otururken, tam tersini yaptığını fark etti. Şu anda düşündüğü tek şey Layla'ydı: onun güzel, utangaç yüzü, o soluk yeşil gözleri çok akıllı ve nazikti, sadece ipuçlarına sahip olduğu o vücut. Fahişeyle yaptığı seans onu sadece karartmaya yaramıştı, öyle ki sevdiği kişinin sunduğu aydınlık bu tezattan dolayı daha da parlaktı.

Bir strateji olarak bu tam bir başarısızlıktı.

Bu yüzden başka bir tane bulması gerekecekti. Ya da bunu tekrar deneyecekti -evet, bir başkasıyla ya da aynısıyla ya da üç veya dördüyle tekrar deneyecekti. Para kıttı ama Balthazar ve Zypher o kadar baştan çıkarıcıydı ki Xcor, onun adına başarıyla avukatlık yapabileceklerinden emindi.

Ve sonra her zaman ona yardım edecek alkol vardı.

Ve kavga etmek, ki bu mükemmel bir enerji boşalması olabilir.

Yapmayacağı şey, Layla'yı arayıp sesini duymak ve ona söylediklerine rağmen kendisini görmesi için yalvarmak için neredeyse boğulmak üzere olan dürtüsüne boyun eğmektir.

Bu onun için sadece başka bir ölüm olurdu.

Bloodletter ona gücün bir parçasının da zayıflığın ortadan kaldırılması olduğunu öğretmişti ve zamanla, o Seçilmiş'e tekrar tekrar maruz kalmasıyla, duyguları onu hadım etmişti: Seçimler yapıyor ve savaşçı benliğinin bütünlüğünü tehlikeye atan şeylerde dikkatini dağıtacak şeyler buluyordu.

Ve bir şekilde her şeyi anlamış ve ona doğruyu söylemişti.

Onun için feda ettiği her şeyi bilmesi uyandırma çağrısı olmuştu ve sadece bir aptal bu tür bir yola uymazdı; onun için haline geldiği bu hedefi değiştirmesi, onunla olan bu savunulamaz durumdan uzaklaşması, bir zamanlar sahip olduğu netliğe geri dönmek için aceleyle ilerlemesi gerekiyordu.

Çünkü gelecekleri neydi? Burada daha fazla gizli buluşmalar mı? Öyle ki sonunda yaptığı küçük bir hata ya da kendisi için topladığının farkında olmadığı bir şüphe nedeniyle bir Kardeş onu takip mi edecekti? Askerlerinin ve kendisinin gündüz saatlerinde dinlenmek ve enerji toplamak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı ve bundan ödün veremezdi.

Ne düşünüyordu ki? Onu buraya getirmeyi mi?

O ve Piçlerinin bu kadar kısa süre içinde yeniden taşınacak paraları yoktu, Throe'nun ayrılmasından sonra mülkün kira kontratı yetersiz kasalarına yük olmuştu.

En azından Xcor ona güvenilebileceğini hissetmişti. Her zaman buluştukları çayırın yerini söylemesi için dokuz ayı vardı ve o hâlâ Kardeşlik yerleşkesinin nerede olduğunu biliyordu. Bu karşılıklı bir yumuşamaydı - eğer bu yeri açıklarsa, Xcor'un bir sonraki hamlesinin Kardeşlik'in kutsal malikânesine geniş çaplı bir saldırı düzenlemek olacağını biliyor olmalıydı.

Dedikodular doğruysa, Kral'ın ilk çocuğu beşiğinde uyuyordu.

Hayır, hiçbir şey söylemezdi-

Bing!

Telefonunun çalma sesi başını döndürdü. Cep telefonu kapının yanında yerde, pantolonunun cebindeydi.

Boşlukta zıplarken, elleri kıvrımları tırmalarken, cebin tutuşuna karşı savaşıırken, cam önlü plakayı çıkarırken özensizdi.

Ses kaydını bir mesaja dönüştürdüğü mesajla ilgili olarak ondan hiçbir geri dönüş almamıştı.

Numara tuş takımına dört haneli bir dokunma deseni girerek cihazın kilidini açtı ve metin mesajlarına girdi. Okuma yazma bilmemesi o kadar yaygındı ki askerlerinden ve ondan gelen mesajları alabilmek için bir metinden sese çevirmen uygulaması kullanması gerekiyordu.

Ama her ne alındıysa bunun Seçilmişler'den olmadığını anlayacak kadar çok şey biliyordu.

Ne olduğunu dinlemeden telefonu kaldırdı.

Adamın oyalanması ve sanki kaybolmuş gibi kapının önünde dikilmesi onu çok kızdırmıştı.

Bu hadım edilmenin devam etmesine izin veremezdi, vermeyecekti. Hayatında, başlangıçta kendisine ait olmayan bir dişiyi terk etmekten daha yıkıcı olan pek çok şey olmuştu: Annesi görünüşünden iğrenmiş ve harelip yüzünden onu terk etmişti; Bloodletter'ın kampında akıl almaz, sürekli tacizlere katlanmıştı; ve sonra bu savaşta yüzyıllar süren ahlaksızlık, onu tanımlayan, onu yönlendiren dünyaya duyduğu akıl almaz nefret vardı.

Layla'yla yaşadığı bu sorun onu yıkmayacaktı.

Ayaklarını zorlayarak banyoya girdi ve duşu açtı. Fahişenin verdiği kan ona o zamandan beri hissetmediği bir fiziksel güç sağlıyordu...

Hayır, artık Layla'yı düşünemiyordu.

Onu dışlamak zorundaydı. Duygularını bastırmalıydı.

Bu bir ölüm gibiydi, dedi kendi kendine. Ve Fates onun bu en kesin para birimine fazlasıyla aşına olduğunu ve bu konuda başarılı olduğunu biliyordu.

Soğuk spreyin altına girerek cildini yıkamak için sabunu eline aldı ama sonra kendini durdurdu.

Hayır, kokuyu etinde tutması gerekiyordu.

Bu duşun amacı sadece onu beslenme sonrası beynini bulandıran uyuşukluktan uyandırmaktı. Bundan sonra askerlerine hitap edecekti.

Savaştaki çabalarına yeniden odaklanma ve yenileme zamanı gelmişti. Ve hayatının doğal akışına devam edecekti.

ELLİ DOKUZ

Trez, migrenle ilgili tartışmasız tek olumlu şey olan vızıltılı, trippy bir kafayla dünyaya yeniden bağlandı: Büyük ağrı ve mide bulantısı fırtınasının ardından, gri cevherinizin yarısına gömülü görünmez bir balta olmadığı için artık o kadar minnettar olduğunuz ve sadece dünyaya sarılmak istediğiniz uçucu, agoni sonrası bir dönem vardı.

Gözlerini açıp birkaç kez kırıştırdı ve banyonun açık kapısına baktı. Neredeydi-

"Uyanık mısın?"

Arkasında Selen'a'nın sesini duyunca gövdesini şilteden yukarı itti ve etrafına bakındı. "Hey."

Şezlonga uzanmış, Kindle'ından bir şeyler okuyordu, ekrandan gelen ışık yüz hatlarını yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Elindeki şeyi bir kenara bırakıp yanına geldi.

"Daha iyi." Sayılır. Şimdi yine onun için endişeleniyordu. "Sen nasılsın?"

Dışarıdayken bir şey değişmiş miydi? Ne kadar zamandır-

"Hayır, değişen bir şey yok. Ve yaklaşık sekiz saattir dışarıdasın."

Ah, demek bütün bunları söylemişti.

Onun elini tuttu ve avucunu nasıl kavradığını, yanındaki yatağa nasıl oturduğunu test etme konusunda ince olmaya çalıştı.

"Gözlerimin içine bakmamanın özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Aç mısın?"

"Hayır, özellikle de sen bu sorudan kaçarken."

Fazla açık sözlü davranıyordu ama sosyal hoşluklar ve saçmalamak iyi bir gecede onun temel yetkinlikleri değildi.

"Doktor Jane'i görmeye gittim."

Şimdi kanı buz gibi soğuk akıyordu.

"Neden?" "Sadece onu kontrol etmek istedim." "Ve?"

"Bazı testler yaptı ve..."

Bu noktada, duruşması zaman kartını yumrukladı ve ara verdi. "Özür dilerim, tekrar söyler misin?"

Belki de kelimeleri tekrarlarsa, kafatasında DEFCON 1'in alarm zillerini çaldıran şeyler bir şekilde kafasına dank edecekti.

"...onu görmeye hazır olduğumuzda."

Trez sonuna kadar oturdu. Yüzünü ovuşturdu. Ona baktı - o haliye bakarken. "Kliniğe gitmeyi mi kastediyorsun?"

"Ve ikisiyle de buluş. Manny de orada olacak." "Tamam.

Evet." Banyoya bir göz attı. "Bana bir önce duş." "Acelesi yok."

Doğru, hiç de öyle hissetmiyordu. Kadının etrafından dolanarak yataktan kalktı ve tuvalete doğru ilerledi; suyu açtı, tuvaleti kullandı ve spreyin altına girdi. Ellerini hızlıca şampuan ve sabunla yıkadı ve tıraş olmaya zahmet etmedi.

Dışarı. Kurulandı. Belinde bir havluyla yatak odasına geri dönüyor.

Hâlâ olduğu yerde oturuyordu.

Adam neredeyse koşarak gömme dolaba doğru ilerlerken, kadının eli bir anda dışarı fırladı ve adamın bileğini kavradı.

Sonunda ona baktığında, bakışları kaya gibi sabitti ama kafasının arkasında bir delik açacak kadar da yoğundu. Ve nedense bu kombinasyon onu dehşete düşürmüştü.

"Önce seninle konuşmam gerek," dedi.

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Trez, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve aklının bir köşesinde, Hayır, hayır, bunu duymak istemiyorum, diye düşündü. Bu her neyse, istemiyorum-

Elleri, o güzel elleri yüzüne uzandı ve kaşlarının, yanaklarının, çenesinin izini sürdü. Başparmaklarından biri alt dudağına değdiğinde onu öptü.

"Luchas bu gece kaybetti."

Trez kaşlarını çattı ve başını salladı. "Özür dilerim, ne dedin?" "Klinikte. Kendini kaybetti. Bir parçasını aldılar. Onu kurtarmak için bir bacak. Sanırım yaşayacak. Ama bu konuda mutlu değil."

"Oh. Tamam. Evet."

Zalimce olsa da tek düşünebildiği, "Ne olmuş yani?" oldu.

"Ölmek istiyordu. Ölmesine izin vermedikleri için çok kızgındı.

onu."

Bunun bizimle ne ilgisi var, diye bağırdı içinden. Kimin umurunda-

"Gitmek istemiyorum," dedi. "Seni terk etmek istemiyorum. Bir açıdan, nasıl yapacağımı bile bilmiyorum - yani, zamanım geldiğinde, bunu gerçekten hayal bile edemiyorum."

Trez mengene gibi sıkılmış boğazıyla yutkundu. O cevap vermeden önce, "Çok korkuyorum," diye fısıldadı. "Ah, kraliçem-"

"Senin hakkında." Trez geri çekilirken -çünkü bu onun söylemesini beklediği son şeydi- yüzünü kavradı. "Luchas'ta o öfkeyi, dünyaya ve içindeki herkese karşı o nefreti görmek... Ben gittikten sonra senin de orada olacağından endişeleniyorum."

Kendini sakın olmaya zorlayarak, "Dinle, ben-" dedi.

"Bana ya da kendine yalan söyleme. Burada ne söylersen söyle, dürüst olmak zorundasın."

Bu onu iyi susturmadı mı?

"Senin bu kadar kızgın olman beni bedenime ya da ruhuma olacak her şeyden daha çok korkutuyor. Sonunda sonsuz bir hayat ya da hiçbir şey olmasa da

asıl endişelendiğim sensin." Gözleri onunkilere dikilmişti. "Bana söz vermeni istiyorum -kalbin ve benim üzerime yemin etmeni istiyorum- devam edeceğine dair. Burada iAm ve Kardeşler'le kalacaksın ve onların seninle ilgilenmesine izin vereceksin. Kederin seni yok etmesine izin vermeyeceğine. Ben... ben sana yardım edemeyeceğim, bu yüzden onların senin yanında olmasına izin vermelisin."

"Selena, her şeyden önce, hiçbir yere gitmiyorsun-"

"Ellerim sertleşmeye başladı. Ayaklarım ve bileklerim de öyle. Fazla zamanımız kaldığını sanmıyorum Trez."

Selena konuşurken, Trez'in sıkışma tehlikesi geçiren kaşlarını düzeltti. Kelimeleri kafasında saatlerce çalışmış, mesajı reddetmemesi için doğru kombinasyonu bulmaya çalışmıştı.

Bu çok önemliydi. Bunları söylemesi ve onun da duyması gerekiyordu.

"Senin için endişelenirsem bunu atlatmak benim için çok daha zor olacak."

Adamın içinden geçen duyguları hissedebiliyordu ve siyah gözleri karanlık yüzünde parlak yeşil renkte parladığında şaşırmadı - ve bunu ona bağışlayabilmeyi çok diledi, ama yapamadı.

"Bana yemin etmeni istiyorum," dedi, "burada ve şimdi, kendini dünyadan soyutlamayacağına ve _"

Trez ayağa fırladı ve elleri kalçalarında, başı aşağıda, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi etrafta dolaştı.

"Trez, ben öldükten sonra da yaşamaya devam etmeni istiyorum." Trez başını sallamaya başlayınca, Trez araya girdi: "Çünkü bu benim için her şeyi yoluna koyacak tek şey."

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, tamam. Yaşamaya devam edeceğim. Şimdi, kliniğe gidebilmemiz için giyinebilir miyim-"

"Trez. Bana yalan söyleme."

Durdu ve ona doğru döndü, muhteşem vücudu gerilim doluydu, kalçalarındaki ve omuzlarındaki kaslar pürüzsüz, tüysüz teninin altında seğiriyordu. "Ne söylememi istiyorsun?"

"İnsanların sana yardım etmesine izin vereceksin. Buna ihtiyacın olacak, eğer istersen-"

"Ve göreceğim! İyi! Mary'yi bile göreceğim - göğsümün etrafına 'Kederin İşlenmesi' yazan lanet bir tabela takacağım. Mutlu musun? Artık bu konuda konuşmayı kesebilir miyiz?"

Adam ona havlarken, kadın yorgunluktan gözlerini kapattı. "Trez-"

"Beni terk etmeyi hayal bile edemediğini söylüyorsun, değil mi? Bunu düşünemiyorum bile. Düşünmüyorum, zihnimde kurmayı bile reddediyorum" -işaret parmağını kafasına soktu- "senin burada olmadığın bir gerçeklik. Yani ne hissedeceğimi tahmin edemediğim gibi, varsayımsal bir şey üzerine de yemin edemem."

"Bunu düşünmeye başlasan iyi olur," dedi kabaca. "Hazırlanmaya başlasan iyi olur. Sana şimdiden söylüyorum, oyunun sonu yaklaşıyor."

Aynı boy ve kiloda kalmasına rağmen onun önünde sönükleşiyor gibiydi. "Böyle konuşma."

"Ve gelecekte uzak bir zamanda başka bir dişi bulmanı istiyorum. "Senden..." Bunun üzerine, gömleğinin ortasında bir kan lekesi bırakacağına yemin edebileceği kadar büyük bir acıdan sesi çatladı. "Bir dokuz yüz yılı daha yalnız uyuyarak geçirmeni istemiyorum."

Kadın sustuğunda, içindeki yıkım o kadar büyüktü ki, geriye doğru tökezledi ve neredeyse şezlonga düşecekti.

"Beni sevdiğini sanıyordum," dedi onunkine benzemeyen bir sesle.

"Seviyorum. Tüm benliğimle-"

Göğüs kafesini ovuşturdu. "O zaman bütün bunlar ne demek oluyor. Neden gidip başka bir kadın bulmamı istiyorsun-"

"Trez, beni dinle." Ama adam gitmiş, kafasının içinde onun ulaşamayacağı bir yere çekilmişti. "Trez, ben

seni seviyorum ve mesele de bu-"

"O zaman neden bana senden başka biriyle birlikte olmamı istediğini söyledin?" Adamın gözleri kıza döndüğünde kırılmıştı. "Bunu neden isteyesin ki? Hiçbir zaman mı? Birbirimize karşı hissettiğimizi düşündüğüm her şeyin ihlali bu."

"Trez-"

"Sana bağlandım. Bunu biliyorsun. Neden bağlı bir erkeğe gidip başka biriyle seks yapması gerektiğini söyleyesin ki?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

Kahretsin, böyle olmaması gerekiyordu. Ona yeminini vermeliydi - ve onun iznini yürekten kabul etmeliydi ki, bundan bir milyon yıl sonra, ondan uzaklaştığında ve birbirleri için ifade ettikleri her şey bu kadar çığ olmadığında, mutlu olacak başka birini bulduğu için kendini suçlu hissetmesin.

Yapması gereken doğru şey buydu.

"Belki de gitsen iyi olur," dedi donuk bir sesle.

"Ne?"

Gözlerini fırçaladı. "Sadece git. Sadece git buradan." Kapıya doğru başını salladı. "Seninle her şeyi yaşamaya hazırdım ama bunu değil. Aşkımı istemiyorsun, sorun değil. Anlıyorum. Bu senin için çılgın birkaç gece oldu ve yüksek duyguların her şeyi kirletme ve her şeyi gerçekte olduğundan daha önemli gösterme gibi bir yolu var. Ama artık burada benimle olamazsın."

Başını salladı, belki bu onun sözlerini anlamlı kılmaya yardımcı olabilirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni suçlamıyorum. Doktor Jane sana hayatını kurtardığımı söyledi, bu yüzden çok fazla minnettarlık hissediyor olmalısın - bu aşkla karıştırılabilir. Anlıyorum-"

"Durun, ne dediğinizi anlamıyorum."

"Ama senin etrafında olamam. Kendimi yok etmemi istemediğini mi söylüyorsun? İyi, o zaman başlamak için iyi bir yer senin şimdi gitmen."

Tuhaf bir panik titremesi ensesinin gerilmesine neden oldu. "Trez, söylediklerimi dinlemedin. Bunu tamamen farklı bir yöne çekiyorsun, yanlış bir yöne. Seni seviyorum-"

"Öyle söyleme," diye tersledi onu. "Bunu bana söyleme-"

"İstediğim her şeyi söylerim," diye karşılık verdi. "Yerinde olsam endişeleneceğim şey senin duyman olurdu."

"Kulaklarım gayet iyi çalışıyor tatlım. Az önce dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim ve taptığım kadın bana dışarı çıkıp başka biriyle yatmamı istediğini söyledi. Belki de ölmeden önce Hallmark'a yazmalı ve Sevgililer Günü kartı için bu saçmalığı önermelisin, gerçekten çok romantik."

Şimdi ayağa fırlayan o oldu. "Bunu istemiyorum! Bunların hiçbirini istemiyorum!" Sesi histerik bir seviyeye yükselmişti ama elinde değildi. "Bunları söylediğim, bunları düşündüğüm için mutlu olduğumu mu sanıyorsun! Kim bilir kaç gecem kaldı ve bu geceyi o lanet sandalyede oturup okumadığım saçma sapan bir kitaba bakarak, ben öldükten sonra kendini tuvalette asmanı hayal ederek harcadım! Ya da sarhoş olup arabanı bir ağaca çarptığını! Ya da on yıl değil, bir yüzyıl sürecek başka bir çılgınlık yapmanı!"

Bir parmağını başının yanında daire içine aldı. "Bu düşünceleri istemiyorum! Bunu sana söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Tanrım, Trez, seni seviyorum! Asla başka bir kadınla birlikte olmanı istemiyorum, asla! Bir köşede oturup ölene kadar benim için yas tutmanı istiyorum. Güneşi ya da ayı görmeni, başka bir yemek yemeni ya da güzel bir uyku çekmeni istemiyorum! Hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacağım, ta ki nereye gidersen git, kiminle konuşursan konuş, tek görebileceğin benim hayaletim olacak - çünkü o zaman beni unutmayacağını biliyorum!"

Ellerini uzattı. "Selena, ben-"

"Ölümün ne olduğunu bilmek istiyorsun! Sana ne olduğunu söyleyeyim: Ölüm, yaşayanların seni unutmasıdır! Nasıl koktuğunu, neye benzediğini, sesinin nasıl çıktığını, nasıl güldüğünü! Ölümden sonra bir yaşam olsa bile, benim ölümüm, gözlerimin ne renk olduğunu ya da saçlarımın ne kadar uzun olduğunu hatırlayamayana kadar bensiz devam etmen olacak-"

Luchas'a gidenin o olduğu ortaya çıktı.

Birdenbire gözleri bembeyaz oldu ve kendini kontrol edemeyerek en yakındaki lambaya doğru hamle yaptı, onu yan sehпасından çekip aldı ve odanın öbür ucundaki pencere kenarına fırlattı, öyle sert fırlattı ki ipek gölgesi uçarak tavanın ortasında asılı duran avizeye çarptı.

Parçalanma başladı. Her şey kırıldı, cam parçaları parıltılara dönüşerek her yere yayıldı, öyle ki Trez gözlerini korumak için kolunu kaldırmak zorunda kaldı.

Gözyaşlarına boğuldu. "Bensiz devam etmeni istemiyorum."

Ruhu ikiye bölündüğünde, adam ayağa fırladı ve yanına geldi. Adam ona sarılmaya çalıştığında, kadın ona saldırdı ve yumruklarıyla onu dövdü.

"Başka birini bulacaksın," diye inledi. "Başka birine aşık olacaksın ve o sana gençlik verecek, kâbus gördüğünde sana sarılacak ve akşam yemeği hazırlayacak." Gözyaşları o kadar sert ve ağır geliyordu ki nefes alamıyordu. "Ve o benden daha iyi olacak çünkü o..." Selen a ona doğru yığıldı. "...hayatta kaldığı için çok şanslı olacak."

Trez onu kalbine bastırdı ve sırtını okşadı.

İşte oradaydı. Gerçek ortaya çıkmıştı. Aslında olduğu zavallı, yapışkan lanet yerine değerli bir kadın olmak istediği için paketlemeye ve güzelleştirmeye çalıştığı kötülük ortaya çıktı.

Ve yine de, hâlâ onunla birlikteydi. Ruh ruha, et ete, yıılmadan, onu sonuna kadar sevmeye kararlı bir şekilde duruyordu.

Her şeyi.

Sonunda onun kalp atışlarının farkına vardı.

Güm. Güm. Güm.

Çok istikrarlı ve güçlü.

Titreyen bir nefes alarak geri çekildi. Adam başparmaklarıyla gözlerinin altını okşarken, kadın kısık sesle, "Vay canına, iyi gitti, ha?" dedi.

ALTI

Selena konuşurken Trez bir kahkaha patlattı. O da gülümsedi.

İkisi de berbat durumdaydı, Selena'nın yüzü ılgık atmaktan ve ağlamaktan şişmiş ve pancar gibi kızarmıştı, Trez'in ön kolu ona isabet eden cam yüzünden kanıyordu, vücutları titriyordu birlikte dururlarken.

"Bütün bunları çalıştın mı?" diye sordu, saçlarını geriye doğru tararken.

"Oh, evet. Saatlerce."

Onu yatağa götürdü ve ikisini de oturttu - halıya yayılmış kırık camların üzerine düşmeden önce. "Peki senin kafanda nasıl geçti?"

Selena çalar saatin yanındaki selpak kutusunu almak için yana eğildi. Ona bir mendil uzattı ve sonra bir tane de kendisi için aldı.

İkisi de burunlarını üfledikten sonra derin bir nefes daha aldı. "Her şey çok iyi gitti. Benim yüce gönüllülüğümden etkilendin. Aşkımın saflığı karşısında alçakgönüllüydün. Ve gözlerim yaşardığında, Seattle'da Uykusuzlar'ın nemi vardı, bunun gibi değil."

Kadın yüzünü gösterdiğinde, adam onu kendine doğru eğdi ve öptü. "Benim için her zamankinden daha güzelsin."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama, gerçekçi ol. Az önce sana hayatının geri kalanında bekar kalmanı istediğimi söyledim."

"Ve hiçbir şey beni daha mutlu edemez." "Trez, gerçekçi ol. Bu benim açımdan tam bir sürtük hareketi."

"Benim farklı olacağımı mı düşünüyorsun?" Omuz silkti. "Dostum, eğer ölürsem? Başka bir erkeğe bakmanı istemezdim - onunla çıplak olmayı unut." O anki geri tepmesini gizleyemedi.

Bu kâbusu kendi üzerinde denerken tiksinti duydu. "Oh, kahretsin, hayır. Hayatta olmaz. Uh-huh."

"Gerçekten mi?"

"Tam yüz. Ciddiyim."

Halıya bakarken yüzüne en güzel gülümseme yerleşti.

Aynı fikirde olmak iyi hissettirdi. Ama sonra ifadesi soldu.

Çok uzun bir süre sessiz kaldılar. İçinden bir ses onun nereye gittiğini bildiğini söylüyordu.

"Hayat çok uzun olabilir," dedi. Sanki önündeki zamanı ve her şeyin nasıl değişebileceğini hayal ediyormuş gibi.

"Evet, olabilir." Sanki son iki gecede üç hayat yaşamışlar gibi hissediyordu. "Ama benim hafızam zamandan daha güçlüdür. Söz konusu sen olduğunda, hafızam benim ölümsüz parçam olacak."

"Eğer gerçekleşirse." Boğazını temizledi. "Eğer birini bulursan, bilmeni isterim ki... bunu asla sana karşı kullanmam. Seni bunun için suçlayamayacak kadar çok seviyorum."

"Öyle bir şey olmayacak."

Selena bir mendil daha kopardı ama onu kullanmadı. Kırılğan kareyi ikiye katladı. Sonra tekrar ikiye katladı. Ve üçüncü kez.

"Kendi yaptığın bir mezarlıkta donup kalmanı istemiyorum," dedi sonunda. "Sanırım anlatmaya çalıştığım şey de bu. Sonsuza dek bedenimde hapsolmakla ilgili büyük korkum mu? Kilitlenmek mi? Ben de senin kederin için bundan korkuyorum. Evet, elbette bir yanım başını eğip yılların geçip gitmesine izin vermeni istiyor ama daha da büyük bir yanımda senin için böyle bir hapisane istemiyor. Sanırım... söylemeye çalıştığım şey şu ki, eğer bir noktada bir şey olduğu için kendini kötü hissedersen ve bunun komik olduğunu düşünürsen ya da hoşuna giden bir yemek yersen ya da... izlemek istediğin bir film varsa ya da birinin sana verdiği bir hediyeden mutlu olursan, lütfen o anda seni sevdiğimi bil. Belki bunlar benden gelen hediyelermiş gibi bile davranabilirsin."

diğer taraftan." Hüzünle gülümsedi. "Benden sana bir öpücük."

Kahretsin, şimdi yine kendini kaybedecek gibi hissediyordu.

"Bana bunun sözünü verebilir misin, Trez? Ben gittikten sonra da iyi şeylere izin vereceğine?" Parmaklarını onun yüzünde gezdirdi. "Bu şeyler yanında başka bir kadın olduğu için olsa bile mi? Benim ölmemden daha kötü olan tek şey, o kocaman güçlü kalbin göğsünde atmaya devam etmesine rağmen ikimizin de gitmesidir."

Gözlerini kapattı. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

Bunu izleyen sessizlikte, bir kez daha savaşıacak hiçbir şey, bağırarak hiç kimse, bunları durdurmak için hançer saplayabileceği hiç kimse olmadığı gerçeğiyle yüzleşti.

"Şimdi Doktor Jane'e mi gitmek istiyorsun?" dedi.

"Soruya cevap vermeni tercih ederim."

Trez onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer içinizi rahatlatıcaksa, evet, tamam. Söz veriyorum..." Tamam, aslında bunu söyleyemezdi. "Ben devam edeceğim."

Rahatlama yüzünü, omuzlarını ve tüm vücudunu gevşetmişti. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten yardımcı oldu. Şu anda bunun bana ne kadar yardımcı olduğunu asla bilemezsin."

Onu usulca öptü ve sonra kalkıp dolaba gitti. Üzerine ne giydiğine dair hiçbir fikri yoktu ama yaramaz yerlerini örttü ve deodorant sürmeyi bile unutmadı. Dışarı çıktığında midesi taranmış gibi hissediyordu.

"Kliniğe gitmeye hazır mısınız?"

Sanki bir şey arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. Belki de sadece kaçınılmaz olanı biraz daha ertelemek istiyordu.

"Pencereniz için çok üzgünüm," diye ağzından kaçırdı.

"Sorun değil. Panjur hala yerinde, bu sayede esintiyi ve soğuğu kesecektir."

"Ve lamba."

"Sanki umurumda."

Başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Siyah dar bir kot pantolon ve bol beyaz bir bluz giymişti ve adam onun Seçilmiş resmiyeti yerine normal kıyafetler içinde ne kadar iyi görüldüğünü fark etti. Ve komikti, dili de gevşiyor, daha yerel hale geliyordu.

Lanet olsun, diye düşündü... ondan çocuk sahibi olmayı gerçekten çok isterdi.

Kliniğe yaptığı yolculuk bitmek bilmiyordu ve Selena bunun kötü mü yoksa iyi bir şey mi olduğundan emin değildi. Bir yandan, her ne ise onunla başa çıkabilmek için haberi almaya hazırdı. Diğer yandan, bilmediği bölgede biraz daha yaşamaktan memnun olabilirdi.

Trez eğitim merkezine giden yol boyunca onun elini tuttu, çeşitli şifreleri girerken ya da malzeme dolabından arka arkaya geçmeleri gerektiğinde bile gitmesine izin vermedi. Koridorda Doktor Jane'e doğru yürürken, kaderlerinde olan kapı yerine girebilecekleri tüm kapıları düşündü.

Muayene odasına geldiklerinde kadın ona baktı. "Bunu sensiz yapamazdım."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "İyi haber şu ki, buna gerek kalmayacak."

Birlikte klinik odasına girdiler. Selena anında nefes almakta zorlandı, o kimyasal koku ve tüm o pırıl pırıl parlaklık onu bir kez daha etkiledi. Doktor Jane ve Manny masanın üzerindeki bilgisayar ekranından doğrulurken ve aynı profesyonel gülümsemeyi takınırken boğulma hissi daha da kötüleşti.

"Haberler kötü, ha?" dedi. Her iki doktor da lafı dolandırmaya başlayınca sözlerini kesti. "Lütfen. Bana ve zamanıma saygı gösterin, tüm bunları ballandıra ballandıra anlatmaya çalışarak kelimeleri boşa harcamayın. Bana vücudumun size ne söylediğini anlatın."

"Eklemlerde bazı değişiklikler görüyoruz." Doktor Jane geri çekildi. "Röntgen çektiğimiz her yerde."

Şey... bu onun nişastasını almamış mıydı? Oysa tam da bu cevabı bekliyordu.

İki doktor sırayla bir şeyler anlatıyordu ve Trez konuşmayı takip ediyormuş gibi başını sallıyordu. Ancak o, bilgisayar ekranında biri son olaydan sonra çekilen... diğeri ise saatler önce çekilen iki görüntünün yan yana karşılaştırılmasına odaklanmıştı. Aralarında sadece iki gün vardı... eklemlerde kemiklerin arasındaki boşluklarda artık gri bir bulanıklık vardı.

"Sanki çıra gibi," dedi Doktor Jane. "Belki de vücudunuz onu uzakta tutuyordur?"

"Ne kadar süre için?" Trez sordu.

"Hiçbir fikrimiz yok." Manny ileri uzandı ve bir şey arıyormuş gibi monitörün kontrastını ayarladı ve yeniden ayarladı. "Ertesi gün boyunca her altı saatte bir daha fazla görüntüleme için gelmenizi önermek istiyoruz. Bu şekilde bir şeylerin değişmeye devam edip etmediğini görebiliriz."

"Şu anda ağrın var mı?" Doktor Jane sordu.

"Hayır."

"Çünkü ihtiyacınız olursa sizi rahatlatabiliriz."

Trez konuştu. "Deneyebileceğimiz herhangi bir ilaç var mı?"

Sevgili Bakire Kâtip, beyni kapanmış gibi görünüyordu.

"Şey, bunu konuştuk." Manny Jane'e baktı. "Ve sıkıştık."

Doktor Jane önderlik etti. "Düşündüğümüz şeylerden biri de anti-enflamatuarlar. Oral steroidler sorunlu olabilir çünkü bağışıklık sistemini baskırlar ve bir atağın vücudunuzun kendi savunması tarafından tam olarak ne ölçüde engellendiği belirsizdir."

"Akyuvar sayınız çok yüksek," diye araya girdi Manny.

"Yani şu anda kesinlikle bir şeyler oluyor."

"Eklemlere steroid enjeksiyonu yapmak, sadece vücudunuzdaki en büyük eklemlerle sınırlı kalsak bile, kısmi bir çözüm olacaktır." Jane bir elini kısa saçlarının arasından geçirdi. "Bu

reçeteyle satılan Motrin gibi bazı NSAID'lere başlamak mantıklı görünüyor."

"Pek fazla olumsuz yan etkisi yok," diye söze girdi Manny.

"Bir noktaya kadar her türlü acıyı hafifletir, ama aynı zamanda

bağışıklık sisteminizi etkilemeyecek anti-enflamatuarlar."

Selena gözlerini kapadı ve başka bir yerde olmayı diledi. Başka biri olabilmeyi diledi.

Tüm yerleşkenin, alacakaranlıkta uyanıp uyanmayacaklarından korkmayan insanlarla dolu olduğunu düşünmek.

Bu nimeti onlara çok gördüğünden değildi. Hiç de bile.

Sadece o kulübün bir üyesi olmak istiyordu.

Daha fazla konuşma oldu ama beyni kliniği ve klinik tartışmayı terk etmişti. Onun yerine Trez'in yatak odasına geri dönmüş, onları daha da yakınlaştıran vurdulu kırdılı kavgayı yeniden yaşıyordu.

Trez haklıydı. Bu son kırk sekiz saat içinde bir ömür yaşamışlardı.

"...öyle mi düşünüyorsun?"

dedi ona. "Özür dilerim?"

diye mırıldandı.

"Peki ne düşünüyorsunuz? Hapları denemek ister misin?"

Kız sessiz kalınca, adam eğildi. "İyi misin? Biraz zamana ihtiyacın var mı?"

"Sana yemek yapmam lazım," diye ağzından kaçırdı. Sonra kendini salladı. "Özür dilerim, evet, elbette, bana ne vermek istersen deneyeceğim. Ama hapları aldıktan sonra... Gün batımından sonra sana yemek yapmak istiyorum. Büyük Kamp'ta. Etrafta kimse olmadan."

Trez biraz gülümsedi. "Tamam. Bu geceki randevuyu planlamak istiyorsan sen bilirsin kraliçem."

Derin bir nefes aldı ve doktorlara başıyla onay verdi. "Ben de bunu yapmak istiyorum. Sonra da tekne gezintisine çıkmak istiyorum." Şifacıların ikisi de doğru ve şefkatli şeyler söylediler, uzanıp ellerine, omuzlarına dokundular ve

teması gerçekten takdir etti. Sanki uzaktan tamir ettikleri bir makine değil de, sevdikleri ve değer verdikleri biriymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Birkaç dakika sonra, beyaz kapaklı turuncu bir şişe avucuna bastırıldı ve takip edemediği talimatlar verildi.

Daha fazla kafa sallama. Daha fazla teşekkür. Sonra o ve Trez ayrılıyorlardı.

Kapı arkalarından kapanana kadar bekledi. "Bunlardan herhangi biri aklına yattı mı? Bunlarla ne yapmam gerektiği gibi?" Kadın aşağı bakarken içindeki haplar plastiğe çarparak tıkırdadı. "Oh, bir etiket var."

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi kolunu onun omuzlarına dolayarak. "Hadi gel."

Onu ofise geri götürdü. Dolaptan geri çıktı. Rutubet kokan, sonsuza dek sürecektü tünele geri döndük. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Ona doğru baktı. "Elbette. Ve söz veriyorum daha fazla lamba atmayacağım - şu anda etrafta hiç lamba yok gibi ama yine de."

"İstedğin her şeyi fırlatabilirsin." Durdu ve onu yüzüne çevirerek saçlarını geriye doğru taradı. "Sen tanıdığım en cesur insansın."

Bir kahkaha patlattı. "Tamam, ölü insanla dalga geçmeyi bırak, tamam mı?"

"Ben ciddiym. Ve böyle söyleme."

"Kardeşlik ile yaşıyorsun. Onlar bu yarıştaki en cesur insanlar."

"Hayır," diye fısıldadı.

Ona bakarken, yüzündeki hayranlık okunuyordu. ... tek kelimeyle büyüleyici. Ama her şey yanlış. "Trez, her şeyden korkuyorum." Hapları havaya kaldırdı. "Bunları almaktan korkuyorum. Uyumaktan korkuyorum."

"Çok cesursun-"

"Sana yemek pişirmeye korkuyorum." İşaret parmağını kaldırdı. "Bilgin olsun, sen de korkmalısın. Yemek bile yapamıyorum."

Tost. Yani ekmek. Tost makinesinde. Ne kadar zor ama yine de somunları yaktım."

Başını iki yana salladı. "Cesaret korkmadığın anlamına gelmez." Ağzını onunkine götürdü ve onu öptü. "Tanrım, seni çok seviyorum. Seni çok derinden seviyorum. Seni sonsuza dek seviyorum."

Kollarını ona dolayarak sıkıca tutundu ve belki de gömleğindeki gözyaşlarını sildi. "Tamam, cesur olduğumu düşünüyorsun... ama sen tanıdığım, gördüğüm ya da duyduğum en romantik erkeksin."

Şimdi gülüyordu ve derin gümbürtüsü kulağına çok hoş geliyordu. "Evet. Uh-huh. Doğru."

Vücudunu onunkiyle birleştirerek şöyle dedi: "Gezegende, gideceğini bildiğin halde birini tüm kalbinle sevmekten daha romantik bir şey yoktur."

Kıpırdamadan durdu. "Bir erkek senin gibi değerli bir dişiyi bütünüyle sevmekten başka nasıl sevebilir ki? Tamamen. Ve tek bir pişmanlık duymadan."

Tünelin içinde, yerleşkeden ana eve giden yolun yarısında dururlarken, iki yanlarında bulunanların sonsuzluğa uzanıyor gibi görünmesinin yerinde olduğunu düşündü. Ellerinde sadece şimdi ve buranın orta noktası vardı ve bunu değerlendirmeleri gerekiyordu.

"Seni bir törenle çiftleştirmeme gerek yok," dedi.

"Hayır mı?"

"Şu anda yeminlerimizi yaşıyoruz."

"Yani benimle çiftleşmeyeceğini mi söylüyorsun?" "Soruyor musun?" diye alay etti.

"Tek diz çökmemi mi istiyorsun?"

Yere çökerek onun ellerini tuttu. "Selena, benim Shellan'ım olur musun? Benim biriciğim? Yüzüğüm yok ama gidip sana bir tane alabiliriz, insanlar böyle yapar. Ayrıca, ne bileyim, sana pahalı bir şey almak istiyorum." İlk içgüdüğü, sahip olmak için eğitildiği içgüdüydü; ilgiyi, yaygarayı ve zevk.

Ama, erkeğinin sözleriyle, Siktir. İşte bu.

"Bunu çok isterdim. Her şeyi isterdim, bir tören, bir yüzük, bir parti, her şeyi." Kalbini sonuna kadar açarak aşkın içeri girmesine izin verdi. "Her şeyi!"

"İşte benim kraliçem," diye mırıldandı. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Ve bu şekilde nişanlandı.

Onu öpmek için eğildiğinde, ikisinin de böylesine inanılmaz derecede zıt duygular arasında gidip gelmeleri son derece tuhaf görünüyordu. Ancak bu durum, duyguları ve deneyimleri bir megafondan geçirerek, her şey kontrol altına alınamayacak kadar büyük olana kadar, iniş ve çıkışları güçlendiriyor gibiydi.

"Yani, yüzük mü?" dedi onun ağzına karşı. "Evet, bir yüzük."

Ellerini kadının kalçalarının arkasında gezdirdi ve aşağı yukarı okşadı. "Ve belki biraz da mağazadan alamayacağın bir şey."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordu.

"Oh, bilirsin. Sana üst katı göstermem gerekecek..."

ALTMİŞ BİR

"Evet, gün boyunca tartıştığınızı duydum."

iAm konuşurken banyo lavabosunun üzerindeki aynaya baktı. Kardeşi arkasında, yatak odasının kapısında duruyordu ve adam tamamen siyah giyinmiş, dergilerden fırlamış gibi görünüyordu.

Belli ki dışisini gece için tekrar dışarı çıkarmaya hazırды.

"Kulağa ağır geliyor," diye ekledi iAm.

"Kısa bir süre için kötüydü." Trez içeri girdi ve jakuzinin kenarına oturdu. "Ama bunu atlattık. Ondan benimle çiftleşmesini istedim."

"Tebrikler."

"Teşekkürler."

Barbasol kutusunu eline alan iAm, çalıştır düğmesine bastıktan sonra yanaklarını ve çenesini sıvazladı. "O nasıl?"

"Tamam."

iAm erkeğin yalan söylediğini biliyordu. Her yerden anlaşılıyordu ama en çok da kardeşinin gözlerine bakmayışından.

"Aklında ne var, Trez."

Trez parmak eklemlerini teker teker kırdı. "Kalıntıların... yani kız kardeşlerinin yukarıda olduğu yerde olmasını istemiyor." Tavanı işaret etti ama yukarıdaki cenneti kastediyordu. "Yani, biliyorsun, zamanı geldiğinde, cesedinden kurtulmayı düşünüyorum."

."

O derin ses çatlayıp devam edemeyince, iAm tıraş bıçağını unutup yanına gitti ve belindeki havluyu sıkarak kardeşinin yanına oturdu. "Kahretsın."

Trez yüzünü ovuşturdu. "Evet, bu her şeyi açıklıyor. Her neyse, onun için bir ateş yakmayı düşünüyorum. Rehv'in insanları bunu yapar. Bu şekilde, o..." Boğazını temizledi. "Özgür olacak. Sonunda özgür olmak istiyor. Biliyorsun."

iAm başını salladı. "Senin için bundan nefret ediyorum."

"Ben de öyle. Sanırım büyük ölçüde yanlış yıldızın altında doğmuşum."

"Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey. Sadece beni dinle ve yanlış bir şey söylersem ya da sinirlenirsem beni affet. Bu stres çok çılgınca."

Sessizlik içinde yan yana oturdular - çünkü bazen sevdiğiniz biri için yapabileceğiniz tek şey buydu: Yalnız yürünmesi gereken yollar vardı. Ve bu berbat bir şeydi.

Ne kadar süreceğini sormak istedi. Ama bu, kimsenin yanıtlamayacağı, günün sorusuydu.

"Bir tören yapacak mısınız?" diye sordu iAm.

"Bunu istediğini sanmıyorum. Seçilmişlerin cenaze törenlerinde ne yaptıklarından emin değilim-"

"Ben çiftleşmeden bahsediyordum."

"Ah, evet. Ah, evet, sanırım." Trez dizlerini tokatladı ve ayağa kalktı. "Çıkmam gerek. Bu gece onu dışarı çıkaracağım ve ona bir yüzük alacağım. Parmağına göklerden bir yıldız takmak istiyorum. Sonra da bana kuzeydeki Rehv'de akşam yemeği pişirecek."

"Kulağa hoş geliyor." iAm adama baktı. "Dinle, bu beni ilgilendirmez-"

"Her şey senin işin. Sen benim kan kardeşimsin."

"Sena'nın s'Hisbe'ye ne yaptığından haberi var mı?

Prences ile olan durumunuz hakkında mı?"

Trez omuz silkti. "Ona söyledim. Bir süre önce. Ama şu anda bunları düşünmüyorum."

Tanrım, yas döneminin bitmesine sadece birkaç gece kalmıştı. Ve sonra...

Her seferinde bir kabus, diye düşündü iAm. Kardeşi haklıydı.

"Dinle," dedi iAm. "Sadece bir telefon uzağındayım. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana ulaş."

"Teşekkürler, dostum."

Avuçlarını çırpıtlar ve Trez ölü bir gülümseme sundu. "Noel Baba gibi görünüyorsun."

Bu not üzerine, kardeşi gitti.

iAm bir süre orada oturdu, küvetin düz olmayan kenarı ve mermer çıkıntı poposuna sanki biri defalarca vuruyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Trez'in çiftleşme töreninden çok cenazeye odaklanmış olması en üzücü yorumdu.

Bir an için kendi randevusunu iptal etmeyi düşündü. Ya da Maichen'la olan randevusunu. Ama onun yanında telefonun başında da bekleyebilirdi.

Çıplak şirket.

Ayağa kalkıp lavaboya giderken, Gillette sekiz yüz bıçaklı aletini kaptı ve kendini Santa'lamaya başladı. Kardeşi bu şekilde acı çekerken birkaç saatliğine seks yapmaya gittiği için hissettiği suçluluk duygusu kusmak istemesine yetmişti.

Tüm hayatı erkeğe hizmet etmekle geçmişti ve kendini ve kendi pisliği için ne istediğini düşünmek, onlarca yıldır alçıda olan bir uzvu çalıştırmak gibiydi: Rahatsız, güvensiz ve ağırlığı kaldıramayacak gibi görünüyordu.

Ama o da Trez gibi hissediyordu... sanki her şey değişmeden önce sahip olduklarının tadını çıkarmak için sınırlı bir zamanı varmış gibi.

Trez bunu düşünmek istemeyebilirdi. Ama kabul etse de etmese de s'Hisbe ile hesaplaşma zamanı gelecekti. Ebeveynleri, Trez'i Kraliçe'ye sattıkları için makamlarından ve haksız kazançlarından mahrum bırakılmıştı. Anne ve babaları işkence görüp öldürülse bile, bu cephede çekebilecekleri başka bir kaldıraç yoktu. Bu konu dokuz ay önce gündeme gelmişti. Bu ne Trez ne de kendisi için bir motivasyon kaynağı olmuştu. Ve s'Hisbe'nin

bunu fark etmiş olmalılar çünkü bu ikisinin de bu tür tehditleri son duyularıydı.

Sırf mahkemede başbakan olabilmek için hayatınız boyunca hapiste kalmanıza izin veren iki insan hakkında duygusallaşmak imkânsız.

Kesin olarak bildiği bir şey mi vardı? Çiftleşme ritüelinin zamanı geldiğinde Kraliçe işleri daha üst bir seviyeye taşıyacaktı. Bu da hem kendisinin hem de Trez'in arkalarını kollamaları gerektiği anlamına geliyordu.

Muhtemelen herhangi bir randevu senaryosunu eve yakın bir yerde kalmaya teşvik etmek iyi bir fikirdir. Ya da, tercihen, yerleşkenin kendisinde.

Kahretsin, Trez bundan nefret edecekti.

"Hmmmm."

Trez bir mırıltı çıkarınca Selena dolabın içinde döndü. Trez onun arkasında belirmişti, kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudunu pervaza yaslamıştı.

"Şey, merhaba," dedi.

"Giydiğin şeye bayıldım."

"Üzerimde hiçbir şey yok."

"Aynen öyle."

Öne çıktı, onu kendine doğru çevirdi ve daha yakına çekti. "Ver bana."

Öpücüğü güçlüydü, kalçaları kızın içine giriyordu, uyarılmışlığı geç kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarının çok iyi bir göstergesiydi.

Güldü ve adamın sert göğsünü itti. "Yarım saat içinde kuyumcуда olmamız gerekmiyor muydu?"

"Kimin umurunda."

Sanki hayır diyecekmiş gibi?

Kollarını onun boynuna dolayarak kendini serbest bıraktı. Ya da... olabildiğince gevşedi. İki doz aldığı haplara rağmen eklemleri ağrıyor, vücudunun verdiği savaş zihnini zorlayacak noktaya ulaşıyordu.

kavgaya dahil ediliyordu, hisler artık paranoyanın bir ürünü değil, gerçek, inatçı bir sürüklenmeydi.

İyi haber mi? Hissettiği şehvet o kadar yüksek ve yaygındı ki diğer her şeyin önüne geçti.

Trez onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Onu dümdüz yatırıp derin bir öpücük kondurdu, elleriyle göğüslerini okşayıp meme uçlarını okşadı, leğen kemiğini itip geri çekti. Kız onun ağırlığı altında kıvrılırken, Trez dudaklarından ayrıldı ve vücudundan aşağı doğru yavaşça inmeye başladı, yalamak ve emmek için oyalanarak seksine yöneldi.

Temas sağlandığında onun adını haykırdı, kendini onun için genişçe açtı, ıslak ağzının çekirdeğindeki hislerini içti. Orgazm güzel bir kasılmalar dizisiydi, zevk onun içinde titreşiyor, içini dolduruyordu.

Ve tüm bu süre boyunca onu izledi, gözleri olduğu yerden yukarı bakıyor, elleri göğüslerini avuçluyordu.

Giyinmek için zamanı olması için onun durmasını bekliyordu.

Hayır. Devam etti, kızın seksinin tepesine kadar yaladı, dilini gezdirdi, ona ne yaptığını görmesi için her fırsatı verdi, ona fiske atarken gösteriş yaptı, pembe eti hızla hareket etti

...

Yastıkları yumruklayarak, sıcağa ve onun heyecanına karşı kendini gerdi.

Ve hala devam etti.

Zihninin gerilerinde bir yerlerde, bunu sadece onu memnun etmek için değil, zihnindeki anıları biriktirmek için yaptığını fark etti: Gözleri onu hiç terk etmedi, peridot bakışları yüzünü, boğazını, göğüslerini, karnını yakaladı.

"Trez..." diye inledi, yukarı doğru eğildi.

Sonunda onun çekirdeğini serbest bıraktığında, vücudunun üzerinde şaha kalktı ve kıyafetlerini yırtıp attı. Gömleği çırpınarak yere düşerken ve pantolonunu çekip çıkarırken hiçbir endişe duymadan davrandığında, gülümsedi.

Onun için çok hazırdı.

Karanlık elleriyle dizlerini yukarı kaldırdı, bacaklarını büktü ve hafifçe yanlara doğru hareket ettirdi. Sonra ereksiyonunu kavradı ve başını kadının ihtiyacının merkezine getirdi. Onu okşayarak bir aşağı bir yukarı gitti, ikisinin birleşmek üzere olduğu yere bakarken kendini parlattı.

İçine bastırarak geri çekildi ve tekrar ona doğru geldi, avuçları kalçalarından daha fazla iş yapıyordu. Ve her boşaldığında, alt dudağını ısırdı, dişleri ona tapan eti sıkıştırdı.

Nedense bir ehros olarak aldığı tüm eğitimleri düşündü. Görevini yapmaya hazırdı, hatta bu eylemi merak bile ediyordu ama onunla yaşadığı bu deneyimler, ona sahip olmayı seçmesi, kendini eğitilmiş bir zorunluluktan değil, onu ve sadece onu sevdiği için vermenin mutluluğu, bulunduğu konumun onu hazırlayabileceği her şeyden çok daha yüce ve görkemliydi.

Sonunda kontrolünü kaybetti ve inleyerek kızın içine gömüldü. Ellerinin üzerinde doğrulup onun üzerinde hareket etti, başını eğip onu öpene kadar gözleri yüzünde dolaştı.

Kısa süre sonra adamın pompalaması sertleşip hızlandı ve kadın kollarını uzatarak adamın belini, kalçalarını ve kalçalarını okşamaya başladı.

Adam doruğa ulaşmaya başladığında, kadın hareketsiz kaldı ve onun orgazm olduğunu hissetti.

Bu uzun süre devam etti, soluk soluğa nefesi, iniltileri, adının ruhu parçalanıyormuşçasına ondan koparılan sesi. Ve hâlâ kalçaları hareket ediyor, seksi okşanıyordu ve sonra bir kez daha onunla birlikte boşalıyordu.

Adam onun üzerine yığıldığında, kadın kollarını ona doladı. Adam o kadar büyüktü ki, ellerini adamın omurgasıyla buluşturmak şöyle dursun, sırtına bile zorlukla çıkabildi.

Saçlarına doğru nefes nefese kalmıştı.
Boğazına doğru. Tek söylediği "Seni çok seviyorum" oldu.

ALTMİŞ İKİ

Maichen ayin odasına gizlice girdi ve saraydan bir kez daha ayrılmaya çalışmadan önce annesini kontrol etti. Kraliçe hâlâ yas pozunda oturuyordu, bir gece önce giydiği cübbesi görevliler tarafından değiştirildiği için artık kırmızıydı.

Başka bir kaçış için her şey yolunda görünüyordu.

Mermerin üzerinde parmak uçlarında ilerleyerek köşedeki dolaba yöneldi, kapağını açtı ve-

"Sen olduğunu anlamayacağımı mı sandın?" diye sordu Gölge lehçesiyle.

maichen dondu.

"Hepsini kandırdın, ama beni değil. Ben kendi bedenimi tanırım."

Dolabın kapağını kapatan Maichen, iki elini omuzlarına koyarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ardından dizlerinin üzerine çökerek gövdesini secdeye koydu.

"Kraliçem."

"Sarayda özgürce dolaşmanıza izin verdim." "Teşekkür ederim Kraliçem," dedi mermer zemine. "İyi niyetimi suiistimal etmeyin."

"Yapmayacağım, Kraliçem."

"Sanırım çoktan yaptınız."

"Benim bağlılığım, hizmetim gibi, sadece ve sadece sana."

"İstersem senden bir tane daha alabilirim. Bu dünyamdaki diğer her şey gibi siz de değiştirilebilirsiniz. Bu galaksinin etrafında döndüğü güneşin ben olduğumu ve kaderinizi göz açıp kapayıncaya kadar değiştirebileceğimi asla unutmayın."

Annesinin başı ona doğru döndü, kırmızı cüppesi sanki bir tür şeytani yaratılmış gibi dönüp duruyordu. Ve sonra AnsLai, baş rahip ve Baş Astrolog yolun karşısındaki gizli bir kapıdan odaya girdiler.

Maichen cübbesinin altında titremeye başladı ve kendini korumak için kafasının içinde maichen kelimesini tekrar tekrar söyleyerek zihnini bloke etti. Annesi ya da o iki danışman düşüncelerine ve son anılarına girerse, sadece kendi hayatı için değil, iAm'in hayatı için de korkuyordu.

Annesi nereden biliyordu?

"İzninizi isteyip ibadete gideceğim, Papa Hazretleri," dedi, bir hizmetkâr olsaydı yapacağı gibi.

"Bunu sen yap. Ve huşu içindeyken hayatın kırılganlığını düşünebilirsiniz."

maichen kutsal odadan koşarak çıktı ve koridorlardan geçerek kendi hücrelerine kaçtı. Kendini içeri kapattığında zor nefes alıyordu, ciğerleri yanıyordu, kapüşonu başından yırtarcasına çıkarırken elleri titriyordu.

Annesi, gezintiye çıkan bir kızı cezalandırmaktansa, edepli görünmeyi daha değerli bulduğu için ona dokunulmadığını fark etti: Prenses'in halktan kişilerle, hatta Primarlarla ilişki kurarak tehlikeye girdiği ortaya çıkarsa, bu Kraliçe'ye hiç de iyi yansımayacaktı.

Maichen bir an için odasında kalmayı düşündü ama böyle bir geceyi çok fazla geçiremeyecekti. Yas yakında, Öncellerin ve genel halkın Kraliçe'nin şimdiye kadarki özel "acısına" katılacağı s'Hisbe çapında bir törenle sona erecekti.

Ondan sonra mı? Özellikle de annesinin onun saraydaki gezintilerinden ve çiftleştirileceğinden haberdar olduğu düşünülürse? Bölgeden ayrılmak imkansız hale gelecekti.

Muhtemelen, odasından çıkmakta bile zorlanacaktır.

iAm'i görmeliydi, özellikle de son bir kez olacaksa.

Tepesindeki aydınlatmayı söndürdükten sonra boğazındaki ve bileklerindeki takıları çıkarıp yatağının üzerine bıraktı. Önceki gece olduğu gibi, personeline mahremiyete ihtiyacı olduğunu ve onları boş bir zamanında çağıracağını bildirmişti.

Yani biraz zamanı
vardı. Gözlerini
kapatarak...

... havalandırma bacalarını bularak ve bunları kullanarak büyük açık havaya erişim sağladılar.

Caldwell'in nerede olduğunu bilmiyordu. Haritaları görmüştü. Ancak şehri bulma ve içindeki belirli bir konut biriminin yerini belirleme gerçeği ona çılgınlık gibi geldi.

Ancak o zaman kendi benliğinin, kendi kanının yankısına odaklandı. Beklediğinden çok daha gürültülüydü, onu metropolün yoğun binalarına, asfalt, tuğla ve kısıtlı yeşilliğin ortasında insan yapımı bir orman gibi duran o yüksek cam ve çelik kulelere götüren gerçek bir fenerdi.

İşareti takip ederek, kendini daha yüksek yapılardan birindeki diğerlerinin arasında belirli bir terasta buldu ve vardığında, formunu yeniden almadı. Bir Gölge olarak kaldı ve camdan bir duvarın önündeki sığ bir sundurma benzeri işlevin üzerinde birikti.

Ötedeki yaşam alanının içinde, iAm sanki onun varlığından anında haberdar olmuş gibi başını kaldırdı. Öne çıkarak devasa camlardan birini yana doğru kaydırarak açtı.

"Geldiniz," dedi.

Gevşek bir moleküller topluluğundan yükselip cismanileşti. Ancak o zaman aşağıdaki nehirden gelen soğuk esinti cübbesine nüfuz etti ve onu iliklerine kadar üşütürken bir o yana bir bu yana savurdu.

"İçeri," dedi ona. "Hadi seni ısıtalım."

Eşikten adımını atarken ne diyeceğini bilemedi ve adam kapıyı kapatırken rüzgârlar söndü.

birlikte.

"Sorun ne?" diye sordu.

Ağları yerindeyken onu nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini bilmiyordu.

Ve gerçekten de... ona gerçeği söylemek zorundaydı. Aralarındaki her şeyi mahvedecek olsa da - nasıl mahvetmesin ki? Onu baştan çıkarmıştı ve ona ilk sahip olan da kardeşi değil, kendisiydi. Ayrıca, kendi itirafına göre, uzun zamandır nefret ettiği, kardeşinin hayatının mahvolmasına neden olan kadındı.

"maichen?"

En uzun süre onu inceledi, kelimeleri bulmaya çalıştı. Nasıl başlamıştı? Ve kendini ortaya çıkarmaya hazırlanması gerekirken neden gündüz saatlerini onun hakkında fanteziler kurarak harcamıştı?

Düşünmek için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı.

"Hiçbir şey yok," dedi, etrafta dolaşmaya başlarken sesini düz tutarak. "Burası ne kadar güzel."

En azından ikincisi yalan değildi. Yerlerde her şey bal altınydı ve diğer her yer beyazdı, mobilyalar büyük açık alanda abartısızdı, manzara geniş ve muhteşimdi.

"Aç mısın?" diye sordu ona, çok yakından.

Sıçrayarak omzunun üzerinden baktı. Adam arkasında belirmiş, vücudu bir şeye hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Seks için.

Ama hayır, dedi kendi kendine. Konuşmaları gerekiyordu. Kendini ona açması gerekiyordu; aksi takdirde tutku, onun tarafında, suçlu olduğu samimiyetsiz bir manipölasyondur.

"Sen," diye homurdandı usulca, onun bedenine doğru adım atarken. "Aç mısın?"

Başlığının altından dudaklarını yaladı.

Kalçaları cüppesine doğru yuvarlandı, hiç şüphesiz çok sert, çok kalın bir ereksiyon vücutlarını ayıran kumaşı itiyordu.

Daha sonra zamanımız olacak, dedi kendi kendine. Ona daha sonra söyleyecekti.

Suçluluk duygusu güçlüydü. Şehvet daha güçlüydü. "Öyleyim," diye nefes aldı. "Ama yemek için değil."

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, tavandan yağan ışıklar söndü ve onları dışarıdan izleyenlerin gözünden kaçırdı.

"Onu çıkaracağım," diye homurdandı, sanki kapüşonundan nefret ediyormuş gibi.

Birdenbire nefes almakta, görmekte ve koklamakta daha özgür oldu.

Göğsünden yükselen mırıltı bir hayvanınkine benziyordu, ama elleri kadının üst giysisine uzanırken sert değildi. Başındaki ağırlık kalktı ve altındaki hafif kılıf kayboldu.

Ve onun önünde çıplaktı.

Ellerini omuzlarında gezdirip göğüslerine doğru indirirken ona tapıyordu. Onları bir araya getirip yukarı kaldırarak önce bir meme ucunun, sonra diğerinin tadına baktı, yaladı, emdi ve ah, bu çok iyiydi. Bacakları gevşedi ve sanki bunu hissetmiş gibi, onu ayaklarından kaldırdı ve aydınlık ve havadar odadan dışarı, bir koridordan aşağı ve bir bulut kadar yumuşak olduğu kanıtlanan büyük bir yükseltilmiş yatak platformuna sahip bir yatak odasına taşıdı.

"Dün gece böyle olmasını istemiştım," dedi onu yatırırken.

Küçük bir odanın, belki de su tesisatı olan bir odanın ışığı yanıyordu ve loş ışık sayesinde adamın yüz ifadesindeki saplantılı doğanın tadını çıkarabiliyordu: Adam ona öylesine dikkatle bakıyordu ki, onun bu yönde bir söz söylemesine gerek kalmadan kendini güzel hissediyordu.

Geniş avuç içleri kadının bacaklarını süpürdü. "Hepinizi tanımak istiyorum."

"Bedenimi sana sunuyorum," dedi kısık sesle. "Benimle ne istersen yap."

Rhage Hudson Nehri'ni yarılamış, GTO'suyla Caldwell'in diğer tarafına doğru ilerliyordu ki o boğulma ve sersemlik hissi bir ton tuğla gibi üzerine çöktü.

Bir yudum safra yutarak camını kırdı ve ısıtıcıyı kapattı. İşe yaramadı. Yaklaşık bir mil sonra, neredeyse yolun kenarına çekiyordu.

"Kendine gel, göt herif."

Siktiğimin amcığı. Onun sorunu neydi? Yaralanmamıştı, Assail ve onun aynadaki yansıması kuzenleriyle davayı çözmeyi dört gözle bekliyordu ve çok sevdiği arabasıyla sevgili Shellan'ını görmeye gidiyordu. Hayat olabildiğince güzeldi.

Kendini toparlaması gerekiyordu.

Bunun üzerine direksiyonu daha sıkı kavradı ve gaza basmayan boştaki tekerine vurmaya başladı.

Şimdi çok yakın. Çok yakındı.

Belki de Mary'sini biraz tutması gerekiyordu. Havers'in kliniği bu yeni, son teknoloji ürünü ve Rhage sadece birkaç kez ziyarete gelmişti: Bir keresinde karnından yaralandığında Kardeşlik yerleşkesine dönmek için sabırsızlanıyordu. Bir diğeri de Mary'nin bir kadın ve küçük oğluyla ilgilendikten sonra bir pikaba ihtiyacı olduğunda. Belki üçüncü bir kez. Hatırlayamıyordu.

Sonunda sapağa vardığında nefessiz kaldığı için küfretti. Bu hızla mı gidiyordu? Tedaviye ihtiyacı olacaktı.

Belki de virüsü vardı. Vampirler insan virüslerine ya da kansere yakalanmazlardı - Tanrı'ya şükür - ama türün üyelerini etkileyen soğuk algınlığı ve gripten etkilenebilirlerdi.

Evet, muhtemelen buydu.

Öyle olmalı.

GTO'nun farları nihayet donuk, mütevazî, küçük beton bloklu bir yapının üzerinden geçerken, o her neyse, biraz hafiflediğini hissetti.

Sürpriz. En azından Mary'sini gözleri tuhaf tuhaf bakarken görmek zorunda kalmayacaktı.

Dışarı çıkarak bagaja doğru gitti ve koyu mor paneli açtı.

Mary'nin kendisinin hazırladığı spor çantasını görünce semptomları geri geldi: Başı dönüyor ve avuç içleri terliyordu, sanki soğuk rüzgârda üzerinde sadece deri ve kas tişörtüyle durmuyormuş gibi.

"Bu kadar saçmalık yeter." Kulpları kaldırdı ve çantayı dışarı çıkardı; sonra eşyaları yeniden kapattı. "Kendini toparlamalısın."

Alçak binaya yaklaşarak özel olmayan bir antreye girdi ve kaydını yaptırdı. Bir dakika sonra asansör kuyusundan yukarı çıktı ve onun için açıldı. Zorunlu olarak gün ışığında çalışması gereken pek çok şey gibi Havers'ın en yeni tesisi de tamamen yer altındaydı; üst kısım, geçerli ziyaretçileri potansiyel sorunlardan ayırmak için kullanılan bir destekten başka bir şey değildi.

İnsanlar gibi. Avcılar.

Toprağın içine. Bekleme odasına. Resepsiyon alanına çıktığında, onu nasıl bulacağını merak ediyordu-

"Oh, Tanrım, buradasın."

Mary kovalanıyormuş gibi ona doğru geldi ve kollarına atladığında, lanet çantayı bıraktı, gözlerini kapattı ve ona öyle sıkı sarıldı ki hala nefes alabiliyor olması bir mucizeydi. Ama dediği gibi, Tanrım...

Kokusu, hissi, vücudu, kollarının boynuna dolanması ve içini sıkması, hepsi çöldeki su gibiydi, onu dolduruyor, çok özlediği bir besinle ıslatıyor, ona gücünü ve kuvvetini geri veriyordu.

"Seni çok özledim," dedi kulağına. "Çok, çok, çok."

Onu yere bırakmak istemeyerek eğildi ve çantasını aldı; sonra onu ve giysilerle dolu spor çantasını uzağa taşıdı.

köşede, resepsiyon görevlisinin gözlerinden uzakta.

Sanki kadın kafasında romantik diyaloglar yazıyormuş gibi onlara odaklanmıştı.

Her neyse, bu konuda sinirlenmeyecekti ama yeniden bir araya gelişini dünyaya duyurmak da istemiyordu.

Mary'yi kucağına oturttu, ellerini onun kollarında gezdirdi ve sonra bir öpücük için içeri girdi, yeniden bağlantıyı sağlamlaştırmamanın bir yolu olarak ağzını onunkıyla birleştirdi. Yine de kendine güvenmiyordu, bu yüzden hızlıca ayrıldı.

Çok fazla dudak dudağa gelirse, herkesin içinde onun üzerine çıkabilirdi.

Oh, heeeeeey, Havers, nasılsın?

Meryem gülümsedi ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Seni bir yıldır görmemiş gibiyim."

"Ben de, sadece benim tarafımda on yıl oldu."

Evet, onun için nefes nefese kalmış bir köpek olsa ne olur? Siktir ya. "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır, normale dönmeye çalışıyorum. Yemek yemedim, uyuyamıyorum ve sanki biri spor kayışına kaşıntı tozu koymuş gibi hissediyorum."

Güldü. "O kadar kötü mü? Tanrım, kendimi iltifat edilmiş hissetmemeliyim, değil mi?"

Eğilerek usulca, "Ve sol bileğimde karpal tünel var," dedi.

"Ne yapmaktan?" diye söylendi.

"Ne düşünüyorsun?" Onun boynuna sokuldu. Damarlarını ısırды. "Çiftleştığımız yatakta oyalanmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Ve duşta. Ve bir kez de kilerde."

"Kilerde mi? Alt katta mı?"

"Son Yemek'te bebek patateslerimiz vardı. Bana seni çıplak hatırlattılar."

Daha fazla kahkaha attı ve gözlerini kapatarak neşenin içi boş kafatasında yankılanmasına izin verdi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Göğüs gibi görünüyorlar."

"Yapmazlar!"

"İyi göğüslere benzediklerini söylemedim." Köprücük kemiğine kadar öptü. "Ya da senin göğüslerin, ki parantez içinde söylüyorum, hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüsler. Hayatım boyunca. Ya da öbür dünyamda. Ya da ondan sonra her ne olacaksa."

"O kadar çaresizsiniz ki karbonhidratlar sizi tetikliyor."

"Onlar nişasta değil mi? Ve aslında kilerde iki kez mastürbasyon yaptım. Çünkü ilk seferinde işleri hallettikten sonra şeftali konservelerinin yanında durduğumu fark ettim." Elini gizlice kadının kalçasına soktu. "Ve bunun bana neler düşündürdüğünü tahmin edebilirsin."

Ohhhhh, evet, diye düşündü kızın kokusu değişirken, uyarılmışlığı etraflarındaki havayı süper şarj ediyordu.

Aniden geri çekildi. "Hey, bir dakikan var mı?"

Yeniden odaklanmaya çalışıyormuş gibi boğazını temizledi. "Evet, tabii. Bir sorun mu var?"

"Sana arabamda bir şey göstermem gerekiyor."

"GTO'yu mu aldın?"

"Eşyalarını getirmem gerekiyordu, ben de biraz gezeyim dedim."

"Ne kadar güzel." Ayağa kalkarak, adamın göğüslerini avuçlamak istemesine neden olacak şekilde gerindi. "Aslında bir saniyeliğine gerçek bir hava almak isterdim. Ara vermek iyi gelebilir."

Resepsiyonun önünden geçerlerken, çantayı tezgâhın üzerine koydu. "Bunu on dakika kadar burada bıraksak olur mu?"

Resepsiyonist başını salladığında, bir şeyin sesini daha iyi hale getirdiği anlaşıldı. Ve görünüşe göre denge duygusu da, çünkü yerine oturmak üzereyken neredeyse sandalyesinin kenarından düşecekti.

Asansörlerin orada, Mary fısıldadı, "Sanırım senden hoşlanıyor."

"Kim?"

"Resepsiyonist mi?"

E ğ i l e r e k karşılık verdi: "O bir elektrik süpürgesi de olabilir, umurumda değil. Ve bunu tüm samimiyetimle söylüyorum."

saygı duyuyorum."

Kapılar açıldığında Meryem'in yüzündeki o küçük, gizli gülümseme ona göre Tanrı'nın bir lütfuydu. Yukarı, yukarı, yukarı çıktılar ve sonra dışarıdaydılar ve kolunu Meryem'e dolayarak GTO'ya doğru götürürken onu vücuduyla koruyordu. Şans eseri arabayı karanlık bir yere park etmişti, Güvenlik ışıklarından uzakta ve bu mükemmeldi.

Sürücü tarafındaki kapıyı açarak koltuğu öne yatırdı ve arka tarafa giden yolu gösterdi.

Mary kaşlarını çattı ama eğildi ve arka koltuğa doğru ilerledi. Mary'ye katıldığında, onları içeri kapattı ve camın yakın zamanda renklendirilmiş olmasına gerçekten sevindi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne oluyor-"

Kadının elini tutarak, sertleşmiş uyarılmasının üzerine koydu. "Bu." "Rhage!" Kadın biraz daha güldü. "Beni dışarı çıkardın

burada sadece-"

Onun ağzını öpmeye ve ellerini beline koymaya başladı. "Sonuç mühendisi. Benimle çiftleştiğinde bunu biliyordun."

Kız onu öperken, o ve Canavar'ı teşekkür etmekten başka bir şey düşünmüyordu ve hızlı hareket ediyordu, çünkü yakalanmalarını istemiyordu - yarı halka açık yerlerde sekse karşı olduğu için değil, daha ziyade yara bandı almaya gelen ve ne yaptıklarını gören ya da duyan masum bir orospu çocuğunun boğazını parçalamak zorunda kalmak istemediği için.

Çıbanlarından bahset.

Bol pantolonunu bir bacağından çıkarıp onu kucağına oturtuttuktan sonra kalçalarının önünden bir volan çekti.

Ve sonra gitme zamanı geldi.

Adam sertçe ittiğinde Mary bir küfür savurdu, başı arabanın tavanına çarptı.

"Oh, kahretsin, üzgünüm," diye inledi.

"Umurumda mı sanki?" dedi, ağzını kendi ağzıyla kapatarak. "Sana çok ihtiyacım var."

ALTMİŞ ÜÇ

Trez, Manny'nin Porsche'sini Marcus Reinhardt'ın kuyumcu dükkânının önüne çekti. Kasabanın en eski kuyumcusu olan bu dükkân, geniş envanteriyle New York Times ve hatta Robb Report gibi gazetelerde yer almıştı.

Ve geniş anlamda, bu karat ağırlığıydı.

Selena'ya bakarak, "Hazır mısın?" dedi. "Hiç kendime ait bir yüzüğüm olmadı." "Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı. "Hazine'de mücevherler vardı-" Durdu. "Hazine'de mücevherler var, ama Seçilmişler olarak incimiz dışında süslenmemiştik ve o da aslında bizim değildi."

Kapısını açarak omzunun üzerinden, "Bana kalırsa yine yazık oldu," dedi.

Ama bu gece bunu düzeltecekti. Önden yürüyerek kapıyı açtı ve kızın güzel eli uzandığında onu tuttu ve eğilip arkasından öpme isteğine teslim oldu. Sonra onu dikkatlice ayağa kaldırdı ve dirseğini uzattı.

Onu alırken, her ikisinin de bu jestin sadece kibar bir beyefendinin değil, ihtiyaç duyulan bir şey olduğunu görmezden geldiklerini hissetti.

Eskisi kadar iyi yürüyemiyordu.

Onlar kapıya varmadan demir parmaklıklı kapı ardına kadar açıldı. "Bay Latimer, selamlar."

Resmi bir takım elbise giymiş olan adamın düzgün bir saç ve özenle kesilmiş bir sakalı vardı. Patrisyen aksanının yanı sıra, üç noktalı

Cep mendili, altı ila yedi rakamlı nişan yüzükleri konusunda uzmanlaşmış bir adam olarak mavi gökyüzünde göreceğiniz şey için oldukça merkezi bir oyuncuydu.

El sıkışırken Trez, "Bize kapılarını açtığın için teşekkürler," dedi. "Bu benim nişanım, Selena."

"Benim için bir zevk. Madam."

Tamam, bu yayı onaylamak zorundaydın.

İçeride her şey özel bir gösteri için ayarlanmıştı ve Trez birdenbire tüm bunlar hakkında gerçekten çok iyi hissetti. İçleri değerli taşlarla dolu kutular, özel ışıkların altında sanki Selena'nın ve kendisinin gelişini alkışlıyorlarmış gibi parıldıyordu. Şampanya gümüş bir kovada soğuyordu ve bir çift kristal kadeh de hazırды.

"Size biraz Veuve Clicquot ikram edebilir miyim?" diye sordular. "Sanırım böyle iyiyim," dedi. "Selena?"

Eğlenmeye kararlıymış gibi çenesini yukarı kaldırdı.

"Biraz istiyorum, lütfen."

Trez, "Şunu iki yapalım," diye düzeltti.

Pop! Fizz! Dök ve teslim et.

Bardaklarını tokuşturdu. "Hadi yapalım şu işi."

Bay Reinhardt onları, köşesinde tavana monte edilmiş bir video kamera bulunan özel bir odaya götürdü. "Bay Perlmutter bana şartnamenizi verdi, ben de değerlendirmeniz için size bir tepsi hazırlama cüretini gösterdim."

Ve buz çıktı.

Siyah kadife yuvalarda elmas yüzükler, bir soruya cevap vermek için seçilmek üzere nefes nefese bekleyen uslu çocuklar gibi oturuyordu.

Selena'nın nefesi onun sırtını sıvazlar gibiydi.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Trez sordu.

Her birini denedi, yüzükleri uyan herhangi bir parmağına taktı ve bileğini ışığın altında bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonunda hepsini taktı, on parmağı yirmi kadar muhteşem mücevherle doldu.

"Tüm bunlar ne kadar para?" diye sordu boş boş şampanyasını yudumlarken.

"Birkaç milyon," dedi Bay Reinhardt.

Bunun üzerine Selena bembeyaz kesildi ve ellerini indirdi. "Ne?"

"Birkaç milyon," diye tekrarladı kuyumcu.

"Bunlar ne kadar?" diye sordu. Sonra da serçe parmağındaki karenin değerini öğrenince, "Sevgili Bakire Kâtip!" diye haykırdı.

Trez'in ÇENESİNİ KAPATMIŞ olmayı dilediği garip bir an yaşandı. "Selena, fiyatı düşünmüyorum-"

"Öyle olmalısın!" Öfkeli bir hızla yüzükleri çıkarmaya başladı. "Bu tarafta çok fazla zaman geçirmedim ama insan parası hakkında bir iki şey öğrendim-"

"Bize biraz izin verir misiniz?" Trez yumuşak bir sesle söyledi. "Güvenlik konusunda endişeleriniz varsa bunları götürebilirsiniz."

"Kimlik bilgileriniz doğrulandı, Bay Latimer." Adam cilalı ayakkabılarını giydi. "Acele etmeyin."

Kapı adamın arkasından kapandığı anda Selena ona döndü. "Trez, benim için bu kadar para harcamanı istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu bir israf. Bu şeyi yüzyıllar boyunca takmayacağım."

Sanki biri göğsüne tekme atmış gibi nefes verdi. "Evet, vay canına. Nakit para için bir tür zaman değeri aradığımı düşünüyorsanız, buradaki noktayı gerçekten kaçıırıyorsunuz." Onun ellerini tuttu. "Sana doğru olanı yapmak istiyorum. İstiyorum... Sadece seninle bu deneyimi yaşamak istiyorum, tamam mı? Bu sefer, tam burada" - masanın etrafını işaret etti- "bu bizim sonsuzluğumuz. Tam burada, şu anda gerçekleşiyor. Sana buradaki en büyük yüzüğü ve ona uygun bir çift küpe alalım. Ölmek için siktir git diyelim, tamam mı?"

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Oh, Trez..."

Kadife tepsiye geri attığı yüzüklerden birini aldı ve yüzük parmağının tırnağının üzerine koydu. "Hadi, benimle birlikte söyle."

"Ne diyeyim?"

"Siktir git, ölüm."

"Trez. Gülünç olma-"

"Hey, Azrail'in dinliyor olma ihtimaline karşı, sanırım ondan ne kadar nefret ettiğimizi bilmesi gerekiyor. Hadi kraliçem, benimle birlikte söyle. 'Siktir git ölüm.'"

Tuhaf bir gülümsemeyi saklamak için boştaki elini kaldırdı. "Sen delisin."

"Bana bilmediğim bir şey söyle ve bundan kaçmayı bırak. 'Siktir git, ölüm!'" Kadın sadece kelimeleri mırıldanınca, adam başını salladı. "Hayır. Daha yüksek sesle. 'Siktir git, ölüm!'"

Selena gülmeye başladı. "Bu hiç komik değil."

"Daha fazla katılamazdım." Gülümsedi ve başıyla onu onayladı, yüzük hâlâ parmağının ucundaydı. "Hep birlikte - sanki seni duyabiliyormuş gibi."

"Siktir git, ölüm!" diye bağırdı. Sonra genişçe gülümsedi. "Siktir git, ölüm!"

Yüzüğü yuvasına yerleştirdi ve arkasına yaslanıp parıltıya baktı. "Biliyor musun, aslında bunu gerçekten sevdim."

Selena elinin üzerinden baktı ve üzüm büyüklüğünde, armut biçimli kayayı inceledi. "Ah... oğlum. Bu çok büyük."

"O da öyle dedi."

İkisi de gülmeye başlayınca, adam onu ensesinden tutup kendine çekti ve öptü. "Biraz daha denemek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu mükemmel. Ben bunu istiyorum."

Güzel elini uzatarak, dişilerin yüzüklerle yaptığı şeyi yaptı, dudaklarını büzdü ve kendi kendine gülümsedi.

Tanrım, seni seviyorum, diye düşündü, seni mükemmel, mükemmel değerli kadın.

"Çok pahalı olmadığına emin misin?" dedi.

"Bedeli ne olursa olsun" -onu tekrar öptü- "o senindir."

iAm gerçekten çok hızlı soyundu. Doğum günü kıyafeti hazır olur olmaz Maichen'in üzerine atlamak istedi - belden aşağısı olmayan bir kadına ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmasa da, bunu öğrenmek için üç yüz hazırды.

Öyle bir şey olmadı.

İşlerin sarpa sarması, adam kızın menziline girdiğinde oldu; adam kızın üstüne çıkarken cinsel organı kızinkine sürtündü-

Hemen hemen hepsi buydu.

Ellerini sırtında ve yanlarında gezdirirken "Sana ihtiyacım var," diye inledi.

"O zaman beni al."

İAm kendini durmaya zorladı. "Yine de iyi misin? Dün geceden sonra?"

Tanrım, onun badem şeklindeki gözlerine, beyaz yastık kılıfının her tarafını kaplayan siyah bukleli saçlarına ve göz kamaştırıcı tenine doyamıyordu. Ona her baktığında iyi anlamda şok eden, sürekli bir keşifti.

"Ben iyiyim," dedi. "Ve senin cömert damarın sayesinde güçlüyüm."

Onun aksanını gerçekten seviyordu, Bölge'de konuşulan lehçe İngilizcesini ev sesleriyle renklendiriyordu-

Hayır, ev değil, diye hatırlattı kendine. Caldwell eviydi.

Aralarına uzanarak sikine açı verdi ve kalçalarıyla yavaşça içeri girdi, hiçbir şeyi zorlamadığından emin olmak istiyordu.

Buna karşılık olarak, tırnakları adamın derisini ısırdı ve göğüslerinin uçları gergin bir şekilde yukarı doğru kalktı. "Ben..."

Kalçaları devraldı, girip çıkıyordu, sürtünme bütün gece içmiş gibi kafasına gidiyordu. Daha sert, daha hızlı- boşalana kadar, ona karşı sarsıldı, onun altında gerildi, ellerinden biri yatağa çarptı ve yorgani sertçe büktü.

Devam etti, tekrar tekrar boşaldı. Ve sonra ondan çekildi ve kendini okşadı, onun seksinin, karnının, göğüslerinin üzerinde orgazm oldu.

Yaptığı şeye kendini tamamen kaptırmış olsa da, bir parçası bunun önemini kabul etmeyi reddediyordu.

Bu dişiyi işaretlemiyordu.

O sadece ... hayır, o değildi.

Çünkü eğer onu işaretliyorsa, eğer bu gerçekten etkilendiği bir kadınla yaptığı yoğun bir seanstan başka bir şeyse?

O zaman bu onu çok zor bir duruma sokabilirdi. Özellikle de kardeşi geri dönmeyi ve Bölge'deki görevini yerine getirmeyi reddedecek ve iAm, kendisi için önemli olan tek kan bağının kafasına bir balta düşmesini önlemek için kaçmak zorunda kalacaktı.

Ama yine de, onun çıplak bedenine doğru çökerken kendi kendine, böyle bir şeyi işaretlemediğini söyledi.

Hayır. Hiç
de değil.

ALTMİŞ DÖRT

Yol boyunca el ele tutuştular.

Trez Porsche'yi yerleşkeye geri götürürken krali esiyle temasını sürdürdü, avucunu okşadı, yeni y z ğ yle oynadı, öpmek için elini kaldırdı.

"Herkes çok nazik davrandı," diye mırıldandı, başını koltuğa yaslamıştı, otoyol kavşaklarındaki sokak lambalarının parlayan ışıkları yüzünün mavi tonlu ipuçlarını veriyordu.

"Evet. İyi insanlar."

Kardeşini düşündü. Rhage. Rehvenge. Bu yolun farklı bir versiyonunda yürümüş olan Tohr'dan bile bir mesaj almıştı. Bir de Doktor Jane vardı. Manny. Ehlena.

"Hepsi yardım etmek için çok uğraşıyor," dedi. "Evet."

"Doktor Jane ve Manny gece gündüz çalışarak çözüm bulmaya çalışıyorlar."

"Evet." Onun elini tekrar öptü. " pt ler." "Ve Rehvenge halkının yanına gitti."

"O yaptı."

"Ve iAm Bölge'ye gitti-" Trez başını iki yana salladı. "Ne?"

Başını ona çevirdi, gözleri yarı kapalı ve uykuluydu. "G lgelere gittim-" Aniden kaşlarını çattı. "Ah, canımı yakıyorsun."

Titreyerek elini bıraktı. " z r dilerim. Ne dedin sen?"

Kadın bunu üçüncü kez tekrarladığında kalbi k t küt atmaya başladı. Sesini kasıtlı olarak sakın tutarak

"Ne zaman gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, Doktor Jane onu görmeye gittiğimde bundan bahsetti.

Migrenin tutmuştu. Trez, sorun ne?" "Yok bir şey." Bir öpücük daha almak için elini kaldırdı.

"Hiçbir şey."

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı tam bir Sybil deneyimiydi; bir yanı Selena'ya bağlanırken, diğer yanı iAm'in peşine düşüyor ve erkeğin suratına "Aklından ne geçiyordu seni aşağılık herif, kendini böyle tehlikeye atarak!" gibi bir şeyler haykırıyordu!

Ya da buna benzer bir şey. "...oraya çıkmadan önce değişti mi?"

"Pardon?" Dağa çıkan sağa saptı. "Ne dedin sen?"

"Üzerimi değiştirmek istiyorum. Bu yemek işi biraz dağınık olacak."

"Bunu çıplak da yapabilirsin. Sadece söylüyorum, temizlik çok kolay olur çünkü seni doğrudan duşa sokabilirim. Ayrıca kek hamuru bir yere dökülürse yalayarak temizleyebilirim... bilirsiniz, herhangi bir yere."

Güldü. "Soğuk olabilir."

"O zaman ellerimi hep senin üzerinde tutabilirim."

"Hiç yemek yapamayacağım."

"Paket servisin gücünü hafife alma." Eğildi ve onun omzunu öptü. "Ama sorun değil. Sen ne istersen."

Büyük gri konak görüldüğünde, Manny'nin istediği gibi arabayı merdivenlerin önüne park etti ve sonra kadının kapısını açmak için etrafından dolaştı. Kadın elini uzattığında, elmas evin güvenlik lambalarının ışığını yakaladı ve gökkuşağı gibi parladı.

"Bunu çok seviyorum," dedi.

"Güzel. Planımız buydu."

İçeri girdikten sonra Selena'yı yatak odalarına götürdü. Fritz ve köpekçik onun için dolaba kıyafetler yerleştirmişti ve itiraf etmeliydi ki Selena'nın eşyalarının kendi eşyalarıyla karışması hoşuna gitmişti.

Elinden geldiğince soğukkanlı davranırken, "Tanrı'ya şükür değişmeye ihtiyacı vardı," diye düşündü.

"O yüzden dinle, ben yan kapıya gidiyorum," dedi sesini alçaltarak. "Bir saniyeliğine. Bilirsiniz, iAm'i kontrol etmek için."

"Pekala," dedi gülümseyerek.

Onun görüş alanından çıkar çıkmaz dişlerini gösterdi ve soğukkanlı tavrını bir kenara bıraktı. Kardeşinin kapısına geldiğinde kapıyı çalmaya zahmet etmedi; kapıyı hızla açtı.

"Ben!" diye bağırdı, adamın orada olduğundan şüphelenmesine rağmen.

Cevap beklemeden telefonunu çıkardı ve adamı aradı. Bir çaldı, iki çaldı ...

"Evet? Trez? Sorun ne-" "Ne düşünüyordun ki?" Bir duraklama oldu. "Pardon?"

"Lanet olası Bölge'ye mi gittin?" Sesini alçak tutmaya çalıştı. "Aklını mı kaçırdın sen!"

"Trez-"

"Ne yapıyorsun lan sen!"

"Bunu seninle telefonda tartışmayacağım." "O zaman o lanet kışını hemen eve götür."

Telefonu kapattı ve etrafta dolaştı. Sonra kendini toparlayarak maskesini taktı ve odasına geri döndü. "Hey, Selena?"

"Evet?" dedi dolaptan.

"Burada biraz daha kalmalıyım. Uzun sürmez. İstersen yukarı çıkabilirsin, ben de hemen gelirim."

Aklının bir köşesinde doğru düşünmediğini biliyordu - yalnız olmamalıydı- ama kırmızı görüyordu, beyni kardeşinin aptalca hareketine kilitlenmişti.

Kafasını uzatarak gülümsedi ve pek de anlamadığı bir şey söyledi. Başını salladığına bakılırsa gidecekti. Yanına gidip onu öptü ve sonra kendini iAm'in yatak odasına kapattı.

Kardeşi gelene kadar bir saat geçmiş gibi hissediyordu ama muhtemelen beş ya da on dakika geçmişti. Adam odaya girdiğinde, üzerindeki garip koku belli belirsiz hissedildi: Kadın kokusuydu. Ama her neyse.

"Bu da ne, ben mi?" diye sordu. "Sanki yeterince sorunum yokmuş gibi?"

"Geri çekilmeniz gerekiyor. Oraya gittim çünkü şifa günlüklerinde Tutuklama ile ilgili herhangi bir kayıt olup olmadığını görmek istedim. Sadece bir giriş ve çıkıştı-"

"Nasıl? Kiminle anlaşma yaptın?"

"Kendimle."

"Saçmalık."

"Trez, alınma ama neden bununla vakit kaybediyorsun? Ben çıktım-"

"S'Ex miydi? S'Ex mi kullandın?" iAm cevap vermeyince ellerini havaya kaldırdı. "Oh, hadi ama! Şaka mı yapıyorsun-"

"Sakin ol-"

"Sakin ol! Kraliçe'nin celladına teslim olmanın senin için cidden delilik olabileceğini düşünmüyor musun? Son dokuz ayımı fahişeleri satın alarak geçirdiğim birine? Oraya geri dönmemi istediklerini düşünürsek, bu sana sorumsuzluk gibi gelmiyor mu?"

"Biliyor musun? Bunu seninle yapmayacağım. Yapmıyorum -" "Yapmıyorsun lan! Oraya giderek ikimizi de ifşa ettin!"

Sizi koz olarak kullanabilirlerdi-"

"Kullanmadılar-"

"Beni oraya götürüp o lanet prensese hizmet ettirmek için! Bana yas döneminin sonuna kadar vaktim olduğunu söylemiştin, bu sadece üç gün demek ve benim burada halletmem gereken işler var! Çılgınlık yapmana ihtiyacım yok-"

"Trez, Selena'ya kapıldığını biliyorum. Anlıyorum. Ama burada çizgiyi aşıyorsun-"

"Çizgiyi aşmak mı? Ya seni tutsalardı? Ya Anslai bana gelseydi ve 'Kardeşini yakaladım, çiftleşme zamanın geldi' deseydi? Bunun beni nasıl bir duruma sokacağını bir saniye bile düşündün mü? Ya sen ve bir hayat

Benim yüzümden hapse atılmak ya da hayatının sonunda Selena için burada olmamak! Ne oluyor lan?"

Her nedense, iAm'in aniden değiştiğini fark etti: Erkek olduğu yerde donup kalmış, Trez'in omzunun üzerinden bakıyordu ve ifadesi bir anda karardı.

Trez ağzını kapattı ve göz kapaklarını kapattı. Daha arkasını dönmeden, yatak odasının kapısında ne bulacağını biliyordu.

Evet. Selena kapıyı açmıştı ve hayalet gibi solgun bir halde pervazların arasında duruyordu.

"Çiftleşecek misin?" dedi ince bir sesle. "Üç gün içinde mi?"

iAm nefesinin altında küfretti. Tam da bunun ortaya çıkması gerekmediği gibi.

Ve daha da kötüsü, Selena öne çıkarken yürüyüşü bozuktu, sanki dizleri ya da belki kalçaları onu rahatsız ediyordu.

"Sen ne..." Trez'in önünde durdu. "Üç gün içinde o dişiyle çiftleşecek misin?"

Gitme zamanı, diye düşündüm. Bu kesinlikle ikisinin-

"Hayır," dedi Selena, adam onun yanına doğru giderken.

"Kal."

Sanki erkeğinin ona karşı dürüst olmadığını hissettiğinde, onun bir şeyleri tamamlamak için hazır olmasını istiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Trez daha birkaç dakika önce darmadağın olmuş olsa da, adam cansız bir nesne kadar sakin görünüyordu: "Önemli değil."

"Az önce duyduğum şey bu değildi. Ve siz beni kulak misafiri olmakla suçlamadan önce, ikiniz o kadar yüksek sesle bağırdınız ki, yan odadan bile duyabiliyordum."

Trez kısa kesilmiş saçlarını ovuşturdu ve etrafta dolaştı. "Selena-"

"Çiftleşecek misiniz?" "Bu bizi etkilemez."

"Kesinlikle öyle."

Sıkı bir sessizlik olduğunda, iAm boşvermeye karar verdi. "Biz daha bebekken ailemiz tarafından Bölge Kraliçesi'ne satıldı - tahtın varisine eş olarak. Astrolojik haritası buna karar vermişti. Bundan kaçmak için mümkün olan her şeyi yaptı ve bana kızmasının nedeni benim onun Aşil topuğu olmam. Muhtemelen asıl endişelendiği şey sen olduğun ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağı için, kıl payı kurtulduğu için çıldırıyor."

İkisi de ona bakınca omuz silkti. "Her neyse. Uyuyamadığım zamanlarda alt katta Lass ile Dr. Phil'i izliyorum."

"Bu doğru mu?" Selena sordu.

"Evet." Trez gidip yatağın üzerine oturdu. "Seninle bu konuda konuşmadım çünkü dürüst olmak gerekirse, dediği gibi, üç gün içinde ne yaparlarsa yapsınlar, tanımadığım ve umursamadığım bir dişiyle çiftleşip ona taht için ikinci sırayı vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak ve sen hayatımda olsan da olmasan da, yüz gün daha yaşasan da bin yıl daha yaşasan da bu doğru."

Sanki bir kapıyı kapatıyormuş gibi ellerini birbirine vurdu. "Ve işte bu kadar."

Selena bir süre sessiz kaldı. "Bana söylemeliydin."

"Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

iAm gözlerini devirdi. "Gerçek."

"Ve Selena, ben ciddiyim. Bunu yetmiş iki saatte ya da yedi milyonda yapmayacağım." Trez şöyle bir baktı. "Oradayken ailemizi gördün mü?"

iAm başını salladı. "Ben sadece saraydaydım." Bir hücrede. "Ve görev yerlerini kaybettikleri için o duvarların diğer tarafındaydılar. Onları araştırmadığımdan eminim. Onlar benim için ölü. Umurumda bile değiller."

"Ben de." Trez tekrar Selena'ya baktı. "Benim hayatım burada. İşte benim hayatım -bu insanlar, bu yer, işlerim... en çok da sen. Kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim, özellikle de bazı

Astrolog gökyüzündeki yıldızlara baktı ve onların bir anlamı olduğuna karar verdi."

Selena kollarını kendine doladı. "Keşke bana söyleseydin."

"Benim için bir anlamı olsaydı yapardım."

"Peki bu işletmeler... onlar aracılığıyla hala kadın satıyor musunuz?"

iAm kapıya baktı. Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Kendilerini satıyorlar," diye karşı çıktı Trez. "Onlara bunu yapmaları için bir mekan veriyorum ama sorumluluk kendilerinde. Kiminle, ne kadar, ne sıklıkta yapacaklarına kendileri karar veriyor. Benim işim onları güvende tutmak."

"Siz onlardan para kazanırken."

"Kulübe para ödüyorlar. Bana değil."

"Ama kulübün sahibi sizsiniz."

"Ben," dedi Trez sertçe. "Kalmanı istiyorum."

Gözlerini kapattı. "Düşündüğüm şey bu değil."

"Hayır," diye konuştu Selena. "Eğer saklayacak bir şeyi yoksa, bırakalım bunu seyircilerin önünde söylesin."

Harika. Tam da aradığı şey. Arabulucu olarak bir iş.

Olmaz.

Ve Maichen hala evdeydi.

"Aslında gerçekten gitmem gerekiyor." iAm ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Daha önce hiç ilişkim olmadı, bu yüzden ikiniz için herhangi bir tavsiyem yok. Ama Selena, bence iki şeyin farkında olmalısın. Birincisi, onun tüm hayatı s'Hisbe'ye ve ailelerimize karşı isyan etmekle geçti. Ve ikincisi, geçen yıl seninle birlikte olduğundan beri tek bir kadınla birlikte olmadı. Birlikte olmadığınız zamanlarda bile sana sadık kaldı. Bu yüzden onun için çalışan insan kadınların bir şekilde onunla birlikte olduğunu düşündüğünüz için onu çarmıha germeyin. Ben yokum."

Onlara kendisini tekrar dramalarına dahil etme şansı vermedi. Kendine ait yeterince şeyi vardı. Maichen'i yatağında çırılçıplak bırakmıştı ve o dönmeden çekip gideceğinden endişeleniyordu.

Fuayeye koşarak indi, girişten geçti, gecenin karanlığına karıştı ve Komodor'un yanına gitti.

Terasta şekilden şekle girerken, cam kapıyı geri çekti ve yatak odalarına giden koridora doğru koştu.

"Maichen," diye seslendi.

Tam yatak odasının kapısına yaklaştığı sırada, "Evet?" dedi.

Kadının yastıklara yaslandığını, çıplak omuzlarının yorganın örtüsünden çıktığını görünce derin bir nefes aldı.

"Oh, çok şükür," dedi.

"İyi misin?" Doğrulup oturdu. "Ben mi?"

Ayakkabılarını tekmeleyerek ona cevap vermedi. Cevap veremezdi. Değiştirmeyeceği ve nefret ettiği şeyler hakkında söyleyecek çok fazla şey vardı.

Bunun yerine, çarşafları geri çekti ve tamamen giyinik olarak içeri girdi. Onları kalp kalbe getirdiğinde kadının vücudu sıcak, çıplak ve teslimiyetçiydi.

Kollarını ona doladığında ve başının arkasını okşadığında ürperdi ve gezegende geçirdiği onca yıl boyunca, dünyanın boktan bir yer olduğunu ve zamanın katlanılması gereken bir işkenceden başka bir şey olmadığını hissettiğinde gidebileceği bir yere ilk kez sahip olduğunu fark etti.

Seksten bile çok daha iyiydi.

Aradığı ve kendisine sığınak verilen bu an? Kardeşlerin, shellanları odaya her girdiğinde neden ışıldadıklarını ve bu erkeklerin neden bu dişiler için hayatlarını ortaya koyduklarını anlamasını sağladı.

"Teşekkür ederim," dediğini duydu.

"Ne için?" diye fısıldadı Maichen.

"Burada olduğum için."

"Selena iyi değil mi?" diye sordu. Çünkü ona neden gitmesi gerektiğini söylemişti.

"Pek öyle değil. Ama o ve kardeşim bu işe bulaştılar." "Neden?"

"Nişanlınız ölürken bir başkasıyla nişanlandığınızı öğrenmesi gibisi yoktur. Bu öyle harika bir konuşma ki."

Maichen sustu. "Bu sona ermeli."

"Trez ve o lanet Prenses'le olan şey mi? Katılıyorum, eğer aklına parlak bir fikir gelirse... bana haber ver," dedi sert bir şekilde.

ALTMİŞ BEŞ

Kendi evinden kaçmak çok kolaydı.

Assail sadece üst kattaki pencereyi kırdı ve gecenin karanlığında kaçan bir cereyanın tüm telaşı ve koşullarıyla binasından ayrıldı.

Gece görüşlü kameralarıyla Kardeşler'in ormanındaki hareketlerini izliyordu; erkeklerin devasa şekilleri arazisinde T. Rex'ler gibi hareket ediyor, varlıkları ağaçlara yapışuyordu.

Güneşin kaybolmasının ardından, illüzyon perdelerini yerinde tutarak iç mekânının gündüz vakti, boş görünümünü etkili bir şekilde korumuştı. Bu, Kardeşler'e, kendisinin ve kuzenlerinin geceleyin yeryüzünde yeniden ortaya çıkışının nerede ve ne zaman olacağını düşünürken yapacakları bir şey verecekti.

Bu da belirli bir çabayı tamamlayana kadar olmayacaktı.

Hızla doğuya, şehir merkezinin yaklaşık beş mil dışındaki terk edilmiş bir alışveriş merkezinde önceden kararlaştırılmış bir yere gitti.

Hertz'in kiralık arabası, boyası dökülmüş takviyeli bir kapının üstünden soluk bir BLUEBELL'S BIRTHDAY BOUTIQUE, DELIVERIES ONLY tabelası sarkan bir binanın arka duvarına ızgara şeklinde park edilmişti.

Ehric sürücü tarafındaki camı indirirken Assail düzeldi. "Arabayı sen mi kullanıyorsun?" "Evet, ben kullanıyorum."

Kuzeni arabadan inip Assail direksiyonda erkeğin yerini aldığı anda, Evale arka koltuktan seslendi. "Ne oldu?"

ne yapmamızı
istiyorsun?" "Hiçbir
şey."

Motoru vitesine taktı ve hızla ama tüm trafik kurallarına uyararak yola koyuldu. Yaklaşık iki saat önce aldığı kokainin etkisi geçmeye başladığında ancak birkaç mil gitmişti.

Ama yeniden doldurmayacaktı. Gerektiğinde maddesizleşebilecek kadar odaklanmış olması gerekiyordu.

Üçünü ve yaya Ford Taurus'u genişleyen banliyölerden geçirdi ve metro merkezinden daha uzaklara, Adirondack Dağları'nın etrafında bir etek oluşturan tarım arazilerine götürdü. İlerledikçe yollar daralıyor, ortadaki sarı çizgi ve omuzlardaki beyaz çizgiler o kadar silikleşiyordu ki farlar onları seçemiyordu. Yine de ilerlemeye devam etti, arkasında kimse yoktu, ona doğru gelen hiçbir araba ya da kamyon yoktu.

Birkaç kilometre sonra aradığı mandıraya vardı. Bluebell'in Doğum Günü Butiği gibi burası da terk edilmişti ve sedan, asfalttan toprak bir yola geçerek otlarla kaplı tarlalara doğru ilerlerken sarsılarak ilerledi. Böğürtlen ve mısır salkımlarının arasından geçerek ormanın kenarına kadar gitti ve yapraklarının çok azını koruyan huş ağaçları ve akçaağaçların arasında bir sığınak buldu. Direksiyonu hızlıca çevirerek kiraladığı arabayı dışarı bakacak şekilde döndürdü ve arabayı çalışır durumda bırakarak bekledi. Farların yanık kalmasından nefret ediyordu ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Kardeşlerin varlığı Range Rover'ını almasını imkânsız hale getirmişti.

Ehric biraz sonra, "Geç kaldı," dedi.

"O burada olacak." Çok fazla şey tehlikedeydi.

Forelesser göstermez. "O bizi yüzüstü bırakmayacak."

Ve birkaç dakika sonra, karanlık bir şekil tarlanın içinden ilerleyerek onların yolunu takip etti. Koşmak yok

ışıklar. Bu yüzden bekledikleri kişinin o olduğunu biliyordu.

"Nereye gideceğini biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle, arka camlardan birini bir santim kırarken.

Aynen bu şekilde, kuzenler arka koltuktan çıktılar ... ve Forelessers geldi, durdu. Her zamanki gibi Assail ve iş ortağı aynı anda camlarını indirdiler.

"Range Rover'ın nerede, vampir?"

"Dükkada."

"Gerçekçi ol. Takip edildin mi?" "Bir bakıma."

Avcı kaşlarını çattı, kara kaşları kara gözlerinin üzerine düştü. Assail bir an için Eski Ülke'nin yasını tuttu; orada piçleri sadece pis kokularından değil, renklerinin solmasına yetecek kadar uzun süre Azalan Toplum'da bulundukları için tanırdınız. Yeni Dünya'da değil. Hayır, burada, Amerikan insanının kullan-at kültüründe, ölümsüzler renklerinin solmasına yetecek kadar uzun süre yaşamıyorlardı.

"ATF mi?" diye sordu avcı. "Ya da CPD."

Sanki insan olarak geçirdiği yıllar boyunca bu iki kuruluştan sık sık rahatsızlık duymuş gibi.

"Kara Hançer Kardeşliği tarafından. Ve Kör Kral Gazap tarafından."

Ölümsüz başını geriye attı ve güldü. "Her neyse, adamım, bu senin suçun."

"Hayır, korkarım bu senin sorumluluğunda olacak, dostum."

Assail hiç uyarmadan pencereden dışarı fırladı ve kalçasına gizlice yerleştirdiği hançeri kullanarak avcıyı gözünden bıçakladı. Forelessers çığlık atarken, Assail bıçağı çekip çıkardı ve boğazının ön tarafını kesti. Gürleme sesleri ve bol miktarda siyah kan avcının SUV'unun içini doldurdu ve Assail vücudunun üst kısmını beceriksizce çıkarmak ya da bu pisliğin içinde sıırılsıklam olmak zorunda kaldı.

Ehric kuzeniyle birlikte yeniden ortaya çıktı ve Assail etrafına bakınıp tanık olmadığından emin olurken aracı hızlıca aramaya başladı. Avcı boynuna açılan ikinci ağızda boğulup pençelerini kıvırırken Ehric üç kalaşnikof ve çok sayıda mermiyle ortaya çıktı. Konuşmadan silahları ve kurşunları Taurus'un bagajına yerleştirdiler ve kuzenler her iki arka kapıyı da açarak araca geri bindiler.

Assail pencereden uzandı ve Fore-lesser'ın kollarından birini dışarı çekti. Kolun lekesiz bir kısmını bularak hançerini sildi, yeniden kılıfına soktu... ve kemerinden tırtıklı bir av bıçağı çıkardı.

Kafayı tamamen koparmak için hızlı bir çalışma.

Cesedi olduğu yerde, cipin direksiyonunun arkasında bıraktı, elleri ve ayakları henüz hareket ediyordu, hatta sağ eli havaya kalkıp direksiyonu kavradı.

Bir şeyleri yönlendirecek beyni ve görüşü olmadığı düşünülürse, sürmek oldukça zor olacaktı.

Hayır, CPU'yu saçından yakalamıştı.

Ön yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdü, eşyaları açtı ve hâlâ göz kırpan, hâlâ hareket halindeki kafayı Hefty poşetleriyle kaplı karton Amazon.com kutusuna yerleştirdi.

Sonra karşıya geçti ve tekrar Taurus'un direksiyonuna geçti. İç ışıklar sönmeden önce kutunun ağzından baktı ve yuvarlanan, şok olmuş gözlerle karşılaştı.

"İyi bir ortakydın," diye mırıldandı Assail. "Birlikteliğimizden ayrılmak zorunda olmamız ne yazık."

Bununla birlikte, arabayı sürmeye başladı ve yola koyuldu.

ALTMİŞ ALTI

Trez kendini kardeşinin yatağına bıraktı, kollarını iki yana açtı, gözleri tavana odaklandı. Kahretsin, o lanet olası laneti peşini asla bırakmayacaktı. İşte buradaydı, onun için önemli olan tek kadın için doğru olanı yapmaya çalışıyordu... ve bu s'Hisbe boku her zamanki gibi boynuna bir ilmek gibi geçirilmişti.

"Dişi olmadan mı... yaşıyordun?" Selena sordu. "O zamandan beri..."

Başını kaldırdı ve boş yatak odasından ona baktı. "Neden biriyle birlikte olayım ki? Sana sahip olduğumdan beri mi? Kimse ilgimi çekmedi."

Uzun bir duraklama oldu.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Ellerini yüzüne götürdü. "Bu..." Başını iki yana salladı. "Aslında oldukça fantastik."

Yatağı iterek dirseklerinin üzerine oturdu ve ona baktı. "Ne dediğini hatırlıyor musun? Senden sonra ... hani ilk kez kliniğe indiğimizde? İçine gömüleceğim başka bir saplantı olmandan endişelendiğini?"

"Evet."

"Eğer öyleysen? Daha ilişkiye girmeden önce senin içine batmıştım. Muhtemelen bunu hatırlamıyorsun ama..." Başını iki yana salladı. "Eskiden her gece seni fuayede beklerdim."

"Ne?"

"Evet, acınası. Biliyorum. Ama sen buraya V, Rhage ya da Luchas'ı beslemeye gelirdin, ben de eğitim merkezinden gelirdin ya da aşağı inersin diye ön kapıda oyalanırdım.

evin başka bir yerinden. Bir gece - kahretsin, her şey gibi net hatırlayabiliyorum - sonunda ortaya çıktın. Büyük merdivenden koşarak indim, dikkatini çektiğimde fuayede gibiydin. Sana baktım ve düşündüm ki... bu hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın." Omuz silkti ve sonuna kadar oturdu. "Beni o an ve orada yakaladın kraliçem. İyi ya da kötü, hasta olduğunu bilmeden çok önce bile sana takıntılıydım."

Biraz gülümsedi. "Hiçbir fikrim yoktu. Yani, Rehv'de birlikte olduğumuzda biliyordum ve sen... şey, biliyordum ki ... um, benden hoşlandın."

Gözlerini kırptırdı ve onu Büyük Kamp'taki yatağında çırılçıplak gördü. "Evet, o zamanlar senden hoşlanıyordum. Hem de çok." Yüzünü buruşturarak, "Bak, her şeyi iyi idare edemedim. Sana s'Hisbe olayının ayrıntılarını anlatmalıydım ama bunun seni korkutacağından ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden endişelendim. Hayatımın yıllarını o sarayda hapsedilerek kaybettim ve iAm'in tüm varlığını mahvettim - tüm bunların üzerine bir de bu saçmalık yüzünden seninle olan şansımı kaybetmek istemedim. Peki ya işlerime gelince? İnsan yasalarına göre yasal değiller, ancak ben her zaman insanların kimseye zarar vermedikleri sürece hayatlarını istedikleri şekilde kazanma hakkına sahip olduklarına inandım. Bu yüzden Rehv'in aksine ben tesisimde uyuşturucu satılmasına izin vermiyorum. İnsan kadınlar benim çatım altındayken korunuyorlar, güvenli seks yapıyorlar ve kazandıklarının yüzde doksanını kendilerine saklıyorlar. Aldığım yüzde on elektrik faturalarıma ve fedailerime gidiyor. Yani, evet... bu konuda bu noktadayım."

Derin bir nefes aldı. "Dürüst olmana gerçekten sevindim."

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı? Daha önce de söylediğim gibi, ailem hakkında konuşmuyorum çünkü onlar benim ve benim için biyolojiden başka bir şey değiller. Bizim iyiliğimizi hiç umursamadılar. Hiçbir zaman **yanımızda** olmadılar. Hepsi

iAm ve ben birlikte olduk ve bu ikimiz için de yeterli oldu. İşte bu yüzden gündeme gelmiyorlar."

Selena duraksayarak öne çıktı ve onun yanında, yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Teşekkür ederim."

Gözleri ona bakarken o kadar berrak, o kadar maviydi ki.

"Ne için?" dedi kısık sesle. "Sana göstermekten hoşlanmıyorum

zayıflık. Bundan nefret ediyorum."

"Bu sadece seni daha çok sevmemi sağlıyor." Gülümsedi.

"Aslında, şu anki dürüstlüğün seninle ilgili en çekici şey."

Ah, kahretsin. Onu Kleenex'i buraya getirecekti.

"Seni çok seviyorum." Sesi bozulduğunda, onu temizledi.

"Kardeşimden bile daha çok."

"Bu bir çeşit yemin." "Evet, öyle."

Uzun süre bu şekilde kaldılar, adam aşağıya, kadın yukarıya baktı ve sessizlikte, birey olarak kim olduklarının ve birlikte ne olduklarının en gerçek kısmına ulaştıklarını fark etti. Her ikisinin de temel çekirdeği, algılanan ve gerçek hataları masadaydı, hiçbir şey saklı değildi - ne hastalığı, ne de bilmesini istemediği her şey... ve sonsuzlukları hala bozulmamıştı.

Aşkları sadece daha da güçlenmişti.

"Sen," diye fısıldadı, "hayatımın en güzel parçası oldun. Sen öyle bir mucizesin ki, neredeyse hastalığımı telafi ediyorsun."

"Ben o kadar büyük bir lütuf değilim." "Evet, öylesin."

Parmak eklemleriyle yanağını okşadı. Dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Ee... bana yemek pişirmek ister misin?"

Kadın başını salladı ve adam ayağa kalkmasına yardım etmek için avucunu uzattığında, kadın üzerinde elmas olan elini onunkinin içine koydu.

Uzun sivri parmakları ve küçük bileğiyle güzel eli.

İlk başta nedenini anlamadı, ayağa kalkıp çekmeye gittiğinde tutuşu serbest kaldı. "Ah, özür dilerim, özensiz-"

Hareket etmiyordu.

Selena tam olarak elini onun elinin içine koymuş pozisyondaydı, ön kolu yukarıda, başı onun gözleriyle buluşabilecek şekilde eğik, vücudu dizlerinin üzerindeydi.

Değişen tek şey gözlerindeki dehşet oldu.

"Oh, hayır..." dedi. "Hayır, hayır, şimdi olmaz..."

Adam onun yanında diz çöktü ama kadın başını ona çevirmedi. Bunun yerine, vücudu sanki katı bir şeymiş gibi yana doğru yatmaya başladı, düşüyor, düşüyor...

"Hayır!" diye bağırdı.

Trez'in bildiği bir sonraki şey, klinikte olduğuydu.

Selena kucağındayken oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde onu iAm'in yatak odasında yerden kaldırmış ve merdivenlerden inip tünelden geçerek malzeme dolabından çıkarmış olmalıydı.

Arkasından gelen insanların belli belirsiz farkındaydı. Muhtemelen bardo salonundan çıkan Lassiter. Ofisteki masanın arkasında duran Tohr. Topallayan başka bir Kardeş.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Sırtını muayene odasının kapısına vererek, kapıyı çalmadan içeri daldı, kalbi gümbür gümbür atıyor, kulakları çınlıyor, beyni kendi kendine tekrarlayıp durduğu o tek kelimeyle dolup taşıyordu.

Nononononononononononononononono-

Bu şimdi olamazdı, o aşkın anı yaşadktan sonra. Rehv'in mutfağında birlikte çıplak dans etmeleri gerekirken şimdi olamazdı. Şimdi olamazdı, onu tekne gezintisine çıkarmamışken.

Çok erkendi, çok erken.

Birden Doktor Jane'in karşısında durduğunu, orman yeşili gözlerinin onunkilere kilitlendiğini ve ağzının hareket ettiğini fark etti.

"Seni duyamıyorum," dedi ona. Ya da en azından öyle söylediğini sanıyordu.

Lanet olsun, kulaklarındaki bu çınlama hiç yardımcı olmuyordu.

Doktor muayene masasını gösterdiğinde, doğru, tamam, diye düşündü. Selena'yı oraya koyacaktı.

Karo zeminde ilerleyerek ulaşması gereken yere yaklaştı ve onu düz yatırmak niyetiyle eğildi. Ama hayır, vücudu yeniden konumlanmaya uygun şekilde kaymadı.

Onu yan yatırmak neredeyse onu öldürüyordu.

Onu görebilmesi için çömelerek, henüz kendisine uzatılmış olan ve üzerinde yüzüğü bulunan elini tuttu. "Sorun yok kraliçem. Her şey yolunda - geçen sefer bundan kurtuldun, yine kurtulacaksın. Bundan kurtulacaksın."

Onun panik içindeki gözlerine hiç bakmadı. Makineler ona bağlandığında, serumlar takıldığında ve röntgen çekildiğinde bile. İki doktor ve Ehlena hararetle çalışıp ilaçları verirken, nabzını ve tansiyonunu ölçerken de. Gözyaşı dökmeye başladığında, kristal damlalar oluşup burnunun köprüsünden ve yüzünün yan tarafından düşerken değil.

"Seni yakaladım kraliçem. Hiçbir yere gitmiyorum. Benimle kal. Daha önce birçok kez bu durumdan kurtuldun ve bu gece de aynı şey olacak. Bana inan, hadi... Bana inanmak zorundasın..."

Ağzını açmak zorunda kaldı, çünkü o kadar zor nefes alıyordu ki burnu taleplere yetiştiremiyordu. Sürekli yutkunmak zorunda kalıyordu; ya yutkunacaktı ya da yana doğru eğilip fayansın üzerine kusma riskini göze alacaktı.

Bu olamaz, diye düşündü.

Ben hazır değilim.

Veda edemem.
Bu gece gitmesine izin
veremem. Bu olamaz ...

ALTMİŞ YEDİ

Rhage Assail'in camdan evine bakarken içten içe bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. O ve V geldiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. İster mutfak, ister futbol sahası büyüklüğündeki oturma odası ya da ofis olsun, iç mekânların her biri tam olarak doğruydu - içlerinde hareket eden kimse olmaması dışında.

"Belki de Assail ayak tırnaklarını yeraltında yaptırıyordur," diye mırıldandı Rhage. "Belki leylak rengi. Ya da kiraz kırmızısı."

"Er ya da geç," diye sızlandı V, "eğer işine devam edecekse, arabayla gitmek zorunda kalacak. Hayalet gibi dolaşırken onun sattığı türden para ya da uyuşturucu taşıyamazsın."

"Tabii hepsi birlikte aşırı doz almadıysa."

İkisi de Assail ve adamlarının geceden beri girip çıktıklarını varsaymak zorundaydı ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ancak V, önceki gün şafak vakti yola çıkmadan önce küçük kameralar kurmuştu ve gündüz saatlerinde hiçbir hareketlilik olmamıştı; ne alınmak üzere bırakılan bir yük, ne de bırakılan bir şey. Yani, V'nin de dediği gibi, herhangi bir ürün taşımalarına imkân yoktu-

Sanki koreografi yapıyorlarmış gibi, o ve kardeşi aynı anda telefonlarına sarıldılar.

AH911.

Phury'den.

İkisi de tereddüt etmeden buharlaşarak nehrin karşısına geçtiler ve seyirci evinin arka kapısında yeniden bir araya geldiler. V şifreyi girince mutfağa daldılar ve ocağın başındaki köpeği ürküttüler.

Paradise'ın hizmetçisi Vuchie'nin alarma geçmiş gibi görünmemesi iyiye işaretti. Ayrıca havada bir alarmin tetiklendiğine dair yüksek sesli bir bip sesi de yoktu.

Yine de silahlarını çıkarıp yemek odasına doğru koştular ve arka köşedeki kanatlı kapıdan içeri girdiler-

Assail'in bir karton kutudan bir kafayı saçlarından tutup çıkardığını görmek için tam zamanında.

Phury ağzının kenarından, "Partiye katılmak istersin diye düşündüm," diye fısıldadı. "Daha yeni geldi."

"Sizi ortağım ile tanıştırmak isterim," diyordu Assail, "eski ortağım ile. Eski ortağım ile."

Hortlağın kahverengi gözleri odanın içinde geziniyor, kana bulanmış siyah dudakları güneşin altında bir teknenin dibine düşmüş bir balığinki gibi yavaşça aralanıyordu.

Odanın etrafında duran çeşitli Kardeşler küfür etti.

George, Wrath'ın sandalyesinin yanında hırlarken, Kral uzanıp köpeği yatıştırdı. "Onun sokaklardan gelen bir avcı olmadığını nereden bileceğiz?"

"Çünkü sana söylüyorum."

"Güvenilirliğiniz kimsenin uğruna kılıçtan düşmesi gereken bir şey değildir."

"Ama yapacağım." Assail kafasını kaybetti ve kutuyu yere bıraktı. "Tüm lesser'ların nerede kaldığını biliyorum."

Herkes sessizliğe gömüldü.

Wrath koltuğunda öne doğru oturdu, sargılarını uyuşturucu satıcısına doğru çevirdi. "Sen."

"Evet."

Erkeğin kokusunu test ederken Wrath'ın burun delikleri alevlendi. "Doğruyu söylüyor çocuklar."

Kızgınlık, uyuşturucu satıcısının kemerli kaşlarını gerdi. "Elbette öyleyim. Lessening Society ile iş yapmamam gerektiğini söylemişsiniz. Emrinize itaat ettim. Eğer Kardeşlik gidip onları kaldıkları yerden yok ederse, işime devam ederken emirlerine uyduğumu kanıtlamak zorunda kalmayacağım. Çıkarlarımız

Bu nedenle hizalandık ve eğer yanınızda savaşıacak güçlü destekçilere ihtiyacınız varsa, ben ve kuzenlerim gönüllüüz."

"Cömertliğiniz beni çok etkiledi."

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Size söylediğim gibi, ben bir iş adamıyım. Çabalarımı korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktur ve sizin ve burada toplananların benim için değerli olan şeyi kapatabileceğinizi çok açık bir şekilde görüyorum. Bu nedenle, büyük sıkıntılara yol açacak ve sokaklardaki ağımlıyı yeniden kurmak zorunda kaldığım için gelir akışım zarar görecektir olsa da, devam edebilmem için gerekli adımları attım."

Odadaki hava uğuldamaya başladığında Rhage kardeşlerine şöyle bir baktı. Tam bir savaşa, o ölümsüz piçlere baskınlar sırasında yaptıklarının bedelini ödetme şansına o kadar hazır ki.

Bu beklenmedik bir nimetti.

"Anladığım kadarıyla" -Assail kutuyu işaret etti- "bu Forelesser. Ona özel olarak saldırdım ve kasıtlı olarak onu Yaratıcısına geri göndermedim. Yokluğunun tolere edileceği kısa bir süre olacak."

V konuştu. "Peki bu kötülük yuvası nerede?"

"Brownswick Kız Okulu. Kampüsü bir süredir terk edilmiş durumda ve yurtlarda yaşıyorlar."

"Ve uzun bölmeyi öğrenmeye çalışıyorum," diye mırıldandı biri.

"Ya da Our Bodies, Ourselves'in avcı versiyonunu yazmak," dedi bir başkası.

Assail konuşmaları yarıda kesti. "Onların yerini aylar önce öğrendim. Ne de olsa insanın iş ortağının hayatıyla ilgili ayrıntıları bilmesi önemlidir. Kuzenlerim bu gece araziye araştırdılar ve hala yerinde olduklarını doğruladılar. Koordineli bir kuşatmadan önce sizin de arazide keşif yapmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum."

Hemen tüm Kardeşler konuşmaya başladı ve gitmek için gönüllü oldular; ancak Gazap bir elini uzatarak onları susturdu

Onlar.

"Bunu saklamamıza izin verecek misin?" diye sordu, kutuya doğru başını sallayarak. "Yoksa şöminenin üzerine koymak istediğin bir hatıra mı?"

"Verdiğim bilgilerde olduğu gibi, bunları da dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

"Cesedin geri kalanı nerede?"

"149. Yolun dışında. Terk edilmiş bir mandıra var. Güneydeki otlaktan ormana doğru gidin, cesedin geri kalanını ve cipini orada bulacaksınız."

Wrath arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını dizden bileğe çaprazladı. "Bu, seni öldürmek zorunda kalmamızdan çok daha iyi bir sonuç."

"Bundan memnun değilim."

Rhage, "Bu bir tabuttan daha iyi," dedi.

Uyuşturucu satıcısı şöyle bir baktı. "Bu doğru." Bununla birlikte Assail topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi. "Başka sorularınız olursa ya da bir baskında yardıma ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Butch erkeği dışarı çıkardı ve ona evin ön kapısına kadar eşlik etti.

Kardeş geri dönüp hepsini yeniden içeri tıkana kadar kimse bir şey söylemedi.

"Eğer bu Foreleser ise," dedi Wrath, "Omega bunu anında anlayacaktır."

"Ama her on beş dakikada bir değiştiriyor," dedi V. "Ve bizden biri onu öldürmedi. Belki de bir sonrakini yağlayıp yoluna devam edecek."

"Belki." Wrath başıyla karton kutuyu işaret etti. "Cesedi doğrulamaya gittiğinizde ondan da kurtulun."

"Ben gidebilirim," diye teklif etti Butch. "Ve onu kalıcı olarak oyundan çıkarabilirim."

V başını salladı. "Demateryalize olamazsın. Çok tehlikeli _."

Bir anda herkesin telefonu çalmaya başladı, sanki biri Susam Sokağı'nda bir bölüm açmış gibi toplu pingler, bonglar ve ısıklar duyuldu.

Herkes ceplerini karıştırırken Rhage bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyordu. Tohr evde rotasyon dışındaydı. Rehv telefonlardan nefret ederdi. Ve Lassiter, V aptalın Samsung'undaki işlevi devre dışı bıraktıktan sonra grup mesajlaşmasından vazgeçmek zorunda kalmıştı - üstelik, herkesin meleğin zil sesi olarak koyduğu Denis Leary'nin "I'm an Asshole" şarkısının korusu olacaktı.

"Kahretsin," dedi biri.

Rhage gönderilenleri iki kez okumak zorunda kaldı. Sonra kolunu yanına indirdi ve gözlerini kapattı.

"Biri bana bu yasin ne olduğunu anlatsa iyi olur," dedi Wrath kabaca.

Rhage kendi kendine, "Selena," diye cevap verdi. "Aşağı indi."

Commodore'daki evinin buruşuk yatağında oturan iAm, kendini Maichen'in cüppesini kontrol ederken buldu; yerinde olmayan, kırışmış, yamuk bir şey var mı diye bakıyordu. Onu Bölge'ye seks yapmış gibi ama iyi görünerek geri göndermiyordu.

Gerçekten de öyle olsa bile.

"Yarın gece," dedi. "Evet."

"Güzel." Kahretsin, o kadar uzun süre bekleyip bekleyemeyeceğinden emin değildi. "Bu çok sıkı."

Onu yaklaştırarak, elindeki kapüşonu öyle bir ayarladı ki, başının üzerine geçirdiğinde ağ doğru yerde duruyordu. Onun yüz hatlarını bir kez daha örtmekten nefret ediyordu. Sanki istediği gibi girip çıkmakta özgür olmasına rağmen onu hapsediyor gibiydi.

Nispeten özgürdü.

"Yarına kadar," dedi güzel sesi boğuklaşarak.

Uzandı ve onun elini tuttu. Elini sıkıp onu bırakmaya niyetlendi ama kendini elini bırakamaz halde buldu.

"maichen." Derin bir nefes aldı. "Sana burada bir yer teklif etsem ne dersin? Burada, yani Caldwell'de. Seninle ilgilenirsem ve seni burada, şehirde güvende tutarsam."

Kesinlikle bu dairede olmayacaktı; bu kesindi - s'Ex'in yas biter bitmez dört duvar ve bir çatıyı sikiş sarayı olarak kullanmaya devam edeceğine şüphe yoktu-.

Oh, bekle. O zaman Trez'i isteyeceklerdi. Her neyse.

Başka bir yerde olabilir.

Kız tereddüt edince, "Kimseye hizmet etmek zorunda kalmazsın. Özgür olabilirsiniz."

Benimle olabilirsiniz, diye düşündü.

Evet, bu çılgıncaydı ama son zamanlarda zaman gerçekten çok kısaydı ve hiçbir şey için beklemek istemiyordu. Özellikle de canını sıkmak yerine kendini iyi hissettirecek bir şey için.

"Güvende olursun," diye tekrarladı. "Hayatım pahasına seni güvende tutarım. Ve burada koca bir dünya var, yapabileceğin şeyler, keşfedebileceğin yerler, gidebileceğin okullar. İnsanlar çoğunlukla aptal ama seni rahat bırakırlar."

Bir anda fantezi altın bir iplik gibi uzayıp gitti; Sal'ın yerinde ona yemek pişirdiği, onu garsonlarıyla gururla tanıştırdığı, belki de bir yemek için onu yerleşkeye getirdiği görüntüler.

Hisbe'den kaçma olayını özenle görmezden geldi.

"Ben," diye fısıldadı.

Kahretsin. Ses tonu her şeyi anlatıyordu.

Ve o bunu duymayacaktı. "Burada gerçek bir hayatın olabilir. Diğer insanlar için bir hizmetçiden çok daha iyisin. Gerçekten yaşayabilirsin."

Benimle, diye bitirdi kendi kendine.

Tanrım, onunla işi bitmişti. Ve bunu sonunda biriyle yatmış olmasına bağlayabilecekken, bundan çok daha fazlasıydı. Ruhunda, bir şekilde onu tanıyordu.

Yan masanın üzerinde duran telefonu bir mesajla çaldı.

"Bunu bir düşün," dedi. "Çok fazla olduğunu biliyorum, bu yüzden şu anda bana herhangi bir cevap verme. Evine git ve güvende ol, yarın görüşürüz."

Ayağa kalkarak ona oturma alanına ve cam sürgülerin yanına kadar eşlik etti. Bir an sonra, sanki hiç gitmemiş gibi ortadan kayboldu ve bir an için tüm bunları hayal edip etmediğini merak etti.

Gerçeküstü görünüyordu.

Burada gerçekten aşık mı oluyordu?

Her şeyi kapattıktan sonra odasına dönüp yatağını toplamaya niyetlendi; böylece eski sevgilisi gelirse çok fazla garip konuşma olmayacaktı. Bunun yerine, sürgülerin başında durup geceye baktı, beyni "eğer "ler ve "nasıl "lar üzerine kafa yordu.

Yatak odasında çalan telefonunun sesi yeniden odaklanmasını sağladı ve koridordan geçip kapı aralığından geçerek komodine doğru ilerledi ve parlayan ekrana uzandı.

Telefonu açıp aramayı kabul etti. "Rhage? Her şey yolunda mı?"

"Trez'in sana ihtiyacı var. Şu

anda." "Bu-"

"Evet. Klinikte."

iAm gözlerini kapattı. "Ona yolda olduğumu söyle."

Telefonu kapatır kapatmaz dağınık yataktan kalktı ve cam kapıya doğru koştu. Soğuk havaya çıktığında maddesizleşmeye çalıştı ama çarpan kalbi ve dağınık duyguları odaklanmasına engel oldu.

Sadece Trez'in bir trajediyle tek başına başa çıkmak zorunda kaldığını hayal ederek kendini toparlayabildi ve bir dakika sonra Kardeşlik malikanesindeydi. Antreden içeri dalan bir köpeğin kapıyı açması çok uzun sürdü ve iAm koşmaya başlayan erkeğe ancak iki kelime söyleyebildi.

Eğitim merkezine doğru tam gaz ilerliyordu ve sonunda malzeme dolabından dışarı fırlayıp

ofis aracılığıyla-

iAm koridorda kayarak durdu.

Muayene odasının dışında... kırk kişi olmalıydı, bazıları sert zeminde oturuyor, diğerleri etrafta dolaşıyordu.

V sigara içiyor, Butch ise sanki biri ayak bileğini prize takmış gibi tek ayağını yere vuruyordu. Phury deli gibi volta atıyordu; Z kıpırdamadan duruyordu. Bella Nalla'yı kollarında sallıyordu. Payne durmadan kart karıştırıyordu. John Matthew Xhex ile el ele tutuşuyordu. Qhuinn kolunu Blay'e dolamıştı. Autumn, Tohr'u sanki onu beton zeminden uzak tutan tek şeymiş gibi belinden tutuyordu. Rhage yalnızdı ve diğerlerinden uzakta duruyordu. Wrath bile Beth, L.W. ve George ile birlikte oradaydı.

Tüm Seçilmişler oradaydı. Amalya da dahil olmak üzere her biri.

Rehvenge de klinik alana açılan kapıya en yakın yerdeydi.

iAm gözlerini kapattı. Hepsinin ortaya çıktığına inanamıyordu.

İleriye doğru yürümeye başladığında insanlar onu kucakladı, ellerine uzandı, omuzlarını sıktı. Onlara teşekkür etmek ve karşılık vermek için elinden geleni yaptı ama başı dönüyordu. Rehv'in yanına vardığında sadece başını salladı.

"Ne oldu?"

"Yaklaşık yirmi dakika önce bayıldı -ya da ne dersiniz deyin-. Onu ayıltmaya çalışıyorlar. Seni sorup duruyordu."

O ametist gözlerde kırmızı bir parıltı vardı.

iAm kendini toparlamak için bir dakika kullanabilirdi ama şimdiden ne kadarını kaçırmıştı? İçeride neler olduğunu sadece Tanrı biliyordu ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İçeri doğru ilerlerken geri çekildi. Selena bir kez daha masadaydı ama onu iki büküm görmek kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

Trez başının hemen yanındaydı, gözleri onunkilere bakıyordu. Dudakları kıpırdıyor, kızla yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Bipleyen tıbbi ekipman, kablolar, tüpler ve kelepçelerden oluşan bir arka plan. Üzerindeki giysiler çıkarılmış ve üzerine ince beyaz bir battaniye örtülmüştü.

Ehlana, Jane ve Manny'ye başını sallayan iAm yanlarına gidip çömeldi. Trez yerinden sıçradı ve sanki odada başka biri olduğunu unutmuş gibi etrafına bakındı.

"Buradasın," dedi erkek.

"Evet, buradayım."

Trez tekrar Selena'ya döndü. "Bakın kim gelmiş, iAm."

Normalde güçlü olan sesi sanki bir sentezleyiciden geçirilmiş gibi kısık ve boğuktu.

"Hey, Selena," dedi iAm.

Gözleri onunkilere kayınca, keder ve korku dalgasına karşı kendini gülümsemeye zorladı. Kız dehşete düşmüştü. Tamamen dehşete düşmüştü.

Neden olmasın ki?

Trez tekrar mırıldanmaya başlayınca iAm Manny'ye baktı ve kaşlarını kaldırarak sordu. Şifacı yavaşça başını salladı.

Kahretsin.

ALTMİŞ SEKİZ

Trez bir mucize bekledi.

Sonraki altı ila sekiz saat boyunca bekledi, dua etti ve sesini kaybedene kadar konuştu. Hatta sevgilisini bir değil, iki kez enerjisiyle örttü. Ve o hala olduğu yerde, donmuş bedeninin içinde sıkışıp kalmış, hayati fonksiyonları yavaş yavaş azalıyor... gözleri zaman zaman kapanmaya başlıyor.

Sadece gözleri açılsın ve her zaman solgun dudaklarının arasından nefesi çıksın diye.

Daha sonra, geri dönüşü olmayan noktaya ulaştıkları anı hatırlayacaktı.

Sağlık personeli, ilk başta arada sırada uyarı veren, ancak daha sonra sürekli çalmaya başlayan alarmları kapattığında oldu.

"Bu-" Sesi çatallaşınca boğazını temizledi. "Daha fazla röntgen çekirme zamanı mı?"

Jane ona doğru geldi ve sessizce konuştu. "Trez, sanırım seninle konuşmak istiyoruz."

Manny başını salladı. "Belki koridorda."

"Hayır, onu bırakmayacağım." Sevgilisinin saçlarını geriye doğru düzeltti ve gözleri onunkilere odaklandığında rahatladı. "Sizi bırakmayacağım kraliçem."

iAm eğildi ve kulağına, "Benimle konuşmalarını mı istiyorsun?" dedi.

Trez cevap verene kadar bir süre geçti. Ne söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Kalbinde olsa bile,

biliyordu... bu sefer işlerin değişmeyeceğini biliyordu
... kelimelerin havada uçuşmasını istemiyordu.

Ama ona sürekli olarak yaşatılan nefes nefese kalma ve korku döngüsü onu yıpratıyordu.

"Evet, lütfen," dedi kibarca. "Teşekkür ederim."

Ehlēna'nın da aralarında bulunduğu grup yan odaya geçti.

Ve Selena'yla baş başa olduklarını fark etti. Ona doğru eğilerek saçlarını okşadı ve dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi.

Kahretsin, dudakları çok soğuktu.

Gözlerini kapatmak istedi ama bir şey kaçıracağından korkuyordu. Bunun yerine, birkaç kalp atışının geçmesine izin verdi.

Özgür olmak istiyorum. Beni en çok korkutan şey bedenime hapsolmak.

"Selena," dedi derisi kadar ince bir sesle. "Selena, bana odaklanabilir misin? Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini iki kez kırptı, bu onun "evet" demek için kullandığı bir koddu.

"Bilmem gerek..." Sertçe yutkundu. "Gitmek isteyip istemediğini bilmem gerek... gitmek istiyor musun?"

Bunun üzerine gözleri... muhteşem mavi gözleri... yaşlarla doldu ve o da ağlamaya başladı. Derin bir acı hissiyle boştaki elini uzatıp kızın burnundaki ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Gözyaşlarını olduğu yerde bıraktı.

"Kraliçem, gitme vaktiniz geldi mi? Eğer öyleyse söyleyin." Bakışları onunkileri hiç terk etmedi.

Bir kez göz kırptı. Ve sonra... tekrar.

Oh, Tanrım.

"Seni doğru anlıyor muyum?" dedi. "Bunun bitmesini istiyor musun?"

Şimdi ikisi de ciddi ciddi ağlıyordu. Ve kadının gözlerini kırpmasına gerek kalmadı, çünkü adam onun ne istediğini kalbinde ve ruhunda biliyordu ve yine de bir işaret bekledi

daha fazla zaman. Bu, doğru yapmak zorunda olduğu anlardan biriydi.

Yoksa kendisiyle asla yaşayamayacaktı.

"Zamanı geldi mi?" diye fısıldadı.

Bir kez göz kırptı... ve sonra tekrar.

Şimdi göz kapaklarını kapattı ve vücudunun sanki omuzlarına muazzam bir ağırlık binmiş ve iyi dengelenmemiş gibi sallandığını fark etti.

Gözlerini açtığında, iAm ve doktorlar tekrar odadaydı. Kardeşinin sade yüzüne bir kez baktığında, söylenenlerin pek de iyimserlik içermediğini anladı.

iAm yanına geldiğinde, erkek Selena'yı selamlamaya ve gülümsemeye özen gösterdi; Trez bunu gerçekten takdir etti. Sonra eğilip fısıldadı, "Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Anti-inflamatuarlar işe yaramıyor ve son röntgen setinde ilk bölümde olmayan bir değişiklik görüldü. Eklemler -ya da eklem olması gereken yerler- filmlerde metalin sahip olabileceği yoğunlukta parlak beyaz görünüyor. Daha önce durum böyle değildi. Yavaş solunumuna ve kalp atış hızına yardımcı olacak şeyler vermelerine rağmen hayati değerleri iyi değil ve giderek kötüleşiyor. Hissettikleri şey ... bu son."

Trez başını salladı ve sonra bir an Selena'nın yüzüyle ilgilendi. "Gitmeye hazır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bana öyle söyledi. Yapabileceğimiz... bir şey... var mı?"

Manny bir adım öne çıktı. "Ona yardım edebiliriz. Eğer eminse."

"Öyle."

iAm tekrar yakınına eğildi ve başka bir şey fısıldadı.

Trez derin bir nefes aldı. "Selena, kız kardeşlerini görmek ister misin? Phury'yi mi? Directrix'i? Hepsi burada. Hemen dışarıdalar."

Yanıt olarak gözlerini kapattı. Bir kez. Ve sonra içinden yeni bir panik iğnesi geçtiğini hissedene kadar öyle tuttu.

Ama onları tekrar açtı. Hâlâ onunla birlikteydi.

Şimdi gözyaşları giderek daha hızlı akıyordu ve onun zihnine girmeye çalışacak kadar konsantre olabilmeyi diledi ama yapamadı. Çok yorgundu, çok duygusaldı, kederle doluydu. Ve yine de onun ne istediğini anlamıştı.

"Seni bu şekilde görmelerini istemezsin." Göz kırp. "Yine de onları seviyorsun ve onları özleyeceğini bilmelerini istiyorsun." Göz kırp. Göz kırp. "Senin için veda etmemi istiyorsun."

Göz kırp. Göz kırp.

"Tamam,
kraliçem."

Sonra garip bir duraklama oldu.

Daha sonra, olan her şeyi, kriz sırasında geçen her saati, odanın ve insanların her nüansını, yüzündeki her seğirmeyi ve onunla konuştuğu her kelimeyi takıntılı bir şekilde gözden geçirdiğinde, o anın üzerinde duracaktı. Bunun, vurulmadan hemen önce silahın namlusuna bakmak gibi bir şey olduğunu düşünürdü.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni sonsuza dek seviyorum."

Şefkatle yüzünü okşadı ve dokunuşunu hissedebilmesi için dua etti. Hissedip hissetmediğini bilmiyordu; tenine sızan endişe verici bir gri renk vardı.

Ellerini değiştirerek sağ eliyle onunkini kavradı ve ince havayı yoklayarak-

iAm, her zamanki gibi tam oradaydı, avucunu kuvvetle kavradı ve onu sabitledi.

Kardeşi onu yerden kaldırmadığı sürece bunu başaramayacaktı.

"Tamam," dedi Trez dinleyenlere, "hazırız."

Manny elinde sıvı dolu bir şırıngayla serum hattının yanına gitti. "İlk iğne sakınleştirici."

Trez kendisine verilen sandalyede öne doğru oturdu. Ağzını kızın kulağının hemen yanına koyarak, "Seni sonsuza dek seveceğim..." dedi.

Kelimeleri kaç kez söylediğinden emin olamayana kadar tekrarlardı. Sadece bu sözlerin onun duyduğu son şey olmasını istiyordu.

"Bu son atış," dedi biri. Belki Manny'ydi, belki de değildi.

Trez kelimeleri daha hızlı söylemeye başladı. Ve

daha hızlı. "Seni sonsuza dek seviyorum..."

Birkaç dakika sonra durdu.

Bunu tam olarak nasıl bildiğinden emin

değildi. Ama o gitmişti.

Arkasına yaslanarak onun hâlâ açık olan gözlerine baktı. Her zamanki kadar güzellerdi... Ancak içlerinde hayat yoktu.

Onu canlandıran o mistik kıvılcım sönmişti.

Ve artık yaşayabileceği bir evi olmayan ruhu da onunla birlikte gitmişti.

Ölümün sessizliği ve durgunluğu kendi içinde bir boşluk, etrafındaki herkesi ve her şeyi içine çeken bir kara delikti; ve bu çekim o kadar güçlüydü ki, başkalarının hayatları da durdu, muazzam, bulaşıcı güç tarafından anlık olarak sakatlandı.

Trez yüzünü muayene masasına koydu ve onu ayakta tutan iki eli, onun ve kardeşinin ellerini bıraktı. Sonra kollarını aşkına doladı ve onun için öyle bir kederle ağladı ki odanın her yerinde camlar patladı, çelik dolapların kapakları parçalanıp çerçevelerinden kurtuldu, bilgisayarın ekranı ve yukarıdaki tıbbi avizenin parçaları bile kırılarak parçalara ayrıldı.

Onu Sığınak'ın mezarlığının dışında bulduğundan beri kendini bu korkunç ana hazırlıyor, bilinçaltında kendini destekliyor, bir sobanın ne kadar sıcak olduğunu ya da bir kokunun ne kadar zehirli olduğunu test eder gibi kederini deniyordu.

Gerçek, en karamsar anlarında bile tahmin ettiğinden tarif edilemeyecek kadar kötüydü.

Gerçekte, o da odadaki cam parçalarından biriydi.
Tamamen paramparça olmuş, onarılamaz haldeydi.

ALTMİŞ DOKUZ

Kardeşinin hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını izlerken, sevdiği birinin bir araba tarafından biçildiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu şimdi anladığını düşündü.

Trez'in duyguları kliniği derin dondurucuya sokmuştu, hava o kadar soğuktu ki, nefesler herkesin ağzından puf puf çıkıyor ve üzerlerindeki giysileri mecazi olarak parçalara ayırıyordu. Kafasını kaldıran iAm, üç tıp uzmanının da aynı şekilde son derece zor durumda olduğunu fark etti: Manny başparmaklarıyla gözlerini ovuşturuyor, Ehlena önlüğünün cebinden bir mendil çıkarıyor, Jane avuç içleriyle yüzünü siliyordu.

iAm dizlerinin üzerine oturdu ve kardeşinin sırtına masaj yaptı. Temasın sinir bozucu mu yoksa yardımcı mı olduğundan emin değildi.

-Daha büyük olasılıkla, farkına bile varılmayan bir ne orası ne de burasıydı.

Sonunda Trez ürpertici bir nefes aldı ve geri çekildi. iAm'in ulaşabileceği bir yerde bir masa duruyordu ve üzerinde katlanmış beyaz ve mavi havlulardan oluşan bir yığın vardı.

Takılmak

Bir tanesini kardeşine doğru kaldırdı.

Trez bu noktada herhangi bir Kleenex kapasitesinin dışındaydı.

Adam yüzünü ovaladı ve birkaç derin nefes aldı. Sonra kullandığı sandalyeye geri oturdu ve önüne baktı.

"Hazırlıkların üzerinden geçmek istiyorum," dedi kısık sesle. "Tamamdır," diye yanıtladı iAm. Sağlık görevlileri bir

Kolektif kaşlarını kaldırarak onlara, "İhtiyacı olan her şey bende var. Birkaç gün önce soyunma odasına koydum."

Bu, Bölge'ye gitmek üzere yola çıkmadan önce, geri dönememe ihtimaline karşı yaptığı bir şeydi.

Gerçi bu biraz aptalcaydı. Yakalanıp orada tutulsaydı, kimseye boku nerede bulacağını söyleyemezdi.

"Bu odayı kullanmasında bir sakınca var mı?" diye sordu iAm, aslında bir talep olmasa da.

"Kesinlikle," dedi Jane. "Mahremiyetinden emin olabilir."

"Teşekkür ederim." iAm kardeşinin dizini okşadı. "Hemen geliyorum."

Tamam. Gidip malzemeleri alacağım." "Sağ ol dostum," dedi Trez donuk bir sesle.

iAm ayağa kalktı ve dizleri kırıldığında uzunca bir süre fayans zeminde çömeldiğini fark etti.

Selena'ya bakmaya dayanamıyordu. Bu çok zordu.

Manny'nin yanına giderek ona erkeksi bir şekilde sarıldı ve ardından Jane ve Ehlena'ya daha nazik bir şey verdi.

"Onlara bu kadar iyi baktığınız için teşekkürler."

Manny sadece başını salladı. "Bunu yapabilseydik sonuç farklı olurdu."

"Bazı şeyler..." iAm omuz silkti. "Yapabileceğin bir şey yok."

Kapıya yöneldi, paneli itti... ve boya parçaları ellerine dökülürken kaşlarını çattı. Tanrım, çelik eğrilmişti, çerçeveye oturması artık doğru değildi.

Dışarıda, söylendiği gibi, evde kuru bir göz bile yoktu.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Kral, bir adım öne çıkıp avucunu havaya kaldırarak.

Wrath'a yaklaşan iAm, teklif edilen şeyi salladı ve ardından kendisini o inanılmaz büyüklükteki göğsüne doğru çekilirken bulunca şaşırdı. Bir an için, Kral'ın vücudunun tüm gücüne doğru sarkmasına izin verdi, öyle ki Wrath'ın onu yerden kaldırdığından oldukça emindi.

Ama sonra toparlanması gerekiyordu. Halledilmesi gereken pratik işler vardı.

Geri adım attığında, cübbeleriyle Seçilmişler grubu gözüne çarptı ve kendisi de bir kardeş olarak onlara karşı özel bir yakınlık hissetti.

"Trez sana sonra anlatacak," dedi, "ama seni çok sevdiğini bilmeni istedi. Sonunda çok zor oldu.

... gerçekten iletişim kuramıyordu. Yine de hepinize karşı sevgisi vardı." Phury'nin sarı gözlerine odaklandı. "Ve sana da."

"O çok değerli bir kadındı," dedi Primale Eski Dilde. "Geleneği ve görevleri için bir övgü ve aynı zamanda kendi özel yetenekleri için önemli bir birey. Bu gece ve her zaman Solgunluk'ta ona açık bir yer var."

iAm başını salladı, çünkü kadının hayatının sona erdiğini düşünmeye dayanamıyordu. Bir an bedeninde bir insan vardı ve sonra... puf! ... sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu, diğerlerinin yarı saydam, sürekli solan anılarından başka hiçbir şey onun aslında doğmuş ve yaşamış olduğuna tanıklık edemezdi.

"Onun için bir şey almalıyım. Soyunma odasında." Tanrım, pekmezin içinden konuşuyormuş gibi hissediyordu. "Bu bizim bakım yöntemimiz için..."

Geri kalanını da rüzgârda sallanmaya bıraktı.

Tohr'un yanından geçerken durdu. Erkek bembeyaz kesilmişti ve titriyordu, lacivert gözleri acı dolu havuzlar gibiydi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldarken buldu kendini iAm.

"Tanrım, bunu neden söyledin?" diye sustu Kardeş.

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

Erkeğe sıkıca sarıldı ve onunla arasında daha derin bir bağ oluştuğunu hissetti. Sonra geri çekildi, Autumn'un omzunu sıktı ve Tohr travma sonrası stres bozukluğunu atlatmaya çalışırken ikisi için de uzun birkaç gece olacağını düşündü.

Kardeş, Trez'in o anda tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Rhage sıradaki son kişiydi ve garip bir şekilde en kötü durumda olan da o gibi görünüyordu. En azından Mary'si yanındaydı.

"Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledi iAm.

Gerçek şu ki, bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

Hollywood dişlerini sıkarak, "Bana yapacak bir şey vermelisin," dedi. "Bir şey yapmalıyım... Bir şey yapmalıyım."

"Buradasın. Bu kadar yeter."

iAm adamı kucakladı ve ardından soyunma odasının girişine doğru ilerlemeye devam etti. İçeriye doğru ilerlerken birkaç dakika durdu ve sadece nefes aldı. Sonra hemen sağdaki dolaplara doğru ilerledi.

Dört ayrı üniteye dört Nike çantası vardı ve onları birbiri ardına çıkardı. Her iki tarafa da ikişer tane bağlayarak ağırlıklarını kaldırdı ve kapıdan sıkışık bir şekilde geri çıktı.

Gölgeler geleneğinde, kalıntılar kutsal mineraller ve arıtılmış suyla defalarca temizlenirken, ileri ve geri doğru bir dizi dua okunurdu. Daha sonra güzel kokulu bir bezle sarma işlemi yapılır ve ardından üzerine eritilmesi gereken balmumu sürülürdü.

Rhage'in yanından tekrar geçmek üzereydi ki durdu ve kaşlarını çatı.

Kardeşe bakarak, "Saat kaç?" diye sordu. Rhage telefonunu kontrol etti. "Sabahın beşi."

"Aslında yapabileceğin bir şey var," diye mırıldandı. "Akşam karanlığında."

YEDİ

Güneş güvenli bir şekilde ufuk çizgisinin altına iner inmez malikânenen ilk çıkan Rhage oldu. Kütüphanenin Fransız kapılarından çıkarak, demir mobilyaları kış için depoya kaldırılmış olan boş terasa doğru yürüdü. Havuz da aynı şekilde boşaltılmış ve üstü kapatılmış, şemsiyeler saklanmış, çiçek tarhları ve meyve ağaçları bile gelecek kar için kapatılmıştı.

Uygun görünüyordu. Sanki yerleşke de diğerleriyle birlikte yas tutuyormuş gibi.

Yanında, hançerli elinden sarkan Husqvarna 460 Rancher zincirli testere hazır bir şekilde bekliyordu.

Gündüz saatleri tam bir işkenceydi, ölümün ardından gelen garip nötr etki ve herkesin içeride kalmak zorunda olması evi zombi diyarına çevirmişti.

İyi haber ise sonunda özgür olması ve bir şeyleri kesebilecek olmasıydı.

Çimenlik alanın en ucundaki ağaçlara doğru ilerledi, çizgiyi aştı ve yerleşkeyi çevreleyen yirmi ayak yüksekliğindeki istinat duvarına doğru ilerledi. Yaklaşık yirmi metre ötede güçlendirilmiş bir kapı vardı ve oraya gitti, bir tuş takımına güvenlik kodunu girdi ve iç barın geri çekildiği anlamına gelen çınlama sesini bekledi.

Ağırlığı iterek dışarı çıktı ve kapıyı kardeşlerinin yanı sıra Beth, Xhex, Payne ve diğerleri için de açık bıraktı.

Ötedeki ağaçlar çoğunlukla çamdı ve ay ışığında gövdelerin boyutlarını değerlendirdi. O

yaşlılardan uzak durup gençlere takılacağım.

Testereyi çalıştırdığında gaz ve yağ kokusu aldı ve yaklaşık bir ayak çapındaki kozalaklı bir ağaca yaklaşıırken gücün tadını çıkardı. Bıçak kabuğun içinden geçip ete saplanan bir hançer gibi etin içine girdi, kesik bir ameliyat darbesi kadar hızlı ve temizdi. Ve kabarık başlı çam bir sıçrayışla yere inerken, bir sonrakine geçti, hızlandı, kesti, kimsenin yaralanmaması için inişi izledi.

Tohr onun ardından yirmi ayak uzunluğundaki ilk parçayı aldı ve istinat duvarındaki açıklığa doğru sürükledi. Sırada Beth vardı. Z. Payne. Butch. John Matthew ve Xhex. Blay ve Qhuinn. Devam ettiler, montaj hattı gibi çalıştılar, kimse tek kelime etmedi.

Hiçbiri palto ya da iş eldiveni giyme zahmetine katlanmamıştı.

Avuç içleri çizilirken o gövdelere dökülen kan, onların haraçlarının bir parçasıydı.

Sonbahar gecesinin havasında, tatlı çam zifti tütüsü gibi kokuyordu.

Rehvenge gün boyunca planlama konusunda ona yardım etmişti. Symphath geleneğinde cenaze ateşleri iki bölümden oluşurdu: Dokuz adet dokuz ayak uzunluğunda dikey direktten oluşan üçgen bir taban, bunun üzerine dokuz adet altı ayak uzunluğunda sağlam bir platform ve doksani dokuz ayak, altısı altı ayak uzunluğunda olmak üzere doksan altı kütükten inşa edilen bir üst kısım. En üst kısım için, dokuz ayaklı kütüklerin her biri dokuz zemuh (yaklaşık dokuz inç) aralıklarla yerleştirilmiş ve sonraki katmanlar bir alttakinin karşısına dik olarak yerleştirilmiştir.

Amaç, bol miktarda hava akışı ve parlak bir ateş sağlamaktı.

Bu yüzden bu şekilde yapacaklardı - çünkü hiçbiri başka bir alternatif bilmiyordu ve ne Trez ne de Selena bir senfath olmamasına rağmen, herkes kanıtlanmış bir şeyle gitmenin en iyisi olduğunu düşündü.

başarısız olan yerli bir çözümün riskini almak yerine çalışmak.

Sonuç olarak, Rhage altmış beş tane yirmi metreden uzun ağacı kesecekti. Sonra hançer, testere ve diğer aletleri kullanarak dalları ve kabukları soyacaklar ve hepsini evin batısındaki düz çimenlik alana yerleştireceklerdi.

Çalışırken, testere her bir kesikte sanki tasmaı yeni takılmış vahşı bir hayvan gibi zıplarken, Meryem'le olan geçmişine dönüp duruyordu.

Orada, tam orada, Trez'in sevgilisinin başucunda oturduğu yerdeydi. Hayatın, tüm sonsuz permütasyonlarıyla birlikte böyle bir noktaya gelmiş olmasından duyduğu o soğuk korku ve inançsızlığı biliyordu. Eve gitmiş, soyunmuş ve dizlerini kesen elmasların üzerine diz çökmüştü... ve başını bildiği tek tanrıya eğmiş ve Mary'nin kurtarılması için yalvarıp yakarmıştı.

Kâtip Bakire ona gelmiş ve istediğini vermişti, ama çok büyük bir bedel karşılığında.

Meryem kurtulacaktı ama bu armağan karşılığında onunla birlikte olamayacaktı. Bu, inanılmaz kutsamanın karşılığı, mucizenin dengesi idi.

Bu acı göğsünde açılan bir galaksiydi, o kadar derin ve ölümcül bir yaraydı ki, kanamaya başlamadığına şaşırmıştı...

Rhage bir başka ağacın ölü bir şekilde yana devrilmesini izledi

Soğuk zemine baygın.

Trez'in şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

Aradaki fark neydi? İki yıl kadar önce, hastalığından kurtulabilmesi için ondan vazgeçmeye yemin ettiği gece karanlığında... Meryem'i yatak odasının kapısından canlı ve iyi bir şekilde içeri girmiş, iyileşmiş ve kurtulmuş, sağlığına kavuşmuştu.

Ve onunla birleşebilir.

Bir yetişkin olarak bildiği tek güneş ışığı buydu: Sanki üstündeki çatı yok olmuş ve güneş

Sadece onun için yükselmiş, dışisine tutunurken sıcaklık ve ılık ikisinin de üzerine parlamıştı.

İkisi de o anda Kâtip Bakire'nin merhameti sayesinde yeniden doğmuşlardı.

Daha sonra, Meryem'in daha önceki kanser tedavileri nedeniyle kısır kalması nedeniyle, Kâtip Bakire'nin bunun sonsuz yaşam armağanını dengelemek için yeterli olduğuna karar verdiğini öğrenmişti.

Ve böylece Meryem ile o güne kadar birlikte oldular. Trez'e böyle bir mucize bahşedilmemişti.

Selena kurtarılmamıştı.

Tohr ve Wellsie'yi tekrar yaşadım.

Rhage bunu kimseye itiraf etmemiş olsa da, kendisinin ve shellanının neden bağışlandığını anlamıyordu. Özellikle de Kâtip Bakire'nin hayatının erken dönemlerinde kontrolden çıktığı için onu canavarıyla birlikte nasıl lanetlediğini düşününce.

Ve yine de sevgilisini ona geri vermeyi uygun görmüştü.

İrkin annesi sayesinde, Mary'si artık farklı bir seçim yapana kadar ölümsüz olarak var olmakta özgürdü - ki Fade'e gittiğinde olacaktı.

Onların kurtulmuş olması... Tohr ve Trez'in mahkûm edilmesi kadar tesadüfi görünüyordu.

En azından kardeşi hayatına devam etmeyi başarmıştı. Gölge için de aynı şeyi umabilirdi.

"Bunu al," dedi iAm Fritz'e, "Commodore'daki daireme götür. Terastaki cam sürgünün dışına yerleştir."

"Memnuniyetle, efendim," diye yanıtladı uşak. Ancak o zaman

Doggen'ın kaşları kalktı. "Başka bir şey var mı?" "Hayır."

Fritz muayene odasının dışında öylece durup şaşkın şaşkın bakarken, iAm ne olduğunu anlayamadı-

Oh. Doğru ya. Notu bırakmıyordu.

Elini bırakmaya zorlayarak geri adım attı. "Sağ ol dostum."

"Sizin ya da kardeşinizin ihtiyaç duyduğu başka bir şey olursa lütfen beni arayın. Yardımcı olmak için her şeyi yaparım, özellikle de şimdi."

Uşak başıyla selam verdikten sonra koridora yöneldi ve ofisin cam kapısından geçerek gözden kayboldu.

iAm hâlâ yalnız olmasına rağmen etrafına bakındı. Gözlerinin yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı ve bu bağlamda Rhage ve Kardeşler'in neden görev için yalvardıklarını anlıyordu; ayrıca ormanda çalışmayan evin kadınlarının neden yas yemeklerinde geleneksel olarak servis edilen törensel yemeklerin hazırlanmasına yardım etmek için üst kata çıktıklarını da. Ve neden Seçilmişler ile Primale'in kendilerini spor salonuna kapatıp eski ritüelleri yerine getirdiklerini, yaktıkları kutsal mumların parfümlü dumanının eğitim merkezine hem karanlık hem de tatlı bir kokuyla nüfuz ettiğini.

İnanç sistemleri ve geleneklerden oluşan, hepsi de keder çekirdeği etrafında birbirine karışan bir karmaşaydı.

Kardeşi.

Ve ben de burada bekledim.

Önümüzdeki üç saat içinde, erkek çıplak ve kendi kanına bulanmış bir halde ortaya çıkacaktı.

Yas tutan bir erkeğin göğsünün ve karnının işaretlenmesi, ölen dişi eş için yapılan hazırlık ritüelinin en son parçasıydı.

Ve acı çeken kişinin en yakın akrabası olarak, yaraları tuzla mühürleyecek ve onları sonsuza dek ete kemiğe büründürecek olan kişi de benim.

Morton'un en iyileriyle dolu ağır siyah kadife çantayı eline aldı. Altın bir iple bağlanmıştı ve ağırlığı oldukça fazlaydı.

Aklının bir köşesinde, tüm bunların diğer tarafına bakmaktan kendini alamıyordu. Bir sonraki akşam karanlığına.

S'Hisbe'nin yas döneminin sonuna kadar.

Bir süredir, ömür boyu seyahat etmeyi gerektiren bu çözüm üzerinde kafa yoruyordu. Bir zamanlar Rehvenge'e olan tüm borçları silinmişti ve Selena'nın ölümüyle birlikte Trez'in Caldwell'deki işlerini nakde çevirip yollara düşmekte özgür olduğu söylenebilirdi.

Gölge Kraliçe yakalayamadığı bir şeye sahip çıkamazdı.

Ve bu seçenek yapılacak en akıllıca şeydi. Şimdi sorun... Maichen ile olan ilişkisiydi.

iAm kapalı kapıya yeniden odaklanarak kardeşinin sevgilisini sardığını hayal etti ve bir an için Trez'in yola çıkacak durumda olduğunu düşünmeye çalıştı.

Muhtemelen olmayacak.

Kahretsin. Trez'in durumu hepsi için çözecek olması tamamen mümkündü.

Kafasına silah dayayarak.

YEDİ BİR

Trez'in doğduğuna dair hiçbir anısı yoktu.

Ancak muayene odasının kapısına yaklaştığında, yaşadığı deneyimin kendisine ilk elden geri döndüğünü hissetti. Acıdan başka bir şey hissetmeden geçirdiği saatlerin ardından, varoluşsal bir bitkinliğin pençesinde, avucunu panelin çatlak yüzeyine koydu ve fark etti ki, kendisiyle diğer taraftakiler arasında somut bir engel olmasa bile, dışarı adım atmak için bir itme, bir zorlama, onu içinde bulunduğu yoğun zaman kapsülünden çıkaracak bir daralma gerekecekti.

Kollarında Selen'a'yla buraya geldiğinde olduğu erkek ile şimdi olduğu erkek arasında ömürler vardı.

Ömürler.

Ve tıpkı ana rahminde olduğu gibi, artık burada kalamazdı.

Yerine getirmesi gereken son bir görev vardı; bunların hiçbirini için gücü olmadığından değil.

"Selen'a," diye fısıldadı.

Onun kuru dudaklarından dökülen adı, göçün kilidini açan anahtardı... ve dışarı çıktı, onun için en az doğduğu zamanki kadar yeni olan bir dünyaya.

Bebekken olduğundan daha yetenekli değildi. Ve tıpkı doğumunda olduğu gibi... iAm onu bekliyordu.

Kardeşi o kadar hızlı başını kaldırdı ki, erkek başını yaslandığı beton duvara çarptı. "Hey..."

O kara gözler dikey bir tarama yaptı ve Trez kendine baktı. Siyah pantolonu onun kanıyla lekelenmişti.

mum ve gazlı bez lifleri de vardı. Göğsü yaralarla doluydu. Serbest eli pantolondaki şeyle keçeleşmişti.

"Tuz," dedi Trez. "Tuz, ihtiyacımız olan..."

Sesi, ağızlığında kötü bir kamış olan bir klarnet gibiydi. Yine de kaç saattir kraliçesiyle konuşuyordu? O kadar çok dua etmişti ki, tuhaf olan şey duaların ona geri dönmesiydi... mısraları ya da Gölge lehçesini ne konuşmuş ne de duymuş olmasına rağmen-

Yine burada ne işi vardı?

iAm siyah kadife bir çanta uzatırken, "Doğru ya," diye düşündü.

Bojangles vücudunun yere düşmesine izin vermek o kadar kolaydı ki, dizleri sert olması gereken bir darbeyi emiyordu, ama bu fark edilmeyen bir şeydi.

Başını arkaya yaslayarak göğüs kafesini öne doğru eğdi, kendine açtığı kesikler daha da genişledi ve yaralar yeniden açılarak kan akmaya başladı.

"Hazır mısın?" diye sordu iAm onun üzerinden.

Kulağına bile evet ya da hayır ya da... başka bir şey gibi gelebilecek bir ses çıkardı. Ama hazır duruşu her şeyi açıkça anlatıyordu.

Tuz torbanın boynundan tıslayarak çıkıp köprücük kemiklerine çarptığında nefesi çiğ boğazından dışarı fırladı. Akış beraberinde öyle büyük bir acı getirdi ki, kalbi kaburgalarında zıpladı ve ciğerleri spazm geçirdi ama yine de kendi kendine bunun Selena'ya hizmet etmek için olduğunu söyleyerek bu hislere isteyerek katlandı.

Bundan sonra, sonsuza dek onun için işaretlenmiş olacaktı.

Çiftleşme töreninde olanın bu olduğunu tahmin ediyordu ama onun durumunda dışısı artık onunla birlikte değildi. Ve bu kutsal birleşme ritüeli tersine döndüğünde, büyük bir sevinç yerine sadece ezici bir keder duyması anlamlıydı; onunla bir olmak yerine, onsuz yalnızlığını işaretliyordu.

Torbada tuz kalmadığında, hem tercihi hem de zorunluluğu nedeniyle olduğu yerde kaldı. Zorunluluk kısmı, sırtındaki ve omuzlarındaki kasların, belki de kadınla dayanışma içinde, daha büyük olasılıkla son on -ya da on beş miydi? Peki ya seçim kısmına gelince? Her ne kadar ritüellerden nefret etse de, çünkü bunlar kafasının içinde yüksek sesle bağırarak bir "o öldü" çığlığı gibiydi, bitmelerini istemiyordu.

Geçen her an, bu yeni gerçeklikte geçirdiği her dakika ondan bir adım uzaklaşmak demektir. Ve bu küçük artışlar, yeterli sayıda bir araya geldiğinde, kısa süre sonra gecelere, haftalara ve aylara dönüşecekti ... ve bu geçen zaman, kaybının ölçüsüydu.

Bu onu ondan uzaklaştırıyordu.

Onunla son kez ilgilenirken, zihninin bir bölümü takıntılı bir şekilde her şeyi yeniden oynatıyordu. O siyah cüppeli figürün gelip onu kulübünde bulmasından, Selena'yı o diğer yerin parlak yeşil çimlerinden almasına, buraya ilk geldiğinde onun hayatı için savaşmalarına kadar. Ve sonra üst katta, iAm'in yatak odasındaki çöküş.

Tüm bunların son kısmı da tamamlandıktan sonra yapacağı ilk şey, dizlerinin halınının tam olarak neresinde olduğunu görmek için üst kata koşmak olacaktı.

"Fritz'e söyle süpürmesin," diye ağzından kaçırdı. "Ne?"

Başını zorla düzleştirdi ve göz kapaklarını açtı. "Fritz'e söyle, odanı süpüremez."

"Tamam." Bu kelime, çıkıntıdan atlayan birine söylenebilecek türden bir sakinleştirmeye söylenmişti. "Pekâlâ."

Trez göğsüne baktı. Her yerinde granüller vardı; bazıları beyaz, bazıları pembe ya da kandan kaynaklanan kırmızı.

Doggen'ın bu gece temizlik konusunda etkili olmaması için dua etti. Sadece olayın tam olarak nerede gerçekleştiğini hatırlaması gerekiyordu. Aşağıya yaptığı yolculuğu hatırlaması gerekiyordu.

Kliniğe, muayene masasının yanındaki sandalyenin nerede olduğunu ve ona ne söylediğini. İğnelerin yapıldığı iğnenin neye benzediğini. Nasıl... her şey olmuştu.

Bu hastalıklı bir hayranlıktan kaynaklanmıyordu. Daha çok, ona dair hiçbir şeyi kaybetmek istemediği inancıydı.

Tek bir anı bile yok.

Ayağa kalkmaya çalışırken mırıldandı: "Bir-" "Bitti."

Trez başını salladı ve eliyle işaret etti. "Hayır, hayır, dinle. Bana bir balta lazım... ya da testere..."

"Trez. Beni dinle."

"...ve biraz benzin veya gazyağı..."

"İşte, neden onu bana vermiyorsun?"

"Ne?" Sağ bileği kardeşi tarafından nazikçe yakalandığında kaşlarını çattı ve yere baktı. Hançeri hâlâ elindeydi. "Ah."

Yumruğunu bırakmasını emretti.

Hiçbir şey kıpırdamayınca daha çok denedi.

"Bırakamıyorum." "Elini ters çevir." iAm parmaklarını teker teker

Bir. "Al bakalım."

Erkek silahı açılı bir şekilde kemerine sokarken, Trez beynini çalıştırmaya çalıştı. "Ama buna bir şey için ihtiyacım olabilir.

."

"Kardeşler ve dişileri ateşin icabına baktılar."

Trez gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Son üç saattir inşa ediyorlar. Her şey hazır."

Makosen ayakkabılarının içinde sallanırken gözlerini kapattı ve "Onların hakkını nasıl ödeyeceğim?" diye fısıldadı.

"Al, şu ceketini giy, donuyor olmalısın."

Rhage Mary'sine baktı. "Özür dilerim mi? Ne dedin sen?"

Elinde bir parka tutuyordu. "Rhage, burası otuz iki derece. Tek giydiğin bir kas tişörtü."

Ondan şüphe ettiğinden değil ama çıplak kollarına baktı.
"Oh. Sanırım haklısın."

"Bunu sana takmama izin ver."

Ona bir çocukmuş gibi davrandığının farkındaydı ama bir şekilde bu sorun değildi. Ve kadın kollarından birini bir kolun içinden geçirip paltosunun bedenini onun etrafına sardığında, onun dilediğini yapmasına izin verdi.

Palto. Palto yok.

Onun için fark etmezdi.

Gözleri ateşin üzerinde gezindi. Tahmin ettiğinden daha yüksekti, bahçelerin ve havuzun ötesindeki düz çimenlik alanda küçük bir ev gibi yükseliyordu. En üst seviyeye ulaşabilmek için merdiven benzeri bir yükselti inşa etmek zorunda kalmışlar ve bir tartışmadan sonra Rehvenge'in tavsiyesine uyarak tabanı benzinle ıslatmışlardı.

Diğer herkesle birlikte o da rüzgârın ters yönünde duruyordu.

Oldukça kalabalık, diye düşündü. Evde yaşayan herkes. Tüm hizmetçiler. Ayrıca tüm Seçilmişler.

"Ve sana eldiven getirdim," dedi Mary.

Kadın onun eline uzandığında, adam başını salladı.
"Sadece içlerine kan akıtacağım."

"Fark etmez. Zaten donmuş olabilirsin."

"O kadar soğuk mu?" Bekle, ona zaten hangi sıcaklıkta olduğunu söylememiş miydi?

"Evet," diye fısıldadı. "Hava mevsim normallerinin dışında soğuk."

"Doğru gibi görünüyor. Sıcak olması gerektiğini düşünmüyorum... bu olmaz... Bence biz de incinmeliyiz."

Bu yüzden parkasız olmayı gerçekten tercih ederdi. Ama Shellan'ı inkar edemezdi-

Gözünün ucuyla beyaz bir parıltı yakaladı.

Etrafında dönerken nefesi boğazında düğümlendi. Trez kütüphanede hep birlikte kullandıkları kapıdan çıkmıştı; iAm onun arkasındaydı.

Ve böylece son yürüyüş başladı.

Kendisi için çok değerli olan şeyi taşıyan Gölge, çimenlikte adım adım ilerleyerek üzerinde çalıştıkları şeye yaklaştı. Hiç konuşmadan, ama bir tür grup düşüncesiyle, toplanan herkes iki sıra oluşturarak ona bir koridor sağladı.

Trez değişmişti, ama iyi anlamda değil. Yetersiz yiyecek ve suyla bir ay süren bir yürüyüşe çıkmış biri gibi, büzüşmüş, bitkin bir yankıya dönüşmüştü, yüzü çukurlaşmıştı, aurası hastalıklı olmasa da hastalıklı gibiydi.

O geçerken Rhage ürperdi.

Yaptıkları derme çatma merdivenler Trez çıktıkça gıcırdıyordu ama Rhage basamakların parçalanacağından endişe etmiyordu. Tohr'la birlikte onları birkaç kez test etmişlerdi.

Ve tuttular.

Ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne karşı silüetini oluşturan Trez'in karanlık şekli, akşam için ortaya çıkan yıldızların önünü kapatıyor, sanki bir tanrı evrenin dokusuna bir makas atmış gibi galaksiden bir kesit açıyordu.

Eğilerek onu ortaya yerleştirdi. Sonra bir süre yukarıda kaldı ve Rhage onun bir şeyleri düzenlediğini hayal edebiliyordu. Son bir veda ediyordu.

Bu tür şeylerin gözlerden ve kulaklardan uzak olması iyi bir şeydi. Destekleyici bir ortamda bile bazı şeylerin mahremiyete bırakılması en iyisiydi.

Her şeyi aydınlatmak için kullanacakları meşale Mezar'dan gelmişti. V sanctum sanctorum'a gitmiş ve büyük salonda sıralanmış olanlardan birini almıştı; bu da Gölge'yi ve kaybını onurlandırmanın bir başka yoluydu. Trez sonunda tam boyuna uzanıp çitaları aşağı indirdiğinde Tohr şeyi ateşe verdi, alevler başının üzerinde canlandı, esen soğuk rüzgârdan yılmadan daha da yayılmaya hazırdı.

Ateşin dibinde Trez meşaleyi aldı ve iki erkek konuştu. Titrek ışıktaki Trez'in göğsünün vahşice kesilip mühürlendiği ve pantolonunun ön kısmında tuz, kan ve balmumu olduğu açıkça görülüyordu.

Geçen zamanın bir saat ya da takvimden başka bir şeyle not edilebilmesi ne tuhaf: Bu giysinin ve etin durumu, erkeğin ölüsüyle ilgilenerek geçirdiği saatleri anlatıyordu.

Ve sonra Tohr, Sonbahar'ın yanında tekrar sıraya girdi. Trez ateşe baktı. Tepesine kadar baktı.

Uzun bir süre sonra üçgen tabanın noktalarından birine gitti, eğildi ve-

Ateş sanki kafesten kurtulmuş vahşi bir hayvan gibi havalandı, benzin yollarında hızla ilerledi, kendi beslenme biçimini buldu ve yemeğine başladı.

Trez bir adım geri çekildi, meşale hâlâ yandığını unutmuş gibi yanına düştü.

Hızlı bir hamleyle iAm içeri girip o şeyi çıkardı ve tam arkasını döndüğü sırada Trez bağırmaya başladı.

Kireçli odun dumanı, turuncu kıvılcımlar ve ateşten parmaklar gece gökyüzüne yükselirken, Trez öfkeyle çığlık attı, gövdesi kalçalarının üzerinde öne doğru çıktı, bacakları kendini sığağın içine atmak üzereymiş gibi aşağıya indi.

O daha düşünmeden Rhage yerinden fırladı ve adama doğru koşmaya başladı; iAm elinde meşaleyle bunu kesinlikle yapamazdı. Kollarını Gölge'nin leğen kemiğine dolayarak Trez'i kaldırdı ve bir metre kadar geriye itti.

Rüzgâr hâlâ arkalarından gelip bir şeyleri sürüklüyor olsa bile, sıcaklık muazzamdı.

Trez ne yerinin değiştirildiğini ne de rüzgârın yön değiştirmesi halinde hâlâ kül olabileceği gerçeğini fark etmiş görünüyordu.

Ateşin başında kükrüyordu, boyun kasları dışarı fırlamış, göğsü aşağı yukarı inip kalkıyor, vücudu Rhage'ın tuttuğu demir çubuğa karşı ileri fırlıyordu.

Orada oldu Hayır izleme ve hassas
kelimeler, ama muhtemelen hiç yoktu.
Bazen dil yeterince ileri gidemezdi. Tek
yapabildiğin çığlık atmaktı.

YEDİ İKİ

"Aslında... sanırım burada kalmayı tercih ederim."

Paradise konuşurken masasından başını kaldırdı. Babası karşısında duruyordu, az önce ona verdiği rapor sersemlemiş gibi yanına düşmüştü.

"Ama elbette eve dönmek istersiniz."

Bekleme odasında kimse yoktu -aslında evde de Vuchie ve diğer personel dışında kimse yoktu. Kardeşlik yerleşkesinde bir şey olmuştu ve Wrath, kendisi ve Kardeşler yas tutmaya başladıkları için sonraki birkaç gece için tüm randevuları iptal etmişti. Ayrıntıları bilmiyordu ama her ne olduysa aniden olmuştu.

Savaşta ölen biri olmaması için dua etti.

"Burada gerçekten... mutluyum." Bu tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. "Kendi alanımın olmasını seviyorum."

Babası etrafına bakındı ve sonra bir sandalye getirdi. "Cennet."

Ah, evet. Onun "ciddi ol hayatım" sesi. Ve genellikle, o böyle başladığında, sanki pater familias sesi yerçekimini yenecek kadar merkezkaç kuvvetine sahipmiş gibi, oturduğu koltuğa geri çekilirdi.

Bu gece olmaz. "Hayır," dedi. "Eve gelmeyeceğim."

Oh... harika. Daha da kötü bir şey olduğu ortaya çıktı: Şimdi gözlerinde alevlenen acı.

Ellerini yüzüne götürdü. "Lütfen yapma." "Ben sadece... Anlamıyorum."

Hayır, öyle düşünmüyordu. "Baba, bana ait bir şeye ihtiyacım var ve bir eş ve genç bir kızdan bahsetmiyorum."

ve bir yerlerde büyük bir ev."

"Aile sahibi olmak utanılacak bir şey değildir."

"Bir kadın kendi hayatını yaşamak istiyorsa da bu utanç verici olmamalı."

"Belki doğru kişiyle tanışırsan-"

Ellerini masaüstüne indirdi, klavyesinin kenarına çarptı ve zıplamasına neden oldu. "Çiftleşmekle ilgilenmiyorum. Asla."

Bunun üzerine soldu. Sanki kız ona öğle vakti çıplak koşmak istediğini söylemiş gibi.

"Sunum sezonunuz yaklaşıyor." "Artık bir işim var."

Uzun bir sessizlik oldu, adam onu ölçtü ve kadın hiç tereddüt etmedi. "Bu tartıştığımız için mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki ne değişti Paradise?" "Ben değiştim."

Yenilgi babasının omuzlarını büktü ve işte o zaman, Eski Yasalara göre her ne kadar onun ghardian'ı olsa da, aslında onu hiçbir şey yapmaya zorlayamayacağını anladı.

Ne yazık ki, bu muhtemelen çok gecikmiş bir adımdı.

"Eğitim merkezi programıyla mı ilgili?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır. Bu, bana dayatılan şeyler yerine kendi hayatımda seçimler yapmamla ilgili. Ben sadece... Özgür olmak istiyorum."

Babası başını salladı. "Sanırım ben farklı bir nesilden geliyorum."

Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak onlara yaslandı ve başvuru için gelen, adını söyleyen ama elini sıkmayı reddeden o sivil erkeğin söylediklerini düşündü.

Ön kapı her açıldığında kendini ararken bulduğu kişi.

"Bu güvenlikle ilgili, baba."

"Pardon?"

"Eğitim kursuna katılmak istiyorum. Sanırım kendimi nasıl savunacağımı bilmek istiyorum. Bu, şehir merkezine gidip avcılarla dövüşeceğim anlamına gelmiyor. Yine de, başıma bir şey gelirse, bununla başa çıkmak için çok daha hazırlıklı olacağım anlamına geliyor."

"Tamamen korunuyorsunuz. İster burada ister evde olun-"

"Ama ya başka yerlere gitmek istersem?"

Bir sonraki sessizlik dalgası vurduğunda, onun zihninde nerede olduğunu biliyordu. Nadiren yüksek sesle söylese de, erkeğin sevgili Shellan'ının vefatıyla ilgili özlediği pek çok şey arasında, mahmeninin bu gibi garip konuşmalara katılabilmesini dilediği her zaman onun için açıktı. Bir dışının araya girmesinin daha uyumlu sonuçlar doğuracağını varsayıyor gibiydi; bu da onun için her zaman geçerli olan bir sonuçtu çünkü asla doğrulanamazdı.

Belki de mahmenleri böyle anlarda ona yardım ederdi. Belki de etmezdi.

O iç çekişin içinde çok şey vardı.

Yanı başında telefon çaldı ve ilk çalışta ahizeye yöneldi, çünkü hatta her ne varsa onunla uğraşmak bu tür aile dinamiklerinden daha kolay olacaktı.

"İyi akşamlar," dedi.

Hafif bir duraklama oldu ve ardından tuhaf aksanlı bir erkek sesi Eski Dilde, "Burası Gazap oğlu Gazap'ın seyirci evi," dedi.

Kaşlarını çattı ve aynı şekilde cevap verdi. "Evet, öyle. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Wallace Caddesi on altı numara sekizde bulunuyor."

Erkek ona adresi verirken, kız babasına baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kralınıza önemli bir mesaj iletebilirsiniz. Eğer Gölge Meshedilmiş Kişi TrezLath'ın velayetini yarın gece yarısına kadar teslim etmezse

s'Hisbe'nin hükümdarı, En Kutsal Ruhu Kraliçe Rashth, söz konusu erkeğin barındırılmasını halkımıza karşı bir savaş ilanı olarak yorumlayacaktır. Kutsal çiftleşmenin, yas dönemini takip eden ilk gece Gölge tahtının varisi ile gerçekleşmesini amaçlamaktadır. Buna uyulması tüm vampirlerin kanının dökülmesini önleyecektir. Uyulmaması ise zaten kuşatılmış olan halkınızın başına bir bela açılmasını sağlayacaktır."

Tıklayın.

Ahizeyi kulağından çıkaran Cennet, sadece iki kare başlı siyah plastik tutamağa bakabildi.

"Cennet mi?" dedi babası. "Neydi orası?"

"Bunun bir şaka olmadığını varsayarsak..." Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Gölgeler savaş ilan ediyor... bize."

YEDİ ÜÇ

Bir süre sonra Trez artık dışarıda olmadığını farkına vardı.

Aslında, malikanenin üçüncü katındaki yatağında oturuyordu, avuç içleri dizlerinin üzerindeydi, hareket etmemesine rağmen vücudu bir şekilde hala hareket halindeydi.

Ateş kendi üzerine çökene ve alevler sönene kadar ateşin yanında kaldıktan sonra, biri onu buraya getirmiş olmalıydı.

Duş sesi miydi o?

iAm banyonun kapısında belirdi. "Dur sana yardım edeyim."

"Her zaman yaptığın bu değil mi?" diye mırıldandı Trez. "Eğer roller tersine dönseydi..."

Kardeşi yaklaşırken Trez'in tek yapabildiği, iAm sanki bir devmiş gibi erkeğe bakmaktı.

Duyguları yorgunluğundan dolayı kabarmıştı.

"Sen," dedi Trez usulca, "tanıdığım en iyi erkeksin."

iAm kısa durdu. Boğazını temizledi. "Ah... hadi şu pantolonu çıkaralım, tamam mı? Ve sen söylemeden önce, evet, aç olmadığını biliyorum ama sana biraz yiyecek ve evet, biraz alkol getirdim."

iAm elini uzattığında Trez gözlerini kırptırdı ve Selena'nın boşlukta donup kaldığını, sürekli onu tutup kurtarmasını beklediğini gördü.

Ama yapamamıştı.

Başını eğerken gözyaşı dökemeyecek kadar yorgundu ve hayatının geri kalanında bu kadar kötü hissedeceği duygusu

Doğal yaşam, içi çivili çelik bir giysi gibiydi. "Hadi," dedi iAm kırılan bir sesle.

Trez refleks olarak kendisine sunulanı aldı, ne kirli vücudunu ne kirli pantolonunu ne de yemeği umursadı.

Ama içki... şimdi, bu yardımcı olabilir.

En azından bu yüzden bayılabilirdi.

Banyoya girdiklerinde, yatağının başucundaki cep telefonu çalmaya başladı ve bir an durup, "Ne kadar tuhaf," diye düşündü.

Ama bu normaldi, değil mi? İnsanlar bir şey istediklerinde, bir şeye ihtiyaç duyduklarında, paylaşacak haberleri olduğunda ya da sadece kontrol etmek istediklerinde insanları ararlardı.

Hatırla, dedi kendi kendine. İşler böyle yürüyordu... Bir dahaki sefere bilinçli bir düşünceye sahip olduğunda düşün altında çıplak adım atıyordu.

Ow.

Elindeki tek şey buydu.

Sadece... ah. Tüm o su göğsündeki yaralara girerken.

Adamın gömleğinin önü ve kolları sıırılsıklam olmasına rağmen eğilip saçlarını ve vücudunu yıkayan iAm'di.

Ve sonra dışarı çıkıyorlardı ve havlu zamanıydı.

Bir sonraki kontrolünde, yatakta oturuyordu, yorganı beline kadar katlanmıştı ve yanında bir tepsi yemek vardı. iAm yatağın kenarındaydı, ağzı hareket ediyordu.

Trez garip bir yer değiştirmeye kardeşini uzaktan izledi, zarif el hareketlerini, endişeli ifadesini, zeki gözlerini gözlemledi.

"İyi olacağım," dedi Trez bir sükûnet oluştuğunda.

Kardeşinin ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama konunun kendi refahı olduğundan oldukça emindi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Trez yolun karşısındaki kapıya bakarken sordu. "Herkes... teşekkür eder misin? Benim için mi?"

Yaptıkları şey için mi? O kadar yorgundum ki... Bunu nasıl inşa edeceğimi bilmiyordum."

Oraya bir isim eklemeye gerek yok. iAm ne hakkında konuştuğunu biliyordu.

"Yaparım. Tabii ki."

"Ve biraz ara vermeni istiyorum." "Pardon?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bu gece değil." Ellerini esnetti ve ön kollarındaki, omuzlarındaki acıyı hissetti. Tüm o bandajları sarmak, işe başlarken farkında olmadığı bir efor sarf etmesini gerektirmişti. "Ben çok... her şeyim. Çok fazla her şeyim."

iAm ona bir çift lazer ışını ile vurdu. "Emin misin? Burada seninle uyuyacaktım."

"Teşekkürler, ama yalnız zaman geçirebilirim. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, hayır, aptalca bir şey yapmayacağım. Tüm silahlarımı alabilirsin."

"İnanır mısın, çoktan yaptım bile."

Aklına Selena'nın ilk hastalandığı gece kafasına silah dayanmış haldeki görüntüsü geldi. "Evet, yapardım."

Ama adamın bulamayacağı en az bir kırklık vardı. Jakuziyi parçalara ayırmadığı sürece.

iAm tekrar konuşmaya başladı ve Trez kabalık etmek istemediği için farklı yerlerde başını sallayarak onun gidişini izledi. Zihni yine dalıp gitmişti ve ne olduğunu anlayamadan gözleri de onu takip ederek kafasının içinde geri dönüyordu.

Sonra bildiği tek şey, dümdüz uzandığı oldu.

iAm'in sesi yukarıdan geldi, Tanrı'nın ya da belki bir sinema spikerinin sesi gibi: "Işığı açık bırakıyorum."

Sanki dört yaşındaymış gibi.

"Teşekkürler..."

Trez teşekkür konuşmasının yarısında baygınlık geçirirken iAm kardeşinin başında durdu. Adamdan yumuşak bir horlama sesi yükselirken başını salladı.

Kardeşi bir süre daha böyle olacaktı.

Yatağın ayak ucuna bakınca yerde çıkardığı pantolonu gördü ve gidip aldı. Erkeğin uyandığında gördüğü ilk şeyin onlar olmaması muhtemelen en iyisiydi ve iAm onları atmayı tercih ederdi. Ancak ölümün önemli bir sembolü olabilecekleri fikri onu durdurdu ve katlayıp dolaptaki bir rafa koymakla yetindi.

Trez'i bir kez daha kontrol etti. Ama bir sandalye çekip önümüzdeki dört, altı ya da on saat boyunca adamın nefes alışını izlemek dışında burada yapabileceği bir şey yoktu.

Odadan çıkarken, kapı aralığında tekrar durakladı. ... ve Trez'in çoktan ölmüş gibi görünmesi dışında onu endişelendiren hiçbir şey görmedi.

Evet. Yanlış bir şey
yok. Aynı tas aynı
hamam.

Tanrım, kusmak istedi.

İkinci kata inerek Wrath'ın çalışma odasının açık kapılarına yöneldi. Tüm Kardeşler ve savaşçılar oradaydı, bazıları oturuyor, bazıları volta atıyor, birkaçı da duvarlara yaslanıyordu.

Konuşmayı kestiler ve ona baktılar.

Selamlamak için elini kaldırdı. "Hepinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Üst katta yattığınızı bilmek istersiniz diye düşündüm. Yaptığınız her şey için çok minnettar ve bunu size bildirmemi istedi."

Bazı mırıltılar vardı ama bir şeyler ters gidiyordu. Hem de çok.

"Neler oluyor?" dedi yavaşça.

Gazap, süslü masanın arkasındaki süslü tahttan seslendi. "Bir dakikalığına buraya gelip kapıları kapatabilir misin?"

Demek onu bekliyorlardı. "Ah,
evet. Sorun değil."

Hepsini içine kapattıktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Söyle bana. Ve her ne ise saçmalama. I

ne sabrım ne de enerjim var."

Wrath siyah güneş gözlüklerini ona doğrulttu. "Yaklaşık yarım saat önce seyirci evinden bir telefon aldık."

"Tamam."

"Şahıslar kendilerini tanıtmadı. Ancak S'Hisbe'den oldukları aşikâr. Sonuç olarak, ya yarın gece yarısı kardeşinizi teslim ederim ya da Kraliçe sadece bana ve Kardeşlere değil, tüm vampirlere savaş ilan eder."

iAm gözlerini kapattı.

Bunun olacağını görmeliydi. Gerçekten görmeliydi.

Bir sonraki dram bombası önüne düşmeden önce on dakikayı gerçekten kullanabilirdi.

Nefesini bırakarak mırıldandı: "Orospu çocuğu-" "Ama ondan vazgeçmeyeceğiz."

iAm'in göz kapakları açıldı. "Ne?"

Wrath güçlü kollarını masaya dayadı ve dişlerini göstererek eğildi. "Ben tehditlere cevap vermem. Ve eğer iş oraya varırsa savaşa girmeye hazırız - ama sonuç ne olursa olsun, o erkeği hiçbir yere teslim etmeyeceğim. Nokta."

Alçak bir hırıltı havada titreşirken, iAm etrafına bakındı.

Selena'nın öldüğü andan beri ağlamamıştı, kardeşinin arkasından evin arkasından çıkıp ateşe doğru yürürken bile ağlamamıştı. Sanki Seçilmiş öldüğünde, taşımak zorunda olduğu yükün altında kalan o parçasının elektrik sigortası atmış, göğsünün ortasındaki ışıklar sönmüştü.

Ancak şimdi, odadaki erkeklerin kararlı ve saldırgan bakışlarıyla karşılaştığında, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı.

Görünüşe göre, onlarca yıl kabilesiz kaldıktan sonra, o ve kardeşi kabilelerini bulmuşlardı.

Bu gururlu savaşçılar ve dişileri, dünyada kendi başlarına kalmış iki yetimi evlat edinmişlerdi... ve kendilerine ait olanı korumak için ölümüne savaşmaya hazırldılar.

Titreyen bir nefes alarak kendini topladı ve erkek onu göremese de başını Wrath'a doğru salladı. " z r dilerim, bunu yapmana izin veremem-"

"Affedersiniz?" diye ısırdı Kral. "Bana işimi anlatmaya  alışmadığınızı biliyorum."

"Ama Gölgeler şunu yapabilir..." Onları aşağılamak istemediği için boğazını temizledi. "Halkımın neler yapabileceğini anlamıyorsunuz."

Normal vampirlerin yapmadığı numaraları vardı.

Wrath kana susamış bir şekilde gülümsedi. "Belki de m ttefikimle tanışmamışsındır?" Kral elini yana doğru savurarak Rehvenge'i işaret etti. "Tanıştırmama gerek var mı?"

Rehvenge'in ametist gözleri soğuktu. "Halkımın lideri olarak başvuracak kaynaklarım yok değil ve sizi temin ederim ki Kraliçe'nin getireceği her türlü saldırıya karşı koyabilecek g  teyiz."

Sempatiler, diye düşündüm. İsa...

Gazap odaya şöyle bir baktı. "Savaş mı istiyor? Ona bir tane vereceğim ve garanti ederim ki, oğlumuzu almaya çalışırsa ona yapmaya hazır olduğum şeyle karşılaştırıldığında, yakıp yıkma politikası lanet olası bir Pazar yemeği gibi görünecek."

Bunun  zerine, iAm'in tek yapabildiği orada durmak ve bir aptal gibi göz kırpmak oldu.

Tanrım. Lanet olsun.

Bu, neredeyse o kadın için üzülmesine yetecek bir şeydi.

YEDİ DÖRT

Yaklaşık yirmi dakika sonra iAm Commodore'daki dairenin terasında belirdiğinde, Fritz'e getirmesini söylediği notun hâlâ cama yapıştırılmış olduğunu gördü. Notu soydu, açılmış ve okunmuş olduğunu gördü ve deri ceketinin içine koydu.

Sonra bir şeyleri açtı ve zihniyle bazı ışıkları yaktı.

Işık parladığında, gözleri tam olarak alışana kadar gözlerini kırptırdı. İçeri giren soğuk rüzgârlar perdeleri dalgalandırdı ve hatta kanepenin üzerindeki bir yastığı devirdi. İçeri girerken sürgüyü arkasından kapatmadı.

Ceketini çıkarıp etrafta volta attı.

Vicdanı rahat değildi. Hem de hiç. Kabilesini bulduktan sonra kendisi ve kardeşi için savaşa girmeleri mi? Bununla yaşamak çok zordu. Evet, elbette, Kardeşlerin hepsi koca oğlanlardı, özel eğitilmişler ve kışlarına kadar zırhlıydılar ve arkalarında sempatizanları vardı.

Ama insanlar ölecekti.

Bu, silahlandırılmış çatışmanın doğasıydı.

Diğer çözüm her neyse, onu bulmak zorundaydı. Hızlı-
"Ben?"

Maichen'in sesi duyulur duyulmaz arkasını döndü.
"Tanrım, buradasın."

Zavallı kadına bir "hi-how're-ya" bile demeden yanına gitti ve onu kendine doğru çekerek sıkıca tuttu. Tüm giysilere rağmen, onun vücudunu hissetti.

Onun sıcaklığını, ruhunu içti ve ihtiyacı olan enerjiyi ondan aldı.

Geri çekilerek kadının kapüşonunu çıkardı ve başını tutarak onu öpmek için yanına getirdi. "Tanrı'ya şükür."

"iAm, ne oldu?"

Aceleyle onun ellerini tuttu. "Beni dinlemeni ve dikkatle dinlemeni istiyorum. Seni güvenli bir yere götürmek istiyorum."

"Ben, seninle gelemem."

"Bölge güvenli değil."

Sustu. Kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

Lanet olsun, ihtiyacı olan son şey Kraliçe'yle arasındaki kazanını olmayan durumu düzgün bir şekilde halletmezse Maichen'in yaralanabileceği ya da ölebileceği gerçeğiydi: Eğer s'Hisbe ile bir savaş çıkarsa kimse kurtulamayacaktı ve Wrath ve Rehv ile konuştuktan sonra, bu iki liderin de Gölgeler'e yaşadıkları yerde saldırmaya hazır olduklarını biliyordu.

Yarın gece yarısı.

"Olaylar çok yüksek seviyelerde gerçekleşiyor. Saray yeterince güvenli olmayacak-"

"Saldırıya mı uğrayacağız? Kim tarafından?" "Bu konuya girmek istemiyorum."

Sertçe geri adım attı. "Sorun nedir?"

O anda koridordan bir figür geldi, siyahlar giymiş devasa bir figür.

"Vay, vay, bu bir sürpriz," dedi S'Ex. "Prenses."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra iAm omzunun üzerinden açık sürgüye baktı ve dördüncü bir kişinin daireye girip girmediğini merak etti. Son zamanlarda olayların nasıl geliştiğini düşününce? Evet, Kraliçe'nin kızı kesinlikle sebepsiz yere buraya gelmiş olabilirdi.

Her şey kontrolden çıkmıştı.

"Kendinizi henüz doğru dürüst tanıtmadınız mı?" dedi s'Ex. "Bu şerefi bana bahşeder misiniz, Yüce Ekselansları?"

iAm başını sallarken, belki de başka bir açıklaması olduğuna karar verdi: s'Ex açıkça lanet olası aklını kaybetmişti. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Yani sana söylemedi mi?"

iAm tekrar Maichen'e baktı. "Bana ne söyledi? O benimle ilgilenen bir hizmetçi."

"O senin kardeşinin nişanlısı." Kraliçe'nin celladı odaya girerek ikisini de takip etmeye başladı. "Ve saray kanunlarına göre, onun yüzünü gördüğün için seni öldürmek zorundayım." Erkek eğildi ve sesini sahne fısıltısına düşürdü. "Gerçi onu karşılama şekline bakılırsa... muhtemelen bundan çok daha fazlasını görmüşsündür diye düşünüyorum. Öyle değil mi? Tabii seninle burada sadece çamaşırlarını yıkıyormuş gibi yapmak için buluştuğuna inanmamı istemiyorsan?"

Soğuk. Başının üzerinde, omuzlarında, göğsünde, ayaklarına kadar soğuk.

iAm anında soğudu.

s'Ex pek çok şeydi, ama nadiren olduğu bir şey vardı ... kızgındı. Ve erkek, karşısında duran dişiye fena halde kızgındı, sanki hepsini hiçbirinin üstesinden gelemeyeceği bir duruma sokmuştu.

Eğer gerçekten bir hizmetçi olsaydı? Umurunda olmazdı. Hizmetçi sınıfına, işlevlerini yerine getirme becerilerinin üzerinde bir değer verilmezdi - Ex onu Bölge'ye geri gönderip cezalandırılmasını emredebilirdi ama bu kadar öfkelenmezdi.

Maichen'e dönen iAm, bakışlarını ona dikti. Son derece sakın bir sesle, "Sana bir kez soracağım, sadece bir kez ve bana karşı dürüst olmak için bir daha asla şansın olmayacak. O yüzden bu soruya ne cevap vereceğini düşünmek için acele etme. Kim. Sen. Sen."

O n u n cevabını beklerken, söylediği özel bir şeyi düşündü. O zaman o da

tam tersi bir şekilde. Şimdi mi? Kadının kendi gerçeğini ima ettiğinden korkuyordu; sadece bunu fark etmemişti.

Sen ve ben eşitiz.

Hayır, demişti, ne yazık ki değiliz.

Prenses Catra vin SuLanah etl MuLanen deh FonLerahn iAm'ın gözlerinin içine baktı. Sesi her ne kadar rahatlamış gibi görünse de, hiç de öyle değildi. Kendi sonucuna varırken derisinin altında öfke kaynıyordu ve belli ki kendini gösterecek cesareti olup olmadığını görmek için bekliyordu.

Cellada, "Bize bir dakika izin ver," dedi. "Hiç sanmıyorum, Prenses."

"Bu odadan çıkacaksın ve ben seni buraya geri çağırana kadar" -açık kapıyı işaret etti- "dışarıda bekleyeceksin."

s'Ex'in gözleri kısıldı, nefret parıltısı ona doğru parladı. "Sahip olmadığın kaslarını esnetme, dişi."

"Ve sana beni test etmemeni tavsiye ederim. Sonuçtan hoşlanmayacaksınız - ya da hayatta kalamayacaksınız."

Ona sert bir bakış fırlattığında, s'Ex'in üst dudağı geriye kıvrıldı ama umurunda değildi. O bir katildi ve çok güçlü bir erkekti ama s'Hisbe'nin gelenekleri tarafından yönetiliyordu ve her zaman da öyle olacaktı. Onunla ilgili anlaşılmayan şey de buydu; bir kez bile tahrik olmadan öldürmemiş ya da sakat bırakmamıştı. Ve uzun zamandır onun kendisini annesine sevgiden değil, politik olarak dengeleyici bir etki sağlamak için verdiğinden şüpheleniyordu.

Perde arkasında oynadığı gerçek rolü çok az kişi tahmin edebilirdi ama o bunu biliyordu, çünkü onca yıl boyunca gizlice dinlemişti.

Yine de sarayda sahip olduğu nüfuza rağmen, annesini hiçbir şekilde devirmeye ya da azaltmaya çalışmamıştı.

Bunun yerine, her zaman onların yollarını destekledi. Onları korudu.

Onları besledi. "Git,"

diye bağırdı.

S'Ex bir küfür savurarak arkasını döndü ve yürüdü. Sürgüye ulaştığında mırıldandı, "Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok, iAm. İyi eğlenceler."

Dışarı adım atıp kapıyı kapattı. Ve tam olarak kadının ona kalmasını emrettiği yerde durdu.

Gözlerini kapatarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Gün boyunca hiç uyumamıştı ama saatlerce vicdanıyla boğuşmuştu. Ve daha önce buraya geldiğinde, kararını vermişti: iAm'e tamamen ve bütünüyle aşıktı.

Ve işleri bu kadar ileri götürmesinin korkunç bir hata olduğunu biliyordu.

Ona söylemenin zamanı gelmişti... ona dokunmadan önce. Ondan sonra, muhtemelen bir kez daha kendini kaybedecekti.

Boğazını temizleyerek, "Ben-" dedi.

"Aslında," diye araya girdi iAm, "zahmet etme. Az önce ona yaptığın o küçük hareket, ihtiyacım olan açıklama için yeterli." Sözünü kesti ve ellerini başının üzerinde gezdirerek yürümeye başladı. "Aklından ne geçiyordu-"

"Bunun olmasını istememiştim."

"Hadi ama Prenses, kayıp sikimin üstüne mi düştün? İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

Kaşlarını çattı. "Bu ifadeyi tam olarak anlamadım ama ses tonunuza bakılırsa, böyle bir kabalığın gerekli olup olmadığını sormak zorundayım-"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sen nişanlısın. Kardeşimle. Ve bana yalan söylemekle kalmazın, beni becerdin!"

Catra kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Belki de bunu gerçeği yansıtacak şekilde yeniden ifade etmek istersiniz."

"Yani yalancı olduğun kadar hayalperest misin? Harika. Muhteşem."

Tam olarak neye itiraz ediyorsunuz? Senin yalanlarına mı yoksa bizim sevişmemize mi?" "Eğer doğru hatırlıyorsam, senden neredeyse hiç faydalanılmamıştı.

benim tarafımdan. Ve sen de bunu böyle söylüyorsun." Kalçalarını öne doğru uzattı. "Gerçekten de, adımı söylerken sesinizin kulağıma nasıl geldiğini tam olarak hatırlıyorum."

Geri çekildi. Birkaç kez göz kırptı. Sonra o da eğildi. "Ama bu senin adın değildi, değil mi? Bildiğim kadarıyla bir hizmetçiyle yatıyordum, lanet olası tahtın varisiyle değil!"

"Benimle yatıyordun!" Kendi göğsüne vurdu. "Birlikte olduğun kişi benim!"

"Saçmalık! Gerçekte kim olduğunuzu bilseydim farklı seçimler yapacağımı bir an bile düşünmediniz mi? Yoksa kimliğiniz hakkında yalan söylediğinizde ve bekaretinizi yanlış kardeşe kaptırdığınızda bunun sonuçları olacağını bir buçuk dakika bile anlayamayacak ya da umursamayacak kadar bencil ve kendini beğenmiş misiniz, Yüce Ekselansları!"

"Bu kadar ileri gitmesini istememiştim!"

"Buna inanıyorum," diye karşılık verdi acımasızca. "Ben-"

"Hayır." İki avucunu da açtı. "Sadece-hayır. Bu saçmalığı seninle tekrar tartışmayacağım. Ne zamanım ne de ilgim var."

"Sana söyleyecektim. Seni korkunç bir duruma soktuğumu biliyorum-"

"Kardeşim az önce Shellan'ını kaybetti," diye tersledi. "Bu bir sorun. Gözlerinin önünde öldü ve günün çoğunu ve gecenin bir kısmını cesedini lanet olası bir cenaze ateşi için hazırlamakla geçirdi. Sonra da soğuk toprakta külden başka bir şey kalmayana kadar onun yanışını izledi. Bu bok gerçek. Ama bekle, eğlence ve oyunlar bitmedi! Her şeyin ötesinde, annenin, o kaltak annenin, yarın gece yarısı kapısına bir gece paketi gibi teslim edilmezse, bana ve Trez'e bakmaya çalışan tek insanlara saldırmaya hazır olduğunu öğrendim. Sırf senin gibilerle çiftleşmek gibi çok şüpheli bir onura ve ayrıcalığa sahip olabilsin diye." Catra'nın nefesi kesilince, "Yani seninle seks yapmış olmam öncelikler listemde o kadar alt sıralarda ki, radar ekranımda bile değil. O kadar da önemli biri değilsin, Prenses."

Ağlamayacaktı. Hayır,
ağlamayacaktı.

Göğsü acıyla inlese de onun önünde yıkılmayacaktı. Bunu ikisinin de başına o getirmişti ve özel çekişmelerin ötesinde, halkı için gerçek tehlikelerin yakın olduğu anlaşıyordu.

"Yaşamak istedim," dediğini duydu kısık sesle. "Bir kez olsun yaşamak istedim. Ve ikinci bir şansım olmayacaktı. Sen... sen elime geçecek tek fırsattın ve sana bu gece söyleyecektim. Bunun adil olmadığını biliyordum. Çok üzgünüm."

Ondan uzaklaşarak sürgülü cam kapıya gitti ve eşyaları açtı.

"Benim de gelip muhabbet kuşlarına katılma zamanım geldi mi?" diye mırıldandı s'Ex.

"Annemin Gazap'ın oğlu Gazap'a karşı bir savaş ilanı yayınladığını biliyor muydunuz? Kutsanmış Olan ve çiftleşmemiz üzerine?"

Cellat kıpırdamadan durdu, cüppesi rüzgârda uçuşuyordu. Onunla göz göze gelince başını ciddiyetle salladı. "Eğer bu doğruysa, bu tavsiye edilmez."

YEDİ BEŞ

İşte bu yüzden insanlar bir insanı sadece yirmi dört saat tanıdıktan sonra Vegas'ta evlenmemeli, diye düşündüm.

Sadece bir hizmetçi olduğunu sandığı ama lanet tahtın varisi olduğu ortaya çıkan kadın, annesinin celladıyla yüzleşince köprüyü geçmek istedi. Tüm bu karmaşada kurtarıcı olabilecek tek şey, kardeşinin nişanlısının ilk sevgilisi olmayı başarmış olsa da, en azından Trez'in paramparça olmayacağıydı.

Bu yüzden değil, her halükarda.

Küçük bir teselli.

Hayat muhteşem değil miydi?

İyi haber mi? Uzun bir süre daha bu kadın saçmalıkları hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu deneyimden sonra mı? Sol elinin ülkesine geri dönüyordu. Bekârlık şimdiye kadar işine yaramıştı ve tabiri caizse kendini yeniden kucaklamaya hazırdı.

s'Ex düzgün bir şekilde içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bu savaş da neyin nesi?"

iAm gözlerini devirdi. "Bana Kraliçe'nin bu tehdidi sensiz yaptığını söylemeye kalkma. Sen onun ordusunun generalisin. Onun uygulayıcısısın. Bana bir rahat ver."

"Sizi temin ederim ki," diye mırıldandı S'Ex kapüşonunu çıkarırken, "ona hayır derdim. Bizler yetenekli savaşçılarız, özellikle de muhafızlarım ve kimsenin bilmediği silahlarımız var. Bu, Gazap'ın gazabına uğramanın tavsiye edildiği anlamına gelmez. Yüzyıllar boyunca kazandığı ün ondan önce geliyor."

iAm adama baktı. Başka koşullar altında olsa s'Ex'in doğru söylediğine ikna olurdu ama maichen -daha doğrusu Prenses- tarafından kar yağdırıldıktan sonra artık algılama gücü konusunda o kadar da kibirli değildi.

"Kardeşimi senin adamlarına teslim etmeyecekler," dedi. Sonra Prenses'e baktı. "Ve symphath'ların desteğine sahipler. Ne tehdit ederseniz edin, ne yaparsanız yapın, nereye giderseniz gidin ya da kimi zorlarsanız zorlayın, Gazap ve Kardeşler onu size vermeyecektir."

"Sanki onu istiyormuşum gibi konuşuyorsun." Sesi boğuklaştı. "İstemiyorum. Hiçbir erkeği bedenime ya da kalbime almayacağım."

Omuz silkti. "Bu şiirsel olurdu. Eğer ne kadar büyük bir yalancı olduğunu zaten kanıtlamamış olsaydın."

Gözlerindeki acı parıltısı üzerinde durmayı reddettiği bir şeydi. Tek bildiği, kızın yakalandığı için hayal kırıklığına uğramış olduğuydu.

Tanrım, eğer onun kardeşiyle çiftleşmiş olsaydı, yataktaki bu küçük yuvarlanmaların devam etmesini bekler miydi-

Kesin şunu. Kes şu saçmalığı, dedi beynine. Kafasına vurabileceği meşru şeylerin sayısı düşünülduğünde, listeye varsayımları eklememesi gerekiyordu.

"Bunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu s'Ex. "Bu bildiri mi?"

iAm erkeğe doğru baktı. "Seyirci evine bir çağrı geldi. Tanımlanamayan bir numaradan, takip edilemeyen bir hattan aranmış ama daha da önemlisi, Caldwell'de başka kimse kardeşimin s'Hisbe'yle olan durumunu ya da Kraliçe'nin yas dönemini bilmediğine göre, yasal olmalıydı. İçeriden çok fazla bilgi vardı ve numarayı nasıl aldıklarına gelince? Bu büyük bir sır değil."

Orada "onlar" kelimesini kullanması ilginçti.

Evet, DNA'sı ne olursa olsun kendini Gölge değil vampir gibi hissetmeye başlamıştı. Yine de Wrath ve Kardeşlik ona ve kardeşine yiyecek, barınak, dostluk ve sadakat sunmuştu.

S'Hisbe sadece talepler ve hapishanelerle doluydu. "Oraya geri döndüğünde," dedi Am, "onlara şunu söyleyebilirsin Kardeşim ve ben artık vampirlerle kalmıyoruz ve Wrath ile Kardeşler'in nereye gittiğimiz hakkında hiçbir bilgisi yok. Ortadan kaybolacağız ve hiçbiriniz"- Prensese ters ters baktı-"bizi bulamayacaksınız."

Bu kraliyet ifşasının bir başka faydası mı?

Ayrılma fikrinin onu parçalayabileceği tek şey, buraya olan tek bağı artık yoktu.

Caldwell'den ayrılmak, Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılmak, iyi olmak ve gitmek ve bu şekilde kalmak muhtemelen onun için sağlıklı olacaktı.

Bir kuruş daha kazanmasalar bile bir asır yetecek kadar paraları olduğunu biliyordu. Her ne kadar Kral'ın, Kardeşlik'in ve tüm o hanenin sonunu görmekten üzüntü duyacak olsa da, eğer savaş çıkmayacaksa onları terk etmeye hazırdı.

O ve Trez buradan gitmişlerdi. Temelli olarak.

iAm sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken Catra onun peşinden koşmamak için kendi kendine bağırarak zorunda kaldı. Akşamla ilgili her şey bir kâbus gibi görünüyordu.

Giderken ona dönüp bakmadı.

Ve onu suçlayamasa da, haykırmak istedi.

Gözlerini kapatarak başını eğdi ve avuçlarının içine nefes aldı.

"Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme," dedi S'Ex acımasızca.

Zorlama kendisi için düşmek onu eller ve adres cellatla göz göze geldi. "Neden buradaydın? Sen

beni takip ediyor olamazdı. Dikkatliydim."

Başka tarafa baktı. "Buraya yabancı değilim." "Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Zaman zaman özgür olmak isteyen tek kişi sen değilsin. O iki kardeşin bana bazı... iyilikler borcu vardı, diyebiliriz."

Adam orada durduğunda, kadın onun içinde bir acı olduğunu hissetti. Derin bir acı. Ve belki de bu özel yerde bebeğinin yasını tutmadığını, yıldızlar tarafından kararlaştırılan kaybın yasını tutup tutmadığını merak etti.

Gururlu erkeğe bakarken, kendini onunla bir tür akrabalık kurarken buldu. Onun mutsuz olduğunu ya da kaderine razı olmadığını asla tahmin edemezdi ve belki de değildi. Ama gelenekleri için kendi etini ve kanını feda etmek zorunda kalmıştı... ve annesi için.

Ya da yıldızlar yüzünden buna zorlanmıştı. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

Onun gibi bir erkeğin bakışlardan kaçınmak için gözlerini kaçırmaması nadir görülen bir şeydi ama şimdi bunu yaptı. "Ne konuştuğunuzun farkında değilim."

Yeniden odaklandığında, birçok nedenden ötürü buradan ayrılmaları gerektiğini biliyordu. Ancak bunun kendisi için böylesine anılar barındıran bu yere son ayak basışı olacağı konusunda çok netti. iAm'i sadece birkaç gecedir tanıyor olsa da, bu onun için... bir ömür olmuştu.

Buradan ayrılmak, sahip olduğu tek parlak kıvılcımın kapısını kapatmak gibiydi.

"Devam edelim," dedi s'Ex, sanki onun aklını okumuş, duygularını hissetmiş gibi.

Daha fazla konuşmadan kukuletalarını taktılar, kapıya gittiler ve dışarı çıktılar. Rüzgâr o kadar güçlü ve soğuktu ki nefesini kesti ve bir an için konsantre olup bedeninden sıyrılamadı. Çok geçmeden,

Ancak, s'Ex ile birlikte Bölge'ye doğru yola çıktı.

Yeniden bir araya geldiklerinde, istinat duvarının arkasındaki ormandaydılar. Hizmetçi kılığındayken ön girişten geçmesine asla izin verilmezdi-

Bir sorun vardı.

Birkaç muhafız arka girişin etrafında kümelenmiş, animasyonla konuşuyorlardı.

"Burada kal," diye emretti S'Ex. "Ve benimle tartışma."

"Kim olduğumu bilmeyecekler."

"Tabii biri gittiğini anlamadıysa." Dikkatli davrandığını düşündü.

Ama... annesi onun peşindeydi, değil mi?

s'Ex bir adım öne çıktı. Durdu. Döndü ve sola doğru işaret etti. "Şu tarafta yaklaşık çeyrek mil ötede gizli bir panel var. Elimden geldiğince çabuk sizinle orada buluşacağım."

Catra kaşlarını çatı ve s'Ex'e karşı ani bir koruma dürtüsü hissettiğinde meraklandı. Ancak Kraliçe'nin celladı kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı.

Tabii bir şekilde onu gizlice içeri sokarken yakalanmazsa. O zaman ölümcül bir tehlike altındaydı.

"Seni içine soktuğum durumdan dolayı pişmanım," dedi.

"Pişmanlık senin ve benim karşılayabileceğimiz bir lüks değil. Şu tarafa git.

Sizi bir şekilde odanıza götüreceğim."

Bununla birlikte adımlarını gizleme zahmetine girmeden uzaklaştı. Sopaların kırılma sesiyle birlikte muhafızlar silahlarını çekip saldırmaya hazırlandılar.

"Benim," diye duyurdu S'Ex.

Muhafızların rahat durmaması onu endişelendirdi.

"Aranıyorsunuz," dedi içlerinden biri kuşkuyla.

"Aranıyorsun.

Prenses gitti."

"Biliyorum. Dışarıda onu arıyordum."

"AnsLai sizi arıyordu," diye ekledi bir diğeri.

"O halde şimdi ona gideceğim ve raporumu sunacağım."

Sesini tehdit edercesine alçalttı. "Tabii benim girişimi engellemeye kalkışmazsanız."

"Prenses odasında değil," diye tekrarladı üçüncü bir kişi.

Catra sertçe yutkundu. Hâlâ silahlarını bırakmamışlardı.

"Ormanda onu aramaya gittiğimi duymadın mı? Bir hizmetçi gibi giyiniyordu. Gece gezintisi için kolayca bu tarafa gitmiş olabilir."

S'Ex ince hareketlerle arkasına uzandı, eli cüppesinde bir kapak buldu ve içeri eğildi. Kolunu rahatça geri çektiğinde, o güne kadar gördüğü en büyük tırtıklı bıçak da onunla birlikte ortaya çıktı.

Yine de sesi sakince devam etti. "Yiyeceği yok, barınağı yok, silahı yok ve kendi başına yaşayabilecek durumda değil. Tam olarak nereye gideceğini düşünüyorsunuz? Bölgenin içinde, hatta sarayın kendisinde olması çok daha muhtemel."

"Kaçmasına yardım ettiğini

söylediler." "Kim demiş?"

"AnsLai."

Ah, evet, annesinin diğer sağ kolu olan baş rahip.

Bu cellada karşı bir darbe girişimi olabilir mi? "Sence bana tam olarak kim emir verdi?

Prenses?" diye sordu s'Ex. "Yoksa bana Kraliçe'nin emrinin bir rahibinki kadar güçlü olmadığını mı söylüyorsunuz? Hükümdarınıza geri götürmemi istediğiniz şey bu mu? Çünkü ölü bedenlerinizle birlikte götüreceğim."

Bir anda her şey değişti, durum yatıştı, muhafızlar silahlarını yeniden kınına soktu, s'Ex kılıcını kalçasındaki cübbesinin kıvrımlarına soktu.

Bir an sonra, duvarların içindeydi.

Karanlıkta tek başına duran Catra kollarını kendine doladı ve titredi. Soğuk gece onu sarıp sarmaladığında ve olanların büyüklüğü içine işlediğinde, tek duyduğu kafasının içindeki iAm'in sesiydi:

Kardeşim Shellan'ını yeni kaybetti.

Kız onun gözleri önünde öldü ve o da günün büyük bir kısmını ve gecenin bir kısmını kızın cesedini lanet olası bir cenaze ateşi için hazırlayarak geçirdi.

Sonra da soğuk zeminde küllerden başka bir şey kalmayana kadar onun yanışını izlemek zorunda kaldı.

Ve az önce öğrendim ki annen, yarın gece yarısı kapısına teslim edilmezse bana ve Trez'e bakmaya çalışan tek insanlara saldırmaya hazırlanıyor.

Uzun zamandır gölgede kalmış, halkının gerçek gücünün yanında ikinci planda kalmıştı. Tahtın varisi olarak, şu anda hiçbir etkiye sahip olmaması gerekiyordu.

O zaman geçti.

Geleneksel yöntemlere her zaman saygı duymuştu. Ama kalp kırıklığı ve kaybı bizzat yaşamıştı. Bunun devam etmesine izin veremezdi.

iAm'in incinmişliği ve öfkesi onu anlamlı bir şekilde dönüştürmüştü. Onu incitmiş, ondan ödün vermiş, ona yalan söylemişti. O haklıydı; bencillik etmişti.

Tüm bunları durdurmanın bir yolu olmalıydı. Savaşı durdurmanın. Trez ve iAm'in özgür kalmasına izin vermeliydi. Bırakın kendisi...

Özgür değilse bile, en azından başkalarına bulaşan ve hayatlarını mahveden bir zehir değil - hepsi de kişisel seçimleri, kişisel duyguları ve kişisel hayatları bir an bile dikkate almayan bir astrolojik kayıt yüzünden.

S'Ex'in ona gitmesini söylediği yöne doğru yürürken sessiz olmaya ve ormanın en kalın kısımlarından ayrılmamaya çalıştı.

Gizli panelin tam olarak nerede olduğundan emin değildi.

Ve eğer S'Ex ortaya çıkmazsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da... eğer fikrini değiştirir ve kendi çıkarları için ya da kendini kurtarmak için onu annesine teslim ederse.

Ama bir ömür boyu düzgün davrandıktan sonra, savaşarak ölüyordu.

YEDİ ALTI

Yapılması gereken planlar vardı.

iAm, Sal's Restaurant'ın arka otoparkında şekillenirken, paraşütten başka bir şey düşünmüyordu. Saatini kontrol ederek zamanı not aldı; Trez'le birlikte yola çıkmadan önce her şeyi ayarlamak için yaklaşık on iki saati vardı. Biletleri internetten alacaktı. Cipin gazı çoktan doldurulmuştu. Bankalar ve avukatlar saat dokuzda açılıyordu; gerçi o cephelerde işleri yolunda tutuyordu, bu yüzden çok hızlı bir şekilde ciddi bir sıvı elde edebilecekti.

Xhex isterse shAdoWs ve Demir Maske'yi devralabilir. Eğer istemezse, onları Koca Rob ve Sessiz Tom'a bırakabilirlerdi. Tanrı biliyordu ki o iki piç sadece alın teriyle bile ortaklıklar. Peki ya Sal'inki?

Bu işi baş aşçı Antonio diSenza yapacaktı. Adam işinin ehli, hem ön hem de arka tarafla arası iyi. Ve personelin geri kalanına da iyi davranırdı.

Tüm bu transferler avukatlar için olacaktı. En azından yıllar önce Trez'in vekâletini alacak kadar akıllıydı, böylece adamı rahatsız etmek zorunda kalmadan her şeyi imzalayabilecekti.

Peki ya Trez'in kendisi?

Erkek mışıl mışıl uyuyordu; Fritz'den gelen mesaj yaklaşık on dakika önce gelmişti. Plan, zavallı piçin mümkün olduğunca uzun süre dinlenmesine izin vermektir. Sonra da ona dünya turuna çıkacaklarını söyleyecekti.

Trez'in yatak odasındaki hali bir gösterge miydi? Fazla mücadele etmeyecekti. O da

Öyle ki, IAm onu bypass makinesine sokmadan açık kalp ameliyatı yapabilirdi.

Er ya da geç bu yorgunluk ve şok balonu sönecekti ve diğer tarafta kesinlikle çok sert şeyler olacaktı. Ama oraya vardıklarında o uçurumu geçebilirlerdi: İlk iş Caldwell'den çıkış yolunu güvence altına almaktır. İkincisi Trez'i harekete geçirmektir. Üçüncüsü ise hayalet kalmaktır.

Kardeşler ve Kral'a gelince? Hepsine mesajla veda edecek ve telefonunu geride bırakacaktır.

Durum gerektiriyorsa Gölgeler zihin okuyabilirdi. Hiçbir iz bırakmadıysa ve hiçbir şekilde iletişime geçilmediyse? O zaman Wrath s'Ex'e, AnsLai'ye ya da s'Hisbe'den herhangi birine nerede olduklarını bilmediğini ve kaçmalarına yardım etmediğini söylediğinde? Gerçek doğrulanabilir ve açık olacaktır.

Bu şekilde Kardeşlik ve vampirler güvende olacaktır.

İlerlerken, son iki yıldır birlikte çalıştığı insanların arabalarının yanından geçti. Her ne kadar insan olsalar da onları özleyecekti, ama bu onlarla derin kişisel ilişkileri olduğu için değildi. Daha çok hayatının bu döneminden keyif aldığı için. Yemek pişirmek, sahte stres, talepler.

Omuzlarına binen yüke kıyasla, ara vermeye ihtiyaç duyduğunuzda sinemaya gitmek gibi hoş bir rahatlama olmuştu.

Ayrıca, burada, Sal'in yerinde? Eğer bir sorun varsa, her zaman düzeltmeyi başarabilirdi.

Arka kapıyı açınca durdu. Acil sesler, takırtılar, sıcaklık, kokular... bir an için gözlerini hızla kırpmak zorunda kaldı.

"Şef!" dedi biri. "Dönmüşsün!"

Bir anda insanlar ona doğru gelmeye, avuçlarını çırpmaya, onunla konuşmaya ve ona sorular sormaya başladılar.

Tanrım, burada kalmak istiyorum, diye düşündü.

Pek çok gecede olduđu gibi, kafasındaki tren raylarını deđiřtirdi, Trez meselesinden uzaklařıp her zaman dűřűnmek istediđi řeylere yűneldi. Mesai sonrası temizlik sırasında mekân cıvıl cıvıldı, yemek salonlarının dolu olduđu ve Food & Wine'dan bir eleřtirmenin dűrt kiřilik bir yemek için geldiđi haberleri ona tekrar tekrar anlatıldı.

Műlkiyet deđiřikliđi hakkında hepsini bilgilendirmeyecekti. Sadece iři ayarlayacak ve evrakları postalayacaktı. Ve vergi sonuçlarını da halledecekti, bűylece tapu serbest ve temiz olacaktı.

Ocağın yanına gidip marinara tenceresinin kapağını açtı ve kokladı. Sonra kekik kabını aldı ve biraz ekledi. "Sana geçen hafta sűylemiřtim," dedi aşçı yardımcısına. "Burada dengeye dikkat etmelisin."

"Evet, şef."

Kapađı yerine koyarken Maichen'i buraya getirmeyi nasıl hayal ettiđini dűřűndű. Onu Caldwell'e yerleřirken ve onunla birlikte olurken hayal ettiđi pembe bir anda, restoranın kapalı olduđu bir pazartesi akřamı onları bu mutfakta, mizansen istasyonlarının olduđu yerdeki iki katlı bir masada otururken gűrműřtű.

Menűyű planlayacak kadar ileri gitmiřti.

Bir bakıma o ve Trez benzer yollarda yűrűyorlardı. Sevgilisi gerçek anlamda űlmemiřti ... ama ařık olduđu kadın artık gezegende deđildi.

Tanrım, bu gerçekten acıttı.

Ve aslında, belki de ayrılmadan űnce yapılacaklar listesine bir řey daha eklemesi gerekiyordu. İki kulűbű kontrol ettikten sonra belki bir řeyler içmek iyi bir fikir olabilirdi.

Evet. Malikâneye dűnme vakti geldiđinde, gecenin geri kalanını bir řiře burbona gűműlmekten daha iyi ne geçirebilirdi ki? Muhtemelen bir sűre için son kez fiřini ekebilecekti.

Ayrıca hiç akşamdan kalma olmazdı. Yani sabahları papatya gibi taze olurdu.

Gölge olmanın şimdiye kadar bulabildiği tek faydası buydu.

Çeyrek mil.

s'Ex ona çeyrek mil gitmesini söylemişti. Catra'nın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama uzun bir yol olmalıydı. Yoksa... değil miydi?

İlerlerken, ağaçtan ağaca geçip gövdelerin arkasına saklanıyordu - ki bunun oldukça aptalca olduğunu düşünüyordu ve s'Ex'in gerçekten kendine bakamadığını kanıtlıyordu: Bir saldırı pekâlâ arkadan gelebilirdi ve olabildiğince kulak kabartsa da kalbinin gümbürtüsü duyularını körelten gürültülü bir trampet gibiydi.

Gölge durumuna geçerek yerde ruhunu gezdirmek çok daha iyi olurdu ama o bunun için fazla dağınıktı -Ve durup konsantre olmaya çalışarak zaman kaybetmek istemedi.

Weeeeeeeeeeeeeeeeeeeee-oooooooooooooooooooooh.

Tiz ses karşısında donakaldı ve panik içinde sesin geldiği yöne baktı. Bir an sonra, bir figür sığ bir açıklığa doğru adım attı.

Erkek bir hizmetçiydi.

Bir erkek hizmetçi... s'Ex gibi olağanüstü uzun ve genişti.

Weeeeeeeeeeeeeeeeeeeee-oooooooooooooooooooooooooh.

Adam tekrar ses çıkarınca, eteklerini yukarı kaldırarak ilerledi. Çamın en kalın dallarından kurtulup adamın hâlâ kendi tarafında olması için dua etti.

Farshi elbisesinin gri kapüşonunun altından, "Kıyafet için kusura bakmayın," diye mırıldandı. "Ama ne zamandır işine yarıyor diye düşündüm."

Hiç mesafe koşmamış olmasına rağmen nefes nefese kalmıştı. "Neler oluyor?"

"Burası sizin için güvenli değil. Her yerde muhafızlar var, arıyorlar. Annen sadece evini değil

Saray, ama Bölge, ve sizin için bir kamu temizliği emri verdi."

Catra gözlerini kapadı. O korkunç işkenceyi görmüştü; kana özel bir asit katılıyordu, öyle ki "tedavi edilenler" acı içinde kıvranıyor ve kendilerine bulaştığı varsayılan kirlerden kurtulana kadar geceler boyunca kusuyorlardı.

"Bundan sağ çıkamayacaksın," dedi S'Ex acımasızca. "Tek umudun Caldwell'e geri dönmek. Kalman için bir yer bulabiliriz

."

"Hayır," diye bağırdı.

"Burada kahraman olmaya çalışmayın. Sadece kaybedersin." "Eğer kaçarsam, Trez'i biriyle çiftleştirecekler.

Başka. Kraliçe daha fazla genç için uğraşacak ve sonunda bir tanesine sahip olacak. Bu onu kurtarmaz."

s'Ex başını salladı. "Şu anda o erkek için endişelenmene gerek yok. O sarayın yakınına gidersen hayatın sona erer. En azından kaçarsan bir şansın olur."

"Ama beni bulacaklar. Beni aramaktan asla vazgeçmeyecekler, bunu biliyorsun." Omuzlarını dikleştirdi. "Başka bir çözüm yolu olmalı."

"Hayır, yok. Bak, sana yardım edeceğim. Elimden geleni yapacağım-" "Aptal olma. O muhafızlara Kraliçe'nin seni beni aramaya gönderdi. Bu bir yalandı. Er ya da geç saraydaki her şeyi öğrenecek - kaybolduğum gece Bölge'den uzakta olduğunu bilecek. Kaçışıma karışmadığını söyleyip yalan söylemeye çalışsan bile öğrenecek. Bana yardım ve yataklık etme ihanetinden dolayı seni işkence ettirip öldürtecek ve adını lekeleyecek."

s'Ex konuşmaya başladı ama Catra hiçbir şey duymadı.

Zihni çalkalanıyor, çalkalanıyor... çalkalanıyordu.

Ansızın, karanlık suların derinliklerinden yüzeye çıkan bir şey gibi, Kraliçe'nin söylediği bir şeyi hatırladı:

İstersem senden bir tane daha alabilirim. Bu dünyamdaki diğer her şey gibi siz de değiştirilebilirsiniz. Bu galaksinin etrafında döndüğü güneşin ben olduğumu ve kaderinizi göz açıp kapayıncaya kadar değiştirebileceğimi asla unutmayın.

Alter. Kader.

Ani bir korku onu boğazından yakaladı. "S'Ex... beni astroloji odasına götürmelisin."

"Ne? Aklını mı kaçırdın sen? Amaç AnsLai ve Baş Astrolog'dan uzak durmak, doğrudan onlara yönelmek değil."

Başını yavaşça salladı. "Hayır, onunla birlikte yas tutacaklar. Bu son gece. Ritüelleri tamamlamak için onunla birlikte olmalılar." Başını kaldırıp ona baktı. "Yalnız giderdim ama kendimi savunmam gerekebilir, bunun için de senin yardımına ihtiyacım var."

"Orada ne bulacağını sanıyorsun?" "Sadece beni oraya götür. Lütfen."

Nefesinin altından küfretti. "Saray muhafızlarla dolu."

"Evet."

"Annenizin yerleşkesinin en kutsal bölümüne öylece girecek değiliz ya."

"Beni oraya götürdüğün sürece bir dakika, bir saat ya da gecenin geri kalanı sürse de fark etmez."

Adam ona bakarken bir sonsuzluk geçti. "Bizi öldürteceksin."

Yüzünü örten ağın arkasından onun gözleriyle karşılaştı. Başını sallayarak, "Biz zaten ölüyüz. Ve sen bunu biliyorsun."

YEDİ-YEDİ

Trez uyandığında yüzü ve yastığı ıslaktı. Yanaklarını silerek parmaklarını araladı ve lamba ışığında parıldayan parmaklarına baktı.

Evet.

Bu her şeyin diğer tarafıydı.

Kollarını yatağa bırakarak gözlerini tavana dikti. Bir açıdan hâlâ burada olduğuna inanamıyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Odası her zaman bu kadar sessiz miydi?

Tanrım, ne zaman derin bir nefes alsa, göğsü bütün kaburgaları kırılmış gibi acıyordu. Her biri iki kez.

Bir de işkence filminin makarası vardı: Göz kapaklarını her kırışığında, retinasında kaybın başka bir parçası oynuyordu ve uykusunda olup bitenin bu olup olmadığını ve neden o şekilde uyandığını merak etmek zorunda kaldı.

Bir yanı sürekli işlemenin durmasını istiyordu. Diğer bir yanı ise, eğer durursa, o çok endişelendiği unutma olayının çoktan başladığı anlamına geleceği için dehşete düşmüştü.

Ne zamandır uyuyordu?

Bir ya da iki dakika olduğu yerde kaldı -ya da belki saatlerce? Ya da geceydi? Sonra bir kolunu uzatıp telefonunu aradı. Saati okumak için ekranı açtığında, mesajlar, cevapsız aramalar ve sesli mesajlarla ilgili tonlarca bildirim vardı ama hepsine bakacak gücü yoktu.

Hücreyi tekrar yerine koyduğunda, elindeki şeyi bıraktığı anda zamanın kaydedilmediğini fark etti.

Selena neredeydi? diye merak etti.

Tavana hitaben, "Orada mısın?" diye sordu. Ne görmüştü? Bir Fade var mıydı?

Tuhaf, şu anda yaşadığı korkuyu tahmin etmemişti ama muhtemelen etmeliydi. Öldükten sonra onun iyi olup olmadığını bilmediği fikri, birlikte yaşamak zorunda kalacağı bir şeydi.

Kendinden geçene kadar, diye tahmin etti. Ya sonra sadece büyük siyah bir boşluksa? O zaman umursamak için var olmazdı.

Mutlu bir düşünce.

Sonunda doğrulmaya çalıştığında, vücudunun her yerinde patlayan acıyla nefesi kesildi; sanki ruhundaki duygusal ıstırap bedeninde kendini göstermişti, kasları kaskatı kesilmiş, kemikleri ağrıyordu.

Hazırlık ritüelinden kalmaydı. Belki bir iki gün içinde geçerdi.

Kalktı ve banyoyu kullandı. Dişlerini fırçaladı.

Midesini kontrol etti. Hayır, yemek öncelikli değildi. İçki iyi olabilir.

Yine de bu iç düşünceler kaydedilirken bile, sanki bir futbol sahasının karşısından ona bağırlıyormuş gibi uzaktan geliyordu.

Yatak odasına geri dönerek dolabın yanına gitti ve çift kapıyı açtı. Işıklar yandığında geri çekildi.

Hâlâ onun kokusunu alabiliyordu.

Elbiselerinin arasında iki cüppesi asılıydı.

İlerleyerek onlara doğru uzandı ama özellikle de göğüs kafesinin arkasındaki ham yara yeniden acıyla alevlenirken, beyaz kumaşın kıvrımlarına dokunmakta tereddüt etti.

Parmağınızdaki bir kesik gibi olduğuna karar verdi, başparmağınızı esnetene kadar acımayan bir kesikti - ve sonra

gerçekten acıttı. Çok daha büyük bir ölçekte olması dışında tabii.

Böyle mi olacaktı? Gecelerini ve gündüzlerini rastgele şeylere çarparak ve kederinin derinliklerine geri dönerek mi geçirecekti?

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi giysilerine, "sensiz."

Ve sadece giyinmekten bahsetmiyordu.

Cevap gelmeyince -ama hadi ama, sanki hayaletinin cevap vermesini bekliyormuş gibi- bulabildiği en yakın pantolon ve gömleği aldı, vücuduna fırlattı ve dışarı çıktı. On dakika boyunca odanın ortasında durdu ve etrafındaki her şeyi çöpe atma isteğiyle eğlendi. Ancak vücudunun gücü ya da koordinasyonu yoktu ve duyguları hissettiği öfkenin kaynatılmasına dayanamadı.

Selena'nın kırdığı pencereye baktı. Öfkesi içinde muhteşemdi, o kadar canlı, o kadar ...

Lanet olsun, kendini delirtecekti.

Kapıya doğru giderken alışkanlıktan cep telefonunu eline aldı ve sonra odasının çıkışının önünde durdu. Acıyan bakışlara ya da meraklı sorulara hazır olmadığından emindi. Ama panjurların hâlâ kapalı olduğunu gördüğünü sanıyordu.

Evet.

Umarım tüm bu Son Yemek olayı çoktan temizlenmiş ve köpekler gündüz temizliği başlamadan önce kısa bir süre dinlenmeye çekilmişlerdir.

O sırada bir yedi gördüğünü sanıyordu.

Evet. Numaralar sabah saat 7'yi gösteriyordu.

Pirinç kapı kolunu kavrarken, Selena'nın bedeniyle geçirdiği onca zamandan sonra muayene odasından çıkmak için gittiği klinikteki haline geri döndüğünü hissetti: bu, kendini zorlaması gereken bir başka geçitti.

Bileğinin bir hareketiyle mekanizmayı serbest bıraktı ve bir miktar ağırlık koy-

Yatak odasının karşısındaki kel zeminde, iAm koridorda yatay ve soğuktu, başı kolunun kıvrımındaydı, yarı tüketilmiş, tamamen kapatılmış bir burbon şişesi sadık bir köpek gibi göğsüne sokulmuştu, kaşları uykusunda bile bokla uğraşıyormuş gibi aşağıdaydı.

Trez derin bir nefes aldı.

Erkeğin hâlâ onunla olduğunu bilmek güzeldi.

Ama adamı uyandırmıyordu.

Kardeşini rahatsız etmemek için adımlarını dikkatle atarken, bu ilk dünya gezisini tek başına yapmak istediğini fark etti.

Sığ merdivenlerin dibinde, kapı mandalıyla bir kez daha destek yaptı -ve bu alışkanlıktan kurtulmanın ne kadar süreceğini merak etti- sonra eşyaları iterek açtı.

"...sizi bir avuç fotofobik ucube."

Kendini sallayarak kaşlarını çattı.

Düşmüş melek Lassiter, Wrath'ın çalışma odasının kapısındaydı, elleri kalçalarında, sarı-siyah saçları örgülü bir şekilde arkaya toplanmıştı. "Biraz saygı göstersen iyi edersin yoksa Bölge'ye yaptığım küçük gezide öğrendiklerim hakkında tek bir şey bile söylemeyeceğim."

Odanın içinden homurtular yükseliyordu. "Hayır," dedi Lassiter, "üzgün olduğunu söylemeni istiyorum, Vishous."

Çok garipti. Aniden odaklanan bir kamera lensi gibi, Trez tekrar çevrimiçi oldu, duyuları keskinleşti, eski benliğinin bir gölgesi geri döndü.

"Bekliyorum." Bir duraklama oldu. "Yeterince iyi. Ve önümüzdeki bir hafta boyunca gece gündüz kumandayı istiyorum."

İnanılmaz homurdanmalar oldu ve birisi adama bir şey fırlattı, bardak altlığı odanın dışındaki halıya düştü.

"Eğer yine terbiyesizleşeceksen-"

İçgüdüsel bir hareketle Trez buharlaştı; tam o anda Lassiter pislik rolünü bırakıp Trez'in durduğu yere doğru kurnazca bir bakış fırlattı.

Varlığı hissedilmişti.

Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyecektir.

Halının üzerinde gölgelenerek, Lassiter içeri girip kapıları kapattıktan sonra Kardeşliğe hitap ederken çalışma odasına sızdı.

"Haritamız var mı?" dedi melek.

Değişmiş haliyle oynamasınlar diye kimsenin ayağına basmamaya dikkat eden Trez, Wrath'ın köpeğinden en uzak köşeye yerleşti. Neyse ki George efendisinin tahtının yanında mışıl mışıl uyuyordu.

Butch mavi-yeşil, bir metreye üç metre ebatlarında bir kâğıdı katlarından çıkarıp çevirirken Kardeşlik, Wrath'ın masasının etrafında kümelendi.

Melek işaret parmağıyla göstererek, "İşte," dedi. "Onu bulduğum yer burası. Tüm araziye çevreleyen bir istinat duvarı var. Konutlar burada ve burada. Saray ... tam burada. Güvenlik sıkı ve görebildiğim kadarıyla güçlerini topluyorlar."

Güç mü topluyor? Trez düşündü.

"Onlara önce biz ulaşmalıyız," diye mırıldandı Wrath. "İlk saldırı kritik önem taşıyor. Caldwell'e gelmelerini istemeyiz."

Ne haltlar dönüyordu?

"...bu evi bulamıyorum. Bu evi kimse bulamaz," dedi V. "Ama evet, ben geride kalacağım. Bundan hoşlanmıyorum ama her ihtimale karşı birinin burada olması gerekiyor."

Lassiter masanın üzerinden Kardeş'e baktı ve gerektiğinde ciddileşebileceğini kanıtladı: "Anladım. Ben de burada olacağım."

Erkeklerin birbirlerinin gözlerinin içine baktığı bir an vardı. "Güzel," dedi V. "Bu çok iyi."

"iAm nerede?" Wrath sordu.

"Onu son gördüğümde," diye cevap verdi Rhage, "Trez'i kontrol etmek için yukarı çıkıyordu ve kaza yaptı."

"Trez'i bu çatı altında tuttuğundan emin olmalıyız. Gölge'nin bu işin ortasında kaçırılmasını istemiyorum. Savaşmaktan memnunum, hatta bunu dört gözle bekliyorum ama zavallı piçi ele geçirmelerini istemiyorum. Bu, endişelenmek zorunda kalmak istemediğim bir komplikasyon."

Ne oluyor lan?

Hepsi onunla mı ilgiliydi?

Trez, bilmesi gereken her şeyi öğrenene kadar o Fransız çalışma odasında, o Kardeşler ve savaşçılarla birlikte kaldı - ve sonra Rehvenge kuzeydeki Symphath kolonisindeki halkını hazırlayıp gelmeden önce oradan ayrılmak zorunda kaldı.

Eski dostu günah yiyici onun orada olduğunu biliyor olmalıydı.

Gitme vakti geldiğinde işini şansa bırakmadı. Kapının altından gölgelenerek çıktı ve büyük merdivenden aşağıya, fuayenin mozaik zemininden geçerek devam etti... ve daha uzağa, antre giriş ve çıkışının sövelerindeki küçük boşluklardan geçerek çıktı.

Dışarıda güneş sonbahar manzarasının üzerinde yükseliyor, altın ve pembe ışınlar sarı, turuncu ve kırmızı yaprakların yanı sıra kıllı koyu yeşil çam dallarına ve dikenli sedir dallarına çarpıyordu.

Evden biraz uzaklaşana kadar eski haline dönmedi, gerçi güvenlik kameraları onun varlığını her halükarda kaydedecekti. İyi haber, eğer öyle denebilirse, Kardeşler'in yaklaşan savaş hakkında konuşuyor olmasıydı, yani ADT'ye gitmeyeceklerdi. Ya köpeklerden biri onu burada görürse? Kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıktığını düşüneceklerdi.

Ceket giymemişti ve iyi ki de giymemişti.

Soğuk onu tokatlayarak daha da uyandırdı.

Bir saattir kafasına dank etmesine rağmen hala hiçbirine inanamıyordu: Kraliçe Gazap'a savaş ilan ediyordu

ve Kardeşlik. Onu teslim etmeyi reddetmeleri. Günah yiyenlerin vampirlerin tarafına geçmesi.

Davasına destek vermeye hazır bu kadar çok kişi olduğuna inanamıyordu.

"Selena?" dedi, başını gökyüzüne bakacak şekilde geriye atarak.

Gün ışığı yüzünden yıldız yok.

Bulutlar da yok.

Soluk maviden başka bir şey yok.

Trez saraydan kaçmaya çalıştığı ve sonunda s'Ex'in önünde tüm o muhafızları katlettiği zamanı düşündü. Çok fazla kan dökülmüştü.

Sadece o zamanlar ona yabancıydılar.

Eğer bunun kötü olduğunu düşündüyse, Kardeşlik Bölge'ye girerse durum çok daha kötü olacaktı. Günah yiyiciler arkalarındayken eninde sonunda galip geleceklerdi.

... ama ölüm olacaktı. Maiming.

Daha fazla hayat mahvoldu.

Arkasını dönerek büyük gri konağa baktı.

Malikanenin dışı ne kadar kasvetli olursa olsun, içi hayat, sevgi ve aile doluydu.

Eğer bu savaş devam ederse, onun yas tuttuğu bu korkunç acı, bu evin ve içindeki insanların üzerine yağacaktı.

Nefret ettiği birini onun yerine koyup bu yalnızlık ve kalp acısıyla yaşamasını istemezdi.

Sevdiklerini onun olduğu yere koyamazdı.

Bunu durdurmanın bir yolu olsaydı bile.

Tam kararını verdiği anda, çatıdan bir güneş ışığı süzüldü ve o inanılmaz ışık, düzenli bir şekilde dizilmiş arduvazların üzerine yayıldı.

Selena ona onsuz yaşayacağına dair yemin ettirmişti ve o da bu yemini etmişti ama sadece Selena onu buna zorladığı için.

Ona söylediklerine inanmış gibi değildi.

Şimdi, kurtarabileceği tüm hayatları hayal ederken, bu erkekleri, dişileri ve yavrularını nasıl koruyabilirdi?
"Gelebildiğim kadar yaklaştım kraliçem," dedi gökyüzüne.

YEDİ SEKİZ

Kutsal astroloji odasına varmaları sonsuza dek sürdü. Ya da en azından Catra'ya öyle geliyordu. Sonra tekrar, döndükleri her köşede ve gittikleri her düzlükte üzerine atlayacaklarını, tutuklanacaklarını, hapisaneye gönderileceklerini hapisane hücresi.

Yol boyunca, s'Ex ona hakkında hiçbir fikri olmadığı gizli odaları ve geçitleri gösterdi ve kendisinin ölçüsüz bir şekilde yetenekli olduğunu kanıtladı: ayaklarından emin, zihni hızlı, hem dikkatli hem de agresif.

Ancak sonunda sadece saraya ve arazisine değil, aynı zamanda çok az kişinin girebildiği ve güvenliğin en üst düzeyde olduğu annesinin yerleşkesinin en içteki kısıtlı bölgelerine de girmeyi başardılar. En azından bir avantajları vardı: Onu arayan muhafızlar, Kraliçe'nin alanını yeterince araştırdıklarına ikna olmuş bir şekilde dışarıyı aramakla meşguldü ve s'Ex'in diğer erkekleri orta avluda toplanmış savaşmaya hazırlanıyordu.

Acımasız bir olaydı. Hepsi.

Ancak daha hızlı hareket edebildiler ve şu ana kadar hiçbir uyarıda bulunmadılar.

Bir yanı annesinin ritüellere uyup uymadığını kontrol etmek istiyordu, böylece astroloji odasında tesadüfen karşılaşmayacaklardı ama varlığının ortaya çıkması riskini göze alamazdı.

Kayıtlara ulaşmak için tek ve sadece tek bir şansları vardı. "İşte," diye fısıldadı S'Ex aniden durduğunda.

Başlığının altından kaşlarını çattı. "Odanın girişi daha ileride, değil mi?"

"Hayır, girişimiz burada."

Elini cüppesinin hacimli kolundan kurtararak avucunu duvara dayadı. Anında bir cep kapısı kayarak açıldı ve yuvasında kayboldu.

Tütsünün kokusunu aldığı anda yakın olduklarını anlamıştı ama yine de ortaya çıkan boşluk zifiri karanlıktı.

Tereddüt etmeden içeri adım attı ve S'Ex'in ağırlığının arkasından geldiğini hissetti. Kapı kendi kendine kapandığında, gözleri bağlı da olabilirdi.

S'Ex sesini alçaltarak, "Önünüze uzanın," dedi.

Komutu uygularken sert bir şey hissetti. "Sola doğru yürü," diye emretti. "Elini üzerinde tut duvar size rehberlik edecek."

Bunu yaptığında da göğsüne çarptı. "Özür dilerim." Onu geri çevirdi. "Diğer solun."

Ayaklarını sürüyerek ilerlerken zar zor nefes alabiliyordu. Dışarıdaki koridora paralel gidiyor olmalılar, diye düşündü, bu iç mekân dıştaki kamusal mekânın gölgesiydi.

"Bu geçitleri ben inşa ettim," diye fısıldadı. "Onları ezbere biliyorum."

"Çok akıllıca-" "Dur."

Ona itaat ederek elini bıraktı. "Şimdi ne olacak?"

"Sağına bak."

İlk başta, bunu yaptığında, daha fazla siyahlıktan başka bir şey görmedi. Ama ... hayır. Duvarda, sanki hayalet bir el mistik bir kalemle noktalardan oluşan bir desen çizmiş gibi parlayan kırmızı küçük çatlaklar vardı.

Fayanslar, diye düşündü hayretle. Çinili bir bölmenin karşı tarafındaydılar.

Elini tekrar uzatıp onlara dokundu.

"Önce ben gideyim," dedi. "Ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma."

Onunla yer deşiştirebilmesi için kenara çekilerek, muazzam avucunun ince kübik deseni kesmesini izledi ...

İttiğinde, fayanslar düz olmayan bir dikiş yerinden kırıldı. Ancak hiçbir şey çatlamamış ya da paralanmamıştı; yapısal bir hasar yoktu. Böyle bir erişime uygun olarak inşa edilmişti.

Ve otesinde garip, ezici bir ışık kaynağı vardı. S'Ex dairesel odaya doğru ilerledi.

O tırtıklı bıçak önünde, saldırmaya hazırdı. "Temiz," diye tısladı.

Derin bir nefes alarak, o muhteşem ışık için karanlığı terk etti.

Ama büyülü bir şey değildi. Muhteşem kırmızı mermerden bir odada, normal bir mum ışığıydı.

Durun, hayır, aydınlatma fitillerden gelmiyordu. Tavandaki muazzam, kavisli bir cam levhadan akan gneşti. Ve gece olduğunda, diye düşündü, kişi şeffaf oculustan yıldızları dikkatle gözlemleyebilir ve izleyebilirdi.

Yumuşak tabanlı ayakkabıları kırmızı mermer zemin üzerinde boğuk ayak seslerine neden olurken, sessizlik içinde mekanda ilerlediler. Odanın ortasında, belki de saraydaki kabul alanındaki gibi yukarı kalkan bir krs için zeminde kesilmiş bir daire vardı. Ne bir mobilya, ne bir duvar ss, ne de kişinin konsantrasyonunu engelleyecek bir şey vardı.

Daha da önemlisi, etrafta başka kimse yoktu.

 kapı.  kapı vardı... Biri giriş salonuna açılıyordu. Biri muhtemelen Baş Astrolog'un özel konutuydu. Ve diğeri...

S'Ex nc kapıyı göstererek, "Kayıt odası şurada," dedi.

Altın svesi ve üzerindeki yazılı kelimelerle belirtilen bu kutsal mekânın yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Zamanın ve koşulların baskısı tüm duygularını köreltse bile huşu parıltısı.

Öne doğru adım atarak elini uzattı:

"Hayır. Avucun işe yaramayacak."

s'Ex onunkini pürüzsüz, işaretlenmemiş panelin doğru noktasına yerleştirdi ve ...

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi. "Beni bilgisayardan çıkardılar. Ve büyük ihtimalle az önce alarmı çalıştırdım." Ona dönerek, "Buradan gitmeliyiz. Hemen."

"Hayır! Görmem gerek-"

"Tartışacak vaktimiz yok." Kadının elinden tutarak onu gizli geçide doğru sürüklemeye başladı. "Vicdanımda senin ölümünü istemiyorum."

Adamın çok daha üstün gücüne karşı koyarak, "Sanırım annem doğum kayıtlarını değiştirdi!" diye bağırdı.

s'Ex dondu kaldı. "Ne?"

Catra onu çekiştirmeye devam etti ama hiçbir yere varamadı. Bir ağaca bağlanmış da olabilirdi. "Oraya girene kadar emin olamam. Ama doğum kayıtlarını kasıtlı olarak kendi amaçları doğrultusunda değiştirmiş olabileceğine inanıyorum. Emin olmak için oraya girmem gerek. Lütfen."

s'Ex uzanıp başlığını çıkardı ve başlığın pürüzsüz kırmızı zemine düşmesine izin verirken gözleri kısıldı ve peridot renginde parladı.

"Ne kadar emin," diye sordu.

"Hayatımı ortaya koymaya hazırım. Ve seninkini de."

Kilitli kapıya baktığında kararını açıkladı ve sonra hiç telaşlanmadan kapıya doğru iki adım attı... ve tırtıklı bıçağı dikiş olduğu anlaşılan yere gömdü.

Ya öyle, ya da basitçe bir tane yaptı.

İki elini bıçağın kabzasına koyarak muazzam ağırlığını yana verdi ve çat! Küçük altın odaya bir giriş yaptı.

"Çabuk ol," dedi acımasızca.

Catra hiç vakit kaybetmedi. Taş yığınlarının üzerinden koşarak içeri atladı ve altın zeminde kayarak dengesini sağlamak için kollarını açtı.

Sayılar. Sayılarla işaretlenmiş binlerce altın çekmece gördü.

Hepsi doğum tarihine göre düzenlenmişti, isme göre değil.

Gözlerini kapatarak lanet okudu. Trez'in ne zaman doğduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yalnız, sağ tarafta yukarıda, altın rengi olmayan iki çekmece vardı. Onlar beyazdı.

Kalbi çarpıyor, elleri titriyordu, parmak uçlarında yükseldi ve en üsttekini çıkardı. Çekmece kolu kadar derindi ve içindekiler dökülmesin diye arkasından tutmak zorunda kaldı.

Hayır, kapağı vardı.

Eşyayı yere bırakıp üstünü açtığı anda, her biri ipek bir kurdeleyle bağlanmış ve Kraliçe'nin yıldızını taşıyan kırmızı balmumuyla mühürlenmiş dört rulo parşömen buldu. Bunun dışında herhangi bir etiket yoktu. Bir tanesi diğerlerinden daha küçüktü.

Önüne ilk geleni çıkardı ve mührünü kırarak belgeyi yere açtı. O kadar eskiydi ki, parşömen yer yer çatlamıştı ve düzleştirmeye o kadar dirençliydi ki, tabloyu inceleyebilmek için bir dudağını çekmecenin altına koymasına ve düz tutmak için diğer ucuna diz çökmesi gerekiyordu.

Kutsal semboller ve siyah kalemle yazılmış yazılar, geriye yaslandığında bir takımyıldızı oluşturan sayısız kırmızı ve altın noktayla serpiştirilmişti.

Annesinin doğum haritasıydı.

O şeyin kendi üzerine kıvrılmasına izin verdi ve bir kenara koydu. Bir sonraki ... onun çizelgesiydi ve o da uykusundan uyanmaya direndi. Üçüncü ...

Üçüncüsü, yayı bırakıp mührü kırdığında kendini açtı ve okumak için eğildiğinde, taze mürekkep ve boyanın tatlı kokusunu aldı.

parşömene uygulanmıştı. Bu yepyeni tablo bebeğe aitti ve ritüel ölümün her köşesi siyah yıldızlarla işaretlenmişti; bu da ruhun cennete geri döndüğünü gösteriyordu. Ya da en azından onun yorumu buydu.

Bir anlık üzüntünün ardından o şeyi bir kenara bıraktı.

Dördüncüsü, daha küçük olanı, Trez'in olmalıydı. Ve gerçekten de açtığında haklıydı. Birincisi, yazıtta bunun bir erkek olduğu ve bir ikiziyle birlikte doğduğu belirtilmişti; Trez ve iAm'in ilgisini ilk çeken de bu önemli doğum olayı olmuştu. Catra hayatı boyunca saray çalışanlarının bu olağandışı ve özel olayla ilgili yorumlarını hatırlayabiliyordu.

Kraliyet mensubu olmadığı için çizelgesi diğer üçü kadar büyük değildi ama parşömenin köşelerinde Gölge sarayının zirvelerine yükselişini gösteren altın yıldızlar vardı.

Topuklarının üzerine oturarak notları ve sembolleri okudu.

Sonra başını salladı.

O kadar emindi ki... ama yine de hiçbir şey yanlış görünmüyordu. S'Ex'in dairesel odada "Geri çekilin," dediğini duydu.

"Yoksa, bana ne kadar acı verse de, hepinizi öldürmek zorunda kalacağım."

Etrafına bakınan Catra, S'Ex'in kendisi için açtığı dağınık portaldan içeri baktı.

Siyahlar giymiş üç muhafız celladın etrafını sarmıştı ve bıçaklarını çıkarmışlardı.

Oh, yukarıdaki yıldızlar... ne yapmıştı?

Buraya gelerek korkunç bir hata yapmıştı. Hepsini kurtaracak bir sırrı öğrendiğini düşünmek ne büyük bir küstahlıktı.

Ve şimdi, kaçacak hiçbir yer yoktu. Onlar için gönderilen filoların sadece ilki olduğu kesin olan bu filoya karşı kazanmanın hiçbir yolu yoktu.

Ölmek istemedi.

Öne doğru uzanarak uzun, ince, ağır çekmeceyi aldı. Sahip olduğu tek silah buydu-

Bazı nedenlerden dolayı - ve daha sonra tam olarak nedenini merak edecekti

-Trez'in çizelgesi kendi üzerine yuvarlanıp tercih etmek için eğitildiği şekle geri dönerken, o şeye baktı.

İçeri girdiğinde zemin tertemizdi; yüzeyinde toz yoktu, çizik yoktu, sürtünme yoktu.

Ama şimdi çizelgenin kendini sardığı yerde ... boya parçaları ... ve küçük pullar ... vardı.

Kaşlarını çatarak çekmeceyi bir kenara koydu ve parşömeni tekrar düzleştirdi.

Bakış odasında kavga sesleri başlarken, cübbelerin kıvrımları uçuşurken, homurtular ve inilti çok yüksek ve yakından duyulurken, kutsal yazının üzerine eğildi.

Tablonun ortasında boyanın bir kısmı dökülmüştü.

Açığa Çıkarma ...

Ağzından çıkan nefes, kaburgalarının sıkışmasının sonucuydu.

Hayal görmediğinden emin o l m a k için gördüğünü sandığı şeyi tekrar okudu.

Sonra tırnağını aldı ve örtünün altından geçirdi.

"Ah... Kader..." diye nefes aldı.

Ayağa fırlayarak s'Hisbe deneklerinin çizelgelerinin saklandığı kutulara doğru koştu. Gözleri doğru doğum numarasını bulmak için etrafta gezindi ve çekmeceyi bulduğunda onu kaydırarak çıkardı, yere koydu ve kapağını kaldırdı.

Sivil kayıtlar, üzerlerinde küçük etiketler bulunan iplerle bağlanmıştı ve belirli bir sıraya göre dizilmemişlerdi, yirmi kadar farklı parşömen bir araya getirilmişti. Nefesi ağzından çıkarken ve elleri titrerken, onları olabildiğince hızlı bir şekilde karıştırdı.

Aradığını bulduğunda, üzerinde oynanmış belgeye geri döndü.

Çekmece en üstte olacak şekilde onları yan yana koyarak uzattı.

Elbette, ikincisinin ortasında bir yama vardı, örtbas edilen alan o kadar özenle boyanmıştı ki, o zaman fark edilmeyecekti. Ancak yıllar içinde kötü bir şekilde yaşlanmıştı.

Onu yontarak kurtardığında, aslında... Kutsanmış Olan'ın Trez olmadığını gördü.

İkizlerden o birinci değil, ikinci olarak doğmuştu. Kutsal erkek olan iAm'di.

Dışarıdaki ölümcül tehlikeye rağmen, ellerini yüzüne götürerek plakların üzerine yığıldı.

Neden onları değiştirmişlerdi? Neden?

"Prenses," diye bağırdı S'Ex. "Buradan çıkmamız gerek-"

"Kayıtları değiştirmiş."

"Ne?"

Catra omzunun üzerinden ona baktı ve kollarındaki, cüppesindeki, yüzündeki ve ellerindeki kan miktarını görünce irkildi. Ama telaşlanacak zaman yoktu. "Kraliçe bebeklerin, Trez ve iAm'ın kayıtlarını değiştirdi. Ama nedenini bilmiyorum." Çizelgelerin üzerinde oynanmış kısımlarını işaret etti. "Tam burada. Kraliyet için en kutsal haritaları hazırlayan kişi Baş Astrolog'dur, Tretary değil. Yani bunu o yapmış olmalı ve AnsLai de bunu biliyor olmalı. Ama ne yararı var-

"Arkanda!" diye bağırdı.

Tam s'Ex'in arkasında beliren muhafız bıçağını kafasına doğru kaldırdığı sırada, cellat kendi bıçağını boğaz hizasında tutarak arkasını döndü. Göz açıp kapayınca kadar, s'Ex muhafızı alt ederek erkeğin şahdamarını kesti ve kırmızı kan dışarı sıçradı.

Ölümü görünce dehşete kapılan Catra, bir seyircinin çok şiddetli geçen bir dövüş müsabakasında geri çekilmesi gibi, zihninin uzaklaştığını hissedebiliyordu.

Ancak, s'Ex'in pişmanlıklarla ilgili söylediklerinde olduğu gibi, böyle bir lüksü yoktu.

Çizelgeleri yuvarlayarak Trez'in ve iAm'inkileri kendisinin ve annesininkilerle birlikte kutuya koydu. s'Ex'in küçük kızıninki

hala yerdeydi ve neredeyse onu geride bırakıyordu.

Ancak son anda uzanıp yuvarlamaya başladı ve işte o zaman garip bir soğukluk hissetti. Tam ortasında.

Parşömen neden havalı olsun ki?

Tabloyu tekrar düzleştirdi... ve parmak uçlarını yüzeyde gezdirdi. Ortaya geldiğinde, sıcaklıkta hafif bir değişiklik oldu.

Çünkü kalınlaşmış bir boya alanı hâlâ kurumaktaydı.

Tatlı kokunun kaynağı buydu.

Bebeğinkiyle de oynamışlar.

"Zaman doldu Prenses," dedi S'Ex aceleyle. "Biz-" "Bana bıçağını ver."

"Ne?"

Elini uzatarak, "Temizle ve bıçağını bana ver," diye emretti.

YEDİ DOKUZ

Trez'in Kardeşlik malikanesinden uzaklaşmadan önce yaptığı son şey telefonunu çıkarmak oldu. Kardeşine sadece dört kelimelik bir mesaj attı.

Huzur içindeyim.

Sonra ön merdivenlere doğru yürüdü ve hücreyi soğuk taşın üzerine bıraktı.

Bir dakika sonra gitmişti. Eve dönüp bakmadı... tereddüt etmedi... herhangi bir endişe duymadı.

Mücadele sona ermişti. Hayatını belirleyen uzun mücadele dönemi sona ermişti.

Yeniden oluştuğunda, s'Hisbe'nin büyük kapılarının önündeydi.

İlerlerken güvenlik kameraları tarafından anında fark edileceğini biliyordu ve haklıydı da. İnsanların yararına olan check-in telefonunda herhangi bir anons yapmasına gerek kalmadan, girişin iki katı panelinin ortasında bir tıkırtı ve bir kırılma oldu.

Uzun yıllar sonra ilk kez ayaklarını halkının toprağına bastı ve bir daha asla çıkmamaya hazırlandığı uçurumun üzerinden geçti.

Muhafızlar onu tanıdıklarında nefesleri kesildi ve hemen etrafı siyah cüppeli erkeklerden oluşan bir çember tarafından sarıldı. Yine de ona dokunmadılar. Onun kutsal bedeniyle temas etmeleri yasaktı.

Ve gerçekten de onu zorlamaya gerek yoktu. Kendi özgür iradesiyle buradaydı.

Ancak o, gelenekler için sahte bir hediyeden başka bir şey değildi.

Vücudu bir dişiyle çiftleşmeye bir hadımınkinden daha elverişli değildi. Bu bakımdan belden aşağısı ölüydü, bu yüzden Kraliçe'nin hanedan umutları ne olursa olsun onun için iyi gitmeyecekti.

Umurunda değildi. Ona istediklerini yapabilirlerdi.

Farkına varmaya başladığı şey, Selena'nın onu da beraberinde götürdüğüydü. Onun ruhu da Selena'nınki gibi gitmişti; tek fark, bedeninin henüz yatıp işlevini durdurmamış olmasıydı.

Ama belki Kraliçe bunu onun için halledebilirdi. Gösteri yapamayacağı belli olduğunda, muhtemelen onu öldürtecekti.

Her neyse.

Tek bildiği, tek önemseddiği, kardeşinin artık onu uzun zamandır ağırlaştıran yüklerden kurtulmuş olması ve Kardeşlik ile ailelerinin güvende olmasıydı.

Önemli olan tek şey buydu.

Saraya giden yol boyunca kendini giysilerini çıkarırken buldu, gömleğinin düğmelerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Ayakkabılarını tekmeledi. Pantolonunu çıkardı.

Sarayın kapısına geldiklerinde soğuk sonbahar güneşinin altında çırılçıplaktı.

Baş rahip AnsLai onu bekliyordu. Erkeğin başı kukuletalı olmasına rağmen, yüzünde hiçbir örtü yoktu, bu yüzden memnuniyeti belliydi.

"Ne güzel bir karara vardınız," diye mırıldandı erkek, belinden eğilerek. "Dürüstlüğünüz ve belki geç de olsa görevinize olan bağlılığınız için sizi takdir ediyorum."

Bunun üzerine, beyaz mermerden yapılmış büyük giriş ikiye bölündü ve Trez'in aşağıya bakarken sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen beyaz bir koridor ortaya çıktı.

Bir an için Selena'yla eğitim merkezinin yeraltı tüneline birbirlerine sarıldıklarını düşündü.

Sözünü ettiği, onunla yaşadığı o sonsuzluk hâlâ içindeydi. Ve bundan sonra ne olursa olsun onu ayakta tutması gerekecekti.

Önündeki muhafızlar ayrıldı ve o da çıplak ayaklarını sığ basamaklara basarak ilerledi.

AnsLai'nin yanına geldiğinde, başkâhin tekrar eğildi. "Ve şimdi senin arınmana doğru ilerlemeliyiz."

"Onun yerine bunu al, bununla daha şanslı olursun."

Cellat Catra'ya istediği bıçağı vermek yerine, daha küçük ve düz ağızlı bir bıçak uzattı.

Tekrar bebeğin çizelgesinin üzerine eğilerek hızlıca çalıştı, jilet gibi keskin ucu aldı ve eklenen boyanın altında bir çatlak veya dikiş bulmaya çalıştı.

"Bunu başka bir yerde yapmalıyız, Prenses," dedi. "Burada kalmamız gerekiyor."

Adamın gittiğini fark etmedi bile, konsantrasyonu gerçekleştirmekte olduğu hassas operasyona yoğunlaşmıştı. Çok hızlı giderse ya da çok fazla kazarsa, altındaki şeyi mahvedebilirdi ...

Sonunda yamayı gevşetti ve sonra da tamamen çıkardı.

Neyse ki ilk kullanılan mürekkep parşömeni lekelemiş, kâğıdın liflerine kadar işlemişti.

Gözlerini kapatarak sallandı.

Bebeğinkiyle de oynamışlar.

Yeni doğan çocuk yıldızlara göre tahtın gerçek varisiydi.

İma edilenler kafasına dank edince Catra göz kapaklarını açıp omzunun üzerinden baktı. S'Ex ona sırtını dönmüştü ve biriyle boğuşuyordu -daha doğrusu, biri celladın tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

S'Ex arkasını döndüğünde, Baş Astrolog, kırmızı cübbesi içinde, o devasa bedenin karşısında duruyordu.

O kadar sıkıydı ki, tören başlığının altında nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

S'Ex sert bir çekişle erkeğin başını örten örtüyü yırttı. Kıvrımların altında Astrolog dehşete düşmüştü ve ikiye ikiye bir araya getirip kimsenin görmemesi gereken bir dişiye baktığı sonucuna vardığında korkusu daha da arttı.

"Evet, Prensesi gördüğüne göre seni öldürmek zorundayım," dedi s'Ex. "Ama önce, bazı cevaplar."

Catra tekrar çizelgelere baktı ve düşündü... burada bulduğu şey annesinin danışmanının daha da korkması gereken bir şeydi.

Ex öğrenir öğrenmez.

"Ona ne keşfettiğini söyleyelim mi?" dedi S'Ex, küçük erkeği de peşinden sürükleyerek. "Ona çizelgelerin neden değiştirildiğini soralım mı?"

Catra gözlerini cellada dikti.

Yüzündeki bir şey duygularına ihanet etmiş olmalı çünkü s'Ex kaşlarını çatı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Dalgınca, celladın gri kılığının daha da fazla kanla lekелendiğini fark etti. Onları eğitmiş, onlarla birlikte çalışmış ve şüphesiz onlarla bir akrabalık bağı kurmuş olmasına rağmen, saldırmaya çalışan erkeklerden herhangi birini ortadan kaldırmakta tereddüt etmemişti.

Bulduğu şeyin bu kısmını açıklarsa?

Eğer öyleyse, Baş Astrolog ve şüphesiz AnsLai'ye ek olarak Kraliçe... Catra'nın annesi... s'Hisbe'yi yönetmekten sorumlu kadın... ölecekti.

Ve Catra hissetti ki...

Aslında hiçbir şey hissetmedi.

Yine de kadın onun lideriydi, ebeveyni değil- ve Kraliçe gelenekleri kendi çıkarları için ihlal etmişti.

Tek açıklama buydu, özellikle de dışının ayin odasında söyledikleri göz önüne alındığında.

Catra Baş Astrolog'a seslendi. "Bu haritalar üzerinde oynanmış. Sanırım bunu siz yaptınız."

Erkek onu görmemek için başını başka tarafa çevirmişti ama s'Ex'in buna tahammülü yoktu. Tırtıklı bıçağını ısırdı, silahı dişlerinin arasında tuttu ve artık serbest olan avucunu kafatasına vurarak onu çenesinden yakaladı.

Sonra çeliğin etrafında konuştu. "Prenses sana bir soru sordu. Cevaplamanızı öneririm."

Sadece ağzı açık kaldığında ve hiçbir şey söylemediğinde, s'Ex ona baktı. "Kapa gözlerini."

Başını iki yana salladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyi olacağım." s'Ex lanet okudu ama sonra Astrolog'un eldivenini kavradı.

ve o kadar sert sıktı ki erkek inledi ... ve sonra kemikler kırılırken sarsıldı ve çığlık attı.

Sonra s'Ex hançeri dudaklarından aldı ve tekrar boğazına dayadı. "Şimdi, soruya cevap ver-"

"Evet! Çizelgeleri değiştirdim!" diye bağırdı erkek. "Çizelgeleri değiştirdim! Bunu yapmak istemezdim ama Kraliçe benden bunu talep etti! Gizlilik yemini ettim!"

"AnsLai biliyor mu?" Catra sordu.

"Hayır! Bilmiyor! Kimse bilmiyor!"

Konuşma patlaması, karşı karşıya olduğu tehditlerden olduğu kadar, uzun süredir sorunlu olan bir vicdanın arınmasından da kaynaklanıyor gibiydi.

"Bunu ben istemedim!" Erkek ağlamaya başladı. "Bu benim kutsal konumumun ihlali ama bana tüm soyumu öldüreceğini söyledi; eşimi, yavrularımı... ailemi öldüreceğini söyledi..."

"Neden TrezLath ve kardeşi için çizelgeleri değiştirdiniz? Birini diğeriyle değiştirmenin neden gerekli olduğunu anlamıyorum."

"Gerçek Meshedilmiş Olan, annesinin rahminden ilk doğan bebek, iAm, hastalıklıydı. Bırakın yetişkinliğe kadar yaşamayı, geceyi bile geçirmesi beklenmiyordu. Kraliçe kutsal ikizlerden birini sizin için istedi.

Hazretleri, bu yüzden bana tabloyu güçlü ve kuvvetli olan ikinci oğluyla değiştirmemi emretti. Sebebi buydu."

Catra derin bir nefes aldı.

Ardından gelen sessizlikte, söyleyeceği şeyin her şeyi değiştireceğini biliyordu. Şiddetle.

Gözlerini tekrar S'Ex'e çevirdi. Cellat olağanüstü bir şekilde hareketsizdi, devasa bedeninden fırtına öncesine benzediğini hissettiği bir sakinlik yayılıyordu.

Son derece düz bir sesle, "Anlat bana."

dedi. Sanki zaten biliyormuş gibi.

Çizelgeye geri döndü, onu rulo yaptı ve diğerleriyle birlikte ağır altın kutuya yerleştirdi. Sonra ayağa kalktı ve cellatla erkeğe yaklaştı.

S'Ex'e tekrar "Bıçağı bana ver," dedi. Bu sefer farklı bir nedenden ötürü.

"Neden?"

"Çünkü ona canlı ihtiyacımız var."

Onun tartışmasını bekliyordu ve s'Ex silahı çevirip yorum yapmadan kabzasını ona uzattığında şok oldu.

Neredeyse kutu kadar ağırdı.

"Şimdi bırak onu. Onu bırakmalısın," dedi. "Kaçıp gitmeyecek, çünkü onun hayatını kurtarabilecek tek kişi benim. Bırak onu, s'Ex. Sana bunu yapmanı emrediyorum."

Cellat emri yerine getirdiğinde, Baş Astrolog sanki bir kumaş parçasından farksızmış gibi yere düştü. Ve akıllıydı. Kendini birkaç metre uzağa sürükledi.

S'Ex ile göz göze gelerek yüksek sesle ve net bir şekilde, "Şimdi Astrolog, ona kızının haritasının neden değiştirildiğini söyle," dedi.

SEKİZ

Telefon alıyordu.

Cennet dev yatağın başlığına yaslanırken, gözlerini karşıdaki masadan gelen hafif çınlama sesine kaydıldı.

En azından cevap vermek ona bu yeraltı süitinde oturup akşam karanlığında neler olabileceğini düşünmekten başka yapacak bir şey verirdi.

Babası, s'Hisbe'nin tüm vampirlere yönelik tehdidine rağmen hâlâ onunla eve gitmeyi reddettiği için çok öfkelenmişti. Ama koşulların değişmesine rağmen kendini savunmak zorunda hissetmişti. Ya pes ederse? Hayatının saatini geriye doğru çalıştırmak gibi bir şeydi bu.

Ve adam ona, buna gerek olmadığını, zaten mahmenini kaybettiğini ve onun da ölümün soğuk kucağına gitmesini istemediğini hatırlattığında bile silahlarına sadık kalmıştı.

Kadın son ve son kez "Gitmiyorum" dediğinde, adam ona bir yabancıymış gibi bakmıştı.

Belki de öyleydi.

Riiiiiiing.

Belki de babasıydı. Onun da dinlenebileceğini düşünemiyordu. Yine de muhtemelen ona mesaj atmaya ya da cep telefonundan aramaya çalışmıştır.

Bacaklarını yatağın kenarından kaydırarak aşığı atladı ve koşarak telefona gitti.

Ahizeyi kaldırarak, "Günaydın, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Bu bir erkek sesiydi ama onun kanından olan efendisinin sesi değildi. Daha önce s'Hisbe'den seslenen, o garip aksanlı ses tonuyla savaş fermanını yayınlayan kişiydi: "Kralınız için bir mesajım var, Gazap oğlu Gazap. Kraliçe, Kutsanmış Olan'ın hızlı dönüşü için ona teşekkür etmek istiyor. Wrath bilge bir lider ve devlet adamı olarak itaatkârdır ve tarafımızdan askeri bir harekette bulunulmayacağı ve halklarımız arasında bir kez daha uzlaşma olduğu konusunda kendisine güvence vermekten memnuniyet duyuyorum."

Tıklayın.

Paradise telefona baktı. Doğru anlamış mıydı?

Parmağını beşikteki iki düğmeye sokarak hattı temizledi ve çevir sesi tekrar geldiğinde babasının numarasını tuşlara bastı. Ya da denedi. O kadar kötü titriyordu ki, rakamları doğru sıralayamıyordu.

İşler nihayet yoluna girdiğinde, kendini zor nefes alırken buldu.

"Merhaba."

"Baba!" diye araya girdi. "Baba, yine aradılar-"

"Cennet! Güvende misin-"

"Evet, evet, beni dinlemek zorundasınız! Tekrar aradılar, s'Hisbe - Wrath'ın geri döndüğünü söylediler..." Neydi o? "Meshedilmiş Olan mı? Her şeyin yolunda olduğunu söylediler, yani savaş iptal ettiler!"

Aklının bir köşesinde bunu söylemenin aptalca bir yol olduğunu düşündü. Kötü hava koşulları yüzünden iptal edilen bir doğum günü partisi gibi mi?

"Neden bahsediyorsun?" dedi babası yavaşça. "Gazap Trez'den vazgeçmeyecekti."

"Fikrini değiştirmiş olmalı?"

"Onunla şafak vakti konuştum. Kardeşlik, Bölge hakkında istihbarat toplaması için gündüz uçuşu yapan bir elçi göndermiş. Her neyse... Onu hemen aramam gerekecek."

"Neler olduğunu bana bildirmeye çalışacak mısın?"

"Yapacağım."

"Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Oh, Paradise, ben de seni seviyorum. Yeraltında kal." "Söz veriyorum."

Telefonu kapatırken, ondan yüz yüze özür dileme şansına sahip olmak için dua ederken buldu kendini. Gerçi bu dürtünün sadece içindeki dört yaşındaki çocuğun iyi bir kız olma isteğinden kaynaklandığını tahmin ediyordu.

Gölgelerle olan çatışmanın sonucu ne olursa olsun, sağlam durmak zorundaydı.

Savaş tehdidi, yaşayacak sadece bir hayatınız olduğunu hatırlatan iyi bir şeydi.

O yüzden bunu değerlendirsen iyi olur.

S'Ex, Prenses'in sarsılmaz bakışlarıyla karşılaştığında, onu etkisiz hale getirmek ve erkekten istediği cevabı almadan önce Baş Astrolog'u ulaşamayacağı bir yere götürmekle çok akıllıca davrandığına karar verdi.

Ancak bu açıklama gereksizdi; grafikteki değişikliğin "nedenini" biliyordu.

Astrolog sözlerini tökezleyerek söyledi. "Bebek sizin yerinize geçecek olan gerçek varisti Prenses. Ama Kraliçe halktan birinin soyunun tahta geçmesini istemedi. Celladının efendisi olduğunu biliyordu. Doğum saatini dört dakika otuz iki saniye değiştirmem için beni zorladı - ki bu da yavruyu güneşten altıncı gezegenin dezavantajlı konumuna yerleştirecekti."

Bir anda, kızının ağlamaklı sesi s'Ex'in zihninden geçti... ve sonra kan dolaşımına girdi.

Göğsü sert nefeslerle pompalanmaya başladı. Yumrukları yukarı kıvrıldı.

Kalbi bir kez çarptı... ve sonra bir katilin yavaş, sabit atışına yerleşti.

Prenses kılıcını ona uzattı. Gözleri keder doluydu ama aynı zamanda çok ama çok netti. Bir sesle

Sarsıldı, ama içinde güç vardı, dört kelime söyledi.

"Yapman gerekeni yap."

Az önce annesini ölüme mahkûm ettiğini biliyordu. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla, kanının intikamını almakta tereddüt etmeyecekti.

Savaş eliyle tırtıklı bıçağı aldı ve ucunu yüzüne doğru eğdi. Yanaklarının çukurlarına iki hızlı çizgi çizerek kendini işaretledi.

Bir kez asla tanıyamayacağı kızı için. Bir kez de düzelteceği yanlış için.

Kiremitli bölmedeki aralığa doğru dönerken, tek bir düşünceye sahipti ve yine de durdu.

Başını omzunun üzerinden kaldırarak Baş Astrolog'u bakışlarıyla çiviledi. Erkek ölümcül bir korkuyla geri çekilirken, s'Ex, "Eğer kızım varis olacaksa, şimdi Kraliçe'nin yerine kim geçecek?" dedi.

"S-s-s-s-o d-d-d-do." Erkek Prenses'i işaret etti. "Tahtta hak iddia ediyor. Kayıtları değiştirilmemiş. Kızınızdan sonra ikinci sıradaydı ve ölümüyle birlikte meşru varis o oldu-"

"Kızımın öldürülmesi demek istiyorsunuz," diye araya girdi. Prensese bir bakış attı.

Az önce söylenenlerin yankıları umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kraliçe olmak üzere olduğuna dair sözleri duymuş gibi bile görünmüyordu. Bunun yerine, o uzun, ince altın kutuyu hizmetçi kıyafetinin göğsüne yaslamış, başını eğmişti.

Gözyaşları parlak sarı metale çarparak gözlerinden düştü.

"Sen hükmetmelisin," diye duyurdu S'Ex. "Dizginleri eline almalısın

ve bu toplumu düzgün bir şekilde yönetmek. Beni duyuyor musunuz? Kendinizi bu duygudan kurtarın ve birazdan olacıklara hazır olun."

Bakışları onunkilere kaydı. "O benim kız kardeşimdi. Onlar öldürdü

... kız kardeşim."

S'Ex bir an için geri çekildi. Bu onun söylemesini beklediği son şeydi.

Ve aniden, kederinin paylaşıldığı gerçeği ona çarptı ve garip bir şekilde duyulandı.

Prenses'e doğru yürüdü, yüzünü avuçladı ve kendi yüzüne doğru kaldırdı. Prensesin yanaklarını sildikten sonra eğildi ve dudaklarını alnına bastırdı.

"Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ne için?"

Sadece başını salladı ve geri adım attı. "Sen." Baş Astrolog'u işaret etti. "Ona göz kulak olmalısın. Geleneklerinize inanıyor, yalanlarınızdan nefret mi ediyorsunuz? Hayatta kalmasını sağlayarak bunu kanıtla, yaklaşık on dakika içinde Kraliçe olacak."

Erkek hemen yerde ayaklarını sürüyerek secdeye kapandı ve alnını dışının ayaklarının dibindeki kanlı kırmızı mermere koydu. "Yıldızlarda yazılı olan her şey adına, kalbimin son atışına ve ciğerlerimin son nefesine kadar Kraliçe Catra vin SuLanah etl MuLanen deh FonLerahn'a hizmet edeceğim."

s'Ex samimiyeti hissetti ve yeni Kraliçe'nin güvende olacağını biliyordu. "Burada tören kıyafetiniz var, değil mi?"

Baş Astrolog yere bakarak cevap verdi. "Ben biliyorum."

"Onu giydirin. Yirmi dakika içinde annesinin başı tahtın ayak ucunda olacak. Catra'yı oraya getirin ki iktidar değişimi töreni tamamlanabilsin."

"Peki ya sen?" Catra söyledi. "Sen de mi orada olacaksın? Lütfen bana orada olacağını söyle."

"Kendiniz için endişelenin Kraliçem. Siz bu odadaki, bu saraydaki, bu topraklardaki herhangi bir bireyden çok daha önemlisiniz."

Bununla birlikte, döndü ve gizli geçitte kayboldu.

SEKSEN BİR

Bir savaşının silahlarının temizlenmesi ve korunması kutsal bir görevdi, savaşı ile aletleri arasındaki bağı onurlandırmanın bir yoluydu.

Rhage başını en sevdiği iki kırkılığınan ikincisinin üzerine eğmiş otururken, metalürjik deterjanın tatlı kokusu kendi sesi kadar tanıdıktı.

Yatak odasının karşısında, Mary'nin gerginliğini hissedebiliyordu. Ama o tek kelime etmedi.

"Dikkatli olacağım," dedi ona, sprej kutusunu silah temizleme kutusuna geri koyarken. "Söz veriyorum... Gerçekten dikkatli olacağım."

Kişisel sağduyunun savaşta hayatta kalmanın sadece bir parçası olduğunu bilmesine rağmen bu yemini etti. Etrafınızın farkında olmak, arkanızı kollamak, kardeşlerinizin de sizi kollamasını sağlamak, tüm bunlar elbette yardımcı oluyordu. Bununla birlikte, her zaman şans unsuru da olacaktı.

Ya da kader.

Kader.

Ne derseniz deyin.

"Yapacağını biliyorum," dedi sıkıca.

Güderi kareyi namlunun bir tarafından yukarı, diğer tarafından aşağı indirdi. "Eğer eve gelmezsem... yine de."

Orada durdu. Sorduğu soruyu öğrenecekti. Ona devam etmesi için yeterince bilgi vermişti.

"Seni bulacağım," diye boğuldu. "Seni bir şekilde bulacağım."

Başını salladı ve muhtemelen onun yanına gitmesi gerektiğini düşündü ama bu yakınlığı kaldıramazdı. Zaten dağılmanın eşiğindeydi ve bir de savaş çıkınca

Akşam karanlığında onu beklerken, bu duyguyu kaldıramazdı.

Burnunu bir mendille silerken ve gözlerini silerken, "Senin zarar göreceğin düşüncesine katlanamıyorum," dedi. "Bu beni neredeyse ölmekten daha çok rahatsız ediyor."

Evet, çünkü onlara o mucize bahşedilmişti - ölüm onları ayırmaya çalıştığında bunun karşılığını alacaklardı.

Trez'i düşündü ve kusmak istedi.

Tanrım... o lanet cenaze ateşine binen erkeğin görüntüsü beynine dövme gibi işlenmişti.

Aniden silahını ve giysisini dizlerinin üzerine bıraktı. "Ben korkunç bir insanım. Gerçekten korkunç bir pisliğim."

Yolun karşısındaki Mary yine burnunu çekti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kendini temizliğe devam etmeye zorladı, çünkü onun gözlerinin içine bakarsa bunu söylemeyecekti.

Belki de bunu söylememeliydi - gerçi ondan hiçbir şeyi saklayamazdı.

"Ben, ah... Trez ve Selena'nın yaşadıklarından nefret ettim. Aynı şey Tohr için de geçerli."

Bir anda, Manny'nin süslü klinik karavanında oturduğunu ve doktordan Seçilmişleri kurtarmasını talep ettiğini hatırladı.

Sanki adama bir tedavi bulmasını emretse bu gerçekleşecekmiş gibi.

Sonra, alevler gökyüzüne yükselirken dışarıda sarmalanmış Layla'nın fotoğrafını çekti. Hamile Layla, Qhuinn'in ikizlerini taşıyordu, Tanrı aşkına.

Kız kardeşinin ölümünün yasını tutmaktan ölecekmiş gibi görünen Rhage, hamileliği, hayatı ve gençliği hakkında endişelenen tek kişi değildi.

"Ben bir pisliğim," diye fısıldadı.

"Konuş benimle, Rhage."

"Biz olmadığımız için mutluyum," diye boğuldu. "Hepsini ne kadar sevsem ve onlarla birlikte yas tutsam da... Seni kaybetmediğim için çok mutluyum..."

Gözlerinden yaşlar geldi.

Ve shellanı yanına geldi.

Silahını alıp bir kenara koyduktan sonra kollarını ona sarıp kulağına destek mırıldanırken, kendini daha da kötü hissetti.

Bu ona Trez'in bir daha asla sahip olamayacağı şeyi hatırlattı.

Boom! Boom! Bum!

"Rhage," diye bağırdı V koridordan. "Trez teslim oldu."

Rhage doğruldu ve gözyaşlarını sildi.

"Ne?"

Mary'yi yoldan çekerek kapıya doğru atladı ve kapıyı kırarak açtı. "Ne diyorsun lan sen?"

"Beni duydu, Wrath'ta buluşuyoruz. Şimdi."

Kardeş kaçmaya hazırlanırken Rhage V'nin kolunu tuttu.

"Emin misin?"

"Az önce S'Hisbe'den bir çağrı geldi."

"İAm biliyor mu?"

Bu Kardeş'i durdurdu ve başını kaldırıp tavana baktı.

"Kahretsin."

"Trez'in evde olmadığına emin misin?"

"Hayır, o gitti. Güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ettim. Cep telefonunu taş basamakların üzerine bırakmış ve yaklaşık bir saat önce ortadan kaybolmuş."

"Vay anasını. Tamam, pekala..." Ama bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Belki savaş yoktu... ama ya Gölgeler?

Onların iki Gölgesi mi?

Mary'ye dönüp bakarken, "Yukarı çıkıp Am'a söyleyeyim," dediğini duydu.

"Seninle gelmemi istiyor musun?" dedi. "Evet, istiyorum."

iAm göz hizasında iki çift ayakkabıyla uyandı. Biri, yatar koltuk kadar büyük, boktan bir ayakkabıydı. Diğeri ise gri ve siyah logolu, bağcık yerine cırt cırtlı bantları olan Coach spor ayakkabılarıydı.

Başını kaldırdığında Rhage ve Mary'ye baktı. "Saat kaç?"

Mary diz çöktü ve bu, ilettikleri mesaj her ne ise bunun kötü, çok kötü bir haber olduğuna dair ilk ipucuydu.

Yine de konuşan Rhage oldu, "Ben... kardeşinizin teslim olduğuna inanmak için nedenlerimiz var."

Kelimeler zihninden bir dizi takırtı ve yanlış vuruşla süzüldü, isimler ve fiillerin ve diğer şeylerin kombinasyonu hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Özür dilerim, ne dediniz?"

Oturduğu yerden kalkarken, elinde tuttuğu şişe yuvarlanarak Rhage'in botlarına çarptı.

"Bölge'den Kraliçe'nin artık saldırmayacağı haberini aldık çünkü Trez gönüllü olarak s'Hisbe'ye döndü-"

"Yüce Tanrım!"

Ayağa fırlayarak ikisini de itti ve kardeşinin odasına daldı. Yatak dağınıktı, dolap kapakları açıktı... ve Trez'den kesinlikle ama kesinlikle hiçbir iz yoktu.

"Hayır, hayır, gitmemiz gerekiyor!" diye bağırdı hiçbir şeye ve hiç kimseye. "Her şeyi ayarlıyorum! Gidiyoruz!"

Arkasını döndüğünde, ikisi kapının girişinde duruyordu.

Mary'nin sesi sertleşti, sanki aksi takdirde söylediklerini anlamayacağını çok iyi biliyormuş gibi: "Onun peşinden gitmek isteyeceğini biliyoruz, iAm. Ama bunu yapmadan önce-"

Odadan dışarı çıktı, her ne kadar ilgilerini takdir etse de gerekirse onları biçmeye hazırды.

Ama Rhage onun kolunu yakaladı ve geri çekti. "Önce seni silahlandırayım. Lassiter da seninle geliyor. Güneş ışığında dışarıda olabilir."

iAm tam tartışacaktı ki, "Eh, ne yapalım" diye düşündü.

"Hala seni **d e s t e k l e m e y e** hazırız, adamım," Kardeşim acımasızca söyledi. "Bu işte yalnız değilsin."

iAm bir an için adamın ne dediğini anlayamadı ve sonra fark etti ki, Kahretsin. Oraya geri dönüp Trez'i çıkarırsa... Kraliçe misilleme olarak Caldwell'e saldırabilirdi.

Ve sonra bu insanlar kuşatma altında olacaktı.

"Bunu neden yaptı?" diye inledi iAm. "Tanrım, bunu neden yaptı?"

Mary onun elini tuttu. "Tehdidi öğrenmiş olmalı. Bir şekilde evde bir şeyler duymuş olmalı."

iAm gözlerini kapattı. "Bu durmak zorunda. Tüm bu lanet şey sona ermeli."

Çünkü Trez'in sonunda lanetlendiği kılıcın üzerine düştüğünü varsayarsak? Adam çiftleşecek ve iAm'in sevdiği tek kadınla seks yapacaktı.

Çünkü o ve kardeşi böyle şanslıydı. Evet.

"Hadi," dedi Rhage. "Üzerinize biraz silah alalım. Lassiter zaten bekliyor."

Sonrasında olanlar baş döndürücü bir bulanıklıktı. İkinci kata indi. Kılıflar kalçalarına takılmış, omuzlarına sarılmıştı. Silahlar. Bıçaklar. Hepsini örten uzun siyah deri bir trençkot.

Ardından, düşmüş meleğin benzer şekilde süslendiği ve hiç de şaka yapmadığı fuayeye geçildi.

İkili ayrılmadan hemen önce Rehvenge öne çıktı ve onu kucakladı. "Burada kalmak zorundayım. Gölgeler Caldwell'e saldırırsa, günah yiyicilerime gündüz saatlerinde savunma yapmalarını emredebilmeliyim."

Lanet olsun. Onun ve kardeşinin özel sefaleti pek çoklarınıninki haline gelmişti.

"Çok özür dilerim," dedi iAm, etrafındaki Kardeşlere bakarak. Gazap. Ev halkının geri kalanına. "İşlerin bu noktaya geldiğine inanamıyorum."

Rhage başını salladı. "Bizde var. Kendi başımızın çaresine bakmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Sonra konuşma sona erdi ve iAm ile Lassiter girişten çıkıp malikânenin ön merdivenlerindeydiler.

Düşmüş melek uzanıp onun kolunu tuttu. "At binmeye hazır ol."

Kaşlarını çatan iAm, siyah-sarı saçlı erkeğe baktı. "Sen neden bahsediyorsun-"

Bir anda bir güneş ışını tarafından yutuldu, hiçbir kontrolü, düşüncesi ya da iradesi olmadan oradan kalkıp gitti...

... nefret ettiği evine ve hâlâ savaştığı kaderine doğru ilerliyordu.

SEKİZ İKİ

Mücevherler soğuk ve ağırdı.

Baş Astrolog Catra'yı platin setli elmaslar, safirler, zümrütler ve yakutlardan oluşan ağlarla ördükçe, Catra giderek daha az doğru nefes alabiliyordu.

Gerçi bunun nedeni muhtemelen tören giysilerinin ağırlığından çok, olan bitenin büyüklüğünü kavramaktı.

Kraliçe'nin elbisesinin son parçası, yüzünün üzerinden bir esinti gibi süzülen ince bir duvaktı.

Astrolog, "Tamamdır," dedi.

Sıradan koşullarda, giysiler Kraliçe'nin kamarasına teslim edilir ve bir hizmetçi filosu tarafından temizlenip giyecek kişi için hazırlanırdı. Ama bu sıradan bir durum değildi.

Kraliçe şimdi ölmüş müydü?

Ölüm nasıl gerçekleşecekti?

Bu sorular kafasında tekrar tekrar dönerken, o-

"...geldi! O geldi!"

Koridorda, aynı şeyi haykıran sesler odanın yoğun sessizliğine nüfuz etti.

Kaşlarını çatarak süpürgeliği aldı ve ileri doğru yürüdü; ancak koridora açılan kapıyı çalıştıramadığını hatırladı.

"Lütfen bunu açar mısınız?"

"Derhal, Majesteleri."

Baş Astrolog ileri atıldı, avucunu duvara koydu ve panel mecburen geri çekildi.

"...Kutsanmış Kişi geldi!"

Dışarıda çılgın bir kaos vardı, insanlar sevinçle koşup zıplıyor, bir kutlama patlak veriyordu. Bir an için kapı aralığında durdu, her şeyi içine çekti - arkasındaki dairesel odada katliam olduğunu hatırlamadan önce.

"Buraya gel," diye tısladı Astrolog'a.

Tam içeri girdiği sırada kapı otomatik olarak kapandı ve kadının varlığı koridorda bir aşağı bir yukarı koşuşturan kalabalığın dikkatini çekti.

Herkes durdu. Yere kapandı. Secde ettiler.

Vatandaşlar kraliyet mensuplarını selamlamak için mırıldanmaya başladıklarında, onun şu anki Kraliçe olduğunu düşündükleri açıldı.

Bu düşünce aklına gelirken, başka bir düşünce de aklına geldi. "Temizlik..." Etrafında dönüp durdu ve sesini alçaltmak için kendini zorladı. "Ah, yukarıdaki yıldızlar, onu temizleyecekler -çabuk, baş rahibe gitmeliyiz!"

Astrolog hiçbir soru sormadı. Sadece sarayda koşarken onu takip etti. Neyse ki onun varlığı bir selam dalgasını da beraberinde getirmiş, saray mensubundan baş hizmetkâra kadar herkesin onu görür görmez yere kapanması sayesinde sıkışık bir yolculuktan kurtulmuşlardı.

AnsLai'nin kutsal odası tören salonundan çok uzakta değildi ve oraya geldiğinde elini duvara koymaya gitti ama Astrolog önce eğildi ve avucuyla noktayı buldu.

Panel geriye kayınca, siyah bir mermer levhanın üzerine uzanmış, kolları iki yanında, ayakları bitişik, iri, çıplak bir erkek bedeni gördü.

AnsLai yolun karşısındaydı, bir ateş çukurunun önünde duruyordu, iki avucunu da gökyüzüne kaldırmış bir şeyler fısıldıyordu.

"Dur!" dedi. "Sana durmanı emrediyorum!"

Baş rahip arkasını döndü ve hemen dizlerinin üzerine çöktü. "Majesteleri, hâlâ ayin odasında olduğunuzu sanıyordum?"

Catra gözleri kapalı yatan erkeğin yanına koştu. "Bana onu temizlemediğini söyle-"

"Solüsyonu az önce damarlarına uyguladım-" "Hayır, hayır, hayır," dedi kadın. "Hayır!"

"Neden bahsediyorsunuz, Majesteleri?" dedi baş rahip doğrulurken. "Onlarca yıldır dışarıda. Kızınızla çiftleşmek için saf değil-"

"O Meshedilmiş Olan değil."

Bunun üzerine, tartışıkları erkek başını yavaşça ona doğru çevirdi.

Ve onca yıldan sonra TrezLath ile nihayet bu şekilde tanıştı.

"Çok üzgünüm," diye nefes aldı ona, eğildi ve elini sıktı.

"Zamanında yetişemedim, çok özür dilerim..."

Trez masada yatarken, ön kolunun iç kısmında, şaşırtıcı derecede modern, insan dünyasına ait bir iğneyle enjekte ettikleri yerin yandığını hissedebiliyordu.

Ritüelin ne kadar eski olduğu göz önüne alındığında, bir tür kamış veya elle yapılmış eski metal şırıngayı tercih edeceklerini varsayardı.

Ama hayır. Aslında Selena'sına enjekte edilenin aynısıydı.

Zehri anında damarlarında hissetmişti ve tıpkı bir yılanın ısırığındaki zehir gibi, yayılmak, çoğalmak ve ele geçirmek için hiç vakit kaybetmemişti.

Keder ve efor yüzünden zayıf düşmüştü ve bundan sağ çıkamama ihtimalinin yüksek olduğunu fark etti.

Bu da onun üstündeki tavana odaklanmasına neden oldu. Garip, ne zaman bu ritüeli hayal etse, her zaman onu bağlı olarak hayal etmişti.

Sonunda geldiğin yer garip. Şimdi, yaklaşan acıyı memnuniyetle karşılıyordu - çünkü bu onun Selena'ya dönüş bileti olabilirdi. Dedikodulara göre intihar edersen Fade'e giremiyordun ama öldürülürsen?

Senin suçun değil.

Elbette uzlaştırılması gereken varoluşsal bir mesele vardı: farklı geleneklerden gelen bu ikilinin birbirlerini hayatın diğer tarafında nasıl bulabilecekleri. Eğer başka bir taraf varsa.

Ama eğer inancın bir gücü varsa, bunu yapacaklarına inanacaktı.

Bu notla da gidebilirdi.

Yavaş yavaş, kendisi ve AnsLai ile birlikte odada bulunan diğer iki varlığın farkına vardı. İçlerinden biri tepeden tırnağa gökkuşağı renklerinde parıldıyordu.

Kraliçe.

Baş rahip önünde eğildikten sonra AnsLai ile konuşmaya başladı. Ve sonra AnsLai doğruldu, konuştu, telaşlı görünüyordu... sonra panikledi.

Kraliçe Trez'e yaklaştı ve Trez bir ömür boyu dişilerden nefret ettikten sonra, boş yere uzanıp onu boğmaya çalışmayı düşündü.

Ancak o kadar gücü yoktu. Özellikle de acı daha da şiddetlenirken.

Hareket etmeye niyeti yoktu ama vücudu zehirden kaçmaya çalışarak kıvranmaya başladı.

Ve sonra aniden tüm et giysisinin içi yanmaya başladı.

Hatırladığı son şey, odaya daha fazla insanın koşarak girdiği ve yere düşmedikleriydi. şaşkınlık içinde Kraliçe'ye bakıyorlardı.

Sonra kırmızı cüppeli Baş Astrolog hepsine hitap etti.

Bir an sonra, dişinin önünde yere düştüler. Ne fark eder ki, diye düşündü Trez.

Bunların, hatta muazzam acıların ne önemi vardı ki?

...

SEKSEN ÜÇ

O düşmüş melek onları Bölge'ye götürdü.

Ve iAm yeniden şekillenirken, Lassiter'ın uçuşun kontrolünü ele almasının iyi bir şey olduğunu fark etti. Kardeşi Kraliçe'nin pençesindeyken, maddesizleşecek kadar konsantre olabileceğinden şüpheliydi.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi iAm. "Arkanı kollarım."

Başıyla minnettarlığını belirten bir selam veren iAm, s'Hisbe'nin ön girişine doğru yürüdü. Kardeşliğin ona ayrılık hediyesi olarak verdiği şeyler arasında birkaç kilo C4 plastik patlayıcı da vardı. Tek yapması gereken devasa kapılara bir iki porsiyon yerleştirmekti ve-

Sanki s'Hisbe'nin girişi bedensel zarardan kaçınmak istiyormuş gibi, dev yarılar ikisinin önünde yarıldı ve açıldı.

Ancak bu, uzak taraftaki birinin tesadüfi bir ayrılığı değildi.

s'Ex dik ve gururlu duruyordu, Kraliçe'nin toprakları için mükemmel bir muhafızdı.

Ancak... bir şeyler yanıltı. Erkek, daha önce iAm'e verdiği türden bir Farsi hizmetçi elbisesi giyiyordu ve elbiseden kan damlıyordu.

Ayrıca elinde bir erkeğin ön kolu kadar uzun, kırmızı lekeli, tırtıklı bir hançer vardı.

"Fazla vaktimiz yok, hadi," dedi erkek aceleyle.

Normalde, iAm böyle bir Azrail'le bir yere gitmeyi iki kez düşünürdü. Ama o zaten

erkeğe bir kez güvendi ve ortada bir darbe olduğu açıldı.

Koşmaya başlayan Lassiter'le birlikte celladı saray kompleksine kadar takip ettiler ve gizli bir kapıdan içeri girdiler. İçeri girdiklerinde, s'Ex onları tamamen boş olan koridorlara yönlendirdi.

Hizmetçi yok. Saraylılar yok.

Ve s'Ex'in gözaltına alınacaklarına, sorgulanacaklarına... tehdit edileceklerine dair görünürde hiçbir endişesi yoktu.

Erkek ya aklını kaçırmıştı ya da ...

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu iAm.

"Sen Kutsanmış Olan'sın, kardeşin değil."

iAm o kadar hızlı durdu ki Lassiter kenara atlamak ya da onu biçmek zorunda kaldı. "Ne?"

"Zaman yok. Kardeşin temizleniyor, ölümün eşiğinde. Ona veda etmek istiyorsan acele etsen iyi olur."

iAm sanki biri fişini çekmiş gibi orada öylece dururken, Lassiter ve s'Ex onu kollarından yakaladı, ayaklarını yerden kesti ve götürdü.

Bir saniye sonra kendine geldi ve kendi ayaklarının kontrolünü ele geçirerek onların elinden kurtulmaya çalıştı. "Bu mümkün değil," diye bağırdı onların ayak sesleri arasında.

"Kraliçe listeleri değiştirdi. Başından beri o sendin -Ama doğumdan sonra uzun süre yaşamaman gerekiyordu. Kraliçe ve ailen için Trez daha iyi bir seçenektir."

Birdenbire ana izleyici salonuna daldılar ve iAm ayaklarının yeniden sendelediğini fark etti.

Kürsüde ... maichen'i - Prens - İsa, her ne haltsa - siyah saçlarına Bölge'nin tacını taktırıyordu.

Yaklaşık iki bin Gölge dokuma ipek hasırların üzerinde diz çökmüş, başlarını eğerek yalvarıyordu.

"O her şeyi çözdü," dedi S'Ex. "Neredeyse hayatına mal olacak olsa da her şeyi çözdü."

"Eski Kraliçe nerede?" "Kızının ayaklarının dibinde."

İşte o zaman kopmuş kafayı gördü, siyah gözleri kalabalığa bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu.

"Ben kadere inanırım," dedi cellat. "Yıldızlara inanıyorum. Böyle olması gerekiyordu."

iAm kendini salladı. Tüm bunlar gerçekten çok fazlaydı ve onu gerçekten ilgilendiren bir şey değildi. Öte yandan Trez. "Kardeşim..."

"Bu taraftan."

iAm sonunda Trez'in bulunduğu odaya girdiğinde nefesi kesildi. Kardeşi, kanı, mermer bir masanın üzerindeydi ve o koca beden acı içinde iki büklüm olmuştu.

İlk aklına gelen, Selena'yı hatırlattığıydı, onun kasılma şeklini.

iAm etrafta duran diğer insanlara aldırmadan koşarak yanına geldi. Trez'in elini sıkarak dizlerinin üzerine çöktü. "Trez... Trez...?"

Ama kardeşine ulaşmak mümkün değildi. Gitmişti, hayattaydı ama sanki bedeni geçici bir tahliye emri çıkarmış gibi başka bir yere nakledilmişti.

"Hayır," dediğini duydu. "Tüm bunlardan sonra olmaz... Trez, özgürsün... benimle kalabilirsin, özgürüz..."

Eğer kendisi Meshedilmiş Kişi ise bir nevi özgürdü. Ama şu anda bunun için endişelenemezdi.

Sikeyim.

"Beni bırakma kardeşim."

"...panzehir. Görmek zorundayız."

iAm başını kaldırdı ve masanın diğer tarafında duran baş rahip AnsLai'yi gördü. "Ne?"

"Ona panzehiri verdim... öğrenir öğrenmez." Erkek s'Ex'e baktı. "Ama çok geç olabilir. Buraya geldiğinde zayıflamış durumdaydı."

iAm konuşmaya başladı, saçmalamaya başladı... lanet olsun, ne olduğunu bilmiyordu.

Tek yapabildiği buydu.

Kardeşi dönüp dururken, kolları ve bacakları iAm'in hayal bile edemeyeceği bir acıya karşı kesilirken, iAm çaresizdi. Çok çaresiz.

"...görüyorsunuz muyuz?" AnsLai bir süre sonra ona sordu.

"Ne?" dedi boğuk bir sesle. Sanırım konuşmayı bırakmamıştı.

"Kan bağınız olan ebeveynleriniz. İkinizin de Bölge'de olduğunuzu duydular - sizin haklı olarak Meshedilmiş Kişi olduğunuzu ve bunu istiyorlar-"

iAm dişlerini gösterdi ve baş rahibin endişeli gözlerine dik dik baktı. "O ikisine söyle, yaşamak istiyorlarsa bir daha asla ama asla bana ya da kardeşime yaklaşmasınlar. Anladın mı? Onlara şu anda dikkatimi Trez'den uzaklaştırabilecek tek şeyin ikisini de durdukları yerde öldürmek olduğunu söyle."

Baş rahip bembeyaz kesildi. "Evet. Ama tabii ki." iAm yeniden kardeşine odaklandı.

Ve saçma sapan konuşmaya devam etti. Tıpkı Trez'in Selena'ya kendinden geçerken yaptığı gibi.

Bir süre sonra, odaya bir kadının girdiğini belli belirsiz fark etti. Kendi kanının yankısından kim olduğunu biliyordu ama onu tanımadı.

Trez'i gezegende tutmaya çalışmaktan kendini alamamıştı; oysa erkek, hiç şüphesiz, uzak tarafa gitmek için çalışmakla meşguldü.

SEKSEN DÖRT

Trez'in dileği yerine geldi.

Arınmadan ölürken, aslında bir Fade olduğunu öğrendi. Ve evet, farklı geleneklere ve inançlara sahip insanların hepsi aynı yere gidiyordu.

Bir noktada, acı çok fazla geldi ve vücudu pes etti - ve aniden herhangi bir his olmaması bir şok oldu. Yine de uyuşukluğu memnuniyetle karşıladı.

Ve uçuş hissi.

Yükseliyordu, yükseliyordu... ta ki kendini ucsuz bucaksız beyaz bir manzarada bulana kadar, yürüdükçe kendisini hem ağırlıksız hem de yere basarmış gibi hissettiren sisli bir manzara.

Çok geçmeden karşısına bir kapı çıktı. İçgüdüsel olarak çevirdiği takdirde ötesine geçmesine ve böylece bir daha asla Dünya'ya geri dönmemesine izin vereceğini bildiği bir kapı.

Ve işte o zaman Selena'yı gördü.

Yüzü ve biçimi ona kapının üzerinde değil, içinde görünüyordu, sanki kapalı olsa bile panel üç boyutlu bir alan içeriyordu.

Anında. Neşe. Aynı şey onun için de geçerliydi; gülümsemesi aralarındaki mesafeye yayılıyor, göz temasları vücudunun her yerinde hissettiği bir okşamaya dönüşüyordu.

Sağlıklıydı. Güçlüydü. Bir bütündü. "Kraliçem!"

diye bağırdı, ona doğru uzanarak.

Ama kadın avucunu uzatarak onu durdurdu. "Trez, kalman gerek."

Geri çekildi. "Hayır. Seninle olmam gerekiyor -olması gereken bu-"

"Hayır. Yapacak daha çok işin var. Yapman gereken şeyler, tanışman gereken insanlar var. Yolculuğun henüz bitmedi."

"Kesinlikle öyle." Şunun küfürlerine bakın. Cennette yeniden birleşme fantezisini gerçekleştirmenin yolu. "Sen öldün ve ben seninle olmak istiyorum."

"Burada olacağım, seni bekleyeceğim." Tekrar gülümsedi ve onu yeniden ısıttı. "Bulduğum yer harika, yaptığın şey sayesinde uçtum, beni özgür bıraktığın için. Uçmayı buldum ve özgürüm ve yolculuğun bitene kadar seni bekleyeceğim."

"Hayır," diye inledi. "Beni geri gönderme."

"Benim o gücüm yok. Ama senin var. Orada kalma seçimini yap. Benimle ilgilenmek zorundasın. Yanında olduğu onca yıl için ona borcunu ödemelisin. Onu yalnız bırakmak senin için adil değil. Asla huzura kavuşamayacak ve bunu hak etti."

Vay canına. Muhtemelen ona ulaşma şansı olan tek argümanı buydu.

Kahretsin.

"Peki ya biz," diye inledi. Bu bencilce olsa bile. Çocukça. "Peki ya ben... Ben sensiz bir hiçim."

"Gece gökyüzünde sana geleceğim. Beni orada ara."

"Sana dokunmama izin ver-"

"Doğru seçimi yap, Trez. Doğru seçimi yapmak zorundasın. Hayatın boyunca sevdiğin kişiye ödemen gereken bir borcun var."

"Ama seni seviyorum," diye boğuk bir sesle ağlamaya başladı.

"Ben de seni seviyorum, sonsuza dek." Gülümsemesi adamın içinde yankılandı. "Sonsuzluk ve sonrası, hatırladın mı? Burada seni ve başka kimi seversen onu bekliyor olacağım. Diğer taraf böyle bir şey. Sadece aşk."

"Gitme. Tanrım, beni bir daha bırakma-"

"Ayrıldım. Ayrıldık ama kaybolmadık ya da gerçekten ayrı değiliz. Benim için yas tutma, aşkım. Ben ölmedim..."

"Selena!"

iAm bağırışları duyunca levhanın dibinden doğruldu. Kahretsin, ne kurtarıcıymış ama. Kardeşinin elini tutarken uyuyakalmıştı.

"Trez?" dedi, adamın bir mucize eseri, arınmadan neredeyse yirmi dört saat sonra kendine geldiğini fark ettiğinde.

Kardeşi ağlıyordu, gözlerinden yaşlar dökölüyor, yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

"Trez? Döndün mü?" iAm ayağa fırladı ve adamın üzerine eğildi. "Trez?"

O çökük siyah gözler onunkilere kaydı ve Trez'in neyin gerçek olup olmadığıyla mücadele eder gibi görüldüğü uzun bir an yaşandı.

"Trez?" diye fısıldadı iAm, aniden zehrin beynini yiyip bitirmiş olmasından endişelenerek. "Sen-"

Bir anda o uzun, güçlü kollar onu sardı ve ayağa kaldırdı.

Ve kardeşi onu tutuyordu. Ve konuşuyordu.

"Ben buradayım, ben buradayım, ben buradayım... senin için buradayım..."

İlk başta kelimeler fark edilmedi, ama sonra ...

Trez sert ve cızırtılı bir sesle, "Seni bırakmıyorum," dedi. "Buradayım ve seni bırakmayacağım."

Oh ... kahretsin.

Birlikte yaşadıkları süre boyunca iAm'in erkeğe pek çok farklı şekilde söylediği sözlerdi bunlar... yaptığı işler, endişelenerek geçirdiği günler ve bir geceyi daha atlatabilmeleri için dua ederek geçirdiği yıllar tarafından temsil edilen sözler.

iAm kardeşinin artık yara bere içindeki göğsünün üzerine yığıldı, dizleri aniden altından çıktı.

Hayallerinde, kardeşi için endişelenme lanetinden kurtulmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti.

Çok çeşitli versiyonları vardı.

Hiçbiri gerçeğine yaklaşamadı.

SEKSEN BEŞ

Mary Kardeşlik malikanesinde ayrıldığında öğle vakti civarındaydı... ve Gölge kardeşler geri döndü.

Rhage Shellan'ını Havers'a göndermiş, ona gerçekten iyi olduğunu söylemişti ki ana girişteki güvenlik kontrol noktası patladı.

Bilardo odasındaki huzursuz kardeşlerinin arasından sıyrılarak Fritz'den önce monitöre gitti ve o iki karanlık yüzü görür görmez bağırdı.

"Kim o?" Butch sordu.

"Beklediğimiz kişi!"

Kilitleri açarak kendini iç kapıların tam karşısına konumlandırdı ve işte oradaydılar, bok gibi görünüyorlardı, ikisi de eski hallerinin bitkin ve yıpranmış gölgeleriydiler.

Har-har, hardy-har-har.

Ama hayattaydılar. Birlikteydiler. Ve onları dimdik, yürürken ve konuşurken görmek, gecelerdir göğsüne çöken baskıyı biraz olsun hafifletti.

"Hey, adamım," dedi, en yakındakini kucakladı ve sonra diğerine gitti.

Trez'in sesi inceydi ama yeterince güçlüydü. "Hey, her şey için teşekkürler."

"Çok teşekkür ederim-" "Trez, dostum, seni görmek güzel-"

"Yüce İsa, ne hikaye ama..."

"Ben, hoş geldiniz."

Ve böylece Kardeşlik, evin kadınlarıyla birlikte bilardo salonundan çıkarken, savaştan sağ kurtulanları gibi selamlaşmalar ve değiş tokuşlar devam etti.

Ya da neredeyse savaştan kurtulanlar...

"Aman Tanrım, siz ikiniz Steve Wilkos için tam zamanında döndünüz!"

Herkes durdu ve kemerli geçitte, beline kadar çıplak, üzerinde siyah deriden başka bir şey olmayan, kafasının önünde gümüş lame çıkıntısı olan I'M HORNY beyzbol şapkası ve ayaklarında, bir araya getirildiğinde tam bir Dalmaçyalı oluşturan bir çift dev tüylü terlikle duran Lassiter'a baktı.

Melek on iki saat önce dönmüş ve ikisinin de güvende olduğunu söylemişti ama Trez'in kurtulup kurtulamayacağı belli değildi. Ve ilk kez, o pislik bir şey yüzünden tamamen yıkılmış gibi görünüyordu. Teselli edilemeyecek kadar.

Televizyondaki o mutlu anonsu izleyen sessizlikte Trez fuayeye baktı... ve sonra bir kahkaha patlattı.

Zavallı piç o kadar çok güldü ki, kollarını ortasına dolayıp gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı.

Herkes katılırken Gölge başını tavana doğru eğdi ve "Teşekkür ederim kraliçem. Buna ihtiyacım vardı."

Sonra düşmüş meleğe doğru yürüdü ve adamı kucakladı. Lassiter'ın gözlerini kaçırmasına neden olan ciddi sözler söylendi.

Çünkü gözyaşı döküyor gibiydi.

Ama sonra ahmak rütbesini kırdı ve dedi ki, "Şimdi ellerini kıcımdan çek. Ben o tür bir kız değilim."

Bu da günün geri kalanının gidişatını belirledi. Bir yaranın üzerine bandaj sarar gibi, topluluk iki Gölge'nin etrafını sardı, onları bilardo salonuna çekti, yiyecek ve içecek ikram etti.

Bu neşeli ana rağmen Trez'in canının çok yandığı belliydi. Üzerinde gri bir tür cübbe vardı ve teni neredeyse kumaşla aynı renkteydi. Ama orada olmaya ve katılmaya kararlı görünüyordu.

Öte yandan, iAm'in ciddi bir vertigo vakası olduğu görülüyordu. Ağır dalgalara maruz kalmış bir tekneden yeni inmiş bir adam gibi, kendini çeşitli şeylere dayadı... bilardo masası, kanepeler, bar.

İçki teklifini reddetti. Onun yerine kola aldı.

Rhage eve tek parça halinde döndükleri için çok mutluydu ama yine de fazla etkileşime girmeye cesaret edemiyordu. Kendi kendine bunun Assail ve iki kuzeniyle birlikte hazırlık okulunda yapacakları Lessening Society baskını yüzünden olduğunu söyledi.

Bu tarihi bir katliam olabilir.

Ve aklında her zaman Piçler Çetesi vardı. Kendisi ve kardeşleri tüm avcılarını öldürse ve Omega'nın kayıplarını telafi etmek için zamana ihtiyacı olsa bile, endişelenmesi gereken Xcor ve adamları vardı.

Ama gerçek şu ki, hâlâ kendini iyi hissetmiyordu.

Ve bir süre sonra, kendisinin tek olmadığını farkına vardı.

Layla da aynı şekilde çevrede duruyordu, bir eli karnının üzerindeydi, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu ama aslında hiçbir şeye odaklanmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu ona doğru giderken. "Doktor Jane'e ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kız cevap vermeyince eğildi, "Layla?"

Kadın sıçradı ve adam onu sakinleştirmek için elini uzatırken kadın "Özür dilerim, ne?" diye mırıldandı.

"İyi misin?"

"Oh. Evet." Mary'ye verdiği gülümsemenin aynısını ona da verdi. "Ben iyiyim."

Ona saçmaladığını söylemek istiyordu ama kimsenin kendisine bunu yapmasını hoş karşılamazdı.

"Qhuinn'i çağırmamı ister misin?"

Erkek ve Blay iAm ile konuşuyorlardı, her ikisi de başlarını sallıyorlardı... sadece şok içinde geri çekiliyorlardı, sanki şimdiye kadar anlatılan hikayeye inanamıyorlardı

Steve Wilko'nun alnında fallik sembol olan halkla ilişkiler görevlisi tarafından ikinci el olarak teslim edildi.

"Oh, hayır. Hayır, teşekkür ederim."

Rhage onun duygularını kavrarırken, gerçekten de sandığı kadar bencil olduğunu düşündü. Daha birkaç gün önce kan kardeşi Selena'yı kaybetmişti.

Tabii ki Trez'in bir versiyonuna benzeyecekti.

Onun yanında duran Rhage bir şekilde yardım edebilmeyi diledi. Ama derisinin altında bir şekilde meydana gelen bu sismik değişimi tanımladığı kadar... onun için bir şey yapamayacağından endişeleniyordu.

Görünüşte her şey aynıydı ve her şey yolundaydı. Sadece nedensiz yere farklı bir erkek gibi hissediyordu.

Ve bu ...

...korkutucu bulduğunu söyledi.

Şehrin öbür ucunda, Abalone'un Tudor malikanesinde, Paradise kendi yatağında, kendi odasında oturmuş, karşıdaki duvara bakıyordu.

Mutlu olması gerektiğini düşünüyordu. Babasına göre, s'Hisbe'den gelen tehdit etkisiz hale getirilmişti ve herkes güvendedeydi... ama o tamamen huzursuzdu.

Tabii ki, eve geri taşındı.

Tüm bağımsız duruşuna rağmen, belirsiz zamanlarda babasından uzakta yaşama gerçeği çok tehlikeliydi. Ve bu onun özerkliğinden bir geri adımdı.

En azından hâlâ bir işi vardı-

Kapısı çalındığında sessizdi.

"Evet?" dedi.

Paneller açıldığında, babası pervazların arasında belirdi. Üzerinde lacivert ipek bornozu vardı, göğsüne aile arması dikilmişti ve kravatı etek ucu kadar uzundu.

"Hâlâ ayakta mısın?" diye

sordu. "Uyuyamadım."

"Çok fazla şey oluyor."

"Evet." Tereddüt etti, sanki odayı yeniden tanıyormuş gibi etrafına bakındı. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette, burası sizin eviniz."

"Bizim evimiz," diye nazikçe düzeltti.

Adam ancak zemini kaplayan oya halının kenarına kadar gelebildiğinde, kadın kaşlarını çattı. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Konuşmak için ağzını açtı. Kapadı. Tekrar denedi.

Başarısız oldu.

Bacaklarını oynatarak doğrulup oturdu. "Baba?"

Babası sonunda öne kadar geldi ve o zaman elinde bir şey olduğunu gördü. Bir kâğıt parçası.

Cevap vermek yerine, o şey her neyse ona uzattı. "Nedir bu?" dedi kadın şeyi alırken.

Aşağı bakarak kaşlarını çattı.

"Oh... Tanrım," diye nefes aldı. "Aman Tanrım..."

Kardeşliğin eğitim programına başvuru formuydu. Ve hepsini kendi eliyle doldurmuştu.

Onun için.

"Baba!" Sıçrayarak ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Adam onu tuttu. "Bu bir güvenlik sorunu," dedi kabaca. "Ben sadece... sen haklısın. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmen gerekiyor. Bir gün bir şekilde korumasız kalabileceğin fikri..." Geri çekildi. "Haklısın. Öğrenmen gerek."

Peyton'ın deyişiyle, düşündükçe altına sıçıyordu ama bu jesti bu kadar büyük yapan da buydu. Korkmuş olsa da... yine de gitmesine izin verecekti.

"Teşekkür ederim," dedi ona tutunarak. "Dikkatli olacağım!"

Söz veriyorum!"

Kabul edildiğini varsayarsak. Tanrım, fiziksel gereklilikler testini geçecekse çalışmaya başlasa iyi olacaktı.

"Söz veriyorum," diye yemin etti, "dikkatli olacağım."

"Bunun için dua edeceğim," diye inledi neredeyse. "Her gece."

"Seni seviyorum, baba!"

Sanki kaldırabileceğinden emin olmadığı bir roller-coaster yolculuğundaymış gibi gözlerini kapattı. "Ve sen, sevgili Cennet, kalbime sahipsin."

SEKSEN ALTI

Kraliçe Catra vin SuLanah etl MuLanen deh FonLerahn odasında tek başına oturuyordu, etrafındaki sessizliği hizmetçilerinden ve uşaklarından onu terk etmelerini isteyerek yaratmıştı.

Eski Kraliçe'nin süit odalarına taşınmıyordu.

Hayır, bunları sarayda hizmet edenlerin çocukları için bir kreşe dönüştürüyordu. Böylece o değerli küçükler ebeveynlerine yakın olacak ve ilk kez hizmetkârlar oğullarını ve kızlarını akrabalarına ya da yoksulların barındığı bölgenin yakınındaki soğuk, karanlık hapishane benzeri tesise bırakmak zorunda kalmayacaklardı.

Ancak bu onun ilk emri değildi.

Hayır, halkı üzerinde liderlik görevini kabul ettikten sonra yaptığı ilk şey Meshedilmiş Kişi lanetini ortadan kaldırmak oldu.

Beni özgür bırakmıştı.

Bunu bildiğinden değil. Ancak s'Hisbe'deki diğer herkes biliyordu, bu yüzden en azından onu veya Bölge'yi bir daha görme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Aldığı her nefes canını yakıyordu.

Yukarıdaki yıldızlar, bu kadar açgözlü biri tarafından bu kadar çok zarar verildiğini.

İyi haber şu ki, Kral'a eşdeğer bir konuma yükselttiği s'Ex ile birlikte -her ne kadar çiftleşmeyecekleri açık olsa da- başka hiç kimseye bu kadar kaprisli ve dikkatsiz davranılmamasını sağlayacaktı.

Ve asla genç olmayacağı için, bir tür gizli kötülük geninin ortaya çıkması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Gerçekten de, iAm'in ortadan kalkmasıyla, bekâr kalmaya hazırdı. Başka kimi isteyebilirdi ki zaten? Eşini bulmuştu, yıldızlarda bile yazıyordu.

Onu istemediğini mi?

Duygular ne olursa olsun, birinin kaderi diğerininki değildi.

Kapı sürgüyle açılıp yemek kokuları hizmetçinin önüne geçtiğinde kaşlarını çattı ve tuvalet masasının yanındaki eski kurmalı saatin saatine baktı. Saatlerdir burada oturuyordu.

"Aç değilim," dedi başını çevirmeden. "Ama teşekkür ederim."

Figürün kapı aralığından ayrılmadığını fark edince, Farsi giyimli erkeğe baktı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı uyuşukça. "Ama henüz aç değilim. Lütfen mutfağa geri götürün - hayır, bekleyin, erkek ve kadın arkadaşlarınıza ikram edin?"

Erkek eğilip dışarı çıkmak yerine daha da içeri girdi ve kapı paneli arkasından kayarak kapandı.

Sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, tepsiyi önüne koydu ve gövdesini mermer zeminde düz bir şekilde ona doğru uzattı.

Ve işte o zaman onun kanında kendi yankısını hissetti.

Yanılmıyorsa tabii? Bekle...bu

gerçekten-

"Ben mi?" diye fısıldadı kısık sesle. "Ben, sen misin?"

Erkek figürü doğruldu ve kapüşonunu çıkardı. Ellerini yüzüne kapatırken uykuya dalmamış olmak ve sadece rüya görüyor olmak için dua etti.

Çünkü gözleri, o badem biçimli, güzel siyah gözleri aşkla parlıyordu.

"Ee," dedi o harika sesiyle. "Rütbemin düşürüldüğünü duydum."

"Pardon, ne dedin?"

"Eski eşim beni aradı. Rütbemin düşürüldüğünü söyledi. Sanırım artık Kutsanmış Kişi değilim, ha."

iAm ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, iri vücudu cübbenin kaymasına neden oldu, kokusu koyu baharat kokusuydu.

Ona yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü. Kendini göstererek, "Artık bunu istemediğini mi söylüyorsun?" dedi. "Gerçekten mi?"

Gözlerini kapadı ve ondan uzaklaştı, acı dayanılamayacak kadar büyüktü. "Lütfen... bana işkence etme."

Onun ellerini sıktı. "Bana bak. Hadi, bana bak ... maichen."

Ona ilk verdiği ismi kullandığında, göz kapaklarını açtı ve ona baktı. Gözyaşları yüzünden görüşü dalgalanmıştı ve adam parmak uçlarıyla onun yanaklarını okşadı.

"Kardeşimi kurtardın," dedi.

"Hayır, kurtarmadım. Çok geç kalmıştım."

"Hayatta kaldı."

"Neredeyse onu öldürüyordu. Tüm bu kabus... neredeyse onu öldürüyordu."

"Sebeup sen değildin, yalvardığım çözüm sendin."

"Sana yalan söyledim." "Ve seni affediyorum."

"Nasıl?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Seni affetmek kolay. Gerçeği bulmak için hayatını riske attın. Yalanları bulan ve her şeyi tersine çeviren sendin. Tüm hayatımı dua ederek geçirdiğim kurtarıcı sizsiniz, Majesteleri."

Başını iki yana salladı. "Bana öyle deme. Lütfen. Maichen'i seçtim çünkü kimseden daha iyi olduğuma inanmıyorum. Atan kalpler ve açık zihinlerle hepimiz aynıyız."

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Daha da güzelleşmeye devam ediyorsun."

En uzun süre ona baktı. Sonra titreyen eliyle uzanıp onun yüzüne dokundu. Adam da karşılık olarak dudaklarını onun parmak uçlarına bastırdı.

"Bu gerçek," dedi ona. "Buna güvenebilirsin. Uyanacaksın ve bu iş bitecek değil. Sen ve ben mi? Bu bizim başlangıcımız."

"Seni seviyorum," dedi sert bir sesle. "Senden başka kimseyi istemiyorum."

İAm gülümsedi ve bacaklarının arasına girerek vücudunu onunkine yaklaştırdı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, maichen'im. Seni seviyorum, seni seviyorum... Seni seviyorum..."

Adam onu öpmeye başladığında, bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorlandı. Adamın ona geri döndüğüne. Bir zamanlar ayrı düşmüşlerdi ama şimdi tek bir bütün olarak birleşmişlerdi.

Biraz uzaklaşarak, "Bunun gerçek olduğuna emin misin?" diye sordu.

Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Elbette öyle. Sen ve ben yıldızlarda yazılıydık..."

Bununla birlikte, onun dudaklarını tekrar öptü. O da onu öptü.

SEKSEN YEDİ

Meteor yağmuru tam gece yarısı gerçekleşti.

Trez malikânenin sıcaklığından kurtulup avluyu geçip alçalan yolda biraz yürüdükten sonra dış güvenlik ışıklarının gölgesinden kurtuldu ve o anda başını kaldırıp gökyüzünü net bir şekilde gördü.

Yoğun, kadifemsi bir siyaha karşı ve parlak beyaz yıldızların iğne uçları arasında, açık bir avuçtan salınan altın tozu gibi gökyüzüne bir dizi parıltı yayıldı.

Hüzünle gülümsedi. "Teşekkür ederim kraliçem. Buna ihtiyacım vardı."

Gösteriyi izlerken, özellikle de yukarıdaki uçsuz bucaksızlığı düşünürken, kendini hem çok yalnız hem de tamamen bağlı hissetti.

Zamanın ve varoluşun sonsuzluğunu hissetmek isteyen birinin tek yapması gereken gece gökyüzüne bakmak ve değerli ölülerinin kendilerine baktığını hissetmektir. Bu, birlik ve ayrılığın büyük ikiliğiydi.

Tıpkı Selena'sının Fade'in kapısında ona söylediği gibiydi.

Onu yanında o kadar çok istemişti ki yine ıslak bir yüz ve ıslak bir yastıkla uyanmıştı. Ama yine de buradaydı, botlarının içinde dimdik, ciğerlerini çalıştıran kişi diğer taraftayken bir şekilde nasıl nefes alacağını bulmaya hazırdı.

"Ben şimdi gidiyorum," dedi. "Benimle gel-" Trez sıçradı ve etrafında döndü.

Arkasında kimsenin olmadığından emin olsa da omzuna nazik bir elin dokunduğuna yemin edebilirdi.

Bunun Shellan'ının hayaleti olması için dua etti. Eğer değilse, muhtemelen aklını kaçıırıyordu.

Kısa bir
yolculuk.

Wha-hey.

Gözlerini kapatarak, konsantrasyonun gelmesi için bir an beklemek zorunda kaldı... ve sonra moleküllerini soğuk, berrak sonbahar gecesine saçarak yola çıktı.

Yeniden oluştuğunda, Sal's Restaurant'ın önündeydi.

Arka tarafa da gidebilirdi ama hayır. Bu büyük bir geceydi, onun için bir tür yeniden tanışma. Ön taraftan girecekti.

Cam kapıların yanındaki tuş takımına giderek kodu girdi ve ardından içeri girdi. Eski tarz Rat Pack dekoru anında içine işledi, kırmızı-siyah floklu duvar kâğıdı retinasına işledi, burada bin kez bulunmuş olma hissi hem doğru hem de yalan gibi görünüyordu.

İleriye doğru yürüyerek birkaç basamak çıktı ve hostes standının yanından geçti; ardından yemek odalarını geçip arkadaki bar alanına yöneldi. Mutfağa açılan kapılar sağ taraftaydı ve giderken deri ceketini çıkarıp barın üzerine bıraktı.

Pazartesi gecesi her zamanki gibi mekan boştu.

Kulüpleri de kapalıydı.

Yine de yarın gece onlara gidecekti.

Çünkü... şey, yapacağı şey tam da buydu.

Kardeşlerin ona ihtiyacı olmadıkça.

Tanrım, daha önce Rehvenge'e borçlu olduğunu mu sanıyordu? Kara Hançer Kardeşliği ve Kralları için hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi.

Bu erkekler için her zaman, her
şey. Sonsuza kadar.

Kendini mutfağın girişinde duraksarken buldu, her ikisinin de içinde pleksiglastan dairesel pencereler olan kapılara bakıyordu, böylece garsonlar

yemek tepsilerini içeri ve dışarı taşıırken birbirlerini tokatlıyorlardı.

Avucunu sağdakinin üzerine koyuyor.

... sonunda içeri itti.

Hemen kardeşinin meşhur marinara sosunun kokusu burnuna geldi ve aslında Selena'nın ölümünden beri ilk kez açlık hissetti.

iAm ocağa bakıyor, kol kadar uzun bir kaşıkla kocaman bir tencereyi karıştırıyordu. "...uygun miktarda kekik. Bu görev açısından kritik."

Sol tarafta, paslanmaz çelik tezgâhın en ucunda, keten bir masa örtüsü, yer sofrası ve çiçeklerle donatılmış küçük, yuvarlak bir masa kurulmuştu. Ve Gölgeler Kraliçesi o şeyin başında oturuyordu, başı ve saçları açıkta, güzel, nazik yüzü kardeşine doğru eğikti... gözleri öylesine bağlılık ve sevgiyle parlıyordu ki, Trez kadına anında hayranlık duydu.

Onun varlığını iAm'den önce fark etti, Bay Eskiden Sessizdi Ama Şimdi Geveze Cathy.

Hızlı bir kızarma ile yüzü değişti, gerginlik yüz hatlarını sıkılaştırdı ve gülümsemesini bastırdı.

iAm etrafında döndü. "Oh, hey, kardeşim, başarmışsın."

"Ah, evet." Trez ellerini giydiği kot pantolonun ceplerine soktu. "Ben buradayım."

"Şey. Ah, güzel." iAm yanına geldi ve normalde kucaklaşan kişiler olmamalarına rağmen sert bir şekilde sarıldı. "Ah... yani, evet. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler."

İkisi de Kraliçe'ye baktı. Kraliçe yavaşça ayağa kalktı ve üzerindeki ışıltılı cübbeyi düzeltti.

Elmaslar. İnce bir elmas ağıyla kaplıydı.

Ve bir an için panik Trez'in göğsünü yumrukladı, metalin içine yerleştirilmiş mücevherlerin görüntüsü onu geri döndürdü-

Hayır, diye düşündü. Bu gerekli değildi. Artık içinde yaşadıkları gerçeklik bu değildi.

Her şey bitmişti. Kâbus gerçekten sona ermişti ve buna güvenmesi gerekecekti - çünkü bu kadın? Ailesinin bir parçası olacaktı.

İkisinin bir an önce çiftleşmemesine imkân yoktu.

Tüm o İtalyan baharatlarının üzerine sinen bağ kokusunu alabiliyordu.

Trez kardeşinden ayrıldı ve uzun boylu, ince yapılı kadının yanına gitti.

Gerçekten çok tuhaf hissetti ama lanet olsun, dizlerinin üzerine çöktü ve ayaklarının dibinde secde etti.

"Oh, lütfen yapma," dedi adam uygun selamlamayı o k u m a y a başlarken. "Hayır, lütfen. Ben..."

Adam başını kaldırdığında, kadın da onunla birlikte dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Lütfen," dedi. "Bana maichen deyin. iAm beni böyle çağırıyor."

Maichen. Hizmetçi gibi mi? Trez düşündü.

Hah. Şimdi ondan hoşlanmak için başka bir nedeni vardı.

Avucunu uzatarak, "Merhaba. Ben iAm'in kardeşiyim... Trez." dedi.

Gülümsemeye başladı. Sonra güldü ve adamın uzattığı eli sıkıca kavradı. "Merhaba. Ben Am'ın-ne deniyordu?"

"Karım. Yakında olacak," dedi iAm yanına gelirken kabaca. "Ama Caldwell'de olacağın şey 'eş' olacak."

Omuzlarını dikleştirdi ve tekrar denedi. "Merhaba. Ben Am'ın karısıyım... Maichen."

Trez de ona gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum... maichen."

Yaklaşık iki saat sonra, üçü hâlâ o küçük masanın etrafındaydı. Başlangıçtaki gariplikten sonra, bu kadar kolay olması şok ediciydi. Bir kraliçe olmasına rağmen, iAm'in maichen'i gerçekçi, komik ve tatlıydı.

Ve adamım, oh adamım, ona aşıktı. Gözlerini adamından alamıyordu ve o her seferinde

ona baktı, o da kızardı.

Tanrım, Trez kardeşinin yerine birini seçebilir miydi?
O olabilirdi.

"Biraz daha cannoli?" diye sordu iAm tabağıyla birlikte ayağa kalkarken. "Bir tane daha istiyorum."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Maichen. "O kadar doydum ki, sanırım bu bornoz parçalanacak."

"Keşke kraliçemle tanışsaydın," diye ağzından kaçırdı Trez. İkisi de donup kalınca başını salladı. "Hayır, beni korkutmayın. Ben... ben sadece söylemek istedim. Bence Selena senin için dünyaları düşünürdü."

maichen iAm'e baktı. Ona geri baktı. Sonra elini Trez'in elinin üzerine koydu. "Biliyorum, ona bayılırdım. iAm öğleden sonranın çoğunu onun hakkında konuşarak geçirdi."

"Gerçekten mi?" Trez kardeşine bakarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Öyle mi?"

iAm bir çift cannoli ile geri döndü. "Evet. Maichen baldızının kim olduğunu öğrenmek için." Annnnnnd cue the eye sting.

Kahretsin.

Uzaklara, sobaya doğru bakan Trez birkaç kez boğazını temizledi. "Bence bu harika. Bu gerçekten... gerçekten harika. Teşekkür ederim."

Dikkatini tekrar toplayabildiğinde, ikisini birbirlerinin gözlerinin içine bakarken buldu, sanki birbirlerine sahip oldukları için çok minnettarlardı, sanki ne kadar şanslı olduklarını biliyorlardı... sanki birlikte geçirdikleri her gecenin değerini biliyorlardı.

Yüz bin tane daha olsun.

Trez ikisine de bakarken kraliçesinin haklı olduğunu düşündü. Eğer onunla birlikte Fade'de kalsaydı, iAm bu anı, bu dişiyi ve gelecek yılları yaşayamayacaktı.

Selena yüzde yüz haklıydı.

Onsuz olmak ne kadar acı verici olsa da, bazı geceler hiç şüphesiz acı verici olmaya devam edecekti... görmek

Kardeşinin mutlu ve aşık olması ona her şey hakkında ani bir huzur verdi.

Her nasılsa, büyük sonsuzluğun ortasında ve yas tutmasına rağmen, tam da bu noktada olması gereken yerde olduğunu biliyordu.

Sanırım bu kaderdi.

iAm eşini öpmek için eğildiğinde, Trez başını arkaya eğdi ve "Teşekkürler kraliçem," diye mırıldandı. Buna ihtiyacımız vardı.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşarlar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler ve geçmişte zamansal olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Yakın zamanda kendilerine Sığınak'tan uzakta geniş özgürlükler tanındı ve bazı Kardeşlerin kan ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Bazıları kehanette bulunma yeteneğine sahiptir.

chrih(n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından Topluluğa kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak, sympath'lar ayrımcılığa uğramış ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük

ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, çıkarabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Wahlker'lara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Doğüstü k u r g u l a r ı seviyor musunuz:°

En [sevdiğiniz](#) haberi duyma şansı ister misiniz?
aud'ors (and tlye chance [Lo](#) win [ücretsiz kitaplar](#))?

[Keri](#) Arthur

S. .G. Browne

PC. Oyuncular

Christine Fee han

Jacqielyn Frank

Larissa lone

\$herrilyn Kenyon

Jackie Kessler

Jayne Ann Kientz. ve Jayne Cattle

[Martin](#) Millar

[Kat](#) Richardson

J.R. Ward

[David](#) Wellington

Ardından Piatkus web sitesini ziyaret edin ve [blng](#)

[wurw. tarkus.co.iL](#) [www.piatkusbaaks.new](#)

Ve bizi Facebook ve Ttwitter'da takip edin

[www.facebook.com/piatkusfiction](#) | [www.twitter.com/piatkusbooks](#)

piatkus

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.